

Giới thiệu Quả Nhân Có Bệnh

Quả Nhân Có Bệnh của tác giả Tùy Vũ Nhi An là câu chuyện về cuộc sống của hần từ khi chỉ mới mười ba tuổi và đã lên ngôi hoàng đế...

Tuy là một hoàng đế trẻ tuổi nhưng tài bình vận của hần rất cao nhưng cái tính dè mỵ nhân ấy của hần cũng không kém gì... Hần tổ chức hội thi, mở tiệc Quỳnh Lâm, lại có vài cô Thám Hoa nhất định phải chết để không bị nhục vì hần... Liệu tên hoàng đế kia có tài sát gái đến mức nào chứ ???

Năm mười tám tuổi, hần đã gặp nàng, một mỹ nhân đứng nghĩa đang ngồi trong buổi tiệc, nàng đã vô tình làm hần ngã bệnh tương tư .!!

Bạn đang đọc truyện *Quả Nhân Có Bệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 1: Dâm quân

Nghe nói, quả nhân là một tên dâm quân

Tên cũng chính như ý nghĩa, chính là một vị vua hoang dâm vô đạo.

Lời này quả nhân sống 18 năm nay cũng không phải mới nghe thấy lần đầu, nhưng mỗi lần nghe thấy, vẫn rầu rĩ lắm.

Tiểu Lộ Từ lòng đầy căm phẫn, ra vẻ phùng phùng khí thế : “Bệ hạ, những kẻ đó thật càn rỡ! Dưới chân thiên tử mà dám chê quân thượng, để tiểu nhân đưa người đi bắt bọn chúng!”

Ta bắt đắc dĩ xua xua tay, nhếch miệng cười – nhìn thì có vẻ rộng lượng, không để ý nhưng thực ra vẫn có chút đau lòng.

“Thôi đi, chặn miệng lưỡi dân chúng còn khó hơn ngăn nước lũ, cứ để cho bọn họ nói, quả nhân không thẹn với lòng mình là được.” Dứt lời, cúi đầu, quay mặt nhìn về phía ngã tư đường ngoài cửa sổ, sờ sờ mu bàn tay mình, tự an ủi : “Ngày xưa Trâu Kỵ khuyên Tề Hoàn Công nghe lời can gián, nói có thể giúp chê trách, nhạo báng chuyện xấu nơi kinh thành, mà đến tai quả nhân, sẽ ban thưởng. Theo đó mà nói, những kẻ nhạo báng quả nhân ngoài kia cũng nên được thưởng. Thế này đi, Tiểu Lộ Từ, người ra nói với chủ quán trà, tiền trà hôm nay đều để chúng ta thanh toán.”

Tiểu Lộ Từ nhìn ta thương hại, tuân lời, bước ra cửa.

Cửa vừa mở ra, trong nháy mắt tiếng nói ngoài kia phóng đại gấp mấy lần, ầm ầm vọng đến.

“Cho nên nói, rồng sinh rồng, phượng sinh phượng, Minh Đức bệ hạ là một vị minh quân không tồi, nhưng việc bà nhét tất cả những thanh niên tài俊 có chút tư sắc trong triều vào hậu cung của mình cũng không phải là giả, các vị nói xem đương kim Thánh Thượng còn có thể là người ăn chay được sao.” Một người đàn ông cao giọng cười nói.

Người còn sống, khó tránh khỏi một môi vì thanh danh.

Ta sống, cũng bởi thanh danh của nẫu thân mà một môi.

Bà thân là vị nữ đế thứ 18 của Trần quốc, có năm người chồng cũng chẳng phải chuyện gì quá đáng, chẳng qua bà không biết khiêm tốn, cả năm vị phụ quân đều là đại thần trụ cột trong triều, người bên ngoài không biết nội tình, lại nói bà ôm tất cả những trang tài俊 có tư sắc trong triều đưa hết lên long sàng, không tiếc lời chê trách bà.

Kỳ thật, đó cũng là chuyện của bà. Có liên quan gì tới ta đâu? Thế mà vẫn có một đám người cố tình hùa theo.

“Đúng thế, đúng thế. Năm năm trước, Thánh Thượng của chúng ta mới mười 13 tuổi, ở buổi tiệc Quỳnh Lâm đã khiến cậu Thám hoa trẻ tuổi phải nhảy xuống hồ Thái Thanh để giữ thân trong sạch, không đạt được mục đích bèn giáng chức người ta, đuổi khỏi kinh thành đẩy ra biên cương, các vị nói xem, thực sự gần vua như gần cọp ...”

Không đạt được mục đích ...

Quả nhân thờ dài trong lòng, cúi đầu kéo kéo ống tay áo, trong phút chốc im lặng chẳng biết nói gì.

Năm đó, quả nhân tuổi dậy thì, là một cô gái ngây thơ, hồn nhiên, thám hoa kia là thiếu niên 16, chi lan ngọc thụ (*), quả nhân tâm còn chưa động, tay chân chưa nhấc, thiếu niên tuần tú kia đã liều thân nhảy xuống Thanh Trì, quả nhân ngay cả diện mạo hần như thế nào cũng chưa được nhìn rõ, cách hần cũng đến 10 bước, đối với quảng đại quần chúng, những lời này cũng quá là kỳ quái đi.

Chi lan ngọc thụ: Con cháu tài giỏi, có tiền đồ trong gia đình dòng dõi.

“Nay thanh niên tài tuấn trong triều, nhìn kỹ có Bùi tướng và Tô khanh, các vị nói, Bệ hạ sẽ xuống tay với người nào?”

Sau đó là tiếng cười bi ối...

May mà Tiểu Lộ Từ bước vào đúng lúc, không để ta nghe được những lời phỏng đoán khó lọt tai sau đó nữa.

Hiếm lắm mới có dịp cái trang ra ngoài một chuyến, muốn lắng nghe nỗi khó nhọc của dân gian, ai ngờ lại toàn nghe được những chuyện hoang đường ma quỷ như vậy, ngẫm ra thì dân chúng Đại Trần dưới sự trị vì của quả nhân vẫn hạnh phúc lắm lắm....

Tiểu Lộ Từ quay về rồi liền đóng cửa, cúi mình hỏi: “Bệ hạ, nơi này đủ các hạng người, chúng ta vẫn nên đi nhanh một chút.”

Ta ù rũ gật đầu, đứng lên, cùng Tiểu Lộ Từ ra khỏi quán trà qua lối cửa chéo ở phía sau, trở lại đường lớn cửa Nam (*Nam môn đại nhai*)

Đúng là quang cảnh sau giờ Ngọ, mặt trời nửa ngả phía trên Sừng Đức cung, bóng người dưới nắng ngắn ngùn một đoạn, lại đang là thời điểm cuối xuân, tiết trời âm lại, người đi đường cũng nhiều hơn, diện quần áo đủ mọi màu sắc, kiểu dáng xinh đẹp thế này, vừa thấy đã biết là xuất phát từ mẫu thân ta.

Đại Trần ta phồn hoa nhất tại đế đô, mà phồn hoa ở đế đô đều tụ hết ở đường cái cửa Nam. Đường cái cửa Nam dẫn đến cửa cung, các đại thần vào triều đều phải đi qua nơi này. Phố dài 5 dặm, người xe nối tiếp có trật tự. Ngã tư hai bên đường đầy những cửa hàng, là nơi đắt tiền có tiếng ở đế đô. Lối ngoặt bên trái đoạn giữa đường cửa Nam, bước qua cầu Thông Thiên lại là một cảnh tượng khác biệt.

Tĩnh lặng.

Một loại xa hoa trầm ảm lặng lẽ, cao quý một cách ung dung thân nhiên.

Hèm Bạch Y phía bên này cầu Thông Thiên, tuy là chỉ có 3 dặm ngắn ngủi, nhưng toàn là nơi ở của nhà quyền quý đương triều, quan từ tứ phẩm trở xuống không có tư cách ở nơi này.

Cũng phải thôi, quan viên ngũ phẩm ai mà chịu nổi, bên trái là Thừa tướng đương triều, đối diện là Quốc sư mặt sắt.

Đến trước cửa phủ Quốc sư, Tiểu Lộ Từ tiến lên gõ cửa, lập tức liền có người giữ cửa.

« Ai đấy ? » Người này mở cửa, nghi hoặc quan sát hai người chúng ta, ánh mắt vừa lướt qua mặt ta, nhất thời đại ra. “Bệ, bệ hạ”

Ta mỉm cười gật đầu, “Nghe nói Quốc sư ốm đau liệt giường, quả nhân có ý đến thăm hỏi.”

Không hổ là hạ nhân ở phủ Quốc sư, nhìn thấy quả nhân đích thân tới cũng không sợ tới mất hết phương hướng, tâm thần dần trấn định lại rồi tự mình dẫn đường cho chúng ta tiến vào.

“Lão quốc sư là bị bệnh gì?” Ta hỏi gã sai vặt kia.

« Bẩm bệ hạ, quốc sư đại nhân bị phong hàn, Thái y dặn phải nghỉ ngơi hơn 2 ngày. » Người nọ cung kính đáp.

« Ta đây là cái trang vì hành, các người không cần câu nệ. Thân thể Quốc sư đã không khỏe, cũng không cần đến nghênh đón, đưa ta đi thăm ông là được.”

Quốc sư cũng đã gần 70 tuổi, là nguyên lão 4 triều, đức cao vọng trọng, cả đời đều cống hiến cho giang sơn Đại Trần, trước khi mẫu thân thoái vị đã nói với ta, tôn trọng quốc sư như tôn trọng tổ phụ, tổ phụ bệnh nặng, ta làm cháu gái đương nhiên phải tới thăm hỏi ân cần một chuyến.

Tổ phụ: ông nội

Sớm đã có người đi trước báo với quốc sư, lúc ta tới, quốc sư đã mặc áo đứng dậy, muốn quỳ gối hành lễ, liền được ta nâng dậy bằng hai tay.

« Quốc sư mang bệnh trong người, không cần đa lễ! Dọn chỗ, dọn chỗ!”

Phía sau, gã sai vặt tinh ý mang tấm đệm mềm lên đỡ quốc sư ngồi xuống.

Ta cẩn thận quan sát Quốc sư, trong lòng thờ dài thương xót, năm tháng thúc giục tuổi già, trong trí nhớ, ông vẫn còn vênh râu tròn mắt bắt ta chép phạt tứ thư ngũ kinh, ai ngờ chỉ chớp mắt ta đã trưởng thành, ông cũng đã già cả như vậy rồi. Có lẽ một phần cũng bởi bệnh tật, nhưng nhìn sắc mặt ông nhợt nhạt, tay cũng run run, sợ là cũng đã đến lúc về hưu.

Bởi ông một lòng vì nước, chưa bao giờ vì mình mà suy tính, lời này rốt cuộc ta vẫn chưa thể nói, sợ nói ra rồi, lại chọc giận ông.

« Bệ hạ trăm công nghìn việc, tới thăm lão thần, lão thần không khỏi sợ hãi ... ». Quốc sư kích động nói một câu, thờ hỏn hển hai hơi, lại hỏi, « Bệ hạ, tấu chương đều phê xong rồi chứ ? »

Ồ....

Ta cười cười hơi thiếu tự nhiên. « Quốc sư nhiễm bệnh, cần yên tâm tĩnh dưỡng, mọi việc trong triều cứ từ từ, không vội không vội ... »

« Không vội ? » Đôi mắt già nua vừa rồi còn hơi đục lúc này đột nhiên trong lớn : « Bệ hạ sao có thể nói như thế ! Hạn hán mùa xuân ở phương Bắc còn chưa qua, phía Nam lại lũ lụt, việc này sao lại không gấp ? Phí tu sửa đường thủy thiếu hụt 80 vạn lượng bạc, lương thảo cứu chẩn thiên tai không tới đúng lúc, đúng chỗ, trách nhiệm chưa truy cứu, công khoản cũng chưa truy hồi, việc này cũng không gấp sao ? Bệ hạ, lão thần tuổi tác đã cao, không thể lúc nào cũng phò tá bên người, nhưng Minh Đức bệ hạ đem ngài giao phó cho lão thần, lão thần đương nhiên cúc cung tận tụy đến chết mới thôi. Nếu vì thăm hỏi lão thần mà làm chậm trễ quốc gia đại sự, vậy lão thần chết trăm lần cũng không đền được tội ! Lão thần, lão thần » Nói xong, nhìn trái nhìn phải một chút, nhìn thấy cột cửa, đứng dậy định lao vào cột !

« Mau ngăn lại ! » Ta bị dọa tới nhảy dựng lên, hạ nhân vội vàng xông tới giữ ông lại đưa về chỗ ngồi, ta thở phào một hơi, trấn tĩnh lại rồi bước tới trước mặt ông, cúi đầu nhận sai. « Quốc sư nói phải, là quả nhân sơ sót. Việc có nặng nhẹ, việc lớn việc gấp quả nhân đương nhiên không dám làm bừa. Hạn hán đã phát lương thảo cứu trợ, lại sai công bộ phái người đi khởi công xây dựng công trình thủy lợi. Lũ lụt phía nam cũng đã phái quan lại đi cứu tế. Vụ án thiếu hụt phí tu sửa đường thủy, Đình Uý phủ đã thẩm tra xử lý, lương thảo tạm thời chuyển sang vận chuyển bằng đường bộ, việc cải cách tào chính, giao cho nội các lên kế hoạch. »

Tào chính: sự vụ liên quan tới vận chuyển đường thủy

Nghe ta giải thích mọi chuyện rõ ràng rành rọt, sắc mặt quốc sư bấy giờ mới dịu xuống, vừa lòng gật đầu, mỉm cười nói : « Bệ hạ cần chính (*cần cù, chính trực*) yêu dân, đó là cái phúc của dân chúng, cái phúc của Đại Trần. »

« Đầu có, đầu có, cái này là bổn phận của bậc quân vương » Ta cũng khách sáo khiêm tốn một chút.

Quốc sư nhìn ta chăm chú – vốn là thần tử, quan sát quân thượng như thế đúng là bất kính, nhưng ánh mắt ông nhìn ta tựa như nhìn cháu ngoại, lòng ta cũng ấm áp, chẳng so đo nhiều làm gì.

« Chỉ mới chớp mắt, bệ hạ cũng đã 18 rồi ? » Quốc sư vui mừng nhìn ta, « Bệ hạ của hôm nay, cuối cùng đã có thể một mình đảm đương mọi chuyện, lão thần cũng có thể an tâm đi gặp liệt tổ liệt tông. Chỉ là trước khi đi gặp liệt tổ liệt tông, lão thần vẫn còn một tâm nguyện chưa đạt được, hy vọng bệ hạ thành toàn. »

Lòng ta hơi hoảng, vội nói : « Tâm nguyện của Quốc sư, quả nhân đương nhiên sẽ thỏa mãn, xin đừng nhắc tới diềm xấu. »

Quốc sư thở dài, chậm chậm nói : « Bệ hạ đã 18 tuổi rồi, hậu cung lại vẫn trống không. Nho gia có câu : Tu thân tề gia trị quốc bình thiên hạ, nay thiên hạ đã thái bình, bệ hạ lại chưa thành gia, lục cung vô chủ, âm dương không hài hòa, Càn Khôn bất chính, sợ là có thể gây nguy hiểm cho xã tắc. Bệ hạ là tấm gương sáng cho vạn dân, không thể đi sai bước nhầm. »

Ta sớm nên nghĩ đến, sẽ lại là việc này...

Miệng lúng ta lúng túng, ta chấp tay ra sau, thông thả bước tới cửa, đưa lưng về phía mọi người.

« Lời nói của Quốc sư chí phải, quả nhân cũng hiểu được đạo lý trong đó. Chỉ là... lương duyên khó tìm... »

Ta họ Lưu, tên Trương Tư, từ năm 13 tuổi ấy đăng cơ làm nữ vương thứ 19 của Trần quốc, liền đã định là « Quả nhân ».

Làm hoàng đế, không phải « Cô gia », thì chính là « Quả nhân ».

Đại Trần ta từng có quãng thời gian trong ngoài đều khốn đốn, nhưng từ khi mẫu thân của ta đăng cơ, đối ngoại bình loạn, đối nội cách tân, đến khi ta tiếp nhận, nơi nơi đã đều là cảnh tượng thái bình. Lương quốc phương Bắc đã lui 3000 dặm, hàng năm tiến cống, Mân Việt phía nam cúi đầu xưng thần, nhập vào bản đồ, trong triều bách quan trung thành và tận tâm, hiền thần xuất hiện lớp lớp, tài俊 không ít.

Chỉ là có chút không thỏa lòng người, phàm là hiền thần, năng thần, đều sợ có quan hệ mờ ám không rõ ràng với Thánh thượng, cây bút của sử quan múa một cái – là mang cái danh hiệu nịnh thần, khả năng dù có mạnh hơn nữa thì cuối cùng vẫn không tránh được tiếng xấu lưu lại là « dĩ sắc thị quân ». (*lấy sắc hầu vua*)

Nhớ lại nhất giáp tiến sĩ (*) của khoa thi năm Sùng Quang đầu tiên ấy, xảy ra chuyện khôi hài với chàng Thám hoa, từ đó về sau phàm là người có chính sự phải làm, ai cũng đề nuôi râu dài, sau đó, vì có nhiều người râu dài, không râu liền biến thành kẻ khác loài, hình như mọi người đều có tâm lý dựa dẫm người có quyền thế, khó tránh khỏi việc bị đảng râu dài kỳ thị, để tỏ lòng trong sạch, kết quả, văn võ bá quan cả triều đều nuôi râu dài.

(*) *Đời khoa cử, thi tiến sĩ lấy nhất giáp, nhị giáp, tam giáp để phân chia hơn kém. Cho nên bảng tiến sĩ gọi là bảng giáp. Nhất giáp gọi là đình giáp, chỉ có ba bậc: (1) Trạng nguyên, (2) Bảng nhãn, (3) Thám hoa.*

Chỉ trừ người trong lời dân chúng ấy – « Bù tướng, Tô khanh ».

« Bệ hạ, lời ấy sai rồi. » Quốc sư phản bác ta nói, « Bệ hạ có trách nhiệm truyền thừa huyết mạch hoàng thất, há có thể vương tư tình nhi nữ ? Lão thần chẳng sống được vài năm nữa, cho dù thế nào đi nữa, nhất định phải làm việc này thỏa đáng vì bệ hạ, không phụ lòng nhờ vả của Minh Đức bệ hạ. »

Có câu nói lòng ta trấn trở hồi lâu, môi ta mấp máy vài lần, cuối cùng vẫn không có dũng khí nói thành lời, chỉ có thở dài, phát tay áo nói : « Thôi. Việc này ngày khác bàn tiếp. »

Thân là nữ đế, cũng có ngàn vạn thống khổ khó có thể bày tỏ cùng ai.

Đàn ông lấy vợ, có thể cầu vợ hiền, vợ đẹp, quả nhân lấy chồng, cũng không thể chỉ xem bề ngoài. Một người đàn ông chỉ có sắc đẹp, ngay cả tướng mạo khuynh thành, nhìn thời gian dài rồi cũng sẽ chán. Nhưng người vừa tài hoa, vừa thanh cao, ai lại bằng lòng bước qua cửa cung, sống dưới bóng phụ nữ, mai một cả đời ?

Mẫu thân của ta có 5 người đàn ông cực phẩm đi khắp thế gian cũng khó tìm để làm bạn cả đời, đó là cái phúc của bà, ta lại không phải mẫu thân ta.

Ta âm ức rời khỏi chỗ quốc sư, đi đến giữa đình, liền xa xa nhìn qua hành lang gấp khúc bên kia, thấp thoáng hiện lên một bóng áo xanh, không khỏi dừng bước, nhìn bóng áo đó xuyên qua hành lang gấp khúc, đi đến trước mặt ta rồi dừng lại.

« Bệ hạ kim an, vì thần không đón tiếp từ xa » Người vừa tới mỉm cười hành lễ, tuy là tạ tội, lại không ngạo mạn, không luôn cúi.

Ta cũng mỉm cười đáp lại. « Xem đáng Tô Ngự Sử vội vàng, tựa như có chuyện quan trọng ? »

« Bẩm bệ hạ, vụ án thâm huyệt tào ngân có tiến triển mới, vì thần đang định tới Đình Ủy phủ »

Thâm huyệt tào ngân: thiếu huyệt tiền sửa chữa đường thủy

Ta gật đầu nói : « Hôm nay là ngày nghỉ, lại phiền Tô Ngự sử phải vất vả vì việc công. Cũng đúng lúc quả nhân xuất cung, vậy cùng khanh tới Đình Ủy phủ xem một chuyện. »

Chàng hơi ngạc nhiên liếc nhìn ta một cái, lập tức khôi phục thái độ bình thường, gật đầu nói : « Vâng, mời bệ hạ. »

Ta cùng chàng đi ra, tùy ý nói : « Đã ở ngoài cung thì khanh cũng không cần câu nệ. Ta không xưng quả nhân, khanh cũng không cần một câu một câu bệ hạ. »

Chàng mặc dù cũng đáp một tiếng vâng, cũng không tiếp tục gọi « Bệ hạ » nữa, nhưng cũng không có nói ra hai chữ mà tai ta muốn nghe.

Tương Tư.

Ta hy vọng chàng gọi tên ta.

Nhà mấy đời nối tiếp đều là công khanh, dòng dõi thư hương, là truyền nhân đắc ý của quốc sư – « Tô Hoán Khanh »

13 tuổi năm ấy, tại Quỳnh Lâm yến, cách vô số thanh niên tài俊, ta lại chỉ nhìn thấy một bóng lục nhật bên Thái Thanh trì kia, mới biết thế nào là chi lan ngọc thụ chân chính.

Tô Quân, tự Hoán Khanh.

Cả triều văn võ bá quan đều đề râu dài, chàng cũng không thật để ý, cười nói : “Trong lòng không có quỷ, ban ngày cần gì phải dán bùa ? Gia huấn Tô gia đã dạy, không kéo bè kết đảng, dù là « Đảng râu dài ». Nhã hững của chư vị, thứ cho Tô mỗ không thể bồi đáp.” Nói xong, lắc đầu cười nhẹ rồi đi, để lại một đám người Đảng râu dài sắc mặt chằng để nhìn chút nào.

Còn trẻ đã nổi danh, 18 tuổi đỗ Trạng Nguyên. Có người nói chàng quân tử đoan chính, ôn nhuận như ngọc, có người nói chàng tự cao tự đại, mực hạ vô trần, những thứ đó đều không phải là Tô Hoán Khanh trong mắt, trong tim ta. Tô Hoán Khanh trong mắt, trong tim ta, là thiếu niên cùng ta chịu phạt đứng ở ngoài Thái Học phủ năm ta 10 tuổi ấy.

Mực hạ vô trần: Mắt không nhìn thấy thế tục, không dính khói bụi nhân gian, ý chỉ siêu phàm thoát tục.

Quốc sư nói, bệ hạ nên thành gia, nên lập Phượng quân.

Ta chỉ muốn hỏi một câu, lập Hoán Khanh được không ?

Hoán Khanh, Tương Tư.....

Nếu có thể nghe chàng gọi ta một tiếng Tương Tư, thật là tốt biết bao.

Bạn đang đọc truyện *Quả Nhân Có Bệnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 2: Khó xử

Phủ Đình Ủy cách phủ Quốc sư không xa, nhưng vì thời giờ gấp gáp, liền phái hai chiếc nhuyễn kiệu (*kiệu mềm*) rời phủ, có điều sau khi xuyên qua một

đoạn phố dài nối tới được phủ Đình Uy, vừa xuống kiệu, nhìn thấy chiếc xe ngựa ở phía trước cách chúng ta không xa, trong lòng ta "lộp cộp" một tiếng, thẩn thẩn không ổn.

Tô Quân cũng nhú mày, quay đầu về phía ta, dùng ánh mắt linh ý ta.

Ta đã sợ người trong đó, lại thích người ngoài này, đã không muốn gặp người trong kia, lại cũng không nỡ rời khỏi người ngoài này.

Thôi, thôi rồi, ta gắng gượng cười, nói : “Hôm nay thật là khéo quá, người cần thương lượng hình như đều đến phủ Đình Uy.” Nói xong cất bước vào trước, Tô quân đi theo sau, phía bên phải, nói: “Là vì nơi này có chuyện tốt đáng đến.”

Đối với chàng mà nói, chuyện tốt là manh mối vụ thiếu hụt tiền sửa chữa đường thủy ở nơi này.

Đối với ta mà nói, chuyện tốt là việc chàng cũng ở nơi này.

Vậy đối với Bùi Tranh mà nói, thứ đáng giá ở đây là gì?

Tới công đường, ánh mắt chạm nhau, đôi mắt phượng của người nọ nhìn ta như cười như không, đầu gối như tê liệt, làm ta suýt chút lao đảo đổ về phía trước.

Chủ nhân đôi mắt phượng hôm nay một thân áo dài tím đen, màu tím tôn quý, màu đen sang trọng, kẻ khô ngô anh tuấn trong triều nói thiếu thì không thiếu, nhưng chỉ có hân mới có thể thể hiện hoàn mỹ hàm ý phía sau hai loại màu sắc này , khiến người ta biết thế nào là nhất phẩm đương triều .

Thấy ta cùng Tô Quân cùng bước vào, người nọ vốn đang cầm trong tay một chiếc quạt nan ngọc liền gấp lại nửa, gõ một cách rất có tiết tấu vào lòng bàn tay trái, tựa như đang gõ lên tim ta, làm tim ta này mạnh từng hồi --- Con người này ta có biết một chút, lúc tính bầy kẻ khác không hẳn đã gõ quạt, nhưng khi đã gõ quạt tất là đang tính bầy kẻ khác.

Ta gồng mình cố giữ bình tĩnh, mỉm cười nhàn nhạt, ra về cao cao tại thượng theo một cái gọi là "Phong cách đế vương", “Bùi tướng cũng ở đây sao? Thật là khéo.”

“Phải, thật khéo.” Người kia lãnh đạm, không kiêu ngạo, không luôn cúi đáp lại 3 chữ, nụ cười tuấn mỹ có chút tà khí làm ta không rét mà run. Người này rõ ràng là xuất thân áo vải, mà so với Tô quân lại còn hơn ba phần quý khí tự nhiên trời sinh – quả nhiên là tên gian thần, tham quan cùng xa cực dục!

Cùng xa cực dục: vô cùng xa xỉ, ăn chơi xa đọa

Bùi Tranh thấy ta đi cùng Tô quân cũng không tỏ vẻ ngạc nhiên, trên thực tế, trong trí nhớ của ta, hình như chưa từng thấy hân lộ ra vẻ kinh ngạc đối với bất cứ sự việc gì, như thể hết thảy đều nằm trong bàn tay hân.

“Bệ hạ,” Bùi Tranh vốn đang ngồi phía đầu công đường, lúc này lại thông thả đến trước mặt ta, hành lễ. “Bệ hạ, hôm nay sao lại có thời gian rảnh tới thị sát phủ Đình Uy vậy?”

Ta cười gượng một tiếng nói: “Nghe nói, vụ án tào ngân thiếu hụt có tiến triển mới, nhân chứng đã sa lưới, quả nhân liền tới cùng xem xem.”

“Cùng?”

Mi mắt Bùi Tranh hơi nhếch lên, ánh mắt lướt qua mặt ta, liếc qua Tô Quân một cái, khách sáo cười nói, “Hóa ra là đi cùng Tô ngự sử của quý phủ.”

Tô Quân mỉm cười nhìn lại Bùi Tranh, "Bùi tướng một ngày phải xử lý trăm công ngàn việc, thế mà ngay cả việc trong phủ Đình Uy cũng muốn hỏi thăm, thật khiến hạ quan hồ thẹn.”

Không chỉ chuyện trong phủ Đình Uy, mà cả việc riêng tư của quả nhân, hân cũng muốn tham dự. Ta cảm tức nghĩ thầm.

Triều đình ta cho tới bây giờ coi như là thái bình thịnh trị, nhưng cái khó là vẫn có một chút thanh âm không hài hòa, theo lời của dân chúng trong dân gian, thì chính là quân là dân quân, thần là quyền thần. *(vua hoang dân, bề tôi lộng hành)*

Cái tiếng “dân quân” này của ta quả thật là oan uổng, nhưng cái danh quyền thần của hân thì thực là xác đáng. Quả nhân đăng cơ lúc 13 tuổi, hân mới chỉ bộc lộ tài năng sơ sơ ở cửu khanh, lúc đó Thừa tướng vẫn là phụ quân của ta, nội các vốn là bốn vị đại thần do chính mẫu thân chỉ định mà thành. Đến 15 tuổi cập kê, phụ quân từ chức, hân lợi dụng thân phận là môn đồ đặc lực của Thừa tướng, khởi xướng “Sùng quang tân chính”, nói là bãi bỏ tệ cũ, phản hủ phản tham.

Lúc đó ta vẫn còn trẻ, còn ngây thơ, cứ nghĩ hân vẫn như hồi nhỏ lúc nào cũng nghĩ cho ta, liền trao cho hân đặc quyền, ai ngờ quyền lực này liền giống như khuê nữ ra khỏi cửa, thả ra một cái liên không thu về được. Trong vòng một năm, tất cả bốn vị cố mệnh đại thần đều quy ẩn, trong hai năm, triều đình đại thanh trừ, nguyên lão gần như đều bị hạ bệ, thay bằng môn sinh của hân. Nội các ngày nay tuy nói có năm người, lại chỉ có hai tiếng nói, một là Quốc sư, hai là hân.

Có thể nói sau Sùng Quang tân chính, triều đình lớn như vậy, không có một ai có thể chống lại Bùi Tranh, bao gồm cả quả nhân.

Mỗi lần nghĩ đến đây, quả nhân đều phiền muộn lẩm lẩm.

Giờ phút này, Bùi Tranh muốn tới phủ Đình Ủy dẫn người, Tô Quân kiêm nhiệm chức Đình Ủy, vụ án tào ngân thâm hụt vốn cũng do chàng toàn quyền phụ trách, đương nhiên là một bước cũng không nhường. Ta ở bên cạnh xem rất hứng thú, thăm nghĩ người ta nhìn trúng, quả nhiên không sợ cường quyền, ngay thẳng chính trực, so với đám quân ta đây đảm đương hơn nhiều.

"Vụ án này do phủ Đình Ủy phụ trách, phạm nhân cần giữ lại, Bùi tướng muốn cưỡng ép dẫn phạm nhân đi, trong mắt còn có bệ hạ, còn có vương pháp không?" Hai mắt Tô Quân như đuốc, nhìn Bùi Tranh chăm chăm.

Bị điểm đến tên tim ta nảy mạnh một cái, quả nhiên, Bùi Tranh quay sang nhìn ta, như cười như không nói: "Vậy bệ hạ nói xem nên thế nào?"

Ta bị nhìn đến, trong lòng sợ hãi, Tô Quân cũng cùng lúc liếc mắt sang nhìn ta, nếu bình thường chàng có thể nhìn ta chăm chú như vậy, ta tất nhiên là thần trí bay bổng, khắp cả người tê dại, chàng muốn ta làm cái gì ta đều không thể cự tuyệt. Nhưng mà ngay lúc này, tên còn lại cũng nhìn ta y như vậy.

Ta ở thế tiến thoái lưỡng nan, vắn vắn tay, trầm tư một lát, nói: "Thực ra là ... lời khai của phạm nhân này cũng chỉ có một, thăm vấn ở phủ Thừa tướng hay ở phủ Đình Ủy có gì khác biệt đâu?"

"Bệ hạ!" Án đường Tô Quân nhú lại, trong mắt hiện lên nỗi thất vọng, thấy thế tim ta bị níu lại. Ta thật sự rất sợ ánh mắt chàng, mộng mị nửa đêm đều tự nói với bản thân, đề chàng vui lòng, ta cũng muốn làm một đảng mình quân.

Gian thần cản trở ta làm mình quân – Bùi Tranh, khoe môi khê nhếch, ý cười trong đáy mắt sáng lên thêm ba phần.

Ta nuốt nước miếng, tiếp tục nói: "Nếu ở nơi nào cũng không có gì khác biệt, vậy vẫn nên đề quả nhân đưa về cung thăm vấn đi..."

Tô Quân ngẩn ra, nếp nhăn khi cười ở khóe miệng dần dần hiện ra, nhìn chàng lòng ta cũng phoi phới, nhin không được cong khóe miệng.

"Bệ hạ nói rất phải."

Bùi Tranh liếc ta một cái không tỏ ý kiến gì, hai tay lui vào trong tay áo, ý cười trên môi không giảm, chỉ là hàm ý đã khác. Hắn đi đến trước mặt ta, bị bao phủ dưới thân hình cao lớn, ta bỗng chốc thấy hơi khó thở, vô thức lùi về phía sau một bước, đột nhiên cổ tay căng một chút, hóa ra là người còn lại kéo ta về phía sau.

"Bùi tướng, quân thần khác biệt." Tô Quân bảo vệ ta ở phía sau chàng, chắn giữa ta và Bùi Tranh, lúc đó, ta thất thần nhìn tấm lưng chàng, lại cúi đầu nhìn tay ta đang được chàng nắm, chỗ bị nắm, giống như bị lửa thiêu, độ ẩm lan thẳng tới tận tim.

Quả nhân xuất cung lần này, đáng giá...

Không nghe rõ hai người bọn họ nói gì, đến khi nghe được Bùi Tranh hừ lạnh một tiếng, ta mới kịp phản ứng lại, ngẩng đầu lướt qua bả vai Tô Quân thấy ánh mắt hắn – hình như không được vui cho lắm.

"Thời gian không còn sớm nữa, bệ hạ cũng nên hồi cung đi." Bùi Tranh thân nhiên nói, "Nếu bệ hạ đã muốn đích thân thăm vấn phạm nhân, vậy vì thần đương nhiên là lĩnh chỉ. Phạm nhân đã có Tô ngự sử áp giải về Sùng Đức cung, về phần bệ hạ ... hay là để thần tự mình hộ tống cho an toàn."

Hừ!

Cứ xem số lần mà hắn bị ám sát, tỷ lệ được hắn hộ tống đến quỹ môn quan còn cao hơn chút.

Nhưng hắn đã lùi để cho ta tiến một bước, nếu ta còn được voi đòi tiên, chọc giận hắn, chỉ sợ hậu quả khó lường.

Ý tốt nên nhận, điều này quả nhân vẫn hiểu được.

Lúc này Tô quân đã buông lỏng tay ra, ta thăm thò dài có chút mất mát, lại sờ sờ nơi chàng nắm vẫn còn chút dư vị, rồi mới từ sau lưng Tô quân bước ra, nói với Bùi Tranh: "Như thế cũng được, lại phiền Bùi tướng rồi."

Lại quay đầu nói với Tô Quân, "Tội phạm kia liền do Tô ngự sử áp giải."

Tô quân khom người nói: "Vi thần tuân mệnh. Cung tiễn bệ hạ."

Bùi Tranh ở bên cạnh nhìn ta, cười có chút ý tứ sâu xa: "Bệ hạ, xin mời."

Ta miễn cưỡng gạt đầu mỉm cười, đi theo hắn lên xe ngựa.

Xe ngựa của Bùi Tranh vô cùng tốt, không phải hết sức xa hoa, nhưng là chiếc xe mà ta ngồi thoải mái nhất, không lắc lư khiến ta choáng váng, khó chịu muốn nôn như những chiếc xe ngựa khác, xe ngựa này của hắn đi rất êm, bên trong lại mềm mại, còn đốt đỉnh thần hương, làm cho người ta thoải mái muốn ngủ.

Ta tựa trên tấm gối mềm, gần như cả người đều ngã trên đó, mắt hơi lơ đãng, bắt đầu hơi mệt buồn ngủ rồi.

Nhưng người ngồi đối diện lại khiến ta như đứng đông lạnh, như ngồi đông than, khó mà yên giấc.

“Bệ hạ hôm nay cải trang vì hành, là vì thăm quốc sư, hay là để thăm Tô ngự sử?” Bùi Tranh tựa ở một bên, nhú mi nhìn ta.

Ta giật mình, ngồi thẳng dậy, kéo kéo ống tay áo, bình tĩnh nói: “Quốc sư vì nước mà vất vả, ốm đau liệt giường, quả nhân nên đến thăm hỏi.”

Tuy rằng biết rõ hẳn tuyệt đối không tin, nhưng ta vẫn phải trả lời như vậy.

Năm đó, tại tiệc Quỳnh Lâm, ai cũng nghĩ rằng ta ngấm chàng thám hoa kia, chỉ có Bùi Tranh phát hiện ra bí mật của ta, nhân lúc tiệc Quỳnh Lâm đang hỗn loạn vì chàng Thám hoa rơi xuống nước, hẳn đến bên người ta, như cười như không kê bên tai ta nói: “Tô Hoán Khanh quả thật tuần tú, lịch sự, bệ hạ lại phát bệnh rồi ư?”

Lúc ấy dọa ta sợ đến mức tay run lên, đổ cả rượu lên người, hẳn lại đã đi xa.

Quốc sư Tô Tần, là nguyên lão bốn triều, mấy đời nối tiếp là công khanh, trên nữa còn có khai quốc công thần. Người nhà khác chết đều chôn dưới đất lập bia, người nhà bọn họ lại treo trên tường để tiện cho người ta cúng bái, gọi đó gọi là nhất môn trung liệt. Cho tới nay, chỉ còn lại Tô quân một mình gánh vác sứ mệnh của Tô gia, gia huấn Tô gia ghi rõ ràng hai điều, “không kết bè kết đảng, không bỏ dờ quân thượng. Tô Tần trông mong Tô quân làm một hiền thần; năng thần, trung thần, danh thần, ta nào dám lộ ý gây rối, để chàng mang tiếng nịnh thần....

Bá quan văn võ cả triều, cung nhân thân cận, không một ai biết được tâm ý quả nhân, mà Bùi Tranh hẳn liếc mắt một cái đã nhìn thấu thiên cơ.

Quả nhân sợ hẳn, rất sợ, chỉ bởi thầy của hẳn mạnh hơn thầy của ta.

Thầy của ta là Quốc sư, thầy của hẳn lại là phụ quân của ta. Ta có năm người cha, người đứng đầu là Thừa tướng tiền nhiệm, thứ hai là phụ thân thân sinh ra ta, cũng là mình chủ võ lâm. Hẳn được cha thân sinh của ta nhận nuôi, lại được phụ quân bồi dưỡng thành tài. Phụ quân là đệ nhất văn thần dưới triều Minh Đức, mà còn nói Bùi Tranh văn võ song toàn, trò giỏi hơn thầy. Người có thể được phụ quân khen như thế, ta làm sao không sợ cho được.

Vốn dĩ, ta cũng nên nhận phụ quân làm thầy, nhưng mẫu thân cùng các vị phụ thân khác đều cảm thấy “phụ từ nữ ác”, nên để người khác quản giáo ta, bởi vậy mới để ta bái quốc sư làm Thái Phó.

Cha nhân từ, con gái hư

Với việc này ta lại không oán hận nửa câu, nếu không như thế, ta làm sao gặp được Hoán Khanh....

Chỉ có điều, một người là cháu quốc sư - thầy của ta, một người là đồ đệ thừa tướng – phụ quân của ta, những người trong quán trà nói cái gì mà “Bùi tướng Tô khanh”, người nào quả nhân cũng không xuống tay được.

Bùi Tranh nói: “Bệ hạ sớm qua tuổi định hôn, Tô ngự sử năm nay cũng đã 23, nghe đồng liêu trong triều nói, mấy kẻ làm mai gần như muốn đập đổ cửa Tô gia rồi.” Bùi Tranh dừng một chút, liếc xéo ta, khẽ cười nói, “Bệ hạ chẳng lẽ không lo lắng?”

Ta ngồi nghiêm chỉnh nói: “Việc cá nhân là chuyện nhỏ, quả nhân một lòng vì nước, chẳng có tâm tư để ý đến hôn sự. Tô ngự sử quang minh lỗi lạc, lấy quốc sự là hàng đầu, quả nhân thật sự khâm phục.”

Bùi Tranh lại nói: “Thật đáng tiếc, Tô ngự sử đến nay vẫn chưa gặt đầu, nghe nói sớm đã có người trong lòng...”

Vì câu cuối ý tứ sâu xa của hẳn mà lòng ta chấn động.

Có người trong lòng, là ai?

Ta nhìn trộm hẳn.

Hẳn lại làm bộ nhắc màn xe, nhìn phía bên ngoài. “Đã sắp đến cửa cung.”

Ta nhéo nhéo lòng bàn tay mình, làm bộ như hỏi băng quơ: « Không biết Tô ngự sử để ý khuê tú nhà ai? Quả nhân nếu biết được, đương nhiên sẽ ban hôn.”

Khóe mắt Bùi Tranh liếc ta, mỉm cười, khóe miệng như hàm chứa ý tứ sâu xa không rõ: “Bệ hạ thật muốn biết?”

Ta khẽ gật đầu, nghĩ rằng dù sau hẳn cũng biết tâm tư của ta, thừa nhận một chút cũng chẳng sao.

Hẳn buông mình, cúi người hướng về phía ta, ta hướng lỗ tai lại gần, đúng lúc đó, xe ngựa đột nhiên phanh lại, ta trọng tâm không vững đổ nhào về phía trước, cảm giác chút mất mát lướt qua má, tim run rẩy, cả người lẫn vào lòng hẳn.

Nghe thấy trên đầu truyền đến tiếng cười nhẹ. “Bệ hạ, đây là đang tỏ lòng yêu thương nhưng nhớ sao?”

Ta cuống cuống chui ra khỏi lòng hẳn, chỉnh lại mũ áo, ho khan 2 tiếng, cảm giác mặt đã hơi nóng lên.

« Bùi, Bùi tướng nói đùa. »

“Bệ hạ, đại nhân, đã đến cửa cung.” Bên ngoài thông báo một tiếng.

« Ta, ta đi đây! » Ta vội vàng, hấp tấp chạy xuống xe, cùng Tiểu Lộ Từ vắt chân lên cổ chạy lại hướng cửa cung, đi đến cửa cung mới nhớ ra còn chưa kịp nghe đáp án kia, vì thế quay đầu lại, thấy chiếc xe ngựa vẫn chờ tại chỗ, Bùi Tranh tựa ở bên cạnh cửa xe, hai tay khoanh trước ngực nhìn về phía ta, thị lực của ta cũng không phải rất tốt, nhưng lơ mơ nhận ra ý cười trên choker bên miệng hắn.

Lòng ta vừa hoang mang, lại vừa giận dữ. Nghĩ thầm thôi đi, tìm ai hỏi chẳng giống nhau, đã biết rõ hắn thích nhất là trêu chọc ta, kết quả vẫn là chui vào bẫy của hắn.

Nghĩ một chút, lại càng nên nhanh chóng rời khỏi nơi đây.

Trở lại ngự thư phòng đã là khi mặt trời lặn, tiểu hoàng môn thông báo, nói phủ Đình Úy bên kia đã đưa người tới.

« Là Tô ngự sử tự mình dẫn người đến? » Ta hỏi một câu.

« Thừa bệ hạ, Tô ngự sử đưa người tới liền rời đi, chỉ để lại tư liệu về tội phạm. » Nói xong, cho người trình lên.

Ta ậm ừ một tiếng có chút mất mát, khoát tay cho người lui ra, lại căn dặn: “Trước tiên, giam hắn lại đã, quả nhân ngày mai tái thẩm.”

Hôm nay, thể xác và tinh thần đều mệt mỏi.

Ta mở hồ sơ ra, xem tư liệu một chút. Tư liệu này là Tô quân tự tay viết, nét chữ như người, khiến tinh thần ta cũng thoải mái hẳn.

Vụ tiền sửa chữa đường thủy thiếu hụt 80 vạn lượng, vừa truy cứu đã thấy hơn 30 quan viên có dính líu, từ cửu phẩm đến nhất phẩm đương triều khó thoát khỏi có liên quan. Thủ phạm chính nghe nói là Hạ Kính, Hạ Kính nguyên là Đại tư nông, coi quản tài chính quốc gia và thủy vận, sau lại làm thứ sử hai châu. Sau khi vụ án bị phát hiện liền không thấy tung tích, mà hiện tại kẻ chui đầu vào lưới vừa là nhân chứng vừa là tội phạm, chính là con trai hắn – Hạ Lan.

"Tiểu Lộ Từ". Lòng ta phiền muộn, day day ấn đường, Tiểu Lộ Từ khom lưng tiến đến, cười nói, “Bệ hạ, người mệt rồi ư?”

Phải, mệt rồi.

Bùi Tranh và Tô Quân đều đang tìm Hạ Kính, hiện tại không tìm thấy Hạ Kính, ít nhất cũng tìm được Hạ Lan, nhưng sự tình liệu có phải càng trở nên phiền phức hay không?

Không quan tâm nữa, chuyện phiền phức này vẫn là giao cho các rường cột của nước nhà đi làm thôi, mẫu thân có nói, tiêu chuẩn đánh giá một hoàng đế có năng lực hay không không phải ở chỗ xem năng thông minh thế nào mà là xem năng có thể làm cho bao nhiêu người thông minh vì năng mà tận tâm làm việc. Hiện nhiên, chuyện này bà làm tốt hơn ta, có điều bà lại là dùng hôn nhân cùng tình cảm làm vật trao đổi, ôi chao ...

Nói thật, thật ra ta không để ý Hoán Khanh đâu.

Nhưng ngẫm nghĩ vẫn cảm thấy ngượng ngùng

Bạn đang đọc truyện *Quả Nhân Có Bệnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 3: Đoạn tụ

Khụ khụ, ta tự cắt đứt ý nghĩ xấu xa này.

“Chuẩn bị một chút, quả nhân muốn đi ngủ.”

Ta gấp hồ sơ lại, duỗi thắt lưng, ngày mai còn phải làm triều, đến lúc đó, chắc chắn là tất cả mọi người đều chú ý đến vấn đề này.

Tiểu Lộ Từ lĩnh ý, nhẹ nhàng đi xuống, đi được một nửa lại dừng chân, quay đầu nói: “Bệ hạ, Liên cô cô tiến cung.”

Ta ngẩn ra, lập tức nhảy dựng lên, giận dữ nói: “Sao không nói sớm, Liên cô ở đâu?”

Tiểu Lộ Từ cuống quýt quỳ xuống: “Liên cô cô vừa mới tiến cung, đã tới nội phủ khó (kho) trước rồi, nói là sẽ tới đây ngay.”

“Đi, đi, đi!” Ta vung tay áo, định chạy ra ngoài, chưa chạy đến cửa đã nhìn thấy Liên cô của ta.

“Liên cô!” Ta ngهنh đón, đỡ cánh tay bà, dụi dụi vào người bà vô cùng thân thiết: “Liên cô đã đến rồi, sao lại không sai người thông báo một tiếng”

Liên cô cười, sờ sờ đầu ta, “Bệ hạ có việc bận, ta không thể để cho người ta quấy rầy người.”

Ta đỡ bà ngồi xuống một bên, hỏi: “Người sao lại có thời gian rảnh mà tiến cung? Mẫu thân ta bên đó không có chuyện gì chứ?”

“Không có chuyện gì, chỉ là tham ăn thôi, Nhị cha của người muốn ta vào cung lấy chút trái cây Lương quốc tiến cống, Ngũ cha của người cũng muốn chút linh chi tuyết liên, ta liền đến nội phủ khổ một chuyến, cũng là giúp họ đến thăm xem Đậu Đậu nhà bọn họ có khỏe không?”

Đậu Đậu là nhũ danh của ta. Đại danh là Tương Tư, tiểu tự Hồng Đậu, xưng là Đậu Đậu.

Mẫu thân ta chẳng những là quý lười, lại còn là quý tham ăn. Nữ nhân ấy à, làm tốt không bằng lấy chồng tốt, bà có năm ông chồng tốt, chuyện gì cũng có người khác nghĩ thay cho bà, bà khi làm Minh Đức hoàng đế đã thanh nhân, lại còn không biết thỏa mãn, không nên đi làm Thái Thượng Hoàng, còn cuỗn năm cha của ta đi, chạy đến Vân Vụ sơn xây biệt viện, một năm cũng khó trở về 1-2 lần.

Liên cô vốn là tướng tài đặc lực bên người Nhị cha ta, sau thiên hạ yên ổn, bà liền bị phái tới chăm sóc ta, bà đối với ta như con đẻ, ta cũng gọi bà một tiếng cô cô.

Vị cô cô này, khéo léo hơn mẫu thân ta nhiều.

« Liên cô, người ở lại cùng ta đi. Một mình ta ở trong cung, rất là cô đơn. » Ta ôm bà làm nũng.

Liên cô mỉm cười nói: “Như vậy, liền nạp vài nam nhân mà sùng ái đi.”

Ta ghen hợm, không dám tin ngắng đầu nhìn bà. “Liên cô, người, sao người có thể nói những lời này? Là mẫu thân ta bảo người nói như vậy sao ? »

Liên cô nhẹ nhàng nhéo nhéo khuôn mặt ta, cười nói: “Mấy vị cha của người đều nói như vậy. Trai lớn dựng vợ, gái lớn gả chồng, người cũng đã 18 tuổi, đang là lứa tuổi đẹp nhất của nữ tử, lại một mình một người ở Sùng Đức cung, không khỏi rất cô đơn. Mẫu thân của người vì việc chung thân đại sự này mà không ít lần thờ dài, nếu người không nhìn trúng ai trong triều, vậy tìm ở dân gian cũng được. Nàng ta đang nhân cả có việc gì, bèn bắt đầu tuyển tú nam cho người.”

Ta khe khẽ thờ dài, quay mặt nhìn ánh nến trên bàn kia, buồn bã nói: “Thực ra mẫu thân lo lắng cho ta chỉ là thứ yếu, nhân không có việc gì làm mới là thật chứ gì...”

Liên cô ho nhẹ hai tiếng, cười yếu ớt nói, “Mấy vị phụ thân của người cũng nói, nên tìm mấy nam nhân hầu hạ người, sớm khai chi tán điệp.” (*sinh con nối dõi*)

Thực ra, thời còn lập nam đế, vì sợ phi tần trong hậu cung xuất tường (*ngoại tình*), thế nên mới đem tất cả thảy cung nhân đi thiến. Đến khi lập nữ đế, nam nữ đã không thành vấn đề nữa, chỉ bởi năm vị phụ thân của ta cực kỳ hay ghen, trong hậu cung vẫn không có nam tử bình thường, đến thời của ta cũng vậy, ngoài nữ nhân ra thì không còn nam nhân nào là hoàn chỉnh.

Ta nhếch khóe miệng, vờ cười nói, « Khiến các vị phụ thân lo lắng rồi... Liên cô, cho nên lần này người đến, là làm thuyết khách ư ? »

« Là tới thăm người. » Liên cô cười cười, « Dù sao, người cũng là một cô con gái ngoan. »

Nghe xong câu này, huyết thái dương ta nảy lên bình bịch. «A Tự lại gây sự rồi sao ?

Chỉ có thể vì tiêu đệ A Tự của ta kia gây sự, bọn họ mới có thể nhớ tới đứa con gái này là dịu dàng quan tâm, thành thật, đáng yêu đến mức nào.

Liên cô bắt đầu dĩ nói, " A Tự mang pháo hoa của Tam cha người đi ra ngoài chơi, làm cháy kho thuốc súng, lại đốt sạch vườn thuốc của Ngũ cha người, Tam cha, Ngũ cha người tức giận muốn giết người, Tứ cha người ngăn lại, đem nhốt, nó lại chuồn êm ra ngoài, cầm ngân phiếu mấy ngàn lượng của Nhị cha người, chạy đến dân gian chơi. Cuối cùng là bị bắt ở Ý Hồng lâu."

Ý Hồng lâu...

A Tự, đệ đệ bảo bối của ta, năm nay mới có 10 tuổi mà đã có khí thế lớn như vậy, nếu để cho nó làm hoàng đế, vậy Hạ Kiệt Thương Trụ kia làm sao xứng với tiếng hôn quân, bạo quân? So với nó, cái tiếng dâm quân này của ta coi như còn tốt chán --- nhưng lại là bị oan uổng!

"Mẫu thân người nói, Lưu gia đành trông cậy vào người. » Liên cô vỗ bả vai của ta một cách nặng nề, « Người thân là trưởng tử, cần rộng lượng một chút. »

« Đó là trách nhiệm của ta. » Ta thờ dài, sai người dọn phòng cho Liên cô cẩn thận, bà ở lại hai ngày đã phải quay về rồi.

Trai lớn dựng vợ, gái lớn gả chồng hả.

Tiền Liên cô, ta phiền muộn chống má trầm tư, lại vẫy tay gọi Tiểu Lộ Từ lại.

« Tiểu Lộ Từ, quả nhân hỏi người một việc. » Ta dẫn đo một chút, mở miệng hỏi, « Người có biết Tô ngự sử để ý cô nương nhà ai không ? »

Tiểu Lộ Từ kinh ngạc nói : « Tô ngự sử có người trong lòng rồi sao ? »

« Không có sao ? » Ta ngần ra, « Nhưng quả nhân nghe nói hần cự tuyệt người khác cầu thân, đây là vì sao? »

Tiểu Lộ Từ ở trong cung hồi hải ngược xuôi, tai mắt có vẻ nhanh nhẹn, tin tức gì cũng có. Hần trả lời : « Chuyện Tô ngự sử từ chối chuyện cầu thân không phải là giả, ngay cả Cô Tô quận chúa (*) cũng bị ngài ấy cự tuyệt. »

(*) 姑蘇翁主: há há, thank nàng Lộng Nguyệt, không thì đưa gả mờ như mình chắc vẫn để là Cô Tô Ông chủ rồi :P

Cô Tô quận chúa, nổi tiếng vừa tài năng, lại vừa xinh đẹp, tuổi vừa 16, là nữ tử trong mộng của bao nhiêu nam nhân, thế mà Tô Quân chàng lại

« Ngay cả Cô Tô quận chúa cũng chường mắt hần, lẽ nào lại chẳng phải đã có người trong lòng ? » Ta nghi hoặc hỏi.

« Có thể bởi Tô ngự sử chưa từng tiếp xúc với bất kỳ nữ tử nào, chuyên tâm vào chuyện triều chính, ngay cả chốn yên hoa(lầu xanh, kỹ viện) cũng chưa từng đặt chân tới, làm sao có người trong lòng được chứ? »

Tiểu Lộ Từ cũng chống má trầm tư. « Chẳng nhẽ người trong lòng ngài ấy ở trong triều sao? »

Tìm ta này lên một cái, đập thình thịch. « Vậy người nói xem... có thể là ai ? »

Trong triều có vài vị nữ quan, nhưng mà phần lớn tuổi đều đã ngoài 30.

« Chuyện này Tiểu Lộ Từ đoán không ra. » Tiểu Lộ Từ lắc đầu, « Có điều một nam nhân tốt, đến tuổi không kết hôn, cũng chưa chắc đã vì một nữ nhân khác ! »

Ta run run nói : « Không thì còn có thể vì cái gì? »

Tiểu Lộ Từ nhe răng cười : « Có thể là vì một nam nhân khác. Đương nhiên, cũng có thể bởi chính hần không được. »

Ta ghen hòng, ho khan liên tục.

« Thôi đi, thôi đi, không nói nữa. » Ta xua tay lên giường, lại chốt dạ thêm một câu, “Quả nhân vốn đang nghĩ, nếu hần thực có ý trung nhân, liền giúp hần chi hôn, nghĩ lại vẫn là thôi đi.”

Tiểu Lộ Từ cười nói : « Bệ hạ, người thật có lòng với thần tử. Có điều, Tô ngự sử chưa thành thân là không sai, nhưng chẳng phải Bùi tướng đến nay vẫn một mình đó sao ? » Nói xong 1 lát lại thì thảo lẩm bẩm, "Mà không phải, Bùi tướng còn lớn hơn Tô ngự sử vài tuổi, năm nay đã 26 »

Đúng vậy

Bùi Tranh, hần vì sao mà đến nay vẫn chưa lập gia đình?

Hần quyền cao chức trọng, khi người đề đô nói « Bùi tướng Tô khanh », còn đặt hần ở đằng trước. Dựa vào tướng mạo tài năng của hần, chắc chắn càng có nhiều nữ tử tranh nhau vào phủ, vì có gì phủ hần cũng không thấy có truyền tin tốt ? Hơn nữa, phủ cũng không chứa đầy cơ thiếp giải sầu như kẻ khác, chẳng lẽ....

Hần là vì một nam nhân khác ?

Ngày thứ hai lên triều, giải quyết xong những việc nhỏ nhất trước, trên triều im lặng một lát, cũng là thời điểm thích hợp bàn chuyện đại sự ngày hôm qua.

Ta vốn tưởng việc này có lẽ do Bùi Tranh hoặc Tô quân mở đầu, cũng không thềm ngược mắt liếc kẻ vừa bước ra khỏi hàng, chấp tay nói : « Bệ hạ, thần có việc muốn tấu. »

Ta cau mày nhìn hần, loáng thoáng có dự cảm không lành, ập a ập ứng nói : « Nói, nói đi. »

Người này.... hình như là tay sai bên cạnh quốc sư, gián nghị đại phu (thần tử chuyên can gián) Bàng Trọng

Bàng Trọng ho khan hai tiếng thanh thanh cổ họng, lập tức bắt đầu đọc diễn cảm : « Thánh nhân dạy rằng: tu thân, tề gia, trị quốc rồi mới bình thiên hạ, muốn trị quốc, trước phải tề gia. Thánh nhân lại dạy, âm dương hòa hợp vạn vật sinh sôi, Cần Khôn định mà thiên hạ thái bình. Thánh nhân còn răn, trai lớn dựng vợ, gái lớn gả chồng... »

Ta thầm nghĩ : Có phải quả nhân rất không biết cách trọng dụng nhân tài, tên gốc đến mức độ này mà lại là gián nghị đại phu của quả nhân. ...

« [chỗ này lược bớt 300 chữ].... Bệ hạ sớm đã trưởng thành, hậu cung lại trống không, không con nối dõi, thiên hạ dù đã thái bình nhưng lại vẫn có điều cần lo.. Thần nghĩ, nên mở rộng cửa hậu cung, nạp tài tửn trong thiên hạ, sản sinh con cháu nối nghiệp Đại Trần ta. »

Trên triều im lặng một lát, lúc sau một người chậm chậm đi ra, thấp giọng nói « Thần, tán thành. »

Tên này mở đầu, gần như ngay sau đó ba chữ « Thần tán thành » này trong giây lát vang vọng, các đại thần tuổi ngoài 40 hưởng ứng nhiệt liệt.

Mở rộng cửa hậu cung – chuyện này nghe sao lại dâm, tà như vậy?

Sinh sản con cháu kế thừa Đại Trần – sao nghe giống lợn đẻ vậy?

Lũ thần tử này sao đều mong chờ quả nhân làm kẻ dâm, tà ... chỉ biết đẻ như lợn nái cơ chứ?

Hôm qua, quốc sư vừa mới nói đến chuyện này, hôm nay gián nghị đại phu đã đề cập đến, rõ ràng là do quốc sư bày đặt, làm sao mà kẻ nào cũng quan tâm đến hôn sự của ta như vậy?

Ta nắm chặt tay như đón đại địch, lặng lẽ liếc phản ứng của Tô Quân, chàng chưa từng nói ba chữ “Thần tán thành”, chỉ lẳng lặng đứng một bên, không có phản ứng, lông mi dài rậm che phủ đôi đồng tử, làm người ta không nhìn rõ cảm xúc trong đáy mắt chàng – ta thật không biết nên vui sướng, hay mất mặt.

"Việc này, chúng ái khanh à.... » Ta nhìn trời --- nhìn không tới, nhìn xà nhà là được rồi, « Hôm nay, thời tiết rất tốt ... Việc này ngày khác bàn tiếp đi. »

Không biết vị lão thần nào thán một câu, « Ngày mai lại ngày mai, sao nhiều ngày mai thế. Bệ hạ đã 18 tuổi rồi, thần phụ công Minh Đức bệ hạ nhò và, tội thần đáng chết vạn lần ! »

Vì thế, lại một mảnh thanh âm vọng lại : « Tội đáng chết vạn lần ... tội đáng chết vạn lần... »

Lại nữa, lại nữa rồi ! Điều học từ quốc sư ! Mẫu thân nói vô cùng đúng, lũ văn thần này giống y như oán phụ, động tí là một khóc, hai làm ầm ĩ, ba thất cô, không giết chết hẳn, hẳn bèn lại nhai, giết chết hẳn, còn khiến hẳn được cái danh trung nghĩa, còn quả nhân bị tiếng xấu là hôn quân!

Ta hiên ngang lẫm liệt từ chối : « Chúng ái khanh, tổ tiên răn rằng, Lương quốc chưa diệt, nghĩ gì đến gia sự! Quả nhân cũng nói như vậy ! »

Phía dưới có một người lạnh giọng đáp trả: « Bệ hạ, nay Lương quốc là nước bạn của chúng ta, lời này tổn hại đến bang giao hai nước ... »

Ta ghen ứ, trừng mắt nhìn về phía người đang nói chuyện bên dưới, chúng thần làm triều đều cúi thấp đầu, chỉ có hẳn dám không kiêng nể gì như rồng mây nhếch mi nhìn thẳng ta như vậy.

« Bù tướng... »

Ta nghiêng răng, hận không thể lấy ngọc tì ném vào mặt hẳn, chuyện này ta muốn làm lâu rồi, nhưng mà ...

Ta đột nhiên nghĩ đến một chuyện, đuôi lông mày cong lên vui vẻ, đôi sắc mặt mỉm cười nói, “Gián nghị đại phu nói phải, trai lớn dựng vợ, gái lớn gả chồng, Bù tướng năm nay đã 26, nam tử Đại Trần ta đa phần 18 tuổi đã thành gia, Bù tướng vì nước vì dân mà hết lòng hết sức, đến nay chưa lập gia đình, là quả nhân thất trách. Không bằng lo hôn sự của Bù tướng trước đi.”

Khi ta nói lời này, ta vẫn nhìn chăm chăm mắt Bù Tranh, lúc ta mới mở miệng, đôi mày kiếm của hẳn khẽ nhếch lên kinh ngạc, đôi mắt phượng sâu không lường được ánh lên sắc lạ, lập tức lại nhuộm ý cười, khi ta nói xong chữ cuối cùng, ý cười kia đã tràn đầy hai mắt -- ta nói lỡ lời rồi sao?

Hẳn thậm chí nhìn còn có vẻ vui mừng, khẽ gật đầu, dịu giọng nói: “Bệ hạ quan tâm vì thần, vì thần khắc sâu trong dạ, chỉ là vì thần sớm đã có hôn ước, không dám bội ước.”

Ồ.... Ta ngây người.

Bù Tranh từng có hôn ước? Ta sao lại chưa từng nghe thấy ?

Ta nghi hoặc nhìn về phía cao thủ buôn chuyện – Tiểu Lộ Tử, hẳn nhìn ta có vẻ bối rối.

« Nếu đã có hôn ước, vì sao vẫn chưa thành hôn ? » Ta hỏi.

Bù Tranh mỉm cười nói : "Nội tình chuyện này, không thể nói cho người ngoài biết. Xin bệ hạ thứ tội."

Người ngoài....

Nghe được hai chữ này, lòng ta rất không thoải mái. Quan hệ của ta với Bù Tranh, xét ở tầng bệ hạ - mẫu thân ta thì là quân thần, xét ở tầng Thừa tướng - phụ quân của ta thì là sư huynh muội, còn ở tầng phụ thân thân sinh của ta cũng là nghĩa huynh muội, thế mà ngay cả chuyện hẳn có hôn ước ta cũng chưa từng được qua, quả là quá khách sáo.

Ta phủ tay áo, hừ nhạt một tiếng, nói : « Đã vậy, quả nhân cũng không nhiều chuyện nữa. Gián nghị đại phu, khanh nói quy củ việc tuyển chọn xem nào?"

Bàng Trọng nghe vậy, tinh thần phấn chấn, nhếch miệng cười nói : «Chiếu theo lệ cũ, tú nam loại một phải có xuất thân là con cái hoàng đế nhà quan từ

ngũ phẩm trở lên; quan viên ngũ phẩm trở lên, trong nhà có con cháu đến tuổi phải báo cáo triều đình, do ti nữ quan thẩm định. Tú nam loại hai phải là con nhà dòng hoàng trong sạch, từ các nơi chọn lựa, vào cung xét duyệt."

Đã hiểu tại sao mấy vị đại thần ngoài 40 vì sao mà lại hưởng ứng nhiệt liệt như vậy, làm chức gì cũng không thể so với làm quốc trưởng, vừa có mỹ danh, vừa không mang tiếng nịnh thần, lại có thể làm hoàng thân quốc thích, hợp tình hợp lý mà hưởng quyền thế tài phú, đúng là danh lợi cùng thu.

Ta nhìn thấy mấy vị lão thần đã có cháu tỏ vẻ đầy tiếc hận, không sinh con muộn vài năm, mấy vị con chưa đầy 13 tuổi lại hận không sinh sớm vài năm.

Ta tựa khuỷu tay vào long ý chống má, trong lòng rất chi là khổ sở, làm hoàng đế thật sự có quá nhiều việc không được tự do, nhất là khi phải làm một vị minh quân, nếu ta có thể không cần thể diện giống mẫu thân, chẳng tội gì mà phải để bản thân uất ức mãi thế này.

Tú nam loại một phải có xuất thân là người đẳng hoàng con nhà ngũ phẩm trở lên, quan viên ngũ phẩm trở lên nếu trong nhà có con vừa đến tuổi lập thất phải báo cáo triều đình

Đợi 1 chút....

Lòng ta reo lên một tiếng, trước mắt như hiện lên một tia sáng rạng đông.

Quốc sư là nhất phẩm đương triều, phù hợp yêu cầu nhà ngũ phẩm trở lên.

Tô Quân lại là cháu ruột Quốc sư, lại phù hợp yêu cầu thứ hai.

Cái gọi là người đẳng hoàng, cũng chính là chưa từng có quan hệ da thịt với nữ tử.

Tô quân chàng nhất định là được.

Quốc sư, trưởng bối của ta, chẳng lẽ ta hiểu lầm người?

Thực ra, người sớm đã phát hiện ra quả nhân yêu Hoán Khanh sâu nặng, sớm muốn đem Hoán Khanh giao cho quả nhân, chỉ là bởi vì quả nhân da mặt mỏng, chậm chạp không dám mở miệng, mắt lại thấy Hoán Khanh tuổi cũng đã lớn, người cũng ngồi không yên, cuối cùng phải ra tay sao?

Nghĩ đến đây, nhiệt huyết sôi trào, thiêu đốt ta đến vầng đầu hoa mắt, những chuyện không vui vừa rồi đều quên hết, chỉ ngây ngốc nhìn về nam nhân dưới bậc thềm.

Hoán Khanh của ta mảy như viễn sơn hàm thúy, sắc như xuân liễu sinh huy

viễn sơn hàm thúy, xuân liễu sinh huy: núi xa ẩn màu xanh ngọc, bình minh mùa xuân rực rỡ, chắc thế :-ss

Ngay lúc đó, chàng như cảm thấy được, ngược mắt mắt nhìn ta, bốn mắt chạm nhau, tay phải ta run lên, khóe miệng không nhịn được mà cong lên, nén tiếng cười "khà khà khà" lại trong lồng ngực.

Ta ngượng ngùng quay mặt đi, ho nhẹ hai tiếng, nhỏ giọng nói : « Đã như vậy, cứ giao cho ti nữ quan phụ trách đi. Chọn nhị đẳng tú nam sẽ hao tài tổn của, nhất đẳng tú nam là được rồi. "

Tuy là nói chọn nhất đẳng tú nam, nhưng những kẻ khác chỉ là đến làm nền thôi, đến cửa cung chơi tí là có thể về nhà rồi, đời thứ hai nhà dòng dõi ở đế đô chẳng có mấy nhân tài kiệt xuất có thể so bì với Hoán Khanh, chẳng có gì đáng uy hiếp.

Quả nhân nhìn nhiều năm như vậy, bứt rứt nhiều năm như vậy, cuối cùng cũng có thể xua mây mù thấy trời xanh rồi!

Bạn đang đọc truyện *Quả Nhân Có Bệnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 4: Tú nam

Đuôi lông mày nhếch lên vui vẻ, ta đã định phát tay áo bãi triều, chợt thấy Tô Quân tiến lên từng bước bước ra khỏi hàng, từng bước từng bước kia như đang đập lên tim ta, khiến ta bỗng rùng mình.

"Bệ hạ, vụ án thiếu hụt tiền sửa chữa đường thủy đã có nhân chứng mới, mời bệ hạ thẩm vấn nhân chứng."

Nén lại tâm tình, ta ho nhẹ một tiếng nói: "Phải phải, hôm qua con trai Hạ Kính là Hạ Lan đã đầu thú, người này vừa là nhân chứng vừa là phạm nhân, quả nhân đã đưa hắn vào đại lao trong cung để trông coi, việc thẩm vấn phạm nhân vẫn giao cho Tô ngự sử cùng quan viên trong Đại Lý Tự phụ trách, quả nhân dự thỉnh là được."

Bên dưới mọi người đưa mắt nhìn nhau, cuối cùng mọi ánh mắt đổ dồn về phía Bùi Tranh.

Bùi Tranh đứng đầu quần thần, tuy rằng cách ta một khoảng, nhưng trong nháy mắt hắn tùy ý cúi đầu vỗ tay áo kia, ta rõ ràng cảm giác được chút chèn ép.

“Có điều việc này việc này nghiêm trọng, vẫn là mời Thừa tướng cũng cùng dự thính...” Trong lòng tội lỗi mà thêm một câu.

Bùi Tranh cười nhạt, nói : “Thần, tuân chỉ.”

Tô Quân liếc hắn, bước ra khỏi hàng, nói: “Thần cho rằng, không thể.”

Ta ngẩn người. “Vì sao?”

Tô Quân cúi đầu nói: “Thủ phạm chính Hạ Kính khi còn làm Đại Tư Nông có 'qua lại thân mật' với Bùi tướng, sau được điều làm thứ sử hai châu, tất cả văn kiện đều qua tay Thừa tướng. Bùi tướng thân có quan hệ với người trong vụ án, theo lý để tránh ngò vặc, không nên tham dự thẩm vấn.”

Ta nhìn sang phía Bùi Tranh.

« Tô ngự sử nói sai rồi. »

Bùi Tranh thông dong nói, « Bản quan xưa nay lấy việc giúp người làm chuyện tốt, lại thêm thân là Thừa tướng, phải để ý mọi chuyện trong ngoài chính sự, có việc tất phải giải quyết, khi Hạ Kính còn là Đại Tư Nông, làm việc hết lòng hết sức, phạm là quyết sách mỗi ngày đều báo cáo, bởi vậy tự nhiên được lòng bản quan. Không kể Hạ Kính, bá quan văn võ trong triều, phạm là người tận tâm làm việc, có người nào không kết giao với bản quan ? »

Nói xong, liếc xéo Tô Quân, khẽ cười nói, “Kể cả Tô ngự sử ngài cũng không tránh khỏi việc phải 'qua lại thân mật' với bản quan.”

"Qua lại thân mật" bốn chữ kia đầy nhịp điệu, ý tứ sâu xa, ta nghe mà neho mắt, tim nảy lên, ngơ ngác nhìn về phía hai người kia....

Ánh mắt Tô Quân lạnh lùng, nhưng lập tức đã bình thường trở lại, lại phản công: “Thừa tướng đại nhân nắm toàn bộ triều chính, quyền lực khuynh đảo, chỉ sợ uy thế quá lớn, lúc thẩm vấn khiến tội phạm chịu áp lực, không thể cho lời khai chính xác, tỉ mỉ.”

Bùi Tranh nghiêm mặt, nghiêm túc hỏi : “Tô ngự sử đang nói bản quan có thể ép tội phạm làm giả lời khai?”

Tô Quan thân nhiên nói : « Hạ quan không dám, cũng không nói như vậy. »

Bùi Tranh gật đầu mỉm cười nói : « Như thế thì tốt. Có bệ hạ ở đây, ta nghĩ tội phạm kia cũng có thể yên tâm nói thật, cũng không cần lo lắng người của Đại Lý Tự bức cung. »

Người của Đại Lý tự vừa bị nhắc tên, nháy mắt mặt đã đỏ lên.

Ta không đành lòng liếc nhìn Đại Lý Tự khanh – người này làm vật hy sinh cho Bùi Tranh cùng Tô quân đã lâu, lại nhìn hai người đang lạnh lùng đứng đối diện nhau, chậm chậm lên tiếng ngắt lời: “Đã vậy, thì cùng đi đi...”

Bùi Tranh nhếch khóe môi, ngược mắt nhìn ta, đôi mắt phượng hẹp dài hơi hơi nhướng lên, tâm tư cùng cảm xúc trong đáy mắt kia sợ rằng đôi mắt này ta không thể hiểu hết.

Thực ra, vừa rồi thấy hắn và Tô quân đối chọi gay gắt chuyện “qua lại thân mật” là lúc ta hoài nghi cái hắn gọi là hôn ước kia, có phải là để hắn che dấu sự thật của chính hắn hay không, sự thật là hắn sớm đã vì Hoán Khanh mà đoạn tay áo.

Việc thẩm vấn tiến hành ở nhà lao dưới lòng đất trong Sùng Đức cung. Sùng đức cung chính là quà tặng của mấy vị phụ thân nhân dịp ta trưởng thành, sau khi ta đăng cơ liền dời đến ở trong Sùng Đức cung. Tam cha của ta xuất thân Đường môn, về thuật bố trí cơ quan ít người có thể bì kịp ông, Tứ cha xuất thân từ ám môn trong hoàng thất, chuyên huấn luyện ám vệ ẩn núp khắp nơi, hai người biến Sùng Đức cung thành tường đồng vách sắt, chẳng những đề phòng kẻ khác lẫn vào, còn đề phòng việc ta lên trốn ra ngoài...

Thẩm vấn Hạ Lan là việc do Tô Quân và Đại Lý Tự khanh phụ trách, ta và Bùi Tranh chỉ là dự thính mà thôi. Bùi Tranh từ đầu tới cuối không nói lời nào, cũng không biết hắn theo tới làm cái gì, xem Tô Quân hay là xem Hạ Lan ?

Trước câu hỏi của Tô Quân, Hạ Lan có vẻ là hỏi gì đáp nấy, nhưng ra khỏi nhà lao, Tô Quân lại nói với ta : « Lời khai của Hạ Lan chưa hoàn chỉnh cũng chưa chính xác, rõ ràng vẫn có việc giấu diếm. »

Bùi Tranh đã bị ta đuổi đi, trong phòng chỉ còn ta với Tô Quân, sau khi nhận ra ý của lão Quốc sư, ta đã thực sự coi Tô Quân là người một nhà, trong lòng càng cảm thấy ngọt ngào, bước hai bước đến gần chàng nói : « Nếu hắn đã đến đây, vì sao còn phải giấu diếm ? »

Hạ Kính là chủ mưu vụ án đã mất tích vài tháng, nay sự xuất hiện của Hạ Lan chứng thực rằng Hạ Kính đã chết, bị đồng mưu hại chết, nhưng đồng mưu là ai, Hạ Lan lại nói hắn cũng không biết. Chỉ là hy vọng triều đình đòi lại công bằng cho phụ thân, cho dù chết cũng không thể uống mạng.

« Chỉ sợ hấn vẫn còn lo ngại »

Mi tâm Tô Quân nhủ lại, dường như không chú ý là ta đang tới gần, « Bởi vì hấn biết một ít bí mật đủ để lấy mạng... Bệ hạ »

Tô Quân đột nhiên ngừng đầu, khiến kẻ đang có ý đồ gây rối ta đây sợ tới mức thụt lùi về sau vài bước, tim đập thình thịch.

"Chuyện gì, chuyện gì ? » Ta vẫn còn đang hoảng, trừng mắt nhìn chàng.

Tô Quân liếc nhìn ta với vẻ kỳ quái, « Bệ hạ giật mình rồi ư ? »

"Không, không, không có ! » Ta không nên vì mê mẩn sắc đẹp mà suýt chút làm ra chuyện cảm thú, Hoán Khanh tất nhiên không thích nữ tử quá mức phóng đảng, ta vẫn nên rụt rè một chút mới tốt.

« Khanh vừa mới nói cái gì ? » Ta chỉnh lại biểu cảm trên mặt, dịu giọng hỏi.

"Bệ hạ, tính mệnh Hạ Lan đang ngàn cân treo sợi tóc, nhìn khắp đế đô, cũng chỉ có Sùng Đức cung là an toàn nhất. Xin bệ hạ hãy phái người bảo vệ Hạ Lan. » Tô Quân nghiêm nghị nói.

Ta nghiêm túc gật đầu : « Đây là việc đương nhiên, Sùng Đức cung canh phòng cẩn mật, không ai có thể động đến hấn, khanh yên tâm đi. »

Tô Quân lúc này mới khẽ thở phào, nhợt nhạt cười, lập tức cảnh xuân phơi phới đầy phòng.

Cảnh xuân này mãi không tan biến, cho đến khi Liên cô ôm một đồng tranh cuộn tròn bước vào, ta vẫn đang chống má cười ngớ ngẩn, bị bà néo mặt một cái, mới lấy lại tinh thần

« Đậu Đậu, sao lại cười đầy mặt xuân tình thế? » Liên cô ngồi xuống ở phía đối diện, mắt khẽ chớp, « Chẳng lẽ động lòng với trai trẻ nhà nào rồi? »

« Cô cô... Đừng có trêu chọc người ta.... » Ta ngượng nghịu cúi đầu, tiện tay nghịch nghịch mấy cuộn tranh.

Thứ phụ quân ta yêu nhất là tranh chữ, ta vốn là nhờ Liên cô giúp ta mang về cho phụ quân ta mấy bức tranh chữ nổi tiếng, kết quả một bức vừa mở ra, ta ngáy người.

Một bức, một bức, lại một bức....

Ta day mi tâm, cười khỏ nói : « Liên cô, đây là cái gì ? »

Liên cô cười với ta : « Là bức họa tú nam mà mẫu thân người chọn cho người. »

Ta lập tức như bị sét đánh.

« Mẫu thân người nói, trước sinh nhật 18 tuổi phải định liệu xong hôn sự cho người. Trong triều nếu không có ai vừa mắt, thì lựa chọn trong dân gian. Đây là mẫu thân người thay người tuyển nhị đẳng tú nam. »

Liên cô mở cả bảy bức tranh, trải hết lên bàn.

« Tuy nói là nhị đẳng, cũng chẳng kém gì mấy vị công tử đời thứ hai ở đế đô. Đây, là huynh đệ kết nghĩa của cháu ngoại em họ Tam cha người, là kiếm khách nổi danh cả vùng đất Thục, mày kiếm mắt sáng, tuổi trẻ anh tuấn. Đây, là đệ tử trong học viện của phụ quân người, tao nhã lịch sự, phẩm hạnh đoan chính. Đây, là do Tứ cha người giới thiệu, nghe nói thông minh lanh lợi, nói chút là hiểu. »

“Liên cô!”

Khóe miệng ta giật giật. « Người này nhìn có vẻ còn chưa đến 10 tuổi. »

Liên cô cười không để tâm. « Tứ cha của người nói, chồng cũng có thể nuôi từ bé, như vậy mới có thể chung thủy, không một dạ hai lòng. Bây giờ nhìn thì độ chênh lệch tuổi tác có vẻ lớn, nhưng qua 10 năm nữa, hấn 18, người 26, chênh lệch này lại thấy nhỏ. »

Thật là... cảm thú

Ta đặt tay phải lên trên bức họa, thờ dài nói : « Liên cô, hôm nay lâm triều, ta đã phái ti nữ quan đi chọn nhất đẳng tú nam rồi. »

Liên cô nhủ mảy, kéo dài âm cuối. « Há? Người đời ý lúc nào vậy ? Chẳng lẽ nhà nào có con trai vừa mới lớn sao? »

Mặt ta nóng lên, "Thật ra Liên cô, ta nói cho người, người đừng nói cho mẫu thân nhá, người này không đáng tin cậy.... »

Liên cô cười gật đầu, « Đương nhiên, ta đã bao giờ nói bí mật của người cho nàng đâu? »

Thành thật mà nói, Liên cô quả thật chưa từng bán bí mật của ta cho mẫu thân, có điều bà đều nói cho Nhị cha ta, sau đó mẫu thân quán quýt lấy Nhị cha, Nhị cha lại nói lại cho bà biết....

Nhưng mà ta đang vui, cũng không suy nghĩ nhiều như vậy, kéo tay áo Liên cô, dưới ánh mắt tìm tòi nghiên cứu của bà, tên người ấy lẩn lộn trên đầu lưỡi ta mấy lần, vẫn – không nói ra được.

Liên cô thấy ta khó mở miệng, cũng không bức cung, chớp mắt, lập tức cười nói : « Không thì để ta đoán, người đáp ? »

Ta đỏ mặt gật gật đầu. « Cũng được. »

"Người ấy hơn người vài tuổi? »

Ta gật, Hoán Khanh hơn ta 5 tuổi, ta 18, chàng 23.

« Người này ở trong triều giữ chức vị quan trọng ? »

Ta tiếp tục gật đầu. Thế hệ thứ hai nhà dòng dõi có ít kẻ xuất sắc, Hoán Khanh tuổi trẻ như vậy đã giữ chức ngự sử lại càng hiếm.

« Người này với người, là sự xuất đồng môn, quen biết từ nhỏ ? »

Ta thấy nụ cười mỉm nơi khóe miệng Liên cô, liền đỏ mặt nói, « Liên cô, sợ là người đều đã biết rồi... »

Liên cô cười nói : « Trước chỉ là đoán, đến nay coi như được chứng thực. Đậu Đậu, người thích hấn từ khi nào, vì có gì lại kéo dài tới giờ ? »

Ta nắm góc áo, rũ mi mắt nói : « Nhiều năm như vậy, chàng ở bên cạnh ta, lòng ta vẫn có chàng, chỉ là thái độ chàng không rõ ràng, khiến ta không đoán ra suy nghĩ trong lòng chàng, không biết chàng có nửa phần tình ý với ta không. »

« Bây giờ sao lại quyết định rồi, có chuyện gì khiến người xác định được tâm ý của hấn sao ? »

« Hôm nay, gián nghị đại phu đề cập đến việc chọn tú nam, chàng cũng trong hàng ngũ tú nam nhưng không phản đối, nghĩ lại tất thấy những việc chàng làm mấy năm gần đây, có lẽ chàng đối với ta không phải vô tình. »

Tuy là nói như vậy, ta vẫn có chút thấp thỏm. Ngần ngại nhớ lại thuở nhỏ cùng chàng làm bạn đọc sách. Ngày xuân, sau giờ ngo, dưới tán hoa hạnh, gió mát hiu hiu, ta đang cầm sách nằm ngủ dưới tán cây, một đóa hoa hạnh thổi xuống đậu trên mí mắt khiến ta giật mình tỉnh khỏi giấc mộng đẹp, nhấp nhem mở mắt, cảm thấy chút lạnh lạnh dịu dàng trên mí mắt, ngón tay thon dài trắng nõn nhặt cánh hoa, người ấy ngồi xuống bên cạnh ta, cười dịu dàng như gió xuân thổi rụng cánh hoa hạnh, làm mỗi lần nhìn ta đều tê dại, bần rần.

Ta vẫn nhớ ánh mắt chàng nhìn ta lúc đó, chàng chưa từng nhìn ai như vậy bao giờ, cũng chưa có ai khác nhìn ta như vậy

Có thể nào không động lòng ...

« Đậu Đậu. » Liên cô nhẹ nhàng xoa đầu ta, kéo suy nghĩ của ta trở về. « Sự thay đổi của người mấy năm gần đây là vì hấn sao ? »

Bị Liên cô nhìn thấu mất rồi...

Ta gật đầu.

Liên cô bật cười nói : « Người hồi nhỏ rất hoạt bát đáng yêu, so với mẫu thân người bớt đi vài phần thô lỗ, lại thanh tú hơn ba phần, lanh lợi tinh quái, làm người ta yêu. Những năm gần đây lại dần vào khuôn phép, tựa như đang kìm nén chính mình. Người muốn làm một vị minh quân, phải không ?" »

Chàng là hiền thần, ta đương nhiên phải làm minh quân mới xứng với chàng. Chàng quân tử đứng đắn, ta đương nhiên cũng phải hiền lương thực đức.

Liên cô lại nói : « Đậu đậu, có lẽ người nghĩ sai rồi. Hấn vốn là thích bản tính hoạt bát của người, hấn muốn làm một vị năng thần, đơn giản là muốn giữ vững thiên hạ này cho người, yêu chiều người, để người có thể làm một vị vua nhân nhã như mẫu thân người vậy, làm chuyện mình muốn làm, làm người như mình muốn. Đậu Đậu, người không cần phải để bản thân thiệt thòi như vậy. »

Liên cô vì lẽ gì lại hiểu Hoán Khanh như vậy ?

Ta ngạc nhiên nhìn bà, nghĩ lại những năm gần đây, ta càng theo khuôn phép, Hoán Khanh lại càng như xa cách, không giống lúc 12, 13 tuổi, ta cũng có chút hành vi vô lễ với chàng, nhưng chàng vẫn cười âm ỉ. Bây giờ, dù là đang mỉm cười với ta, nhưng lại không có bao nhiêu âm ỉ, chân thành.

Những năm ấy, ta theo Tam cha du ngoạn giang hồ, tính tình không dịu dàng như nữ tử để đô, cũng không để ý chuyện nam nữ phân biệt, thường xuyên có chút đụng chạm chân tay với chàng, chàng chưa từng bài xích, chỉ là trên khuôn mặt trắng nõn phủ một lớp hồng nhạt mỏng manh, ta nhìn mà ngẩn ngơ.

Rồng sinh rồng, phượng sinh phượng, những lời này thật chẳng sai

Ta hồi mới bốn tuổi đã « không cẩn thận » xem phải xuân cung đồ do mẫu thân ta « không cẩn thận » bỏ quên, chữ còn chưa biết hết mà đã xem hết « Kim Bình Mai », « Nhục Bồ Đoàn » (*), lúc nhỏ xem còn lơ mơ, lớn lên tự nhiên là hiểu, làm sao còn có thể giả bộ trong sáng ngây thơ ? Khi này, ở gần Hoán Khanh, loáng thoáng ngửi được mùi hương thơm mát thoang thoảng trên người chàng, nhìn cạnh mặt tuần tú của chàng, ta suýt nữa không kìm

được muốn hôn lên khoe môi chàng.

(*) *Há há, lúc đầu xem bản cv lẫn online đều đề là X, may quá có cao thủ Lộng Nguyệt giúp đỡ, đã ra tên các cuốn sách, thanks a lot! :x*

Aizz ... thực ra, bản tính ta không phải lương thiện, thuần khiết gì, lại cố gắng giả bộ thánh nữ cao ngạo, tôn quý, không thể xâm phạm trước mặt chàng ...

Có lẽ là ta sai lầm rồi chăng? Chàng không phải không thích ta phóng đảng, thậm chí có lẽ chỉ thích ta tỏ vẻ phóng đảng ở trước mặt chàng, tựa như phụ thân đối với mẫu thân vậy, mấy năm nay là chính ta đã chọn giữ khoảng cách với chàng, bây giờ muốn thân thiết với chàng, còn có thể sao ?

« Liên cô, ta đã sai nhiều năm như thế, đã bỏ lỡ nhiều năm như thế ». Ta buồn bã nói, trong lòng chua xót, khổ sở.

« Còn chưa muộn. » Liên cô cười vô cùng ấm áp, vỗ về tóc ta, nói « Thực ra, mẫu thân và vài vị phụ thân của người đều lo cho người, không nỡ nhìn người phải để bản thân chịu uất ức vì người ngoài. Con rể dù tốt, vẫn là người ngoài, làm sao so được với con ruột? Chỉ là phụ quân cùng Nhị cha người chỉ biết thương con gái, không nỡ dạy dỗ, đánh mắng con gái bảo bối của mình, đành phải dạy dỗ, đánh mắng người ngoài, để cho bọn họ phò tá người, bảo vệ người, đỡ đỡ người một thân một mình ở đây bị lũ thần tử trong triều ức hiếp. »

Nhớ tới phụ quân dịu dàng, Nhị cha yêu chiều, ta nhin không nổi khoe mắt nóng lên, có lúc ta từng oán trách mẫu thân cuỗm năm phụ thân của ta đi mất, ngay cả A Tự cũng không để lại cho ta, khiến ta chỉ có một mình đơn độc ở lại đế đô, bên cạnh ta, chỉ có Hoán Khanh.

Liên cô nheo nheo má của ta, thờ dài nói : « Làm một vị vua, người còn nhỏ tuổi, không hiểu có thể từ từ học, nhưng làm một cô gái, người nên sớm già đi thôi. May mắn là người tỉnh ngộ sớm, nếu không chờ thêm 2 năm, chỉ sợ người quay đầu lại, người ấy cũng chờ không nổi nữa. »

Chàng 23 tuổi, thân là cháu ruột Tô gia, thân mang trọng trách khai chi tán diệt, quả thực là không thể chờ, ta cũng thế

« Cha mẹ người vẫn quan tâm đến hôn sự của người, thực ra bọn họ cũng rất vừa ý đứa bé Bùi Tranh kia, dù sao cũng là nhìn hấn trưởng thành, tướng mạo, tài năng đều xứng với người, ta cũng nhìn ra, mấy người bọn họ đều coi Bùi Tranh làm con rể nuôi từ bé, chỉ chờ người trưởng thành, chuyện chung thân đại sự liền cứ thế mà làm, chỉ là người vẫn không tỏ vẻ gì, chúng ta đều tưởng người không thích hấn, nếu không thích, cha mẹ người cũng không ép ... »

« Dừng ! »

Ta gờ tay chặn lời Liên cô, trừng mắt nhìn bà, « Nói gì đến Bùi Tranh đâu ! Hấn thì có liên quan gì tới ta ? »

Liên cô ngạc nhiên, « Người không phải nói người thích Bùi Tranh sao ? »

« Người ta nói là Tô Quân, Tô Hoán Khanh ! »

Bùi Tranh, chồng nuôi từ bé....

Ta choáng váng – đây coi là gì ?

Ép duyên ư ?

Bạn đang đọc truyện *Quả Nhân Có Bệnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5: Cây cao lương

Nét mặt Liên cô hơi kỳ lạ, “Hóa ra là Tô Quân. ... Ta còn tưởng là Bùi Tranh.... »

Ta bật cười, xua tay nói : “Sao có thể là hấn được.”

Có điều ngẫm nghĩ cẩn thận ra, hấn cũng đúng là hơn ta vài tuổi, là xuất sư đồng môn với ta, quen biết từ nhỏ, lại là quan nhất phẩm.

Liên cô nói : « Ta vốn tưởng người và hấn quen biết từ nhỏ, coi như là mười mấy năm duyên phận, mấy năm nay bên cạnh người cũng chẳng có nam nhân khác, lại không đoán ra là còn một vị Tô Quân.”

Ta với Bùi Tranh ...

Ta bật cười lắc đầu : « Hấn hơn ta 8 tuổi.”

Liên cô cũng cười : « Phụ quân người cũng hơn mẫu thân người 10 tuổi, chỉ cần thích, chuyện gì cũng không thành vấn đề, còn nếu đã không thích, cái gì

cũng đều chường mắt. Người đã không quan tâm tới hấn, vậy cũng thôi đi.”

Ta khẽ nói vâng, trong tim có chút cảm giác khác thường.

Ta và Bùi Tranh quen biết nhau, còn sớm hơn, lâu hơn Tô Quân.

Năm ấy, ta 6 tuổi, mẫu thân đưa ta tới Bạch Hồng sơn trang của Nhị cha. Bùi Tranh là đứa bé được Nhị cha nhặt được trên chiến trường mang về. Khi đó hấn còn chưa có tên là « Bùi Tranh », mà là « Bùi Tranh » (*), có một cô em gái bằng tuổi ta, tên là Bùi Sênh. Hai người xuất thân nhạc tịch thấp kém, cha mẹ là nhạc sư, bị li tán lúc chiến tranh loạn lạc, sau lại theo Nhị cha ta mới có thân phận mới.

Bạch Hồng ở đây nghĩa là cầu vòng trắng.

Hai chữ Tranh này đồng âm, tên "Tranh" hiện giờ là 铮: nghĩa là tiếng chim/tiếng chuông kêu lanh lảnh, tên « Tranh » trước đây là 箏 tranh trong đàn tranh.

Hồi trước xem bản cv, mình quên không tra lại tên cho em gái Bùi Tranh, là Bùi Sênh nhé, Sênh ở đây nghĩa là cái khèn, ba mẹ Bùi Tranh là nhạc sư nên đặt tên các con đều là nhạc cụ.

Chuyện năm ấy, đã xảy ra quá lâu, ta không còn nhớ rõ mấy. Sau lại theo mẫu thân hồi cung, nên không gặp hấn nữa, chỉ biết hấn có lòng làm quan, liền bái phụ quân ta làm thầy, làm môn sinh của Thừa tướng, nghe theo ý phụ quân, đổi tên thành “Bùi Tranh”, 18 tuổi trúng Trạng Nguyên, tới tiệc Quỳnh Lâm ta mới gặp lại hấn.

Năm ấy ta mới 10 tuổi, vẫn là mẫu thân chấp chính. Tiệc đêm đãi quần thần, mẫu thân nắm tay ta, chỉ vào Bùi Tranh cúi đầu hỏi ta: “Còn nhớ ai đây không?”

Ta ngẩng đầu chạm phải đôi mắt phượng chứa ý cười trong trẻo của hấn, hai gò má nóng lên, khẽ khàng bẽn lễn trả lời một tiếng: “Cây cao lương.”

Cây cao lương: âm Hán Việt là thực thủ, từ này phát âm gần giống từ thúc thúc, lúc đấy bạn Đậu định gọi bạn Tranh là chú cơ ạ :))

Dáng vẻ như trúng nội thương của hấn khi đó, đến nay ta vẫn còn nhớ rõ.

Còn có nét mặt nhin cười của phụ quân, tiếng cười cường điệu của mẫu thân.

Nhưng chỉ trong chớp mắt, đã qua 8 năm...

Liên cô vừa nãy nói, đợi thêm vài năm, một người 18, một người 26, có vẻ cũng không hơn nhau nhiều lắm, người trong lòng bà nghĩ là Bùi Tranh. Hóa ra bên phía mẫu thân họ vừa ý Bùi Tranh, nhưng Bùi Tranh chưa bao giờ nhắc tới chuyện này trước mặt ta, cần nhắc thái độ của hấn với ta, có lẽ trong lòng hấn cũng không chấp nhận sự sắp xếp của kẻ khác, còn chưa kết hôn, chỉ sợ cũng vì chịu sự bức ép của cha mẹ ta. Hôm nay trên triều, hôn ước theo lời hấn, là chi ai?

Là ta sao ?

Liên cô lại nói : « Nếu người không thích Bùi Tranh, ta sẽ đi nói với hấn, để hấn hoàn toàn hết hy vọng. Hấn cũng đã 26 rồi, lại kéo dài thêm nữa cũng không được, sau này người vẫn muốn hấn làm thần tử, trong lòng cũng không được tự nhiên, việc này vốn là hấn nợ Lư gia người một ân huệ. Về phần Tô Quân, cũng đúng là một nhân tài, người là hoàng đế, chỉ cần người thích, cướp về là được, mau thành thân khai chi tán diệt, để cha mẹ người đỡ phải lo lắng. »

Ta áp ứng đáp hai câu, lúc thì nghĩ tới Bùi Tranh, lúc thì nghĩ tới Hoán Khanh, nghĩ đến đầu phát đau. Đêm khuya vắng vẻ, ta một mình một người lăn qua lăn lại trên giường, trần trọc khó ngủ.

Bùi Tranh ...

Ta chưa bao giờ cân nhắc tới hấn, vì nguyên nhân gì, cũng không thể nói rõ ràng được. Có một chuyện, ta chưa từng nói với cha mẹ, không biết Bùi Tranh có tiết lộ ra ngoài hay không.

Năm ấy, khi Vân Vụ biệt cung vừa mới xây xong, cả tám người trong gia đình đứng đầu Trần quốc chúng ta đều đến biệt cung tránh đông. Người hầu trong biệt cung không nhiều lắm, không phải nơi nơi đều có cung nhân ra vào như trong cung, vào đông lại im ắng, chỉ có tiếng rơi rớt tí tách của tuyết đọng trên đám thông xanh.

Ta một mình tới tắm ở suối nước nóng sau núi, đến khi muốn đứng dậy mới phát hiện ra bị mất quần áo, tưởng là bị động vật trong rừng tha đi rồi, nơi này ngày thường vốn ít người qua lại, trên người ta chỉ còn một lớp vải mỏng, chính xác là kêu trời trời không thấu, kêu đất đất chẳng hay, chỉ có ngồi trong suối chờ chết.

Cũng không biết đã qua bao lâu, hơi nóng bốc lên làm đầu óc ta choáng váng, loáng thoáng nghe được tiếng bước chân, lòng vui vẻ, cũng không nhận ra

là tiếng động đã đến gần, chỉ cảm thấy có một đôi tay thò vào trong hồ vớt ta ra, quần áo người này truyền hơi lạnh sang làm ta tỉnh táo lại ba phần, khẽ đưa mí mắt nhìn lên phía trên, lập tức bị dọa cho tỉnh táo lại hoàn toàn.

« Xùy xùy xùy... » Miệng ta líu ríu kêu tên của hắn.

Bùi Tranh cúi đầu liếc ta một cái, có vẻ thờ phào một hơi, mắt lại có ý trêu chọc, cười nói : « Đậu Đậu, tên ta không phải xùy xùy xùy. »

Hắn đặt ta lên một chiếc giường hẹp dài, mềm mại, lại mang quần áo tới cho ta, ta vừa nhìn thấy, tức đến hai mắt đỏ sẫm, cướp lấy quần áo, « Vô sỉ, người lấy trộm quần áo của ta! »

Hắn nhủ mi, cũng không cãi lại, nhưng vẫn lấy khăn khô tới lau đi ẩm ướt cho ta, động tác dịu dàng. « Lần sau ra ngoài thì nhớ mang theo hai hạ nhân. »

Ta mặc thêm áo khoác, yên tâm thoải mái để hắn hầu hạ, lại nghe hắn do dự mà nói : « Người sao lại »

« Ta làm sao ? » Ta nhắm mắt lại hỏi.

Hắn cười khẽ một tiếng, « Ta cứ tưởng rằng, để cho nam nhân nhìn thấy thân thể, người sẽ không được tự nhiên. »

Ta ung dung nói : « Lúc đầu cũng hơi sợ, sau nghĩ lại cũng chẳng sao, cũng không mất miếng thịt nào, Tam cha có nói, nữ nhân giang hồ không câu nệ tiểu tiết. »

Bùi Tranh ngừng lại, trầm giọng nói, « Không câu nệ tiểu tiết ? Người cũng để cho nam nhân khác nhìn thấy thân thể của mình rồi? »

Ta không vui vỗ vỗ tay hắn, « Tiếp đi, tiếp đi. Mẫu thân nói không có gì đáng lo, bị người ta nhìn thì cũng nhìn rồi, nếu thích thì túm lấy mang về nhà, không thích thì liễn moi hai tròng mắt của hắn ra. »

Bùi Tranh đột nhiên tránh khỏi tay ta, nâng cằm ta lên nhìn hắn, dịu giọng hỏi : « Vậy người muốn moi hai tròng mắt của ta hay là tóm ta mang về nhà ? »

Ta lặng người nhìn ánh sáng lạ sóng sánh trong mắt phượng của hắn, nhếch mép cười, « Người đừng lo, ta sẽ không moi tròng mắt của người. »

Đáy mắt hắn ánh lên nỗi ngạc nhiên mừng rỡ, run giọng nói : « Đậu Đậu... »

« Ta không coi người là nam nhân. » Ta kéo tay hắn an ủi, cúi đầu xoay cổ, « Người là gia thần của ta mà, cũng giống như Thuần công công bên cạnh mẫu thân đó. Tiếp tục lau tóc giúp ta. »

Cái tay hắn đang dừng trên tóc ta hình như run lên hai lần, cuối cùng vẫn nhẹ nhàng xuôi theo mái tóc ta.

"Đậu Đậu à....". Bùi Tranh khẽ thở dài, « Nữ tử quá tùy tiện cũng không tốt, nam nhân hơn nữa là thích nữ tử đoan trang nhã nhặn, có tri thức, hiểu lễ nghĩa, thử nghĩ mà xem, người có thể chịu được việc nam tử người thích có đụng chạm da thịt với nữ tử khác sao? »

Khi đó, trong đầu ta hiện lên hình ảnh Tô Quân đang mỉm cười với nữ tử khác, ngực đau xót, buồn không đáp.

« Người đăng cơ làm hoàng đế, càng cần chú ý ngôn hành cử chỉ của mình, không thể để người ta có cơ công kích. Vì vua phải có uy nghiêm, phải giữ khoảng cách với thân tử. Nữ tử muốn giữ mình trong sạch, phải giữ khoảng cách với nam tử, như thế mới là đạo lý đúng đắn. »

Ta vốn là đang dựa lưng vào lòng hắn, nghe xong câu này lập tức tránh ra, quay đầu lại nhìn hắn. « Có phải ta cũng nên giữ khoảng cách với người không? »

Mắt Bùi Tranh có vẻ hơi bối rối, hắn lập tức cười nói : « Ta không giống bọn họ, là gia thần, tức là người một nhà. Minh Đức đệ hạ cũng chưa từng giữ khoảng cách với Thuần công công. »

Lúc đó ta nửa tin nửa ngờ, sau lại nghe quốc sư dạy cùng một kiểu, quốc sư đương nhiên là không lừa ta, vậy lời Bùi Tranh có lẽ cũng không sai. Từ đó về sau, ta bắt đầu theo khuôn phép, làm một nữ đế đoan trang hiền lương, có thể là vì thuở nhỏ làm chút việc xấu, « qua lại thân mật » « không câu nệ tiểu tiết » với nam tử, cho nên năm 13 tuổi ấy, không cẩn thận « phạm tội bất thành » với thám hoa lang, nói cho cùng ta cũng không phải hoàn toàn vô tội.

Bùi Tranh lúc nào cũng nhắc nhở bên tai ta, mỗi khi ta mê muội vì sắc đẹp, hắn liền mở cây quạt che miệng, nhỏ giọng cười nói : « Bệ hạ, bệnh lại tái phát. »

Quả nhân có bệnh, quả nhân háo sắc

Việc này đã qua năm năm, nay nghĩ lại, quả nhân ắt là đã bị tên gian thần Bùi Tranh kia lừa dối ! Có lẽ đúng theo lời Liên cô, cái Hoán Khanh thích là bản tính của ta, ta giả vờ ôn lương cung kiệm rõ ràng là làm chuyện vô ích.

Không được, quả nhân phải tự đổi mới !

Không làm gì lại bị mang cái tiếng dâm quân nhiều năm như vậy, không làm gì lại bị oan uổng nhiều năm như vậy, không làm ra chuyện gì cho xứng với cái tiếng xấu kia, vậy cũng khiến bản thân thiệt thòi quá rồi !

Ngày tiếp theo lên triều, ta vốn đã chuẩn bị để cho Bùi Tranh một trận, ai ngờ nhìn trái nhìn phải, sững người hỏi : « Bùi tướng đâu ? »

Tiểu Lộ Từ báo lại : « Bùi tướng nhiễm phong hàn, ốm đau liệt giường, không thể lên triều. »

Hôm qua không phải vẫn còn khỏe sao?

Ta nén nghi ngờ trong lòng lại, làm triều theo lệ. Bùi Sênh của ti nữ quan sai người trình lên bản danh sách tú nam cho ta xem qua.

Quan viên trên ngũ phẩm vốn không nhiều, nam tử đúng độ tuổi lại càng ít, bởi vậy trên danh sách cũng chỉ có lác đác mười mấy người, ta nhìn lướt qua, nhũn mày, nhìn lại hai lần thật cẩn thận, sau đó đưa mắt về phía Bùi Sênh, nghiêm túc hỏi : "Bùi học sĩ, nam tử có điều kiện phù hợp đều đã nằm trong danh sách ư?"

Bùi Sênh gật đầu nói : « Phàm là con quan trên ngũ phẩm đều đã ghi lại trong danh sách, kẻ không đẳng hoàng, người có hôn ước đều đã loại bỏ »

Cái gì?

Ta ngạc nhiên há hốc miệng, cúi đầu nhìn Tô Quân.

Vậy là, chàng có hôn ước, hay là

Lòng ta giống như bị bánh xe lăn qua nghiền thành mảnh nhỏ, ngậm ngùi mà khép lại tờ tấu, nói với Bùi Sênh : « Việc chọn tú nam cứ tạm gác lại trước đã, quả nhân vẫn cần nghỉ lại một chút... »

Lời vừa nói ra, quần thần ồ lên. Ta đau đớn phẩy tay, nói bãi triều, liền ôm ngực rời đi.

Chẳng lẽ ta thù thân như ngọc mười mấy năm, cuối cùng lại để kẻ khác vớ bở sao?

Tiểu Lộ Từ ân cần hỏi : « Bệ hạ thân thể không thoải mái ư? »

Ta đau thương ngửa đầu nhìn trời. « Tiểu Lộ Từ, quả nhân thích một người, người ấy không thích quả nhân, làm sao đây? »

Tiểu Lộ Từ mắt sáng lên, lập tức lại cúi đầu, « Bệ hạ là nữ tử tôn quý xinh đẹp nhất Trần Quốc, sao có thể có người không thích bệ hạ ? »

« Nếu có thì sao ? »

"Vậy bệ hạ là cửu ngũ chí tôn, muốn người nào, ai dám kháng mệnh? Cứ bắt vào cung trước rồi nói sau. Không phải có câu lâu ngày sinh tình sao? »

Lâu ngày sinh tình hả.....

Tiểu Lộ Từ thật là một tên tiểu hoạn quan dâm, đang.

“Trong thiên hạ, không ai có thể cự tuyệt ân sủng của bệ hạ.” Tiểu Lộ Từ cười hi hi vuốt mông ngựa (*nguyên tác là mông rồng ;))*).

Liên cô nói, cưỡng ép nam dân cũng chả sao cả, quả nhân tôn quý là vua một nước, bắt một tên nam dân cũng chẳng có gì! Dù sao cũng không thể để bản thân phải chịu uất ức, để cho niềm vui của kẻ khác được tạo dựng trên nỗi đau khổ của quả nhân.

Ta vung tay áo, cao giọng nói: “Tiểu Lộ Từ! Đi, bãi giá phủ quốc sư!”

Tiểu Lộ Từ hỏi: “Bệ hạ muốn đi thăm quốc sư sao?”

Ta sờ sờ cằm, cười hi hi nói: “Không phải.”

“Là cầu hôn. »

« Dạ? » Tiểu Lộ Từ ngẩng đầu, há miệng nhìn ta, « Cầu, cầu hôn ? »

“Không sai!” Hừ hừ... Che dấu cả đời, cũng chỉ có thể nhìn chàng trở thành nam nhân của kẻ khác, phải ra tay trước chiếm ưu thế, là của ta thì chính là của ta, không phải của ta thì cướp về là thành của ta. Ta thích chàng nhiều năm như vậy, cướp một lần cũng không phải quá đáng nhì!

Ta là dâm quân, ta sợ ai!

Nghĩ đến chuyện sắp làm, ta đang chuẩn bị về cung thay quần áo rồi lại xuất cung, kết quả còn chưa ra tới cửa đã thấy Tiểu Lộ Từ chạy vào thông báo : « Bệ hạ! Tô ngự sử cầu kiến ! »

Mẹ ơi....

Chân ta mềm nhũn, suýt nữa là ngã nhào.

Một tiếng trống thúc giục tinh thần, nhưng thêm một tiếng thì yếu đi, thêm tiếng nữa thì hết sạch.

Ta nuốt nước miếng, cổ họng, mất mùi như bị siết chặt, nhận ra bản thân đã bất phóng túng nhiều năm rồi, trong khoảng thời gian ngắn, cái dừng khí của « nữ nhân giang hồ không câu nệ tiểu tiết » đã không thể tự nhiên thể hiện như trước.

« Tuyên.... »

Tô Quân cũng mặc áo quan là hai màu tím đen kết hợp, áo quan giống nhau, mặc trên người Bùi Tranh có vẻ quý khí bức người, khi Tô Quân mặc lên, lại có cảm giác nhả nhận ôn hòa.

« Cầu hôn » Lời vừa ra khỏi miệng, ta suýt chút cắn phải đầu lưỡi, trong lòng nghĩ chuyện gì, không để ý một cái là phát ngôn ngay.

Tô Quân nhìn ta ngơ vờ, « Bệ hạ vừa nói gì vậy? »

« Ha ha.... » Ta ngửa đầu nhìn xà nhà, « Ta nói thời tiết hôm nay rất đẹp..... »

Tô Quân giật mình, ý cười bên khóe miệng lan rộng, « Xuân về hoa nở, rất đẹp. »

Ta nhìn nụ cười nhàn nhạt kia mà ngẩn người, nhìn đôi môi nhạt màu kia mở ra khép lại, tim đập thình thịch, Tô Quân nói điều gì, ta cũng không để tâm.

« Bệ hạ.... » Tô quân cười bất đắc dĩ, dừng lại không nói nữa.

Ta cuối cùng cũng hồi phục tinh thần, xấu hổ ho khan hai tiếng, lại ngấm chàng qua khóe mắt. “Chuyện đó..... Khanh nói rất tốt. » Ta trịnh trọng gật đầu.

Tô Quân ánh mắt dịu dàng, mỉm cười hỏi : « Vi thần vừa mới nói gì ? »

Ta chờ người

Ta nào biết chàng nói gì đâu

Vì thế ta lại nói rất nghiêm chỉnh: « Bất luận khanh nói gì, đều nói rất tốt. »

Chàng hơi ngẩn người, rù mí mắt, lông mi dài rậm khẽ run, mặc dù che lại cảm xúc trong đáy mắt, lại không giấu được ý cười trên môi.

Câu nói kia của ta, có coi là đùa giỡn hay không?

Nhìn vẻ mặt chàng, không nhíu mày, không ghét bỏ, không có ý phản đối, môi chứa ý cười, mặt hơi hồng – chàng là thích ư ?

Chàng thích ta đùa giỡn chàng ư?

Mẫu thân đã nói, trên đời chỉ có hai loại nam nhân, dễ dãi và thâm trầm (*), xem ra, Tô Quân là loại người thứ hai.

(*) "风骚" và "闷骚": phong tao và muộn tao, muộn tao ở đây thường chỉ người trong ngoài bất nhất, ngoài mặt thì có vẻ lãnh đạm nhưng nội tâm lại nhiệt tình

Ta được tiếp dừng khí, bước thêm 3 bước, cũng chỉ còn cách chàng 3 bước chân, chậm chậm ngừng đầu nhìn chàng, dịu giọng nói : « Khanh vừa nói gì, lặp lại lần nữa được không? »

Chàng nhìn ta, thất thần một lát, lập tức khôi phục thái độ bình thường, mỉm cười nói : « Vừa rồi vi thần nói, nên thăm vấn Hạ Lan lại một lần nữa. Lúc này, không có Bùi Tranh ở đây, có lẽ lời khai sẽ khác. »

Ta gật đầu tỏ vẻ đã hiểu, lại có chút mất mát, có điều nghĩ cũng đúng, không nói chính sự, chẳng lẽ chàng lại nói lời ngon tiếng ngọt với ta sao ?

Chàng không nói, thì ta nói là được rồi.

Ta nói : « Hôm nay thời tiết thật là tốt, trên trời vạn dặm không mây, từng đám mây trắng bay bay »

Chàng nhin cười nói : « son mặt vi vân, đúng là cực mỹ. » (Núi sáng sạch, mây nhỏ li ti, có lẽ thế :)

Ta mặt đỏ tai nóng, « Chúng ta đến nhà lao thôi.... »

Bạn đang đọc truyện *Quả Nhân Có Bệnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 6: Tê đại

Lần thăm vấn Hạ Lan này chỉ có ta và Tô Quân.

Ta ngồi trên ghế tựa ở phía sau Tô Quân, nghe Tô Quân thăm vấn Hạ Lan. Hạ Lan là con Hạ Kính, không khác gì mấy kẻ đời thứ hai nhà dòng dõi ở đế đô, mặt này thanh tú mềm mại, khó tưởng tượng được lại có dũng khí đầu thú.

Tô Quân chậm chậm nói: “Hạ Lan, ngươi có thể ra đầu thú, chỉ sợ không phải do lương tâm trời dạy muốn trợ giúp việc phá án, mà là lo bị người ta đuổi giết, muốn tìm nơi che chở phải không?”

Sắc mặt Hạ Lan trắng nhợt, rõ ràng là đã bị Tô Quân nói trúng chân tướng, ngừng đầu hoảng sợ trừng mắt nhìn Tô Quân, cứ như Tô Quân chính là người đuổi giết hắn.

“Ngươi đã nói, Hạ Kính là bị đồng mưu đuổi giết, tại sao ngươi có thể khẳng định những người đó là đồng mưu của hắn? Bọn chúng đã nói gì?”

Hạ Lan cắn môi không nói.

Tô Quân cười nhạt: “Dù ngươi không trả lời, nhưng đã cho đáp án. Bọn chúng nhất định đã nói gì đó mà ngươi có thể nghe thấy, rõ ràng lúc đấy ngươi cũng ở trong phòng. Hạ Kính bị đuổi giết, ngươi lại bình yên thoát thân, chắc là lúc ấy hắn giấu ngươi trong một góc, nhưng sau những kẻ đó phát hiện ra ngươi đã nghe được bí mật của bọn chúng, vì vậy đuổi giết ngươi tới chân trời góc biển. Đương nhiên còn có một khả năng khác, đó là ngươi chẳng những biết bí mật của bọn chúng, hơn nữa còn nắm giữ chứng cứ. Bọn chúng chẳng những muốn giết ngươi, còn muốn cướp lại chứng cứ đó.”

Tô Quân bỗng dừng cúi mình về phía trước, ánh mắt nhìn Hạ Lan rất ôn hòa, mỉm cười trấn an, dịu giọng hỏi: “Hạ Lan, bệ hạ ở ngay đây, ngươi hãy kể tình hình thực tế khi đó, chúng ta có thể bảo vệ ngươi an toàn.”

Nếu chàng nói chuyện với ta bằng giọng điệu này, ta ắt là chân tay bủn rủn, mặc chàng muốn thế nào liền theo thế đó.

Hạ Lan vành mắt ửng đỏ, cắn môi dưới ra một ngón máu nhàn nhạt, cuối cùng khàn giọng nói: “Ta chỉ có thể nói với bệ hạ.”

Hả?

Ta ngẩn người, vô thức nhìn về phía Tô Quân, lúc này chàng cũng quay đầu nhìn ta, bốn mắt chạm nhau, mặt ta nóng lên.

« Bệ hạ.... »

Tô Quân hình như hơi lo lắng, câu “chúng ta” chàng mới nói kia đã khiến ta hồ hởi mặt mày, lúc này thấy chàng lo lắng cho ta, tim ta như được ngâm trong mật ngọt, không phân biệt nổi đông tây nam bắc nữa.

“Không sao”

Ta cười tí mắt phát tay với chàng, tự mình đi tới trước Hạ Lan, Tô Quân chặn chờ mà tránh ra một khoảng.

Hạ Lan nhìn ta một hồi lâu, mới nhỏ giọng nói: “Thảo dân nghe những người đó nói, là do Bùi tướng phải tội. Thần trốn trong mật thất dưới lòng đất nơi thư phòng của phụ thân, nơi đó có một ít sổ sách và thư tín, thảo dân vội chạy trốn nên không nhìn kỹ. Sau xảy ra chuyện, thảo dân từng quay về lấy vài thứ, nhưng phát hiện nhà ở đã bị đốt hết, những thứ trong mật thất ắt sẽ bị phát hiện. Thần bị một kẻ đuổi giết, may mắn từng học võ công mới đào thoát, lay lắt trốn khỏi tay mấy kẻ mới đến được đế đô. Bùi tướng không bị lật đổ, thủ phạm chính không bị diệt trừ, thảo dân khó có thể yên thân. Xin bệ hạ chấp pháp nghiêm minh, giữ kỷ cương triều chính.”

Ta nghe mà lòng càng lúc càng lạnh....

Tên Bùi Tranh này không có gì tốt, ta biết thế, nhưng phụ quân từng nói, một vị quan khó có thể nhận định là tốt hay xấu, chỉ có thể chia ra là hữu dụng và vô dụng. Dù sao người ở một vị trí nhất định, rất nhiều điều thân bất do kỷ, dù là phụ quân, hai tay cũng dính đầy máu tươi, nhưng người nói không thẹn với lòng mình.

Bùi Tranh hắn có thẹn không?

Ta cũng nhỏ giọng hỏi hắn: “Vì sao ngươi không cho Tô ngự sử biết, hắn nhất định có thể đòi lại công bằng cho ngươi?”

Hạ Lan cười gượng. “Tri nhân tri diện bất tri tâm, quần thần trong triều, vì lợi riêng mà cấu kết, lợi dụng lẫn nhau, hôm nay còn cùng bè đảng, ngày mai đã là kẻ thù, chỉ có bệ hạ lấy lợi ích là giang sơn xã tắc, không thể bao che lũ sâu mọt.”

Ta nghe lời hắn nói, cảm thấy áp lực rất lớn, chỉ có thể ngáp ngừng phản bác cho Tô Quân: “Tô ngự sử không giống những kẻ khác”

Hạ Lan nhanh chóng liếc ta một cái, cười khỏ, “Nếu bệ hạ tin hắn, tiểu nhân không còn lời nào để nói. Những thứ tiểu nhân biết đều đã nói ra, về phần định đoạt như thế nào, đều do bệ hạ.”

Ta đứng thẳng mình dậy, nhẹ giọng nói: “Ngươi yên tâm đi, quả nhân sẽ giải quyết theo lẽ công bằng. Nơi này tuy là nhà lao, nhưng là thông gió thoáng khí, tuyệt đối an toàn, hiện tại, ngươi ở lại đây một thời gian, ta sẽ sai người chăm lo chỗ ăn chỗ ngủ cho ngươi.”

Hạ Lan cúi đầu nói: “Tạ bệ hạ nhân từ.”

Ta xoay người ra khỏi ngục, Tô Quân cũng theo ra.

“Hạ Lan đã khai rồi.”

Chúng ta một trước một sau, vừa đi vừa nói chuyện.

"Hắn khai, là người của Bùi Tranh giết Hạ Kính, chứng có phạm tội ở hầm ngầm trong biệt viện của Hạ Kính". Ta có chút rầu rĩ.

“Hôm khác vi thần sẽ đi lục soát.”

“Có kẻ canh giữ nơi đó, khanh cần mang nhiều người theo một chút.” Ta ngẫm nghĩ, vẫn cảm thấy không ổn, lại nói, “Quả nhân phái mấy ám vệ trong cung theo bảo vệ khanh.”

Bản lĩnh của ám vệ trong cung đều là đứng hàng đầu, khả năng ẩn nấp rất tốt, không dễ để người ta phát hiện ra, cũng tránh giống trống khua chiêng.

Tô Quân cũng hiểu tầm quan trọng của việc này, cho nên không từ chối.

Sau khi ra khỏi nhà lao dưới đất, lại thấy ánh mặt trời, ta nheo mắt, quay đầu nhìn về phía Tô Hoán Khanh. Chàng đang ngung mắt trầm tư, đường nét khuôn mặt tuấn tú dịu dàng, môi mông hơi mím, nét môi dụ người.

Người ta nói người môi mông, mắt nhạt màu là kẻ lạnh lùng bạc bẽo, vô tình nhất, nhưng Tô Quân rõ ràng không phải người như thế.

“Hoán Khanh...” Ta thăm thì gọi một tiếng, lông mi chàng hơi run, ánh mắt lướt tới mặt ta, mang theo chút nghi ngờ. “Bệ hạ vừa gọi thần ư?”

Ta hồi hộp nắm chặt tay áo, một tiếng trống giục già tỉnh thần, lời ra khỏi miệng: “Lời của gián nghị đại phu hôm qua cũng có chút đạo lý.”

“Bàng Trọng?” Tô Quân ngẩn ra, liền bật cười, “Bệ hạ cảm thấy có lý ư?”

"Trai lớn dựng vợ, gái lớn gả chồng, chẳng nhẽ khanh thấy không phải sao?" Ta thử thăm dò hỏi chàng.

“Không có còn hơn chọn bừa, nếu không gặp được người mình thực lòng thích, thà rằng ở vậy cả đời.” Chàng không nghĩ ngợi nhiều liền nói ra.

Tìm ta nãy mạnh một cái, nhìn chàng chăm chăm, "Vậy khanh đến giờ vẫn chưa lập gia đình, là vì vẫn chưa gặp được người ấy sao?"

Tô Quân khẽ rung mình, trong mắt hiện lên nỗi cay đắng, lướt qua mặt ta cực nhanh, nhàn nhạt nói, “Gặp được rồi, chỉ có điều người vi thần thực lòng thích, chưa hẳn đã thực lòng thích vi thần. Đã như vậy, cũng không đáng cưỡng cầu.”

Lòng ta như bị người ta chém một đao tàn nhẫn, giọng cũng khàn khàn, cười gượng nói: “Hóa ra khanh đã có người trong lòng, khó trách trên danh sách tú nam không có tên khanh.”

Tô Quân ngạc nhiên nhìn ta, sắc lạ hiện lên nơi đồng tử, lập tức dịu giọng hỏi, “Bệ hạ hy vọng thần có trong đó sao?”

Giọng điệu này... cực kỳ giống khi nãy chàng xui khiến phạm nhân xưng tội....

Không xong, chân đã tê liệt rồi!

Đầu gối mềm nhũn, không đứng thẳng nổi, người đổ về phía sau, Tô Quân không ngờ được chuyện này, cuống quýt giơ tay đỡ lấy eo ta, tay kia thì cầm cổ tay ta kéo ta vào trong lòng.

Ta loạng choạng nhào vào lòng chàng, chớp mũi dựa vào ngực chàng, ngửi được mùi hương thoang thoảng mát mẻ, dễ chịu... như là mùi mực, lại như là hương hoa lan trong núi, thật là còn lợi hại hơn cả thời tinh hương (*huang kích dục @@*), khiến ta đỏ mặt tim đập dồn dập, xương cốt mềm nhũn rồi.

Quả nhân phát bệnh thật rồi, lần này không có Bùi Tranh ở bên cản trở, quả nhân cứ thế ốm đau không dậy nổi là tốt rồi.

Ta dứt khoát dựa vào lòng chàng, trán tựa trước ngực chàng, nhắm mắt lại râm rì, “Ôi chao, quả nhân chóng mặt quá...”

Tô Quân bỗng buông tay ta ra, lòng ta trống rỗng, bỗng nhiên nhẹ bẫng—chàng đã bế ta lên rồi.

Ta giương mắt dò dẫm nhìn sự tình phát triển, còn chưa kịp thưởng thức cảm giác cười mây đập gió, chàng đã đặt ta lên một chiếc ghế đá trong đình, mu bàn tay phải áp vào trán ta, mắt lộ vẻ lo lắng. “Bệ hạ còn vắng đầu không? Ngoài vắng đầu ra còn chứng bệnh gì không?”

Ta thấy chàng không phải là vờ lo lắng, bỗng có chút xấu hổ, kéo tay chàng xuống, lại cũng không muốn buông ra, cứ như vậy nắm trong tay, đầu ngón tay lướt qua lòng bàn tay chàng, cảm giác được tay chàng khẽ run lên.

Giờ phút này, ta đã coi như nửa dân quân rồi.

Tiếp theo, ta muốn làm dân quân hoàn toàn cơ !

Ta nắm lấy tay chàng, tiếp tục nhắm mắt lại dựa vào ngực chàng rằm rì.

“Giờ đã đỡ một chút rồi, ta nhắm mắt một chút là khỏi thôi.”

Chàng cũng không dám đẩy ta ra, ta cứ như vậy tựa vào ngực chàng, cầm lấy tay chàng vuốt ve như có như không

Nếu có thể, ta rất muốn huyết sáo, cười trừ chàng: “Ái khanh, cười lên cho quả nhân xem nào....”

Không biết chàng sẽ có phản ứng gì?

Đã nhiều năm qua như vậy, đây là lần đầu tiên hai chúng ta ở gần nhau như thế này.

Trước năm 12 tuổi, chúng ta từng tiếp xúc thân mật hơn kia. Khi đó ta đang luyện thư pháp, mãi vẫn chẳng đầu vào đâu, chàng ở để đồ lại có tiếng “thiết họa ngân câu” (*), bèn đích thân giúp ta khai bút, ôm ta vào lòng, cầm tay phải của ta, dẫn dắt ta từng nét từng nét. Ta 12 tuổi, chàng 17 tuổi, khi đó trong lòng ta còn chưa biết đến những tình cảm lộn xộn như vậy, chàng lại là thiếu niên đã hiểu chuyện, cũng coi như là nam tử trường thành, chẳng nhẽ chưa từng có tư tưởng gì với ta sao?

() nét bút vừa mạnh mẽ vừa uyển chuyển*

Hay là lúc đó ta còn quá nhỏ?

Ta thăm thò dài, lòng có chút tiếc nuối, chợt trên đỉnh đầu truyền đến giọng nói của chàng, nhẹ như đang lẩm bầm.

« Con em gia đình quan trên ngũ phẩm, nếu đã vào triều làm quan, phạm là tam phẩm trở lên, có thể tự mình lựa chọn có tham gia tuyển tú nam hay không. »

Ta nghĩ một hồi lâu mới hiểu, đây là chàng đang trả lời câu ta hỏi lúc trước. Chàng thân là ngự sử, trên tam phẩm, có thể tự lựa chọn.

Ta buông lỏng bàn tay chàng, tránh khỏi lòng chàng, cười mỉa nói : « Hóa ra là tự khanh không muốn ở trong danh sách tú nam. Không muốn thì nói sớm một chút, quả nhân còn tưởng rằng khanh không phải con nhà đẳng hoàng, khanh không muốn, quả nhân cũng sẽ không ép....”

Trước thì không, sau này thì khó nói.

Tô Quân ghen hờn, chậm chậm nói: “Vi thần cứ nghĩ là bệ hạ đã biết.”

« Quả nhân không biết. Rất nhiều chuyện đều không biết. » Ta quay mặt đi, không nhìn chàng, giả bộ không để ý, cười nói : « Chúng ta gần như là từ nhỏ lớn lên bên nhau, khanh có người trong lòng khi nào, quả nhân cũng không biết. Khanh là Tô khanh nổi tiếng đế đô, lại còn có người nào đứng trên khanh, còn không nể mặt khanh ? Hay là để quả nhân giúp khanh chủ trì hôn sự. »

« Người ấy » Tô Quân bật cười, thờ dài, “Nếu nàng không muốn, bệ hạ cũng không có cách nào ép buộc. Vi thần.... cũng không muốn ép buộc nàng. Có thể như bây giờ, đứng nhìn từ xa, vi thần đã cảm thấy mãn nguyện.”

Mẫu thân có nói, làm người đừng quá tự mình đa tình, nếu không kết cục sẽ rất thảm ...

Ta run giọng hỏi : « Khanh làm sao biết người ấy không thích khanh ? Nàng đã nói cho khanh sao ? »

« Có một số việc, không cần phải nói ra. Mấy năm gần đây, chúng thần đã càng lúc càng xa, nàng không còn cười nói với thần như lúc xưa, càng ngày càng xa lạ khách khí, đó là nàng đã tỏ thái độ rồi. Vi thần tội gì còn tự rước lấy nhục? »

Mẫu thân, ta nghĩ ta đâu có tự mình đa tình, người mà Hoán Khanh nói, là ta phải không

« Khanh đã từng nghĩ có lẽ là nàng chọn sai cách bày tỏ, dù sao thân phận mỗi người khác biệt, nàng sợ gần gũi quá khiến khanh khó xử. » Tìm ta đập thành thịch, hận không thể nói thẳng với chàng, ta thích chàng đấy, thật lòng thích chàng đấy, chàng đừng suy nghĩ nhiều mà làm gì, vào cung làm Phụng quân đi!

Tô Quân thờ dài, cười khỏ. « Có lẽ thế vi thần, còn cứ tưởng là đã hiểu nàng. »

« Khanh bằng lòng nói ra tâm sự của mình cho quả nhân, quả nhân rất vui. » Ta nắm chặt góc áo, quay lưng về phía chàng, nhỏ giọng hỏi, “Khanh có thể nói cho quả nhân biết, người ấy là ai không?”

« Bệ hạ.... sao lại muốn biết?” Giọng Tô Quân có chút ngờ vực.

Ta ra và dừng dừng nói: “Dù sao nữ nhân vẫn hiểu nữ nhân nhất, có lẽ quả nhân có thể góp ý giúp khanh, để cho người có tình các khanh được nên duyên.”

Tô Quân mỉm cười, nhẹ giọng nói : « Đa tạ bệ hạ quan tâm, có thể vì thần thực là kẻ bạc tình, nghĩ rằng có hay không đều được, hai chữ duyên phận, không ép buộc, không níu kéo, vô tâm thì đành buông. Trước mắt vẫn lấy quốc sự làm trọng, tư tình nhi nữ có thể để qua một bên.”

Ta xoay người, vội nói: “Như vậy sao được, khanh chờ được chứ quả nhân không chờ được!”

Tô Quân nhũn mi, "Cái gì?"

« Ý ta là ... » Ta ho khan, « gián nghị đại phu không phải đã nói, trai lớn dựng vợ, gái lớn gả chồng, Bù tử có hôn ước, cho nên không tính, vậy còn khanh? Khanh nếu không kết hôn, quả nhân cũng sẽ không gả. ”

Tô Quân cười nói : « Tính bệ hạ thật là trẻ con.”

Hôm nay ta mà không buộc chàng nói ra lời trong lòng thì không được! Còn dây dưa nữa, tuổi xuân của quả nhân đến cái đuôi cũng chả còn!

Ta ngồi xổm trong lòng chàng, vỗ vai chàng, nhìn thẳng vào mắt chàng, nửa đùa nửa thật nói: “Khanh nếu không nói thật, quả nhân sẽ viết tên khanh vào danh sách tú nam, đến lúc đó khanh đừng có mà hối hận!”

Tô Quân nhìn ta thật sâu, nhẹ giọng nói: “Bệ hạ hôm nay hơi khác ngày thường.”

"Thế sao ? Ha ha Đừng lãng sang chuyện khác. »

Chàng bắt đầu cười, “ Lại giống như quay về thời niên thiếu vậy.”

"Vậy ngày thường tốt hơn, hay là thuở nhỏ tốt hơn? Aizz! Đừng lãng sang chuyện khác. » Ta tức giận trừng mắt chàng.

Chàng nhếch khóe môi : "Bất kể là khi nào, vẫn đều tốt.”

Nghe thấy lời này, tinh thần ta thoải mái, nhện không nổi cong khóe miệng, tiếp tục nói : « Đừng lãng sang chuyện khác! Quả nhân đang hỏi khanh, rốt cuộc khanh thích người nào?”

Bị bức ép, cuối cùng chàng khép mi mắt, hai phôi lông mi dài rậm tỏa bóng, sống mũi thanh tú, môi mỏng hơi mím, khẽ nhếch lên mang theo ý cười có chút cay đắng.

« Người này, bệ hạ cũng quen. »

“Nàng kém thần 5 tuổi, lại cực kỳ lạnh lợi, thần tự cho là thông minh, lại không thể thể hiện hết trước mặt nàng, hết thấy chuyện làm những năm gần đây cũng chỉ hy vọng nàng có thể nhìn thần thêm vài lần mà thôi. Thần những tưởng, khi đã đứng đủ cao, có lẽ nàng cũng chỉ có thể thấy mình thần.”

« Mỗi ngày vào triều đều có thể nhìn thấy nàng, nhưng chỉ là một tiếng chào hỏi mà thôi. Những năm gần đây, thần nghĩ tình cảm có lẽ cũng dần phai nhạt, có lẽ thêm một thời gian nữa sẽ hoàn toàn buông bỏ.”

Chàng mở to mắt nhìn ta, trong mắt hiện lên ý cười chua xót mà dịu dàng.

« Bệ hạ vì có gì phải bắt vì thần nói ra?”

« Người ấy, là Bù Sênh. »

Bạn đang đọc truyện *Quả Nhân Có Bệnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7: Thất tình

Bù Sênh.....

Ngắn gọn nhớ lại hồi 10 tuổi, năm ấy còn ở phủ Thái Học, ta sai cung nhân thay ta chép bài bị Quốc sư phát hiện, Quốc sư nổi giận, phạt ta ra ngoài đứng, là Hoán Khanh đã đứng dậy chủ động chịu phạt cùng ta, khi đó, ta tất nhiên cảm kích vô cùng. Bây giờ, nghĩ kỹ ra, lúc ấy thư đồng của ta là Bùi Sinh, nàng ngồi ngay cạnh Hoán Khanh, khi đó vốn là nàng muốn đứng lên chịu phạt cùng ta, lại bị Hoán Khanh kéo ngồi trở lại.

Hoán Khanh không phải muốn chịu phạt cùng ta, mà là thay nàng chịu phạt với ta.

Ta đến giờ mới hiểu.

Tìm đau thật khó chịu, trong tai như có thứ gì nổ mạnh, ầm ầm từng đợt. Lúc trước giả bộ bất tỉnh, bây giờ lại muốn vờ như không sao, nhếch miệng cười nói: “Bùi học sĩ ư, thực xứng đôi với khanh. Có điều anh nàng là Bùi Tranh, nếu nàng không muốn, quả nhân thật không dám chống lại Bùi Tranh. Hay là chúng ta liên thủ lật đổ Bùi Tranh, cướp Bùi Sinh về làm vợ khanh là được rồi ! »

« Tỉnh bệ hạ thật là trẻ con.Chuyện tình cảm, sao có thể cướp đoạt?»

Tô Quân cười lắc đầu, “Xin bệ hạ giữ bí mật này giúp vi thần, vi thần vô cùng cảm kích.”

“Đương nhiên, đương nhiên, quả nhân rất biết giữ chữ tín!” Ta gắng sức nói, nói đến cả hàm răng cũng đau.

“Vậy vi thần cáo lui trước.”

“Được Quả nhân nghỉ ngơi một lát, đợi chút nữa sẽ đi.”

Ta mỉm cười nhìn chàng rời đi, sau đó sụp đổ hoàn toàn.

Ngực như bị người ta cấu nhéo, đau đớn lan tỏa khắp tứ chi, khiến ta không còn sức mà đứng dậy.

Tự mình đa tình....

Tự mình đa tình.....

Cho người tự mình đa tình đi này!

Hóa ra người chàng thích là Bùi Sinh

Nàng ấy đương nhiên vô cùng tốt, giống y như lời Bùi Tranh, đoan trang nhã nhặn, có tri thức, hiểu lễ nghĩa, là mỹ nữ, cũng là tài nữ, xuất thân là nữ Trạng Nguyên, 18 tuổi đã dễ dàng làm trưởng ti nữ quan, người đề đồ gọi nàng một tiếng Bùi học sĩ, được người người tôn kính.

Ta cũng cố gắng làm một nữ tử đoan trang, nhưng chàng không thích, vẫn là không thích.

Ta vốn hùng hực khí thế muốn đi cầu hôn, may mà chưa đi, nếu không bị chàng cự tuyệt, về sau xấu hổ, ngay cả cơ hội nhìn chàng một cách quang minh chính đại cũng không còn.

Về chuyện cưỡng ép nam dân, vẫn là thôi đi Lúc đó, là vì ta lờ mờ ôm hy vọng chàng thăm mến ta, cho dù không thăm mến ta, chí ít cũng có khả năng phát triển tình cảm, bây giờ xem ra là ta tự mình đa tình rồi.

Liên cô nói đừng khiến bản thân phải chịu uất ức, nhưng mà cướp một người không thích ta về để rồi ngày đêm bức bối, chẳng phải cũng là một loại uất ức sao ? Chính chàng đã nói, tình cảm không thể cướp về được...

Thôi vậy....

Biết thế đã không ép chàng trả lời, để bản thân giữ lại chút nhớ nhung cũng tốt. Có điều biết rồi cũng tốt, biết sớm, đã không cần chờ đợi nhiều năm như vậy. ...

Khi Tiểu Lộ Tử tìm được ta, ta đang đau khổ nhìn trời, hần ôm thường phục của ta chạy tới, hỏi “Bệ hạ, còn xuất cung cầu hôn nữa không?”

Ta chậm chậm lắc đầu, « Thôi đi ... Tiểu Lộ Tử, quả nhân rầu rĩ quá ...”

« Bệ hạ.... » Tiểu Lộ Tử run giọng.

« Tiểu Lộ Tử”

Ta quay đầu, nhìn hần âm u, « Nếu người dám buôn chuyện của quả nhân ra ngoài, quả nhân sẽ cho người hoạn người thêm một lần nữa!”

Khuôn mặt thanh tú nhỏ nhắn của Tiểu Lộ Tử đầy vẻ sợ hãi – vờ vịt thật đúng lúc, đúng chỗ.

Ta đứng lên, vỗ ống tay áo, thản nhiên nói : « Thôi, trời trao trọng trách cho người nào, trước đều phải giày vò tâm trí, cắn răng rồi cũng qua thôi. Đưa quả nhân đến ti nữ quan đi.”

Tì nữ quan là một cơ quan đặc biệt trong cung, bình thường chỉ được lập ra dưới thời nữ đế, bởi vì hoàng đế không rảnh lo mọi chuyện ở hậu cung, Phụng quân là nam tử, làm việc có chỗ bất tiện, bởi vậy phần lớn chuyện trong hậu cung là do tì nữ quan chịu trách nhiệm, Phụng quân phê duyệt. Trong đó cũng có những nữ tử kiệt xuất có thể được chọn để phò tá bên cạnh hoàng đế, lấy nhiệm vụ là hầu bút, tham dự triều chính, ví như Bùi Sênh, 16- 17 tuổi đã là nhân tài được biểu dương trong sách lược, người người gọi nàng một tiếng Bùi học sĩ.

« Bùi học sĩ không cần đa lễ, ban cho ngồi. » Ta khoát tay, chăm chú nhìn nàng.

Diện mạo của nàng và Bùi Tranh giống nhau vài phần, nhưng không có cái tà khí lờ mờ khiến người ta sợ hãi, nhìn lại dịu dàng ngoan ngoãn, thông minh hoạt bát. Thật ra, Bùi Tranh cũng không coi là lừa ta, nam tử đúng là thích nữ tử như Bùi Sênh vậy, chẳng qua là ta học thế nào cũng không được, giả bộ thế nào cũng không giống.

Nàng cảm nhỏ mặt trái xoan, cằm ta cũng nhỏ, đáng tiếc hai má quá tròn, biến thành mặt bánh bao.

Mắt nàng là mắt phượng dài nhỏ thông minh, mắt ta là mắt hạnh tròn xoe, không giống cha, không giống mẹ, mẫu thân nói nhìn có vẻ ngốc quá.

Nàng là mỹ nhân bẩm sinh, đáng người mạnh khỏe, dịu dàng thướt tha Ta ... thức ăn của hoàng đế thật quá tốt, ăn vào hơi bị tròn trịa.

Lòng chua xót, ta rù mi mắt nhìn đầu ngón tay mình, so tới so lui, cũng chỉ có xuất thân là tốt hơn nàng, nhưng cái này thì có tác dụng gì?

« Sênh Nhi, hai người chúng ta lâu rồi chưa trò chuyện, cũng đừng câu nệ. Khanh dạo này tốt chứ? »

Bùi Sênh, mắt như hồ nước thu gọn sóng, dù là nữ nhân cũng thấy động lòng. “Mọi thứ đều tốt, bệ hạ sao lại rảnh rỗi tới đây, là vì việc tuyển tú nam ư?”

Ta qua quyết đáp một tiếng, cũng không thể nói là mình cố ý đến gặp tình địch được.

« Sênh Nhi, hai chúng ta bằng tuổi, đúng ra Khanh cũng nên sớm thành thân, vì lý do gì mà còn kéo dài tới giờ? » Ta bắt đầu nói bóng nói gió.

Đôi mắt đẹp của Bùi Sanh đảo hai vòng trên mặt ta, nàng chậm chậm đáp: “Vi thần vẫn nghĩ tới quốc gia đại sự, không có lòng để ý tư tình nhi nữ.”

Cao tay....

Ta đây làm hoàng đế lại phải hổ thẹn rồi.

« Vậy Khanh có người trong lòng rồi chứ? »

Mắt Bùi Sênh khẽ chớp, như là nhớ tới điều gì, đáy mắt hiện lên chút ý cười, nàng lắc đầu, “Chưa.”

Ta nhỏ giọng hỏi : « Khanh cảm thấy Tô ngự sử là người thế nào? »

« Tô ngự sử ? » Bùi Sanh nhú mi ngờ vực, « Mặc dù ngài ấy và anh trai thần bất hòa về chính kiến, nhưng quả đúng là một vị quan có tài, là người ngay thẳng, vì thần bội phục. »

Hóa ra nàng thật không tơ tưởng gì tới Hoán Khanh, khi nói những câu này một chút tơ tình cũng không thấy.

Cảm giác trong lòng ta thật khác thường, không biết là vui hay buồn, ôi, tóm lại chuyện của bọn họ chẳng liên quan gì tới ta nữa. Ta đứng dậy, nói : « Việc tuyển tú nam, vẫn tạm gác lại đã, quả nhân còn phải cân nhắc. »

Bùi Sênh đứng dậy định tiễn ta, đi được hai bước, bỗng mở miệng nói: “Bệ hạ, anh trai thần ốm rồi.”

Ta dừng bước, quay đầu nhìn nàng. “Quả nhân biết.”

Nàng liếc ta một cái thật sâu, lại quay mặt đi, nhìn ra phía cửa. “Anh bị ốm, bệ hạ không tới thăm anh ấy sao?”

Bùi Tranh là người tập võ, hình như trước giờ cũng chưa thấy hấn mắc bệnh, lần này sao nói ốm là ốm luôn?

Ta bỗng nhớ tới lời Liên cô hôm qua.

« Nếu người không thích Bùi Tranh, để ta đi nói cho hắn, để hắn hoàn toàn hết hy vọng đi. Hắn cũng đã 26 tuổi rồi, không thể kéo dài thêm nữa. ... »

Tay ta giấu trong áo khẽ run, “Sênh Nhi, anh trai Khanh, là bị bệnh gì?”

Bùi Sênh mỉm cười nói: “Vi thần vẫn chưa kịp tới thăm, cũng không biết. Chắc cũng không phải bệnh tương tư chứ. » Nói xong, ôi trời một tiếng, “Vi thần vô tâm, gọi thẳng tục danh của bệ hạ, xin bệ hạ thứ tội.”

Đấy vốn cũng là một loại bệnh, có điều 2 chữ “Tương Tư” trong đó, cũng đúng là tên ta.

Lúc Tiểu Lộ Từ hỏi ta định đi nơi nào, ta còn giả bộ điềm nhiên như không nói là đến phủ Quốc sư, mắt hấn nhìn ta có ba phần thương hại, ba phần kính nể, chắc hẳn cảm thấy ta kiên cường, rất có dũng khí. Nhưng nếu nói là muốn đi thăm Bùi Tranh thì ta lại cảm thấy nói không nên lời.

Vừa đến đầu hẻm Bạch Y, ta đã ngồi xổm xuống.

« Bệ hạ, thân thể không thoải mái ư ? » Tiểu Lộ Từ tiến lại lo lắng cho ta.

Ta trừng mắt hấn. « Qủa nhân vẫn khỏe ! »

Tiểu Lộ Từ cúi đầu nói : « Sắc mặt bệ hạ nhìn có vẻ không tốt lắm... »

« Có lẽ là hơi hơi hộp.....” Đây vẫn là lần đầu tiên

« Bệ hạ, có cần Tiểu Lộ Từ đi gõ cửa hay không ? »

Ta ngồi xổm xuống ôm bụng, nhú mày nói : « Ta mà hơi hộp là lại đau bụng ... »

« Vậy Tiểu Lộ Từ đi tìm đại phu cho người nhé ? »

« Vậy người sẽ phải đi rất xa đấy... » Ta cũng không phải đau thật ...

« Rất gần. » Tiểu Lộ Từ chỉ về phía sau ta, « Đó là xe ngựa của Hồi Xuân đường, nhất định là Mạc đại phu ra ngoài chẩn bệnh rồi. »

Khéo như vậy sao...

Ta ngăn người, Tiểu Lộ Từ đã đi trước ta một bước lên ngăn xe lại.

« Thật lớn mật ! Xe của Hồi Xuân đường mà cũng dám cản ! » Phu xe lớn giọng quát, « Không biết mạng người quan trọng sao ? »

Tiểu Lộ Từ nhú mày nói : « Mệnh ai mà chẳng là mệnh ? Chủ tử nhà ta bị đau bụng, để Mạc đại phu chẩn bệnh cho chủ tử nhà ta trước đã. »

Phu xe cao giọng nói : « Chúng ta đây phải tới quý phủ của Bùi tướng ! »

Bùi Tranh? Hấn bị bệnh thật sao ?

Tiểu Lộ Từ hơi nhếch mày, lấy lệnh bài ra soi trước mặt phu xe, sắc mặt phu xe lập tức thay đổi, sợ sệt quay đầu liếc ta một cái, môi run run.

Ta cười mà chả còn tí sức nào nữa, nghe thấy một giọng nói già nua từ trong xe truyền lại : « Đã không khỏe thì lên xe đi. »

Phu xe nói với người trong xe nọ : « Mạc đại phu, đã đến phủ Thừa tướng. »

« Bệ hạ, vào nghỉ ngơi trước một chút đi. » Tiểu Lộ Từ tỏ vẻ quan tâm, ta ngẩng đầu lên nhìn tám biển, làm bộ gắng gượng gật đầu, để Tiểu Lộ Từ đỡ ta vào phủ.

Đến trước cửa, gõ cửa xong, gã giữ cửa nhìn thấy đại phu râu tóc bạc phơ trước rồi mới thấy ta, dụi mắt có vẻ không dám tin, lập tức muốn đi thông báo, ta bảo Tiểu Lộ Từ ngăn hấn lại, quát : « Không được thông báo ! »

Nói thì sợ không có người tin, đây vẫn là lần đầu tiên ta đến phủ Thừa tướng.

Tới phủ của thần tử, bình thường chỉ có 2 việc, một là việc công, như hồng bạch nhị sự (*có tang hoặc có hỷ sự*), cái còn lại là việc tư, như lúc ta muốn gặp Hoán Khanh.

Tên Bùi Tranh này, phủ hấn không có hồng bạch nhị sự, ta lại không thích gặp hấn, bởi vậy chưa bao giờ đến đây. Nay xem ra, không giống tưởng tượng của ta mấy.

Ta vốn tưởng rằng, phủ Bùi Tranh nên đầy ánh vàng hơi ngọc, cực kỳ xa hoa, dù sao hấn cũng có một chiếc xe ngựa ngàn vàng khó đổi kia mà, đến rồi mới thấy, cũng chỉ bình thường qua quýt, cũng lắm là lịch sự tao nhã hơn nơi khác một chút.

Lòng ta thiếu tự nhiên, muốn gặp Bùi Tranh lại sợ thấy hấn, nên không cho hạ nhân đi báo trước, Mạc đại phu muốn bắt mạch cho ta, ta lại rút tay lại, thần nhiên nói : « Ta không sao rồi. »

Mạc đại phu có lẽ cũng đoán ra thân phận của ta, cũng không nói thêm điều gì.

« Mạc đại phu, không biết Bùi tướng mắc bệnh gì ? »

« Tiểu nhân vội tới, chưa xem xét nên vẫn chưa biết tình hình. »

Ta ừ một tiếng, nhắm mắt theo sau Mạc đại phu, tiến về phía phòng ngủ của Bùi Tranh.

Phủ Thừa tướng chỉ có mình Bùi Tranh ở, Bùi Sênh ở trong cung, cũng có lúc tới đây nhưng không thường xuyên, bởi vậy hạ nhân trong phủ không nhiều lắm, nhìn có vẻ trống trải.

Ta đến cửa phòng ngủ thì dừng lại, thấy cửa sổ có khe hở, liền dùng chân đứng ngoài cửa sổ nhìn lên ...

Hừ ! Quả nhân nhìn sao có thể gọi là nhìn lên! Gọi là quang minh chính đại nhìn qua lỗ cửa sổ !

Mạc đại phu lạ lùng liếc nhìn ta một cái, ta trừng mắt liếc lại hắn một cái, hắn liền lảng lạng bước vào phòng.

Ta muốn đi thăm Bùi Tranh, nhưng lại không muốn để hắn nhìn thấy ta, nên chỉ có thể làm như vậy thôi ...

Nhưng mà vừa nhìn thấy, ta mê muội luôn.

Người nọ đang đứng trước giường quay lưng về phía ta, một thân áo dài nhạt sắc, thắt lưng nạm ngọc, bên ngoài choàng áo sợi bông, tóc dài đen bóng như tơ rủ xuống bên vai, dáng người thon dài cao ngất kia, là Bùi Tranh chẳng nghi ngờ gì nữa-- không phải hắn bị bệnh sao ? Đứng trước giường làm cái gì ?

Mạc đại phu đứng trước giường xem xét một hồi, rồi nói với Bùi Tranh : « Tướng gia, thương thế của tiểu công tử không lớn, điều dưỡng vài ngày là khỏi. »

Bùi Tranh nghe xong, như là thở phào một hơi, giọng cũng thoải mái hơn. « Làm phiền Mạc đại phu. Xuân La, tiễn đại phu. »

Thị nữ ở bên cạnh vâng lời, liền đưa Mạc đại phu ra khỏi cửa, ta vội núp sang bên cạnh trốn, chột nghe Bùi Tranh thờ dãi nói với người đang nằm trên giường: « Người lần này lại lên trốn nhà đi phải không ? »

"Nếu các người để cho ta tới, ta đâu cần phải « lên trốn đi » ! » Giọng nói trẻ con non nớt, có chút giòn giã mà trong trẻo, lạnh lùng, ta nghe mà tim gan run lên, tê tê dại dại.

Câu này nói thật hay, nếu hắn để ta xem, ta cũng không phải xem lên.

Bùi Tranh ngồi xuống trước giường, nhét lại góc chăn cho nó, dịu giọng nói : « Mọi người đều lo lắng cho an toàn của người, người tuổi còn nhỏ, đi đường xa như vậy không sợ gặp phải người xấu sao ? »

« Còn xấu hơn người được sao? » Đứa trẻ hừ một tiếng.

Bùi Tranh bật cười lắc đầu. "Mẫu thân người sẽ lo lắng."

"Không đâu, bà sẽ yên tâm. Ta để lại một tờ giấy nói đến để đô tìm người, người hỏi âm bảo nhận được rồi là được. »

« Đây người là tiền trăm hậu tấu hã... nhận được rồi » Bùi Tranh cười khẽ, « Coi mình là thư tín sao? Người thật quá là bướng bỉnh. » Nói xong giơ tay lên.

« Gian thần, người còn dám véo mặt của ta lần nữa, ta sẽ nói với người khác ta là con riêng của người ! »

Sét đánh giữa trời quang!

Quả nhân Quả nhân cảm thấy mình sắp nghẹt thở.....

Đập cốc!

Đùng đưa người ta thế chứ!

Đến nỗi để quả nhân thất tình hai lần trong một ngày sao !

Không đúng

Bùi Tranh này thì coi gì là thất tình. Cùng lắm là bị Sênh Nhi và Liên cô làm lầm đường lạc lối, còn làm ta tưởng thật là Bùi Tranh có ý với ta như vậy, nay xem ra đều là vớ vẩn, đây mới là thật sự ...

Lần này quả nhân đau dạ dày thật Đau sắp chảy cả nước mắt....

Bùi Tranh có con riêng, nghe giọng cũng phải mấy tuổi rồi, chắc là sinh lúc hắn trên dưới 20 tuổi. Bùi Tranh là con rể mà phụ quân, Nhị cha ta vừa ý, vì nịnh bợ cấp trên, để con đường làm quan rộng mở mà phải giấu đi sao. Vì thế mẹ con với tội bị đưa về quê, Bùi Thế Mi không muốn gặp mẹ con họ, con nhớ cha, vì thế lên đến tìm hắn, còn bị người ta đánh bị thương....

Lòng ta chua xót

Ta ôm ngực, từng bước từng bước rời khỏi cái nơi thị phi này, đề phòng Bùi Tranh giết người diệt khẩu.

Lúc đầu ta còn nghĩ quá lên, tưởng là Bùi Tranh bị bệnh thật, tưởng hẳn xin nghĩ là bởi Liên cô nói cho hẳn biết chuyện ta thích Hoán Khanh khiến hẳn khổ sở trong lòng, nên mới cáo bệnh không lên triều.

Người xem, sự thật luôn cách ý nghĩ của ta quá xa, thế cho nên ta cũng không dám tưởng tượng chuyện quá tốt đẹp, tránh khi mọi chuyện phát triển ngược lại, lại đau đớn khôn cùng.

Kết quả của việc tự mình đa tình chính là tự tạo nghiệp không thể sống, lòng quả nhân đây đã hoàn toàn lạnh rồi

Lúc ta đi tới cửa, Tiểu Lộ Tử đi lên đón, nháy mắt : « Bệ hạ, Bùi tướng đúng là mắc bệnh tương tư ư ? »

« Hẳn có mắc bệnh hoa liễu cũng không liên quan đến quả nhân. » Ta lạnh lùng nói.

Ban đầu là sợ mình vô ý mà làm chuyện có lỗi với Bùi Tranh, bây giờ xem ra ta với hẳn thật chẳng có liên quan gì, đều là tại mấy người già kia nhàn đến phát sợ mới đi ghép đôi linh tinh cả, hại vợ chồng người ta không thể gặp mặt, quả nhân thật đã tạo nghiệp chướng rồi...

Không đúng, đều do mẫu thân tạo nghiệp chướng!

Dựa vào cái gì mà một mình bà lại có năm nam nhân tốt, bà cuỗm đi năm phụ thân của ta, đưa bọn họ đến Vân Vụ biệt viện, để ta một mình ở đế đô, bà lấy đi điểm phúc cùng hạnh phúc của ta, khiến ta ngay cả một nam nhân tốt cũng không mò được.

Làm hoàng đế, làm đến mức này, quả nhân thật không muốn sống nữa !

Ta đập mạnh một cái lên cửa phủ Thừa tướng – khôn kiếp, đau quá ! @@

Tô Quân biến đi, Bùi Tranh biến đi, quả nhân không chơi nữa !

Ta lau nước mắt, « Tiểu Lộ Tử, đi, theo quả nhân đến Tiểu Tàn cung ! »

Bạn đang đọc truyện *Quả Nhân Có Bệnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 8: Tầm hoan

Tiểu Tàn cung nằm ở số 38 đường Cửa Nam, là nơi hoa lệ nhất phố này.

Trích từ một câu nằm trong “Quá Tàn luận” – Triều ca dạ huyền, vi Tàn cung nhân. (Sáng hát tối đàn, để thành cung nhân hầu vua Tàn)

Một nơi yên hoa, lại mang cái tên khí thế như vậy, thật không thể xem thường.

Tiểu đồng đón khách ngoài cửa cũng thanh tú đến mức khiến người ta muốn phạm tội, hẳn liếc ta và Tiểu Lộ Tử một cái, liền bước lên nghênh đón ta.

“Hai vị khách này trông rất lạ, tới lần đầu ư?”

Tiểu Lộ Tử run lấy bầy, kéo ống tay áo ta, run giọng: “Bệ tiểu thư, người đừng tự sa ngã, Thái Thượng hoàng mà biết, Tiểu Lộ Tử bị hoạn chín đời cũng không đủ...”

Ta vỗ đầu hẳn, cười híp mắt nói: “Người không nói, ta không nói, ai biết? Tiểu Lộ Tử, người chính là quả là tâm phúc của tiểu thư ta! Chính là điều họ gọi là giúp hoàng đế làm một chuyện tốt không bằng giúp hoàng đế làm một chuyện xấu, người thấy ta coi trọng người như vậy, đến thanh lâu cũng đưa người theo, hôm nay ta bao riêng một phòng, người cũng không cần phải tiết kiệm tiền cho ta. ”

Tiểu Lộ Tử buồn rười rượi. “Tiểu Lộ Tử, 'Tử' như vậy rồi Còn có thể làm gì?”

Ta không thèm để ý đến hẳn, nhắc chân bước vào Tiểu Tàn cung, tiểu đồng kia ngăn ta lại, hỏi tên họ ta, là người nhà quan mấy phẩm.

Tiểu Tàn cung này cũng có quy tắc vào cửa.

Ta đáp bừa lại một câu: “Cô Tô quận chúa, Lưu Lăng”

Tiểu đồng bỗng hiểu ra, mỉm cười nói : “Tiểu nhân có mắt như mù, thất lễ rồi. Quận chúa tới tìm Hầu gia phải không?”

Ta ngây người: “Hầu gia?”

Tiểu đồng kia cười theo nói: “Đúng vậy, Phương tiểu hầu gia đang ở trên lầu nghe khúc ạ.”

Khóe miệng ta giật giật --- việc này, cũng khéo quá đi!

Nhắc tới chuyện này, phải nhắc tới Lưu Lăng. Lưu Lăng và ta coi như bà con, họ hàng qua rất nhiều tầng, vốn là cách khá xa, nhưng bởi vị cậu ruột của nàng, cũng là cậu họ của ta, quan hệ giữa cậu và ta không tồi, bởi vậy đến thế hệ của nàng, quan hệ với hoàng gia cũng gần gũi hơn một chút.

Cậu ruột Lưu Lăng họ Phương tên Chuẩn, mẫu thân ta phong hắn làm Tiêu Dao Hầu, đuổi hắn đi cách xa để đô, lại chỉ hôn cho hắn, cưới một vị nổi danh cộp cái, nói là lấy bạo chế bạo, mới có thể khiến lăng từ quay đầu. Tiêu Dao Hầu cậu họ của ta có quay đầu hay không ta không biết, nhưng dù thế nào cũng để Phương gia bọn hắn có người nối dõi.

Việc cậu họ bị mẫu thân ép chỉ hôn, nguyên nhân trực tiếp chắc là do hồi ta 8 tuổi, hắn đưa theo ta đến Tiểu Tần cung chơi bị mẫu thân phát hiện.

Ta không giống những nữ tử hoàng gia khác, mẫu thân và phụ quân đều cảm thấy ta nên ra ngoài nhiều một chút mới hiểu được nỗi khó nhọc của dân chúng, bởi vậy Nhị cha và Tam cha vào nam ra bắc đều đưa ta theo, ta được mở mang không ít, nhưng mấy vị cha dút khoát không thể đưa ta đến những nơi bất lương.

Năm 8 tuổi ấy, cậu họ tới để đô, ở một thời gian dài, tha ta đi một vòng quanh để đô, cuối cùng thần thần bí bí nói với ta là đưa ta đi xem trò hề của nam nhân. Lúc đó, ta còn chưa cao bằng một nửa người trưởng thành, trên đầu vẫn hai nắm màu hồng phấn, mặt còn ngây thơ theo hắn vào Tiểu Tần cung, thị đồng canh cửa nhận ra hắn, mắt nhìn có vẻ mờ ám, nói: “Phương tiểu hầu gia, lâu lâu không gặp, con gái đã lớn như vậy ư? Dẫn cả con gái vào Tiểu Tần cung, Phương tiểu hầu gia quả nhiên là danh sĩ tự phong lưu!”

Cậu họ sắc mặt hơi, nói: “Con gái cái gì, bản hầu gia còn chưa lấy vợ đâu. Đây là cháu ruột ta, Cô Tô quận chúa, tiểu Lưu Lăng. »

Hắn đương nhiên không dám nói ra thân phận thật của ta, bèn lấy tên đứa cháu bằng tuổi ta ra giả mạo, cũng không có ai nghi ngờ. Đó là lần đầu tiên ta biết đến nơi phong nguyệt, cậu chỉ vào các chị gái xinh đẹp tựa thần tiên nói với ta : « Đệ đệ, đây gọi là thiên thượng nhân gian. »

Có điều ta cũng chẳng chiêm ngưỡng được bao lâu, ngồi chưa được một lát, một chén trà nhỏ chưa uống xong, Tam cha, Tứ cha đã lạnh mặt đá bay cửa lớn của Tiểu Tần cung, cả đám tay chân xông tới vây lại, lệnh bài của Tam cha vừa sáng lên, sắc mặt cung chủ của Tiểu Tần cung lập tức trắng bệch, đuổi lui tất cả mọi người. Tứ cha ôm ta, Tam cha đánh cậu họ hôn mê, kéo hắn trở về cung.

Sau đó, cậu họ bị đuổi khỏi để đô.

Hồi ức mà Tiểu Tần cung để lại cho ta, chính là các chị gái xinh như tiên nữ, một cước thiên ngoại phi tiên của Tam cha, Tứ cha, và cả tay chân bị đánh đến bó bột của ông cậu họ.

Nay đến Tiểu Tần cung lại gặp cậu họ, duyên phận này thật khiến người ta không khỏi thổn thức....

Tiểu đồng dẫn ta lên lầu hai, bước vào một gian phòng, trong phòng, một đại thúc mặt mũi tuấn tú đang vừa ôm phải, ôm trái, vừa nghe mấy bài ướm át, ca từ dâm đẳng.

“Cậu ...” Ta nhìn hắn chằm chằm, âm u gọi một tiếng.

Hắn con đang say mất lơ mơ màng nhìn về phía ta, một lúc lâu sau, hắn cuối cùng cũng tỉnh rượu, oa một tiếng, đuổi tất cả mọi người ra ngoài, chỉ còn lại ta và hắn, hai người trong phòng.

Cậu họ run lấy bầy, dán mình lên cửa nhìn ta, vô thức sờ mò những chỗ bị đánh gãy lần trước, mấy vị phụ thân của ta ra tay đúng là không biết nặng nhẹ, để lại ám ảnh tâm lý cho hắn.

Ta ngồi xuống cạnh bàn, rót cho mình một chén rượu.

“Đệ, Đệ Đệ ...” cậu họ run giọng nói, "Người, người, sao người lại tới đây?"

« Cậu, ta tới để mua vui. »

Cậu họ run cầm cập, mặt lộ vẻ hoảng sợ, “Mấy vị cha của người biết không?”

« Bọn họ ở Văn Vụ biệt viện, chờ họ biết cũng là việc của mấy ngày sau rồi. » Bọn họ tai mắt nhanh nhạy, muốn giấu diếm là rất khó.

« Người Người sao lại biết ta ở đây..... Ai nói cho người ? »

“Trùng hợp nên gặp thôi.” Mặt không chút thay đổi, ta uống một ly, chỉ hận tửu lượng ta quá tốt, không thể nhất túy giải ngàn sầu.

Cậu họ tựa như thở phào, rất nhanh lại hít vào một hơi. “Nơi này không phải nơi người nên đến, đi đi đi đi, để cha mẹ người biết nhất định sẽ tưởng là ta đưa người đến, tiểu tử tông, người thương cậu đi, về cung đi, ngoan ...”

“Cậu!” Ta cầm uất quãng chén, khí phách đế vương tự nhiên đã có, "Ta nói ta tới mua vui! Cậu sợ cái gì! Trời sập xuống đã có ta chống cho cậu! Dựa

vào cái gì bọn họ có thể vui sướng, chúng ra đến thanh lâu lại phải lén lút...”

Cậu họ ừ rử nói : « Đừng nói hai chữ “chúng ta”, mẹ nó rất dọa người ...”

Một luồng tà hỏa thiêu đốt tim ta đến là khó chịu, ta đi tới đi lui quanh cái bàn, « Ai làm hoàng đế mà lại bất lực như ta, một đồng tuổi như này rồi, làm cái gì cũng không được tự do, bị cô lập hoàn toàn, cô đơn lẻ loi, cậu bảo quả nhân dễ sống sao? »

“Ta cũng có được dễ dàng đâu” Cậu thờ dài một tiếng, “Con cộp cái nhà ta kia, ba ngày không cãi nhau thì toàn thân không thoải mái, không cho ta uống rượu nghe hát, không cho ta đi xem chọi để Cuộc đời như vậy còn ý nghĩa gì nữa?” Cậu chấm chấm nước mắt: “Không bằng chết cho xong.”

Nói làm lòng ta cũng chua xót.

Vành mắt ta nóng lên, mũi cay cay. “Cậu, chúng ta là người cùng cảnh ngộ ...”

Cậu họ gật đầu, rom rớm nước mắt.

“Cậu, cậu có vẻ hiểu rõ nơi này, giúp ta tìm vài vị tiểu quan đầu bảng đi.”

« Cái gì ? » Cậu họ rùng mình.

Ta nhàn nhạt liếc hắt, “Làm sao, chỉ cho phép cậu tìm cô nương thôi sao?”

« Không phải..... việc này chuyện kia” Cậu họ nói năng lộn xộn, mặt tỏ vẻ cầu xin, “Người thương tình biểu cữu đã một đồng tuổi rồi Sớm biết thì đã chẳng đến đây...”

Ta vớ lấy một cái chén, ném về phía chân hắn, nổi giận : « Bảo cậu đi thì cậu phải đi, quả nhân sống 18 năm vẫn là hoàng hoa khuê nữ, nói ra dọa người lắm phải không! Muốn nam nhân, muốn rất nhiều nam nhân, muốn rất nhiều nam nhân tốt! Nghe thấy chưa!”

Cậu thờ dài một hơi: “Đậu Đậu Người say rồi ...”

Nếu thật có thể uống say thì tốt.

Ta tỉnh táo, không say, không say thật.

Ta biết rõ là mình đang ôm bầu rượu ngồi bệt dưới đất, bên người có năm mỹ nam đẹp như lạc tiên vây quanh, quả là thiên thượng nhân gian...

Cậu họ trốn trong góc phòng cao tường, đập trán vào tường, than thở : « Ta sẽ chết, ta sẽ chết, ta sẽ chết không được tử tế ... »

Ta trừng mắt nhìn hắn, lớn giọng: “Cậu..... Ta còn có việc phải làm Cậu, cậu ra ngoài, tự mình chơi đi »

Hắn buồn tui quay đầu nhìn ta một cái, tiếp tục đập đầu vào tường.

« Ta sẽ chết, ta sẽ chết, ta sẽ chết không được tử tế ... »

Một tên vén tóc ta lên bên tai, đầu ngón tay lướt qua gáy ta, ta run rẩy, mơ màng đưa mắt nhìn xung quanh.

“Sớm nghe nói quận chúa là đệ nhất mỹ nhân, hôm nay được gặp, quả nhiên danh bất hư truyền.” Giọng người nọ mềm mại dễ nghe, giống như lông chim phe phẩy trong lòng ta.

Lại một bàn tay nâng cằm ta lên, cười khê nói: “Quận chúa hình như hơi say rồi, mắt như phủ tầng sương mù. . .” Vừa nói đầu ngón tay lại khê miết khoe mắt ta, ép ra một giọt lệ, đầu lưỡi hắt liếm, híp mắt nói : »Ngay cả nước mắt cũng ngọt »

Gò má ta liền như bị lửa đốt

Thực sắc, tình

Biểu cữu gào “ồ!” một tiếng, chạy đến bên cạnh ta. “Đậu Đậu ... về nhà với cậu đi.....”

Ta ôm lấy một cái eo mảnh khảnh trong đám người đó, liếc xéo biểu cữu. « Muốn về thì cậu tự về đi, ta còn chưa chơi chán ! »

Người nọ cũng ôm lại ta, cười nói với cậu họ : « Tiểu hầu gia, người đừng làm quận chúa mất hứng. »

Biểu cữu dừ dừ trừng mắt liếc hắt, “Người thì biết cái gì! Động vào một cái tóc gáy của nàng, người sẽ không được chết tử tế ! »

Người nọ khê hừ một tiếng, không để ý tới lời uy hiếp của cậu họ, cái tay đang vòng trên lưng ta của hắn lại bị cậu đẩy ra, cậu giơ tay muốn đỡ ta đứng dậy, ta đập tay hắn ra, ngã nhào vào lòng tên còn lại.

“Bọn họ không thích ta, ta tìm người thích ta chơi cùng, có gì mà không thể ? »

“Đúng vậy.” Một bàn tay hơi lạnh nhẹ nhàng phủ lên gò má ta, « Chúng ta đều thích tiểu quận chúa. »

Ta thoải mái hít mát, xoay tay lại ôm lấy cổ hắn, « Ta cũng rất là thích các ngươi. »

Cậu ôm đầu gối xồm, đau khổ không muốn sống nữa.

Ngay lúc này, dưới lầu bỗng truyền lên tiếng ồn ào, cậu họ run rẩy xông ra ngoài, ra ngoài nhìn thấy rồi lại càng run tợn, vội chạy về kéo ta, lắp bắp nói :
« Đệ đệ đi mau, kinh quân đến rồi ! » *(có lẽ là đội quân lý trật tự trị an kinh thành)*

« Kinh quân cái gì ? » Ta rút tay về, nhìn hắn ngơ vạc.

“Trước đừng nói vội, đi cùng cậu, không sai đâu!” Hắn cố sống cố chết kéo ta, ta cố sống cố chết giãy dụa, năm mỡ nam đương nhiên là giúp đỡ ta, cậu họ không kéo được ta, cắn răng buông tay, "Đừng trách ta không có nghĩa khí, người không chết, ta sẽ chết." Nói xong chạy trốn qua cửa nhỏ nhanh như chớp.

Lúc này, Tiểu Lộ Tử cũng chạy vào mật báo, « Tiểu thư, chuyện lớn không xong rồi, xùy xùy xùy.... »

“Xùy cái gì?” Ta cau mày nhìn hắn, xoay mình chui vào lòng một kẻ, sờ cái cảm bóng loáng, thanh tú của hắn mà đùa giỡn, “Chúng ta tiếp tục uống rượu.”

Tiểu Lộ Tử chết lặng, khẽ cắn môi, xoay người đóng cửa đi ra ngoài, canh ngoài cửa.

Ta nghe thấy tiếng bước chân và tiếng nói chuyện truyền tới từ bên ngoài.

“Lớn mật, các ngươi cũng biết ta là ai!” Tiểu Lộ Tử có lẽ đã hơi lộn bái.

Những người đó chắc đã bị ngăn lại, lại lèng xèng đi mất.

Có lẽ ta đã uống khá nhiều rượu, đầu óc choáng váng, thế là giữa đầu nói với kẻ đang ôm ta : « Ta muốn đi ngủ. »

« Đi ngủ ? » Người nọ khẽ cười một tiếng, « Được, vậy quận chúa muốn ai thị tẩm ? »

Ta ngáp một cái, “ngươi đi. »

Người nọ bế ta lên, đặt trên giường lớn mềm mại, một tay trượt xuống bên hông ta, giúp ta cởi áo khoác.

Chính lúc này, cửa bị đá văng.

« Xùy xùy xùy.... Bên trong là.....” Tiểu Lộ Tử lại xùy xùy xùy .

Ta hé mắt nhìn ra gian ngoài, mắt say lơ đãng như phủ sương, lơ đãng nhìn thấy một người đang bước đến, đuổi bốn nữ nhân ra ngoài, một bàn tay lại túm lấy kẻ phía trước ta, ném về phía sau.

Ta đỡ mình nhô dậy, cau mày nhìn hắn : « Ngươi đang làm gì đấy ? »

Hóa ra không phải xùy xùy xùy, mà là Bùi Tranh.....

Nhìn có vẻ không được vui cho lắm, phải, đúng là rất không vui.

Ta kéo áo khoác, từ từ men giường ngồi dậy, vén tóc lên, liếc xéo hắn. « Làm sao, quả nhân làm việc còn phải bám lại cho ngươi sao ? »

Hơi thở Bùi Tranh như đang bị đè nén, bước lên một bước khóa ta ở trước giường, khiến ta hoàn toàn bị bao phủ dưới cái bóng cao lớn của hắn. Hắn giờ tay túm lấy cánh tay ta, nghiêng người nhìn thẳng ta.

« Những kẻ đó đã đụng vào người chưa ? »

Ta chán ghét giãy giụa khỏi tay hắn, « Liên quan gì đến ngươi ? Bùi Tranh, ngươi là thần, quả nhân là vua, có một số việc ngươi đừng quan tâm nhiều ! Quả nhân để ngươi lừa dối nhiều năm như vậy, về sau sẽ không nghe lời ngươi nữa!” Ta đẩy hắn ra, muốn đi ra ngoài, lại bị kéo lại, eo bị giữ chặt, khóa vào trong ngực.

“Người uống say, theo ta về!” Tiếng Bùi Tranh lướt qua đỉnh đầu ta, ta cắn răng giãy giụa, lại không tránh ra được, oán giận nhấc chân về sau, dẫm mạnh lên chân hắn. Hắn hít một hơi lạnh, xoay người đẩy ta ngã trên giường, ép chặt thân thể mình giữ ta lại, chớp mũi đôi chớp mũi, đôi mắt phượng hùng hực lửa.

“Ngươi lừa ta nhiều năm như vậy”. Ta xoay người mấy lần. Hắn vẫn chẳng nhúc nhích, ta tui thân trừng mắt nhìn hắn. "Ta đã đủ đoạn trang rồi, chàng vẫn không thích ta."

Bùi Tranh rùng mình, lửa trong mắt lập tức bị dập tắt.

“Người Hoán Khanh thích là Sênh Nhi, người đã biết lâu rồi, còn không nói cho ta, là muốn xem ta diễn trò hề.” Ta cắn môi tròng mắt hấn, “Ta đã cố gắng lắm rồi, vì sao bọn họ đều không thích ta ? »

Bùi Tranh buông lỏng tay, nhẹ nhàng vuốt hai gò má ta, dịu giọng nói: “Ai nói không thích Thích nhiều lắm như vậy”

Hơi thở nóng rực của hấn lướt nhẹ trên mặt ta, gần người nhớ lại lúc nhỏ hấn cũng từng bế ta lên cây hái hoa, lại không nhớ nổi là khi nào, nhưng khi đó hấn cũng chỉ là một thiếu niên nhỏ nhỏ, nay đã là nam tử trưởng thành, hơi thở và nhiệt độ trên người hấn truyền sang làm hai má ta nóng lên, càng thêm hoa mắt chóng mặt.

« Đậu Đậu. » Hấn níu non trên môi ta, môi hấn chạm vào môi ta như có như không, ta tròng mắt nhìn hấn dừ dừ, ngẩng đầu, hai tay ôm lấy cổ hấn, chủ động dán vào môi hấn.

Hấn rùng mình, nhưng không hôn ta, lại kéo tay của ta xuống, lùi về sau, khàn giọng hỏi ta: “Đậu Đậu, ta là ai?”

“Bùi Tranh, người này ... ư, ư ...”

Mấy lời mắng chửi sau đó đều bị hấn nuốt vào trong miệng.

Một bàn tay giữ chặt gáy ta, ép ta ngẩng đầu dán chặt lấy hấn, môi lưỡi quấn lấy nhau, trong miệng đều là một mùi mang tên Bùi Tranh, đôi môi ẩm áp tề tề, khiến ta vô thức khẽ run rẩy, vừa muốn trốn khỏi sự xâm nhập của hấn, lại muốn nhiều hơn một chút. ...

Bàn tay dán trên lưng ta dao động, làm khắp người ta tê dại, mất hết sức lực, ngực bị hấn đè ép đến khó thở, hơi thở trong miệng lại đều bị hấn hút đi, ta choáng váng ù tai, mắt thấy "ô hô" một tiếng cũng sắp mất, cuối cùng hấn cũng buông ta ra.

Ta thờ hẩn hẩn từng hơi, hai mắt rom róm tròng hấn: “Bùi Tranh, người muốn hành thích vua hả!”

Mắt phượng sáng quắc, hấn giơ tay che mắt ta lại, giọng khàn khàn quỵến rũ.

“Đừng nhìn ta như vậy ... Nếu không ta sẽ hành thích vua thật đấy.”

Bạn đang đọc truyện *Quả Nhân Có Bệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 9: Tróc gian

Qua khỏi Quỷ môn quan được một lúc rồi, bấy giờ ta đã tỉnh rượu quá nửa, bèn kéo tay hấn xuống nói : “Người đứng lên đi, đè đau ta rồi!”

Hấn thế mà lại nghe lời rời khỏi người ta, lực đè lên ta ngay tức khắc giảm đi khá nhiều, ta vội né vào phía trong giường. Hấn nhìn thấy động tác này của ta, mắt phượng híp lại một chút, môi mỉm cười.

Ta giờ mới nhìn thấy môi hấn hơi sưng đỏ -- là do ta hôn mà sưng à?

Nghĩ lại vừa rồi tên đại gian thần này bị quả nhân bốn cột tùy ý, ta hớn hờ mặt mày, là ta đùa giỡn hấn, không phải hấn đùa giỡn ta!

“Người tới nơi này làm gì?” Ta chất vấn hấn, “Quả nhân nhớ triều đình có quy định, quan viên ban ngày không thể tuyên dâm.”

Vốn quy định là không được chơi gái, kết quả là lần sóng đồng tính nổi lên, phụ quân thấy tình thế không ổn mới đổi thành ban ngày không thể chơi gái, buổi tối thì mờ một mắt, nhắm một mắt.

“Bệ hạ nói phải, vì thần thân là Thừa tướng, thỉnh thoảng cũng kiêm luôn công tác của đội kinh quân, đến Tiểu Tần cung đột kích kiểm tra, xem có quan viên trái luật đi chơi gái hay không.” Giọng Bùi Tranh khàn khàn, trầm thấp, nhưng còn quỵến rũ hơn cả giọng nói mềm mại của tên tiểu quan vừa rồi, khiến lòng ta tê tê dại dại.

“Người bắt được người nào rồi?”. Ta hỏi nghiêm túc.

“Mấy tên chó săn không có mắt trong Quang Lộc tự.” Đáy mắt Bùi Tranh hiện lên vẻ tàn nhẫn, lúc nhìn về phía ta lại dào dạt ý cười nói, “Còn có bệ hạ đang này nở xuân tình.”

Ta ghen hống, ra vẻ bình tĩnh vén tóc, “Quả nhân không phải quan viên, không cần tuân thủ quy định này.”

Bùi Tranh nghiêm túc gật đầu. “Bệ hạ nói phải, nhưng nếu để người ta nhìn thấy dù sao vẫn không tốt.”

Ta khốn khổ cào giường. “Ngươi cứ giả bộ không thấy là được....”

Bùi Tranh hí mắt, nhìn ta không có ý tốt. “Bệ hạ muốn bịt miệng thần lại ư?”

Lời này nghe sao lại dâm, đáng như vậy

“Bùi ái khanh à....” Ta ngân dài âm cuối, “giờ phút này, quả nhân không còn dễ lừa như vậy đâu. Ngươi tưởng là ngươi bắt được thóp của quả nhân ư? Quả nhân cũng có thể túm được nhược điểm của ngươi đó!”

Bùi Tranh nhủ mi, có vẻ hơi kinh ngạc. “Ồ, vì thần có nhược điểm gì?”

Ngực ta nảy lên một cái, bỗng cảm thấy hành vi bốn cột của mình vừa rồi thật thấp kém, “Quả nhân biết, ngươi có một đứa con riêng.”

Khóe mắt Bùi Tranh giật giật, “Bệ hạ.... nếu đã đến phủ nhà vì thần hôm nay, tại sao không cho người thông báo?”

Không phủ nhận, được lắm.

Ta đẩy hán ra, rời khỏi giường. “Ngươi không cần phải giải thích, quả nhân biết rõ trong lòng.”

Dù sao cũng nghĩ đến mặt xấu nhất rồi, chẳng thể sai đâu.

« Bệ hạ của ta à » Bùi Tranh thở dài một hơi như cười như không, chủ động tới sửa sang lại đồng quần áo hỗn độn giúp ta, ngón tay thon dài trượt một đường từ cổ áo, vạt áo trước, đến đai lưng

Sao quả nhân đã thành của hán rồi?

Khi đó, hán đang đặt tay trên lưng ta một cách mờ ám, cời bỏ đai lưng để thắt lại lần nữa cho chặt giúp ta, ta dang hai tay để hán phục vụ một cách yên tâm thoải mái, thực ra việc này nhìn kiểu gì cũng thấy bình thường, có điều là đang ở thanh lâu, nên dễ khiến người ta hiểu lầm.

Lúc Tô Quân dẫn người phá cửa vào, ta và Bùi Tranh đang ở trong tư thế xấu hổ như vậy.

Tiểu Lộ Tử giàn giụa nước mắt vọt vào ôm lấy đùi quả nhân, « Bệ hạ Tiểu Lộ Tử cứu giá chậm trễ ... »

Ồ, quả nhân thật muốn chết luôn đây....

Bùi Tranh ung dung thắt chặt đai lưng, cuối cùng chỉnh lại vạt áo ta, mới xoay người nhìn về phía Tô Quân, mỉm cười nói : "Hôm nay Tô ngự sử cũng ở trong đội đương sai kinh quân sao? Khéo quá, hôm nay bản quan cải trang đột kích, vừa mới bắt được vài tên của Quang Lộc tự trong này”

Ánh mắt Tô Quân lướt qua ta và Bùi Tranh vài vòng đầy ngờ vực, cuối cùng chàng trầm giọng nói: “Bùi tướng ngày trăm công ngàn việc, việc gì cũng xung phong đi đầu”

Tốt, rất tốt, Tô Quân cũng sắc sảo hơn nhiều rồi, không tỏ vẻ biết quả nhân, tên Tiểu Lộ Tử chết tiệt này chỉ sợ thiên hạ không biết sao, lại đưa Tô Quân đến đây, chàng biết quả nhân đến Tiểu Tàn cung rồi, lại còn ở cùng với Bùi Tranh nữa.

Tiểu Lộ Tử cũng coi như lạnh lợi, thấy ta không sao, lập tức cầm miệng, không nói một lời.

Chuyện này vốn có thể gây náo loạn, dù sao cả Bùi tướng và Tô ngự sử cùng đến Tiểu Tàn cung, ai cũng có thể đoán là nhân vật ghê gớm nào đó đã đến Tiểu Tàn cung, nhưng cuối cùng vẫn là quả nhân nhanh trí, tìm được kế sách vẹn toàn, đổ hết tội danh lên đầu cậu họ.

-- Ôi chao, chính là vị Phương tiểu hầu gia kia, mệnh thật khổ, nghe nói trong nhà có cọp cái, chạy trốn tới đế đô cũng không trốn thoát, đến tiểu tàn cung còn chưa tới một canh giờ, vị trong cung kia biết được, vội phái hai vị đại thần đến bắt người về. Làm nam nhân tới mức độ này, thà mua khối đậu phụ đâm đầu vào chết cho xong...

Cậu họ, quả nhân rất xin lỗi ngươi, cùng lắm đền gấp đôi tiền thuốc men cho ngươi.

Chết cậu, chả chết quả nhân.

Bên trái ta là Tô Quân, bên phải là Bùi Tranh, ta ngồi trong xe ngựa, niệm kinh cầu phạt cho cậu họ, hán đúng là có đến Tiểu Tàn cung, cũng không coi là oan uổng.

« Bệ hạ không nên tới những chỗ như thế. » Tô Quân bỗng mở miệng, dọa ta một cái, hiếm khi nào giọng nói lạnh lùng như vậy, ta nhìn trộm chàng, ánh mắt chàng phía đối diện, giống như ánh trăng trong trời nhưng lạnh lẽo, lướt trên mặt ta, dừng lại trên môi ta.

« Chuyện này quả nhân" Ta căng thẳng nắm chặt lấy đầu gối, đầu hỗn loạn không tìm nổi một cái cớ.

« Tô ngự sử phản ứng hơi quá rồi. » Tâm trạng Bùi Tranh có vẻ vô cùng tốt, không biết lấy đâu ra một cái quạt, rất hiểu ý mà quạt gió cho ta, “Chẳng

qua bệ hạ đột nhiên nổi hứng, cùng bản quan tới Tiểu Tần cung giáo huấn mấy tên chó săn không có mắt của Quang Lộc tự, chuyện nhỏ thế này không ngờ lại kinh động Tô ngự sử.”

Đều là tại tên Tiểu Lộ Từ kia nhiều chuyện, hại ta, để Tô Quân thấy bộ dạng khốn đốn của ta. Cũng hiếm khi thấy hần trung thành tận tâm như vậy, chắc là thấy sắc mặt Bùi Tranh âm u chả có ý gì tốt, lại khóa ta lại trong phòng, lo hần tức giận mà hành thích vua cũng chả sao, chỉ sợ kinh động thái thượng hoàng ở Vân Vụ biệt viện, hần nhất định sẽ bị hoạn 9 đời 9 kiếp luôn.

Đương nhiên Tô Quân biết Bùi Tranh trợn mắt nó dối, nhưng cũng không có vạch trần hần, chỉ nhàn nhạt nói : « Việc nhỏ này sau này giao cho người dưới làm là được rồi. Tiểu Tần cung quá dơ dáy, sau này bệ hạ đừng tới nữa.”

Ta gật đầu lia lịa, lại còn ba lần đảm bảo sau này tuyệt đối không đi nữa.

Xe ngựa đi được một lát, cảm giác lắc lư khiến từng con buồn nôn ập tới, đầu ta choáng váng khó chịu, may mà Bùi Tranh quạt mát cho ta, mới khiến ta dễ chịu hơn một chút.

« Bệ hạ, dựa vào người thần nghĩ một lát. » Bùi Tranh nhỏ giọng thì thầm với ta.

Ta mở mắt liếc Tô Quân một cái, chàng dù có vẻ không vui, nhưng trong mắt cũng có chút lo âu : “Bệ hạ không thể ngồi xe ngựa sao?”

Chàng ở ngay tại đây, ta không biết then mà dựa vào người Bùi Tranh được sao....Ta cố chịu, cười nói với Tô Quân “Không sao”, lại lắc đầu nói với Bùi Tranh “Không cần đâu”.

Sắc mặt Bùi Tranh lập tức sa sầm, thấy thế ta run lấy bầy, hần trầm giọng nói: “Bệ hạ chắc chắn là không cần hả?”

Ta nhắm mắt lại, ung dung hy sinh vì nghĩa, dựa vào trước ngực Bùi Tranh. Một tay hần giữ lấy vai ta, một tay cầm quạt nhẹ nhàng phe phẩy.

Nếu nói về hầu hạ người khác, Tiểu Lộ Từ cũng không hiểu ý bằng hần.

Thật muốn thiên hần đưa vào cung làm tổng quản – nếu ta thật có mệnh mà hưởng cái phúc này.

Xe ngựa đi vào hẻm Bạch Y, dừng lại giữa ngõ nhỏ, một bên là phủ Thừa tướng, bên kia là phủ quốc sư. Bùi Tranh đỡ ta từ trên xe ngựa xuống, chân ta mềm nhũn, may mà hần nhanh tay lẹ mắt đỡ bên hông ta.

« Bệ hạ, hay là đến phủ nhà thần nghỉ ngơi một lát ? » Tô Quân đứng sau lưng ta, nói đầy quan tâm, ta quay đầu nhìn chàng, mới thấy ánh mắt chàng đang chậm chậm chuyển từ lưng tới trên mặt ta.

Còn đang do dự không biết trả lời thế nào, Bùi Tranh đã thân nhiên mở miệng : « Tô ngự sử có lòng! bệ hạ và bản quan có chuyện phải bàn, đương nhiên là phải đến phủ Thừa tướng. »

Ta với hần thì có chuyện gì mà nói ?

Bàn tay trên lưng ta rồi đi lặng lẽ, nhưng tay kia lại捏 một cái trong lòng bàn tay ta, có ý uy hiếp đây....

Ta rung rung nói với Tô Quân: « Quả nhân và Bùi tướng đúng là có chuyện quan trọng phải thương lượng... »

Lúc rời đi, ánh mắt Tô Quân rõ ràng là có ý « Vi thần ở ngay đối diện, có việc gì bệ hạ cứ gào to lên »....

Ta cầm uất ngựa đầu nhìn Bùi Tranh, kẻ đằng sau hí mắt rõ ràng là nói « Ngươi gào đi, ngươi gào rách cổ hần cũng không nghe thấy ».....

Vào phủ, ta lại nhớ ra chuyện con riêng của hần, nhớ tới đứa con riêng kia, ta cảm thấy đùa giỡn một kẻ không đảng hoàng thật là mất giá, vì thế hừ lạnh một tiếng, đẩy hần ra.

Tay Bùi Tranh trống không, hần thông thả quan sát giá sắc mặt của ta, môi mang ý cười, ý tứ sâu xa.

« Ngươi có chuyện gì, nói ở đây đi. »

« Vi thần muốn để bệ hạ gặp một người. »

"Ai?" Ta cảnh giác lùi về phía sau một bước, lập tức phản ứng lại, trừng mắt hần không dám tin, « Ngươi muốn để ta gặp con riêng của ngươi sao ? »

Khóe mắt Bùi Tranh khẽ run, hần cười tủm tỉm gật đầu, nhìn cứ như cáo chúc tết gà.... Không đúng, là gà chúc tết cáo, cũng không đúng Tóm lại là không có ý tốt.

« Quả nhân không muốn gặp, đó là bí mật của ngươi. Chỉ cần ngươi không nói ra chuyện quả nhân đùa giỡn ngươi, quả nhân cũng sẽ giữ bí mật này thay ngươi. » Ta cảm thấy mình rất là lương thiện, so với bí mật của hần, bí mật của ta cũng không đáng được coi là bí mật.

Bùi Tranh hít sâu một hơi, nhỏ giọng thăm thì : “Đùa giỡn hả.....”

Mặt ta nóng lên, vỗ ổng tay áo ra về bình tĩnh, hơi nhếch cằm, khinh thường hấn bằng khoe mắt. « Ngươi cũng không phải cảm thấy thiệt thòi, quả nhân là hoàng đế... khụ khụ ... tam cung lục viện là rất bình thường, ngươi là nam nhân có con riêng, lại không phải người đang hoàng, quả nhân không cần phải có trách nhiệm với ngươi. »

Mặt Bùi Tranh nhả lại, tay nắm quạt chặt đến trắng bệch, ta ngỡ là mình đã đá kích hấn quá nặng, chắc hấn cũng không ngây thơ như vậy chứ.... Thân hấn cũng chẳng phải trong sạch gì

Hấn hít sâu, nói không nên lời, nghĩ đến tình cảnh của hấn hiện giờ, ta cũng có một ít trách nhiệm, mềm lòng, liền dịu giọng nói với hấn : « Chuyện giữa ta và ngươi, Liên cô đã nói cho ta biết, thật ra đó chẳng qua là phía mẩu thân ta họ nói vui thôi, không phải thật, lại khiến ngươi chậm trễ nhiều năm như vậy, khiến cha con các ngươi không thể gặp mặt, lòng ta cũng áy náy. Chuyện này ta sẽ nói rõ ràng với mẩu thân, ngươi đón mẹ con họ về đi. »

Có lẽ tên gian thần này có gia đình rồi, có nỗi lo về sau, sau này cũng không dám trắng trợn trước quả nhân như thế nữa. Nếu hấn dám mạo phạm quả nhân lần nữa, quả nhân sẽ tịch biên cả nhà hấn!

Ta lờ đi cảm giác chua chát trong lòng, mắt nhìn hấn chân thành tha thiết : « Yên tâm đi, quả nhân sẽ che chở ngươi, không để mẩu thân trách tội ngươi, ta nghĩ ngươi cũng không muốn làm một tên Bùi Thế Mi. »

Mắt hấn khẽ động, trong mắt hiện lên ánh lạ, rồi nhanh chóng dịu đi, bước lại gần một bước, hơi nghiêng người nhìn thẳng ta : « Đâu Đâu, thực ra, người còn quan tâm ta nhiều hơn mình tưởng đấy.... »

Nhìn khuôn mặt tuấn tú đang từ từ tới gần, đôi mắt phượng lấp lánh tia lửa quen thuộc đang kẻ sát, ta ngừng thở, cườm đồ người ngửa ra đằng sau

« Các người đang làm gì vậy. »

Một giọng nói trong trẻo lạnh lùng vang lên sau lưng, như một tia sét bổ thẳng tới, ta sợ tới mức bật ngược, đụng vào mặt Bùi Tranh, lại vội lùi về phía sau nhìn lại.

Trước khi nhìn đến vị « tiểu công tử » kia, ta nghĩ thầm trong lòng « ta không muốn làm mẹ kế ngươi đâu », đến khi nhìn lại

Hôm nay mẹ nó thật kích thích quá

Tiểu công tử kia toàn thân mặc đồ gấm, trên đầu hai khối bánh bao trái phải, tóc mềm mại rủ xuống vai hai tác, một khuôn mặt nhỏ nhắn bằng bàn tay, cằm nhỏ, hai má tròn trịa mềm mại, làm cho người ta nhìn không nổi muốn cắn một miếng, cấu một cái, chỉ tiếc trên mặt chẳng có biểu cảm gì, đôi mắt dài nhỏ đã sắp thành hình mắt phượng, nhìn ta lạnh như băng, sau đó nó bước nhanh về phía ta, dừng lại cách ta hai bước, ngửa đầu nhìn ta, cái mũi thanh tú chun lại, nó nhũm mày hỏi : « Tỷ uống rượu ? »

Ta nuốt nước miếng, khốn khổ gật đầu.

“Nghe nói, tỷ còn đến Tiểu Tần cung chơi trai!” Đôi mi thanh tú nhếch lên, đột nhiên giận dữ, « Tỷ tỷ, tỷ hư quá rồi ! »

Ta gào “ồ” một tiếng, nhìn thấy nó giờ cây thước chẳng biết lấy đâu ra, ta xoay mình trốn sau lưng Bùi Tranh, liền nỏm cầu xin tha thứ : « A Tự, tỷ biết sai rồi, lần sau không dám nữa ! »

Thước kia không nể tình chút nào bốp bốp bốp, đều được Bùi Tranh mỉm cười mà đỡ hết.

A Tự, đánh đã rồi, mới dừng tay ngửa đầu nhìn Bùi tranh.

“Gian thần, ngươi đỡ hộ làm gì? Chị ta chẳng lẽ không đáng đánh sao ?”

Bùi Tranh cười không nói.

A Tự, đệ là em trai ta ... Để cho bà chị này chút tôn nghiêm được không? Ta cảm tức thò đầu ra từ phía sau Bùi Tranh, nhìn thấy khuôn mặt nhỏ như nắm bột nặn lên kia hiện lên vẻ đắc ý như đã đạt được mục đích, không khỏi run rẩy.

“A Tự!” Ta y vào có Bùi tranh làm lá chắn, lưng lập tức thẳng lên không ít, « Chính đệ cũng đi thanh lâu, còn dám nói tỷ ! »

A Tự trừng mắt lườm ta một cái, "Ta là nam nhân, tỷ là nữ nhân, có thể giống nhau được sao?"

Ta ghen hòng.

A Tự, đệ mới có 10 tuổi ...

A Tự nhà chúng ta ấy à, như lão học cứu ấy, khoan dung với bản thân, nghiêm khắc với người khác, chưa bao giờ nương tay với người khác, cái vẻ ngoài như tiên đồng kia chỉ là gạt người thôi, thật ra nó càng lớn càng có khí chất giết người như nhóc.

Học cứu: chế độ khoa cử đời Đường, chỉ người chuyên nghiên cứu kinh thư rồi đi thi, về sau dùng để chỉ những kẻ hủ nho.

Mắt A Tụ dừng trên mặt ta một lát, cuối cùng ngẩng đầu nhìn Bùi Tranh, nó lạnh giọng nói : « Gian thần, người, đi theo ta ! »

"A Tụ, đệ muốn làm gì?" . Ta hoảng sợ, vội túm lấy tay áo Bùi Tranh.

A Tụ định vung thước đánh lên tay ta, may mà ta rút tay về nhanh, cái thước kia hạ cánh trên mu bàn tay Bùi Tranh – hấn da thô thịt dày, không sợ đánh, mặt không đổi sắc, vẫn cười như thường, ta nghe thấy « bốp » một tiếng, xương cốt đã tê rần.

A Tụ thu thước về, híp đôi mắt phượng nhỏ nói:"Nam nhân chúng ta nói chuyện, nữ nhân các người hỏi ít thôi!"

Ta đau thương xoay người sang chỗ khác, ngồi xôm góc tường vẽ vòng tròn.

Lúc hai nam nhân bọn họ đi nói chuyện, Tiểu Lộ Tử đến an ủi ta.

"Bệ hạ ..." .Tiểu Lộ Tử tỏ vẻ nghi hoặc "Tiểu, tiểu vương gia đã trở lại rồi ư?"

Ta đau đón gật đầu, "Nó đến gây họa cho dân chúng để đồ".Ta thở dài một hơi," ...gây họa cho quả nhân rồi!"

Thế gian này, người có thể áp chế ta không nhiều lắm... Được rồi, thì cũng nhiều đi nhưng người ta sợ nhất không phải ai khác, mà là A Tụ.

Lòng ta rất rõ, từ sau khi A Tụ được sinh ra, cha mẹ không thương ta nhiều nữa, tập trung hết tình thần lên người nó. Khi đó ta cũng đã 8 tuổi, cũng ngại tranh giành tình cảm với em trai, huống chi A Tụ đúng là rất đáng yêu, nho nhỏ, nắn nắn, như búi phấn, nó thích nhất là nắm lấy tay của ta không buông. Khi đó, A Tụ đáng yêu biết bao

Sau này nó dần lớn lên, tính tình ngày càng kỳ quặc, lạnh băng băng như con búp bê đá, cũng không biết tính này là theo ai, nó trời không sợ, đất không sợ, dòn sức làm xằng làm bậy, mẫu thân cũng phải dồn hết tâm trí bảo vệ nó. Sau, mẫu thân dời đến Vân Vụ biệt viện cũng đưa A Tụ đi, sau khi ta đăng cơ, chỉ có sinh nhật mình hằng năm, sinh nhật mẫu thân, hay đến tết mới được tới Vân Vụ biệt viện gặp A Tụ.

Trẻ con tuổi này thật mau lớn, mới 3-4 tháng không gặp, nó lại như cao hơn một chút, bớt đi nét trẻ con, dần dần có nét tuấn tú của một thiếu niên, giọng nói cũng khác lần gặp trước, giọng này không non nớt, ngọt ngào như trước, mà hơi khàn khàn. A Tụ của ta sắp trưởng thành rồi...

Nhưng thái độ với ta vẫn trước sau như một – tàn nhẫn!

Bạn đang đọc truyện *Quả Nhân Có Bệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10: Khinh bạc

Lúc A Tụ và Bùi Tranh quay về, sắc mặt nó đã dịu đi một chút, nhưng đến khi nhìn ta lại đánh mặt lại.

“A tỹ, tỷ lại đây!”

Ta ịu xiu loẹt quẹt đi qua. Bùi Tranh không thèm nề mặt, khẽ cười một tiếng.

« A Tụ à.... » Ta xoa bóp vai nó lấy lòng, lại thấy nó nhăn mặt, vô thức rút vai lại. Bỗng nhớ ra hôm nay Mạc đại phu đã tới, ta vội hỏi: “A Tụ, không phải đệ bị thương, bị bệnh rồi chứ?”

« Không sao » A Tụ khoát tay tỏ vẻ không thèm để ý, khuôn mặt nhỏ nhắn mồm mỉm héch lên: “Nam nhân bị thương một chút có là gì?”

Được, A Tụ, đệ tuổi còn nhỏ mà đã rất có khí phách nam tử!

« Là ai đánh đệ bị thương, đệ nói cho tỹ, tỹ giúp đệ báo thù. » Ta tức giận nắm tay lại.

« Gian thần đã bắt mấy tên phạm thượng ấy lại rồi.”

Ta chớp mắt, ngạc nhiên :“Người của Quang Lộc Tụ?”

A Tụ gật đầu. “Những kẻ đó trái luật, ở trên đường cái mà thúc ngựa phi nhanh, ra lệnh mà không dừng lại, đệ sai cậu họ ra tay.”

Tau lau mồ hôi lạnh, “Thà đệ tìm luôn một khối đậu phụ cho cậu họ đập đầu chết đi.”

Ông cậu kia của ta, vốn cũng có chút bản lĩnh, nhưng mấy năm nay sống dưới dâm uy của mợ, đau khổ giầy dụa chỉ mong sống sót nên đã biến thành một gã nam nhân càng ngày càng nhỏ.

Bùi Tranh thiện ý kể lại hết sự tình cho ta biết.

A Tự một mình lên chuồn ra khỏi Vân Vụ biệt viện, tiện đường đi qua đất phong của cậu họ, bèn bắt cậu làm hộ vệ đi thẳng đến đế đô. Cậu mừng rỡ lấy A Tự làm có trốn đi, đương nhiên vồn vã làm bạn đường, kết quả, vừa đến đế đô đã xung đột với mấy tên đòi thứ hai của Quang Lộc tự, lại còn chưa kịp bộc lộ thân phận đã bị đuổi đánh, vai A Tự cũng trúng một đòn, cậu lại chẳng sao cả, đưa A Tự đến chỗ Bùi Tranh, rồi bản thân thì đến Tiểu Tần cung thư giãn.

Chả trách lúc hần nhìn thấy ta, mặt có vẻ chột dạ, để hần mang tiếng xấu thay ta coi như là trừng trị hần vì chăm sóc đệ đệ không chu đáo.

Ta đau lòng vuốt ve khuôn mặt nhỏ nhắn của A Tự : « A Tự à, có đau không ? »

A Tự mắt lim dim hưởng thụ, « Chút xíu thôi. » Lại dừng một chút, đưa mắt nhìn ta, « Tỷ tỷ, nghe nói tỷ muốn chọn anh rể. »

Ta rụt cổ, nhỏ giọng nói : « Đệ là vì việc này mà tới đế đô sao ? »

“Đương nhiên!” A Tự nhếch mi, mắt phượng nhỏ trừng trừng nhìn ta, « Hôn nhân đại sự, phải theo lệnh cha mẹ, theo lời bà mai, tỷ lại muốn tự quyết định sao? »

« Hà? » Ta ngạc nhiên nhìn nó, « Nhưng mà mẫu thân để ta tự lựa chọn, thấy người nào được liền »

« Vậy tỷ coi trúng người nào rồi ? » A Tự nhếch mi, « Mắt tỷ không tốt, để đệ đến giúp tỷ. »

« Ta ... » Ta thờ dài, « Vẫn chưa nghĩ xong. »

A Tự liếc ta một cái tỏ vẻ thương hại, « Đệ biết ngay mà ! » Nói xong, chấp tay sau lưng y như một vị tiểu đại nhân đi qua đi lại hai vòng, “May mà đệ đã đến!”

Việc này thật sự là làm ta vừa mừng vừa lo vừa sợ....

Bùi Tranh phát tay sai hạ nhân chuẩn bị com chiều, mời ta và A Tự ở lại phủ Thừa tướng dùng com rồi mới hồi cung.

Trước khi ăn com A Tự phải đổi thuốc cho vết thương, tiểu nam nhân này nói nam nữ khác biệt, không cho ta xem

Ta và Bùi Tranh cùng tới đại sảnh ngồi chờ, ta liếc tay hần, trên mu bàn tay trắng nõn lờ mờ vài vết hồng, A Tự đánh người chưa bao giờ nương tay, nhất là với ta – có điều, ta chưa một lần phải chịu đòn.

Nghĩ đến chuyện hiểu lầm A Tự là con riêng của Bùi Tranh lúc ban ngày, trong lòng đuối lý, cảm thấy hơi khốn đốn, ta không dám ngẩng đầu nhìn vào mặt Bùi Tranh, nghĩ là đôi mắt phượng kia nhất định đang chứa ý cười, trong đó ba phần là trêu chọc.

« Tay người.... muốn bôi chút thuốc không ? » Ta ho khan hai tiếng, cúi đầu hỏi hần.

Bàn tay đặt trên đầu gối khẽ động, năm ngón tay hơi co lại, mảnh khảnh mà mạnh mẽ.

« Chuyện nhỏ. » Bùi tranh thản nhiên cười, “A Tự đùa thôi.”

Hay đùa hả.....

Ta chậm chậm ngẩng đầu nhìn vào mắt hần, chạm phải sóng mắt như nước hồ thu, không nhìn được mà run lấy bầy, cuối cùng thì gừm càng già càng cay, da mặt càng lớn càng dày. Ta vỗ tay áo thông thả mở miệng : « Thật ra, chuyện đó hả ... ta không định cảm ơn người vì đã đỡ giúp ta vài đòn kia đâu. »

Bùi tranh mỉm cười gật đầu. “Đương nhiên, việc này vốn không liên quan tới người. »

Ta giật mình, tròn mắt nhìn hần : « Người biết rồi sao?”

Bùi Tranh cười ý tứ sâu xa. “Hiếm khi, người rốt cục cũng hiểu rồi.”

Mặt ta nóng lên, ho khan quay mặt sang chỗ khác tránh ánh mắt « thiếu » người của hần.

Nhiều năm rồi, A Tự vẫn mang theo một cây thước, người lớn đến đâu thước dài đến đó, mỗi khi ta làm ra việc gì khiến nó không vừa ý, liền rút thước ra đuổi đánh ta, kết quả đều là người Bùi Tranh lãnh hết.

Ban đầu ta không biết là chuyện gì, chỉ cho là Bùi Tranh che chở cho ta, hai ngày nay nghe Liên cô nói ra nội tình, cuối cùng ta cũng hiểu ai mới là mục tiêu của A Tự. Thì ra bọn họ một người, hai người đều biết cha mẹ ta hao mòn tâm tư vì ta ra sao, chỉ có mình ta chẳng hay biết gì, đến cả A Tự cũng biết tỷ tỷ ta đây có một ông chồng nuôi từ bé, bởi vậy lần nào cũng nhắm vào Bùi Tranh, đánh hần một cách vô lý, mượn cớ đánh ta mà chỉ đồng đánh tây.

A Tự, tỷ hiểu tấm lòng của đệ, có điều tâm lý đệ thật quá biến thái...

Bùi Tranh đường đường là nhất phẩm gian thần, có lẽ trên trường luyện võ, Nhị cha ta huấn luyện hắn cũng chưa thực sự đánh hắn lần nào, thế mà định kỳ hàng năm lại phải chịu mấy thước của A Tự. Hắn lại có thể nhẫn nại như vậy.

Lúc đầu tưởng là hắn xả thân hộ giá, ta còn rất biết ơn. Bây giờ lại phát hiện vốn không phải muốn đánh ta, ta lại yên tâm thoải mái rồi. Nhưng nghĩ thêm một chút, hắn cũng vì ta mới bị A Tự nhìn trúng, lòng ta lại có chút áy náy.

« Đang nghĩ gì mà nhăn mặt nhủ mày vậy? » Bùi Tranh bỗng mở miệng, dọa ta sợ tới mức run lên, đưa mắt liếc hắn, nhanh chóng đáp, « Không có gì Liên cô đã đến tìm người chưa ? »

Ánh mắt Bùi Tranh khẽ động, rũ mí mắt, giọng hơi nặng nề, « Lời Liên cô, ta đều hiểu. »

Ta hơi áy náy, vỗ vai hắn trấn an, dịu dàng nói : « Nam nhi sợ gì không có vợ? Ta cũng biết mấy năm nay người chịu thiệt thòi, đều do mẫu thân mấy người họ trói buộc người. Người này là quan nhất phẩm, tướng mạo đường hoàng, muốn nữ tử như thế nào mà chẳng được ? Cứ việc buông tay mà đi tìm đi. » Ta nhìn đôi mắt đen láy trầm tĩnh của hắn một cách chân thành : « Ép hôn là đáng xấu hổ, ta ủng hộ người theo đuổi tình yêu đích thực ! »

Ta không xưng quả nhân với hắn, cho thấy giờ này phút này ta coi hắn là người một nhà, không phải thần tử.

Rõ ràng hắn cũng rất phối hợp, hoàn toàn không xem ta là hoàng đế, cứ thế kéo tay ta nắm trong lòng bàn tay, ngón tay hắn thon dài, lòng bàn tay ấm áp có tầng chai mỏng, hắn nhẹ nhàng vuốt ve mu bàn tay ta.

« Đâu Đâu, người có biết tại sao suốt những năm qua, chúng ta vẫn không nói gì cho người biết không ? »

Độ ấm và xúc cảm từ trên tay truyền lại khiến ta bần rần, ta không thể tập trung chú ý, ngơ ngàng nhìn đôi mắt chứa ý cười nhẹ nhàng của hắn, « A » một tiếng.

« Ta hứa với mẫu thân người, tuyệt đối không ép người, không biểu lộ ra chút tình cảm nào, không làm ảnh hưởng đến quyết định của người. »

Hả Giọng hắn trầm thấp đầy sức hút, cảm giác thật giống giọng Hoán Khanh, khiến người ta tê tê dại dại.

Có phải đã dựa vào nhau gần quá rồi không ? Ta nhìn sống mũi cao thẳng của hắn mà nghĩ.

« Nhưng bây giờ sợ là không được nữa rồi. » Hắn tiếc hận than một tiếng.

Ta hỏi một cách vô thức: « Tại sao ? »

Hắn thờ dài chả có tí nghiêm túc nào, khẽ nhếch môi. « Bởi vì, bệ hạ người đùa giỡn ta. »

Ta trợn mắt, rút tay khỏi lòng bàn tay hắn.

« Họ Bùi kia, tuổi cũng một đồng rồi đừng giả bộ ngây thơ ! » Ta tức giận trừng mắt hắn, « Không phải chỉ là hôn người một cái thôi sao, chẳng nhẽ còn muốn quả nhân phải chịu trách nhiệm với người ? »

Hắn không xấu hổ, không tức giận, nghiêm túc trả lời : « Theo luật lệ Đại Trần, bốn cột con nhà hoàng đế, đúng là cần phải chịu trách nhiệm. »

Mặt ta lập tức đỏ phừng phừng.

Lúc ấy có chút bất chấp ...Trong lòng thoáng nghĩ, dù sao hắn cũng không phải kẻ hoàng đế, hôn một cái thì có sao...

Bùi Tranh rũ mi, tay trái chậm chậm xoa vết hồng trên tay phải, thân nhiên nói: “Vốn dĩ, vì thần nguyện nhận tội danh "đùa bỡn" này thay bệ hạ, ai ngờ bệ hạ thật có trách nhiệm, tự nhận hai chữ này. Bệ hạ, thiên tử phạm pháp tội như thứ dân, vì thần chấp pháp như sơn, không lọt người thân, không sợ cường quyền. »

Ta nghiêng răng nói: “Ái khanh tốt của quả nhân, da mặt khanh thật là dày Nói câu này cũng không sợ cắn phải lưỡi. »

Hắn đưa mắt nhìn ta, rất là nghiêm túc : « Vì thần lại là thanh quan, lương thần ! »

« Vậy quả nhân vẫn là minh quân ! » Ta hừ lạnh một tiếng, « Quả nhân lúc ấy uống rượu say, không biết gì cả, không biết không có tội ! »

Mặt Bùi Tranh tỏ vẻ như đã đoán trước, khẽ cười : « Bệ hạ, người còn nhớ lúc ấy vì thần hỏi gì, bệ hạ đáp gì không ? »

Hắn hỏi ta..... Ta nhủ mày nghĩ lại, bỗng thấy gió mát bên tai, một tiếng thầm thì : « Đâu Đâu, ta là ai ? »

“Bùi Tranh, người ... » Ta bịt lỗ tai, quay đầu tức giận trừng mắt hắn, hắn cười đắc ý, “Phải, chính là câu này. Bệ hạ nhớ rất rõ ràng đấy thôi ... »

Gian thần! Nịnh thần! Loạn thần tặc tử!

Hắn, vào lúc đấy rồi mà vẫn còn muốn bầy quả nhân !

Ta vừa then vừa giận, trợn mắt nhìn hắn, chẳng lẽ phải thật sự phải cùng hắn

“Ngươi ngươi ngươi..... Ngươi có chứng cứ gì chứng minh mình là người đảng hoàng ! » Ta sắp chết còn cố giãy giụa, không tin hắn từng này tuổi mà vẫn còn trong sạch.

Hắn nhếch đuôi lông mày, cười đến là mờ ám : “Bệ hạ có thể tự mình kiểm nghiệm.” Nói xong tiến đến trước mặt ta, than nhẹ một tiếng khó có thể nghe thấy, « Bệ hạ, vì thân hết lòng tuân thủ lời hứa với Minh Đức bệ hạ, 26 năm giữ thân trong sạch, nói ra cũng không sợ người trong thiên hạ giễu cợt, tâm lòng này, bệ hạ có thể hiểu được chăng? »

Ta ngẩn ngơ nhìn đôi mắt hắn gần trong gang tấc.

Đây rốt cuộc là hết lòng tuân thủ lời hứa nhiều hơn, hay là giữ mình trong sạch nhiều hơn ?

"Vậy " Ta cắn môi dưới, khốn khổ mở miệng, “Rốt cuộc ngươi muốn thế nào.....”

Nếu hắn dám nói muốn làm Phụng quân, ta liền giao hắn cho A Tự giải quyết !

Ai ngờ, thái độ hắn rất tốt, hai tay buông xuống, tỏ vẻ yếu đuối, mỏng manh như chờ quân đến hái, thân nhiên nói : « Vì thân thấp cổ bé họng, bệ hạ muốn như thế nào liền theo thế đó. »

“Việc này...” Thật vô lại, giao việc khó khăn này cho ta! Chẳng lẽ còn muốn chính ta mở miệng mời hắn làm Phụng quân?

Vô sỉ, quá vô sỉ! Bù vô sỉ, người đi chết đi, chết đi, chết đi !

Ta cắn răng, thấy A Tự đang khoan thai bước đến như gặp được cứu tinh, nhanh chóng đáp lại Bùi Tranh một câu : « Việc này ngày khác tính tiếp ! »

Tiểu A Tự trung ra khuôn mặt nhỏ lạnh lùng, ra vẻ già đời không hợp tuổi, mắt chăm chú lướt qua ta và Bùi Tranh vài lần, rồi mới chậm chậm ngồi xuống giữa hai người bọn ta.

Đầu bếp phủ hắn lại vừa khéo làm cả bàn đầy sắc rau xanh mà cả hai chúng ta đều thích, Bùi Tranh tỏ vẻ bợ đỡ, múc một bát canh cho A Tự, A Tự nhìn cũng không thèm nhìn, ghéech mặt lên nhìn ta, nói « tỷ tỷ, đệ muốn uống canh. »

Ta liếc Bùi Tranh một cái tỏ vẻ thông cảm, không dám mượn tay người khác, đích thân hầu hạ A Tự.

Nếu nói mẫu thân là Thái thượng hoàng, A Tự nhà chúng ta chính là tiểu tử tông, hạ nhân hầu hạ hắn cũng không vừa ý, thích giầy vò chị cả này hơn...

Đệ nói cho cùng là hận ta à, vẫn hận ta à.....

Ta thờ dài múc canh, bóc tôm, gỡ mỡ gà cho A Tự, nó thỏa mãn khẽ neho mắt lại, lại chỉ vào bả vai mình, nói : "Tỷ tỷ, dứt cho ta... »

Khóe mắt ta giật giật, ta thấy nó nhếch mày cười lạnh liếc xéo Bùi Tranh, Bùi Tranh lặng lẽ quay mặt đi, rõ ràng ta thấy hắn nhin cười đến nỗi khóe miệng co giật.

Tính A Tự thật trẻ con, có gì mà phải tức Bùi Tranh chứ.

Dùng cơm xong, trời đã nhá nhem tối, xe ngựa siêu xa hoa phủ Bùi Tranh đã hiện ra, hắn tự mình đưa chúng ta về cung, Tiểu Lộ Tử sớm đã về cung thu xếp nơi ở cho A Tự, Bùi Tranh đưa hai chị em chúng ta đi một đoạn đường ngắn, lúc chia tay, bằng tốc độ cực nhanh hắn thì thầm vào tai ta một câu : « Bệ hạ phải mau chóng cho vi thần một câu trả lời thuyết phục... »

Hoi thờ ảm áp phả sau tai, vành tai như bị xát cái gì ấy, cảm giác ảm ảm, nhẹ nhẹ, lại làm dấy lên một đám lửa. Ta nuốt nước miếng, kéo A Tự hấp tấp chạy trốn.

Đến mức ấy sao? Đến mức ấy sao?

Quả nhân tốt xấu gì cũng là vua một nước, không đến mức bị ép thành như vậy chứ!

Dù thế nào cũng phải là

Phải ! Nên đưa hắn vào cung, về sau hắn là nam nhân của quả nhân rồi, quả nhân muốn thế này hắn cũng không thể làm thế khác, quả nhân còn muốn đùa bốn tình cảm của hắn, đẩy hắn vào lãnh cung, làm cho hắn biến thành oán nam !

“Tỷ tỷ, tỷ cười thật là giống mẹ... » A Tự nhăn mặt nhìn ra, giờ bàn tay bé nhỏ trắng nõn ra kéo mặt ta, « đừng giống mẹ, giống mẹ sẽ không dễ nhìn đâu. »

A Tụ, mẩu thân ở nhà nghe thấy sẽ rơi lệ đấy ...

Cùng là con ruột, vì sao ta chỉ có thể gọi mẩu thân, A Tụ có thể gọi mẹ, chào ôi, gọi hai chữ « mẩu thân », ép một đứa trẻ phải gọi mẹ mình là mẩu thân thật sự rất vô nhân đạo !

Ta xoa mặt mình, cười tìm tìm nhìn A Tụ, mặc dù có chút ghen tị vì cha mẹ đều cưng chiều nó, nhưng mà A Tụ đúng là rất đáng yêu – những lúc không phát tác.

« A Tụ à.... » Tay của ta chuyển từ mặt mình qua đầu nó, gỡ hai búi tóc như hai sừng nghé ra, làn tóc đen mềm buông xuống đến đầu vai. Ban đầu A Tụ giống ta cũng là cộm nhỏ, cũng là mặt bánh bao, nhưng nay cơ thể phát triển, mặt không còn tròn trịa, để nhéo như trước, tóc dài quá vai, lúc nhắm mắt lại, thanh thoát giống một tiểu mỹ nhân lạnh lùng như núi băng.

Ta nhìn không nổi giờ tay giầy vò khuôn mặt nó, Bùi Tranh cũng có sở thích bắt lương này, có điều hẳn không được đãi ngộ tốt như ta, được A Tụ để mặc cho cầu nhéo.

« Tỷ tỷ » A Tụ ngẩng đầu nhìn ta, đan tay lại, nghiêm túc nói : « Bùi gian thần không phải người tốt. »

Ta nhìn khuôn mặt mồm mỉm bị ta vò về đến biến dạng mà cảm thấy hài lòng, gật đầu nói : « Tỷ biết. »

"Tỷ không biết đâu.... » A Tụ lăm bằm một tiếng, lại rừ mi mắt, « Đệ nói cho tỷ một việc, tỷ không được tức giận đâu đấy »

« Tỷ sẽ không giận A Tụ đâu ! » Ta chỉ trời mà thề.

Mắt nó lấp láy liếc ta một cái, lại liếc một cái

« Tỷ tỷ ... » Nó áp a áp ứng nói : “Tỷ còn nhớ năm tỷ 12 tuổi ấy, ở Vân Vụ biệt viện tắm suối nước nóng »

Nhắc lại việc này, ta cũng không lấy gì làm vui. « Nhớ chứ, tên Bùi Tranh kia còn lấy trộm quần áo của tỷ ! »

Khuôn mặt nhỏ của A Tụ bỗng đỏ lên.

« Thật ra ... Là đệ lấy ... »

« Ô? » Ta ngây ngẩn cả người.

A Tụ cúi đầu, mười ngón mập mập vụn qua vụn lại, cái vẻ này vừa đáng thương cũng cực kỳ đáng yêu. « Đệ không cố ý Tại tỷ không chơi với đệ, đệ cố ý muốn dọa tỷ một chút Tỷ đừng tức giận »

« Không tức, không tức.... » Ta bối rối nghĩ, khi đó A Tụ mới 4 tuổi, thích quần lấy ta sinh sự, ta lấy đầu ra sức mà chơi với một nắm gạo nếp như vậy, đương nhiên là chạy rồi. Nó cũng chưa hiểu gì cả, giấu quần áo của ta đi, cùng lắm là khiến ta hiểu lầm Bùi Tranh.

“Nhưng Bùi gian thần rõ ràng không có ý tốt!” Đôi mắt phượng của A Tụ dấy lên ngọn lửa nhỏ, “Hắn thấy đệ cầm quần áo của tỷ Ép đệ nói tại sao lại lấy, đệ vốn định đem quần áo về cho tỷ, thì tự hắn đi rồi!”

« Tỷ tỷ ... Hẳn thật đúng là không có ý tốt a! » A Tụ híp mắt, nghiêng răng nghiêng lợi nói.

Ta hơi lúng túng ...

A Tụ, năm đó đệ mới 4 tuổi, sao lại trưởng thành sớm như vậy !

Bùi Tranh, quả nhân đúng là không nhìn lầm người, người nhìn thế nào, cũng không phải chính nhân quân tử !

Bạn đang đọc truyện *Quả Nhân Có Bệnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 11: Tâm ý

Ngày thứ hai lên triều, mấy tên làm xằng làm bậy của Quang Lộc tự bị xử lý, quần thần kính nể. Việc A Tụ về để đô tụy rằng sớm muộn gì cũng sẽ bị phát hiện, nhưng ta cũng không cố ý lộ ra, mấy người kia có lẽ bây giờ còn chưa biết mình rốt cuộc phạm vào chuyện gì, đắc tội người nào.

Bãi triều, Tiểu Lộ Tử thông báo, nói là Phương tiểu hầu gia cầu kiến.

Ta mừng thầm, nghiêng răng nói: “Hắn thật dám đến sao, bảo hắn đợi ta trong thư phòng!”

Kết quả vào trong thư phòng, chợt nghe giọng nói hề hề của biểu cữu: “Chắc chắc, quả nhiên là cá chép rồng của Pháp Hoa tự, chẳng trách năm trước ta đến không được thấy, hóa ra đúng là chuyển vào trong cung rồi.”

Khỏe miệng ta giật giật, ho nhẹ một tiếng, biểu cữu vội vàng xoay người lại, khuôn mặt lập tức thay đổi, chạy về phía ta: “Bệ hạ người cần phải cứu biểu cữu a...”

Ta chuyển mình né đi, thân nhiên liếc hán một cái, “Biểu cữu, người hại A Tự bị thương, vẫn còn tâm tư đi Tiểu Tần cung nghe hát sao?”

Biểu cữu run run, ta tưởng hán xấu hổ, ta sai rồi, hán thờ dài buồn bã nói: “Bệnh cũ của nam nhân, không biết làm thế nào”

Mẫu thân thật nhân từ, còn chỉ hôn cho hán, nếu là ta liền trực tiếp thiên hán luôn!

“Nói đi, cữu cữu đến để đồ làm gì?”

“Ta này không phải hộ tống A Tự đến để đồ thôi sao...” Giọng nói chợt hạ thấp xuống, rồi lại cao lên, “Kết quả bây giờ người toàn để đồ đều biết ta đến Tiểu tần cung, mọi người nhất định cũng sẽ biết, bệ hạ, Đậu Đậu ngoan Biểu cữu đây chính là bị người hại thê thảm, người phải cứu ta a”

Ta híp mắt trừng hán, “Còn oan cho cữu cữu sao? Người không tới Tiểu Tần cung sao?”

Hán lau lau mấy giọt nước mắt không tồn tại, nói: “Đậu Đậu, nhớ lại hồi người còn nhỏ, biểu cữu thương người biết bao, dẫn người đến chợ đêm chơi, mua mút quả, mua tượng đất ...”

Ta đau đầu xoa thái dương, nhận hối lộ thật sự không dễ chịu a, giờ còn đòi nợ đây, “Vậy người muốn ta cứu người như thế nào?”

Biểu cữu đắc ý, cười hắc hắc: “Trước tiên, cứ cho ta ở lại trong cung trốn một chút, nếu mọi người tìm đến, người nói ta đã cùng Bùi Tranh đi làm công sự, nằng nhất định sẽ không nghi ngờ người.”

Vì sao bên người quả nhân ngoài Hoán Khanh ra đều là lão nam nhân chẳng có chút mặt mũi nào thế.

Ta thờ dài gât đầu: “Cũng được, cũng được, chỉ cần người không làm bừa ở hậu cung là được.”

Biểu cữu vẻ mặt chính khí: “Ta rất có tiết tháo, không đùa giỡn nữ tử đảng hoàng!”

Người đảng hoàng a....

Nghĩ đến vẻ mặt tươi cười ý tứ sâu xa của Bùi Tranh, tim ta nhất thời chùng xuống. Khi Bùi Sanh nhắc đến chuyện tuyển tú nam, ta còn chưa có mở miệng, hán đã thay ta, bảo Bùi Sanh hủy bỏ việc này. Bùi Sanh còn do dự liếc nhìn ta một cái, thấy ta khốn khổ gât đầu, nằng mới lui ra.

Việc này mà truyền ra ngoài, người ngoài đương nhiên sẽ nói hán một tay che trời, quả nhân là hoàng đế bù nhìn.

Ta đang ủ rũ, Tiểu Lộ Từ đã cho người mang nước vào.

“Làm gì vậy?” Biểu cữu tò mò hỏi.

“Đổi nước cho bể cá.” Ta không còn hơi sức mà trả lời hán, “Biểu cữu, nếu người không còn việc gì nữa thì tự mình đi chơi đi.”

Vì thế biểu cữu đi hỏi thăm Tiểu Lộ Từ.

Tiểu Lộ Từ nhiệt tình trả lời hán: “Bẩm Hầu gia, đây là Long Tuyền sơn thủy (*nước trên núi Long Tuyền*), vừa mới chuyển về.”

Biểu cữu bưng bình đại ngọc, gât đầu: “Đúng, đúng, đúng, cá chép rồng phải dùng nước ở núi Long Tuyền mới nuôi được. Có điều, Pháp Hoa tự vốn ngay cạnh núi Long Tuyền, nay muốn nuôi cũng phải vận chuyển đi 300 dặm.” Nói xong, liếc ta một cái có chút trách cứ, “Cá chép rồng này vốn là do Pháp Hoa tự vì khách hành hương mà cầu phúc, nay lại chỉ vì một mình bệ hạ.”

Ta còn có chút hiếu kỳ mà hỏi một câu: “Cá chép rồng này thực sự rất quý sao?”

Biểu cữu mở to 2 mắt nhìn. “Bệ hạ không biết còn cướp về?”

Quả nhân muốn thứ gì, mà còn phải dùng chữ “cướp” này sao?

Ta hàm hồ đáp một tiếng

Biểu cữu tiếc hận nhìn cá chép, liếc mắt một cái. « Cá chép này đứng thứ nhất trong ba báu vật của Pháp Hoa tự, nghe nói là do đài sen mà Phật tổ ngồi thiền đầu thai chuyển kiếp, không ai biết nó xuất hiện trong Phóng Sinh tri ở Pháp Hoa tự từ bao giờ, nhưng chỉ ít đã hơn 10 năm, hưởng 10 hương khói a Bệ hạ, người xem hình thể nó duyên dáng, lân quang chói mắt ... » Biểu cữu giống như thường thức mỹ nhân mà tán thưởng vạn phần, ta nhìn lại chỉ thấy là con cá chép bình thường, phổ thông, chẳng qua là có vây cá ánh vàng (*kim sắc*), trên trán có một cái bao dài, nghe nói gọi là “được long môn” cái gì đó ... (*vượt long môn*)

Lúc Bùi Tranh đưa ta cá chép này, ta còn chả thích. Đó là hai năm trước, lúc sinh nhật ta 16 tuổi, Bùi Tranh mang tới, ta thấy cá chép này cũng không có gì đặc biệt, nghĩ rằng cũng không phải quý giá lắm, nên tùy tiện nhận.

Bùi Tranh lại nói : « Cá chép này phải dùng nước trên núi Long Tuyền để nuôi, bảy ngày thay nước một lần.”

Khóe miệng ta giật giật, ngờ là chính hấn ngại phiền toái nên mới đem đến đây cho ta.

« Không đổi nước có được không? »

Bùi Tranh gật đầu, thân nhiên nói: “Cũng được, bảy ngày đổi cá một lần.”

Khóe miệng ta tiếp tục giật giật.

Lời nói thân nhiên như vậy, kỳ thực Bùi Tranh cũng rất có khí chất “thảo gian ngư mệnh” (*coi mạng cá như cỏ rác ;))*), vì vậy để không phụ với khí chất của hấn, ta liền sai Tiểu Lộ Từ, với cả cung nhân bên mình nhớ thay nước cho cá, nuôi như vậy cũng đã hơn một năm.

Biểu cửu nói : « Cá chép này nghe nói còn là Thanh Long trong 4 thánh thú hóa thân, có thể giúp chủ nó thu lợi tránh hại, chấn họa cầu tài, nhưng muốn thành tâm phải tụng cho nó Pháp Hoa kinh một ngàn lần.

Loại việc này chỉ do lời nói vô căn cứ, ta cười cho qua, Bùi Tranh loại người này, tất nhiên sẽ không làm cái loại việc nhảm chán này, có điều hấn dụng tâm như vậy vẫn làm cho ta cảm động.

Dù sao lúc hấn đưa cá chép rồng này cho ta, cũng không có giống như người bên ngoài, khoe khoang lễ vật của mình quý giá như thế nào.

Rốt cuộc vẫn là có điểm tốt.

Bùi Tranh a

Quả nhân rốt cuộc có nên chịu trách nhiệm với hấn không?

Có lẽ Hấn đối với quả nhân

Aizz... Lại muốn một lần tự mình đa tình nữa sao?

Quả nhân đối với hấn ... cũng không phải thật sự chán ghét như vậy.... chỉ là có chút sợ, có chút hận

Ta trái lo phải nghĩ, do dự hồi lâu, cẩn thận nghĩ lại từng việc hấn làm với ta trong 12 năm quen biết, kỳ thật hấn cũng chẳng làm gì ta, chỉ có việc chính sự thì thích nhất là bác bỏ ý kiến của ta, tự mình chủ trương, việc tư của ta lại can thiệp quá nhiều. Ta từng mất ai thì kẻ đó sợ tới mềm nhũn, đối với Bùi Tranh, trừng thế nào cũng vô dụng, hấn vẫn cứ ngậm nga mà cười. Ta đây xưa nay chuyên bắt nạt kẻ yếu, khi thiện sợ ác ... mà lại chả cứng được với hấn, cũng chỉ có thể không cam tâm, không tình nguyện mà nghe hấn, quanh năm suốt tháng khó tránh khỏi oán khí trong lòng.

Sau này nếu ở cùng một chỗ với hấn, có thể sẽ lại càng không tự do hay không?

Hấn có thể quang minh chính đại áp chế ta, cho dù không oán vị, ngời vị hoàng đế ta đây cũng gần coi như xong rồi.

Ta phức tạp nhìn chăm chăm lũ cá chép rồng ánh vàng rực rỡ kia cả một buổi chiều, cân nhắc đủ loại lợi hại, cuối cùng cũng định ra chủ ý.

Ta hướng phía ngoài vẫy tay, gọi : « Tiểu Lộ Từ lại đây ! »

Tiểu Lộ Từ cười hi hi chạy lại : « Có Tiểu Lộ Từ ! »

Ta hít sâu một hơi, hỏi : « Quả nhân hỏi người a, người nói việc cầu thân, có phải chính mình tới cửa mới thể hiện thành ý hay không ? »

Tiểu Lộ Từ sững sốt, hỏi ngược lại : "Bệ hạ bây giờ muốn hướng ai cầu thân ? »

Hỏi câu này, mặt mũi ta mất sạch ...

Hôm qua vừa mới định đến phủ Quốc sư cầu hôn, quay đầu một cái đã bị người ta uyển chuyển cự tuyệt, hôm nay lại quyết định đến phủ Thừa tướng cầu thân, quả nhân đây có phải hay không thay đổi thất thường, nay Tần mai Sở, vừa đa tình lại vừa dễ dãi ?

Ta quanh co trả lời hai tiếng, ngửa mặt lên trời thở dài: “Kỳ thật, quả nhân thế nào đều cảm thấy nên là hấn quý trước mặt quả nhân, cầu xin quả nhân nạp hấn.”

Tiểu Lộ Từ cẩn thận hỏi : « Bệ hạ là đang nói ai ? »

Ta liếc hắt một cái, « Tiểu Lộ Từ, quả nhân coi ngươi là tâm phúc, nhưng ngươi cũng đừng dễ dàng bị người ta mua chuộc, mang quả nhân đi bán. »

Tiểu Lộ Từ sợ run cả người, vội vàng quỳ xuống kêu oan : « Tiểu Lộ Từ không dám, Tiểu Lộ Từ sống là người của bệ hạ, chết là người của bệ hạ, bệ hạ cho dù đem Tiểu Lộ Từ đi bán, Tiểu Lộ Từ cũng sẽ vì người mà kiếm tiền, làm sao có thể để người khác mua chuộc ạ ! »

Ta hừ lạnh một tiếng, cao thấp đánh giá hắt, « Không dám thì tốt. Vậy ngươi nói, quả nhân muốn nạp Thừa tướng vào hậu cung, ngươi cảm thấy nên ra một đạo thánh chỉ để hắt tự mình đóng gói tiến cung, hay là để quả nhân tự mình đi mời ? »

« Gì ? » Tiểu Lộ Từ ngây dại, ngẩng đầu lên nhìn ta, miệng há hốc.

Ta không tự nhiên ho khan hai tiếng, đang muốn biện giải vài câu, Tiểu Lộ Từ liền gào lên khóc : »Bệ hạ, hôm qua Tiểu Lộ Từ cứu giá chậm trễ, lại để cho bệ hạ bị gian thần vũ nhục, Tiểu Lộ Từ đáng chết, Tiểu Lộ Từ đáng chết a ! »

Nói xong « bốp » « bốp » tự bạt tai mình, ta đau đầu ngăn hắt lại. « Dừng, dừng dừng ! Ai để cho hắt vũ nhục ? Hắt cư xử đúng mực thôi »

« Gì ? » Tiểu Lộ Từ lại ngây người một chút, « Vậy bệ hạ »

Ta than nhẹ một tiếng : « Là quả nhân thực có lỗi với hắt Tóm lại chuyện này là quả nhân đuối lý. » Để hắt đợi nhiều năm như vậy, tuy rằng không phải ta bức; đùa giỡn hắt – đây thực sự là sai lầm của ta, tuy rằng cần thận nghĩ lại, rõ ràng hắt cũng chẳng coi là thiệt thòi gì.

Tiểu Lộ Từ, vẻ mặt mờ mịt, như hiểu như không, lại nhú mày nói : « Bệ hạ, việc này cũng không để làm đâu ! »

"Vì sao ? » Ta nghi hoặc hỏi.

Tiểu Lộ Từ thở dài nói : « Hôm nay lúc lâm triều, tiểu vương gia đến ti nữ quan đem danh sách tú nam cầm đi, sau đó có tin báo về, phạm là nam tử trên danh sách, đều chịu thể thảm ... độc thủ.....”

Khó trách Khó trách đến giờ vẫn chưa thấy nó ...

Ta rùng mình, nghĩ A Tự xuống tay chắc là có chừng mực, không đến mức khiến người ta đoạn tử tuyệt tôn, tạo thành thương tổn không thể bù đắp đi. Như vậy xem ra, khi mẫu thân rời kinh mang theo A Tự thật là hành động sáng suốt...

Ta nắm chặt tay áo đứng dậy, đi ra ngoài, từ từ nói : « Ông trời trao trọng trách cho người nào, trước tiên dày vò tâm chí hắt, dày ải gân cốt, da dẻ hắt, hút cạn thân thể hắt ; làm như thế để rèn luyện tâm tính nhẫn nại cho hắt, không thì không thể a ! »

Bùi Tranh, cái tên đại gian thần này trong lòng ta cười lạnh, « Phụng quân dễ làm như vậy sao ? Nghĩ lại cũng chỉ có Bùi tướng da thô thịt dày mới có thể chịu đựng tra tấn của A Tự. Đây chính là cái gọi là chính cung dùng để giữ thể diện, nhị cung mới để sủng ái, Bùi Tranh muốn quả nhân chịu trách nhiệm với hắt, quả nhân liền cho hắt luôn ! »

Tiểu Lộ Từ đi sau ta mà phát run, « Bệ hạ.... Anh minh a!”

Lời ấy quá đúng, quả nhân đương nhiên là anh minh !

Ta cũng không cải trang, trực tiếp bãi giá phủ Thừa tướng, phủ Thừa tướng từ trên xuống dưới cung kính ở cửa ngênh giá, ta ngênh ngang vào nội đường, Bùi Tranh còn mặc quan bào chưa kịp thay ra liền đi ra ngênh đón, ánh mắt nhìn ta có vài phần kinh ngạc, --việc này cũng khó trách.

Ta phát tay cho trái phải đều lui, ghéech cằm, dùng khóe mắt liếc hắt.

Quyết định này, là ta đã trải qua suy nghĩ kỹ lưỡng (*thâm tư熟虑*), cân nhắc lợi hại rồi mới ra. Hôm nay trên triều, ánh mắt hắt hàm ý sâu xa, nhưng ý tứ thực rõ ràng, hiển nhiên, ta mà không chịu trách nhiệm với hắt, thì hãy để hắt chịu trách nhiệm với ta. So với ở phía bị động, không bằng chủ động xuất kích. Hắt muốn làm Phụng quân, vậy cứ để hắt làm, chờ hắt lên làm Phụng quân, ta có thể dùng một câu « Hậu cung không thể tham gia chính sự », phé đi tướng vị của hắt, sau đó từ từ làm hắt mất quyền lực, trừ bỏ vây cánh của hắt, đem triều đình của Bùi Tranh biến thành của quả nhân.

Còn mấy chuyện vợ chồng gì đó, so với quốc gia đại sự cũng chẳng đáng là gì, trước không cần phải lo lắng. Quả nhân lập hắt làm Phụng quân, chờ hắt mất quyền lực sẽ dày hắt vào lãnh cung, mặt khác lập người ta thực sự thích , tuy rằng có chút không phải với hắt, có điều

Ta phụ người trong thiên hạ, chứ không thể để người trong thiên hạ phụ ta!

« Bệ hạ, vì cái gì mà cười đến vận vẹo như thế » Bùi Tranh nhú mi nhìn ta, chậm rãi hỏi.

Khóe miệng ta giật giật, tay phải xoa hai má, điều chỉnh vẻ mặt, khẽ cười nói : “Ái khanh ta, chuyện hôm qua, quả nhân cần thận nghĩ, quả nhân thật sự muốn chịu trách nhiệm với khanh a”

Bùi Tranh bộ dáng thông dong sảng nhục bất kinh (*yêu ghét không sợ*), cười nói: “Bệ hạ là minh quân, đương nhiên sẽ không khiến vi thần chịu uất ức.”

« Được... » Ta vừa lòng gật đầu, « Đúng vậy, quả nhân nghĩ, khanh cũng coi như vì nước vì dân, cúc cung tận tụy, liền lập khanh làm Phụng quân đi, bây giờ, hắt là khanh vừa lòng rồi chứ?”

Đuôi lông mày Bùi Tranh khẽ nhúc, từ từ rũ mi mắt, lông mi che lại mắt phượng, đột nhiên khoe miệng cong lên, nở nụ cười. « Bệ hạ, thật là ngoài dự đoán a ... »

Hắn tựa như nghe được truyện cười gì đó, tuy là đang cười, nhưng không phải thực sự phát ra từ nội tâm vui vẻ. Ta nghi hoặc đánh giá hắn, không phải là dụng tâm có chút hiểm ác của ta bị hắn nhìn thấu rồi chứ ?

"Vậy Khanh đồng ý, hay không đồng ý ? Ta có chút khẩn trương nắm tay áo, hắn ngậm ba phần ý cười, rất là dịu dàng nói : « Đây là quân mệnh, thần không dám không theo »

« Khanh đừng nói miễn cưỡng như vậy, thật giống như quả nhân đang cưỡng ép nam dân vậy... » Ta có chút buồn bực, phản ứng này của hắn là lạ, theo như ta lường trước, hắn hẳn là mừng rỡ như điên, đập đầu bái tạ chủ long ân, thế nào kết quả lại thành ta cưỡng hôn hắn, còn ép hắn vào cung tuy rằng sự tình có vẻ như thế thật

Bùi Tranh đột nhiên tiến lên hai bước, ta sợ tới mức dựa hẳn người vào lưng ghế, ngửa đầu nhìn hắn, lắp bắp nói : « Khanh Khanh Khanh Khanh đứng gần như vậy làm gì ? »

Hắn cúi thân xuống, dựa vào trán ta, cười tủm tỉm nhẹ giọng nói : « Bệ hạ cảm thấy quá gần gũi sao ? Giữa vợ chồng, không phải nên thân mật khăng khít sao ? »

Hô hấp ta ngừng lại, trừng hắn, tiếp tục lắp bắp : « Phi phi phi Bùi Tranh Khanh đứng xa một chút ! Quả nhân thật sự khó thở ! »

Hắn cười nhẹ một tiếng, ta chỉ nói muốn hắn lui lại, nào biết mặt khác của hắn, môi hắn nhẹ nhàng hôn lên mặt ta, ta sợ tới mức bắn ra khỏi ghế, bưng kín mặt trừng hắn. « Ngươi ngươi ngươi ... » Sau đó từ từ bình tĩnh, « Ngươi là đang đùa giỡn quả nhân sao.... »

Tay phải hắn chấm nhẹ lên trán ta, cười ngậm nga nói : « Bệ hạ thực anh minh, thích không ? »

Không thích, tim đập quá nhanh, đầu quá choáng váng. :))

Ta quay mặt đi, hừ lạnh một tiếng, nắm cổ tay áo, hỏi : « Quả nhân có chuyện muốn hỏi Khanh ... Cá chép rồng mà Khanh đưa có từng niệm qua Pháp Hoa kinh một ngàn lần chưa ? »

Bùi Tranh rất ngạc nhiên, liếc ta một cái, « Bệ hạ cũng tin loại lời nói vô căn cứ về linh sủng trừ tai này sao ? »

Ta quay đầu trừng hắn, « Khanh nếu không tin, sao còn mang tới ? »

Bùi Tranh mỉm cười nói, « Vi thần cảm thấy thà rằng tin là có. »

« Cho nên.... Khanh thật sự đã niệm một ngàn lần Pháp Hoa kinh cho lũ cá chép kia ? » Tim ta nhảy dựng, chăm chăm nhìn hắn.

Người này.... rốt cuộc chỉ là đang nịnh bợ, hay là thực sự có tâm ?

Hắn nhẹ nhàng xoa xoa phát tâm của ta (là chỗ nào á?), chậm rãi cười nói; “Việc này, niệm thì cũng niệm rồi Có điều là tìm 100 hòa thượng ở Long Tuyền tự niệm 10 lần...”

Ta ghen, mạnh mẽ lời cảm động kia nuốt trở vào, bình tĩnh nói : « Ồ, thật sao. »

« Tự tác đa tình không dư hận, thử hận miên miên vô tuyệt kì", sớm biết như vậy, còn hỏi nhiều làm gì ?

Bạn đang đọc truyện *Quả Nhân Có Bệnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12: Ngô hoàng

Lúc ra khỏi phủ Thừa tướng, nhìn đến mấy chữ lớn tựa "thiết họa ngân câu" trên tấm biển ở cửa phủ Quốc sư đối diện, ta không khỏi đầy bụng ưu thương day day Tiểu Lộ Tử, “Tiểu Lộ Tử, người chết đứng ở đây nhìn cái gì?”

Tiểu Lộ Tử hồi phục tinh thần, đáp : “Bẩm bệ hạ, vừa rồi Thái y mới vội vàng vào phủ Quốc sư, hình như bệnh quốc sư lại tái phát.”

Thần sắc ta nghiêm lại, lập tức đem tư tình như nữ ném qua sau đầu. “Còn thất thần làm gì, đi gõ cửa!”

Bệnh Quốc sư mấy hôm trước còn chuyển biến tốt, thế nào đột nhiên lại tái phát?

Hạ nhân dẫn ta đi thẳng vào nội đường, ta bước vội vàng, va phải Tô Quân mới từ trong đi ra. Chàng nâng tay đỡ hai vai của ta, bỗng nhiên giống như

chạm phải lửa mà rút tay về, ta ngẩng đầu, ngạc nhiên nhìn chàng.

Sắc mặt Tô Quân tái nhợt, lông mi dài rậm che phủ con ngươi, hướng ta thì lễ, rồi lui sang đứng một bên. Ta thấy hai tay chàng buông xuôi bên mình đang khản trương mà nắm chặt, mười ngón tay thon dài trắng bệch, lông mày nhú lại, thân sắc thống khổ.

“Bệ hạ.” Tiểu Lộ Tử lên tiếng nhắc nhở ta, ta lúc này mới thoát khỏi định thần, vội vào nhà thăm Quốc sư. Sắc mặt quốc sư vàng vọt, hôn mê bất tỉnh, Thái y đang trông bệnh trước giường, cúi đầu, đôi ta hỏi báo: “Quốc sư lớn tuổi, cơ thể gầy yếu, lại bị kích thích, nhất thời không thể bình phục, nên mới ngất. Việc này có thể nặng, có thể nhẹ, nhẹ thì hôn mê, nặng thì mất mạng, thân thể quốc sư không thể lại chịu thêm kích thích gì nữa.”

Ta nhú mày hỏi: “Là ai xung đột ý kiến với quốc sư, hay là lấy quốc sư làm phiền ông ? »

Hạ nhân quỳ xuống, người người trầm mặc run rẩy.

Tô Quân đứng ra, mặt không đổi sắc nói: “Là trong lúc vì thần đàm luận chính sự với tổ phụ, giải thích không hợp lý, nhất thời nói lỡ, làm tổ phụ tức giận.”

Tô Quân là người cực kỳ dịu dàng, hoặc là, trong trí nhớ của ta, hẳn giống như hạnh hoa tháng hai làm cho người ta cảm thấy ấm áp, cũng chỉ khi chống đối Bùi Tranh, mới có thể một bước không nhường. Quốc sư đối với ai cũng không giả bộ nhún nhường, nói vậy, lúc đó có lẽ là quốc sư quá kích động.

Ngữ khí ta mềm lại, nhẹ nhàng nói: “Lần khác chú ý là được rồi.”

Chàng cúi đầu, thân nhiên đáp : “Vi thần hiểu.”

Ra khỏi phòng, Tô Quân cùng ta ở trong đình viện đi vài bước, ta thấy chàng mãi mê suy nghĩ, liền nói mấy câu mở đường. “Thân thể Quốc sư không tốt, ta nghĩ, cũng đến lúc an hưởng tuổi già rồi.”

Chàng ngẩng phát đầu nhìn ta, trông mắt tối đen hiện lên nét kinh ngạc và nghi ngờ. “Bệ hạ...”

Ta trấn an cười cười, “yên tâm, ta cũng không muốn tước đi quyền lực Tô gia khanh. Tô thị nhà khanh một môn trung thần lương tướng, là rường cột nước nhà, nhưng Quốc sư thất đã lớn tuổi, lại khiến ông vất vả nữa, ta cũng không đành lòng. Nay quyền quyết nghị trong triều đều nằm trong tay ngũ đại thần, trong quá khứ là Quốc sư và Bùi tướng lực lượng ngang nhau, chờ Quốc sư lui về, ta muốn đề bạt người vào nội các.”

Thân sắc Tô Quân dần dần hòa hoãn lại, mặt vẫn hơi tái nhợt, mi tâm nhú lại, cánh môi cong lên một chút thân nhiên cười khò. “Ta bệ hạ ... long an...”

Vì sao bọn họ, một người, hai người, đối với ý tốt của quả nhân đều nhận miễn cưỡng như vậy?

“Khanh khó xử như vậy, là không muốn sao?” Trong lòng ta thật không cao hứng, giọng nói cũng thấp 3 phần.

Chàng lắc lắc đầu, nhẹ giọng nói: “Bệ hạ ưu ái, vi thần lo sợ. Chỉ sợ Bùi tướng sẽ không đồng ý.”

Lòng ta trấn định, mỉm cười nói: “Việc này khanh không cần lo lắng, hẳn sẽ không phản đối.”

Hắn không có quyền phản đối.

“Bệ hạ làm sao khẳng định như vậy?” Tô Quân có chút nghi hoặc nhú mày.

“Hắn...” Ta nghĩ, việc này cuối cùng cũng không giấu được, vẫn nên nói cho chàng. “Ta đã quyết định, lập Bùi Tranh làm Phụng quân.”

Hộ hấp Tô Quân đình trệ, tia huyết sắc cuối cùng trên mặt cũng bị rút mất, lúc lâu sau, giọng vô cùng nhẹ nói: “Vậy sao. Chúc mừng bệ hạ.”

“Khanh không thoải mái sao?” Ta lo lắng nhìn chàng. “Sắc mặt của khanh nhìn qua cực kém.”

Tô Quân rũ mi nhìn ta, chậm rãi cười yếu ớt. « Bệ hạ, vi thần rất tốt. Chỉ là.... ». Chàng quay mặt đi, nhìn đóa hoa liệng xuống mặt hồ, nhẹ giọng hỏi, “Bệ hạ nếu muốn thành đôi với hắn, cần gì phải lợi dụng vi thần chèn ép hắn?”

“Việc này không thể gộp chung mà nói. Lúc đó ta và hắn Aizz... » Ta buồn rầu thở dài, “Một lời khó nói hết, tóm lại, quân là quân, thần là thần, không thể để hắn lúc nào cũng chèn ép quả nhân. Hắn nếu làm Phụng quân, chuyện triều chính sẽ không để hắn can thiệp.”

Cánh môi Tô Quân run run, “Hôn kỳ định vào thời gian nào?”

« Việc này phải hỏi Khâm Thiên giám, chọn ngày trạch lương thời cát (đại khái là ngày lành tháng tốt).”

« Bệ hạ.... » Nếu có một ngày, Bùi Tranh phạm vào tội ác tày trời, bệ hạ sẽ bao che hắn, hay là vì nghĩa diệt thân?”

Một ngày này, gió xuân mang theo chút cảm giác mát mẻ, ta và chàng đứng bên bờ hồ nhỏ trong phủ Quốc sư, khi chàng hỏi ta lời này, ánh mắt cũng không nhìn ta, mà đang chuyên chú nhìn chằm chằm cánh hoa rơi trong ao kia.

Ánh mắt của ta từ sườn mặt chàng trượt xuống góc áo, tay áo run run, trần ai (bụi bặm) nhiễm lên tuyết trắng, ngón tay chàng trắng nõn thon dài, vô ý mà nắm chặt, trong nháy mắt kia ...ta bỗng nhiên nảy sinh một loại ... một loại cảm giác mơ hồ như là đang đau lòng.

« Vì sao lại hỏi như vậy ? Không phải khanh tra ra được gì rồi chứ ? » Ta không lập tức trả lời, chàng rốt cục quay đầu lại nhìn ta, “Vi thần hôm nay đến biệt viện của Hạ Kính, tìm được gian mật thất kia, nhưng bên trong trống không. Thủ phạm vụ án tào ngân thiếu hút chính là Bùi Tranh, không còn nghi ngờ, án này nếu tra xuống, sẽ liên lụy rất rộng. Nếu bệ hạ muốn bao che cho Bùi Tranh, như vậy không cần thiết phải điều tra thêm nữa. Nếu bệ hạ không định bao che hần...” Chàng dừng một chút, từ từ nói ra mấy chữ cuối: “Thì vì sao phải lập hần làm phượng quân?”

« Bệ hạ, vụ án này, người hy vọng thần tra, hay là không tra nữa ? » Chàng tới gần từng bước, gắt gao nhìn ta chăm chăm.

Ta suy nghĩ lung tung, thất thần nhìn lại hần, thì thào hỏi : « Vậy còn khanh hy vọng của khanh thì thế nào ?

Chàng giật mình, thật lâu cũng không trả lời.

« Sau khi quả nhân lập hần làm Phượng quân, có thể từ từ làm tan rã thế lực của hần, triều đình về sau, sẽ không còn là Bùi Tranh một người độc nhất. Hoán Khanh, quả nhân tin khanh. Về phần Bùi Tranh... » Ta hạ mí mắt, cẩn thận nghĩ nghĩ nói: “Hần mặc dù không phải người ta thích nhất, nhưng ta không cách nào kiên trì như khanh, ta chỉ hy vọng có người có thể thiết tình đối đãi tốt với ta, không vì quyền thế, không vì địa vị. Nếu một ngày chứng minh được Bùi Tranh là kẻ bất lương, tự tay ta sẽ hủy diệt tất cả của hần.”

« Vì sao lại là hần.... » Tô Quân thấp giọng hỏi một câu, không đợi ta trả lời, lại liền cười khẽ lắc lắc đầu, “Là ai thì cũng có gì khác đâu.”

Ta không hiểu được ý trong lời chàng, nghi hoặc nhìn chàng. Chàng cuối cùng đối ta hành đại lễ, hô to: “Ngô hoàng vạn tuế.”

Những lời này, Bùi Tranh cũng nói với ta, nhưng cũng không làm thật tình như vậy.

Khi đó ta đại khái cũng chỉ 13-14 tuổi, cùng mấy vị cha lên núi săn thú, Bùi Tranh cũng theo một bên. Sau ta lạc mất bọn họ, lại gặp phải gấu hoang, là Bùi Tranh đứng lúc xuất hiện cứu ta, nhưng cũng bị gấu vồ khiến bả vai bị thương.

Ta vốn đang vạn phần lo lắng, vừa ngừng đầu, ta thấy hần đầy mặt ý cười nhìn ta, đầu ngón tay day day mí tâm của ta, cười nói: “Người đây là đang lo lắng cho ta sao?”

Ta quay mặt đi, hừ một tiếng, “Phi! Ai lo lắng cho ngươi! Ngươi là tai họa ngàn năm, muốn chết không chết được!”

Hần từ từ nói : « Phải, phải, có lẽ người cảm thấy còn chưa đủ, phải tệ hơn chút nữa!”

Ta thực khinh bỉ hần, không nghĩ là bị sỉ nhục còn tưởng là vinh hạnh ; nhưng cũng rất ngạc nhiên: “Vì sao còn muốn tệ hơn nữa?”

Hần cười ngâm nga, nhìn ta : « Nếu không, như thế nào sống cùng người đến già? » Hần nheo mắt ta, « Ngô hoàng vạn tuế!”

Vốn là châm chọc ta, ta mới là tai họa lớn nhất trên đời.

Khi đó ta rất tức giận mà giục ngựa tránh ra, bây giờ nghĩ lại, hần mặc dù cũng chưa từng nói rõ tâm ý, nhưng khắp nơi đều có ái muội, chỉ là ta chưa từng lưu ý, chưa từng để bụng mà thôi.

Mà Tô Quân, mỗi tiếng nói, hành vi, nhất cử nhất động, lại đều lưu lại trong mắt ta, trong lòng ta, nhìn thấy được, cũng chỉ nhìn thấy được mỗi chàng.

Lúc rời khỏi phủ quốc sư, ta ngoái đầu lại về phía bờ hồ nhỏ, nhìn chàng một cái. Chàng một thân áo trắng đứng dưới tàng cây hạnh hoa. Lãng đãng nhớ lại thời niên thiếu, chính là ta luôn rúc vào bên người chàng đọc sách, say ngủ. Hôm nay, gió xuân cũng vậy, hạnh hoa vẫn thế, lại chỉ còn mình chàng đứng dưới tàng cây.

Chàng hơi vron tay ra bắt lấy, dường như là muốn bắt cái gì, lại dường như cái gì cũng không bắt.

Có lẽ có, chỉ là ta không phát hiện ra.

Có thể là một cánh hoa rơi.

Ta quả thực là đau đầu, thực đau đầu ... cho đến lúc A Tự trưng khuôn mặt nhỏ nhắn bước đến chỗ ta.

« Tỷ tỷ, nghe nói tỷ đến phủ Thừa tướng. » Giọng A Tự có chút trầm xuống. Ta gian nan cười cười, nói : « A Tự, tin tức của đệ cũng nhanh thật. »

Tiểu Lộ Từ run rẩy một chút, ủy khuất vô tội nhìn ta.

« Tỷ tỷ, tỷ đến tìm Bùi gian thần làm gì ? » A Tự đến nắm chặt tay áo ta, một đôi tiểu phượng mâu gắt gao nhìn ta chăm chăm, chỉ sợ đáp án của ta không hợp ý hần, hần liền rút thước ra dạy dỗ ta, Bùi Tranh lại không ở đây hộ giá.

« Việc này a... » Ta khó xử nhíu mày, lắc đầu thở dài : « A Tự, quốc gia đại sự, nội tình cơ mật, bây giờ không tiện nói. »

A Tự sừng sốt, trừng mắt nhìn, « Tỷ tỷ, thật sao ? »

Lời này, quả nhân là vua một nước, hôn sự của quả nhân là quốc gia đại sự, quả nhân không muốn nói ra thì chính là cơ mật, không lừa người đi ?

Ta còn thật sự nghiêm túc gật đầu.

A Tự hồ nghi liếc ta một cái, nghĩ rằng không thể nào suốt ngày canh chừng ta, cũng không tin ta dám lừa nó, bởi vậy cũng không nghi ngờ nhiều. Nó nhẹ thờ phào, đến một chiếc ghế bên cạnh ngồi xuống, nhíu mày nói : « tỳ tỳ, hôm nay đệ giúp tỳ đi kiểm duyệt tú nam, cảm thấy những người đó không được. »

Ta cười tủm tỉm uống trà, gật đầu nói : « Đúng, tỳ cũng cảm thấy như vậy. »

A Tự có chút cao hứng, “Cho nên đệ đã đem đám tú nam này bỏ hết rồi.”

Ta tiếp tục gật đầu : « A Tự làm đúng lắm. » Ta vừa không muốn lừa đệ, cũng không muốn bị hiểu lầm, sớm muộn gì cũng phải phé đi danh sách tú nam, chẳng qua A Tự nhanh tay hơn một chút.... Thù đoạn cũng thâm một chút ... Có điều, những kẻ này dám ý thể cha mình là quan, liền hoành hành ngang ngược, trên phố náo nhiệt mà dám phóng xe, đánh người, quả nhân cần dạy dỗ. Hơn nữa A Tự nhà ta là đứa nhỏ có nguyên tắc, đánh người đều bằng tay không (*không dùng vũ khí*)

« Tỳ tỳ, hôn nhân đại sự phải thận trọng. » A Tự tỏ vẻ già dặn, “Đệ thấy tỳ còn chưa thành thực, chờ thêm vài năm nữa đi. »

Ta hàm hồ trả lời, nghĩ rằng việc này cho dù ta chờ, Bùi Tranh cũng chờ không được.

Ta mới bước được một chân vào cửa cung, Khâm Thiên giám đã đưa đến thiệp chọn ngày tốt, nói là 15 tháng sau là ngày đẹp hiếm có, bỏ lỡ sẽ phải đợi 100 năm nữa.

15 tháng sau ư Chỉ còn lại không đến một tháng, kịp chuẩn bị sao ?

Ngày mai lên triều, nếu tuyên bố chuyện này, quần thần sẽ có phản ứng thế nào đây ?

Đoán chừng, Vân Vụ biệt viện lập tức cũng sẽ nhận được tin, mẫu thân bọn họ sẽ trở về thăm ta sao ?

Vấn đề liên tiếp khiến ta đau đầu, choáng váng.

“Bệ hạ, bệ hạ.....” Tiểu Lộ Tử nhẹ giọng gọi ta, ta hồi phục tinh thần, hỏi : « Chuyện gì ? »

Tiểu Lộ Tử cầm đèn tới gần nói : « Đêm đã khuya, bệ hạ còn chưa ngủ sao ? » Nhìn thoáng qua tờ giấy đang mờ trước mặt ta, lại nói : « Hóa ra là bệ hạ viết thư cho Thái thượng hoàng, nếu quan trọng, thì phái người đi 800 dặm tức tốc báo tin đi. »

Ta vò giấy thành một nắm ném đi, phiền não nói : « Chẳng có gì quan trọng cả ! »

Bọn họ chỉ lo cho bản thân tiêu dao khoái hoạt, còn đâu mà lo lắng cho ta ! Chỉ còn A Tự là vẫn còn nhớ đến tỳ tỳ này !

« Bệ hạ đừng nóng giận, hại đến thân thể. » Tiểu Lộ Tử chân chó đem giấy ta ném xuống trở về, « Bệ hạ có tâm sự, chi bằng nói cho Tiểu Lộ Tử nghe ? »

Ta liếc mắt nhìn hán, buồn giọng, nói : « Chuyện nữ nhân, ngươi biết cái gì ? »

Tiểu Lộ Tử ngượng ngùng nói : « Tiểu Lộ Tử cũng không biết hết chuyện của nam nhân, nhưng tóm lại đều biết qua qua một chút...! »

Ta run run một chút : « Vậy ngươi nói Việc của quả nhân và Bùi Tranh ... có thể không? »

Vừa hỏi xong, Tiểu Lộ Tử nhất thời đứng thẳng dậy, rất là tự tin mà nói : « Tiểu Lộ Tử biết bệ hạ vì sao mà phiền não. đây, chính là chứng sợ hãi trước hôn nhân ! »

“Bệ hạ lo lắng, tương lai Bùi tướng đối với người không tốt, không thể hòa hợp (*cảm sát hòa mình*) đến bạch đầu giai lão, lo lắng vô vàn mâu thuẫn khó giải quyết, chuyện này cũng lo, chuyện kia cũng lo, cho nên phiền não ! »

Tiểu Lộ Tử nói một thôi một hồi làm hai tai ta ong lên, ngạc nhiên nói : « Ngươi làm sao mà biết ? »

Tiểu Lộ Tử âm thầm thờ dài : « Đã từng có một cơ hội thành thân bày trước mặt tiểu nhân»

Ta nhất thời có một chút cảm giác tội lỗi, chỉ có thể an ủi vỗ vỗ vai hán.

Lời hán nói, cũng không phải không có lý....

Ta cùng với Bùi Tranh, như thế nào có thể gắn kết với nhau ?

Kỳ thật, ở Tiểu tần cung, ta vốn không nên khinh bạc hán. Lúc đó ta chỉ nghĩ hán không phải con nhà đảng hoàng, lại không nhớ rằng hán đã có vợ con,

nói như thế, cái hôn kia thật bại hoại đạo đức, câu dẫn kẻ có vợ con. Tuy rằng, sau đó chứng minh được là hiểu lầm, nhưng bốn chữ “bại hoại đạo đức” vẫn là trốn không thoát. Ta luôn nghĩ mình tốt xấu gì thì nhân cách cũng cao thượng hơn hẳn, từ nay trở đi, trước mặt hẳn lại phải cúi đầu. Trước đây vẫn nghĩ, đối hẳn vào cung, phải đối xử với hẳn như thế nào, kỳ thật bây giờ ngẫm lại, lòng ta vẫn chẳng có mấy tự tin...

Người này là phụ quân và Nhị cha ta một tay dạy dỗ, ta phân nửa là không thể chế trụ, chỉ có thể từ từ, một miếng lại một miếng ăn đến hết, trước phé bỏ thủ hạ đắc lực của hẳn, sau cảm đoán hẳn, khiến hẳn nửa bước cũng khó đi, không như thế, làm sao điều trị được chứng sợ hãi này của ta.

Nay ta dù không phải thập phần thích hẳn, nhưng chuyện tình cảm, tóm lại là có thể bồi dưỡng.

Tô Quân có chứng cứ chứng minh hẳn tham ô lộ phí, ta tuyệt không hoài nghi, nhưng làm quan có mấy kẻ là thanh bạch? Nhất là quan nhất phẩm, cho dù không phải đen hết, nhưng cũng hơn nửa là không sạch sẽ. Hẳn nếu thanh liêm hoàn toàn, ta không bắt được nhược điểm của hẳn, ngược lại còn bị hẳn quản chế.

Nước quá trong ắt không có cá, chỉ cần hẳn không vượt quá điểm cực hạn của ta, không bức ta không giết hẳn không được, ta có thể nhượng bộ cho hẳn 3 tấc cũng chẳng ngại.

Tiểu bại hoại A Tự kia, không cho ta lập gia đình Nó còn trẻ như thế, làm sao có thể hiểu nổi bi ai này của người trưởng thành chúng ta.

Mẫu thân, lão hống đần (*khốn nạn, đần, vô lại ;))*) kia, ép ta lập gia đình. Bà một đồng tuổi, cũng không thể hiểu nổi bi ai này của người trẻ tuổi chúng ta, phối loạn uyên ương, nếu không phải thật sự bên người ta không thấy có nam nhân nào khác, ta cũng không thèm chấp nhận tên gian thần kia.

Ta nghĩ một đêm, rốt cuộc khi tờ mờ sáng ra quyết định, hôm sau lên triều tuyên bố hai sự kiện.

Tô Quân vào nội các, Bùi Tranh vào hậu cung.

À, nhân tiện báo cho mẫu thân, lão hống đần kia về uống rượu mừng đi...

Bạn đang đọc truyện *Quả Nhân Có Bệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 13: Định thân

Năm Sùng Quang thứ 6, nhất định là thời buổi rối loạn.

Trên đại điện, quần thần nghiêm nghị.

Khi ta nói Quốc sư đã lớn tuổi, đã đến lúc an dưỡng tuổi già, đưa Tô Quân vào làm đại thần nội các, dưới điện cơ hồ chín phần ánh mắt nhìn về phía Bùi Tranh, phần còn lại đổ hết về Tô Quân.

Ta đỡ trán thảm thán, tuy rằng long nhan quả nhân không thể nhìn thẳng, nhưng tốt xấu gì thì các người cũng nên vụng trộm liếc một cái, bày tỏ rằng các người vẫn để hoàng đế ta đây vào mắt chứ ...

Khi ta nói ra ... Được, không phải miệng ta nói, mà là Tiểu Lộ Tử thay ta nói, sắc lập Thừa tướng Bùi Tranh làm Phụng quân, thống lĩnh hậu cung, tất cả ánh mắt quét đến, hẳn không thể dính luôn lên người Bùi Tranh. Đương nhiên, ngoại trừ một người.

Ta ho nhẹ hai tiếng, nhẹ nói: “Hôm nay, quả nhân muốn nói chính là hai việc này. Chúng ái khanh có dị nghị gì không?”

Phía dưới nhất thời bùng nổ, thanh âm lú lú làm người ta tưởng chính mình đang ở trên phố xá náo nhiệt.

Ta hướng Tiểu Lộ Tử vẫy vẫy tay, kề tai hẳn thì thầm nói: “Tiểu Lộ Tử, người có cảm thấy. ... Ánh mắt bọn họ nhìn quả nhân, hình như có chút thương hại?”

Tiểu Lộ Tử liếc mắt xuống một cái, khi quay về có chút thương hại y như vậy mà gật đầu nói: “Bệ hạ, có chuyện đó.”

“Vi ... Vi sao?” Quả nhân kinh ngạc rồi, “Không phải nên thương hại Bùi Tranh sao?”

Nhìn thế nào, cũng là quả nhân bức lương dân làm chồng, cưỡng ép quan viên vào hậu cung, Bùi Tranh hẳn là khiếp sợ dâm uy của quả nhân, bắt đắ dĩ mới chịu thiệt đi!

“Bệ hạ, hiển nhiên là các đại thần đều cảm thấy là Bùi tướng ép buộc thiên tử cái gì gì đó ...” Tiểu Lộ Tử chân thành nói, “Bệ hạ, người bảo trọng.”

Ta ghen không nói nổi, rù mi che mặt. Sớm đã chuẩn bị tốt làm dân quân vô đạo, nào biết ngay cả chút quyền lợi ấy của ta cũng bị bọn họ tước đoạt.

Tiểu Lộ Từ thiện ý giải thích: Nếu ta là Hán Chiêu Đế, Bùi Tranh chính là Hoắc Quang, nếu ta là Hán Hiến Đế, Bùi Tranh chính là Đổng Trác. Bùi Tranh hẳn coi như đã phá đến cùng, từ nhất thống triều chính đến nhất thống hậu cung, ngay cả quả nhân cũng bị đặt dưới thân hắn. Quả nhân cũng coi như tòi tẽ tới cùng rồi, từ “Nội sự không quyết hỏi Bùi tướng, ngoại sự không quyết hỏi Bùi tướng”, thăng đến “Sàng sự” (*chuyện giường chiếu* :))) không quyết vẫn là hỏi Bùi tướng”

Ta khó khăn ngẩng đầu, thẳng thắn mà đối diện hai tròng mắt mỉm cười trêu tức của Bùi Tranh, đuôi lông mày nhếch lên, ý cười càng sâu, bình tĩnh trước sau như một, nắm chắc thắng lợi.

Ta âm thầm xiết chặt nắm đấm, oán hận quay mặt đi không thèm nhìn hắn.

Quả nhân thật là thể diện mặt sạch, chung quy cũng không thể ở đại diện mà hét “Không phải hắn bức quả nhân, là quả nhân ép hắn” đi!

Bùi Tranh tên đại gian thần này, anh minh một đời của quả nhân thế là hỏng rồi, trong sạch một đời của quả nhân thế là mất rồi!

“Khụ khụ.....” Ta ho nhẹ hai tiếng, bên dưới nhất thời yên tĩnh lại, “Chúng ái khanh, không dị nghị chứ?”

Những kẻ đó, lại nhìn Bùi Tranh, chỉ chờ Bùi Tranh nhẹ nhàng gật, mới đồng thanh hô: “Chúng thần không dị nghị!”

Màn này nhìn nhiều cũng thành quen. Quả nhân dù gì cũng là hoàng đế, Bùi Tranh công cao chấn chủ, không kéo xuống dưới, quân uy của quả nhân liền không sót lại chút gì.

Hôn kỳ quyết định là 15 tháng sau, việc chuẩn bị giao cho Tông Chính tự, Hồng Lư tự và ti nữ quan phụ trách.

Bùi Sanh tươi cười rạng rỡ, nháy mắt với anh trai nàng, Bùi Tranh cười thờ dài, lắc lắc đầu, đáp lại nàng bằng một ánh mắt ý vị sâu xa, hai huynh muội này tâm ý tương thông, Bùi Sanh nở nụ cười, ta cũng không hiểu ra sao.

Nghĩ lại, không phải chuyện gì tốt, hai huynh muội này, không phải là muốn liên thủ tính bẫy quả nhân chứ?

Ta đột nhiên nhớ tới một chuyện rất quan trọng, khoát tay, toàn trường nghiêm nghị.

“Dựa theo tập tục Đại Trần, trước khi nam nữ thành thân một tháng, không thể gặp mặt. Quả nhân đương nhiên không thể không lên triều, do vậy, phải thiết thời Bùi tướng rồi.” Ta chậm rãi cong khóe miệng, đặc ý nhìn Bùi Tranh, “Bùi ái khanh, một tháng này, khanh không cần vào triều, ở lại phủ Thừa tướng là được rồi. Nếu trong triều có đại sự cần làm phiền khanh, sẽ có người tới truyền đạt cho khanh. Ý khanh như thế nào?”

Bùi Tranh thông dong mỉm cười nói: “Là bệ hạ thương xót vi thần, vi thần tuân chỉ.”

Ta vừa có chút mất mát, lại có chút vừa lòng, gật đầu, “Đã như vậy, việc lớn trong triều tạm thời để Tô ngự sử quản lý. Tô ngự sử từ hôm nay trở đi thay Thừa tướng, tổng quản lý sự vụ của nội các.”

Nhất thời trong lúc này, trên triều, phong vân biến ảo, trong chốc lát gió đông thổi bạt gió tây, chốc lát gió tây phản công, bên dưới quần thần hai mặt nhìn nhau, hiển nhiên cũng không biết tiền cuộc phen này nên đặt cửa nào. Lũ chính trị này là một đám dân cờ bạc – ta hừ một tiếng.

Sau khi hạ triều, Bùi Tranh không hề đến tuyên thất gặp ta, mà trực tiếp dẹp đường hồi phủ, đối với việc ta tước tướng quyền của hắn, biểu hiện của hắn bình tĩnh như việc đã trong dự kiến, không buồn bực như ta nghĩ, chẳng nhẽ quyền lực không phải từ huyết của hắn? Rốt cuộc làm thế nào mới có thể khiến hắn mực thước không còn, mất hết phong độ, thẹn quá hóa giận.

“Bệ hạ”

Người đối diện nhẹ nhàng gọi một tiếng, ta ngẩng đầu nhìn về phía chàng, xấu hổ cười nói: “Xin lỗi, quả nhân vừa mới thất thần.”

“Không có gì.” Tô Quân vẫn cười như mọi khi, đối với thay đổi bất ngờ vừa rồi, vẫn là biểu hiện văn đạm phong khinh, “Lời vi thần vừa nói, bệ hạ nghe rõ chứ?”

Ta ngượng ngùng xoắn ống tay áo, “Khanh lặp lại lần nữa được không?”

Chàng thờ dài một tiếng không thể nghe thấy, lại nói: “Tài liệu trong mật thất biệt viện của Hạ Kính đã bị dời đi, vì thế nay chỉ còn lời khai của Hạ Lan làm manh mối, xem Hạ Kính ngày thường hay qua lại với ai.”

“Ta liên tục gật đầu: “Khanh nói có lý.”

Tô Quân mỉm cười nói: “Nghe nói bệ hạ đã đem Hạ Lan thả ra rồi?”

“Là chuyện ngày hôm qua rồi, nhà lao dù sao cũng không thể ở lâu, quả nhân an bài cho hắn ở một nơi bên ngoài hậu cung, ngay gần ti nữ quan, khanh nếu có việc muốn hỏi hắn, có thể trực tiếp tới.”

Ta nói xong, lại hỏi: “Quốc sư đã tỉnh chưa?”

Ý cười trên mặt Tô Quân rút bớt, sắc mặt ngưng trọng, “Đêm qua tỉnh một lát liền lại đi ngủ, đa tạ bệ hạ quan tâm.”

Sau đó, cả hai đều trầm mặc.

Ngày xưa ấy, liệu có thể nghĩ sẽ có một ngày như vậy - ta sắp gả đi rồi, nhưng tân lang không phải là chàng, lại là Bùi Tranh. Tâm tình cũng không khó chịu như trong tưởng tượng, có lẽ bởi đây vẫn không phải kết cục tệ nhất – chàng sắp thành hôn, tân nương lại không phải ta.

Như trước mắt mà nói, mặc dù ta lập Phụng quân, về sau vẫn có thể nhìn thấy chàng, ngay cả trong lòng chàng còn một người khác, cũng chẳng cản trở việc ta tin chàng, dùng chàng.

“Tiểu vương gia, tiểu vương gia!” Giọng Tiểu Lộ Từ từ xa truyền đến, sau đó là tiếng phá cửa, ta nhìn theo tiếng ấy, thấy A Tự đang cần môi dưới sắc mặt không tốt lắm, trừng mắt nhìn ta.

Ánh mắt Tô Quân khẽ chuyển, lập tức hành lễ, sau đó âm thầm lui ra.

Cửa lại đóng lại.

Ta day thái dương nói: “A Tự à ... Chuyện này tỷ có thể giải thích, nhưng là ...”

“Tỷ tỷ!” A Tự ngắt lời ta, đột nhiên, oa một tiếng khóc thét lên, nhào lên ôm lấy thắt lưng ta, hé ra khuôn mặt nhỏ nhắn khóc đến “lệ hoa đái vũ” ta thấy mà thương. “Tỷ tỷ Ô ô ô... Tỷ đừng xuất giá... Tỷ ở lại thương yêu A Tự thêm vài năm nữa đi... Bùi gian thần không phải người tốt, tỷ đừng gả cho hắn, không cần, không cần A Tự nữa... Ô ô ô...”

Lúc ấy, quả nhân kinh ngạc rồi!

Ta chân tay luống cuống nhìn A Tự đem nước mắt bôi hết lên quần áo ta, trong trí nhớ khi A Tự kêu “A tỷ” đều không có khóc thê thảm như vậy, ta nhìn mà đau lòng, ôm lấy nó nhẹ nhàng vỗ vỗ sau lưng, cái mũi cay cay.

“A Tự đừng khóc, A tỷ thế nào có thể không cần đệ, không thương đệ, chẳng qua là thêm một tên Bùi Tranh, thêm một tên Bùi Tranh cho đệ đánh mắng có gì không tốt?” Ta vô sỉ đem Bùi Tranh đi bán.

A Tự ngưng khóc thút thít nghẹn ngào nói: “Nữ nhân các người có nam nhân liên lạc thân cũng không nhận”

Ta cá giận nói: « Ai nói thế ! »

“Mẫu thân chính là như vậy!”

Ta trầm mặc, vỗ vỗ lưng nó, lâu sau mới nói: “Tỷ không giống bà, tỷ thương A Tự cả đời! Thiên hạ có trăm ngàn nam nhân, đệ đệ chỉ có một!”

A Tự chờ mong nhìn ta: « Vậy tỷ sẽ hưu Bùi Tranh sao?” (*hưu: bỏ, li dị*)

Ách...

« Nếu cần, tỷ sẽ không lưu tình ! »

"Tỷ tỷ, tỷ chờ mà coi!» A Tự chắc chắn nói, “Tỷ nhất định sẽ hưu hắn, hắn không xứng với tỷ! »

Nghe được lời này, quả nhân thật cảm động, lớn như vậy rồi, lần đầu tiên có người tỏ vẻ xem trọng ta rõ ràng như vậy.

Tuy rằng ta cũng không xem trọng tên Bùi Tranh kia, nhưng bằng lương tâm mà nói, hắn rốt cuộc cũng coi như phong độ phóng khoáng, ngọc thụ lâm phong, diện mạo tuấn mỹ, dáng người cao ngất, xử sự làm người không coi là chính phái, nhưng cũng là kẻ cứng rắn có năng lực, có thủ đoạn, ta chỉ hơn hắn đơn giản là bởi không thể lựa chọn xuất thân. Người để đo khi nhắc tới hắn, đều nói hắn mặc dù xuất thân bần hàn (*vi mạt*), nhưng so với bất cứ kẻ nào đều xứng với hai chữ « vương tôn » hơn hắn.

Bùi vương tôn a... là người trong mộng của bao nhiêu nữ tử đế đô, ta nếu không phải sinh ra trong gia đình đế vương, là ta không xứng với hắn mới phải.

Hiếm khi ta lại tự kiểm điểm, khiêm tốn như thế, dùng cảm thừa nhận mình không đạt, nghĩ nghĩ cũng cảm thấy ngượng ngùng.

A Tự từ tấm cung của ta thở phì phì chạy ra, va ngay vào Liên cô đang tiến vào, Liên cô kinh ngạc nhìn bóng A Tự, lại quay đầu nhìn ta hỏi: “Người lại chọc giận tiểu ma tinh kia rồi ư?”

Ta mỉm cười đáp: « Liên cô, người đã biết hôm nay ta lên triều tuyên bố chuyện gì rồi. »

Liên cô khẽ thở dài, đi đến bên ta ngồi xuống. « Ta đúng là vì thế mà đến. » Nói xong đuôi lông mày khẽ nhếch, giật mình tỉnh ngộ nói: « A Tự là vì vậy mà tức sao ? »

Ta vô lực day thái dương, “Phải, nó không thích ta với Bùi Tranh ở bên nhau. »

Liên cô che miệng cười nói : « Bất luận là ai, nó cũng không thích, nhất là Bùi Tranh, nhìn bộ dạng này của nó, sợ là đi tìm Bùi Tranh sinh sự đi. »

Ta buông thõng tay, bắt đầu dĩ nói : « Việc này không quan hệ tới ta. Trời trao trọng trách cho người nào, đều tạo không ít phiền phức cho hần. Nếu ngay cả A Tự cũng không giải quyết được, về sau làm sao nhất thống hậu cung. »

« Nếu lập Bùi Tranh làm Phụng quân... » Liên cô chậm rãi mỉm cười nói, « Về sau, người cũng đừng nghĩ đến muốn hậu cung ba ngàn nữa. »

« Liên cô, sao người cũng nói giúp hần vậy ? » Ta không thật hài lòng mà thừa nhận điểm này, tuy rằng vốn ta cũng không tính hậu cung ba ngàn, nhưng tự nguyện và bị bắt buộc là hai chuyện khác nhau.

“Đậu Đậu ngọc ...” Liên cô cười, vuốt ve mặt ta, « Nhiều nam nhân thì có gì tốt ? Chân tình chỉ cần một người là đủ rồi. Người nói người thích là Tô Quân, ta vốn tưởng rằng người sẽ lập hần, cũng không liệu được lại vẫn là Bùi Tranh. Như vậy cũng tốt, người mình thích và người thích mình, người trước không bằng người sau. »

« Liên cô... » Tìm ta khẽ nẩy, thấp thỏm mà hỏi, « Người nói Bùi Tranh thích ta sao ? »

« Liên cô là người ngoài cuộc, cũng không tiện nói nhiều, nhưng rốt cuộc ngoài cuộc tỉnh táo, trong cuộc u mê, hần đối với người như thế nào, chính người không cảm thấy sao ? »

Có.

Hần luôn buộc ta làm một số chuyện ta không thích, ép ta đem một số quan viên xét nhà diệt tộc, ta chung quy cảm thấy không phải làm đến mức này, muốn sửa thành tội lưu đày, hần lại cười nhạo ta lòng dạ đàn bà. *(mềm yếu)*

Hần giám sát ta theo khuôn phép cũ, không cho ta liếc nhìn quan viên trẻ tuổi nhiều một chút, không cho ta cười với kẻ khác, nói bằng không sẽ mất quân uy, chính hần lại không kiêng kỵ gì hoành hành ngang ngược, thật là nghiêm khắc với người ngoài, khoan dung với bản thân.

Sau khi mấy vị phụ thân rời kinh, hần liền sửa luôn tư thái lương thân vốn là sụp mi thuận mắt, làm quan nhất phẩm rồi, hần mới lộ bộ mặt thật kiêu ngạo, ương ngạnh, cả triều đều nhìn sắc mặt hần mà làm việc, đến lúc ấy ta mới ý thức được, muốn thu hồi quyền lực đã thả ra thì đã quá muộn.

Hần là người phụ quân và Nhị cha ta dạy mà thành, ta không phải không tin lòng trung thành của hần, nhưng tên Bùi Tranh này, có lẽ trung với bản thân càng nhiều. Muốn ta lập quân uy, bản thân lại không coi ta ra gì, mà hần chẳng qua chỉ là thần tử...

« Bùi Tranh hần, có điều nhất giới nhân thân, tự tung tự tác, quá tự phụ rồi ! Tuy rằng hần chưa từng thực sự hại ta, nhưng mà Nhưng mà ... tóm lại ta không thích bộ dạng bây giờ của hần ! » Ta cắn môi oán hận nói.

Liên cô cười đến thần bí, « Nếu không thích, vì sao lại chọn hần ? »

« Còn không phải tại ... ta không cẩn thận khinh bạc hần". Ta ảo não thở dài, « Người đừng nói cho người khác nghe.... Ta không cẩn thận khinh bạc hần, hần là người đáng hoàng, ta đương nhiên phải chịu trách nhiệm với hần. »

Khóe mắt Liên cô co rút, « Khinh bạc ... nếu người không cẩn thận khinh bạc người bên cạnh, như là Phúc bá ở Vân Vụ biệt viện, người cũng muốn chịu trách nhiệm như vậy sao ? »

Phúc bá... Ông cũng đến 40 - 50 tuổi rồi !

Nghĩ đến khuôn mặt đầy nếp nhăn của Phúc bá, ta nhất thời lẩm nhẩm đau bụng. « Liên cô, người đừng khiến ta liên tưởng không tốt, lần sau nhìn Phúc bá ta sẽ khó chịu đấy.... »

Liên cô cười nói : « Xem ra cũng không phải ai cũng có thể. Đậu Đậu, phụ quân người tuy đặt tên người là Trương Tư, người lại giống y như mẫu thân, không hiểu phong tình, không thể trương tư. »

Liên cô vỗ vỗ vai ta, nói vào trọng tâm : « Có hoa đáng hái thì cứ thẳng tay hái a, đứa bé Bùi Tranh này, ta thấy thực không tồi. »

Ta nhìn ánh mắt Liên cô mà nghĩ. Thủ đoạn Bùi Tranh thật là lợi hại, đến cả Liên cô cũng bị hần mua chuộc!

Trên đời này, người nhiều như vậy, chỉ có A Tự một lòng với ta. Ta hận !

Liên cô vừa đi, Tiểu Lộ Tử trong lòng run sợ, đến gần hỏi : « Bệ hạ, tấu chương hôm nay còn chưa phê đâu... »

« Đưa lên ! »

Ta mở tấu chương, cắn bút, đầu oán hận nghĩ. Hần nếu thực thích ta, vì cái gì lại ép buộc ta như vậy, không như phụ quân, Nhị cha, Tam cha, Tứ cha, Ngũ cha yêu chiều ta ?

Ta không muốn luyện chữ, Phụ quân liền thở dài một tiếng, sờ sờ đầu ta nói : « Thôi, Đậu Đậu còn nhỏ... »

Ta không muốn tập võ, Nhị cha cũng lắc đầu than nhẹ, vuốt ve hai má ta, nói : « Cũng phải, nữ tử tập võ làm gì, để cho người khác luyện võ bảo vệ con là được rồi. »

Ta muốn du ngoạn, Tam cha, Tứ cha liền mang theo ta chơi khắp giang hồ, ta có chút đau đầu phát sốt, Ngũ cha liền thức trắng đêm không ngủ chăm sóc ta.

Bùi Tranh hẳn có làm thế được không ?

Còn nói hẳn thích ta, kiểu thích của hẳn cũng khiến người ta đau bụng đi !

« Bệ hạ.... » Tiểu Lộ Tử nhỏ giọng nhắc nhở, « Người xem tấu chương ngược rồi... »

"Quả nhân nhìn ngược, không được sao ?" Ta lạnh mắt liếc xéo hẳn một cái, sau đó từ từ đem tấu chương lật lại.

Vừa thấy, ta liền kinh hãi, người nào không có mắt như vậy, ta vừa ngưng chức Bùi Tranh, hẳn liền giậu đồ bìm leo, cũng không thèm thăm dò trước hướng gió.

“..... Bùi tướng làm quan còn kinh doanh, giành lợi với dân, đây là tội thứ nhất, dựa quyền mưu tư lợi, thôn tính đất đai, đây là tội thứ hai, sở hữu cả trăm cỗ xe, ra vào vượt lễ, đây là tội thứ ba

.....

.....Trúc Nam Sơn không ghi hết tội, nước biển Đông không rửa sạch tiếng ác, uy nghi không đủ để áp chế quần thần, nhân đức không đủ để áp chế lục cung, xin bệ hạ cân nhắc, trừng ác trừ gian, chấn chỉnh triều cương !"

« Viết thật hay a... » Ta vui sướng không thôi, « Quả nhiên trình tấu chương nặc danh, mới có người dám nói thật ! »

Sau Sùng Quang tân chính, tấu chương của quan viên đều qua tay nội các, mà Bùi Tranh là thủ phụ nội các (*chức vụ giống như Tổng thư ký của LHQ ấy*), mọi người không dám buộc tội hẳn, tự nhiên đem nội các biến thành nơi chỉ còn lại tiếng nói của hẳn, lúc đầu còn có Quốc sư chế ước, nhưng quốc sư đã lớn tuổi, già yếu, có tâm nhưng đành bất lực, bởi vậy chỉ có thể nhìn Bùi đảng phát triển.

Tấu chương nặc danh là đề nghị của Tô Quân, thi hành tới nay rất có hiệu quả, mà nay bản tấu chương này, mới coi như đúng chỗ !

Ngày đầu tiên Bùi Tranh rời khỏi nội các, liền có người buộc tội hẳn, xem ra hẳn cũng không thể hoàn toàn một tay che trời !

Ta hài lòng thu hồi tấu chương, nghĩ ngày mai có kịch xem rồi !

Trần quốc chúng ta, tuy nói nam nữ ngang hàng, nhưng ở dân gian phân nửa vẫn coi chồng là trời, nữ tử tam tòng tứ đức. Nhà đế vương chúng ta cũng khác, không phân biệt nam nữ, đương nhiên quân ở trên, thần ở dưới.

Bùi Tranh hẳn, cũng không nên quá kiêu ngạo nha !

Quả nhân có thể điều khiển, dạy dỗ hẳn thành bộ dạng mà mình thích !

Hắc hắc hắc.....

Thật muốn nhìn xem đến lúc đó hẳn sẽ có biểu hiện như thế nào !

Bạn đang đọc truyện *Quả Nhân Có Bệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 14: Từ quan

Đã nhiều năm rồi, ta ngồi trên ghế rồng cao cao này, nhìn xuống quần thần, một mảnh cúi thấp đầu, chỉ có Bùi Tranh là thẳng lưng, đứng phía trước quần thần, dám không kiêng nể gì ngăn mặt nhìn thẳng ta như vậy. Đồi phượng mâu kia thật tốt, nhất là lúc nhú mi trùng mắt, có thể đem tất cả phản bác của ta hù cho nuốt hết trở về.

Thật là khiến cho người ta như ngồi phải đinh.

Nay thiếu một kẻ như vậy, lại khiến đại diện đường như trống trải rất nhiều, có điều quả nhân cũng thoải mái không ít.

“Có việc khởi tầu, vô sự bãi triều—“ Thanh âm bén nhọn xuyên khắp đại điện.

Ta quét mắt liếc xuống một cái, néo néo tầu chuong trong tay áo, chậm rãi cong lên một nụ cười. “Hôm qua, quả nhân nhận được một bản tầu chuong, lời lẽ rất thú vị.” Ta rút tầu chuong ra, giao cho Tiểu Lộ Tử, “Tiểu Lộ Tử, ngươi đọc cho bọn họ nghe một chút.”

Tiểu Lộ Tử cung kính nhận, thanh thanh cổ họng, đọc lên rõ ràng [Sổ Bùi tướng đại tội thất tông] (*7 tội lớn của Bùi tướng*) Ta nhàn nhả đánh giá phản ứng của quần thần phía dưới, một đám cúi đầu càng thấp.

Tô Quân đứng ở vị trí vốn là của Bùi Tranh, cũng rất giống hần, rất có khí khái “ninh chiết bất loan” (*thà gãy chứ không chịu uốn mình*), có điều Tô Quân như thanh tùng lập tuyết, cao ngạo khác người, Bùi Tranh người nọ lại là kiêu căng ngạo mạn, tự cao tự đại.

Thật sự là ... không nhìn thấy hần, có chút không quen. Ta nghĩ đến xuất thần.

Tiểu Lộ Tử đọc xong tầu chuong, phía dưới một mảnh tĩnh mịch. Ta phải điểm danh thôi. “Bàng Trọng!”

“Có vi, vi thần!” Gián nghị đại phu đáng thương run rẩy, giọng như hết hơi.

“Lời trong bản tầu chuong này, là thật hay không?” Ta lên giọng, cổ găng giả bộ thị uy.

“Vi, vi thần không biết...”

“Không biết?” Giọng ta trầm xuống, “Bàng Trọng, chức trách của gián nghị đại phu là gì, khanh nói xem!”

“Gián nghị đại phu, theo, theo quy tắc mà can gián...” Giọng Bàng Trọng run rẩy, nghĩ lại lúc trước hần khuyên ta nạp phi là hăng hái cỡ nào a! Lúc ấy nghĩ, hần hình như là người Tô đảng, ta cũng không làm khó hần nhiều.

“Nếu đã như vậy, khanh nên thông tường chính sự. Nếu Bùi tướng thực sự có tội, khanh biết mà không báo, chịu cùng một tội. Nếu Bùi tướng vô tội, khanh biết mà không biện giải, cũng là có tội. Khanh nếu ngay cả Bùi tướng có tội vô tội cũng không biết, chỉ biết ngồi ăn bám, làm sao không có tội được? Khanh nói xem, quả nhân giữ khanh lại làm gì?”

Ta tự cho là ta nói những lời này rất ôn hòa, nhưng mà tên Bàng Trọng nhát gan này sợ tới mức hai đùi run lên, ta thấy có chút không đành lòng, chỉ lắc đầu thờ dài, lại hỏi ngược lại quần thần: “Bản tầu này ai dâng quả nhân không truy cứu, nhưng nếu đây là thật, chúng ái khanh à” Ta từ từ thờ dài, “Lừa dối thiên tử, là tội lớn a!”

“Chúng thần hoảng hốt” Bên dưới lũ lượt một đồng người quỳ gối.

Ta vuốt cằm nghĩ ngợi, hù dọa người khác, hóa ra ta làm cũng rất tốt a!

“Tham ô, nhận hối lộ, kinh doanh, du chế (*vượt quá hạn chế, giới hạn*), lộng quyền, thôn tính đất đai, tung nô hành hung (*dùng túng kẻ dưới đánh người*) Tội khác tạm thời không nói, hần là du chế hạng nhất, rõ như ban ngày, quả nhân không nói, các khanh cũng làm như không thấy sao?”

Lũ thần tử này, quả nhân muốn dạy dỗ bọn họ từ lâu rồi!

“Kinh doanh, cướp đất, tung nô hành hung – 3 việc này, Kinh Triệu Doãn, khanh quản lý yếu vụ (*sự vụ quan trọng*) trong kinh kỳ, có gì để nói không?”

Bị điểm đến tên, Kinh Triệu Doãn bước ra khỏi hàng, sắc mặt tái nhợt nói: “Bẩm bệ hạ, bệ hạ” Sau đó, hần thế nhưng vô cùng nhu nhược – cứ thế mà ngất luôn!

P phía dưới nhất thời náo loạn, ta vô cùng đau đầu day day thái dương, thật muốn đem lũ người này tha ra ngoài đánh 30 trượng!

“Bệ hạ”

Giữa một đám náo loạn, giọng nói của Tô Quân thanh thanh lãnh lãnh, như gió đêm thổi bay mây đang che mờ ánh trăng, chiếu sáng rực rỡ.

Phiền não trong lòng ta nhất thời vui bớt, dịu dàng hỏi: “Tô ngự sử có lời sao?”

Tô Quân khẽ ngừng mặt nhìn ta, mọi người phía sau đều đứng thẳng lại, chăm chú chăm mặt nhìn theo gáy chàng.

“Vi thần nghĩ, lời trong tầu chuong kia, có chút không công bằng.” Tô Quân mỉm cười nói. Ta nghĩ có lẽ mình nghe nhầm rồi, nghi hoặc nhìn chàng, “Khanh nói cái gì?” Chàng là đang nói giúp Bùi Tranh sao?

Tô Quân từng bước bước ra khỏi hàng, cúi người nói: “Tham ô, nhận hối lộ – hai việc này tạm thời chưa có căn cứ chứng minh là thật. Việc kinh doanh, theo vi thần biết, đề đô xác thực có mấy ngàn lâu (*như ngân hàng bây giờ*), trà lâu mang tên Bùi tướng. Cao tổ tuy có dạy, quan không tranh lợi với dân, nhưng cũng chưa từng quy định thành luật, theo đó mà nói, Bùi tướng vô tội. Du chế, lộng quyền, kỳ thực là nói thẳng bệ hạ vô năng, vi thần nghĩ không thỏa đáng. Thôn tính đất đai cũng không phải vi phạm luật pháp Đại Trần, về phần dùng túng thuộc hạ đánh người, bất luận thật giả, dù là thực, quá lắm cũng chỉ là cai quản không nghiêm, lỗi dùng không đúng người mà thôi.”

Ta nghe mà sững sốt, không chỉ mình ta, tất cả quần thần đều ngây ngẩn cả người.

Tô đảng và Bùi đảng không phải đối thủ một mất một còn sao? Ta còn nhớ rõ không lâu trước, hai người còn ở trên điện đối chọi gay gắt, thế nào chỉ trong chớp mắt, Tô Quân lại đang nói giúp Bùi Tranh thế này!

Chẳng lẽ Chàng thật là vì Bùi Sanh nên mới nói giúp Bùi Tranh sao?

Ta nắm chặt tay thành quyền, trong lòng có chút chua xót, giọng cười nói: "Tô ngự sử nói chuyện luôn công bằng, những lời này lại càng đúng..." Khó lắm mới tìm được một cơ hội tốt giáo huấn Bùi Tranh, lại chẳng ngờ bị Tô Quân phá hỏng.

Trong lòng ta khó chịu, giống như có trăm ngàn con kiến đang châm chích! Đang tràn đầy khí thế, xoạt một tiếng như vậy, liền chẳng còn gì

Quần thần thẳng thân đứng dậy, cùng hô to: "Tô ngự sử nói có lý, chúng thần tán thành..."

Tán thành.....

Quả nhân sợ các ngườì rồi!

Ta cắn răng, đứng dậy, phát tay áo, giận dữ một tiếng: "Bãi triều!"

"Bệ hạ, bệ hạ....." Tiểu Lộ Tử vội vàng đuổi theo, "Bệ hạ đừng nóng, tức giận mà hại thân!"

Ta cắn tay áo, nước mắt lưng tròng.

"Đây là chuyện gì Vì sao chàng cũng nói giúp hắn? Người bên cạnh quả nhân đều bị mua chuộc hết rồi sao? Mới hôm qua thôi chàng còn nói giúp ta lật đổ Bùi Tranh!"

"Bệ hạ đừng đau lòng..." Tiểu Lộ Tử mang khăn tay đến, "Tiểu Lộ Tử sẽ không để bị kẻ nào mua chuộc, Tiểu Lộ Tử sống là người của bệ hạ, chết là người của bệ hạ, cả đời trung với người thôi!"

Ta lau nước mắt, cúi đầu tiến về phía trước.

Qua đen trong thiên hạ đều đen như nhau, lũ quan lại nay lại bao che cho nhau, còn coi quả nhân ra gì nữa?

Ta một cổ ác khí nghẹn trong lòng, về đến tuyên thất, ném vãi cái bình hoa cũng không hết giận, chợt nghe hạ nhân thông báo, có Tô ngự sử cầu kiến, ta nhấc chân đá cây cột một cái, giận dữ nói: "Không gặp!"

Đau chết mắt

Lòng đau, chân cũng đau!

Ta ôm chân nhảy lò cò đến ghế rồi ngồi xuống, vừa ngẩng đầu, nhìn thấy Tô Quân đứng ở cạnh cửa, vội vàng thu tay lại, ngồi đoan chính, nghiêm mặt nói: "Không phải quả nhân nói là không gặp sao?"

"Vi thần có chuyện quan trọng cần bẩm báo, không thể trì hoãn." Tô Quân không kinh không sợ, mỉm cười nói.

Ta quay mặt đi không thèm nhìn chàng, giọng bình tĩnh: "Có chuyện gì mà vừa rồi trên triều không thể nói?"

"Lắm người, nhiều mắt." Tô Quân chậm rãi nói, "Chỉ có thể nói cho mình bệ hạ."

Lời này, làm cho tim ta nảy lên mãnh liệt, lửa giận cũng tiêu biến hơn nửa.

"Vậy Vậy khanh nói đi" Ta lúng ta lúng túng nói.

Tiểu Lộ Tử sớm thức thời mà lui xuống, trong phòng chỉ còn ta và chàng, ta trầm mặc nhìn chàng, chàng cũng trầm mặc nhìn ta

Ta ho khan hai tiếng, nhíu mày đánh vỡ sự im lặng có chút xấu hổ này, "Không phải khanh nói có lời muốn tâu sao?"

Chàng nhưng không lập tức trả lời câu hỏi của ta, ánh mắt chuyển xuống chân phải của ta, giọng nói dịu nhẹ: "Bệ hạ, còn đau không?"

Ta rút chân, nghĩ rằng sao có thể không đau, một cái đá kia ta thật dùng sức

Ngoài miệng lại nói : « Không có gì đáng ngại, khanh có chuyện gì nói thẳng đi. Đương nhiên, nếu là nói giúp Bùi Tranh, có thể miễn."

Tô Quân nghe vậy, giương mắt chăm chú nhìn ta, ý cười nhợt nhạt trong mắt: "Bệ hạ cảm thấy vi thần vừa rồi là nói giúp Bùi tướng sao?"

Ta cũng cười. "Nếu không khanh là nói giúp ta sao?"

Tô Quân cười nhẹ. « Lời vi thần nói vừa rồi, cũng không phải giả, nhưng xét động cơ, đương nhiên không có khả năng là vì Bùi tướng. Bệ hạ có biết, bản tấu chương kia là ai viết?»

« Tấu chương là thông qua nội các rồi mới trình lên, nếu Khanh cũng không biết, quả nhân lại càng không biết. » Ta thần nhiên đáp.

Tô Quân cười nói : « Là vi thần viết. »

Ta mở to hai mắt, nhìn chàng chăm chăm.

Chàng ý cười càng sâu : « Bệ hạ kinh ngạc ư? »

Ta cứng ngắc gật đầu, « Khanh ở trên triều biện giải cho hần như vậy ... »

« Bệ hạ có nghĩ đến bản tấu kia có thể do người của Bùi dâng đưa lên để thử thái độ bệ hạ? »

Ta nhẹ nhàng gật đầu, « Quả nhân mặc dù tạm miễn chức Thừa tướng của hần, lại đồng thời lập hần làm Phụng quân, giờ này khắc này, trong triều đình lũ quần thần kia quá nửa là đang thăm dò, sẽ không để bản tấu chương bày tội này nhanh như vậy, hơn nữa trong bản tấu này cũng không có chứng cứ xác thực có thể làm tổn hại gì cho Bùi Tranh, càng giống như là đang thử... »

Thế lực Bùi Tranh rắc rối khó gỡ, sau Sùng Quang tân chính, hần xếp vào những vị trí mấu chốt không ít môn sinh của mình, cho dù chứng cứ vô cùng xác thực, nếu không có chuẩn bị cũng khó mà lập tức lật đổ hần, chỉ có thể từng bước gỡ bỏ tay chân của hần, làm tan rã thế lực của hần, nếu không Bùi Tranh đột nhiên bị lật, triều đình chắc chắn sẽ loạn thành năm bè bảy đảng. Thế cục này, phạm là quan trên tứ phẩm, đều hiểu rõ trong lòng. Cho nên trước mắt, triều đình Đại Trần vẫn chưa thể không có Bùi Tranh, ta vốn tưởng rằng, bản tấu này chẳng qua là hần muốn thử thái độ của ta, đã vậy, ta liền bày ra sắc mặt cho hần coi, lại chẳng thể nào ngờ, là Tô Quân viết.

Quả thật, người cùng Bùi Tranh thủy hỏa bất dung là chàng, nhưng lại ở phía sau viết một bản tấu căn bản không thể tổn hại đến Bùi Tranh, chàng chẳng những viết, còn ở trên triều phản bác ... Đây rốt cuộc là vì sao ?

Ta nghi hoặc khó hiểu nhìn chàng.

« Trên triều đình, có tâm tư giống bệ hạ, chỉ sợ là cũng không ít người... » Tô Quân nhẹ cúi đầu, một chút ý cười lướt qua con ngươi đen như mực, giống như có tia sáng. Hoàng hốt, ta tưởng như người đang đứng trước mặt mình là Bùi Tranh – Tô Hoán Khanh “xuân phong hóa vũ” (*hiền hòa nhĩ nhận*) kia đang ở nơi nào rồi

Ta nắm chặt tay, hồi phục tinh thần, nghe chàng chậm rãi nói : « Bản tấu chương này rốt cuộc xuất phát từ tay ai, không ai biết. Nay quá nửa bá quan cũng nghĩ là xuất phát từ tay Bùi tướng để thăm dò thái độ bệ hạ, đồng thời thử xem dưới trướng hần có kẻ nào có dị tâm, bởi vậy hôm nay trong triều, bá quan không một người dám tỏ thái độ. Còn một suy đoán khác, những kẻ còn lại đều nghĩ tấu chương là bệ hạ tự mình bày đặt, cũng là đang thử, thử độ trung thành của văn võ bá quan đối với bệ hạ.

Bệ hạ ... » Tô Quân ngừng đầu, cười yếu ớt nhìn ánh mắt ta, từ từ nói, “Xem tình cảnh sáng nay, bá quan e ngại Bùi tướng, hơn là bệ hạ.”

Ta gắt gao nắm tay áo, cười đến là miễn cưỡng. « Khanh dâng bản tấu này, là để thử quả nhân, hay là để nói cho quả nhân một sự thật ? Quả nhân nhân từ nương tay, lòng dạ đàn bà, làm sao so được với Bùi Tranh tâm ngoan thủ lạt (lòng dạ tàn nhẫn, xuống tay độc ác), ngự hạ hữu phương (*biết cách cai quản*).

Có phải hay không quyền lực và địa vị có thể thay đổi một người ? Kể cả Tô Hoán Khanh, sau Thừa tướng, cũng là dưới một người trên vạn người, mà cũng giống Bùi Tranh, đây một dạ là tính kẻ, tính kẻ với người khác, thậm chí bao gồm cả ta. Ta có chút thất vọng.

« Vi thần không phải đang thử bệ hạ. » Tô Quân ánh mắt khẽ động, tiến lên từng bước, hình như có chút vội vàng thanh minh, “Mà là muốn giúp bệ hạ diệt trừ vây cánh Bùi Tranh!”

« Ồ ? » Ta nhíu mi, tò mò hỏi, “Ai ? »

Thần sắc Tô Quân khẽ chấn định “Kính Triệu Doãn và Đại Lý tự khanh.”

Hai người kia Ta nhớ tới hình dáng mảnh mai, gió thổi cũng bay của Kính Triệu Doãn kia, nhớ tới vẻ mặt xanh xao của Đại Lý tự khanh, không khỏi có chút rối rắm, lại có chút muốn cười. “Khanh không tính sai chứ? Hai người kia sao?”....

Tô Quân khẳng định gật đầu, “Chẳng lẽ bệ hạ nghĩ hai tên này là tiểu nhân vật?”

Ta cười nhạo một tiếng thay cho trả lời.

Tô Quân cũng nở nụ cười, từ lúc chàng đi vào tới giờ, chỉ có nụ cười này khiến ta thoải mái.

« Kính Triệu Doãn quản lý sự vụ quan trọng ở kinh đô, hay động tới nhà quyền quý, nếu không có kẻ đặc biệt chống lưng, làm sao có thể sừng sững không đổ ? Đại Lý tự khanh là trưởng quan Đại Trần hình ngục tối cao, người bình thường có thể kham nổi trọng trách này sao ? Bọn họ chẳng qua là giả bộ nhu nhược trước người khác, che dấu chân tướng thôi. »

« Chân tướng (*chân diện mục*) của bọn chúng là gì ? Ta bị chàng gọi lòng hiếu kỳ, vốn tưởng rằng hai cái bao cò kia chẳng qua là để bài trí, không nghĩ đến còn có thâm ý khác.

« Là tòng phạm vụ án tào ngân thiếu hụt. »

“Cái gì?” Mí mắt ta giật giật, giọng hơi lạc đi, “Khanh tìm được chứng cứ rồi sao?”

Ta cũng hiểu phản ứng vừa rồi có chút quá thái, lại điều chỉnh tư thế ngồi, ho nhẹ 2 tiếng, bình tĩnh nói: "Hay Hạ Lan đã nói ra điều gì?"

Tô Quân liếc ta một cái thật sâu, rồi nói : « Hôm qua thần có hỏi Hạ Lan, có nghi ngờ người nào hay qua lại với Hạ Kính không ? Hạ Lan nói, mấy hôm trước khi Hạ Kính gặp chuyện không may, hắn ở trong mật thất dưới thư phòng Hạ Kính thấy một phong thư của Đại Lý tự khanh lời lẽ mập mờ, phong thư này không phải thư tín thường ngày, mà là mật hàm. Thử ví là, Hạ Kính với Đại Lý tự khanh giao tình không sâu, năm đó, Hạ Kính nhậm chức Đại Tư Nông thì Đại Lý tự khanh mới chỉ là tiểu lại (*chức vụ nhỏ, không có phẩm cấp*), đến khi hắn thăng đến cửu khanh rồi, Hạ Kính lại đã sớm chuyển đi. Lúc hồi kinh báo cáo công tác, hai người cũng ít khi cùng xuất hiện, vì có gì lại có mật hàm qua lại ? Hạ Kính tỏ vẻ phân rõ quan hệ với Bùi đảng, nhưng lại ngầm qua lại thư tín với nhân vật trung tâm của Bùi đảng, bên trong nhất định có ẩn tình. Lời lẽ trong phong mật hàm kia Hạ Lan không biết, bây giờ thật khó đoán, chỉ có thể điều tra thêm. Nhưng Đại Lý tự khanh đứng đầu cửu khanh, nếu chưa tìm được tội trạng khó có thể xuống tay, chỉ có thể theo dõi tội danh.

Ý niệm ta khẽ động, giật mình nói: “Khanh muốn lợi dụng [Bùi Tranh thất tông tội] mà chỉ trích Đại Lý tự khanh thất trách?”

Tô Quân bắt đầu cười : « Dung túng kẻ dưới hành hung, đã có người báo lên, nhưng bị Đại Lý Tự khanh đẩy xuống. Thôn tính đất đai trước mắt không thể dùng luật trừng trị, nhưng là đồng đảng Bùi Tranh cậy quyền thế mà chiếm lấy trăm khoảnh ruộng tốt ở ngoại ô kinh thành, có dân kiện lên trên, lại bị Kinh Triệu Doãn giấu đi. Vì thân vốn định dựa vào hai kẻ này mà điều tra toàn diện, ai ngờ bệ hạ đi trước một bước... »

Mặt ta nóng lên, lúc đó ta có hơi xúc động. « Việc này có quan hệ gì tới Kinh Triệu Doãn nữa ? »

Tô Quân thở dài một hơi, « Hạ Lan nói, hôm đó hắn vào để đồ, người đứng tới đầu tiên, là Kinh Triệu Doãn. Bệ hạ nghĩ xem, vì sao Bùi Tranh lại chạm mặt chúng ta ở trước Đình Ủy phủ? »

Là Kinh Triệu Doãn mật báo....

Không sai, hắn là người Bùi đảng, nhưng vì sao hắn phải mật báo ? Hắn biết Hạ Lan là con Hạ Kính, biết Hạ Kính là kẻ khả nghi trong vụ án tào ngân thâm hụt, biết việc này có liên quan tới Bùi Tranh.

Ta nhắm mắt lại, trầm mặc hồi lâu, đột nhiên cảm thấy hơi mệt mỏi.

« Quả nhân hiểu rồi. Ngày mai lên triều, cứ theo kế hoạch của khanh mà làm. »

Tên Bùi Tranh này, ta chỉ muốn giảm bớt nhuệ khí của hắn, cũng không thật muốn giết hắn. Hoặc như rất lâu trước đây, ta có nói với hắn, ta coi hắn là gia thần, không giống như lũ thần tử kia, hắn là người mình, nhưng cũng không giống người nhà, hắn chung quy vẫn là thần tử. Cho nên phạm vi giữa ta và hắn, chính là như vậy, gần quá không được, xa quá ... lại có chút không quen.

Nếu hắn thực sự có tội, ta cũng không thể, sẽ không bao che hắn.

« Bệ hạ » Tiểu Lộ Từ bên ngoài gõ cửa nói, “Bùi tướng cho người mang tấu sớ đến.”

Ta mở to mắt, nhìn về phía Tô Quân. Mí mắt chàng hơi nhú, liếc mắt cực nhanh qua cái cửa đang đóng chặt, một tia sáng sắc bén lướt qua trong mắt.

« Đưa vào đây. » Ta trầm giọng nói.

Hắn lại chơi trò gì đây?

Ta hồ nghi mở tấu sớ, vừa thấy, giật mình luôn.

“Tô ngư sử...” Ta mặt mày rối rắm đưa tấu sớ cho chàng, “Khanh xem xem...”

Tô Quân sừng sốt, tiến lên từng bước nhận lấy tấu sớ, đọc nhanh như gió lướt, đồng tử co rút lại, lập tức chậm rãi nhếch lên một nụ cười yếu ớt.

“Bùi tướng...” Tô Quân khép lại tấu sớ, nhắm mắt mỉm cười, mười ngón tay thon dài trắng nõn nắm chặt tờ sớ, ngón tay dùng sức mà trắng bệch, “Bùi tướng ...lấy lui để tiến sao...”

Ta không nói gì nhìn chàng.

Tấu sớ của Bùi Tranh kia, viết cực kỳ động lòng, tên là “Tội kỷ trạng” (*tội trạng của bản thân*), đem “Thất tông tội” mà Tô Quân viết khuếch đại thành “ta ngày ngày kiểm điểm bản thân, sai sai sai sai sai”, lời văn thành khẩn, khiến người ta rơi lệ, ta cố nhịn cảm giác khó chịu trong dạ dày mà miễn cưỡng xem hết, cuối cùng mới sừng sốt.

“Vi thần là thần tử mà không thể hầu vua, hưởng lộc vua nhưng không vì vua mà mưu tính, làm quan nhất phẩm nhưng không gương mẫu, bệ hạ nhân từ, chưa từng giáng tội, vi thần lại không có mặt mũi, không đủ đức độ mà kham trọng trách này, chỉ biết từ quan để tạ ơn vua.”

Ta thờ dài một tiếng: “Hắn. ... Đây là đang ép quả nhân đi cầu xin hắn ở lại sao?”

Bạn đang đọc truyện *Quả Nhân Có Bệnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15: Tâm nhuyển (Mềm lòng)

Tên Bùi Tranh này có một ưu điểm mà ta rất bội phục, đó là vô liêm sỉ vô địch thiên hạ. Một kẻ tự kỷ tâm cao khí ngạo, mắt cao hơn đỉnh, mà viết tội trạng cho mình đến là bi ai nào nê, lời lẽ thống thiết ...

Nhưng mà.....

Khốn kiếp!

Biết rõ hiện tại quả nhân không rời khỏi hắn được, hắn làm như thế là muốn thế nào! Ta mới chỉ là tạm thời miễn cho hắn phải lâm triều, công văn công sự vẫn là cho người mang đến phủ Thừa tướng, hắn muốn nghỉ ngơi cũng không dễ dàng như vậy.

Hiện tại thì tốt rồi, hắn buông tay luôn, nói: “Bệ hạ, thần có tội, thần mặc kệ, ngài tự mình làm đi.”

Quả nhân sợ người rồi!

Lật bàn!

“Hắn đây là cố ý! Cố ý!” Ta vỗ bàn, giận đùng đùng nhìn đồng công văn như núi kia, đây là người phủ Thừa tướng vừa mới đưa tới, nghe nói đây là lô mới nhất, đằng sau vẫn còn một lô nữa.

“Bệ hạ, tức giận, thương thân đây....” Gần đây, Tiểu Lộ Tử nói câu này thật nhiều lần.

Ta cắn tay áo, rung rung trừng mắt nhìn đồng công văn. Vốn dĩ, hắn thân là Thừa tướng, lại là thủ phụ nội các, còn kiêm chức lớn chức nhỏ gì đó bản thân nhất thời cũng không nhớ hết, tóm lại việc này hắn làm đã quen, lập tức đổ hết xuống đầu quả nhân thế này, quả nhân làm sao biết nên làm thế nào?

Hơn nữa hắn nhất định là cố ý đem đồng công văn hắn vốn dĩ không cần phê duyệt tới, hắn kia cả ngày thành thói, luôn đem mọi chuyện phân phối cho thủ hạ đi hoàn thành, đã thấy hắn vùi đầu vào đồng công văn bao giờ?

Tô Quân cũng nói như vậy. CHàng nói: “Bùi Tranh dù chưa hẳn đã biết bản tấu kia xuất phát từ tay vi thần, nhưng tất nhiên biết, bất luận gián tiếp qua ai mục tiêu cuối cùng vẫn là hắn. Cho nên một chiêu lấy lùi mà tiến này, bất luận bệ hạ muốn làm gì, hắn đều có thể này việc này ra áp chế, từ giữa mà cản trở.”

Ta rầu rĩ thật lâu, mới nói: “Tô ngự sử Khanh mang một ít về xem đi....?”

Khoe mắt Tô Quân khề co rút, rồi mới mang đồng tấu chương đó đi.

Nhưng rất nhanh sau, phủ Thừa tướng lại tặng đến một lô nữa.

“Quả nhân vẫn nghĩ là Đại Trần mưa thuận gió hòa, chuyện gì cũng không có...” Ta ưu thương vuốt ve ngọc tỷ, lại nhìn thoáng qua núi công văn: “Ai biết Aizz...”

Tiểu Lộ Tử thương hại liếc ta một cái, “Bệ hạ, vậy làm sao bây giờ Thức trắng đêm luôn sao?”

Ta khề cắn môi, liều mạng!

Bùi Tranh, quả nhân cũng không phải là không thể rời xa người!

Ta dỡ bản tấu ngay trên mặt ra xem thử.

-- Giữa nơi tiếp giáp hai quận, có vài toán du khấu (*curop, thổ phi*) quấy nhiễu dân chúng, nên phái binh đi dẹp hay là chiêu an? Phái binh dẹp loạn thì phải điều binh quận nào đi? Nếu điều thì phái ai làm tướng? Lương thảo không đủ bao giờ mới có thể phát? Nếu là chiêu an thì nên phái ai đi?

Ôi chao ... Việc này còn cần điều tra thêm, rồi hãy bàn.

-- Lương quốc đổi thái tử, cống vật không bằng năm trước, năm nay hình như có biến động dị thường. Cỗ tướng quân xin điều ba vạn nhân mã Bắc quân tăng cường trấn thủ Cư Dung quan.

Việc này Sự thể quan trọng, sau bàn tiếp.

-- Thái thú quận Tây Viên tố cáo thái thú quận Đông Trạch vượt giới (*biên giới*) đóng quân, quấy nhiễu cuộc sống của nhân dân, thái thú quận Đông Trạch tố về chưa từng vượt giới, đề nghị khám định biên giới hai quận một lần nữa. Thái thú quận Tây Viên truy đuổi tới cùng không tha, hình như có nội tình.

Uhm... Ta cũng biết là hấn có nội tình, tra xét xong rồi bàn lại.

Cứ như thế chờ xem 10 phong, bàn lại đặt bên trái, có quyết sách đặt bên phải, một lúc lâu sau, ta thấy bên phải vẫn trống không, dạ dày lăm lăm đau.

Bàn lại Vậy ngày mai lên triều rồi nói sau.

Lúc lâm triều, đầu tiên sẽ hỏi : « Du khẩu những nhiễu dân chúng nên dẹp loạn hay là chiêu an ?, rồi lại hỏi « Có nên điều binh tăng thủ Cư Dung quan hay không ? », sau đó hỏi

Hỏi ai đây ?

Tô Quân ư ?

Aizz... Thật ra những việc qua tay Bùi Tranh, ngay cả Tô Quân cũng nắm không rõ lắm. Huống chi việc điều binh động đến binh quyền, binh quyền một phần không nhỏ nằm trong tay Bùi Tranh.

Đúng vậy, hấn mới giao tướng quyền, còn chưa giao binh quyền đâu !

« Tiểu Lộ Từ... » Ta khó khăn mà mở miệng : « Ngươi nói xem, quả nhân có nên đi phủ Thừa tướng, bảo hấn giao binh quyền ra không? »

« Để người ta truyền tin đi không phải được rồi sao. » Tiểu Lộ Từ thuận miệng đáp.

« A ... » Ta khó xử nói, « Nhưng sự việc quan trọng, không phải nên tự mình đi mới tốt sao ?

Tiểu Lộ Từ trừng mắt nhìn, biết ý nói : « Bệ hạ, nếu là việc quan trọng, vẫn nên tự mình đi mới tốt. »

Ta vui mừng gật đầu, lại khó xử lắc đầu : « Nhưng trong một tháng này, quả nhân không nên gặp mặt hấn, nếu không, không hợp lễ tiết. »

Tiểu Lộ Từ lại nói : « Bệ hạ yên tâm, Tiểu Lộ Từ sẽ không nói ra ngoài. Đến lúc đó, nói chuyện cách bình phong là được rồi. »

Ta sung sướng nói : « Đúng vậy đúng vậy. »

Ta nhắc vạt áo hướng phía ngoài cửa mà đi, còn nói : « Đem hết cả công văn tấu chương, ngọc tỷ theo ! »

Aizz...

Làm hoàng đế thật khó, có tiểu công công lương thiện hiếu ý hầu hạ, tùy thời biết cách tìm bậc thang cho người xuống.

Quả nhân đường đường là vua một nước, gặp thần tử lại phải lên lút.... Sớm biết gây ông đập lưng ông, còn nói một tháng không nên gặp làm gì ...

Sắc trời không còn sớm, ta đổi một thân quần áo không mấy bắt mắt, mang theo Tiểu Lộ Từ gõ gõ cửa sau phủ Thừa tướng. Tên tiểu đồng mở cửa kia nhìn ta nửa ngày thất thần không dám nhận ra, cuối cùng vẫn nhận ra Tiểu Lộ Từ.

« Bệ hạ... » Tiểu đồng kinh hãi nghi hoặc liếc nhìn ta một cái, lập tức cúi đầu.

Ta ho khan hai tiếng – tình cảnh này, thực khó khiến người ta chấp nhận được. Trong bản kịch nói hồi nhỏ, đêm tối, thư sinh gặp tiểu thư sau vườn hoa, chẳng phải cũng là cảnh tượng như thế này sao ?

“Bùi tướng đâu?...” Ta không tự nhiên sờ sờ mũi.

Tiểu đồng đáp : « Lão gia thân thể không khỏe, đã đi ngủ rồi. Lão gia nói, về sau ngài không còn là Thừa tướng nữa, không thể gọi ngài là đại nhân. »

Khóe miệng ta co rút – hấn đây là đang giận dữ sao ? Đại lão gia lại đi làm cái loại chuyện này, thật quá già mồm a!

Còn nói thân thể không khỏe, hấn kia một thân công phu, tắm nước lạnh ba ngày ba đêm cũng không thấy hắt xì một cái.

« Đưa ta đi gặp hấn. » Ta đi hai bước, lại nhắc nhở hấn : « Nhớ kỹ, không được để cho bất cứ kẻ nào biết, nếu không ta hái đầu của ngươi xuống ! »

Hấn rụt thấp cổ, thấp giọng nói : « Nô tài hiểu rõ. »

Hắn làm sao hiểu được ưu thương của quả nhân !

Ta vạn phần bị phần hướng phòng ngủ Bùi Tranh mà đi đến, có một loại bị trắng thấy chết không sờn.

« Lão gia. » Tiểu đồng gõ gõ cửa, hồi lâu sau, trong phòng mới truyền đến tiếng bước chân, mở cửa là một thị nữ trẻ tuổi mũm mĩm, nhỏ nhẹ nói, « Lão gia đang ngủ, có chuyện gì ngày mai nói sau. »

Tiểu đồng liếc nhìn ta một cái, thị nữ kia cũng quay đầu sang nhìn ta, mờ mờ một lúc lâu, rốt cuộc mới phản ứng lại, khẽ quỳ gối, ta khoát tay, thấp giọng hỏi : « Hắn thực bị bệnh sao ? » Bệnh gì a ? »

Bát trong tay thị nữ là bát không, còn lưu lại chút dấy, nhìn qua hình như là nước thuốc.

Thị nữ gât gât đầu, cũng nhẹ giọng trả lời ta : « Lão gia không nói, là tự mình lấy thuốc. »

Hắn thao Ngũ cha của ta học qua y thuật, tinh thông thể nào không biết, nhưng tốt xấu cũng biết dùng thuốc.

Ta cảm thấy chuyện sắp làm có khả năng là có chút dọa người, nên bảo bọn họ đều lui ra, một mình khiêng một túi lớn công văn tấu chương vào phòng.

Vào cửa, bên phải là thư phòng nhỏ, bên trái là giường hắn.

« Xuân La... » Trên giường truyền đến tiếng chuyển mình, sau đó nhẹ nhàng mở miệng gọi tên, giọng nói có chút khàn khàn, hình như không phải giả bộ.

« Xuân La, rót chén nước. » Hắn hít sâu một hơi, nghe tiếng như là theo giường ngồi dậy.

Xuân La hẳn là thị nữ vừa rồi mới ra ngoài. Ta liếc bộ ấm chén trên bàn một cái, ho nhẹ một tiếng nói : « Bùi ái khanh à... »

Giường bên kia yên tĩnh một lát, sau đó truyền đến giọng nói khàn khàn, mỉm cười chậm rãi đáp : « Thảo dân có bệnh trong người, không thể cung nghênh thánh giá, mong bệ hạ thứ tội. »

Hai chữ « thảo dân » này của hắn, quả nhân nghe thấy rất không được tự nhiên.

« Bùi ái khanh à, việc từ quan này là khanh chính mình đề xuất, quả nhân còn chưa phê chuẩn ! » Ta mỉm cười nói.

« Thảo dân tội ác tày trời, bệ hạ không trách tội đã là hoàng ân, không dám lại ham chiến quyền vị ? » Hắn cười nói, lại ho nhẹ hai tiếng.

Tìm ta khẽ nẩy lên. « Khanh làm sao vậy ? Bị bệnh thật ư ? »

« Bệ hạ không tin sao ? »

Ta nào biết câu nào của hắn là thực, câu nào là giả, chỉ là bệnh này nhìn qua mặc dù không phải là giả, nhưng cũng rất kỳ quái. Lần trước hắn bảo bệnh, kết quả lại là bởi chuyện của A Tự.

Còn để Bùi Sanh cố ý nói với ta là hắn bị bệnh tương tư, khiến ta không khỏi một phen miên man suy nghĩ.

« Đây... » Ta đi về phía trước từng bước, nhớ lại không thể gặp mặt, liền ngừng lại : « Khanh làm sao mà bị bệnh ? »

« Uống nhầm thuốc. » Bùi Tranh thân nhiên cười nói.

« A ... » Ta nghĩ ta nghe nhầm rồi, « Uống nhầm thuốc ? » Sao lại thế ? »

Bùi Tranh cũng không đáp, nhẹ nhàng chuyển đề tài : « Bệ hạ tới đây là vì quan tâm thân thể thảo dân sao ? »

Đúng vậy ! Còn có chính sự !

Ta vừa mở gói to vừa nói : « Bùi ái khanh à, khanh nói muốn từ quan, còn từ chưa đến nơi a, bình quyền khanh còn chưa có giao ra đâu. Hồ phù ở chỗ nào ? »

« Hồ phù a... » Hắn cười cười, nói, « Là thảo dân nhất thời sơ sót, ở cạnh giường thảo dân, bệ hạ lại đây lấy ư ? »

Ta không nghĩ hắn lại giao ra dễ dàng như vậy, sững sờ một chút mới nói : « Quả nhân hiện tại không tiện đi qua, khanh cũng không cần vội vã giao ra đây. »

« Bệ hạ nói thế nào thì làm theo thế đó đi. » Giọng Bùi Tranh nghe không ra hi giận, nhỏ nhẹ giống như có chút mệt mỏi, ta nắm tấu chương nghĩ rằng, hay là quên đi, ngày mai bàn tiếp ?

“Vậy ngày mai bệnh khanh liệu có đỡ không ? » Ta yếu ớt hỏi một câu.

« Bệ hạ quan tâm thảo dân như vậy, thảo dân thật sự là thụ sủng nhược kinh a (được sủng ái mà lo sợ) ... » Giọng Bùi Tranh lúc bệnh hơi khàn khàn, khi cười rộ lên giống như cánh lông chim phe phẩy trong lòng người ta. « Bệ hạ có việc gì, không ngại cứ nói thẳng. »

« Kỳ thực cũng không có việc gì... »

Hắn thế nào lại cố tình bị bệnh lúc này ?

« Chính là du khẩu a, Lương quốc a, còn có cái gì mà quận Đông Viên.... cái gì mà ... »

« Bệ hạ.... Là quận Đông Trạch, quận Tây Viên. »

Mặt ta nóng lên, vội nói : « Quả nhân biết, nhất thời nói sai thôi. »

Hắn cười khẽ một tiếng, cũng không nói kháy, trầm ngâm một lát lại nói : « Việc này thần đã nghe nói trước, cũng sớm phái người điều tra. Thái thú quận Đông Trạch cất xén quân lương, chuyển công khoản qua tay hắn dùng. Binh lính bất bình trốn đi, đầu quân dưới trướng Thái thú quận Tây Viên, thái thú quận Đông Trạch bởi thế mà sinh hận. Người làm cột mốc biên giới hai quận sớm đã lằm cằm không thể hỏi thăm được gì, quận Tây Viên có vượt giới hay không rất khó xác định, cần phải điều tra lại một lần nữa. Thái thú quận Tây Viên xuất thân là quân công, có thể trọng dụng, binh tướng dưới trướng rất nhiều. Nguyên nhân du khẩu quấy rối đã điều tra rõ, là do thiên tai trước đó không được cứu tế, lưu dân mới phải làm thảo khấu, sức chiến đấu dũng mãnh ngoài dự đoán, chỉ sợ chiêu an thôi thì khó thành, cũng nên khuyến khích và xoa dịu. Quân Tây Viên tiếp giáp quận Cai (?), dù bao vây hoặc chiêu an, giao cho thái thú quận Tây Viên đều được. Những người này nếu có thể vì triều đình mà trọng dụng, vẫn có thể coi là một cổ trợ lực. »

Nói tới đây, hắn hơi ngừng một chút, lại ho khan hai tiếng. Ta nghe được liên tục gật đầu, việc này ta thế nhưng thật ra không rõ ràng lắm, vốn đứng rất cao, nhìn cũng không rõ.

« Khanh muốn uống nước sao ? » Ta lương tâm bộc phát, hỏi một câu.

« Uhm. » Hắn cũng không khách khí lên tiếng.

Ta rót chén nước, lại khó xử. Trước giường kia có bình phong che mặt, cho nên ta không phải đối mặt với hắn, nhưng nếu muốn đem nước vào cho hắn, khó tránh khỏi phải gặp mặt.

« Bệ hạ. » Hắn khẽ thờ dài một tiếng, dường như nhìn thấu suy nghĩ trong lòng ta, « Người đã vào cửa này rồi, còn tuân theo nghi thức xã giao làm cái gì? Người biết bệ hạ tới, sẽ không tin người và thần không đối mặt, kẻ không biết người tới, lại càng không thể biết, như vậy Người làm thế cho ai xem đây ? »

Hắn thật sự là bệnh không nhẹ đi, ngày trước cũng không nói chuyện với ta như vậy.

Tuy rằng lời hắn quả thật có chút đạo lý.

« Thảo dân cũng không dám làm phiền bệ hạ bưng trà rót nước, còn mời bệ hạ tránh đi, thảo nhân tự làm được rồi. » Hắn nói xong liền muốn đứng dậy, ta vội nói : « Quả nhân vốn là người không câu nệ nghi thức xã giao, vừa rồi chẳng qua là cảm thấy nước nguội rồi, do dự là xem có nên đun lên cho ấm hay không. »

Động tác của hắn liền dừng lại, chậm rãi cười nói : « Không cần, nước trong là được rồi. »

Ta bưng nước đi đến trước giường hắn, sau đó phát hiện mình hình như bị lừa. Người này nửa dựa ở cạnh giường, chả có nửa điểm bộ dạng muốn đứng dậy.

Ta đem cái chén đưa vào tay hắn, hắn nói cảm ơn, nâng chén uống xuống.

Ta thế này mới phát hiện thần sắc hắn so với ngày thường nhợt nhạt ba phần, trên mặt có vết đỏ ửng khác thường.

Hắn mặc trên người bộ y phục màu trắng mềm mại, vạt áo trước hơi mở, người đang bị bệnh, khí thế cũng yếu đi không ít, không kiêu ngạo ương ngạnh như ngày thường, khiến ta có chút mềm lòng.

« Còn muốn uống nước nữa không ? » Ta thấy hắn uống hết một ly, liền hỏi một câu. Hắn nhẹ gật đầu, ta tới nhắc ấm rót thêm một chén, hắn hơi ngẩng cằm, yết hầu vì nuốt mà cử động lên xuống...

Aizz...

Thời khắc này rồi, ta thế nào còn có thể suy nghĩ miên man chứ ?

Ta thu hồi ánh mắt, nhìn về phía nơi khác.

« Đa tạ bệ hạ. » Hắn uống xong nước, đem cái chén đặt trên bàn cạnh giường.

“Chỉ là tiện tay thôi, ha ha...” Ta xấu hổ cười cười, “Bùi ái khanh vì nước vì dân, cúc cung tận tụy...”

Hắn cười nhẹ, không nghĩ tới, hắn lại nói tiếp tấu chương vừa rồi : « Lương quốc năm ngoái có thiên tai, không thể cống tế như trước là chuyện bình thường. Nay triều chính Lương quốc bởi tranh giành ngôi vị mà hỗn loạn, ở biên giới có dân chúng không chịu ràng buộc mà vượt biên, đây là hành vi phi chính trị, không nên phản ứng quá khích, để tránh dẫn tới phòng đoán đa phương, phá hỏng thế cục cân bằng. » Nói một thôi một hồi, hắn lại ho khan vài tiếng, sắc mặt tái nhợt, cũng bởi vậy vết ửng đỏ trên hai gò má càng rõ.

“Bùi Tranh...” Ta ngẩng ngẩn nhìn hắn, nhủ mày nói, « Ngươi là đang cố ý phải không? »

Hắn nhướng mắt nhìn ta, im lặng thờ hồn hên, nói : « Cố ý cái gì ? »

« Cố ý.... làm như vậy, muốn khiến ta mềm lòng, đau lòng ?” Ta hồ nghi nhìn hắn.

Đuôi lông mày hắn khẽ nhếch, phượng mâu tối đen, cánh môi khẽ mím, hồi lâu sau mới cười yếu ớt nói : « Vậy ta thành công sao ? »

Bạn đang đọc truyện *Quả Nhân Có Bệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 16: Ôn tồn

Việc này ... đến phiên ta bị hỏi lại choáng váng, không biết nên trả lời ra sao.

Ngoài cửa truyền lại tiếng đập cửa, thị nữ Xuân La kia cao giọng nói: “Lão gia, Phương tiểu hầu gia cầu kiến!”

Ta kinh hãi quét mắt ra bên ngoài liếc một cái, Bùi Tranh trả lời: “Bảo ông ngày mai đi!”

Muộn rồi...

Ta nghe thấy tiếng biểu cữu bên ngoài rống to : “Ngày mai sẽ biến thành kiếp sau!” Trong tiếng rống kia còn lẫn giọng Xuân La kinh hô “Hầu gia không thể xông bừa!”

Ta nắm chặt chân nhìn về phía Bùi Tranh, dùng ánh mắt hỏi hắn trốn thế nào bây giờ, hắn nhướng mày, không đợi ta phản ứng lại, liền túm lấy thắt lưng ta, ta chỉ cảm thấy thân mình bay lên không trung một chút, sau một trận hoa mắt chóng mặt, ta liền bị bao phủ bởi hơi thở ẩm áp. Bùi Tranh hắn thế nhưng đem ta – nhét vào trong chăn!

Ta còn đang muốn giãy dụa, cửa đã mở.

Biểu cữu, người thực sự là khắc tinh a!

“Cháu rể à, lúc này ngươi phải giúp ta a!” Giọng biểu cữu trực tiếp uy hiếp trước giường, người ta cứng lại, không dám nhúc nhích.

Lúc này mà bị phát hiện, sẽ chết càng khó coi..

Giọng Bùi Tranh thần nhiên không hồn giận: “Chuyện gì không thể để ngày mai nói sao?”

“Phu nhân nhà ta lên để đồ rồi! Nghe nói mai là tới!” Giọng nói biểu cữu tràn đầy uể oải, “Chắc là cũng nghe được tin đồn kia rồi, ta đây đều là oan uổng a!”

“Cũng không coi là oan uổng...” Bùi Tranh từ từ nói.

“Ồi chào, ngươi cũng đừng ghi hận như vậy chứ, ta tốt xấu gì cũng ở trước mặt Đậu Đậu nói tốt cho ngươi không ít!” Biểu cữu hừ một tiếng, “Đậu Đậu cũng không biết đã chạy đi đâu, trong cung mọi người đều nói không thấy. Cháu rể, ta chỉ còn có thể đến xin ngươi giúp đỡ mà thôi!”

Ta còn chưa thành thân với hắn đâu! Kêu cháu rể thân thiết như vậy!

Ta ghé vào trong cạnh giường, ngay trước mặt là thắt lưng Bùi Tranh, mùi thuốc nhẹ nhàng truyền đến, ta không phải Ngũ cha, không thể nhận ra là thuốc gì, nhưng có chút quen thuộc, nghĩ rằng cũng không phải bệnh nghiêm trọng gì. Ngoài mùi thuốc này ra, mơ hồ còn có ... mùi hương thuộc về Bùi Tranh (*mùi cơ thể ;;;*)? Lại nói không biết là cái dạng mùi gì, làm cho mặt ta nhìn không được mà nóng lên.

“Ta đã sắp từ quan, sợ là không giúp được gì cho người.” Bùi Tranh nói.

“Việc này và chức quan không quan hệ.” Ngươi - nàng coi như tin được, ngươi làm nhân chứng cho ta, đến lúc nàng đến đây, ngươi nói hai câu công bằng, nàng cũng sẽ không làm khó ta nữa.”

Nói tốt cho biểu cửu còn có thể gọi là công bằng sao? Về sau ta cũng muốn giống như mợ vậy, quản lý Bùi Tranh gặt gao, để hấn giống như biểu cửu vậy – sợ vợ như sợ hổ...

“Được, ta đồng ý với người. Người ra ngoài đi, ta rất mệt. »

Giọng Bùi Tranh khó nén một mõi, biểu cửu như được lệnh đặc xá, vui vẻ nói mấy câu nịnh hót, Bùi Tranh lại hạ lệnh đuổi khách lần nữa, hấn thế này mới rời đi.

Cửa vừa đóng, ta liền tung chăn chui ra trùm mắt hấn, giận giữ nói: “Người muốn làm ngộp chết ta sao?”

Hấn mỉm cười nhìn ta nói: ‘Là tự người muốn trốn.’

“Ta...” Ta khẽ cắn môi nhụt chí, ngập ngừng nói: “Biểu cửu này, nếu để hấn biết, chuyện này sẽ chẳng còn người nào không biết.”

« Uhm » Hấn tỏ vẻ đồng ý gật đầu, lại hỏi: “Bệ hạ, vấn đề vừa rồi, đáp án đâu?”

“Vấn đề gì?” Ta giả ngu.

Hấn cười không nói nhìn ta, nhìn đến mức ta nóng từ tai xuống tận cổ, sau đó ý thức được tư thế hai người có bao nhiêu ái muội – hấn nửa nằm, lưng dựa trên giường, ta nửa quỳ bên cạnh người hấn, một bàn tay còn chống trên ngực hấn –ta vội rút tay về, nhưng việc này, có vẻ để ý quá mức.

Hấn quét mắt liếc ta một cái, ở đầu giường đập một cái, bên giường nảy ra một cái ngăn bí mật, hấn lấy hồ phù giao vào tay ta nói: “Như thế, bình quyền cũng trả lại”

Ta nắm hồ phù lạnh lẽo, bỗng dưng có chút hoảng hốt.

Người này sẽ không chơi đến cùng với ta đi! Ta phẫn nộ nói: “Bùi Tranh, lúc người tại vị nắm đại quyền quân chính (*quân sự và chính trị*), hiện tại nói đi là đi, không khỏi rất thiếu trách nhiệm!”

Hấn thân nhiên nói: “Vậy bệ hạ cảm thấy như thế nào mới phải?”

“Tiếp tục làm chức Thừa tướng của người.”

“Hóa ra...” Hấn gật đầu, “Bệ hạ muốn thảo dân tiếp tục làm trâu làm ngựa sao?”

“Đây gọi là tận lực vì nước!”

“Vi thần đắc tội a...” Tội lỗi chồng chất...” Hấn chậm rãi nói.

“Vậy ...” Ta cắn môi dưới, trong một khoảnh khắc không biết nên nói thế nào mới có thể vẹn cả đôi đường.

Ngón tay lạnh lạnh xoa xoa cánh môi của ta, nhẹ nhàng một chút, ta hơi run, gương mặt nhìn hấn.

Mặt mày Bùi Tranh khó có khi nào ảm áp, dịu dàng như thế này, mỉm cười nói: “Đừng cắn, sắp chảy máu rồi.”

Ta nói lỏng răng, theo thói quen định liếm liếm môi dưới, đã thấy màu sắc trong mắt hấn bỗng dưng sâu thêm 3 phần, hít sâu nói: “Bệ hạ, đừng tùy tiện câu dẫn nam nhân.”

“Cái gì, Cái gì mà câu dẫn!” Ta nhất thời dựng lông: “Người nói bậy bạ gì đó!”

Ngón tay hấn nhẹ nhàng ấn ấn nơi đầu lưỡi ta vừa mới đảo ta, nói: “Đây là câu dẫn!” Dứt lời, tay trái đặt trên lưng ta, kéo sát lại, kéo ta vào lòng hấn, đôi môi ôn lạnh áp xuống, nhẹ nhàng cọ xát lên hai gò má ta, cuối cùng dừng lại trên môi. Cánh môi hé mở, giọng nói trầm khàn: “Bệ hạ, thảo dân đang có bệnh, tự chủ không tốt, người nên tự trọng.”

Tìm ta như nổi trống, hai tai ong ong lên, nhìn hai tròng mắt sâu thẳm gần trong gang tấc, ngo ngác nói: “Quả nhân không nặng.” (*)

(*) *Tự trọng (自重) và nặng (重) đều là một chữ trọng (重), bạn Đậu lơ lơ hiểu nhầm tí ;))*

Hấn cũng run rẩy một chút, lập tức bật cười, môi chạm nhẹ (*) lên cánh môi ta một cái: “Thật khờ.”

(*) *nguyên văn là mỗ a =. =*

Ta lại nói: “Quả nhân không khờ.”

“Được...” Hấn đột nhiên chuyển mình, đem ta áp sát vào lòng, nhẹ nhàng đặt dưới thân. “Quả nhân không khờ, là Đậu Đậu khờ.”

Hơi thở nam nhân này làm cho người ta có cảm giác hít thở không thông, ta đẩy ngực hấn, mặt đỏ tai nóng, “Người làm cái gì thế? Định phạm thượng

sao?"

"Thế thì làm sao?" Bùi Tranh lúc này lại có tinh thần rồi, tay trái chống cằm, trong mắt hàm chứa ý cười trêu tức, "Bệ hạ, người dám tiến vào cửa này, nên chuẩn bị sẵn sàng."

"Chuẩn bị cái gì?" Ta ngạc nhiên.

"Thời khắc này, bệ hạ đáng lẽ phải ở trong cung, làm sao có thể ở trên giường thảo dân được?" Hấn ra vẻ nghi hoặc, nhíu mắt: « Bệ hạ không phải đã nói, một tháng trước khi thành hôn không thể gặp mặt sao? »

"Đó, đó là..." Ta thẹn quá hóa giận, "Ngươi rốt cuộc muốn nói cái gì?"

Hấn cười khê một tiếng, tay phải nắm lấy mớ tóc dài bên tai ta ngấm ngấm, "Bệ hạ, người không phải là đối với thảo dân một ngày không gặp tựa như cách ba thu, vì thế không tiếc phá bỏ quy củ, nhân tối trời mà vào trong phủ thảo dân, thậm chí leo lên giường muốn bức thảo dân đi vào khuôn khổ sao?"

"Ngươi ngươi ngươi....." Ta giấy dựa muốn đứng lên, lại bị hấn dùng thân mình chặn lại, không thể động đậy, hấn còn miễn cưỡng nói câu: "Thảo dân đang có bệnh, tự chủ kém, bệ hạ đừng có khiêu khích loạn lên nữa. Nếu thực làm ra chuyện gì, giờ này, nơi này, tình cảnh này, truyền ra ngoài, sợ người khác nói bệ hạ thú tính nổi lên, bức gian thảo dân, dù sao bệ hạ cũng không phải lần đầu làm ra loại sự tình này."

Ta hít sâu, từng chữ từng chữ nói: "Bùi Tranh, ngươi thật vô sỉ..."

Bùi Tranh hài lòng nhận lấy: "Bệ hạ quá khen. Thảo dân luôn coi thanh danh là vật ngoài thân, người ngoài nói kệ người ngoài, bệ hạ cũng không giống thế, bệ hạ không phải muốn làm một vị minh quân sao?"

"Qua nhân làm không được." Ta thôi chống cự, buồn bực nói.

Hấn cũng dừng động tác, thu hồi vẻ trêu tức, dịu dàng hỏi: "Làm sao vậy?"

Ta trầm mặc không nói, mặc hấn có hỏi thế nào, ta cũng không nói nữa.

Bùi Tranh khê thờ dài, tay phải vỗ về hai gò má của ta. "Lại giận rồi ư?"

Đối với người này, ta thật không biết nên làm như thế nào. Ta nâng mắt nhìn chăm chăm con ngươi sâu thẳm của hấn, nhẹ giọng nói: "Ta hỏi ngươi, vụ án tào ngân thiếu hụt kia, ngươi có can hệ hay không?"

Động tác của hấn cứng đờ, ánh mắt khê động, dừng ở mi tâm của ta, sau đó chậm rãi nói: "Trong lòng bệ hạ có đáp án, cần gì phải hỏi ta?"

"Có liên quan tới ngươi." Tim ta trầm xuống, lại hỏi: "Hạ Kính có phải ngươi giết hay không?"

"Vấn đề này, xin thứ cho thảo dân được giữ im lặng."

"Tại sao lại im lặng?" Tim của ta lại trầm xuống ba phần, "Thật là ngươi giết sao?"

Bùi Tranh không trả lời ngay, "Nếu phải thì sao mà không phải thì sao?" Hấn từ từ tiến sát, hơi thở nhẹ phớt qua hai má ta, "Bệ hạ sẽ giết ta sao?"

Ta nhìn lại hấn, hô hấp cơ hồ ngừng lại: "Ngươi đừng bức ta giết ngươi."

Ý cười lướt qua đáy mắt hấn, giống như nghe được một truyện cười, khó nén giọng cười: "Hóa ra, là ta bức người sao?"

"Phải." Ta hung dữ trừng hấn, "Vẫn là ngươi đang ép ta!" Tất cả mọi người đều đang ép ta!"

Đậu Đậu....." Hấn ngạc nhiên nhìn ta.

"Từ lúc ta 8 tuổi, không, bắt đầu từ lúc 6 tuổi, các người đã ép ta!" Ta hít sâu, run giọng nói, "Bọn họ tự cho là yêu ta, lại chưa từng thực lòng nghĩ cho ta. Mẫu thân nọ các vị phụ thân, liền dùng nửa đời để trả, để ta vì bà mà trả! Bọn họ để một mình ta ở lại để đồ, thậm chí ngay cả A Tự cũng mang đi, ta có nói gì đâu? Ta tự biết bọn họ cũng quan tâm ta, thương ta, làm cho ta rất nhiều, nhưng những việc đó họ có từng nghĩ là ta thực sự muốn hay không?"

Ta nâng tay che mắt, giọng nói đã lẫn tiếng khóc nức nở. "ta 6 tuổi vì trừ (?), 13 tuổi đăng cơ, trong một năm chỉ gặp mẫu thân vài lần. Phụ quân thương ta, Nhị cha chiều ta, đến cuối cùng không phải đều vứt bỏ ta? Quốc sư nói, vì hoàng đế cần phải vô tình, không thể yếu đuối, không thể yếu thế, nhưng những khi "dạ thâm nhân tình" (đêm dài, người tình lặng) ở Sùng Đức cung, ngươi cho rằng ta đang nhớ nhung ai? Bọn họ cũng chưa từng đến thăm ta, chỉ sợ liếc mắt một cái..."

"Đậu Đậu....." Đầu ngón tay hơi lạnh miết đi giọt lệ trong khóe mắt ta chảy xuống, một nụ hôn nhẹ như hoa rơi ở mi tâm ta, trong giọng nói lộ ra thương tiếc, "Ta không biết nằng khở sở như vậy"

Ta đẩy tay hấn ra, hận nói: "Ngươi thì biết cái gì? Ngươi tự cho là cái gì cũng biết! Ngươi là đồ đệ của phụ quân, là con nuôi của Nhị cha, tâm huyết của họ trên người ngươi so với ta còn nhiều hơn, giống như ngươi mới là thái tử, ngươi mới là con họ vậy!"

Hắn há miệng muốn nói, lại bị ta chặn họng, “Ngươi không cần giải thích, ta biết, bọn họ chẳng ta là muốn ngươi giúp ta trông coi giang sơn này thôi. Bọn họ không nỡ để ta chịu khổ chịu mệt, lại muốn ta làm hoàng đế, còn hao hết tâm tư bồi dưỡng một người đến phò tá ta, đến cuối cùng là phò tá hay là chiếm quyền? Ta chẳng qua là hoàng đế bù nhìn ! Nhưng bọn họ dựa vào cái gì mà tin tưởng ngươi như vậy, thậm chí còn tin tưởng hơn ta? Bùi Tranh, ngươi làm sao làm được như vậy?”

Ta khó tin nhìn hắn, “Bọn họ mỗi một người, thậm chí Liên cô, đều nói ngươi yêu ta, bọn họ yêu ta, làm hết thầy đều là vì ta, khiến cho ta tin tưởng ngươi.... Ngươi bức ta, gạt ta, ức hiếp ta, ngươi dựa vào cái gì, để cho ta tin tưởng ? »

“Ta ngay cả chính mình còn không tin, làm sao có thể tin ngươi...” Ta vô lực nhắm hai mắt lại, giọng nói yếu ớt, ngay cả chính mình cũng không nghe rõ câu chữ.

Vòng tay quanh ta hơi hơi kéo chặt, vỗ nhẹ trên lưng ta, giọng Bùi Tranh trầm thấp dịu dàng: “Là chúng ta sai rồi...”

« Đương nhiên là ngươi sai. » Ta thấp giọng trả lời một câu, đầy bụng ủy khuất hóa thành lệ ý, “Ta ghen tị ngươi có thể làm cho họ vui lòng, chán ghét ngươi cũng giống bọn họ khắp nơi đều bức ta. Muốn ta làm hoàng đế, lại cái gì cũng không cho ta làm, lúc mới đăng cơ ta trọng dụng ngươi, nay nghĩ lại ta thật ngây thơ, lúc trước nếu ta nắm hết quyền hành, toàn quyền tự mình chấp chính, nay làm sao phải chịu ngươi ức hiếp ...”

Có đôi khi nghĩ, sự tồn tại của ta, có lẽ chính là một cái lý do cho mẫu thân thoát khỏi đê đố. Nơi này, chính bà cũng không muốn nán lại, lại để lại một mình ta.

Một mình cô độc.

« Ta không phải là ức hiếp nàng... » Bùi Tranh ở bên tai ta than nhẹ một tiếng, « Ta chỉ là không nỡ nhìn người chịu mệt. Nghĩa phụ có nói, bọn họ khiến nàng thiệt thòi, họ nợ nàng, ta đền trả, ta cam tâm tình nguyện.”

Nợ nần như vậy, mẫu thân nợ phụ thân, ta trả, phụ thân nợ ta, hắn trả. « Vậy ... Có phải ta nợ ngươi hay không ? » Ta hơi hoang mang, nếu theo logic, là như vậy, ta nợ hắn.

Bùi Tranh nhin không được khẽ cười nói: “Nàng chưa bao giờ nợ ta cái gì, đều là ta cam tâm tình nguyện.”

Cam tâm tình nguyện, nghe thật tốt a....

Ta gạt mình hỏi phục tinh thần, cầu hắn một cái, cả giận nói : « Chớ có lừa bịp ta, ngươi nay muốn quyền có quyền, muốn tiền có tiền, tự nhiên là thật sự cam tâm tình nguyện. Quốc sư nói, ta ở vị trí cao như thế nào, mỗi người đối với ta đều có rắp tâm, cầu danh cầu lợi, cầu quyền cầu thế, ngươi chẳng lẽ chẳng cầu gì sao ? Ngươi tốt với ta, mặc dù thực sự chỗ nào cũng giúp ta, chẳng lẽ không có rắp tâm?”

« Rắp tâm, đương nhiên là có. Nhưng không cần nịnh hót , bợ đỡ nàng, quyền thế địa vị, ta đều có thể đạt được. Đậu Đậu, nàng nghĩ ta làm nhiều việc vì nàng như vậy, là muốn cái gì ? » Hắn đang vuốt hai má của ta, trán chạm trán ta, trong phượng mâu sâu thẳm giống như có nhu tình quyến luyến hóa không ra. “Ta muốn có nàng, không còn gì khác.”

Đến bây giờ, hắn mới nói những lời này.

Ta không biết nên tin tưởng hay không, năm năm kiếp sống đế vương, Quốc sư khiến ta không muốn tin tưởng bất cứ kẻ nào, nhất là Bùi Tranh. Lời Quốc sư.... luôn đúng....

Nhưng khi Bùi Tranh hôn ta, ta không có kháng cự, hắn có một đôi mắt đa tình, khiến cho người bị nhìn cũng nghĩ là chính mình được yêu sâu đậm, dễ dàng chìm đắm.

Tay hắn đặt sau gáy ta nhẹ nhàng vuốt ve, ta ở trong lòng hắn nhẹ nhàng run rẩy, chỉ nghe thấy tiếng tim đập cùng hô hấp của mình hỗn loạn.

Hôn nhẹ rồi dừng lại.

Ta hạ mi mắt, hai má nóng lên, nghe thấy giọng Bùi Tranh ám ảnh, chậm rãi nói : « Đậu Đậu, nàng mới 18 tuổi. »

“Ta đã 18 tuổi.” Ta hơi thờ ơ, sửa đúng từ cho hắn. 18 tuổi, sớm đã trưởng thành, cũng sớm nên thành gia.

"Ta nhớ hồi nhỏ nàng có nói, không muốn làm hoàng đế. Ta nghĩ nàng không thích triều chính, cho nên tự làm mọi việc, nếu nàng muốn tự mình chấp chính, ta dạy cho nàng, không chậm trễ nữa.”

Hắn từ khi nào trở thành người nói dễ nghe như vậy? Ta kinh hãi, nghi hoặc nhìn hắn, do dự nói: “Ngươi dạy cho ta, vậy còn không phải muốn ta toàn bộ đều nghe lời ngươi. Cả lũ thần tử trong triều, đều là người của ngươi, không phải của ta.”

Bùi Tranh cười, thờ dãi : “Bọn họ là người của ta, ta là người của nàng, như vậy không phải giống nhau sao?”

Ta nghe xong, mặt nóng lên, hắn lại nói: “Nàng đã không thích, vậy về sau đều nghe lời nàng, được chưa?”

Hắn đối với ta ngàn y trăm thuận như vậy, lại khiến ta không quen, chẳng nhẽ thật sự bị bệnh hồ đồ rồi ?

“VẬY ...” Ta vẫn còn một câu cuối cùng muốn hỏi ngươi, Hạ Kính có phải ngươi giết hay không?”

Bùi Tranh ý cười âm trầm, chỉ thở dài một hơi.”Ta nói không phải, nàng tin sao?”

“Tất cả chứng cứ đều chỉ về ngươi, không phải ngươi, còn ai được nữa?”

Bùi Tranh thở dài: “Nàng đối với Tô Quân "thâm tín bất nghi", đối với ta “thâm nghi bất tín”, ta có nói nữa, cũng có ích gì?

Nếu không tin chắc là trong lòng nàng còn có một chỗ dành cho ta, ta làm sao có thể giữ được tới bây giờ...”

Bạn đang đọc truyện *Quả Nhân Có Bệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 17: Biến thái

Mỗi người đều cảm thấy bản thân oan ức, có ai thực sự hiểu, lý giải đối phương.

Có thể hẳn chưa từng hiểu ta, tựa như ta cũng chưa từng thực sự hiểu rõ hẳn, ngay cả hẳn nói gì mà: “Đội mười mấy năm, cũng không để ý thêm mấy tháng này.”

Mười mấy năm.....

Lần đầu tiên ta gặp hẳn, cùng lắm mới có 6 tuổi, tính ra cũng đã 12 năm. Chẳng lẽ lúc ấy hẳn liền có rắp tâm khác với ta?

Bùi Tranh, ngươi thực biến thái!

Ta ở trong phòng hẳn nghe hẳn giảng giải từng chút từng chút về quan hệ chính trị rắc rối phức tạp trong triều đình, lại đem việc quan trọng ở biên cương, tình hình cụ thể ở địa phương ra phân tích, công văn tuy nhiều, trong 2-3 canh giờ cũng xử lý xong xuôi.

Ta thấy sắc mặt hẳn khó nén về mặt mũi, nghĩ rằng thôi đi, biến thái thì biến thái đi ta tạm thời tin hẳn một lần.

“Nói thật một câu, nhưng đừng giận đối nữa nhé.” Bùi Tranh nhẹ nhàng ấn trán của ta. “Vị trí hoàng đế này, vốn không hợp để nữ nhân ngồi.” Lòng nữ nhân mềm yếu, dễ dàng xử trí theo cảm tính.”

“Quốc sư nói có đạo lý, quả nhân cảm thấy nên tôn sùng nho gia, theo nhân chính (*nền chính trị nhân từ*), theo vương đạo (*thuật cai trị*).” Ta đứng đắn nói.

“Quốc sư dạy hồng nàng rồi...” Bùi Tranh than nhẹ một tiếng, “Thịnh thế vương đạo, loạn thế bá đạo (*ngang ngược, chuyên chế*). Nhưng vương đạo lý tưởng hóa quá mức, có một số chỗ, nên dùng trọng điểm (*trùng trị nghiêm khắc*), không thể nương tay. Giết gà dọa khỉ, phải có uy, mới chấn trụ được hậu nhân.”

“Tội không xử người vô can, xét nhà diệt tộc không phải hơi quá đáng sao? Liên lụy người vô tội, quả nhân thấy chung cảm thấy không ổn.” Ta vẫn là lấc đầu, khi trước ở Mỗ quận vì có gian lận thi cử, học sinh bất bình, ở “Trường thi” – hai chữ phía trên đây về văn chương, đổi thành “Bán hết” (*). Việc này truyền đến đế đô, ta đương nhiên là hạ lệnh tra xét rõ ràng, kết quả lại liên lụy ra trên dưới hơn mười người. Ý ta vốn là cùng lắm cho bãi đi tên quyền quý cầm đầu, Bùi Tranh lại kiên quyết đem đường dây này hoàn toàn nhổ bỏ, thủ phạm chính chém, lập tức hành quyết, tông phạm trọn đời không thể làm quan. Khi đó ai ai trong triều cũng cảm thấy bất an, cũng không ai dám phản đối hẳn, ta phản đối vô hiệu, trên triều đình lập tức thiếu mất mấy cái đầu.

(*) Trường thi “贡院”, bán hết “卖完”, thêm vài nét là ra, bạn nào từng xem *Tể tướng Lưu gù* sẽ thấy tiết mục này :P

Chuyện này truyền đi, danh tiếng của Bùi Tranh tăng lên không biết, có điều là cái tiếng tàn nhẫn. Cũng có người nói hẳn nhân cơ hội diệt trừ kẻ bất đồng, tóm lại một kẻ vốn có tiếng không tốt, dù có làm chuyện tốt, người khác cũng nghĩ xấu cho hẳn.

Ta vốn cũng không tính là minh quân, nhưng bao nhiêu lời gièm pha trong triều cũng có thể phân biệt, thường hành tẩu trong dân gian, lời dân chúng ta còn có thể tin 9 phần. Người người đều nói Tô Quân tốt, Bùi Tranh xấu, ta còn có thể mở lòng với hẳn như thế nào?

Ta ban đầu trong lòng cũng vương khúc mắc với hẳn, cũng chỉ có thể nghĩ xấu về hẳn, điểm duy nhất ta thích ở hẳn, đó là hẳn thích ta.

Như thế tính ra, ta cũng có chút vô si.

“Nữ nhân a...” Hấn lắc lắc đầu, thờ dãi, mặc dù không nói ra, nhưng hiển nhiên là có chút khinh thường.

“Bùi Tranh!” Ta giận trừng mắt hấn.

Hấn nhủ mi nhìn ta, vừa cười nói: “Nữ tử, tốt. Thiếu nữ, tuyệt (*nữ tử giả, hảo dã, thiếu nữ giả, diệu dã - để nguyên văn có vẻ văn hơn nhỉ :-?*). Vi thần là đang cảm khái, bệ hạ thật sự vừa tốt vừa tuyệt diệu.

“Nịnh thần!” Ta nhin không được mà mỉm cười, cong khóe miệng, “Ngươi đây là a dua nịnh hót.”

“Vi thần thật tâm thực ý, chẳng biết làm thế nào, bệ hạ mềm lòng lương thiện, lại yêu bệ hạ như thế, chỉ là nếu bệ hạ có thể đối với vi thần mềm lòng, lương thiện vài phần, lại càng tuyệt.” Bùi Tranh nghiêm túc nói.

“Ngươi...” Ta liếc xéo hấn, “Ngươi đây là đang đùa giỡn quả nhân sao?”

“Vi thần phụng chỉ đùa giỡn bệ hạ.”

Xuy!” Bỗng nhiên phát hiện, người này thật sự có thể nói lời dễ nghe, cũng biết nói lời ngon tiếng ngọt, chỉ ít thì cảm giác hậm hực mới đây của ta đã tiêu tan không ít. “Ngươi không tự xưng thảo dân nữa sao?”

“Phải, vi thần cảm thấy không ổn, bệ hạ nghe được cũng đừng xoay đi.” Bùi Tranh cúi đầu nhìn ta, cười nói.

Là rất không quen...” Ta thành thật gật đầu.

“Qua một tháng nữa, vi thần sẽ đổi cách xưng hô.” Bùi Tranh sờ sờ cằm, đáy mắt hiện lên ý cười. “Tự xưng, vi phu?”

Mặt ta nóng lên, đẩy hấn ra một chút, nghiêm mặt nói: “Quả nhân ra lệnh không cho ngươi đùa giỡn nữa!”

Hấn cười ha ha, lại đem ta áp vào trong lòng, ôm chặt lấy, chống lên trán ta, dịu dàng nói: “Tính khí này của nàng, đến cũng nhanh đi cũng nhanh, hận thù cũng không giữ được qua một đêm, lại nhớ kỹ điểm tốt của người khác nhiều hơn, sớm biết như thế, trong quá khứ ta cũng không ức hiếp nàng nữa. Vừa rồi chảy nhiều nước mắt như vậy, là kìm nén từ lâu rồi sao?”

Ta dòi mắt không dám nhìn hấn, ngập ngừng nói: “Ngươi đừng có vuốt mặt không hề mũi, ta còn thực chán ghét ngươi.”

“Đừng nói lập ta làm phượng quân là ta ép nàng, nàng nếu thực không muốn, ta sẽ không bức nàng, cũng không bức nổi nàng. Đậu Đậu, nàng thích ta, chỉ là chính nàng không muốn thừa nhận, chỉ có ở trước mặt ta, nàng mới thực sự là nàng.”

Bùi Tranh cong khóe miệng, tràn đầy tự tin nói, “Nàng tự cho rằng chán ghét ta, kỳ thật là để ý ta, nàng muốn lật đổ ta, đơn giản là là không muốn bị ta áp chế, không muốn thua ta, kỳ thật cũng là để ý ta. Ta biết, nàng trách ta không coi nàng ra gì, lại không biết ta sớm đã đem nàng đặt trong lòng.”

Ta khiếp sợ trừng mắt hấn, mặt đỏ tai nóng, lắp bắp nói: “Ngươi, ngươi, ngươi, ngươi người này, làm thế nào mà có thể vô liêm sỉ đến nông nổi này? Ta xấu hổ thay ngươi! Ai để ý, ai thích ngươi?”

Hấn đột nhiên cúi đầu chặn cánh môi ta, thân ta lùi ra phía sau, thắt lưng lại bị hấn gắt gao chế trụ, vốn tưởng là sắp bị thâm nhập, đùa giỡn rồi, hấn lại buông ra, cười ngâm nga nhìn ta: “Nếu không thích, có thể phản ứng như vậy sao?”

Ngón tay hơi lạnh vuốt ve hai má đang nóng lên của ta, ta cắn môi, phui tay hấn ra, ngập ngừng nói: “Phản ứng tự nhiên, trong sách miêu tả hôn môi, đều sẽ mặt đỏ tim đập.”

“Đáng tiếc, đời này nàng không còn cơ hội trải nghiệm cảm giác bị người khác hôn môi nữa rồi...” Bùi Tranh ý tứ sâu xa nói một câu. Bên ngoài truyền lại tiếng trống canh, đã là đêm khuya, “Ngày mai còn phải lên triều, nàng nên trở về cung.”

“A! Đã canh hai rồi!” Ta giờ mới bừng tỉnh lại, nhảy từ trên ghế xuống. Canh năm phải lên triều, cả đêm ta đều chưa chợp mắt! Đột nhiên nhớ ra, Bùi Tranh đang bệnh, cũng phải theo ta hồi lâu

Lương tâm ta bộc phát, thái độ với hấn tốt lên một chút. “Ngươi cũng sớm nghỉ ngơi đi.”

Hấn mỉm cười nói: “Đa tạ bệ hạ quan tâm, vi thần không phải sáng sớm vào triều, có thể ngủ thẳng tới khi mặt trời lên cao.”

Hâm mộ, ghen tị, hận

“Vậy, ngươi cứ từ từ dưỡng bệnh cho khỏe..” Ta ngập ngừng hai câu, thu dọn tấu chương.

Bùi Tranh bỗng nhiên mở miệng nói: “Bảo vệ Hạ Lan cho tốt.”

“Cái gì?” Ta ngây ra một lúc, ngẩng đầu nhìn hấn.

“Có một số việc, trước khi có chứng cứ, ta sẽ không nói cho nàng, nàng cũng sẽ không tin. Nhưng chuyện này, nàng phải nghe ta, bảo vệ Hạ Lan cho tốt. Sanh Nhi nói nàng để cho Hạ Lan ở tại tiểu viện cạnh ti nữ quan, nơi đó phòng vệ lỏng lẻo, đưa Hạ Lan quay về nhà lao đi, nơi đó an toàn nhất.”

“Ngươi” Ta cao thấp đánh giá hần, có chút đoán không ra. “Có người muốn giết Hạ Lan sao? Ài?”

“Hạ Lan có khả năng biết một số bí mật, mà ngay cả chính hần cũng không biết là quan trọng đến thế nào. Nghe ta một lần, bảo vệ tốt cho hần.” Nói xong, còn sờ sờ đầu ta, nói một chữ : “Ngoan....”

Ta khinh bỉ né tay hần, nói : « Vụ án Tào ngân thiếu hụt còn chưa tra rõ, ngươi cũng là kẻ có liên quan, đừng hòng rũ trách nhiệm.”

Bùi Tranh thu tay, vẫn có hứng thú nhìn ta: “Nàng tra ra bao nhiêu rồi, làm sao khẳng định người là ta giết như vậy?”

“Chứng cứ ta đương nhiên không thể nói cho ngươi.” Ta nhìn hần chăm chăm, cuối cùng cũng không làm căng được, thở dài, “Ngươi tốt nhất có thể chứng minh mình trong sạch.”

Bùi Tranh cười nói: “Bệ hạ của ta a... Nếu vi thần là vô tội, vậy Tô gia chẳng phải là không trong sạch sao?”

Tìm ta nhảy dựng, lại nghe hần nói: “Gốc rễ vụ án này sâu thế nào, ngay cả vi thần cũng không dám xác định. Hai phe phái trong triều, trong lòng người tự nhiên cũng biết, Quốc sư đạo đức tốt, Tô gia một nhà trung hiền, nếu ta nói, u ác tính thực sự, là công khanh quý tộc Tô gia, nàng có tin không?”

Môi ta run run, thấp giọng nói: “Không tin.”

“Phải rồi, nàng không tin, người trong thiên hạ cũng không tin, ta cũng không muốn tin, nhưng đây là đáp án ta cho nàng. Tin ta hay là tin Tô Quân, lựa chọn là ở nàng » Bùi Tranh đem kết quả ném cho ta, giống như vô số lần trong quá khứ, ta lại bị kẹt ở trung tâm xung đột giữa 2 người này.

Ta nắm chặt ngọc tỷ, trong lòng một đồng hồ hỗn độn.

Quốc sư đạo đức tốt, trời quang trăng sáng (*quang phong tể nguyệt*), là rường cột nước nhà, là tấm gương cho bá quan. Tô Quân quân tử đoan chính, thuộc dòng dõi trung lương, là thanh thiên trong miệng dân chúng

Bùi Tranh nhẹ nhéo vành tai của ta, cười nói: “Tai bệ hạ thật mềm, nịnh thần ta đây rót vào hai câu gièm pha, nàng liền dao động rồi.”

Ta né tránh tay hần tức giận nói: “Ngươi đừng nói đùa loạn lên nữa.”

Bùi tranh thân nhiên cười nói: “Nàng biết không phải. Ngồi ở vị trí cao như ta thế này, tất nhiên một thân nợ máu, người ta giết rất nhiều, có tội, vô can, kẻ nào cũng có. Nàng nếu thật muốn định tội ta, ta chết 10 lần sợ cũng không đủ. Nhưng việc ta đã làm, không thêm phủ nhận, việc ta không làm, cũng tuyệt đối không thừa nhận.”

Ta ngây ngốc nhìn hần nửa ngày, tin và không tin trong lúc đó đang đưa trái phải ?

Chính trị gia trời sinh là con hát, ta không phải không biết kỹ xảo diễn xuất của hần, đã thấy hần lừa người khác như thế nào, ta không khỏi lo lắng hần cũng dùng thủ pháp như vậy lừa gạt ta. Lúc trước, ta rơi lệ trước mặt hần, sau đó tuy có ba phần là thử, nhưng bảy phần là thật tình, là những lời trong lòng suy nghĩ, rốt cuộc thì cũng không thật được như diễn xuất của hần

Quen nhìn trên quan trường cảnh ngươi lừa ta gạt, đối với việc của Hạ Kính, ta cũng không thật sự để ý hần có lừa ta hay không, ta để ý, chính là câu “thích” kia của hần, đến tội cùng có bao nhiêu là thật tâm

Nói thương ta, yêu ta, cuối cùng đều là vứt bỏ ta. « Thích » kia của hần, đáng giá đến đâu?

Thần thờ hồi cung, lại vội vã lên triều, đến tận lúc quần thần bên dưới hô xong 3 lần vạn tuế, ta mới hồi phục tinh thần, nói : “Bình thân.”

Xuân đến nhiều việc cần giải quyết, may là hôm qua ta vụng trộm đến thăm phủ Thừa tướng, lúc lâm triều mới có thể tiến hành mọi việc một cách tuần tự. Nhìn mấy vị thần tử hồ nghi vụng trộm đánh giá ta, phòng chừng trong lòng cũng bồn chồn, kinh hãi —“Phế đế” ta đây đột nhiên phát uy, Bùi tướng không xuất hiện mà triều đình cũng không loạn, vậy, thời thế có lẽ sắp đổi rồi.

Lúc Tô Quân nhắc lại việc hôm qua, thỉnh cầu tạm thời cách chức điều tra Đại Lý tự khanh và Kinh Triệu Doãn, ta lại hoảng hốt.

-- « Ta và Tô Quân, nếu chỉ có một người trong sạch, nàng sẽ lựa chọn ai ? »

Khi Bùi Tranh nói những lời này, đáy mắt không có nghi vấn, giống như hần đã biết được đáp án.

Nhưng lời này cách thực tế quá xa. Chân tướng chỉ có một, ai trong sạch chẳng lẽ ta quyết định là được sao? Huống chi chính bản thân ta cũng không xác định được....

Ta và Tô Quân có tình bạn học (*đồng song chi nghị*), lúc ta bất lực nhất, người bên ta an ủi, vẫn là chàng.

« Hoán Khanh, mẫu thân cùng các vị phụ thân mang A Tự đi rồi, để đô chi còn lại có một mình ta. » Năm ấy ta 12 tuổi, Văn Vụ biệt viện vừa mới xây xong, năm sau nữa là năm ta đăng cơ, cũng là lúc ta phải rời khỏi Thái Học phủ. Lúc ta thốt ra câu nói kia, Tô Quân đứng ngay phía sau ta, nắm tay ta từng đường từng nét, viết xuống một chữ “Sầu”.

Sầu, vốn là cách lòng người một mùa thu.(*)

(*) chữ sầu “愁”(buồn) được hợp bởi chữ thu (mùa thu) “秋” ở trên, chữ tâm “心” ở dưới. Câu này mình thấy rất hay - có 2 tầng nghĩa, nhưng không dịch làm sao cho thoát ý được, bắt lực :-

Chàng một lời an ủi cũng chẳng nói, chỉ là vòng tay quanh ta hơi chặt, giống như một cái ôm yên lặng, muốn mượn một chút ấm áp này sưởi ấm trái tim ta.

Ta vẫn nghĩ rằng trong lòng chàng có ta, ngay cả khi chàng nói người đó là Bùi Sanh, ta vẫn giữ ảo tưởng.... Nhưng chút ảo tưởng này, không đủ để níu giữ ta tiếp tục chờ đợi. Có lẽ Bùi Tranh nói đúng, ta không phải chính bản thân mình thích người ta như thế (nghĩa là thích đơn thuần, thích vì chính bản chất của sự vật, hiện tượng ;)), chỉ là một người cô đơn đã lâu, muốn có người bên cạnh, cho nên thích người nào đối tốt với ta, nếu người đó ruồng bỏ ta, ta chỉ có thể đi tìm một vòng tay ấm áp khác.

Bùi Tranh

Ta cúi đầu nhìn về đội ngũ bá quan. Nay Tô Quân đã thay thế được vị trí của Bùi Tranh trên triều, mà Bùi Tranh ... Đại khái có thể thay thế được vị trí của Tô Quân trong lòng ta.

Hắn luôn có thể dễ dàng làm lòng tin của ta dao động....

"Bệ hạ ? » Giọng nói trong trẻo nhưng lạnh lùng làm ta bừng tỉnh, quay lại nhìn về phía người dưới điện, nói, “chuyện gì?”

Con người đen lánh của Tô Quân hiện lên nghi hoặc, liếc ta một cái cực nhanh, lại cúi đầu lặp lại thỉnh cầu của mình một lần nữa.

"A, chuẩn tấu!"

Lúc nói ra hai chữ kia, ta còn không ý thức được là đã chuẩn tấu cái gì.

– « Đây là cuộc chiến giữa ta và Tô Quân, nàng cần đứng ngoài tình tảo, đừng đặt mình vào trong sự việc. »

Chân tướng chỉ có một, ta cũng muốn xem, hắn có thể tra ra cái dạng chân tướng gì?

Bùi Tranh, người có phần quá tự tin rồi....

Ta hoảng hốt nhìn Tô Quân, chung quy cảm thấy chàng của ngày hôm nay, đã thay đổi khiến ta có chút nhìn không rõ, là thay đổi từ lúc nào vậy ? Đường như là từ sau khi Quốc sư bị bệnh, ngày đó ở phủ Quốc sư, ta nói muốn đề bạt chàng vào nội các, biểu hiện của chàng là lạ...

Cuối cùng thì chuyện chàng và Quốc sư tranh chấp là chuyện gì ?

Là Bùi Tranh

Hay là ta ?

– "Cần ta phải thế sao ? Tuyệt không lừa nàng, giấu diếm nàng, ức hiếp nàng, trợn đời trợn kiếp yêu nàng, yêu chiều nàng, trung với nàng"

– Bùi Tranh, người uống nhầm thuốc gì, miệng lưỡi trơn tru như vậy ?

– "Bệ hạ đột nhiên leo lên giường của vị thần, vị thần thụ sủng nhược kinh, thị sủng nhi kiêu" (được sủng ái mà lo sợ, ý vào sủng ái mà kiêu ngạo)

– "vô sỉ!"

– « Bệ hạ đỏ mặt rồi ! »

Ta nhin không được nâng tay sờ sờ hai má mình...

Một người là vị hôn phu, một người là bạn thời thơ ấu, hai người bọn họ, ai ta cũng không muốn thấy xảy ra chuyện.

Nhưng nếu không phân rõ đen trắng, như vậy lần này, ta đối với ai cũng không công bằng, ai vô tội, ai có tội, để cho chúng có chứng minh đi.

Bạn đang đọc truyện *Quả Nhân Có Bệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 18: Tổng được (Đưa thuốc)

Lúc mọi tiến cung diện thánh, ta đang ở tuyên thất cùng vài vị đại thần nội các bàn bạc chính sự, hơn phân nửa là những vấn đề lưu lại sau khi tạm thời cách chức Bùi Tranh. Bùi đảng có vài tên tiểu lâu la liên danh viết tấu, đơn giản nói là không có Bùi tướng, triều đình bất an, mọi việc trong ngoài đều dở dang – tấu chương này trình lên trước khi lâm triều, phòng chừng bọn chúng bây giờ trong lòng đều hối hận rồi.

Lấy việc không lên triều để uy hiếp quả nhân phục chức cho Bùi Tranh, quả nhân lương thiện, hiểu ý người cũng để cho bọn chúng tạm thời cách chức về nhà tự ngẫm đi. Vài vị trí mấu chốt nhất thời bị trống, vừa rồi lên triều ta cố ý không đề cập tới việc này, mà sau khi bãi triều mới ở tuyên phòng bàn bạc cùng năm vị đại thần.

Năm người này ban đầu chia làm 2 đảng, một bên họ Tô, một bên họ Bùi, đại sự trong triều bước đầu thường được nội các bỏ phiếu biểu quyết, sau đó để quả nhân chủ trì. Nhưng những năm gần đây, trên cơ bản quyết nghị của Bùi Tranh chính là quyết nghị của nội các, quyết nghị của nội các cũng chính là quyết nghị cuối cùng. Trong 5 người, ba người là Bùi đảng, một phiếu trong tay quả nhân kia tuy rằng có giữ ngọc tỷ, nhưng vẫn vô lực như trước.

Nay không có Bùi Tranh, tình thế của nội các thay đổi, 2-2 ngang hàng. Điểm trí mạng nhất là: Không có Bùi Tranh, Bùi đảng không có thủ lĩnh.

“Nay tạm thời cách chức điều tra Đại Lý tự khanh, mà vụ án Hạ Kính cấp bách, phải có người thay thế. Trong lòng bốn vị khanh gia có sự lựa chọn nào thích hợp không?”

Ta quét mắt liếc bọn họ một cái.

Hai người Bùi đảng liếc nhau một cái cực nhanh, liền muốn đứng dậy nói, lại bị Tô Quân mở miệng giành trước.

“Đại Lý tự khanh vì Bùi tướng mới mắc tội, để tránh hiềm khích, không nên chọn người có quan hệ với Bùi tướng hoặc vụ án của Hạ Kính.” giọng nói ôn hòa, trong trẻo nhưng lạnh lùng uy nghiêm, quả thực cũng có thể dọa người.

Ta gật đầu, trầm ngâm nói: “Vậy Tô khanh gia nghĩ người nào thì thích hợp?”

“Bệ hạ còn nhớ Dị Đạo Lâm không?”

Tên này nghe rất quen, hơn nữa khiến mắt ta giật giật, hình như không phải chuyện gì tốt

Tô Quân lương thiện, hiểu ý tiếp tục giải thích: “Là thám hoa năm Sùng Quang đầu tiên.”

Ta hít một hơi khí lạnh.

Đó chính là vị thám hoa hại quả nhân mang tiếng xấu dân quân! Cái gì mà hợp khẩu vị, cái gì mà lạt thủ thôi hoa. *(xuống tay độc ác tàn phá đời hoa, kiểu kiểu như thế ;))*

Ta run giọng hỏi: “Hắn thì làm sao?”

Tô Quân khẽ cười nói: “Dị Đạo Lâm vừa mới hồi kinh báo cáo công tác, bây giờ vẫn còn đang ở đề đô. mấy năm nay, hắn luôn đảm nhiệm chức vụ ở Sóc Phương (朔方: *tra từ điển cũng đồng nghĩa với 北方*: là phương Bắc), thành tích vượt trội, theo lý nên trọng dụng. Nhưng vì trước đây kẻ thích hợp trong triều không thiếu, nên mới bị ngưng lại lâu như vậy.”

Dị Đạo Lâm người này, ta có chút ấn tượng. Năm đó, khuôn mặt tuần tú trắng bệch, xanh mét vì ngâm nước kia của hắn đã khắc sâu một bóng ma trong tâm hồn non nớt của ta, thế nên sau đó tất cả thám hoa ta đều không muốn gặp. Người này lại có chút quái dị, nói dễ nghe thì là ngay thẳng chính trực (*thiết cốt tranh tranh*), không sợ quyền quý, nói khó nghe thì là bảo thủ kỷ cương, chết cũng vẫn sĩ diện. Lại bởi vì truyền thuyết dân gian “Nữ hoàng đế gặp sắc khôi ngô, Thái Thanh trì lạt thủ thôi hoa”, hắn giận dữ làm ra vẻ không thèm làm quan ở kinh thành, không thèm vào Hàn Lâm viện, làm ra vẻ không cần tiền đồ tốt, tự xin đi Sóc Phương - vùng tây bắc hoang vắng, lạnh lẽo, đi một lần liền đã 5 năm.

Nói thực ra, Tô Quân có thể đề cử người này, ta có chút kinh ngạc. Ta vốn tưởng rằng, chàng cũng sẽ giống người Bùi đảng, đề cử người của mình, dù sao vị trí Đại Lý tự khanh này vô cùng quan trọng, nhất là lúc đang điều tra vụ Tào ngân thiếu hụt này. Dị Đạo Lâm kia là nhân sĩ hoàn toàn vô đảng phái, tính tình như tảng đá trong hầm cầu, vừa thối lại vừa cứng, muốn mua chuộc cũng không dễ, đưa hắn lên vị trí này, quả thật là thích hợp nhất, cũng phù hợp nhất với yêu cầu của ta.

Chẳng qua....

Ta nhủ mảy. “Hắn chưa bao giờ làm việc ở Đại Lý tự, một bước thăng hán lên cửu khanh, sợ là khó có thể thuyết phục quần thần.”

Tô Quân thân nhiên cười nói: “Đại Lý tự khanh chỉ là tạm thời cách chức, không phải miễn chức hắn. Dị Đạo Lâm cũng chỉ là thay quyền, chỉ cần bệ hạ tín nhiệm trọng dụng, đại thần trong triều sẽ không có dị nghị.” Khi chàng nói lời này, con ngươi đen như mực như có ánh sáng rọi, tựa như là đang ủng hộ ta ... “Có thể thuyết phục quần thần hay không, còn lại đều dựa vào bản lĩnh của Dị Đạo Lâm. Nhưng ba vạn binh sĩ ở Sóc Phương kia đối với một vị quan văn như hắn lại vô cùng phục tùng, vì thần cũng tin tưởng hắn.”

Sóc Phương ta cũng đã đi qua, dù sao đó cũng là nơi Nhị cha ta – trấn quốc đại tướng quân từng phòng thủ. Đó từng là bức bình phong che chở cho Trần quốc trước Lương quốc, từ phía Bắc nhìn lại, là thảo nguyên hoang mạc vô cùng vô tận, thu đông hai mùa gió lạnh thấu xương, như đao cắt hai má,

“Khô hàn” (*lạnh khủng khiếp, nghèo xơ xác*) hai chữ không đủ để hình dung. Dị Đạo Lâm khi còn nhợc quán (*thời xưa gọi thanh niên khoảng 20 tuổi là nhợc quán*) đã đi Sóc Phụng nhậm chức Huyện lệnh nhỏ bé, mấy năm liên tục thăng chức, bây giờ đã là Thái thú Sóc Phụng. Binh lính thì hơn phân nửa là không phục thù sinh, nhất là hấn năm đó – ta nhớ rõ là một tên tiểu bạch kiểm nhả nhặn, lịch sự, muốn cho đám binh lính kia phục hấn, chắc phải chịu đựng không ít.

Nghĩ như thế, ta cũng thấy tin tưởng hấn hơn, đảo mắt nhìn về phía ba vị đại thần, nhẹ giọng nói: “Qua nhân cũng thấy người này không tồi, ba người các khanh, có dị nghị gì không? Hà?”

Ba người vội ho một tiếng, cúi đầu nói: “Chúng thần không dị nghị.”

Tiểu Lộ Từ nháy mắt với ta, ta mới nhớ mợ còn đang đợi bên ngoài tuyên thất, sau khi giải tán, ba người kia đi trước, ta gọi Tô Quân lại.

“Tô khanh gia, quả nhân có chuyện muốn hỏi.”

Tô Quân dừng bước, chậm rãi xoay người nhìn ta, nghe thấy tiếng bước chân ba người kia biến mất, mới mỉm cười mở miệng: “Bệ hạ, cứ hỏi.”

“Thân thể Quốc sư vẫn tốt chứ?” Ta cẩn thận hỏi, “Qua nhân để khanh thay vị trí của ông, ông có nói gì không?”

Ta chỉ lo lắng ông đang bị bệnh, lại bị ta làm tức giận thờ không ra hơi, khiến ông đi gặp liệt tử liệt tông sớm.

Tô Quân nhẹ giọng nói: “Tạ bệ hạ quan tâm. Tô phụ cảm tạ bệ hạ thương xót, vì thần cũng khuyên ông đã đến lúc an hưởng tuổi già. Tâm còn ở thiên hạ, nơi nào không phải triều đình.”

Nghe chàng nói, luôn khiến người ta như tắm trong gió xuân, ta cũng nhin không được mà cong khóe miệng, liên tục gật đầu. “Chí phải, chí phải. Quốc sư lúc nào cũng tận tụy nhiều năm như vậy, là lúc hưởng phúc rồi. Chuyện kia” Ta do dự một chút, không biết có nên hỏi vấn đề kia không.

Trong mắt Tô Quân hàm chứa ý cười nhẹ, khẽ gật đầu, ý bảo ta nói tiếp.

Aizz, dù có hỏi, chàng đại khái cũng sẽ không trả lời chi tiết. Ta lắc đầu bật cười, nói với chàng: “Không có việc gì, khanh đi về trước đi. Bệnh Quốc sư nghiêm trọng, nếu cần linh dược gì, cứ tới nội phủ khó mà lấy.”

Tô Quân trả lời: “Tạ bệ hạ ân điển.” Cúi đầu nháy mắt, đáy mắt lại giống nhau hiện lên một tia thất vọng.

Thất vọng chuyện gì? Ta nhìn nhâm rồi chẳng

Ta nhìn bóng lưng thẳng tắp rồi xa, có chút thất thần, Tiểu Lộ Từ xin chỉ thị ta nói: “Bệ hạ, phu nhân Hầu gia đợi đã lâu.”

Ta hỏi phục tinh thần, vội nói: “Mau mời, mau mời!”

Biểu mợ của ta là một vị mỹ nhân, hơn nữa còn là mỹ nhân rất hung hãn. Năm đó biểu cửu phong lưu không kiềm chế được, lấy việc đùa giỡn thiếu nữ làm vui, một ngày thấy mợ đẹp đến kinh động thiên nhân, thấy nàng cứ chỉ hào phóng không ngưng nghỉ, nghĩ là người cũng có thể tùy tiện xằng bậy, liền gây ra chuyện mà cả đời hấn phải hối hận.

Mỹ nhân kia họ Kim, tên Như Ý, vốn xuất thân tướng môn, theo gia phả 8 đời thì có 5 đời là võ tướng, diện mạo mặc dù vô cùng xinh đẹp, nhưng cũng có tiếng “Nữ kim ngô” ở đế đô, tính nóng như lửa, người bình thường không dám trêu chọc, bởi vậy đã ngoài 20 vẫn là một vị cô nương. Bà mới đế đô quá nhiều, nàng không chịu nổi phiền nhiễu này liền ra ngoài du ngoạn, trời thương xót mà gặp được biểu cửu ta - kẻ đã lang thang bên ngoài nhiều năm kia, không biết ác danh của cô nương này. Đêm hôm đó giữa hai người rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì – không có người thứ 3 biết, chỉ biết là sau đó nàng thượng kinh tố cáo lên thánh thượng. Uhm, nghĩ lại một chút, năm ấy ta 8 tuổi, biểu cửu vì tránh nàng đuổi bắt mà trốn về đế đô, sao biết ngược lại đã rơi vào miệng cọp, mang ta đến Tiểu Tân cung chơi, ngồi còn chưa ấm mông đã bị đánh cho mình đầy thương tích, nằm cẳng mà trở về đất phong. Biểu cửu trở về đất phong, chân còn chưa lành đã phải phụng chỉ thành hôn. Nghe nói lúc ấy hấn bởi vì thương thế quá nặng không cười nổi ngựa, cho nên là biểu cửu ngồi kiệu hoa, mở cười ngựa lượn đường lớn, đá văng biểu cửu ra khỏi kiệu.

Ta nhìn biểu mợ như đóa hoa hồng rực rỡ, không khỏi ngưỡng mộ, khao khát thần thái của nàng năm đó.

“Lần này thiếp thân vào cung vội vàng, lúc trên đường nghe nói bệ hạ cùng Bùi tướng chuẩn bị thành hôn, chưa kịp chuẩn bị quà mừng, mong bệ hạ thứ tội.” Mợ nói lời này không kiêu ngạo không siểm nịnh, một đôi mắt phượng long lanh có thần, mình diễm vô song, thực không nhìn ra là phụ nhân (*phu nữ đã có chồng*) đã 30 tuổi. Ta vừa mới tuyên bố hôn sự, nàng lập tức đến đế đô, theo lý mà nói, họ hàng phiên vương (*phiên: thuộc địa, Hầu gia được cắt đất phong hầu, vẫn coi là thuộc địa của Trần quốc, nên gọi Hầu gia là phiên vương*) nếu không tuyên triệu không thể vào kinh, nàng làm như vậy có chút thất lễ, nhưng đã định liệu ta sẽ không trách tội, bởi vậy mới không nói vài lời khách sáo để che dấu.

Ta vốn thích tính tình ngay thẳng của nàng, tự nhiên bỏ qua, cười nói: “Mợ từ sau khi gả cho biểu cửu liền rất ít khi về đế đô.”

Mợ gật đầu nói: “Lần trước trở về cũng là chuyện của 3 năm trước rồi.”

Đất phong của biểu cửu cách kinh thành cũng không gần, lần gần đây nhất cũng phải đi xe ngựa xóc nảy mất 10 ngày, ba năm trước khi bọn họ trở về đế đô cũng theo quy củ vào cung thỉnh an ta, ta nhớ rõ khi đó con bọn họ - Phụng Thụy vừa mới đầy tháng.

“Lần này có mang theo Thụy Nhi về không?” Nhớ tới tiểu biểu đệ đáng yêu kia, ta nhin không được cong khóe miệng.

Nụ cười của mẹ cũng nhu hòa ba phần, trong điểm lệ lại có chút lo lắng. “Thụy Nhi cũng đi cùng, có điều vì xe ngựa xóc nảy, chưa hồi phục, lo nó trước mặt vua mà thất lễ, hôm nay mới không dẫn theo nó vào cung.”

“Mẹ quá lo, Thụy Nhi là trẻ con, quả nhân sao có thể trách nó? Có điều tuổi nó còn nhỏ, đi đường mệt nhọc, sợ là không chịu đựng được, nghỉ ngơi thêm mấy ngày cũng phải. Nếu thân thể có gì không thoải mái, liền đến Thái Y viện phân phó một tiếng, mời bắt mạch xem bệnh một chút. Người trong nhà, không cần đa lễ.”

Mẹ mỉm cười đáp ứng, ta sai Tiểu Lộ Tử lo liệu tiệc rượu, giữ mẹ ở lại trong cung dùng cơm. Trên bàn cơm nhắc tới biểu cữu, nàng thể nhưng một chút về hờn giận cũng không có, tươi cười tự nhiên. “Phượng Chuẩn này, chẳng có một chút lòng cầu tiến, phí công bề hạ cất nhắc hân, ủy thác trọng trách. Lúc trước nghe hân đến Tiểu Tần cung, cũng bởi do ta có chút hiểu lầm hân, nay hiểu lầm đã được làm sáng tỏ, việc không liên quan tới hân.”

Ta sờ sờ mũi, cười tùm tùm nói: “Như thế thì tốt, như thế thì tốt...” Trong lòng nghĩ, chắc chắn là Bùi Tranh bịa ra chuyện gì lừa gạt mẹ ta, biểu cữu mới tránh được một kiếp.

“Đất phong này, đường xá xa xôi, mẹ vào cung một chuyến không dễ dàng, lại đứng dịp đại hôn của quả nhân, mẹ nán lại thêm một chút, để hôn kỳ qua đi hãy quyết định lúc nào trở về.” Ta kéo lại nói.

Mẹ sang sảng cười nói: “Lúc thiếp thân nghe nói bề hạ sắp thành hôn, cũng không nghĩ sẽ về sớm như vậy! Hôn sự của bề hạ, cũng không phải chỉ có một người đang đợi a! Bề hạ nếu quyết định hôn sự sớm một chút, sợ là hoàng tử bây giờ cũng lớn bằng Thụy Nhi rồi!”

Ta ha ha cười gượng, vụng trộm lau mồ hôi – càng ngày càng có cảm giác sợ hãi bị người Bùi đảng vây quanh.

Liên cô, biểu cữu, biểu mẹ đều nói tốt cho hân trước mặt ta, Bùi Tranh rút cuộc mua chuộc bao nhiêu người a!

Mẹ dường như lúc này mới nhớ ra cái gì, đập tay xuống cười nói: “Suýt nữa thì quên, vừa rồi ở phủ Bùi tướng, hân nhờ ta đưa cho bề hạ chút thuốc.” Nói xong quay đầu gọi thị nữ mang tới, đưa cho ta một gói giấy nhỏ.

Ta ngửi một chút, là mấy vị thảo dược, không phân biệt được là thuốc gì, liền cau mày hỏi mẹ: « Hân có nói thuốc này dùng thế nào không? »

Mẹ đáp: “Bùi tướng nói, là thuốc trị phong hàn.”

Ta ngạc nhiên: “Nhưng quả nhân không bị phong hàn a.”

Mẹ cười nói: “Thiếp thân thấy bề hạ cũng không giống bị phong hàn, ngược lại bệnh phong hàn của Bùi tướng vừa mới khỏi. Sợ là Bùi tướng chính mình bị phong hàn, sợ bề hạ cũng nhiễm bệnh, cho nên tha thiết dặn thiếp thân đưa thuốc. Kỳ thật, thời tiết này làm sao để bị phong hàn như vậy, chẳng nhẽ Bùi tướng sợ truyền nhiễm hay sao? Nhưng bề hạ chưa từng tiếp xúc với hân, làm sao lại lây bệnh được?”

Mặt ta từng chút từng chút nóng lên

Nhớ tới hôm qua lúc ở trên giường, hân như vậy, như vậy ta =)) Lúc ấy, hân làm thế nào không nghĩ chu toàn đi ...

Ta nhìn đôi mắt thông minh lanh lợi đang lấp lánh ý cười xảo quyết kia của biểu mẹ, hoài nghi sâu sắc – nàng nhất định là, đã biết cái gì rồi

Bạn đang đọc truyện *Quả Nhân Có Bệnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19: Tương Tư

Trong lúc nhàn nhã nói chuyện gia đình với mẹ, chợt nghe mẹ cảm khái năm đó mấy vị thần tử cùng làm quan với phụ thân, nay đã chẳng còn lại mấy người; ta mới nhớ ra một chuyện, trong lòng khẽ động, cười hỏi: “Quả nhân nhớ rõ khi Hạ Kính nhậm chức Đại Tư Nông, cũng có giao tình với người trong Kim gia, đến khi nhậm chức ở địa phương, cũng hay qua lại với biểu cữu?”

Nơi Hạ Kính nhậm chức cách không xa đất phong của biểu cữu, quan viên, hoàng thân nơi ấy chức lớn hơn bọn họ lác đác chẳng có mấy, ngày thường qua lại chấp nối quan hệ, giúp đỡ, hỗ trợ lẫn nhau trên con đường làm quan.

Mẹ đáp: “Chẳng qua là chút nghi thức xã giao trên quan trường.” Nghĩ đến Hạ Kính gây nên tội, mẹ cũng sợ bị liên lụy, vì thế lại nói, “Hạ Kính làm người hòa hợp êm thấm, khéo léo chu đáo trên quan trường, ngày thường hay mở tiệc chiêu đãi quan viên xung quanh trong phủ.”

Ta cười lắc đầu: “Việc này nghe ra, thật giống một tên tham quan. Khi còn bé, quả nhân ở trong cung có gặp hân vài lần, thấy là một vị quan có quy củ, ra khỏi đề đô liền “trời cao, hoàng đế ở xa”. Mẹ trưởng thành ở đề đô, Hạ Kính lại là thần tử cùng điện với Kim lão tướng quân, khi đó Hạ Kính là người như thế nào, mẹ cũng biết đại khái chứ?”

“Chuyện này ...” Mợ do dự dừng một chút, nói: “Lúc ấy Hạ Kính và gia phụ từng có qua lại, thiếp thân cũng chỉ là gặp qua hân vài lần, không thể nói là hiểu biết rõ, nhưng thật ra có tán gẫu vài lần với con hân là Hạ Lan , giao tình cũng tốt.”

“Vậy mợ chắc cũng biết, Hạ Lan bây giờ đang ở trong cung.” Ta ra về tùy tiện nhắc tới, âm thầm đánh giá thần sắc của mợ. Hạ Lan hơn ta vài tuổi, cũng nhỏ hơn mợ không bao nhiêu, ta vốn tưởng rằng lần này đến chỉ vì biểu cữu, xem ra không phải chỉ như thế.

Lúc nghe ta nói đến Hạ Lan, thần sắc mợ khẽ biến, lại cười nói: “Sau khi thiếp thân gả cho Hầu gia, chưa từng gặp lại Hạ Lan. Sau lại ở đất phong, dù có duyên gặp Hạ Kính vài lần, nhưng lúc đó Hạ Lan học ở Thái Học phủ, cũng không có cơ hội gặp lại. Như thế tính ra đã 8 năm tám năm trước, hân vẫn còn là thiếu niên nhỏ nhỏ, là con em để đồ, thanh tú thông minh hiếm thấy.” Nói đến đây, mợ cúi đầu thở dài khe khẽ, nhẹ giọng nói, “Thật sự là cảnh còn người mất...”

Biểu cữu đáng thương thực ra mợ đến để đồ, là vì Hạ Lan đi ... Nhìn thần sắc mợ, có lẽ là coi Hạ Lan như đệ đệ mới yêu thương như vậy, vừa nghe Hạ Lan đầu thú, lập tức tới để đồ ... biểu cữu ư, đó là thuận tay thôi ...

May mà biểu cữu một bộ đáng cùng đường, quần bách, mà lại cũng giống ta tự mình đa tình rồi.

“Quả nhân đã gặp Hạ Lan một vài lần, một đôi con ngươi trong suốt sáng ngời, xác thực cũng không giống kẻ rắp tâm hại người. Vụ án Hạ Kính tham ô có chứng cứ rõ ràng xác thực, nhưng Hạ Lan nếu có thể hỗ trợ tra án, tự có thể đem công chuộc tội.”

Mợ nghe được lời này của ta, nhẹ nhàng thở ra, mỉm cười nói: “Bệ hạ thiện tâm, nhìn rõ mợ việc.” (*minh sát thu hào*)

“Hay là quả nhân cùng mợ đi gặp hân?” Ta đề nghị.

Mợ nghe xong, vui vẻ nói: “Thiếp thân đã nhiều năm không gặp hân, nếu có thể để thiếp thân hỏi hân vài câu nói thật, có lẽ có lợi cho tiến triển của vụ án cũng nên.”

Ta mỉm cười gật đầu: "Đúng vậy, đúng vậy. »

Ta tự biết ta là người tốt lương thiện, hiểu ý a ...

Hôm trước Bùi Tranh có nhắc ta đưa Hạ Lan trở về nhà lao, nhưng thời gian cấp bách còn chưa kịp làm, bởi vậy Hạ Lan vẫn ở tại tiểu viện gần ti nữ quan như trước. Ti nữ quan ở cạnh hậu cung, gần chỗ bá quan làm việc, bên trái là phòng làm việc của nội các – Văn Uyên các. Lúc này thời gian vẫn sớm, nhiều quan viên vẫn đang làm việc, lúc đến gần ti nữ quan liền thấy không ít người đang bận rộn, nhìn thấy ta đều dừng lại hành lễ.

Ta liếc thứ trên lưng bọn họ, rồi hỏi: “Các khanh đây là đang làm gì?”

Một người khom người đáp : « Bẩm bệ hạ, ngoài cung hôm nay vừa đưa tới một lượng lớn pháo hoa, Bùi học sĩ nói đặt ở đằng sau công sở quá nguy hiểm, cho nên lệnh cho chúng thần mang đi nơi khác.

Pháo hoa nhớ ra là dùng cho hôn lễ một tháng sau.

Ta phát phát tay, cho bọn họ lui ra, quay đầu nói với mợ: “Hạ Lan đang ở chỗ này.”

Mợ đi bên trái ta, cười hỏi : « Bùi học sĩ là Bùi Sanh ư ?Thiếp thân nhớ rõ Bùi Sanh và bệ hạ bằng tuổi, năm đó ở để đồ cũng có gặp nàng vài lần, thực là một cô nương lanh lợi, lại không biết có việc gì, mà đến giờ vẫn là khuê nữ?”

Chẳng lẽ nàng cũng giống quả nhân, có một cái tên không dám gọi thành tiếng sao ?

Đầu năm nay, thật nhiều tơ hồng nói sai a....

Ta cúi đầu thở dài, dẫn mợ vào tiểu viện của Hạ Lan, sớm có cung nhân đi thông báo để hân tới nghênh giá, nhưng sắc mặt Hạ Lan tái nhợt, dáng lung lay như sắp đổ, dường như có bệnh trong người, ta miễn cho hân khỏi quỳ lễ.

Mợ tính tình thẳng thắn, tuy là có khác chế, lại vẫn khó nén kích động, giọng khẽ run: “Hoài Tư, ngươi còn nhận ra ta không?”

Hai mắt Hạ Lan khẽ nhú, nghi hoặc chăm chú nhìn khuôn mặt mợ hồi lâu, rồi cuộc dường như đã nhớ ra, hốc mắt ươn ướt, không dám tin nhìn mợ: “Như Ý ... tỷ tỷ ? »

Mợ ha ha cười: “Coi như tiểu tử ngươi có lương tâm, không quên luôn tỷ!” Nói xong lại nghẹn ngào, “Ngươi làm sao vẫn là bộ dạng ốm yếu thế này...”

Hốc mắt Hạ Lan đỏ lên, vì e dè ta còn ở trong này, không dám tiến lên, giả bộ trấn định mỉm cười, nói: “Hai ngày nay không biết sao thân thể mệt mỏi, hôm nay tinh thần đã coi như tốt lắm.”

Lòng ta nghĩ, có thể là bởi lúc trước bị nhốt trong nhà lao không được thấy ánh mặt trời.

Mợ nâng tay lau nước mắt, muốn nói gì đó với hân, lại nhớ ta đang ở đây, quay đầu nói với ta: “Bệ hạ thứ tội, thiếp thân và Hạ Lan nhiều năm không gặp, đã thất thố trước mặt ngươi.”

Ta mỉm cười, khoát tay nói : « Không sao, không sao. Các người cứ từ từ nói chuyện, quả nhân có việc tới ti nữ quan, không quấy rầy các người ôn chuyện nữa.”

Quả nhân thật sự là người lương thiện, biết ý mà ...

Ra đến cửa, ta lại nghĩ tới lời Bùi Tranh đã nói, Hạ Lan biết một ít bí mật mà ngay cả hấn cũng không biết nó quan trọng thế nào, nếu Bùi Tranh không lừa ta, vậy Hạ Lan rốt cuộc đã biết cái gì ? Nếu chính Hạ Lan cũng không biết tầm quan trọng của nó, có thể hấn chưa nói cho Tô Quân chăng ?

Aizz, Bùi Tranh kia lại làm sao mà biết ?

Chẳng hiểu gì cả, chẳng hiểu gì cả a...

Ta lắc lắc đầu bước vào ti nữ quan, một đoàn người lũ lượt quỳ xuống, ta phất tay cho các nàng lui, lại dẫn Bùi Sanh đến gian phòng nhỏ bên cạnh nói chuyện.

“Sanh Nhi, có chuyện ta vẫn chưa hỏi khanh...” Ta dừng một chút, do dự một chút, cảm thấy việc này chung quy vẫn nên mở miệng, nên vẫn nói tiếp : « Ta chỉ biết khanh và Bùi Tranh thất lạc cha mẹ từ khi còn bé, cha mẹ vốn là nhạc sư, cụ thể như thế nào cũng không thật rõ. Tháng sau là đại hôn của ta và Bùi Tranh rồi... Theo lý mà nói, tại bài vị của song thân, ít nhất cũng phải có tên, nhưng Bùi Tranh vẫn không nói đến...”

Bùi Sanh chớp mắt, hai tròng mắt giống y Bùi Tranh hiện lên ý cười. “Bùi Sanh thay mặt ca ca tạ bệ hạ.”

Mặt ta nóng lên, nói quanh co : “Tạ, cảm tạ cái gì?”

« Tạ bệ hạ quan tâm ca ca. » Bùi Sanh cười yếu ớt.

« Đây không phải quan tâm, là theo lệ mà hỏi thôi... » Ta vô lực biện bạch, « Khanh đừng nói cho hấn ... » Ta vì được tin lão hỗn đản kia 7 ngày sau sẽ đến để đô, bởi vậy mới “thuận tiện” nhớ tới cha mẹ Bùi Tranh.

Bùi Sanh khẽ thở dài nói : « Khi thất lạc cha mẹ, ca ca 10 tuổi, thân mới 2 tuổi, rất nhiều việc cũng không nhớ rõ. Ca ca nói ba mẹ đều đã lâm nạn, chuyện còn lại đều không có nói nhiều với thân, cũng không để thân hỏi nhiều. Bệ hạ tự mình hỏi, ca nhất định sẽ bằng lòng nói ra.”

Ta sùng sốt một chút, không nghĩ là Bùi Tranh ngay cả muội muội mình cũng không cho biết, là sợ nàng biết rồi đau lòng sao?

« Chính khanh cũng không tự điều tra sao ? » Ta hỏi.

Bùi Sanh mỉm cười nói: “Nếu ca ca không nói cho thân biết, thân vì cái gì phải hỏi. Ca giấu diếm đều có lý do của ca, thân tin tưởng ca ca bất luận làm cái gì, đều là vì tốt cho vì thân.”

Nghe được lời này, lòng ta một trận chua xót, giống như có chút ghen tuông vì diệu – ta tự nghĩ không được tự tin như nàng như vậy, cũng không tin tưởng Bùi Tranh như nàng. Tuy nói nay ta đối với Bùi Tranh mơ hồ có vài phần hảo cảm, nhưng vẫn giữ lại vài phần hoài nghi như cũ, với hấn như thế, với Tô Quân cũng vậy.

Bùi Sanh đột nhiên tiến lên từng bước, đến trước mặt ta, cười tủm tỉm nói : « Kỳ thật, thân cũng rất ngạc nhiên Hoàng tẩu tẩu, người đi hỏi ca ca đi, hỏi được đáp án, nói lại cho muội biết!”

Ta vội co rụt lại, mặt đỏ tai hồng quẩn bách, nói lấp bắp: “Đừng, đừng gọi tẩu, tẩu tẩu loạn lên nữa!”

Bùi Sanh nhíu mày, chấp tay sau lưng đứng tại chỗ, cười không nói nhìn ta. Ta đang muốn tỏ quân uy trách cứ nàng hai câu, đột nhiên nghe được một tiếng nổ vang từ gian ngoài truyền đến, trong phút chốc đất rung núi chuyển!

Pháo hoa nổ tung rồi!

Tại sao lại có thể như vậy ...

Bùi Sanh biến sắc, xoay người liền muốn chạy ra ngoài, nhưng tiếng nổ liên tiếp, chấn động mạnh khiến bàn ghế rung lên, nàng đứng thẳng không được, lao đảo hai bước mới dựa vào tường.

Ánh lửa gian ngoài đã bốc ngút trời!

Pháo hoa chất thành đống, một chút chất dẫn cháy, liền nổ tung, ngọn lửa nháy mắt đã liếm tới cửa sổ, mùi hăng mũi và khói đặc theo khe hở tràn vào phòng. Ta che miệng, mũi lại, tiến lên nắm lấy tay Bùi Sanh, kéo nàng chạy ra bên ngoài. Pháo hoa dùng cho hôn lễ – ta nhớ là có thể so với thuốc nổ Cửu Long Hỷ Châu (9 rồng vờn ngọc)! Một khi bị dẫn nổ, hậu quả khó mà tưởng tượng!

Nữ quan ở gian ngoài hét chói tai một mảnh, kích động chạy trốn, ta đẩy cửa ra, bị chìm trong làn khói đặc đến đầu vầng mắt hoa, đứng thẳng cũng không xong. Các nữ quan vội vàng chạy trốn cơ bản đã quên cứu giá, đứng trước sinh tử, cái gì mà tam cương ngũ thường đều quên sạch, tự cứu, muốn sống là bản năng duy nhất.

Pháo hoa nổ tung, phòng ốc nhất thời rơi vào biển lửa, ti nữ quan ở gần chỗ pháo hoa nhất, cơ hồ nháy mắt bị đại hỏa nuốt sống. Khói đặc cuộn cuộn

gần như đoạt đi thần trí của ta, hơi nóng đập vào mặt, ta mơ hồ nghe thấy tiếng Tiểu Lộ Từ gào xé cổ họng: “Bệ hạ còn ở bên trong, mau cứu giá cứu giá....”

« Bệ hạ... » Giọng Bùi Sanh vì bị khói hun mà trở nên khàn đục, đỡ bả vai ta loạng choạng đứng dậy, thỉnh thoảng một trận nổ vang khiến bình hoa cao bằng đầu người đang dựa vách tường đổ ngã về phía chúng ta, Bùi Sanh vội buông tay, đẩy ta về phía bên kia, bản thân thì lăn một vòng!

Mảnh vỡ bình hoa xệt qua má ta.

« Sanh Nhi ? » Ta cố sức mở mắt nhìn về phía nàng, lại cái gì cũng không thấy rõ: “Sanh Nhi, khanh bị thương sao?”

« Không... » Bùi Sanh khó khăn mà trả lời một tiếng, “lửa xém lên xà nhà rồi, bệ hạ đi mau!”

Ta gắng sức chống đỡ mà đứng lên, đang muốn đi đến bên Bùi Sanh, bỗng nhiên cảm giác được một trận gió thổi qua 2 gò má, cổ tay bị người ta nắm chặt, người đó vội vàng kêu một tiếng : “Đi mau!”

Ta kéo lại, đầu văng mất hoa, thở hổn hển nói: “Vẫn còn Sanh Nhi...”

Lời còn chưa dứt, xà nhà bị lửa thiêu rụng, rớt xuống trên đầu chúng ta, người đó ôm ta chuyển mình né đi, nhưng ta rõ ràng nghe thấy chàng thét lớn một tiếng, thân mình chấn động.

Đoạn gỗ cháy phát ra tiếng tách tách, chàng không nói 2 lời, đem ta ôm ngang lấy rồi lao ra cửa, gian ngoài vẫn khói đặc một mảnh như trước, cung nhân quáng quàng dập lửa, ta nắm chặt vạt áo chàng, hét: “Sanh Nhi, Sanh Nhi vẫn còn ở bên trong!”

Người đó ôm ta quỳ rạp xuống đất, ta nghe được giọng Tiểu Lộ Từ hét: “Thái y! Thái y ! Lưng Tô ngự sử toàn là máu!”

Là chàng !

Ta ngẩng phát đầu, trợn mắt nhìn khuôn mặt gần trong gang tấc kia, tái nhợt không còn chút máu, môi dưới cắn chặt, như là đang chịu đựng đau đớn, hai tay ôm chặt ta vẫn không buông ra.

Tô Quân, Hoán Khanh, sao lại là chàng

Người chàng thích là Bùi Sanh

Vì cái gì lại không đi cứu Sanh Nhi?

Chàng không phải nhận nhầm người chứ?

Ta tưởng mình đã nghe nhầm ...

Khi đó chàng nắm lấy cổ tay của ta, vội vàng hét “Đi mau”, nhưng hai chữ trước đó rõ ràng là

Tương Tư ...

Thái y giúp ta đắp thuốc xong, cung nhân tiến vào báo cáo thương vong.

Một người chết, bốn người bị thương nặng, 10 người bị thương nhẹ.

May mà Bùi Sanh được cứu đúng lúc, chỉ bị chút vết thương nhẹ. Nhưng lưng Tô Quân bị khối gỗ đang cháy đỏ đập vào, thương thế không phải nhẹ.

Ta vỗ nhẹ cổ tay mình, trầm mặc không nói.

Tiểu Lộ Từ thông báo, Bùi tướng cầu kiến.

Không đợi ta đáp lại, cửa điện đã bị đẩy ra, Bùi Tranh bước đến trước mặt ta, cúi người xuống, cẩn thận từng li từng tí nâng mặt ta lên, giọng có chút vội vàng. « Có bị thương không ? Có đau không ? »

Tiểu Lộ Từ ở bên cạnh thay ta đáp : « Tướng gia, Thái y nói bệ hạ bị xây xước mấy chỗ, đều là vết thương ngoài da, bôi chút thuốc 2-3 ngày liền khỏi, chỉ là cổ họng bị hun khói thành thương, mấy ngày này tốt nhất là không nên nói chuyện. »

Ta nhẹ nhàng gật gật đầu.

Mặt bị mảnh vỡ cửa thành hai đường, miệng vết thương nông, tóc cũng bị xém một chút, tính thật ra, ta còn chưa được coi là bị thương nhẹ.

Bùi Tranh khẽ thở phào, đem ta nhét vào trong lòng, nhẹ nhàng vỗ về lưng ta, ta tựa vào ngực hắn, cúi đầu nhìn mũi chân mình, không thốt lên lời.

Tiểu Lộ Từ thức thời định lui ra, Thái y lại cho người đến báo tin --- Tô ngự sử tỉnh rồi.

Ta run lên, lùi ra khỏi lòng Bùi Tranh, nhảy xuống ghế định đi ra phía ngoài, lại bị Bùi Tranh vòng qua eo ta giữ lại, ta ngẩng đầu nhìn hấn.

Bùi Tranh dịu dàng nói: “Ta đi cùng nàng. »

Ta kinh ngạc nhìn hấn một lát, mới gật gật đầu.

Kỳ thật, ta bây giờ cũng không muốn gặp Tô Quân, hoặc nói, không dám thấy chàng.

Từ khi nào thì ta bắt đầu trở nên dễ dàng chịu ảnh hưởng của Bùi Tranh như vậy, bắt đầu tin tưởng lời hấn, bắt đầu hoài nghi Tô Quân. Mặc dù cho tới bây giờ, tất cả chứng cứ bất lợi đều chỉ Bùi Tranh, tất cả phỏng đoán bất lợi cho Tô gia cũng từ Bùi Tranh mà có.

Ta có khuynh hướng tin tưởng hấn, chính là bởi ta tin hấn thích ta, tựa như ta tin Tô Quân thích Bùi Sanh vậy. Tựa như từ lúc lão hổn đản chọn A Tự, bỏ rơi ta, ta đã chỉ muốn tìm một người thật tình đối tốt với ta.

Bùi Tranh nói đúng, ta xử trí rất theo cảm tính.

Nếu không như thế, trong đầu ta cũng không thấp thoáng xuất hiện một ý niệm: Trận cháy này, có phải là Tô Quân phóng hỏa hay không?

Bạn đang đọc truyện *Quả Nhân Có Bệnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20: Tô Quân độc bạch

Năm ấy, khi gió Đông thổi đến, hạnh hoa hé nở, nàng nắm tay Minh Đức bệ hạ, bước từng bước chân bé nhỏ đến trước mặt ta, khuôn mặt bầu bĩnh nhuộm một tầng hồng nhạt, đôi con ngươi đen nháy hiếu kỳ nhìn ngó xung quanh. Minh Đức bệ hạ hiếm khi nghiêm túc như vậy mà nói với tổ phụ: “Quốc sư, sau này Trương Tư sẽ giao cho người, nên giáo huấn hay đánh đòn, không cần nề mặt ta!”

Nàng thè lưỡi, đuôi mắt cong lên, lộ ra nụ cười có chút giảo hoạt, chẳng khác gì mẫu thân nàng cả. Minh Đức bệ hạ cúi đầu một cái, nàng không kịp thu hồi nét mặt, đôi mắt đen lung liếng tròn tròn, chớp chớp.

Minh Đức bệ hạ cúi người, nắm lấy hai gò má của nàng mà ra sức chà đập, đau lòng nhưc óc mà nói: “Nha đầu Đậu Đậu chết tiết kia, ngươi dám cùng biểu cữu đứng đỉnh đến kỷ viện còn nảy sinh tật xấu gì? Ngươi tương lai là vua một nước a ! Ngươi đáng yêu thì có tác dụng gì! Ngươi khiến người ta yêu thích thì có tác dụng gì! *(Ấy, nguyên văn bác hoàng thái hậu này chữ bậy kinh á)* Quân uy! Quân uy ở chỗ nào? Cái nét mặt đáng yêu khiến người ta sinh lòng muốn chà đập kia của ngươi thì có nghĩa lý gì? Chẳng lẽ còn muốn trưng bộ mặt đáng yêu mà xử chết loạn thần tặc tử hay sao?”

Nàng thoát ra khỏi tay Minh Đức bệ hạ, phùng hai má bị捏o hồng lên, giọng thánh thót nói: “Mẫu thân, phụ quân bảo người không thể ở trước mặt nhi thần mà nói ô ngôn uế ngữ, nếu không sẽ dạy hư nhi thần.”

Minh Đức bệ hạ lão đảo lui về sau ba bước, run giọng nói: “Ta sai rồi Ngươi lại giả bộ vô tội đáng yêu trước mặt cha ngươi rồi! Chứ thật ra với đức hạnh của Nhị cha ngươi, cũng chỉ có thể ngậm ức hiệp ta thôi ...”

Ta theo sau tổ phụ, nhìn hai mẹ con trước mặt mà ngỡ ngác, đến tận lúc nàng mon men đến gần ta, ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn lên nhìn ta, nún đồng tiền nhỏ khẽ cười: “Ngươi thật là đẹp trai nha, tên là gì vậy?”

Minh Đức bệ hạ néo néo lỗ tai nàng, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Đậu Đậu, ngươi đây là đang bôn cọt trai nhà đảng hoàng sao?”

Tổ phụ thờ dài một tiếng: “Trường công chúa quả thật cần được dạy dỗ đúng đắn. Thừa tướng cưng chiều quá mức, quá yêu chiều sẽ gây hại. Bệ hạ tin tưởng vì thần, vì thần xin cúc cung tận tụy, đến chết mới thôi Hoán Khanh.” Nghe tiếng gọi, ta mới hồi phục tinh thần, ngẩng đầu nhìn tổ phụ, “Tổ phụ, có Hoán Khanh.”

“Sau này, ở Thái Học phủ, con và Bùi Sanh theo giúp công chúa điện hạ.”

Khi đó, ta mới chú ý đến một cô gái đang đứng bên cạnh lảng lảng mỉm cười, cũng bằng tuổi nàng, nhưng đã sớm chín chắn ngoài dự đoán, dịu dàng điềm đạm. Nghe được tên mình, nàng quay đầu nhìn ta gật đầu mỉm cười, không hơn.

Mà công chúa điện hạ hé ra khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ ửng, hơi bĩu môi, liếc ta một cái, toát ra một chút ý cười tình quái, khiến ta nhin không được cũng cong khóe miệng.

-- Ngươi thật là đẹp trai nha, tên là gì vậy ?

Ta họ Tô, tên Quân, tự Hoán Khanh.

Trong 2-3 năm đó, nàng cực kỳ y lại vào ta. Bởi vì thân phận nàng tôn quý, mỗi người trong Thái học phủ đều muốn nịnh bợ nàng, nàng tuy có vẻ ngây thơ, bướng bỉnh, lại dường như có thể nhìn thấu lòng người, ai có lòng lợi dụng, ai thật tình đối đãi, nàng tổng có thể phân biệt vài phần. Nàng học không tốt, chán ghét bài giảng buồn tẻ của tổ phụ, không làm bài tập, thi từ học thuộc bữa bãi, lúc học thì ngủ gật, cái miệng nhỏ nhắn khẽ nhếch, nước miếng giàn giụa – *Thẩm tướng (Là Thẩm thừa tướng cũng là phụ quân của Đậu Đậu)* thở dài nói: “Phong thái thật giống mẹ y như đức...”

Cô gái điềm tĩnh kia luôn ở một bên yên lặng mỉm cười mà thu dọn cục diện rối rắm giúp nàng, mà ta thì phụ trách dạy bù cho nàng. Nàng ôm quyển sách dựa vào người ta, khi đó nàng vẫn còn nhỏ, không câu nệ nam nữ chi phòng, tựa vào vai ta nói: “Hoán Khanh, dựa trên người người nghe thật tốt.”

Sau đó, ta với nàng lớn thêm một chút, mùi hương thiếu nữ mềm mại làm tâm thần ta rối loạn, lại luyện tiết sự mềm mại, ảm áp như vậy; nhưng chung quy tự nàng cũng ý thức được, càng ngày càng cách xa ta.

Trong lòng sao có thể chưa từng mất mát!

“Người thật là đẹp trai nha, tên là gì vậy?” Năm ấy nàng 8 tuổi, mới quen ở Thái Học phủ, theo lời Minh Đức bệ hạ, nàng đang đùa bỡn ta.

“Hoán Khanh, ta phát hiện ra mẩu thân cùng các vị phụ thân thương A Tụ, không thương ta ... Có điều A Tụ bình thường đáng yêu như vậy, ta cũng thương nó, hắc hắc!” Năm ấy, nàng 10 tuổi, cùng ta như hình với bóng, chúng ta là người gần gũi nhất của nhau.

« Hoán Khanh, mẩu thân cùng các vị phụ thân mang A Tụ đi rồi, để đó chỉ còn lại có một mình ta. » Năm ấy nàng 12 tuổi, trên khuôn mặt hay cười đã thấp thoáng nét u sầu, ta muốn nói, về đó không thích hợp với nàng. Lúc đó ta vòng tay phía sau nàng, nắm bàn tay nhỏ nhắn ảm áp, mềm mại của nàng, đầu bút hơi dừng một chút, chữ “Sầu” kia tách làm hai nửa.

Ta muốn nói với nàng, còn có ta luôn ở bên nàng, vĩnh viễn không rời đi, nhưng rốt cuộc cũng không nói ra câu ái muội đó, chỉ là nắm chặt tay nàng.

“Hoán Khanh, người đối với ta thật tốt, ta lập người làm Phụng quân được không?” Sau đó, nàng nửa tỉnh nửa mê, dựa trên đầu gối ta thì thầm nói mê, ta nhẹ vuốt làn tóc bên tai nàng, nhìn không được xao động trong lòng, cúi xuống nhẹ nhàng ôm nàng vào lòng - ảm áp, mềm mại, như gió ấm dịu dàng một sợi dây cũng không giữ được.

Có lẽ chẳng qua chỉ là một câu nói đùa của nàng, nàng chưa từng để trong lòng, ta vì cái gì mà coi là thật.

Thước của tổ phụ dùng trên vai ta, bắt ta nhìn thẳng bài vị liệt tổ liệt tông.

“Tô gia chúng ta, mấy đời nối tiếp là công khanh, xuất thân nhập tướng, trước tới nay chưa từng làm gian thần, nịnh thần, trước tới nay chưa một người dám làm bẩn hai chữ “Trung hiền” cao tổ ban tặng. Tô Quân người, không phải sống vì bản thân mình! Người phải nghĩ tới lúc người chết, còn mặt mũi mà đi gặp liệt tổ liệt tông Tô gia chứ!”

Người nhà Tô gia chúng ta, vì thanh danh mà sống, vì người đã mất, vì người đang còn sống, vì người trong quá khứ, vì người ở tương lai mà sống. Tô Quân ta, chưa bao giờ vì bản thân mà sống.

“Trong lòng người chỉ có thể có nàng, nhưng chỉ có thể là quan hệ vua tôi! Quân minh thần hiền, lưu tiếng muôn đời, đây là sứ mệnh cả đời người! Sang năm công chúa đăng cơ, kỳ thi mùa xuân tới người tham gia tranh đầu bảng, nhất định phải ở vị trí Trạng Nguyên, từ nay về sau quân thần khác biệt, người tốt nhất nên nhớ thân phận của mình, đừng làm ra chuyện khiến Tô gia phải hổ thẹn.”

Có đôi lúc, thống khổ chính là bởi nhớ quá rõ ràng. Có lẽ nàng sẽ không thống khổ như vậy, bởi đối với nàng mà nói, khắc ghi cũng tốt, quên đi cũng thôi, chưa bao giờ cần dồn hết tâm ý.

Từ sau khi nàng đăng cơ năm 13 tuổi, đã áp chế rất nhiều, sụp mi thuận mắt, làm một vị quân vương mực thước, thấy ta, cũng chỉ khách sáo mà sơ sơ gọi một tiếng “Tô ngự sử”; chỉ khi thấy người kia, nét mặt mới bỗng dung sinh động hẳn lên. Lúc cau mặt khi tươi cười, hi vọng ai sân (*vui mừng, giận hờn, đau thương, nổi cáu*); tuy là vờ cười, trợn trừng mắt, nhưng cũng là những thứ ta khó có thể trông đợi.

Ta thậm chí không biết, hấn cướp nàng khỏi bên người ta từ khi nào. Bạch y khanh tướng (*là tướng xuất thân áo vải*), xuất thân tầm thường, nhưng lại có thể đạt tới địa vị khiến người ta không thể xem thường, Trần quốc xưa nay không lấy xuất thân luận anh hùng, trên phố nói, hấn so với bất cứ kẻ nào đều xứng với hai chữ “Vương tôn” hơn.

Bùi Tranh người này, không coi ai ra gì, trong mắt không có quân thượng, vô pháp kỷ (*không có kỷ cương, pháp luật*), nhưng không bao lâu sau, ta cũng hãm mộ hấn, một thân một mình, không cần mạng vinh dự và sứ mệnh của gia tộc trên lưng, có thể dùng ánh mắt can rở đó mà nhìn nàng, yêu nàng

Nàng đại khái không biết, cũng có lẽ là giả bộ hồ đồ, đôi lúc nàng nhìn bóng lưng Bùi Tranh, trong đôi mắt hạnh cũng hiện vẻ mơ màng cùng nghi hoặc, vừa sợ, vừa cảnh giác, còn có cả ý lại vào hấn.

Kiểu ý lại như vậy, đã từng thuộc về ta.

Như là bị người ta cướp đi tất cả những thứ quý trọng nhất, trên triều đình, ta đối chọi gay gắt với Bùi Tranh. Hấn vốn cũng không xem là người tốt, một thân vừa là công vừa là tội, nhưng đã được tẩy rửa sạch sẽ, cũng không để người ta nắm được nhược điểm. Hấn luôn tự tin quá mức, không kể đối thủ

là loại người nào; mặc cho là đối với nàng, vẫn có bộ dạng thân nhiên, chắc chắn.

Nhưng lúc đó ta vẫn tin tưởng, nàng đối với hân, chán ghét và sợ hãi vẫn nhiều hơn; giữa ta và Bùi Tranh, nàng mặc dù không hề gần gũi ta, nhưng lại càng tin tưởng ta; giữa quân thân, như vậy đã đủ.

.....

“Nàng kém thân 5 tuổi, lại cực kỳ lạnh lợi, thần tự cho là thông minh, lại không thể thể hiện hết trước mặt nàng, tất cả những chuyện làm những năm gần đây cũng chỉ là hy vọng nàng có thể nhìn đến thân vài lần mà thôi. Thân những tưởng, khi đã đứng đủ cao, nàng đại khái cũng chỉ có thể nhìn thấy mình thân mà thôi.”

Ta vốn tưởng rằng, chỉ cần đứng đủ cao, chỉ cần trước mắt nàng luôn có sự tồn tại của ta, cả đời làm thân tử như vậy, trông giữ nàng, ở bên nàng, vậy cũng đủ.

« Mỗi ngày vào triều đều có thể nhìn thấy nàng, nhưng chỉ là một tiếng chào hỏi mà thôi. Những năm gần đây, thần nghĩ cảm tình đại khái cũng dần dần phai nhạt, có lẽ thêm một thời gian nữa sẽ hoàn toàn buông bỏ. »

Thời gian tổng có thể hòa tan hết thảy, qua vài năm nữa, nàng lập Phụng quân, có con cái, ta có lẽ cũng có thể mỉm cười hô ba lần vạn tuế, công thành mà lui ẩn.

Cái tên kia ở trên đầu lưỡi mà chưa xót, hai chữ Trương Tư – chẳng thể thốt ra.

« Người ấy, là Bùi Sanh. »

Tự dung, lại làm liên lụy đến nữ tử thông minh, điềm đạm kia.

Nàng trừng mắt nhìn, nhếch miệng mỉm cười.

Đau xót chợt lóe qua đáy mắt kia, khiến ta hoài nghi chính mình có phải đã phụ lòng ai, đã bỏ lỡ cái gì rồi không.

Kỳ thật, ta cũng có ý niệm tâm tối chẳng thể nói rõ. Ta biết, sinh ra trong gia đình đế vương, nhất định là không thể có được một tình yêu hoàn chỉnh, Phụng quân của nàng, có lẽ sẽ là con cháu quan lại xuất thân trong sạch, nàng cũng sẽ không tùy tiện mà yêu, chỉ có thể cùng người ấy cả đời tương kính như tân (*). Như vậy trong cuộc đời nàng, người quan trọng nhất, vẫn là ta như trước, chẳng sợ nàng không biết tình cảm của ta, không thể đáp lại, chỉ cần ta biết, như vậy là đủ rồi. Một đời làm thân tử, ta trông coi giang sơn gấm vóc cho nàng, chìm nổi cùng giang sơn, bệ hạ, người thấy được không?

() cư xử giữa vợ và chồng: trước sau như một, lịch sự, tôn trọng nhau như lúc mới cưới.*

Lúc đó, giữa tín ngưỡng và tình yêu, ta đã lựa chọn cái trước. Giữa trách nhiệm và tư tình, ta buông bỏ cái sau.

Ta vẫn nghĩ, mình có thể kiên trì cả đời, nhưng chưa từng có ai nói cho ta biết, khi tín ngưỡng chỉ qua một đêm mà sụp đổ, trách nhiệm biến thành trò cười, ta nên vì cái gì mà tiếp tục?

Bản thân vốn tưởng rằng có thể giữ chắc tín niệm cả đời, vốn tưởng rằng có thể dùng sinh mệnh để bảo vệ đền thờ trung liệt, trong một đêm đó - ầm ầm sụp đổ, cái gọi là trung hiền, cái gọi là lưu danh, chính là một trò đùa lừa mình dối người.

Ngày hôm đó, ta nắm chặt chứng cớ, chất vấn tổ phụ, ngay cả đáp án cũng đã viết sẵn trên giấy.

Ngày hôm đó, nàng cúi đầu, nhẹ giọng nói: “Ta đã quyết định, lập Bùi Tranh làm phụng quân.”

Thảng thốt nhớ lại nhiều năm trước, nàng nằm trên đầu gối ta, khẽ nhếch môi nói: “Hoán Khanh, người đối với ta thật tốt, ta lập người làm Phụng quân được không?”

"Vậy sao ? Chúc mừng bệ hạ. » Ta dùng hết khí lực, nhẹ giọng nói, ngực giống như bị đâm cho một đao, lại chết lặng tìm không thấy cảm giác đau.

Những chuyện đã trôi qua rồi, không quay về được nữa, lại luyến tiếc khi nàng còn thơ ấu, nét mặt tươi cười không chút phòng vệ ấy chỉ thuộc về ta, đến cuối cùng lại thuộc về người khác.

Nếu là Bùi Tranh ... vậy ta ... sẽ hoàn toàn mất nàng.

Không phải tình nhân, không phải thân nhân, thậm chí cả tư cách làm thân tử một đời cũng đều bị tước đoạt.

Dựa vào cái gì?

Dựa vào cái gì thứ mà ta vứt bỏ tất cả để bảo vệ lại chỉ là một sự bịa đặt, thứ cuối cùng đạt được ... lại chỉ là một câu nói đùa đã bị nàng lãng quên....

Tín ngưỡng đã không còn, ta còn có trách nhiệm. Tình yêu rồi bỏ, ta còn có tư tâm.

Ta phải bảo vệ Tô gia, ta muốn giữ nàng lại.

Trong lòng mỗi người đều ẩn giấu một con quái vật tên là dục vọng.

Dục vọng của ta là nàng.

Ta muốn nàng.

Một nụ hôn không dám lưu lại, một lời chưa từng nói ra, nếu khi ấy nói ra rồi, có phải hay không tất cả đều đã khác?

Tương Tư ...

Lời nàng đã nói, có còn nhớ chăng?

Quần vô hý ngôn, nếu nàng quên, ta sẽ giúp nàng nhớ lại.

Ta cúi đầu xưng thần, nhưng tự nói với chính mình : Không chỉ là Ngô hoàng vạn tuế.

Ta muốn nàng, không chỉ là đệ hạ của ta, mà còn là nữ nhân của ta!

Bùi Tranh, ta đã mượn một bước, nhưng ngươi vẫn còn chưa thắng!

Bạn đang đọc truyện *Quả Nhân Có Bệnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21: Phúc hắc

Người bị bỏng khá nhiều, Thái y viện ngày thường yên tĩnh mà hôm nay nơi nơi đều nghe thấy tiếng rên rỉ. Tô Quân được sắp xếp ở trong một tiểu viện thanh tĩnh, lúc ta và Bùi Tranh đi vào, hai vị y đồng đang bung một chậu máu loãng đi ra.

“Thái y, thương thế của Tô ngự sử thế nào rồi?” Bùi Tranh thay ta hỏi, tay phải ta rụt vào trong tay áo, bất giác mà nắm chặt, trước mặt như hiện ra khuôn mặt tái nhợt và tấm lưng huyết nhục mơ hồ (*máu thịt lẫn lộn* =. =) của Tô Quân.

“Bầm bệ hạ, Bùi tướng, lưng bên phải của Tô ngự sử đã bị đập mạnh, lại bị bỏng, bị thương tới da thịt gân cốt, thương thế không nhẹ. Nhưng may mà chữa trị đúng lúc, điều dưỡng một chút thời gian sẽ không làm sao cả. Có điều trong nửa tháng này, cử động có chút không tiện.”

Quan bào Tô Quân đã bị thay ra, trên người mặc một bộ áo trắng thùng thình, băng gạc trắng kéo chéo xuống tận thắt lưng bên phải bó chặt miệng vết thương, để tránh động đến miệng vết thương, y đồng ở một bên giữ chằng, để chằng nằm nghiêng, băng trên vai phải lờ mờ thấm ra sắc máu.

Ta đi đến trước giường chàng, cúi đầu nhìn đôi mắt đang nhắm chặt, trong lúc hôn mê mi tâm vì đau đớn mà hơi nhú lên.

Bùi Tranh hỏi Thái y: “Không phải nói là Tô ngự sử đã tỉnh sao?”

Thái y cúi người đáp: “Lúc trước, Tô ngự sử có tỉnh một lần, nhưng vì đau đớn lúc trị thương người bình thường khó mà chịu nổi, vị thần liền tự quyết định, cho đại nhân uống thuốc an thần, để có thể giảm bớt đau đớn.”

Ta gật gù đầu, trở về bên người Bùi Tranh, kéo một bàn tay hẩn, trong lòng bàn tay ấy viết xuống một chữ: “Tra” (*tra xét*)

Đầu ngón tay Bùi Tranh khẽ động, cúi người nhìn thẳng ta, nhẹ nhàng nói: “Ta sẽ phái người đi điều tra rõ chuyện này.”

Ta lại viết một chữ: “Dị »

“Dị...” Bùi Tranh nhíu mày, “Dị Đạo Lâm? Nàng muốn đề hẩn điều tra?”

Ta gật đầu, viết tiếp: “Tuyên.”

Lúc này, Bùi Tranh vô cùng nhân nhượng với ta, ta nói thế nào, hẩn làm theo thế đó, lập tức cho người tuyên Dị Đạo Lâm vào cung diện thánh.

Tiểu Lộ Từ chạy đến báo, nói mọi chuyện cứu Hạ Lan ra ngoài, bây giờ đã bớt sợ hãi, phương tiểu Hầu gia khẩn cấp đòi vào cung, tiểu vương gia nổi trận lôi đình, như là muốn phóng hỏa lần thứ hai, Liên cô đang ngăn cản.

“Bệ hạ, nên làm gì bây giờ mới được a...” Tiểu Lộ Từ bày vẻ mặt khóc than thảm thiết hỏi.

Ta vẫy vẫy hẩn lại, hẩn bước lên phía trước khom người cúi xuống, ta viết một chữ trong lòng bàn tay hẩn: “Cút.”

Bùi Tranh nhìn thấy rõ, không phúc hậu mà cười khề một tiếng, ta ngẩng đầu nhìn thẳng hấn, ngón trỏ tay phải nghiêm túc chỉ về hướng cửa, nụ cười của hấn nhất thời cứng lại.

Ta dùng khẩu hình nói: “Ta muốn một mình yên lặng một chút.”

Hấn hơi nhíu mắt, hít sâu một hơi, nở nụ cười nói: “Được, ta ở ngay bên ngoài, có việc thì kêu ta.” Lại nghĩ ta vẫn không thể nói chuyện, liền cười tự giễu: “Ta ở bên ngoài chờ nàng.”

Hấn đi ra ngoài đồng thời đóng cửa, đem tất cả âm thanh chặn lại bên ngoài, trong phòng nhỏ chỉ có tiếng hít thở an tĩnh cùng mùi thuốc nhẹ nhẹ.

Mùi thuốc Đông y, có chút hương vị đắng chát. Yêu người mình thích, sợ kẻ mình ghét, nếu thích, sẽ không nhìn thấy khuyết điểm của hấn, chán ghét, lại nhìn không thấy ưu điểm.

Người đối với người chẳng phải đều là như vậy sao.

Ta là người rất công bằng, ai đối với ta thật tâm, ta dùng thật tâm đối đãi lại, nhưng chỉ sợ đó đều không phải người thật tâm với ta, mà là nhận nhầm, hoặc là bỏ lỡ.

Lúc đó ở ti nữ quan, người chàng muốn cứu không phải Bùi Sanh, cũng không phải “Bệ hạ” mà là “Trương Tư”....

Kỳ thật hai chữ này, không phải là lần đầu tiên chàng gọi. Năm đó, khi chàng nắm tay ta dạy viết từng đường từng nét, chữ viết đầu tiên, là hai chữ này.

“Hong đậu sinh Nam quốc, thử vật tối tương tư.” (*) Giọng nói thiếu niên trong trẻo, dịu dàng mà không mỉa mai hoặc, cười nhợt nhạt mà nhắc lại hai chữ cuối “Trương Tư”.

(*) *Đậu đỏ sống ở nước Nam, vật này là tương tư nhất.*

Sau khi ta đăng cơ, hai chữ này, liền bị tị hủý (*kiêng tên húý của vua*). Người đời đều biết tên vốn có của ta, chữ “Trương tư” kia, lại thành ra thất truyền ở dân gian, ai ai cũng biết, nhưng cũng không dám dạy dỗ trong trường.

Chàng cũng không còn gọi tên ta nữa, như thời niên thiếu trước đây.

Ta lại tưởng chàng cũng giống như người khác sớm đã quên tên của ta rồi, chỉ gọi ta là “Bệ hạ”, lại không đoán được rằng, khi hai chữ kia thốt ra, lại tự nhiên như nhiều năm trước vậy, tựa như ngày ngày đêm đêm, đều gọi vô số lần.

Tô Hoán Khanh.

Quả nhân nên thưởng khanh có công cứu giá, hay là trị tội khi quân đây.

Khanh nói người mình thích là Bùi Sanh, là thật sao?

Ta vươn tay, nhẹ nhàng xoa xoa mi tâm chàng đang nhíu mãi mà chẳng chịu giãn ra. Tất cả đau đớn mà giờ phút này chàng phải chịu đựng, đều là chịu thay ta. Mà sao ta vẫn cảm thấy đau đớn, nơi bên trái ngực, từng đợt, từng đợt quặn đau.

Lúc ta hỏi chàng câu đó, nếu chàng không lừa ta, có lẽ ta đã không hướng sang một con đường khác.

Ta không chờ chàng tỉnh lại, chỉ ngồi trong phòng một lát liền đẩy cửa đi ra.

Bùi Tranh đứng dưới tàng cây đưa lưng về phía ta, hai tay khoanh trước ngực, không biết đang nhìn cái gì, nghĩ cái gì; nghe được tiếng cửa mở, hấn buông tay xuống, cổ tay áo nhẹ nhàng lay động, từ từ xoay người lại.

“Lại đây.” Hấn nhẹ giọng nói.

Trong viện chỉ có ta và hai người bọn họ, ta vốn là muốn đi qua, nghe thấy hấn nói như vậy, lại nổi tính bướng bỉnh, đứng bất động, chỉ nhìn hấn chăm chăm.

Hấn xoay mặt, cười khề thờ dài, hoặc như thờ phào một hơi, nhíu đuôi lông mày liếc xéo ta, trên môi giữ ba phần ý cười, thấy ta không đi qua, hấn liền chăm chăm đi đến.

Ta nhìn hấn từng bước từng bước một đến gần, đến khi khoảng cách chỉ còn là nửa cánh tay, hấn lấy một chiếc hộp sứ màu xanh từ trong tay áo, mở nắp ra, tỏa ra hương thơm mát lạnh.

Ta liếc mắt một cái liền nhận ra là thuốc của Ngũ cha. Thuốc này, ban đầu trong cung có rất nhiều, nhưng bởi ta xưa nay khỏe mạnh ít khi dùng tới, dần dà cũng không biết nó ở chỗ nào nữa. Hộp thuốc trong tay Bùi Tranh, nhất định là Ngũ cha cho hấn.

“Ngũ cha nàng nói, “Đậu Đậu vốn sơ ý, linh đan diệu dược cũng không biết quý trọng, ngày ngày phải kêu nó lấy từ dưới gầm giường lên. Bùi Tranh người ở gần nó hơn, nên chút thuốc dự phòng này để ở chỗ người.”

Hắn vừa nói, vừa dùng ngón áp úp bôi thuốc cho ta. Ngón tay dính chút thuốc mỡ màu trắng xoa xoa hai má ta, man mát lạnh lạnh, cảm giác đau đớn lúc đầu cũng dần dần tiêu tan. Đầu ngón tay Bùi Tranh dừng trên mặt lưu luyến không đi, dịch xuống cằm, nhẹ nhàng nắm, thấp giọng hỏi: “Đậu Đậu, ta cách nàng, thật sự gần sao?”

Trong lòng ta như có một cây đàn nhẹ nhàng bị kích thích, phát ra âm thanh trầm thấp mà kéo dài.

Hắn ôm ta một chút, in dấu một nụ hôn xuống mi tâm ta, hơi thở phớt qua trước trán ta, dường như cười khẽ một tiếng. “Nữ nhân thật giống mèo, ai tốt với nàng, cho nàng một chút ngon ngọt, nàng liền đi theo luôn. Ta phải cho nàng bao nhiêu ngọt ngào, nàng mới có thể hạ quyết tâm theo ta trọn đời trọn kiếp?”

Ta lắc lắc đầu, chỉ chỉ hắn, lại chỉ chỉ ta.

Bùi Tranh buồn cười nói: “Phải, là ta đi theo nàng, bệ hạ của ta...” Âm cuối của hắn như là một tiếng thở dài than vãn, “Nàng không vì việc này mà dao động, ta lại không biết nên vui hay buồn đây.”

Ta cười cười từ chối cho ý kiến, lùi khỏi vòng tay ôm ấp của hắn, cho dù ta cũng có chút lưu luyến sự ấm áp này.

Chuyện trước mắt ta muốn làm là điều tra rõ chân tướng.

Ta lệnh cho Bùi Tranh về phủ Thừa tướng, kết quả hắn thế nhưng lớn mật kháng chỉ. Ta giận trừng mắt hắn, tỏ vẻ không hợp lễ tiết, hắn cười không hề gì, nói: “Vậy sao, cho nên?”

Ta suy sụp nhìn hắn, chuyện tới như hôm nay, ta suýt chút thì băng (hà) ở chỗ kia, hắn ương ngạnh muốn vào cung hộ giá, ta lại giương “Lễ chế” lên, cách này, phỏng chừng cũng không ngăn được hắn. Sau Sùng Quang tân chính, xóa bỏ tệ cũ, rất nhiều lễ tiết cũ cũng đã không thịnh hành. Khi trước hắn chẳng qua là trước mặt quần thần nể mặt mũi ta mới đáp ứng đi.

Ta có chút xấu hổ, buồn phiền mà sai Tiểu Lộ Từ đưa hắn tới gian cung điện cách tẩm cung của ta xa nhất, rồi sau đó mới tới tuyên thất gặp Dị Đạo Lâm.

Hắn sớm đã chờ hồi lâu.

Không chỉ là chờ bên ngoài tuyên thất trong khoảng một nén nhang này thôi, hắn đã đợi suốt năm năm, từ năm Sùng Quang đầu tiên cho tới giờ là năm Sùng Quang thứ năm rồi.

Ta còn nhớ rõ Thảm hoa bên bờ Thái Thanh trì đó, nhưng khiến ta nhớ kỹ hắn, cũng không phải một ngày tại Quỳnh Lâm yến kia, mà là từ trước đó khi ta cài trang lên vào Thái Học phủ, âm thầm khảo sát các học sinh.

Ba người đang đàm luận chính trị, một người nói: “Trương lai tất thiên hạ là của Tô đảng”

Người còn lại nói: “Chắc gì, vài vị đại thần phụ chính bằng mặt không bằng lòng, bệ cánh đấu đá, Thảm tướng rõ ràng để bọn họ chế ước lẫn nhau giữ thế cân bằng, quyền lực thực sự vẫn nằm trong tay hoàng gia.”

Người thứ ba trầm mặc không nói.

Hai người kia hỏi hắn: “Người thấy cục diện biến hóa như thế nào?”

Người nọ vẫn trầm mặc hồi lâu, sau mới phát ra một tiếng cười lạnh: “Giáng tử đoạt chu, phi y chi họa dã.” *(khó hiểu chứ gì, hồi sau sẽ rõ ;))*

Lúc đó, nếu hai người kia nghe không hiểu, ta cũng đương nhiên không hiểu, nhưng bởi không hiểu nên nhớ kỹ. Tận tới sau khi Sùng Quang tân chính, văn võ cả triều trở thành nơi chỉ còn tiếng nói của một người, ta mới hiểu ý tứ trong lời người kia.

Giáng tử vi tà, chu vi chính, tử vi nhất phẩm triều phục, châu nãi hoàng quyền chi sắc. Nhất phẩm quyền thần đại đế nhi thủ chi, phi y chi họa. Phi y giả, Bùi dã. (Màu đỏ tía là tà, màu đỏ thẫm (màu chu sa) là chính, áo quan nhất phẩm màu tía, màu đỏ thẫm là màu của quyền lực hoàng gia. Quyền thần nhất phẩm thay vua định đoạt, đây là cái họa không được người tin phục. Kẻ không phục chính là tên họ Bùi.)

Năm Sùng Quang đầu tiên, Bùi Tranh vẫn còn đang nguy trang lần cuối, ở trong mắt các đại thần phụ chính, là một thanh niên tốt biết cách làm việc cũng biết cách làm người theo khuôn phép, xuất thân không quan trọng, không kiêu ngạo không siểm nịnh, lịch sự nhã nhặn, là đối tượng mà các bệ phái tranh giành, bọn họ gần như không thể ngờ, tương lai không lâu sau, sẽ bị tên thanh niên tốt trong mắt họ lật đổ từng người một.

Cũng bởi trong một khoảnh khắc sau chuyện đó, ta giật mình nhớ tới lời Dị Đạo Lâm. Ánh mắt hắn, nhìn xa hơn bất cứ ai, chuẩn xác hơn bất cứ ai. Một đôi mắt thông minh nhìn thấu thế sự như thế, làm sao có thể vì một lý do buồn cười như vậy mà từ bỏ tiền đồ tốt ở Hàn Lâm viện, tự đẩy ai bản thân, một mình đi tới Sóc Phương?

Hắn đương nhiên có mưu đồ khác.

Nửa năm trước, ta sai ám vệ đưa cho hắn một phong thư, bên trên viết hai câu.

Một câu là lời hấn nói ngày đó.

Một câu khác là ta hỏi hấn : Hà mưu, hà đảng, hà thời quy. (Mưu đồ gì, theo đảng nào, khi nào thì quay về?)

Hấn đáp lại ta một chữ : Vương.

Hôm nay, ta nhìn thanh niên trước mắt – một trận gió sương Tây Bắc như là lễ rửa tội trọng sinh (*sinh ra lần nữa*), người sinh tồn trong điều kiện sống ở nơi đó, có vẻ xanh biếc cùng kiên nghị như tùng xanh chịu tuyết đè cũng không cong gãy (*tuyết áp thanh tùng bất loan chiết*). Hấn đã xóa đi vẻ ngây ngô của tuổi nhuợc quán (*thời xưa gọi thanh niên khoảng 20 tuổi là nhuợc quán*), năm đó là đại bạch kiếm a ... Làm thế nào mà phơi nắng da vẫn không đen a ...

Ta nhìn khuôn mặt anh tuấn mà lạnh lùng nghiêm nghị, nở nụ cười. Người này, năm năm trước, lúc ai ai cũng muốn làm người của Tô đảng, hấn có thể thấy trước tương lai Bùi đảng sẽ phát triển lớn mạnh, mà hấn vẫn như cũ chọn theo thiên tử. Hấn rời đi khi đó, là bởi đã nhìn thấu triệt. Lúc ấy đại thần phụ chính vẫn đang nắm đại quyền, Bùi Tranh đã chuẩn bị mọi việc, chỉ còn thiếu đũa ngọc ta đây gắp đầu. Dựa vào lý lịch và địa vị của hấn, đầu không lại Tô đảng, nền móng vừa sâu, môn sinh lại đông, cũng đầu không lại Bùi Tranh với hậu đài đủ mạnh, chuẩn bị đầy đủ. Ở giữa hai đảng đang đầu đá, muốn giữ vị thế trung lập, nhất định phải có đủ bản lĩnh. Không có bản lĩnh mà muốn trung lập, chỉ có thể trở thành vật hy sinh cho tranh chấp của hai đảng, kẻ có bản lĩnh, lại có thể trở thành đối tượng mà hai đảng ra sức tranh giành.

Hấn đã đi đủ xa, tránh được ba quỷ vân quyết (*sóng gạt gió lừa*) của năm Sùng Quang đầu tiên, tôi luyện bản thân, kinh doanh chính mình, đến tận năm năm sau, hấn tin tưởng bản thân có đủ khả năng một mình đảm đương một phía, cũng tin tưởng tới một ngày ta có thể chống lưng cho hấn, để hấn mặc áo gấm vinh quy để đô.

Ta với hấn mặc dù sớm mang tai tiếng, lại nhiều năm không gặp, tuy rằng không gặp nhiều năm nhưng lại là bạn tri kỷ đã lâu.

Kể cả Tô Quân cũng không biết, ta và hấn bí mật qua lại đã lâu. (*sao nghe cứ như hồng hạnh vượt tường ấy nhỉ ;))*)

“Dị khanh gia, biệt lai vô dạng...” (*hy vọng khanh vẫn khỏe từ khi chúng ta chia tay*)

Giọng nói của ta vẫn có chút khàn khàn, kỳ thật không phải ta không thể nói chuyện, đó là do ta bảo Thái y lừa người khác, chẳng qua lúc đó đối diện với Bùi Tranh và Tô Quân, ta không biết nên nói gì, đành phải giả bộ câm.

Dị Đạo Lâm có chút đáng bộ phong sương, khom người nói: “Ngô hoàng vạn tuế.”

Ta cười cho hấn bình thân: “Năm năm không về, khanh cảm thấy đế đô có gì thay đổi không?”

“Mặc dù hưng thịnh hơn nhiều, nhưng kỹ viện mọc như nấm, hàng đêm ca hát, giá cả hàng hóa đã gấp đôi. Thứ duy nhất không đổi là, tham quan ô lại vẫn nhiều như trước.

“Khụ khụ ...” Ta ho khan hai tiếng, nghĩ tên Dị Đạo Lâm này quả thực là rất có gan dám nói. Hấn là cảm chắc quả nhân sẽ không động đến hấn đi.

“Nói như vậy, khanh ở Sóc Phương nhưng lúc nào cũng chú ý đến thế cục ở đế đô, nay tình trạng ra sao, khanh hẳn cũng rõ ràng.”

Dị Đạo Lâm không lập tức trả lời, mà trầm mặc một lát, sau hỏi một vấn đề dường như đã từng có người hỏi qua : “Bệ hạ, nếu muốn lập Bùi tướng làm Phụng quân, tại sao vẫn còn muốn xuống tay với hấn?”

Ta nở nụ cười: “Quả nhân thật không thể tưởng được, Dị khanh gia ở Sóc Phương năm năm, ngược lại thành ra đơn thuần.”

Dị Đạo Lâm ngẩn ra, trên khuôn mặt trắng nõn hiện lên một chút quần bách.

Ta uống ngụm trà nhuận giọng, chậm rãi nói: “Trong triều hiện nay, trên ngũ phẩm, sợ rằng chẳng có kẻ nào sạch sẽ, nếu tra xét, đều phải chết vài lần. Nói luật pháp không tránh quyền quý, chỉ là kiếm cỏ. Có mới nói cũ, nói tuy khó nghe, nhưng là bản chất. Lúc quả nhân mới đăng cơ, còn non nớt, uy khó nhiếp quần thần, lực không đủ chấn triều cương. Đại thần phụ chính tuy gọi là phụ chính, thực ra là nhiếp chính, trong mắt không có quân thượng. Công khanh quý tộc xa hoa dâm dật, tệ cũ khó trừ. Phụ quân Thẩm tướng thiết lập mấy vị đại thần phụ chính khéo léo cỡ nào, khiến bọn họ cầu kết lẫn nhau, hãm hại lẫn nhau. Ngày xưa Trịnh bá diệt Đoàn ở nước Yên (*), từng viết “Bất nghĩa bất nặc, hậu tương băng” (*kẻ bất nghĩa thì không thể che giấu, còn lưu giữ, che giấu tất mình sẽ chết*) những kẻ làm chuyện bất nghĩa ắt gặp báo ứng, quả nhân lúc đó không trừng trị được bọn chúng, đã có Bùi Tranh thay ta trừng trị. Nay kẻ nên trừng trị, không nên trừng trị cũng đã xử lý gần như ôn hòa, cũng đến lúc quả nhân tự mình chấp chính ...”

(*)*Thời Xuân Thu, Trịnh Bá hay Trịnh Trang Công không biết dạy em (Đoàn), khiến em sinh kiêu, mưu tính đoạt vị, để rồi phải triệt đi. (Cre: murasaki. Thanks a lot!^v^)*

“Bùi Tranh a” Ta khẽ thở dài, quay mặt về phía ngọc tỷ trên bàn, trên mặt mơ hồ còn lưu lại hơi ẩm đầu ngón tay hấn lướt qua. Hấn đương nhiên là người thông minh, ta ở trước mặt hấn cũng không phải diễn trò, người ở trước mặt hấn là Đậu Đậu, người ngồi chỗ này, là Trương Tư. “Dị khanh gia, khanh nói xem từ xưa có mấy vị hoàng đế, thích nhìn ngoại thích (*họ ngoại, bên vợ vua*) bành trướng? Hoàng hậu cũng được, Phụng quân cũng thế, quan hệ thông gia chính trị bình thường là qua cầu rút ván. Quả nhân là hoàng đế, thiên hạ này, là thiên hạ của một người, không thể có hai người cùng nắm thiên hạ. Thiên hạ vạn dân này là của quả nhân, Bùi Tranh hấn, cũng thuộc sở hữu của quả nhân.”

Kỳ thực ta thích cảm giác hân ôn ta, hôn ta. Cảm giác thân mật như vậy, chỉ có hân từng cho ta, chỉ lúc có hai người, ta mới có thể quay về làm hạt đậu đỏ nhỏ nhắn kia, nhưng càng nhiều những lúc như thế càng không được.

Ta nếu ngồi trên vị trí này rồi, sẽ không có thể chỉ là đậu đỏ đơn thuần nữa.

Đáng tiếc, hân chung quy cũng không hiểu được, không hiểu ta vốn là loại người nào, ta nên là loại người nào, không hiểu quan hệ lệ thuộc giữa chúng ta.

Hân là của ta, nhưng ta không phải của hân.

Bạn đang đọc truyện *Quả Nhân Có Bệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 22: Thị tằm

Ta thường tương đối thích thuần thần (*thuần phác, đơn thuần*), giống kiểu thuần thần như Dị Đạo Lâm, mặc dù có lúc không biết đưa đẩy khéo léo, lời nói không làm người ta thích, nhưng người như vậy an toàn, bởi vì đơn giản, chỉ biết một lòng trung thành.

Lúc quân muốn thần chết, hân cùng lắm ngửa đầu mắng một câu “Ông trời không có mắt a”, sau đó khẳng khái hy sinh

Ở điểm này, ta và phụ quân bất đồng, có lẽ vì bởi vị trí mỗi người khác nhau, ông cảm thấy thần tử chất phác không dễ lợi dụng, không bằng dùng thần tử có tài năng tuy có chút tư tâm. Ông một đời làm thần tử, hầu hết là đứng trên góc độ của thần tử để suy xét đại cục. Nhị cha ta mặc dù trên danh nghĩa là Đại Tư Mã đại tướng quân, nhưng lại là Phụng quân Trần quốc, trong quá khứ lại là minh chủ võ lâm, luôn ở ngôi cao. Ngồi trên vị trí không giống nhau, ánh mắt nhìn thế cục tự nhiên cũng không giống nhau.

Mấy năm trước, Bùi Tranh cũng giống phụ quân, mạnh vì gạo bạo vì tiền, khôn khéo linh hoạt, khéo léo đưa đẩy để đối phó các đảng phái. Thế cục triều đình lý tưởng trong mắt Phụ quân chính là ba phái tạo thành thế chân vạc, áp chế lẫn nhau, cân bằng quyền lực để ổn định triều chính, tránh một đảng độc đại, xuất hiện thế cục công cao chấn chủ. Cứ theo cách như vậy duy trì 13 năm triều đại Minh Đức, chưa từng có chút sai sót. Nhưng mà lúc phụ quân rời khỏi cương vị, dường như là cố ý làm loạn cục diện này, ông phát áo ra đi, để lại triều đình hỗn loạn trong năm Sùng Quang đầu tiên, khi đó ta nhìn không hiểu, cũng không nghĩ tới việc đi hỏi, chỉ là ngồi im mà quan sát.

Bùi Tranh là học trò của Phụ quân, lúc đầu làm tướng (*Thừa tướng*), đạo xử thế cũng tương tự phụ quân, lúc đầu người ta còn gọi hân là tiểu Thẩm tướng, nhưng 3 năm sau, chẳng ai dám gọi hân như vậy nữa. Ta cuối cùng cũng cảm thấy, phụ quân hân là nhìn lầm Bùi Tranh rồi, người này ngay thẳng ôn hòa, lương thiện, nhu thuận, trên thực tế hân phần nhiều lại giống Nhị cha ta, có sự cứng cỏi không cam lòng ở dưới người khác, một ngày nắm được quyền lực, liền cao ngạo, ngang ngược. Khi trước, phụ quân có ý đẩy triều đình rối loạn thành cái đầm nước, cũng là muốn Bùi Tranh có cơ hội tạo uy, lập lại trật tự, quét sạch những kẻ có dị tâm. Vua nào triều thần này, lão thần triều Minh Đức lần lượt bị Bùi Tranh trừ bỏ, cuối cùng chỉ còn lại Tô Đảng, nếu có một ngày Tô đảng cũng bị lật trong tay Bùi Tranh, triều đình chẳng phải mình Bùi Tranh hân – nhất đảng độc đại, đây vốn là cục diện phụ quân không hy vọng nhìn thấy, ông nâng đỡ Bùi Tranh từ những bước đầu, có từng nghĩ đến sẽ có một ngày này?

Ta cũng không phải không đồng ý với chính kiến của phụ quân, nhưng lại càng giống Nhị cha, mặc dù năng lực không theo kịp Nhị cha, không đủ để nắm toàn cục trong tay, nhưng cũng không để kẻ khác tùy tiện nắm mình trong tay.

Ngay cả khi người đó là Bùi Tranh.

Quá khứ, thế lực của ta không bằng người, chỉ có thể giả ngu trước mặt hân, nhưng giả bộ không được cả đời, thứ của ta, cuối cùng cũng đến lúc phải thu về.

Ta sai Dị Đạo Lâm trước tiên cứ bắt tay vào điều tra vụ cháy, bắt luận là có người làm hay là ngoài ý muốn, vẫn phải có kẻ phải vì chuyện này mà trả giá.

Hiện trường hỏa hoạn đã bị dập tắt, pháo hoa còn lại cũng bị cách ly, nhưng tất cả những thứ khác đều được giữ nguyên dạng, ta sai vệ binh bao vây cả khu vực, đề phòng có kẻ dớ dột.

Kẻ bị tử vong là một tên tiểu tốt ở gần chỗ cháy nhất, nghe nói bị nổ xé ra một lỗ lớn trên lưng, vụ nổ mạnh dẫn lửa cháy sang kho hàng bên cạnh, những người khác vì chạy trốn kịp thời, ít ra cũng giữ được một mạng.

Dị Đạo Lâm thăm dò hiện trường, ta phái một đội đi kiểm kê tổn thất. Bởi vì nơi hỏa hoạn rất gần công sở, rất nhiều tư liệu hồ sơ là vật dễ cháy, kiểm kê xong, mới phát hiện một gian tư liệu mới đây gần như bị thiêu hủy mất đến 7 phần.

Ta nhú mày, hỏi: “Bị thiêu hủy là những tư liệu nào?”

“Bẩm bệ hạ, tư liệu bị thiêu hủy bao gồm: biên bản khảo sát quan viên lưu lại hàng năm, báo cáo tài chính năm của các quận huyện.”

Không phải hồ sơ tư liệu đặc biệt quan trọng gì. Lúc xảy ra hỏa hoạn, tất cả mọi người vội vàng cứu người cứu hỏa, nơi đó lửa bốc quá lớn lại xưa nay không có ai lui tới, bởi vậy cứu hỏa chậm trễ, bị hủy hoại quá nửa.

Tì nữ quan cũng phải chịu họa. Cánh tay Bùi Sanh bị xước, tay phải bị bỏng, bôi thuốc xong cũng không có gì đáng ngại, lúc này cũng đang dẫn vài vị cấp dưới kiểm kê hiện trường, tư liệu bị thiêu hủy là danh sách bộ phận cung nhân.

“Bệ hạ.” Bùi Sanh thấy ta, cúi người chào, giọng nói cũng hơi khàn.

“Bùi học sĩ, nơi này ta giao cho Khanh và Dị Khanh gia, quả nhân có chuyện quan trọng khác.” Ta ho khan một tiếng, mơ hồ cảm thấy không khí có chút kỳ lạ.

Bùi Sanh mỉm cười nói vâng, lại hướng Dị Đạo Lâm hành lễ. Dị Đạo Lâm này phẩm trật (*phẩm cấp, trật tự*) cao hơn nàng, hành lễ với hắn cũng bình thường, có điều Dị Đạo Lâm dường như không muốn thấy nàng, mi tâm hơi nhíu một chút, quay mặt sang chỗ khác, hừ lạnh một tiếng không thể nghe ra.

Ta biết Dị Đạo Lâm không xem trọng Tô đảng, với Bùi Tranh lại không có hảo cảm, nhưng không nghĩ tới hắn ngay cả tiểu nữ tử cũng không bỏ qua a...

Bùi Sanh vừa rồi tốt xấu gì cũng tính có công cứu giá, ta quay về còn phải phong thưởng nàng một phen, bây giờ thấy thái độ Dị Đạo Lâm như vậy, cũng có chút xấu hổ, liền tiếp tục ho khan, nói: “Vậy thì hai vị Khanh gia hợp tác vui vẻ.”

Hai kẻ này tựa như cũng chẳng nề mặt mũi ta ...

Ta sờ sờ mũi, xám xịt đi về. Tiểu Lộ Tử bên kia nói, Phương tiểu Hầu gia đón phu nhân nhà hắn đi rồi, Hạ Lan thì ngay cả góc áo cũng không bị tổn hại, chỉ là sắc mặt ngưng khóm, nay chuyển sang nơi mới tu dưỡng.

Kỳ thật tiểu viện của Hạ Lan kia dù ở trong phạm vi hỏa hoạn, nhưng cũng không phải nơi gần nhất, chỉ cần tránh đi kịp thời liền chẳng việc gì. Ta nghĩ bản thân là bị Bùi Tranh hù dọa, xảy ra chuyện rồi, phản ứng đầu tiên là nghĩ có người muốn hại Hạ Lan, có lẽ sự thật không phải như thế, đây có thể chỉ là việc ngoài ý muốn cũng không chừng.

Sau khi ứng phó xong sự an ủi ân cần của Liên cô và A Tự, sắc trời đã hơi tối, bữa tối muộn hơn so với bình thường một chút, cung nhân cầm đèn bày đồ ăn lên.

“Bệ hạ, Tô ngự sử phải an bài như thế nào?” Tiểu Lộ Tử thật cẩn thận hỏi, “Tô ngự sử là ngoại quan, muốn giữ đại nhân lại qua đêm trong cung sao?”

Tô Quân bị Thái y cho uống thuốc an thần, sắc trời đã tối dần, chàng vẫn chưa tỉnh lại. Quan viên trong triều không thể qua đêm trong hậu cung, đây là quy củ, có điều chàng có thương tích trong người, là bởi cứu quả nhân mà bị thương, sai người đưa chàng về Quốc sư phủ như vậy cũng không thích hợp.

“Phải vài lão nhân trong cung hầu hạ, việc còn lại, chờ ngày mai Tô ngự sử tỉnh lại rồi nói sau.” Ta phát tay hạ lệnh.

“Bệ hạ, chỉ sợ là không ổn.”

Ngoài điện đột nhiên truyền đến một tiếng như vậy, dọa ta tới mức tay run run, suýt nữa làm rơi đĩa. Ta sững sờ ngẩng đầu nhìn người vừa tới, chợt nhớ lại còn có chuyện như này – Bùi Tranh nói cái gì mà đêm nay muốn ngủ lại trong cung!

Đúng, là ta đồng ý rồi, không có sai, có điều giờ này hắn phải ở trong phạm vi hoạt động mà quả nhân chỉ định chứ !

Bùi Tranh đi đến ngay trước mặt trong cái nhìn trừng trừng của ta, ngồi xuống tự nhiên như ở nhà mình vậy, phủ phủ tay áo, không đợi hắn lên tiếng, Tiểu Lộ Tử đã tự giác đi giúp hắn lấy bát gấp thức ăn.

“Ngươi ...” Ta thực dùng sức mà nhả chữ, dừng một chút, lại nhả chữ tiếp : “Ngươi ... Tối làm cái gì.....”

Bùi Tranh nhíu mi, như là nghe được vấn đề rất kỳ quái, cười khề hỏi ngược lại : « Bệ hạ nghĩ sao ? »

Ta khó khăn mà nói: “Quả nhân mặc dù cho phép Khanh ở lại trong cung, nhưng đêm đã khuya, trong hậu cung có quy củ, đêm đến không thể tự tiện đi lại.”

“Hậu cung cũng có quy củ, ngoại quan không thể ngủ lại.” Bùi Tranh bác bỏ nhẹ nhàng, “Chuyện này cũng giống chuyện vừa rồi, bệ hạ đã phá quy củ một lần, làm sao không thể phá thêm lần nữa?”

“Việc xét tùy nghi, Tô ngự sử có thương tích trong người, mới phải phá quy củ một lần.” Hai mắt ta cao thấp đánh giá hắn, bỗng nổi lên ý đùa giỡn, che miệng cười trộm nói, « Bùi tướng Khanh nếu cũng có bệnh khó nói trong người, quả nhân cũng có thể miễn quy củ cho ngươi. »

Bùi Tranh ra vẻ nghi hoặc nhíu mày hỏi: “Bệ hạ nói quy củ gì?”

Ta có thiện ý nhắc nhở hắn: “Quy củ của hậu cung, đêm đến không thể tự tiện đi lại.”

Bùi Tranh mỉm cười gật đầu: "Đúng thật, lúc vi thần đến, đêm còn chưa tới, bây giờ đã đêm rồi, vi thần cũng không định tự tiện đi lại nữa."

Ta hít sâu một hơi, chậm rãi hỏi: "Ý ngươi là ngươi muốn ngủ lại tắm cung của quả nhân?"

Bùi Tranh cười nói: "Vi thần, tuân chỉ."

"Bùi Tranh!" Ta đứng phắt dậy, tức giận mà nhắc bần, "Ngươi - tên lưu manh này!"

Bùi Tranh vẫn cười tươi như trước: "Tạ bệ hạ khích lệ."

Ta ngồi xuống, bình tĩnh nâng bát cơm lên, ăn cơm.

Gần như chẳng còn lời nào, chỉ có lệ ngân hàng tuôn ra.

Kỳ quái, theo lý mà nói, mẫu thân ta là người chết không cần mặt mũi, thế nào ta lại không có được khuyết điểm này của bà, so độ lưu manh, so độ vô sỉ, so tính vô lại với Bùi Tranh, chẳng một lần có thể chiếm thượng phong.

"Tiểu Lộ Tử, chuẩn bị cho Bùi tướng một bộ chăn, để hần trải ra đất mà nghỉ." Ta rất là thông dong thân nhiên nói.

Tiểu Lộ Tử liếc nhìn Bùi Tranh một cái, thấy hần không tỏ vẻ gì, liền nghe lệnh của ta đi chuẩn bị.

Tên này, không nhìn thấy là được rồi. Ta tự nói với mình như vậy.

Dùng xong bữa tối, xử lý một số việc triều chính còn tồn đọng, tản bộ một lát, tắm rửa thay quần áo.

Ta thành công ám chỉ mình rằng chẳng có kẻ dư thừa nào cả, nhưng tên họ Bùi kia dường như không cam lòng bị ta xem nhẹ, thế nên bị kịch năm 12 tuổi ấy một lần nữa lại tái diễn.

Ta hét lên một tiếng, vùi người vào trong nước, qua màn hơi nước mờ mịt nhìn nam nhân phía đối diện. "Phi phi phi ..." Ta nhìn trái nhìn phải một phen, "Ngươi vào lúc nào?"

Bùi Tranh dựa lưng vào bạch ngọc, làn tóc đen ướt át dính trước ngực, ý cười trên khóe môi giữa làn hơi nước có chút mờ ảo. "Vi thần vẫn đều ở."

Tay ta vói vói sang bên cạnh, tùy tiện nắm bất cứ thứ quần áo nào che phủ cơ thể, nghe được câu trả lời của hần kia, nhất thời khí huyết dâng lên, suýt nữa hôn mê bất tỉnh.

Nếu không phải vừa mới nghe được tiếng nước động, ta căn bản không phát hiện hần ở trong này!

Lúc tắm rửa ta thích được thanh tĩnh suy tưởng, không thích người khác hầu hạ, nhưng nơi này gian ngoài đều có người, bọn họ cũng nên thông báo cho ta một tiếng chứ!

Ta nghiêng răng nghiêng lợi, vừa trừng mắt hần, vừa cố khống chế ánh mắt mình không lơ đãng đến chỗ không nên nhìn ;)) "Ngươi đi ra ngoài!"

Hần thế nhưng lại nghe lời ngoài ý muốn, cười nói: "Tuân mệnh." Sau đó liền ...

Trong phút chốc, máu quanh thân dồn thẳng lên não, thiêu đốt tim ta như nổi trống, mặt như bị lửa thiêu, đầu lưỡi lưu rú: "Ngươi ngươi ngươi ..."

Không biết vì sao, ta đột nhiên thấy có chút miệng khô lưỡi nóng, lại chỉ có thể nức nở một tiếng, rồi quay mặt qua chỗ khác.

"Bệ hạ." Tiếng nói Bùi Tranh không xa không gần, giống như sương mù bốc hơi toát ra sự ngọt ngào, nhu hòa dịu dàng, giống như nước ấm khiến người ta cảm thấy thoải mái thả lỏng – nhưng đến câu tiếp theo lại khiến tinh thần người ta chấn động. "Dù sao thì sau này nhìn nhiều cũng thành quen thôi."

Tay ta đang cầm quần áo run lên ba lần, hít sâu cũng không thể bình phục nhịp tim, chỉ có giọng khàn khàn nói: "Cút. ..."

Hần tùy ý mặc áo khoác, đi đến bên người ta đột nhiên dừng lại, tim ta cũng theo đó mà đập mạnh, theo bản năng ngẩng đầu nhìn lại hần, sau đó là một trận thiên lôi oanh đình.

Ầm ầm – oành oành

Hần cúi người xoa xoa đầu ta, cười tủm tỉm nói: "Đầu tiên là giả bộ cảm không muốn nói chuyện với ta, sau là giả bộ mù không nhìn thấy ta, ta đây cũng là chán muốn chết mới đi tắm rửa trước, trong chốc lát ..."

Mẫu thân nói, ta lúc đầu không gọi là Đậu Đỏ, cũng không phải là Đậu Đen, ta gọi là Giới Sắc. (giới này là cảnh giác, dè chừng, cảm, cai)

Mẫu thân nói, lỗi lớn nhất mà đời này bà phạm phải, chính là mê muội sắc đẹp, câu tam đáp tứ, không biết may mắn hay là bất hạnh, đào hoa một lần đã nở năm đoá. Lúc bà sinh ta đau đến không muốn sống nữa, mới lĩnh ngộ được sắc tức là không, không tức là đau, đau khổ của nữ nhân đa phần đều do nam nhân mà thành, nhất là nam nhân ưa nhìn, cho nên đặt tên ta – Giới Sắc – hai chữ cảnh báo.

Nhưng cuối cùng vẫn bởi là vì khó nghe quá mức mà các vị phụ thân bác bỏ.

Ta nếu tên là Giới Sắc, ngày ngày nhắc nhở bản thân, cũng không thể dễ dàng bị Bùi Tranh làm chấn động ba hồn bảy vía như hôm nay được, ngay cả hấn nói gì sau đó cũng không nghe vào tai, chỉ mắt hồn mắt vía nhìn từ hầu kết đang trượt lên trượt xuống, nhìn đến xương quai xanh khêu gọi, đến khuôn ngực cường tráng, nhìn đến ...

Ta khịt khịt mũi, vùi mình vào trong nước.

Chỉ hận làn nước ấm này, không thể dập tắt một phen tà hỏa trong lòng ta, trong đầu hiện lên hết thấy những cảnh đã xem trong xuân cung đồ nhiều năm trước, trong đầu mơ hồ hiện lên một ý niệm. Bùi Tranh nếu về vào tranh cũng ...

... nhất định cũng đẹp mắt lắm.

Đây có coi là thiếu nữ 18 hoài xuân

Đến lúc nhịn thở không nổi ngoi lên khỏi mặt nước, Bùi Tranh đã không còn ở đó nữa.

Chút mát mát trong lòng kia nhất định là ta tự ảo tưởng ra đi. (háo sắc a ;)))

Ta vội vàng bọc mình kỹ lưỡng rồi mới ra ngoài, cung nhân tiến lên hầu hạ, ta cũng lười không trách cứ các nàng nhiều.

Lau khô tóc, thay xong quần áo, ta do dự một chút, hỏi: "Bùi tướng đang ở đâu?"

Cung nhân nhỏ giọng đáp : « Bẩm bệ hạ, Bùi tướng đã chuẩn bị thị tẩm.”

Cái ! gì!

Ta như bị dội bom một trận, vài bước xông tới tẩm cung, liền nhìn thấy long sàng thoải mái rộng rãi của quả nhân đã bị người ta đến trước chiếm cứ !

Tóc của Bùi Tranh cũng đã được lau khô, chỉ dùng một cái dây buộc chặt, nửa dựa ở bên giường, tay đang cầm sách xem rất là thích thú.

Ta đứng ở cạnh cửa, đầu ngón tay run run chỉ vào hấn : “Bùi Tranh nguoi quá can rờ rồi!”

Ngươi chẳng những dùng trộm bể tắm của quả nhân, còn muốn chiếm dụng long sàng của quả nhân!

Ta leo lên giường, lôi vạt áo hấn, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Quả nhân nhịn nguoi lâu rồi”

Hấn lơ đãng phui phui tay ta, liếc mắt nhìn quyển sách lần cuối, mới quay đầu lại nhìn ta, cười tùm tùm nói: “Ta lại không bắt nàng phải nhịn.”

Ta nhìn ý cười nhạt trên môi hấn, gần như hóa thành cảm thú – muốn xé xác hấn!

« Cút xuống đi ! » Ta nhe răng trợn mắt đe dọa hấn.

« Đậu Đậu... » Bùi Tranh bắt đầu dĩ thờ dài, đột nhiên tay buông quyển sách, tay nắm sau thắt lưng ta, nói, “Bệnh phong hàn của vi phu vẫn chưa khỏi, nàng nhẫn tâm sao?”

Hoặc là nhẫn, hoặc là tàn nhẫn. Hấn không muốn ta nhẫn, ta cũng chỉ có thể tàn nhẫn.

Ta nhe răng cười nói : « Vô cùng nhẫn tâm » Nói xong, ta liền có cảm giác không thích hợp, cúi đầu nhìn tay hấn vòng trên lưng ta, hỏi: “Ngươi đang làm gì đây?”

Ngón trỏ của hấn khẽ nói nút áo, nhẹ nhàng kéo ra, vạt áo trước của ta nhất thời bung ra, cái yếm nhạt màu như ả như hiện. Trong lúc khiếp sợ, ta vẫn còn lý trí thu tay che trước ngực, xoay người bỏ ra, trốn trong góc giường tường hấn, răng lập cập nói : « Bùi Tranh ! Ngươi dám lại đây, quả nhân liền kêu nguoi phi lễ! (*vô phép, khiếm nhã*)”

Bùi Tranh ung dung chỉnh chỉnh vạt áo trước, trong mắt chứa ý trêu tức liếc ta một cái, tay để trên thân như đang sờ soạng cái gì, lại quay đầu vẫy vẫy ta, miễn cưỡng nói: “Lại đây.”

Ta cười nhạt một tiếng : « Quả nhân có điên mới đi qua. »

Hấn lập lại một lần : « Lại đây. » Cuối cùng lương tâm bộc phát, thêm hai chữ giải thích : « Bôi thuốc. »

Ta ngây ra một lúc : « Bôi thuốc gì ? »

« Trên vai nàng có vết máu bầm » Hấn thấy ta không đi qua, liền tự mình đến, vẩy ta ở trong góc giường, ngón tay nắm một góc áo, nhẹ nhàng kéo xuống, bả vai liền lộ ra. Trên vai quả thật ứ một khối máu bầm.

« Ngươi làm sao mà biết... » Còn chưa hỏi xong, ta đã biết đáp án. Nhất định là vừa rồi ở bể tắm, bị hấn nhìn thấy.... vì thế ta lại nhớ lại một màn hương

điểm khi đó, mặt cũng không chịu thua kém mà nóng lên.

Hắn cầm lọ thuốc trong tay, đổ ra một ít ở lòng bàn tay, lại phủ lên vai ta, nhẹ nhàng xoa ấn. Ta đau mà nắm chặt cánh tay hắn, nước mắt trào lên hốc mắt, nhắm nhin mà vòng quanh hốc mắt. Hắn nhẹ tay hơn một chút, khẽ thở dài : « Cố chịu một chút. »

Lúc thì bảo đừng nhin, lúc thì lại bảo ta cố nhin.

Nam nhân này cũng thật sự là thay đổi thất thường.

Thuốc là do Ngũ cha điều chế, có mùi thơm dịu dịu, ngửi thấy là thoải mái tinh thần, không giống thuốc Thái y viện dùng có mùi cay mũi. Bùi Tranh giúp ta xoa chỗ bị tụ máu xong, liền kéo vạt áo lại cho ta, cài nút áo, dùng tay không bị dính thuốc lau nước mắt cho ta, cười nói : « Tốt rồi, có thể đi ngủ được rồi, bệ hạ của ta. »

Nói xong xoa người liền đi.

Ta theo bản năng giữa chặt tay áo hắn, hắn dừng lại, quay đầu nhìn ta, nhú đuôi lông mày nghi hoặc.

Ta cắn cắn môi, giương mắt nhìn hắn, « Vừa mới nói thị tầm gì đó, là nguoi có ý đùa giỡn ta sao?"

Đồng tử hắn co rút lại, mắt phượng đột nhiên sáng lên, vui vẻ nói : « Chẳng lẽ bệ hạ hy vọng là vì thần nghiêm túc sao ? »

« Đương, đương nhiên không phải ! » Ta lắp bắp trả lời, “Quả nhân muốn trị nguoi tội khi quân ! »

Hắn cười ha ha, lại duỗi tay xoa xoa đầu ta, cúi xuống hôn trộm lên môi ta, tìm ta mảnh liệt co rút, lại nghe hắn dịu dàng nói : « Ta thích thấy bộ dạng ngoài mạnh trong yếu của nàng. » Nói xong quệt mũi ta, « Ngủ đi, trước hôn lễ, ta sẽ không đụng đến nàng. »

Cuối cùng lại bổ sung một câu : « Trừ phi nàng quyến rũ ta trước. »

Bạn đang đọc truyện *Quả Nhân Có Bệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 23: Noãn ngọc

Nói gì mà không đụng đến ta, kết quả vẫn là ôm ta ngủ, khôn kiếp hại ta mất ngủ một đêm!

Ta ngáp một cái, bỗng chốc phía dưới thanh tỉnh một mảnh.

Ta nheo nheo mắt, miễn cưỡng nói: “Vừa nói đến chỗ nào rồi, tiếp tục.”

Bá quan hai mặt nhìn nhau, cuối cùng đề cử một người tiến lên, người nọ chấp tay, cất cao giọng nói: “Thần nghĩ rằng Dịch Đạo Lâm lý lịch còn kém, chưa bao giờ làm việc trong triều, đề bạt anh ta làm Đại Lý tự khanh như vậy, sợ rằng số đông khó có thể phục.

“.....” Ta ngáp một cái thật dài, nhắm mắt lại, xoa huyệt thái dương, nói, “Khó có thể thuyết phục số đông phải không? Bọn họ ở đâu? Người nào không phục, đứng ra đây, sau đó đề bạt một kẻ có thể “phục chúng” cho ta!”

Mơ hồ nghe được tiếng bước chân sột soạt, vừa mở mắt, mấy tên này giỏi thật, có kẻ dẫn đầu liền đứng ra mười mấy người! Xem ra trước khi vào triều đều đã thương lượng xong, liếc mắt một cái đã thấy đều là người Bùi đảng. Dịch Đạo Lâm tên này, khi nào đã kết thù kết oán với Bùi đảng rồi?

Ta chỉ vào tên nói lúc nãy, nói: “Khanh, đưa ra một cái tên đi! Có thể làm cho tất cả mọi người đều phục, quả nhân sẽ thăng chức cho khanh, nhưng nếu có một người không phục thôi, ta sẽ cho khanh tạm cách chức về nhà tự nghĩ!”

Người nọ vốn đang định mở miệng, nghe được câu cuối cùng của ta, lập tức ngậm miệng.

“Thế nào? Không có người nào đề đề bạt sao?” Ta lười biếng đánh giá hắn, thấy hắn không lên tiếng, lại nhìn về phía sau, "Những người khác, ai đề bạt được người có thể phục chúng?”

Mấy tên đó lập tức lùi về trong hàng, lại có kẻ đứng ra phân tích: “Bệ hạ, tam nhân vì chúng (ba người mới coi là số nhiều, số đông), là người thì còn tranh luận, làm sao có thể lấy cái đúng sai của một người mà định thành đúng sai được? (*)

Ta nheo mắt nhìn hắn, nở nụ cười: “Vậy ái khanh nghĩ, lấy cái lẽ đúng sai của bao nhiêu người mới định thành đúng sai? Bao nhiêu người không phục mới coi là không thể phục chúng? Năm người? Mười người? Không thể lấy lẽ phải trái của một người mà coi thành chuẩn mực phải trái, chẳng nhẽ có thể lấy cái quan điểm ít nhiều của khanh đây mà quy định thành chuẩn ít nhiều? Há?” (*)

(*) Đa tạ bạn Murasaki (TTV) aka murasakihik (kites) đã dịch hộ mình những câu này ^^[/

Ta ngân cao âm cuối, nhìn người nọ bả vai run rẩy, bỗng dưng có chút thoải mái. Trên triều đình này, không có Bùi Tranh và Tô Quân, lực uy hiếp vua một nước của quả nhân đây mới được thể hiện. “Việc này cứ quyết định như thế đi, Dị Đạo Lâm thay quyền Đại Lý tự khanh, có người không phục hấn, chính là không phục quả nhân, muốn chỉ trích quả nhân dùng người không rõ, cứ việc trình tấu chương! Có việc khởi tấu, vô sự thì bãi triều đi!”

Ta lại nâng tay áo gấp một cái, chậm rãi nói: “Chúng ái khanh, thánh nhân có dạy, dĩ hòa vi quý a ...”

Bãi triều, ta dẫn Tiểu Lộ Tử trực tiếp đi Thái y viện, đi được nửa đường, chợt nghe có người thấp giọng nói cười, ta nghi hoặc dừng chân, ngăn Tiểu Lộ Tử đang muốn quát dừng lại.

“Bùi tướng đã qua đêm ở tẩm cung của bệ hạ.”

“Chuyện này là thật sao? Nhưng không phải là vẫn chưa thành hôn sao?”

« Đương nhiên là thật, chính mắt ta thấy ! Bệ hạ và Bùi tướng quần áo trút bỏ quá nửa, thẳng người đối diện nhau Ai nha, mắc cỡ chết người ! Người xem tinh thần bệ hạ hôm nay uể oải, giọng nói khàn khàn, là biết đêm qua Hi hi hi....”

« Ai, bệ hạ hôm qua vừa bị thương lại bị kinh sợ, Bùi tướng cũng thật không biết thương hương tiếc ngọc, ta thấy mà đau lòng....”

« Hừ ! Theo ta thấy, nhất định là bệ hạ ép buộc Bùi tướng!”

“A? Làm sao có thể?”

“Bệ hạ tốt xấu gì cũng còn có thể dậy mà lên triều, còn Bùi tướng vẫn chưa dậy nổi đâu!”

“..... Quả thật Bệ hạ rất uy mãnh”

Tiểu Lộ Tử nghe không nổi nữa, đứng ra gầm lên một tiếng: “Các người, mấy đứa ranh con (*) này đang nói bậy bạ gì đó! Không có việc để làm sao! Còn không mau cút đi!”

(*) *Tiểu đề từ: "小蹄子" là từ để mắng chửi những cô gái trẻ. Trong TH 2 người thân thiết với nhau, nó được dùng như một cách gọi thân mật. Lý do của nghĩa đầu tiên là thế này:*

Thời xưa, người ta hay gọi con hát là 弟子 /di zi/, dần dà từ này được dùng để mắng chửi những cô gái có địa vị thấp hèn như thế. Lâu ngày, người ta nói chệch 弟 thành 蹄 /ti/ do phát âm gần giống nhau (chữ này có nghĩa là móng động vật). (Nguồn baidu - Murasakihik dịch^^)

Bốn năm cung nữ sợ tới mức mặt trắng bệch, run run rẩy rẩy quỳ xuống, nghe được một tiếng cút của Tiểu Lộ Tử, lập tức chạy bay chạy biến.

Ta cắn môi dưới, cảm thấy rất uất ức, tất cả chứng cứ tội danh quân của quả nhân đều là bịa đặt, tinh thần quả nhân mỗi một là vì bị hấn cường “ôm” suốt một đêm, hoảng hốt đến sau nửa đêm mới lơ mơ ngủ được. Hấn còn chưa dậy là bởi ta miễn hấn khỏi phải lên triều, hấn nói quân vô hý ngôn, kiên quyết không dậy....

Ta giận trừng mắt cái bóng người thô tục trong góc kia, lên giọng mắng: “Thái sử lệnh, người mà còn tiếp tục cầm bút viết bậy xuân cung bí sử làm ô uế thanh danh của quả nhân, quả nhân liền thiên người!”

Kẻ kia run run, vén vạt áo chạy nhanh như chớp.

Tuy nói là phi bang, nhưng hai chữ “uy mãnh” này rốt cuộc cũng cho quả nhân chút an ủi ... Ta tự sướng một hồi, lại thấy thoải mái.

Vừa đi, ta vừa nói với Tiểu Lộ Tử: “Tiểu Lộ Tử a, quả nhân biết, người là sợ quả nhân tức giận đánh mấy cung nữ kia vài cái, kỳ thật quả nhân cũng không phải bạo quân, người nói có phải hay không?”

Tiểu Lộ Tử gật đầu như giả vờ nói: “Bệ hạ anh minh thần võ, nhân đức vi bản! (bản chất là nhân từ, đức độ)

“Phải” Ta mỉm cười gật đầu, “Quả nhân cũng biết, lũ cung nhân thường ngày vô sự thích nói chuyện bát quái, chuyện không phải không thể nói, nhưng phải xem là nói cái gì, có một số chuyện có thể nói, nhưng làm ô uế anh danh của quả nhân, vậy tội đáng chết vạn lần rồi.”

Tiểu Lộ Tử ánh mắt khê động, cực kỳ thông minh mà lĩnh ngộ ý tại ngôn ngoại, không uống công quả nhân thương hấn. “Bệ hạ, Tiểu Lộ Tử hiểu. Bệ hạ uy vũ!”

Hắc hắc hắc..... Quả nhân làm sao có thể để Bùi Tranh cười lên đầu lên cổ được!

Cho dù bị bịa đặt phi bang, vậy cũng phải để hấn làm thụ mới được.

Khi ta đến Thái y viện, Tô Quân đang đổi thuốc, Dị Đạo Lâm đã ở trong phòng, ta có chút kinh ngạc nhíu mi.

“Dị khanh gia, khanh không phải nói đi điều tra án sao? Sao lại có mặt ở đây?” Ta sai hấn trước đi điều tra vụ cháy, nghe nói hấn một đêm không về phủ,

không biết đi nơi nào, ngay cả lâm triều cũng không thấy mặt hân.

Dị Đạo Lâm hướng ta chấp tay nói: “Bẩm bệ hạ, vi thần hôm qua thăm dò hiện trường xong, phát hiện một số đồ vật, có mấy vấn đề muốn hỏi Tô ngự sử.”

Ta phát tay miễn lễ cho Tô Quân, là lướt ngồi xuống một bên, mỉm cười nói: “Khanh tự mình hỏi, quả nhân dự thỉnh. Chỉ là hôm qua Tô ngự sử vì cứu quả nhân mà thân bị trọng thương, không nên vận sức quá độ, khanh chú ý một chút là được. »

Dị Đạo Lâm cúi đầu nói phải, lại lấy một cái bọc vải nhỏ từ trong tay áo, mở ra, quay đầu nói với Tô Quân: “Tô ngự sử có thể nhận ra đây là vật gì chứ?”

Sắc mặt Tô Quân vẫn có chút tái nhợt, lông mi dài rậm hay bên sống mũi khẽ rung, con ngươi đen láy hiện lên một chút kinh ngạc. Chàng nhận lấy vật trong tay Dị Đạo Lâm, nhìn lướt qua, liền nói: “Đây là ngọc bội mấy ngày trước ta bị mất, Dị đại nhân thấy ở chỗ nào?”

Ta nhìn thăm dò một chút, ngọc bội trong lòng bàn tay Tô Quân kia ta cũng từng thấy chàng đeo, chất lượng thượng đẳng, nhưng lúc này bên ngoài phủ một tầng bụi màu vàng, tựa như bị lửa thiêu qua.

"Tìm thấy gần nguồn phát lửa. Xin hỏi lúc xảy ra chuyện, Tô ngự sử đang ở đâu?" Dị Đạo Lâm lạnh lùng theo dõi chàng.

Tô Quân chậm rãi vươn tay, cầm ngọc bội, lông mi run lên, giương mắt nhìn thẳng Dị Đạo Lâm. “Dị đại nhân tựa như là đang hoài nghi bản quan?”

Dị Đạo Lâm nói thẳng: “Phải. Xin Tô ngự sử hợp tác.”

Tô Quân cười nhẹ, cũng không phiền lòng. “Việc xảy ra hôm đó, bản quan từ tuyên thất rồi đi, sau đó trở về Văn Uyên các, sau đó vẫn luôn ở Văn Uyên các cùng các đồng nghiệp trong nội các xử lý chính vụ, tận đến khi bên ngoài truyền đến tiếng kêu la thất thanh mới đi ra. Bởi Văn Uyên các gần ti nữ quan, bản quan nghe được tiếng Tiểu Lộ Từ kêu cứu, liền từ Văn Uyên các chạy tới ti nữ quan. Trong lúc đó đều có nhân chứng.”

Tô Quân vốn cũng xuất thân từ tra án, với trình tự tra án đã quen thuộc, nhưng vẫn thập phần phối hợp với Dị Đạo Lâm. Dị Đạo Lâm truy vấn: “Đại nhân nói ngọc bội đã mất từ trước, là mất ở đâu? Khi nào? Ai có thể làm chứng?”

Tô Quân lắc đầu cười nói: “Dị đại nhân hỏi câu này có chút không ổn. Bản quan nếu biết mất ở đâu, khi nào, làm sao còn không đi tìm lại. Bản quan là đến đêm trước về nhà mới phát hiện không thấy ngọc bội, nghĩ là ban ngày đi lại đã rơi đâu đó. »

“Vậy hôm trước đại nhân có từng đến bên ngoài nơi chứa pháo không?”

Tô Quân nhớ lại một chút, lắc đầu nói: Chưa từng. Nơi đó nhiều thứ chông chát, bản quan về Văn Uyên các có đi qua, nhưng không đi vào.

“Dị khanh gia.” Ta chen vào một câu, “Có thể là Tô ngự sử bị rơi ngọc bội ở gần Văn Uyên các, sau đó cung nhân lấy đi mất? »

“Sau đó lại rơi xuống ở hiện trường?” Dị Đạo Lâm tiếp lời, “Không khỏi quá mức trùng hợp.”

Con ngươi Tô Quân khẽ nhìn ngọc bội, đột nhiên nói: "chưa chắc là trùng hợp. Không biết Dị đại nhân đối với ngọc thạch có nghiên cứu hay không, ngọc bội này của bản quan, chính là noãn ngọc (*ngọc ấm*) làm từ tâm ngọc mà thành.. Bản quan lúc còn bé sợ lạnh, bởi vậy tổ phụ cố ý sai người tạo ra một noãn ngọc để cho ta đeo tùy thân. Bản thân noãn ngọc ấm áp, đeo có lợi cho lưu thông khí huyết, nhưng không thể trực tiếp tiếp xúc với thân thể người, nếu không ngọc thạch nóng lên, có thể làm tổn thương thân thể."

Tô Quân lúc này mở tay ra, đưa ngọc thạch trình đến trước mắt Dị Đạo Lâm, “Dị đại nhân bây giờ thử chạm vào ngọc thạch xem.”

Dị Đạo Lâm nhướng mày, tay nhận lấy noãn ngọc trong tay Tô Quân, nhưng vừa chạm phải liền cứng đờ.

Ta đứng dậy, đi đến trước giường Tô Quân xem ngọc thạch, chỉ thấy ngọc thạch dường như có sinh khí, phát ra những tia sáng màu hồng trong suốt ấm áp.

Tô Quân đem ngọc thạch đang phát sáng trong tay bỏ xuống một bên giường nói: “Nếu có kẻ không biết, đeo ngọc thạch ở trên người, một lúc sau sẽ bị tổn thương.” Chàng dừng một chút, lại nói, “cũng đủ để dẫn lửa đốt pháo hoa.”

Ta bỗng dừng nhớ tới tên tiểu tốt bị nổ chết, chẳng lẽ là hân nhật được ngọc bội?

Dị Đạo Lâm lại dùng bao vải bọc lại noãn ngọc một lần nữa, nói với Tô Quân: “Đây là vật chứng, tạm thời không thể trả lại cho Tô ngự sử.”

Tô Quân cười nhẹ : “Không sao, Dị đại nhân có thể tra ra chân tướng là được rồi.”

Ta nhìn nét mặt tái nhợt của chàng, đột nhiên có chút áy náy. Chẳng lẽ lúc trước quả thật là ta đã hiểu lầm chàng? Tô Quân vì cứu ta mà bị thương, đây là sự thật không thể chối cãi, bất luận thế nào, ta cũng nên cảm tạ chàng mới phải.

Dị Đạo Lâm nói có chuyện khác quan trọng, liền cáo lui trước, trong phòng chỉ còn ta và Tô Quân hai mặt nhìn nhau, ta nhìn chàng một lúc lâu, vội ho một tiếng, hạ mi mắt, ngập ngừng nói: “Vậy ... chuyện hôm qua ... đa tạ khanh ... xả thân cứu giúp...”

Ta cúi đầu nhìn giường chằm chằm, cảm giác được ánh mắt chàng vẫn đang dừng trên mặt ta, hai má của ta giống như noãn ngọc trong lòng bàn tay chàng, chậm rãi nóng lên...

“Tô ngư sử!” Ta cắn răng cắt đứt ý tưởng đẹp đẽ trong lòng, lớn tiếng nói, “Khanh muốn ta ban cho cái gì, nói thẳng không ngại, quả nhân đương nhiên sẽ chấp thuận!”

Tô Quân cười khề một tiếng, đột nhiên nâng tay phất qua hai má ta, mềm mại như một trận gió xuân mang theo cảm giác mát mẻ. “Rốt cuộc vẫn khiến cho bệ hạ bị thương, vì thần không dám đòi ban thưởng.”

Ta sững sờ nhìn chàng, nói: “Khanh đã tận sức rồi, nếu lúc ấy không có khanh, quả nhân sợ là sẽ bị thương nặng rồi.”

Lúc ấy nhiều người như vậy, cũng chỉ có chàng là người đầu tiên chạy lại, xông vào biển lửa, che trước người ta, mà Bùi Sanh

Ta cắn chặt răng, sợ chính mình sẽ hỏi câu không nên hỏi.

“Bệ hạ còn nhớ lời vi thần đã nói không?” Ý cười nhẹ ở đáy mắt chàng nở rộ, “Chuyện vi thần đã đồng ý với bệ hạ, chỉ sợ là chính bệ hạ đã quên.”

Một câu này

Ta ngạc nhiên nhìn chàng

Tô Quân nói: “Vi thần đã đáp ứng sẽ bảo vệ bệ hạ chu toàn cả đời, sẽ không để cho bệ hạ chịu chút tổn thương nào.”

Năm ấy ta 12 tuổi, Vân Vụ biệt viện vừa mới xây xong, Sùng Đức cung lại đang xây, ta một người đứng trên thành lâu nhìn ngắm, nhìn ngày đang dần chìm xuống phía Tây, ánh chiều tà đỏ rực cả vạt dặm giang sơn, nhìn trắng lên đầu trên đỉnh ngô đồng, ánh sao tỏ điểm đèn đuốc dần gian.

Giống như rất nhiều chuyện đều phát sinh từ năm đó, từ năm đó bắt đầu thay đổi.

Tô Quân tìm được ta, đi từng bước lại phía sau ta, gió đêm theo làn tóc ta xẹt qua góc áo chàng, giọng chàng hòa trong gió đêm hơi lạnh mà dịu dàng.

“Ngươi nói, vì sao bọn họ không thích để đô, lại để một mình ta lại?”

“Điện hạ cũng không thích để đô sao?”

“Không kẻ là thích hay không Ta chỉ muốn ở cùng bọn họ. Có điều là hoàng đế không thể yếu đuối, những lời này, ta cho tới bây giờ cũng chưa từng nói cho bọn họ. Làm hoàng đế, sinh ra đã phải quen làm cô gia, quả nhân.”

Chàng trầm mặc hồi lâu, đầu ngón tay mơ hồ đụng phải cổ tay áo của ta, ta quay đầu nhìn về phía chàng, lơ đãng nhìn thấy nhu tình không kịp thu hồi của chàng.

“Điện hạ sẽ không phải một mình, người trong thiên hạ, đều là người của bệ hạ.”

“Kể cả ngươi sao?” Lòng ta khẽ động.

Khóe môi chàng cong lên, mỉm cười nói: “Phải. Vi thần sẽ vẫn đứng sau bệ hạ, bảo vệ điện hạ chu toàn cả đời, sẽ không để điện hạ chịu chút tổn thương.”

Chỉ là quân thần thôi sao?

Ta nhắm mắt lại, không rõ đáy lòng là chua hay ngọt, loại cảm giác này đã nấn ná trong lòng rất nhiều năm, lúc này nhớ lại, mới đột nhiên phát hiện...

Có chút cảm giác, không biết từ khi nào, đã bị gió đêm thổi nhặt.

Ta là noãn ngọc trong lòng bàn tay chàng, nắm đã lâu, sẽ bỏng, một khi buông xuống, cũng sẽ dần dần nguội lạnh.

Bạn đang đọc truyện *Quả Nhân Có Bệnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24: Thôi đao

Mấy ngày gần đây, người khắp đế đô đều tung tin đồn nhảm về quả nhân, quả nhân nghe xong, không biết nên mừng hay lo, nhưng tên đương sự kia

nghe lại thấy say sưa, hứng thú.

Bùi Tranh còn chưa vào cửa đã bắt đầu nhúng tay vào chuyện nhà của quả nhân, trước kia là nắm toàn quyền nội chính, ngoại giao, quân sự chính trị, bây giờ là quét sạch hậu cung, bài trừ kẻ đối lập, ngăn ngừa đấu đá trong hậu cung. Kỳ thật hậu cung của quả nhân cũng chả có ai có thể đấu với hắn, bên người không phải là nữ nhân thì chính là kẻ bắt nữ bắt nam, thị vệ canh cửa thì đúng là nam nhân, nhưng đến bây giờ quả nhân cũng không thể nhớ nổi hình dạng bọn họ.

Ba ngày sau vụ hòa hoãn, Dị Đạo Lâm đã điều tra ra chân tướng.

Tên tiểu tốt bị chết trong vụ cháy là người của Hồng Lư tự, theo lời những người ở Hồng Lư tự, tên này tay chân không sạch sẽ, bởi vậy ngọc bội của Tô Quân không rõ là tự mình đánh mất hay bị trộm cũng chưa biết chừng. Bên ngoài nơi chứa pháo hoa cấm lửa tuyệt đối, noãn ngọc là thủ phạm dẫn lửa có khả năng nhất. Nhìn qua, đây chẳng qua chỉ là một vụ ngoài ý muốn vớ vẩn, nhưng Dị Đạo Lâm là người cẩn thận chặt chẽ, điều tra ra không chỉ như vậy.

“Tất cả pháo hoa sử dụng trong hôn lễ lần này là do Hồng Lư tự khanh chỉ định chọn mua, nhưng vì thần phát hiện, một lượng đáng kể pháo hoa có hình thức và chất lượng không phù hợp với tiêu chuẩn trong cung đặt ra, rất dễ bắt lửa, gây cháy nổ. Vì thần ngầm điều tra nơi sản xuất pháo kia, phát hiện ra chủ nơi đó là bạn cũ của Hồng Lư tự khanh, hai người giao tình thâm hậu, hôn lễ lần này sử dụng pháo hoa với số lượng lớn vốn là nên lấy từ ba tiêu cục sản xuất pháo lớn nhất để đồ, nhưng Hồng Lư tự khanh dựa quyền mà mưu tư lợi, để cho bạn cũ đảm nhận tất cả lượng pháo, mới dẫn đến việc làm ra hàng thứ phẩm, gây nên thảm kịch mấy ngày trước.” Dị Đạo Lâm vừa nói, vừa mang hết tội chứng trình lên trước mặt ta.

Sổ sách, pháo hoa chất lượng thấp, thậm chí nhân chứng, đều đầy đủ

Ta lật lật sổ sách, lòng hơi chùng xuống. Hồng Lư tự khanh, coi như là người bên phía Tô Quân. Không lâu trước đây, Bùi Tranh mới vì A Tự mà giáo huấn nghiêm khắc mấy tên khốn kiếp của Hồng Lư tự (*mình nhớ lúc đầu là Quang Lộc tự chứ nhỉ :-?*) Chuyện này đến đây cũng coi như tra ra manh mối, cuối cùng vẫn là người Tô đáng phạm lỗi, nhưng chung quy cũng không liên quan đến Tô Quân, ta thở phào nhẹ nhõm.

“Dị khanh gia, đi cùng quả nhân một chút.” Ta đẩy vật chứng ra, chấp tay đi ra ngoài.

Trời cũng đã vào hè, trên cây đã có ve kêu râm rạn.

Ve sầu không biết xuân thu, mấy loài sinh vật vòng đời ngắn ngủi (*triều sinh mộ tử*) này, có thể có loại phiền não này như quả nhân không?

“Tô Quân đề cử khanh nhậm chức Đại Lý tự khanh, khanh làm như vậy, không sợ bị người ta nói lấy oán trả ơn sao?” Ta nhìn liếc cạnh hồ, nhẹ giọng hỏi.

“Ôn đề cử của Tô ngự sử, vì thần mang cảm kích trong lòng, nhưng vì thần chỉ trung với bệ hạ, trung với xã tắc, chân tướng như thế nào, là như thế đó.” Dị Đạo Lâm chém đinh chặt sắt nói.

Ta cười cười, quay đầu nhìn hắn. Người này mũi thẳng, ánh mắt kiên nghị, so với thiếu niên ngây ngô 5 năm trước, thêm ba phần phong sương, nhưng rõ ràng là kiên quyết, mạnh mẽ hơn nhiều.

“Khanh làm tốt lắm.” Ta gật đầu tán thưởng, “Người của Đại Lý tự có làm khó dễ khanh không?”

“Chưa từng.” Dị Đạo Lâm trả lời.

Lời này của hắn cũng không biết có nên coi là khi quân không, Tiểu Lộ Tử hồi báo là, đám người Đại Lý tự kia cả ngày lười nhác, cố ý chây lười, nhưng dường như cũng không ảnh hưởng đến Dị Đạo Lâm, hắn tự mình làm, có việc cần thì sai người đi làm, nếu làm không được trực tiếp xử lý theo quân pháp. Lần đầu, còn có người đến tố cáo với quả nhân và Bùi Tranh; lúc đó quả nhân đang bị Bùi Tranh đặt trước gương trang điểm, hắn cầm lược ngà giúp ta chải tóc, bên kia bình phong, mấy tên lão thần của Đại Lý tự nước mắt tung tóe, buộc tội Dị Đạo Lâm làm nhục bọn họ.

Đầu ngón tay Bùi Tranh như có như không chạm tới vành tai ta, lược nhẹ nhàng lướt qua da đầu, khiến ta tê dại từng đợt.

“Bệ hạ, bọn họ còn đang chờ người trả lời...” Bùi Tranh cúi người đến bên tai ta nhắc nhở một câu, ta rụt cổ xuống, run run nói: “Tuy, tuy là nói có sai phải chịu phạt, nhưng Dị Đạo Lâm làm như vậy cũng thật không đúng!”

“Bệ hạ anh minh a” Bên kia bình phong, mấy vị lão thần hô to 3 lần vạn tuế.

Ta ho nhẹ hai tiếng, đẩy mặt Bùi Tranh ra, trấn định tâm thần nói: “Quả nhân sẽ giáng chức quở trách Dị Đạo Lâm, lần sau kẻ nào còn phạm sai nữa, không thể dùng quân pháp mà đánh, trực tiếp cho hắn về nhà trồng khoai lang đi!”

Bên ngoài nhất thời một mảnh tĩnh mịch.

Bị đánh, hay là về nhà, tự mình lựa chọn đi.

Kết quả đám người kia hô thiên thương địa địa xong, xám xịt đi luôn, vốn trông cậy vào Bùi Tranh có thể nói giúp bọn chúng vài câu, kết quả Bùi Tranh từ đầu tới cuối chỉ nói giúp mỗi một câu: “Mấy vị đồng nghiệp quý một rồi, hay là ngồi xuống nghỉ ngơi một chút uống chén trà?”

Thời gian còn lại, hắn tập trung vào làm rối tóc ta. Bùi Tranh nói tóc của ta quá mức mềm mượt, tay sờ thì dễ chịu, chứ búi tóc thì không dễ. Ta sờ sờ tóc

hắn, đôi lập một chút, quả nhiên hắn vẫn là đầu quạ đen bóng loáng.

Lúc ở trên giường, Bùi Tranh mang đồng tóc dài của ta và hắn cùng dây dưa kết lại, cười nói đây là có ý “kết tóc làm phu thê”, ta ngửa đầu nhìn ý cười trong vắt trong mắt hắn, nhất thời không nói lên lời.

Lúc ta còn nhỏ hay quần người, hơn nữa thích quần quýt lấy Tam cha, Tứ cha chơi với ta. Mẫu thân nói, Tam cha giống ta tính trẻ con, thích chơi với ta, Tứ cha kiên nhẫn lại nhân ái, thích bị ta trêu, chỉ có mình bà là vô lương tâm, chỉ thích trêu chọc ta, mặc dù có chút vô si, nhưng cũng coi là thẳng thắn. ...

Lớn lên một chút, ta bắt đầu ngủ một mình, tấm cung lớn như vậy, giường lớn như vậy, chỉ có mình ta, lẩn như thể nào cũng không tới cạnh giường, nhưng lại thường xuyên mơ thấy mình ngã từ trên giường xuống, tìm khê rung lên, chân run lên một chút, bừng tỉnh từ trong mộng. Từ từ cũng quen ngủ một mình, về sau cả để đồ chỉ còn lại mình ta, đôi khi nửa đêm bừng tỉnh giấc, liền ngồi xếp bằng dậy, túm chăn bọc chặt lấy người, nhìn vầng trăng sáng treo cao bên ngoài Sùng Đức cung.

Dường như mất bao nhiêu năm mới quen việc ngủ một mình, nhưng nay không quá hai ba ngày, lại thành quen ngủ nhiều hơn một người, để hắn vào phòng, để hắn ôm ta hôn ta

Ngay từ đầu chỉ là muốn để hắn ở càng xa càng tốt, kết quả hắn vào tấm cung của ta; muốn để hắn nằm đất, kết quả hắn chiếm giường của ta; muốn để hắn nằm một bên, kết quả hắn nghiêng người ôm chặt ta; ôm thì ôm đi, hắn còn vỗ về lưng ta – hắn chẳng lẽ không biết ta thích nhất người khác vỗ lưng đồ ta ngủ sao! (cái này bé mình cũng thích này :”>)

Người thật không thể có ngưỡng giới hạn, nếu không sẽ bị kẻ khác lập cho người một ngưỡng mới.

Aizz, Bùi Tranh a Quả nhân nên làm gì bây giờ

“Bệ hạ, có tâm sự.” Giọng Dịch Đạo Lâm khiến ta bừng tỉnh, miễn cưỡng nhếch khóe môi, cười nói: “Khanh đã nhìn ra rồi”

Dịch Đạo Lâm trầm mặc một lát, hỏi: “Bệ hạ bảo vì thần đi cùng, là muốn nói cho vì thần, hay là để vì thần đoán.”

Ta nhủ mi, đột nhiên có hứng thú.”Khanh đoán xem”

Dịch Đạo Lâm cũng không thoái thác, mở miệng nói: “Bệ hạ có nhớ rõ câu nói của thần năm đó không?”

Lòng ta khẽ động, nghi hoặc nói: “giáng tử đoạt châu, phi y chi họa dã?”

“Hôm nay, vẫn là những lời này.” Dịch Đạo Lâm nhẹ giọng nói, “Bệ hạ, vì lo lắng Bùi Tranh mà trong mắt đầy vẻ khó xử.”

Ta sờ sờ hai má, cười khổ: “Rõ ràng như vậy sao? Vì sao người không đoán là Tô Quân?”

“Hai người đều có, nhưng vừa rồi, người bệ hạ nghĩ đến là Bùi Tranh.”

“?” Ta cười hỏi, “Khanh dựa vào đâu mà khẳng định như thế?”

“Khi bệ hạ nghĩ tới hai người này, vẻ mặt không giống nhau.” Dịch Đạo Lâm giải thích, “người ngoài sáng suốt, người trong cuộc u mê, là do bệ hạ không nhìn thấy vẻ mặt của mình thôi.”

Lòng ta chấn động, đồng tử co rút, hồi lâu sau mới cười gượng nói: “Quả nhân còn tưởng Dịch Khanh gia chỉ biết công vụ khó hiểu phong tình, nhưng ngược lại đã nhìn lầm Khanh rồi. Vậy Khanh nói, khi quả nhân nhớ tới Bùi Tranh, vẻ mặt ra sao?”

Dịch Đạo Lâm nghĩ nghĩ rồi cho ta một cái so sánh thực sinh động.

“Heo nuôi 10 năm cuối cùng cũng béo, đáng chết, lại có tình cảm, không nở; không giết thì phí phạm nỗ lực và tiền của nuôi trong 10 năm, cũng không thể tha được.

Ta vỗ lan can cười ha ha, thường cho hắn một chữ :”Tuyệt!”

Thật ra không ổn, chỉ sợ về sau ta nhìn thấy Bùi Tranh là sẽ liên tưởng đến heo. Dịch Đạo Lâm, thực thâm hiểm a

Dịch Đạo Lâm vẫn không nhúc nhích, mặt không chút thay đổi nhìn ta cung kính, hỏi một câu: “Vậy bệ hạ cuối cùng là tha hay không tha? Kế hoạch kia, còn tiếp tục không?”

Tiếng cười của ta ngừng lại.

Một cơn gió lướt qua ao xuân.

“Tiếp tục đi.” Ta khàn giọng nói.

Khi ta trở lại Sùng Đức cung, nhìn thấy Bùi Tranh đang chơi cờ, đối thủ là Hạ Lan, có chút không thể tin vào hai mắt mình

Hạ Lan đứng dậy hành lễ với ta, Bùi Tranh chỉ cười gật gật đầu.

Ta tự dung nghĩ đến lời Dị Đạo Lâm, muốn cười, lại phải nhịn, không khỏi có chút rối rắm.

Ho khan hai tiếng điều chỉnh trạng thái, ta hỏi: “Hạ Lan, gần đây thân thể ngươi tốt lên nhiều chưa?”

Mấy ngày trước hẳn có chút mệt mỏi không phấn chấn, hơn nữa lại bị kinh sợ, điều dưỡng 3-4 ngày sắc mặt mới tốt lên một chút.

Nghe xong câu hỏi của ta, hẳn mỉm cười trả lời: “Ta bệ hạ quan tâm, thảo dân đã không sao rồi.”

Ta ừ một tiếng, nghi hoặc quét mắt liếc Bùi Tranh một cái, hẳn tự giác đáp: “Vi thần thấy Hạ Lan suốt ngày ngồi buồn trong phòng, nên nhiều chuyện mời hẳn lại đây đánh cờ, xin bệ hạ đừng trách.”

Nhìn nụ cười có vài phần hài lòng, vài phần đắc ý kia của hẳn, ta bỗng nhiên cảm thấy mình giống đứa ngốc bị xoay vòng vòng, tức giận trừng mắt liếc hẳn một cái. Hạ Lan nhận thấy sự bất mãn của ta, vội cáo từ rồi đi.

Ta đi vào liếc qua ván cờ, đã đến giai đoạn thu quan (*bất quan*), nhìn thấy quân đen chiếm ưu thế áp đảo, không hề nương tay. Ta đang suy tư, bỗng nhiên bị Bùi Tranh nắm lấy thắt lưng, ôm vào lòng.

“Ai lại chọc nàng tức giận rồi?” Tay phải hẳn để trên lưng ta, cầm gác trên vai ta, khi nói chuyện hơi thở ẩm ướt khê lướt qua cổ.

Ta hừ lạnh một tiếng, muốn tránh ra, lại luyến tiếc cái tay trên lưng kia, vì thế đẩy mặt hẳn ra nói: “Người tìm Hạ Lan tới làm gì? Có rắc tâm gì?”

Hắn kéo tay ta, nắm lại trong lòng bàn tay, nhẹ nhàng vuốt ve, “Ta nói cho hẳn, cha hẳn không phải do ta giết.”

Ta khinh ngạc chớp mắt, “Hắn tin sao?”

Bùi Tranh cười gật đầu: “Hắn tin. Hắn nói người không phải ta giết, là ta phái người đi giết.”

Ta ghen một chút. “Vậy mà hẳn vẫn còn chơi cò với ngươi?”

“Kẻ này không phải tầm thường a” Bùi Tranh than nhẹ một tiếng, “ta bị hẳn giết đến quân binh tan rã...”

“Cái gì?” Ta quay ngoắt về phía hộp cờ của hai người, bây giờ mới phát hiện, kẻ giữ quân đen là Hạ Lan. “Ngươi thế mà thua?”

Bùi Tranh nghe câu này còn không ừ rừ mà ngược lại còn cao hứng, hứng thú đảo dặt nhìn ta: “Đậu Đậu, nàng cảm thấy ta nên thắng sao?”

Ách... Ai bảo hẳn luôn tỏ ra không gì không làm được ...

“Ta nói rồi, ban ngày không được gọi ta là Đậu Đậu!” Ta tức giận đẩy khuôn mặt đang tới gần của hẳn.

“Được, nàng chỉ thích ta gọi nàng là Đậu Đậu trên giường thôi sao?” Bùi Tranh cố ý xuyên tạc lời ta, cười đến ý vị sâu xa.

Mặt ta nóng lên, giẫy khỏi vòng tay hẳn, đứng ra xa trừng mắt hẳn, cắn cắn môi dưới, hừ nhẹ một tiếng, nói một câu cũng ý vị sâu xa không kém.

“Bùi Tranh, ngươi là đồ con heo!”

“Có ý gì?” Bùi Tranh nheo mắt lại.

Ta thề lười, hừ hừ cười hai tiếng, đang xoay người tránh ra, lại bị cánh tay dài của hẳn bắt được, kéo về. Ta ngẩng đầu trừng mắt nhìn hẳn: “Ngươi dám ức hiếp ta, hai ngày nữa, phụ quân, Nhị cha, Tam cha, Tứ cha, Ngũ cha đến đây, để cho bọn họ đem ngươi đi thiến!”

Bùi Tranh nhếch mi cười nói: “Nàng nỡ bỏ sao?”

“Phì!” Ta giẫy dụa không được, đành bỏ cuộc, để yên cho hẳn ôm, “Bỏ được, đương nhiên bỏ được!”

Bùi Tranh gật đầu đã hiểu, mỉm cười: “Nữ nhân các nàng luôn khẩu thị tâm phi (*miệng nói một đằng, lòng nghĩ một nẻo*), ta biết nàng không nỡ, ngoan, nói cho ta biết, tại sao vừa rồi lại nói như vậy?”

Ta đương nhiên sẽ không bán đứng Dị Đạo Lâm, vì thế cười hắc hắc, nói: “Bởi vì ngươi lớn lên giống heo...”

“Ta giống sao?” Bùi Tranh vui vẻ, “Nàng không cảm thấy chính nàng nhìn càng giống sao?” Nói xong, tay phải nheo nheo mắt ta, “khuôn mặt tròn tròn.” Tay trái không thành thật sờ sờ thắt lưng của ta, nhẹ nheo một cái, “Lưng cuộn cuộn thịt.” Lại trượt xuống mông, nhẹ nhàng nâng lên, mập mờ hỏi: “Muốn ta nói tiếp không?”

Ta xấu hổ buồn bực, cả người run lên, đột nhiên phát hiện, phóng mắt khắp để đồ, hình như tìm không ra người thứ hai có thể chọc ta tức giận, ngoài tên trước mắt này!

Ta cực ghét cái khuôn mặt tươi cười đắc ý của hắn, cắn răng một cái, hai tay đặt lên vai hắn, ngửa cổ cắn lên môi dưới của hắn.

Bùi Tranh, đồ con heo này! Nuôi béo rồi thì mổ thịt! Quà nhân muốn ăn thịt người!

Ta ôm chặt cổ hắn, sức mạnh không biết từ đâu bộc phát, đẩy hắn đổ nhào trên trường tháp (*giường hẹp mà dài*) Bàn cờ trên tháp bị hắn một tay đẩy xuống, quân cờ đen trắng đổ tung tóe cả xuống đất. Ta cười trên bụng hắn, cúi người cắn môi hắn, đầu lưỡi nếm thấy vị máu tươi, thú tính nổi lên, hận không thể một miếng ngoạm hắn nuốt luôn vào bụng.

Tay Bùi Tranh ở trên lưng ta tự do hoạt động, một bàn tay giữ chặt gáy ta, gần như tham lam mà tước đoạt hơi thở trong miệng ta, tiếng quần áo ma sát lẫn trong tiếng thở hổn hển và tiếng tim đập dồn dập.

Cánh tay Bùi Tranh xiết chặt eo ta, khí lực mạnh mẽ như muốn đem ta nhập vào xương thịt trong người hắn, ta bị đau thét lớn một tiếng, sức lực cuối cùng đã dùng hết, đành buông quyền chủ động, trong nháy mắt lúc sắp bị hắn đẩy ngược lại, cửa truyền tới một giọng nói.

“Ai nha, Đậu Đậu thật là hung mãnh mà ...” Người nọ cười hắc hắc hết sức dung tục, còn nói, “Nhị ca, chúng ta tới không đúng lúc rồi a.”

Bạn đang đọc truyện *Quả Nhân Có Bệnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 25: Nhạc phụ

Trong nháy mắt, ta đẩy Bùi Tranh ra, quay ngoắt đầu nhìn về phía cửa.

Một người cười đến vài phần thâm đẳng, chính là lão hổn đản đang đứng ở cửa, tay phải vuốt cằm, gật gù nói: “Không tồi, không tồi, các người cứ tiếp tục, tiếp tục.” Nói xong kéo khuỷu tay nam nhân bên cạnh, “Nhị ca, chúng ta đừng làm phiền Đậu Đậu.”

“Mẫu thân! Nhị cha!” Ta nuốt ực nước miếng, hai tay chống trên ngực Bùi Tranh, cuống quýt muốn bỏ chạy, lại bị mắc quần áo mà ngã trở về; Bùi Tranh không chút hoang mang nâng vai ta lên, từ từ ngồi dậy, khụ khụ hai tiếng, quay đầu chào Nhị cha ta.

"Nghĩa phụ" lại gật đầu với mẫu thân ta, nói, “Nghĩa mẫu.”

Nhị cha thần nhiên trả lời một tiếng ‘Uhm’, trong ánh mắt có vài phần rối rắm, khóe mắt co rút, thờ dài khe khẽ....

Nhị cha đã ngoại tứ tuần, nhưng nét tuấn mỹ năm đó không hề giảm sút, mấy năm sống trong quân đội tôi luyện ra ba phần góc cạnh bảy phần uy nghiêm, nhuệ khí thời trẻ thu hết vào đôi mắt, năm tháng chẳng mang đi thứ gì, ngược lại lắng đọng tinh hoa. Mẫu thân thường nói, nam nhân ngoại tứ tuần mới coi là tu luyện đến công đức viên mãn, nhân sinh của bọn họ mới coi là bắt đầu, đạo lý sâu sắc như vậy tiểu cô nương miệng còn hơi sữa như ta đương nhiên là không thể hiểu được....

Hiển nhiên bộ lý luận của mẫu thân kia bà cũng chưa từng áp dụng trên người mình, từ lúc ta hiểu chuyện tới nay, không thấy bà già đi, cũng chẳng thấy bà trưởng thành lên bao nhiêu. Hàng năm ta đi Văn Vụ biệt viện gặp bà, việc bà thích làm nhất là kéo ta đi ra đường, sau đó nghe người khác nói: “Cô nương, mang em gái đi dạo phố à...”

Trong lòng ta khẽ thờ dài, đẩy Bùi Tranh ra, sửa sang lại y phục, tiến lên phía trước, cố nén giọng cho khỏi run, cười nhẹ nói: “Mẫu thân, Nhị cha, mọi người không phải nói hai ngày nữa mới tới sao, sao lại tới nhanh như vậy?”

Đột nhiên mẫu thân sà vào lòng Nhị cha, bà vai run rẩy hai cái, quay đầu rung rung nhìn ta: “Nhị ca, chàng nghe thấy không, Đậu Đậu ghét bỏ chúng ta Nó chê chúng ta tới quá nhanh, chúng ta hay là trở về đi ... Thật là con gái lớn không giữ nổi nữa mà, nhớ năm đó”

Nhị cha vỗ nhẹ lên vai mẫu thân, cắt ngang lời nói lâm nhâm của bà, ánh mắt liếc Bùi Tranh khá là phức tạp, lại cúi đầu nhìn đến ta, ánh mặt dịu đi rất nhiều, miễn cưỡng nặn ra một nụ cười, nói: “Trên đường, chúng ta nghe nói trong cung bị cháy, con lại bị thương, liền thúc ngực chạy vội tới đây. Phụ quân và Ngũ cha con cũng đến đây, lão Tam không lâu trước đó vì Đường môn có hỷ sự nên đã quay về, lão Tứ đi theo hỗ trợ, thêm một chút thời gian nữa mới có thể về được.”

Mẫu thân tiếp lời: “Là thiếu chủ Đường môn, cháu của Tam cha con thành thân. Đậu Đậu còn nhớ rõ người đó không? lúc con còn nhỏ suýt nữa bị bà mẹ hung hãn của hắn cướp đi làm con dâu nuôi từ bé, còn nói cái gì mà muốn sinh một tiểu đường đậu kia! Lần trước gặp mặt, mẹ hắn còn khoe với ta, nói bà ta sắp có cháu bé rồi, lần sau gặp mặt, ta rút cuộc cũng có thể bế lại bà ta rồi!”

Mẫu thân quay đầu nhìn Bùi Tranh, mắt nhú lại, trong mắt hiện lên -- một tia sáng lạnh, hắc hắc cười, “Đậu Đậu thật không hổ là con gái ngoan của ta, ta vốn đang lo con bị Bùi Tranh lừa gạt ức hiếp, xem ra là ta lo thừa rồi.”

Bùi Tranh đã sửa sang y phục xong xuôi, mỉm cười đứng sang một bên, nghe mẫu thân nói xong mặt vẫn như trước không đổi sắc, chỉ là khóe mắt ửng hồng, cánh môi bị ta cắn hơi sưng đỏ, tựa tiểu phi tiểu công lên, lại thêm vài phần tươi đẹp diễm sắc.

Nếu ta nhìn không lầm, vừa rồi tay phải Nhị cha đang giơ lên, bị mẫu thân kịp thời giữ chặt, nếu Nhị cha đến chậm một bước, đổi lại vị trí là Bùi Tranh ở bên trên đề lên ta, ta lại gãy dựa vài cái như vậy, một chương kia có lẽ là đánh lên người Bùi Tranh rồi. ...

Aizz.... Thật không biết là nên thấy may mắn thở phào một hơi, hay là tiếc hận thở dài một cái

Nhị cha hít sâu, trầm giọng nói: “Tranh Nhi, đi theo ta!” Nói xong xoay người bước ra ngoài, ánh mắt Bùi Tranh lướt qua mặt ta, gật gật đầu với mẫu thân, rồi theo sau Nhị cha ra ngoài.

Ta nuốt nước miếng, kéo kéo tay áo mẫu thân, thấp giọng hỏi: “Nhị cha sẽ đánh Bùi Tranh sao?”

Mẫu thân liếc xéo ta, cười đến là gian trá: “Đậu Đậu, con đau lòng ư, vẫn là đau lòng đúng không?”

“Con là sợ đau tay Nhị cha thôi. » Ta nhe răng với nàng, hừ một tiếng.

Mẫu thân cười hi hi, tay vươn đến nắn nắn hai má ta, ta phui tay bà xuống, bà lại đổi tay nắn lên trên, ta tiếp tục gạt, bà tiếp tục đổi tay, ta gào lên một tiếng, nâng hai tay bịt kín hai má trứng bà, bà xuất ra tuyệt chiêu, ngón giữa gấp lại, bật trúng mi tâm của ta.

Ta nhắm mắt nhắm mày, nước mắt đều trào cả ra, đơn giản là ngồi xồm xuống, mặt chôn giữa hai đầu gối, buồn bực nói: “Người lại ức hiếp con. ...”

Bà cũng ngồi xuống, tay xoa đầu ta, hắc hắc cười nói: “Ai bảo bộ dạng Đậu Đậu nhà chúng ta khi tức giận tui thân lại khiến người ta yêu thương như vậy chứ Yêu thương a, chính là con thương (bị thương, bị đau) ta yêu thôi ...”

“Lão hỗn đản, già mà không đứng đắn ...” Ta ghen ngào mắng một câu, “Nhưng lời này người đi mà nói với Tam cha, Tứ cha ấy!”

Bà vỗ nhẹ sau lưng ta, mỉm cười nói: “Nhớ mẫu thân không?”

“Không nhớ.”

“Vậy có nhớ năm vị cha của con không?”

“Không nhớ.”

“Có nhớ A Tụ không?”

“Cũng không nhớ! Ta một mình thật là tiêu điều tự tại ! » Ta cắn răng nói.

“Nói dối, nói dối!” Tay bà dường như là tận dụng mọi cơ hội để nheo mặt ta, cười ngâm nga nói: “Đậu Đậu cái đứa bé vô lương tâm này, cũng chỉ có ở trước mặt cha người mới ra vẻ, ức hiếp mẫu thân thật thà, hức, hức, hức, hức”

Ta chịu không nổi nữa đầu trừng bà: “Người nếu coi là thật thà, thiên hạ sẽ không còn người xấu! Còn nữa, đừng có phát ra tiếng khóc ghê tởm như vậy ...” Ta ngay tức khắc đổi giọng, ngoan ngoãn hiền lành nói: “Mẫu thân, người đừng ngồi xồm nữa, để ý kéo mệt.”

Bà hít một ngụm khí lạnh, theo bản năng nhìn về phía sau, về mặt “biết ngay mà”, liền nắm tay ta từ từ đứng dậy, bày ra bộ dạng mẫu tử tình thâm, mẫu tử nữ hiếu hòa hợp.

“Sư phó, người tới thật đúng lúc.” Mẫu thân liếc xéo ta một cái, cười chớp chớp mắt, lại nhìn về phía phụ quân vừa mới tới cửa, còn có A Tụ đang cúi đầu theo sau phụ quân, nhếch mi cười sáng lạn: “A Tụ lại gặp rắc rối rồi à?”

Mi tâm Phụ quân đang nhíu lại lúc nhìn về hai mẹ con chúng ta lại giãn ra, ý cười ôn hòa ở trên môi nở rộ, vươn tay hướng về phía ta, dịu dàng nói: “Đậu Đậu, hốc mắt sao lại đỏ như vậy? Mẫu thân lại ức hiếp con sao?”

Ta khịt khịt khịt khịt, quăng mẫu thân ra, đi đến trước mặt phụ quân, nức nở nói: “Phụ quân đừng nói như vậy, mẫu thân cũng chỉ là đang nhớ nhi thần thôi.”

Khóc mất mẫu thân giật giật hồi lâu, tay phải dựa trên ghế run run.

Phụ quân nhấc tay xoa xoa mi tâm ta – nơi bị mẫu thân bắn nhất định đỏ ửng. “Mẫu thân con trước giờ đều không có dáng dấp của người trưởng thành, Đậu Đậu đừng so đo với bà.”

Ta ngoan ngoãn hiền lành ngồi xuống bên người phụ quân, ngằm liếc ánh mắt nhìn phụ quân một cái, bà hít sâu một hơi, rụt vai đến bên A Tụ, về mặt hai người ù rù như nhau.

Phụ quân là người trông mẫu thân trưởng thành, hai người vốn là trên danh nghĩa thầy trò, như thầy, như cha, như anh, như bạn, có thể nói, phụ quân là người hiểu mẫu thân nhất trên thế gian này, cho nên cũng tuyệt đối hiểu được, với tính tình kia của mẫu thân, trên cọt, ức hiếp ta như thế nào đều có khả năng !

“Phụ quân, A Tụ lại phạm lỗi gì nữa sao?” Ta nhỏ giọng hỏi.

Phụ quân của ta là dịu dàng nhất, nhất là khi đối với ta, sau đó mới tới mẫu thân. Mấy vị cha của ta đều cho rằng, con gái chỉ để yêu chiều, con trai chỉ để dạy dỗ, cho nên đối với ta trước giờ dạy bảo luôn luôn dung túng, với A Tự lại vô cùng nghiêm khắc, đáng tiếc là có nghiêm khắc hơn cũng vô dụng, A Tự đừng cảm nhận sai nhưng chết cũng không thay đổi.

Phụ quân nghe xong câu hỏi của ta, sắc mặt nhất thời trầm xuống, lúc mỉm cười ảm áp như gió xuân lướt trên mặt, khi nghiêm túc lạnh lẽo như sương tuyết đè cành. Ông rút ra một phong thư từ tay áo để lên trên bàn, nhìn A Tự chăm chăm, trầm giọng hỏi: “Nghe nói con vừa về để đồ, đã làm không ít chuyện tốt?”

A Tự cắn môi dưới, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch. Mẫu thân tiến lên hai bước, quét qua phong thư vài lần, trên mặt có vẻ hiểu rõ, lập tức mỉm cười nói: “Sur phỏ, đều là việc nhỏ thôi, đừng hung dữ với A Tự như vậy...”

Mẫu thân a, lúc ta còn nhỏ, người cũng không tốt với ta như vậy a, trong trí nhớ của ta, đều là người nhéo ta, trêu chọc ta, làm ta sợ, giấu cọt hình tượng của ta!

Phụ quân đối với lời mẫu thân làm vẻ mặt tiếc tai ngo, chỉ nhìn chăm chăm vào cái đầu đang cúi xuống của A Tự: “Cửu khanh đại thần, con đắc tội với 4 vị; đánh người, dọa người, phóng hỏa, con thật sự là chuyện gì cũng dám làm! Ta vừa về để đồ, mấy vị lão thần đã đến khóc lóc kể, bốn đời đơn truyền, mà suýt nữa bị con đánh cho đoạn tử tuyệt tôn!”

Mẫu thân cười một tiếng, bị phụ quân liếc qua, vội vàng chỉnh lại vẻ mặt đoan chính.

“Không phải chỉ có con cháu cửu khanh, Tranh Nhi...”

A Tự ngẩng phát đầu, cắn răng nói: “Gian thần cũng tổ cáo sao? “Đồ tiểu nhân nói không giữ lời!”

Phụ quân nhủ mi, khoe miệng hơi hơi cong lên, rất nhanh đã mỉm lại. “Con còn xuống tay với Tranh Nhi sao? Hắn không tổ cáo, chỉ là thành thật báo lại chuyện ngày đó con lên để đồ có xung đột với mấy tên của Hồng Lư tự thôi. Có điều con đã tự khai, không bằng hãy nói rõ ràng hơn chút?”

Về mặt A Tự đầy vẻ tiếc hận, hận không thể cắn đứt đầu lưỡi của mình. Phụ quân từ từ bưng chén trà, nhấp một ngụm, khoe mắt liếc qua khuôn mặt nhỏ nhắn của A Tự, mơ hồ hiện lên ý cười.

“Nhi thần Nhi thần tức hấn ức hiếp a tỷ, cho nên mới cho chút thuốc vào trong nước của hấn, có điều hấn tự mình biết rõ có thuốc còn uống, cho nên cẩn thận mà nói, nhi thần ... không liên quan tới nhi thần đi...” Giọng A Tự càng ngày càng nhỏ, cuối cùng hoàn toàn không dám lên tiếng nữa, vụng trộm liếc mắt về phía phụ quân một cái, lại cúi thấp đầu dính lấy ngực.

Lúc này, mẫu thân không nhìn được ngắt lời. “Ai nha, A Tự con cũng lo lắng thừa thãi giống ta rồi, rõ ràng là a tỷ con ức hiếp người ta mà.”

A Tự nghị hoặc nhìn về phía mẫu thân, “rõ ràng là ...”

Phụ quân vỗ nhẹ xuống mặt bàn, hai người im bật.

Phụ quân nhẹ giọng nói: “Nuôi dưỡng mà không dạy bảo con là cha thiếu sót, dạy dỗ trò không nghiêm là thầy lười nhác. Ta vừa là phụ thân của con, vừa là sư phó của con, con có lỗi, ta khó mà chối bỏ trách nhiệm. A Tự, con nói xem nên phạt như thế nào?”

A Tự sợ tới mức ngây ngẩn cả người, kinh ngạc nhìn phụ quân nói không lên lời. Trong quá khứ, phụ quân quở trách nó, phạt nó, nó đều rất có khí khái nam tử mà chịu, bây giờ phụ quân là quay mũi giáo nhắm ngay chính mình, nó nhất thời không biết phải làm sao.

“Phụ, phụ quân đều là lỗi của nhi thần” A Tự bất lực nhìn về phía mẫu thân, mẫu thân cũng trả cho nó một ánh mắt bất lực, khoe mắt A Tự phỉếm lệ, nức nở nói, “Phụ quân muốn phạt nhi thần như thế nào cũng được.”

Phụ quân thờ dài một tiếng. “Phạt con có tác dụng gì? Đây đều là sai lầm của người làm cha, làm thầy, về sau con mắc lỗi, cứ để ta thay con chịu phạt đi. Con đắc tội 4 vị khanh gia, vậy để ta thay con tới cửa thỉnh tội.”

A Tự khóc oa một tiếng. “Nhi thần không dám nữa, nhi thần bây giờ thực sự biết sai rồi, về sau nhất định sẽ sửa!”

“Bây giờ thật sự biết sai rồi...” Phụ quân thờ dài nói, “hóa ra trước kia đều là giả sao? Xem ra phụ quân thật sự đã già rồi, bị con lừa bịp hết lần này tới lần khác như vậy”

Phụ quân, nhi thần muốn nói, ngài thật sự quá âm hiểm Tha cho A Tự đi, nó mới chỉ là trẻ con

Ta giữ chặt ống tay áo phụ quân cầu xin giúp A Tự: “Phụ quân, A Tự chỉ là nhất thời xúc động, nó cũng đều là vì muốn tốt cho con, sợ đám tú nam này đều là lũ không ra gì, nên mới có chút hành động quá khích. A Tự tuy là có sai, nhưng động cơ không xấu, về tình có thể tha. Phụ quân, lần này hãy thôi đi...”

Mẫu thân cũng lên tiếng xin giúp: “Đúng vậy, sư phó, A Tự còn nhỏ, cứ từ từ dạy dỗ ...”

Phụ quân lắc lắc đầu, lúc quay đầu nhìn ta mặt mày dịu đi không ít, dịu dàng nói: ‘A Tự nếu có thể hiểu chuyện bằng nửa con thôi thì tốt rồi.’

Nghe được lời này thật là ngại quá, mắt thoáng liếc mẫu thân hừ hừ hai tiếng.

Lúc Nhị cha và Bùi Tranh bước vào, nhìn thấy A Tụ quý trên mặt đất, một người lắc đầu, một người nhủ mi. Người lắc đầu là Nhị cha, sớm đã hiểu, thở dài: “quả nhiên lại gặp rắc rối”

Bùi Tranh đi đến trước mặt phụ quân chấp tay hành lễ, nói: “Tranh Nhi xin chào sư phó.”

“Ồi , ôi, ôi!” Mẫu thân cất lời hân, “họ Bùi này, tiếng “sư phó” này người đừng có gọi bậy. Người cũng gọi sư phó, thì là sư đệ của ta, là sư thúc của Đậu Đậu, vai vế loạn lên như thế không được. Huống chi sư phó chỉ có thể là sư phó của một mình ta, người gọi tiên sinh là được rồi.”

Bùi Tranh bắt đầu dĩ thay đổi xưng hô: “Tranh Nhi xin chào tiên sinh...”

Phụ quân gật đầu, ánh mắt đảo qua trên mặt hân, dừng lại trên môi hân một chút, lại quay đầu nhìn ta, lại liếc mắt một cái vừa là hiểu rõ vừa là rồi rắm

“Tranh Nhi, con tới đúng lúc, ta có việc hỏi con. A Tụ tự khai là bỏ thuốc vào trong nước của con, là thuốc gì vậy ? »

Bùi Tranh có chút kinh ngạc, cúi đầu nhìn A Tụ, trên khuôn mặt nhỏ nhắn của A Tụ nước mắt còn chưa khô, vẻ cam chịu. Bùi Tranh lại giương mắt nhìn lại phụ quân, mỉm cười đáp: “Việc này con đã có giao hẹn với A Tụ, không thể nói cho người thứ ba biết, xin thứ cho Tranh Nhi không thể trả lời.”

Ánh mắt phụ quân khẽ động, liếc mắt với mẫu thân và Nhị cha, vẻ mặt quý dị. Phụ quân nhẹ giọng nói: ‘Đã như vậy, ta cũng không hỏi nhiều nữa. A Tụ lần này về để đồ mắc đủ thứ lỗi, con biết mà không can, biết mà không báo, cũng là sai. Ở chỗ các vị công khanh, phải chịu lỗi như thế nào, con hẳn là biết xử sự đúng mực.”

Bùi Tranh thành thật chấp tay trả lời: “Tranh Nhi biết sai.”

Ta trái phải không thấy Ngũ cha, liền xen mồm hỏi một câu: “Không phải nói Ngũ cha cũng đến đây sao?”

Nhị cha xoa xoa đầu của ta, cười nói: “Nghe nói Tô Quân vì cứu con mà bị thương. Ngũ cha con không yên tâm với lũ thái y trong cung, nên đi qua xem trước. Bây giờ trong cung phát sinh chuyện ngoài ý muốn lớn như vậy, nghĩ là canh phòng vẫn chưa đủ nghiêm ngặt, trong lúc đại hôn của con phải tăng cường phòng bị, chờ Tam cha, Tứ cha con trở về, bố trí lại một lần nữa.” Nhị cha nói tới đây, dừng một chút, giương mắt nhìn về phía Bùi Tranh, trong ánh mắt dường như có chút sát khí. “Trước hôn lễ, từng người vẫn phải giữ nghiêm lễ pháp, từ nơi nào tới, thì về nơi đó đi!”

Da mặt Bùi Tranh thật dày, nghe xong lời này còn có thể tươi cười tự nhiên, sắc mặt không thay đổi.

Ta nghi hoặc nhìn Nhị cha, lại nhìn Bùi Tranh.

Không phải nói, Bùi Tranh là chồng nuôi từ bé do phụ quân và Nhị cha ta chọn cho ta sao? Nhìn thế nào mà ... dường như có chút không phải như vậy

Chắc không phải là Liên cô lừa ta đi !

Nhân lúc Liên cô và Tiểu Lộ Tử đưa mẫu thân và mấy vị phụ thân đi thu xếp chỗ nghỉ ngơi, ta lén lút kéo Bùi Tranh ra một góc.

“Nhị cha nói gì với người ? Ta liếc liếc ra bên ngoài một cái, xác định không ai để ý tới nơi này, mới tiếp tục đề thấp giọng hỏi, “Vì sao nhìn Nhị cha ta có vẻ không cao hứng lắm?”

Bùi Tranh cười nhẹ một tiếng: “Chắc là ghen tị đi.”

Ta trừng mắt nhìn: “Ghen tị?”

“Phải”. Tay hân vòng qua thắt lưng của ta, hơi kéo chặt. “Bởi vì con gái sắp bị ta đoạt đi mất rồi.”

Mặt ta nóng lên, từ từ tránh ra một chút. “Vậy mẫu thân sao lại không có vẻ ghen tị?”

“Nàng chưa từng nghe qua câu này sao?” Bùi Tranh nhón nhẹ nghịch tóc ta, “Mẹ vợ nhìn con rể, càng nhìn càng hứng thú. ...”

Ta trầm mặc một lát, cảm thấy loại tục ngữ thấp kém trên phố này để Bùi Tranh nói lại có cảm giác thực quý dị.

“Còn một chuyện nữa!” Ta đẩy cái tay hạnh kiểm xấu của hân ra, tiếp tục nêu nghi vấn, “A Tụ cho người uống thuốc gì? Hôm đó, ta tới phủ thừa tướng, người kỳ quái mà nhiễm phong hàn, có phải do A Tụ ra tay không?”

Cầm Bùi Tranh gác trên vai ta, càng ôm càng chặt, ta dường như có thể nghe thấy nhịp tim trầm ổn truyền lại từ trong ngực hân. « Đậu Đậu, nàng là đang quan tâm ta sao? »

« Ta, ta ... » Đầu lưỡi ta lú lại, đẩy hân ra một chút mới có thể tỉnh táo mà nói chuyện. Ta nuốt nước miếng, vẫn cảm thấy 2 má nóng lên như cũ, thấp giọng nói: “Ta chỉ là tò mò, tùy tiện hỏi thôi”

Thật sự không nghĩ ra là A Tụ cho Bùi Tranh uống cái gì, y thuật Bùi Tranh mặc dù không bằng Ngũ cha, nhưng cũng tính là cao rồi, “Thuốc của A Tụ,

ngươi hẳn là giải được chứ?”

Bùi Tranh quay đầu đi, thoáng nghĩ, nhẹ giọng đáp: “Trước mắt chưa giải được, nhưng sẽ cố gắng hết sức.”

Ta nóng lòng nhất thò miệng: “Rốt cuộc là thuốc gì? Ta bảo A Tự đưa thuốc giải cho ngươi!”

Bùi Tranh cố nén tiếng cười, ý cười tràn đầy trong con ngươi đen láy, rạn rờ như phát quang. Hắn cúi xuống, cọ cọ hai má ta vô cùng thân thiết: “Nàng cuối cùng cũng vì ta mà lo lắng, tất cả những chuyện ta làm, đều coi như đáng giá.”

Ta khề cấn môi dưới, trong lòng cảm thấy không hiểu nổi. Theo lý mà nói, không phải nên quen với những cử chỉ thân mật của hắn sao, vì sao mỗi lần hắn tới gần, ta đều cảm thấy tim đập loạn nhịp, hai má nóng lên.

“Đó là hiệp định quân tử của ta với A Tự, chuyện nam nhân bọn ta, nữ nhân các nàng bớt hỏi đi!” Bùi Tranh bắt chước lời A Tự, mình cười búng nhẹ mũi ta, có chút tiếc hận rít một câu, “Bọn họ nếu ngày mai mới tới thì tốt rồi”

« Hà ? » Ta nghi hoặc chớp mắt.

« Còn nhớ ta nói gì không ? » Bùi Tranh bỗng nhiên cười đến không có hảo ý, “Trước hôn lễ, ta sẽ không đụng đến nàng – trừ phi nàng quyến rũ ta trước”

Môi hắn chạm nhẹ lên cánh môi ta, gần gũi thân mật, hắn thấp giọng thì thầm : « Bệ hạ, người cường hôn vi thần hai lần, như thế rõ ràng là quyến rũ, vi thần há có thể không thức thời. Lần sau để vi thần hầu hạ người đi.”

Ta đẩy mạnh hắn ra, đỏ mặt tía tai gầm một tiếng: “Cút!”

Việc này bây giờ ngâm lại tỉ mỉ, cẩn thận; rõ ràng là hắn quyến rũ ta đi quyến rũ hắn (*), cuối cùng lại cứ như là hắn mới là kẻ chịu thiệt!

(*) để cho dễ hiểu đây chính là câu thuộc dạng cấu trúc SVOV đấy ạ :))

Nhị cha nói thật đúng, đến từ đâu, về đó đi, đừng đến làm rối loạn tâm thần của ta nữa!

Ta thờ phỉ phỉ chạy đi, mẩu thân thấy, kinh ngạc nói: “Đậu Đậu, mặt con làm sao lại hồng như vậy?”

Ta chưa kịp nghĩ đã trả lời một câu: “Ai cho người kêu nhi thần là Đậu Đỏ?”

Mẫu thân chống má trầm tư : « Nói có lý. Vốn nhũ danh của con nên là Giới Sắc, con à, sắc không thể không giới (cánh giác, cai, bỏ) a ! Nam nhân là dễ gạt người, nhất là nam nhân tuần tử, lừa con sinh con cái cho hắn, đau đến chết đi sống lại, biết vậy đã chẳng làm ...”

« Vậy sao người lại sinh A Tự?” Ta liếc bà đánh giá một cái.

“Giới không được sắc, lại giới không được tình, ta sống nên » Mẫu thân bắt đầu lan man rồi, phụ quân bắt đắc dĩ cười, kéo bà đi.

Lúc mẫu thân sinh A Tự ta cũng ở bên ngoài nghe ngóng, thấy các vị phụ thân hồi hộp, sợ là quốc sự nguy cấp cũng chưa từng khẩn trương như vậy. Mẫu thân ở trong tầm cung gào khan cả giọng, Nhị cha sai Liên cô tới đưa ta đi, ta nắm chặt lấy góc áo Nhị cha không chịu buông, cuối cùng ông cũng thỏa hiệp, ôm ta ngồi trên đùi ông, bịt chặt hai lỗ tai ta.

Mẫu thân là người sợ đau như vậy, bị kim đâm một chút cũng gào to đến nửa ngày, thế nhưng có thể chịu đựng đau đớn mấy canh giờ mà sinh ra A Tự – tuy rằng trong mấy canh giờ này, bà đem tất cả nam nhân trên đời mắng luân phiên tới vài lần.

Ta cũng sẽ vì Bùi Tranh mà sinh con sao?

Một ý niệm như vậy xuất hiện trong đầu, khiến nhịp tim ta rối loạn.

Chẳng bao lâu sau, trong cái ảo tưởng về tương lai của ta, sẽ chỉ có tên của một người khác thôi sao

Ngũ cha chân trĩu giúp Tô Quân một chút, lại xem xét ta tỉ mỉ một hồi, ta vốn chỉ bị kinh động một chút, ông xác định so với lần trước gặp ông, ta béo thêm 3 lạng thịt, bấy giờ mới nở một nụ cười hài lòng. Ngũ cha vốn có cách dưỡng sinh bảo trì nhan sắc, vốn đã tuần mỵ như yêu (nghiệt), nay lại có xu hướng phản lão hoàn đồng, rõ ràng đã đến trung niên, lại trẻ trung khiến ta kêu không nổi một tiếng “cha”.

« Ngũ cha ... con có chút việc muốn nói với Tô Quân...” Ta nài nỉ.

Ngũ cha xoa xoa tay, nhẹ giọng nói: “Được, nói nhanh chút, vết thương của nó cũng hồi phục nhiều rồi, nói chuyện xong cho người đưa nó hồi phủ đi.”

Ta hiểu rồi, Ngũ cha chắc cũng là ghen tị.

Tô Quân đã thay xong quần áo, có chút đăm chiêu nhìn tay phải mình, ngay cả ta bước vào cũng không cảm thấy.

“Tô ngư sử ? » Ta ho nhẹ hai tiếng, chàng bấy giờ mới hồi phục tinh thần, từ từ hành lễ.

Ta mỉm cười, nâng tay miễn lễ : « Nghe nói vết thương của khanh cũng đỡ nhiều rồi, ngày mai có thể hỏi phủ. Quả nhân tới đây là có chuyện muốn báo trước cho khanh biết.”

Tô Quân gật đầu nói : « Bệ hạ, xin cứ nói.”

« Vụ án cháy kia, Dĩ Đạo Lâm đã điều tra rõ, Tô ngự sử xác thực là vô tội. Việc này tuy là ngoài ý muốn, nhưng bởi vì có người dính dáng bên trong Hồng Lư tự chọn mua pháo chất lượng kém, khiến cho lửa lan rộng, khó dập tắt, tổn hại nghiêm trọng, tội này khó tránh.”

Tô Quân vẫn trầm mặc như trước, ta cứ tưởng chàng không còn gì để nói, nhìn kỹ ánh mắt chàng, mới phát hiện vẻ mặt chàng hoảng hốt, có lẽ căn bản không có nghe được ta nói gì.

“Tô ngự sử, Tô ngự sử ? » Ta nâng tay hươu hươu trước mắt chàng, “Tô Hoán Khanh?”

Bà vai chàng hơi chấn động, gương mặt lên nhìn ta.

“Tô ngự sử, khanh đang nghĩ gì vậy, nghĩ đến xuất thần như vậy ? » Ta tò mò nhìn chàng, « Lời quả nhân vừa nói, khanh có nghe thấy không?”

« Bệ hạ nói, người của Hồng Lư tự ý quyền mưu tư lợi, chọn mua pháo hoa chất lượng thấp, tội này khó tránh » Tô Quân chậm rãi thuật lại một lần, sau đó cười nhẹ, “người của Hồng Lư tự có quan hệ như thế nào với vi thần, trong lòng bệ hạ hiểu rõ. Bọn họ tư lợi khiến bệ hạ bị thương, tội không thể tha, bệ hạ cứ trừng phạt, vi thần tuyệt không oán hận nửa câu.”

Chàng nói như vậy, ngược lại khiến ta có chút ngượng ngùng, sờ sờ mũi, nói : « Quả nhân cũng bởi lo lắng khanh chưa chuẩn bị tâm lý.... Kỳ thật, cuối cùng cũng đã lấy lại trong sạch cho khanh. » Ta lấy ngọc ngọc ra trả lại cho chàng: “Dĩ Đạo Lâm nói việc này đã điều tra rõ, ngọc ngọc cũng nên vật về chủ cũ.”

Tay chàng nhận lấy, đầu ngón tay hơi lạnh chạm nhẹ vào lòng bàn tay ta, tay phải ta run lên, thu vội về, ho khan hai tiếng, đánh vỡ không khí xấu hổ này : « Đồ đã đưa, quả nhân đi trước. » Nói xong quay người định đi, lại thấy tay áo bị kéo căng, quay đầu nhìn, là bị chàng kéo lại.

« Bệ hạ ... » Tô Quân tiến lên từng bước, khoảng cách bị thu hẹp, khiến ta nhìn rõ nỗi đau đớn hiện nơi đáy mắt chàng. “Tránh thần như rắn rết sao?”

Ách.... Ta kéo tay áo về một chút, không được, lại kéo một chút, chàng rút cuộc cũng buông lỏng tay ra. « Tô ngự sử, khanh lo lắng rồi. Khanh là trung thần lương tướng của quả nhân, quả nhân đối với khanh ra sao, khanh tự nhiên cũng hiểu rõ. »

Tô Quân cười chua xót : « Hôm đó, vi thần gọi thẳng tọc danh của bệ hạ, xin bệ hạ thứ tội. »

Chàng nếu không đề cập tới, ta có thể làm bộ không nghe thấy.

Chàng nhắc tới, ta cũng có thể làm bộ không để ý.

« Dưới tình thế cấp bách mà nói lời, quả nhân hiểu, làm sao có thể trách tội khanh. Huống chi khanh còn có công cứu giá, quả nhân còn phải trọng thưởng cho khanh, khanh hỏi phủ sẽ biết. » Ta ra về hào phóng cười cười, làm bộ không thấy tia mắt mất mát nơi đáy mắt chàng.

Ta rút cuộc vẫn không giống mẫu thân.

Bà không giữ nổi trái tim mình, gặp một người yêu một người, cảm tình trải qua đồng sinh cộng tử, cũng không thể nói bỏ là bỏ được, một đường đào hoa, hương thơm quần quýt cả đời, tuy có năm vị hôn phu, nhưng trong lòng vẫn khó mà yên ổn.

Ta từng hỏi bà, nếu có kiếp sai, còn nguyện cùng năm vị phụ thân gặp gỡ, yêu đương không.

Bà trong men say hơi mơ màng, hừ hừ cười nói: “Ăn không tiêu a Ta chưa bao giờ hối hận vì gặp được Nhị cha bọn họ, nhưng đôi khi cũng nghĩ, nếu lúc trước chưa từng rời khỏi đề đô thì tốt rồi. Nếu không biết sẽ bỏ lỡ cái gì, cũng sẽ không có gì phải hối hận. Ta cùng với sư phó sẽ làm một đôi tình nhân trọn đời, kiếp sau sẽ cùng Nhị cha con kết tóc se duyên, kiếp sau nữa cùng Tam cha con Một đời này, ta chung quy cảm thấy, ta đối với mỗi người bọn họ, đều không công bằng Đậu Đậu, đừng học theo mẫu thân. Yêu một người, nên toàn tâm toàn ý, không nỡ để người ấy chịu một chút uất ức nào, ta ngay từ đầu đã không kiên quyết, đến lúc tỉnh ngộ, thì rồi tình đã đậm sâu, khó mà nhỏ được. Con còn trẻ, nếu có một ngày, gặp được người khiến con khao khát được bên nhau trọn đời, cũng đừng giống như mẫu thân, loạn nhạ đào hoa »

Từ giây phút ta lập Bùi Tranh làm phượng quân, đã định sẵn quyết tâm phân rõ tình cảm với Tô Quân. Kể cả lúc đầu, chàng mới là người ta khao khát được ở bên trọn đời. Nếu ngày đó, chỉ cần chàng gật đầu một cái, mặc kệ có bao nhiêu gian nan, mặc cho bao nhiêu người phản đối, ta cũng sẽ chọn ở bên chàng. Nhưng chính chàng đã lựa chọn buông tay trước, ngay cả chàng có trăm ngàn nỗi khổ và khó xử, ta cũng không muốn biết. Ta muốn người ở bên ta kia, không sợ hãi gì cả, không kiêng kỵ gì cả, chỉ kiên quyết tiến lên.

Ta không muốn làm chàng khó xử, cũng không muốn trở thành nỗi khó xử của chàng.

Từ sau khi ta lựa chọn Bùi Tranh, trừ phi hẳn phản bội ta trước, nếu không ta sẽ không phản bội hẳn.

Ta cầm tay áo, dịu giọng nói : « Tô ngự sử, Quốc sư chắc đang mong khanh, nhân lúc trời còn sớm, quả nhân phái người đưa khanh hỏi phủ. »

Tô Quân hít sâu một hơi, chậm rãi mỉm cười nói : « Bệ hạ lo lắng nhiều rồi, vì thần có thể tự mình trở về. »

Ta cùng chàng ra đến cửa, cười trấn an chàng : « Chuyện mấy kẻ ở Hồng Lư tự, Tô ngự sử không cần để trong lòng, quả nhân sẽ không bởi vậy mà giận chó cắn mèo. Ngày mai Bùi tướng lên triều, hai người các khanh như trước cùng san sẻ

công việc. »

Cao tổ Đại Trần dạy rằng : Hậu cung không thể tham gia vào chính sự, mặc dù đang là thời nữ đế, Phụng quân cũng không thể làm tướng (thừa tướng).

Mẫu thân đề ta gọi đại phụ thân là phụ quân, không phải bởi vì lập ông làm Phụng quân, mà là bởi ông lớn tuổi nhất, lại có công dưỡng dục với mẫu thân. Phụ quân vì làm Thừa tướng, nên không thể làm Phụng quân, Nhị cha tuy là Phụng quân, lại kiêm chức Đại Tư Mã đại tướng quân. Mẫu thân ngoáy ngoáy lỗ tai nói : « Cao tổ nói cái gì mà ... hậu cung không thể tham gia chính sự, chứ không nói hậu cung không thể mang quân đi đánh giặc a... »

Bùi Tranh làm Phụng quân, nên chuẩn bị tâm lý bị miễn chức quan, chỉ là chức quan dù có miễn, thế lực vẫn còn, lại cần ta tự tay mình nhỏ một chút.

Ta liếc nhìn Tô Quân một lần cuối cùng.

Chàng muốn làm quân thần, ta liền theo ý chàng, để chàng làm trợ thủ đắc lực cho ta. Kỳ thật câu trả lời của chàng hôm đó, với ta mà nói không phải lừa gạt, mà là lựa chọn.

Có đôi khi, cơ hội lựa chọn chỉ có một lần, nếu bỏ lỡ, không còn có thể quay đầu lại nữa....

Bạn đang đọc truyện *Quả Nhân Có Bệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 26: Quan tâm

Nhân lúc Liên cô và Tiểu Lộ Tử đưa mẫu thân và mấy vị phụ thân đi thu xếp chỗ nghỉ ngơi, ta lén lút kéo Bùi Tranh ra một góc.

“Nhị cha nói gì với ngươi ? Ta liếc liếc ra bên ngoài một cái, xác định không ai để ý tới nơi này, mới tiếp tục đề thấp giọng hỏi, “Vì sao nhìn Nhị cha ta có vẻ không cao hứng lắm?”

Bùi Tranh cười nhẹ một tiếng: “Chắc là ghen tị đi.”

Ta trừng mắt nhìn: “Ghen tị?”

“Phải”. Tay hắn vòng qua thắt lưng của ta, hơi kéo chặt. “Bởi vì con gái sắp bị ta đoạt đi mất rồi.”

Mặt ta nóng lên, từ từ tránh ra một chút. “Vậy mẫu thân sao lại không có vẻ ghen tị?”

“Nàng chưa từng nghe qua câu này sao?” Bùi Tranh nhón nhẹ nghịch tóc ta, “Mẹ vợ nhìn con rể, càng nhìn càng hứng thú. ...”

Ta trầm mặc một lát, cảm thấy loại tục ngữ thấp kém trên phố này để Bùi Tranh nói lại có cảm giác thực quý dị.

“Còn một chuyện nữa!” Ta đẩy cái tay hạnh kiểm xấu của hắn ra, tiếp tục nêu nghi vấn, “A Tự cho ngươi uống thuốc gì? Hôm đó, ta tới phủ thừa tướng, ngươi kỳ quái mà nhiễm phong hàn, có phải do A Tự ra tay không?”

Cầm Bùi Tranh gác trên vai ta, càng ôm càng chặt, ta dường như có thể nghe thấy nhịp tim trầm ổn truyền lại từ trong ngực hắn. « Đâu Đâu, nàng là đang quan tâm ta sao? »

« Ta, ta ... » Đầu lười ta lú lại, đẩy hắn ra một chút mới có thể tỉnh táo mà nói chuyện. Ta nuốt nước miếng, vẫn cảm thấy 2 má nóng lên như cũ, thấp giọng nói: “Ta chỉ là tò mò, tùy tiện hỏi thôi”

Thật sự không nghĩ ra là A Tự cho Bùi Tranh uống cái gì, y thuật Bùi Tranh mặc dù không bằng Ngũ cha, nhưng cũng tính là cao rồi, “Thuốc của A Tự, ngươi hẳn là giải được chứ?”

Bùi Tranh đầu đi, thoáng nghĩ, nhẹ giọng đáp: “Trước mắt chưa giải được, nhưng sẽ cố gắng hết sức.”

Ta nóng lòng nhất thời buột miệng: “Rốt cuộc là thuốc gì? Ta bảo A Tự đưa thuốc giải cho ngươi!”

Bùi Tranh cố nén tiếng cười, ý cười tràn đầy trong con ngươi đen láy, rạng rỡ như phát quang. Hắn cúi xuống, cọ cọ hai má ta vô cùng thân thiết: “Nàng cuối cùng cũng vì ta mà lo lắng, tất cả những chuyện ta làm, đều coi như đáng giá.”

Ta khẽ cắn môi dưới, trong lòng cảm thấy không hiểu nổi. Theo lý mà nói, không phải nên quen với những cử chỉ thân mật của hấn sao, vì sao mỗi lần hấn tới gần, ta đều cảm thấy tim đập loạn nhịp, hai má nóng lên.

“Đó là hiệp định quân tử của ta với A Tự, chuyện nam nhân bọn ta, nữ nhân các nàng bớt hỏi đi!” Bùi Tranh bắt chước lời A Tự, mình cười búng nhẹ mũi ta, có chút tiếc hận rít một câu, “Bọn họ nếu ngày mai mới tới thì tốt rồi”

« Hà ? » Ta nghi hoặc chớp mắt.

« Còn nhớ ta nói gì không ? » Bùi Tranh bỗng nhiên cười đến không có hảo ý, “Trước hôn lễ, ta sẽ không đụng đến nàng – trừ phi nàng quyến rũ ta trước”

Môi hấn chạm nhẹ lên cánh môi ta, gần gũi thân mật, hấn thấp giọng thì thầm : « Bệ hạ, người cường hôn vi thần hai lần, như thế rõ ràng là quyến rũ, vi thần há có thể không thức thời. Lần sau để vi thần hầu hạ người đi.”

Ta đẩy mạnh hấn ra, đỏ mặt tía tai gầm một tiếng: “Cút!”

Việc này bây giờ ngẫm lại tỉ mỉ, cẩn thận; rõ ràng là hấn quyến rũ ta đi quyến rũ hấn (*), cuối cùng lại cứ như là hấn mới là kẻ chịu thiệt!

(*) để cho dễ hiểu đây chính là câu thuộc dạng cấu trúc SVOV đấy ạ ;))

Nhị cha nói thật đúng, đến từ đâu, về đó đi, đừng đến làm rối loạn tâm thần của ta nữa!

Ta thờ phỉ phỉ chạy đi, mẩu thân thấy, kính ngạc nói: “Đậu Đậu, mặt con làm sao lại hồng như vậy?”

Ta chưa kịp nghĩ đã trả lời một câu: “Ai cho người kêu nhi thần là Đậu Đậu?”

Mẩu thân chóng má trầm tư : « Nói có lý. Vốn nữ danh của con nên là Giới Sắc, con à, sắc không thể không giới (*cảnh giác, cai, bỏ*) a ! Nam nhân là dễ gạt người, nhất là nam nhân tuần tú, lừa con sinh con cái cho hấn, đầu đến chết đi sống lại, biết vậy đã chẳng làm ...”

« Vậy sao người lại sinh A Tự?” Ta liếc bà đánh giá một cái.

“Giới không được sắc, lại giới không được tình, ta sống nên » Mẩu thân bắt đầu lan man rồi, phụ quân bắt đầu cười, kéo bà đi.

Lúc mẩu thân sinh A Tự ta cũng ở bên ngoài nghe ngóng, thấy các vị phụ thân hồi hộp, sợ là quốc sự nguy cấp cũng chưa từng khẩn trương như vậy. Mẩu thân ở trong tâm cung gào khan cả giọng, Nhị cha sai Liên cô tới đưa ta đi, ta nắm chặt lấy góc áo Nhị cha không chịu buông, cuối cùng ông cũng thỏa hiệp, ôm ta ngồi trên đùi ông, bịt chặt hai lỗ tai ta.

Mẩu thân là người sợ đau như vậy, bị kim đâm một chút cũng gào to đến nửa ngày, thế nhưng có thể chịu đựng đau đớn mấy canh giờ mà sinh ra A Tự – tuy rằng trong mấy canh giờ này, bà đem tất cả nam nhân trên đời mắng luân phiên tới vài lần.

Ta cũng sẽ vì Bùi Tranh mà sinh con sao?

Một ý niệm như vậy xuất hiện trong đầu, khiến nhịp tim ta rối loạn.

Chẳng bao lâu sau, trong cái ảo tưởng về tương lai của ta, sẽ chỉ có tên của một người khác thôi sao

Ngũ cha chân trĩ giúp Tô Quân một chút, lại xem xét ta tỉ mỉ một hồi, ta vốn chỉ bị kinh động một chút, ông xác định so với lần trước gặp ông, ta béo thêm 3 lạng thịt, bây giờ mới nở một nụ cười hài lòng. Ngũ cha vốn có cách đường sinh bảo trì nhan sắc, vốn đã tuần mỷ như yêu (*nghiệt*), nay lại có xu hướng phản lão hoàn đồng, rõ ràng đã đến trung niên, lại trẻ trung khiến ta kêu không nổi một tiếng “cha”.

« Ngũ cha ... con có chút việc muốn nói với Tô Quân...” Ta nài nỉ.

Ngũ cha xoa xoa tay, nhẹ giọng nói: “Được, nói nhanh chút, vết thương của nó cũng hồi phục nhiều rồi, nói chuyện xong cho người đưa nó hồi phủ đi.”

Ta hiểu rồi, Ngũ cha chắc cũng là ghen tị.

Tô Quân đã thay xong quần áo, có chút đắm chiêu nhìn tay phải mình, ngay cả ta bước vào cũng không cảm thấy.

“Tô ngự sử ? » Ta ho nhẹ hai tiếng, chàng bấy giờ mới hồi phục tinh thần, từ từ hành lễ.

Ta mỉm cười, nâng tay miễn lễ : « Nghe nói vết thương của khanh cũng đỡ nhiều rồi, ngày mai có thể hồi phủ. Quả nhân tới đây là có chuyện muốn báo trước cho khanh biết.”

Tô Quân gật đầu nói : « Bệ hạ, xin cứ nói.”

« Vụ án cháy kia, Dịch Đạo Lâm đã điều tra rõ, Tô ngự sử xác thực là vô tội. Việc này tuy là ngoài ý muốn, nhưng bởi vì có người dính dáng bên trong. Hồng Lư tự chọn mua pháo chất lượng kém, khiến cho lửa lan rộng, khó dập tắt, tổn hại nghiêm trọng, tội này khó tránh.”

Tô Quân vẫn trầm mặc như trước, ta cứ tưởng chàng không còn gì để nói, nhìn kỹ ánh mắt chàng, mới phát hiện vẻ mặt chàng hoảng hốt, có lẽ căn bản không có nghe được ta nói gì.

“Tô ngự sử, Tô ngự sử ? » Ta nâng tay hươu hươu trước mắt chàng, “Tô Hoán Khanh?”

Bả vai chàng hơi chấn động, giương mắt lên nhìn ta.

“Tô ngự sử, khanh đang nghĩ gì vậy, nghĩ đến xuất thần như vậy ? » Ta tò mò nhìn chàng, « Lời quả nhân vừa nói, khanh có nghe thấy không?”

« Bệ hạ nói, người của Hồng Lư tự ý quyền mưu tư lợi, chọn mua pháo hoa chất lượng thấp, tội này khó tránh » Tô Quân chậm rãi thuật lại một lần, sau đó cười nhẹ, “người của Hồng Lư tự có quan hệ như thế nào với vi thần, trong lòng bệ hạ hiểu rõ. Bọn họ tư lợi khiến bệ hạ bị thương, tội không thể tha, bệ hạ cứ trừng phạt, vi thần tuyệt không oán hận nửa câu.”

Chàng nói như vậy, ngược lại khiến ta có chút ngượng ngùng, sờ sờ mũi, nói : « Quả nhân cũng bởi lo lắng khanh chưa chuẩn bị tâm lý.... Kỳ thật, cuối cùng cũng đã lấy lại trong sạch cho khanh. » Ta lấy ngọc ra trả lại cho chàng: “Dị Đạo Lâm nói việc này đã điều tra rõ, ngọc cũng nên vật về chủ cũ.”

Tay chàng nhận lấy, đầu ngón tay hơi lạnh chạm nhẹ vào lòng bàn tay ta, tay phải ta run lên, thu vội về, ho khan hai tiếng, đánh vỡ không khí xấu hổ này : « Đồ đã đưa, quả nhân đi trước. » Nói xong quay người định đi, lại thấy tay áo bị kéo căng, quay đầu nhìn, là bị chàng kéo lại.

« Bệ hạ ... » Tô Quân tiến lên từng bước, khoảng cách bị thu hẹp, khiến ta nhìn rõ nỗi đau đớn hiện nơi đáy mắt chàng. “Tránh thần như rắn rết sao?”

Ách... Ta kéo tay áo về một chút, không được, lại kéo một chút, chàng rút cuộc cũng buông lỏng tay ra. « Tô ngự sử, khanh lo lắng rồi. Khanh là trung thần lương tướng của quả nhân, quả nhân đối với khanh ra sao, khanh tự nhiên cũng hiểu rõ. »

Tô Quân cười chưa sót : « Hôm đó, vi thần gọi thẳng tọc danh của bệ hạ, xin bệ hạ thứ tội. »

Chàng nếu không đề cập tới, ta có thể làm bộ không nghe thấy.

Chàng nhắc tới, ta cũng có thể làm bộ không để ý.

« Dưới tình thế cấp bách mà nói lỡ, quả nhân hiểu, làm sao có thể trách tội khanh. Huống chi khanh còn có công cứu giá, quả nhân còn phải trọng thưởng cho khanh, khanh hồi phủ sẽ biết. » Ta ra vẻ hào phóng cười cười, làm bộ không thấy tia mắt mất mát nơi đáy mắt chàng.

Ta rút cuộc vẫn không giống mẫu thân.

Bà không giữ nổi trái tim mình, gặp một người yêu một người, cảm tình trải qua đồng sinh cộng tử, cũng không thể nói bỏ là bỏ được, một đường đào hoa, hương thơm quần quýt cả đời, tuy có năm vị hôn phu, nhưng trong lòng vẫn khó mà yên ổn.

Ta từng hỏi bà, nếu có kiếp sai, còn nguyện cùng năm vị phụ thân gặp gỡ, yêu đương không.

Bà trong men say hơi mơ màng, hừ hừ cười nói: “Ăn không tiêu a Ta chưa bao giờ hối hận vì gặp được Nhị cha bọn họ, nhưng đôi khi cũng nghĩ, nếu lúc trước chưa từng rời khỏi để đô thị tốt rồi. Nếu không biết sẽ bỏ lỡ cái gì, cũng sẽ không có gì phải hối hận. Ta cùng với sư phó sẽ làm một đôi tình nhân trọn đời, kiếp sau sẽ cùng Nhị cha con kết tóc se duyên, kiếp sau nữa cùng Tam cha con Một đời này, ta chung quy cảm thấy, ta đối với mỗi người bọn họ, đều không công bằng Đậu Đậu, đừng học theo mẫu thân. Yêu một người, nên toàn tâm toàn ý, không nỡ để người ấy chịu một chút uất ức nào, ta ngay từ đầu đã không kiên quyết, đến lúc tình ngộ, thì rồi tình đã đậm sâu, khó mà nhổ được. Con còn trẻ, nếu có một ngày, gặp được người khiến con khao khát được bên nhau trọn đời, cũng đừng giống như mẫu thân, loạn nhạ đào hoa »

Từ giây phút ta lập Bùi Tranh làm phượng quân, đã định sẵn quyết tâm phân rõ tình cảm với Tô Quân. Kể cả lúc đầu, chàng mới là người ta khao khát được ở bên trọn đời. Nếu ngày đó, chỉ cần chàng gật đầu một cái, mặc kệ có bao nhiêu gian nan, mặc cho bao nhiêu người phản đối, ta cũng sẽ chọn ở bên chàng. Nhưng chính chàng đã lựa chọn buông tay trước, ngay cả chàng có trăm ngàn nỗi khổ và khó xử, ta cũng không muốn biết. Ta muốn người ở bên ta kia, không sợ hãi gì cả, không kiêng kỵ gì cả, chỉ kiên quyết tiến lên.

Ta không muốn làm chàng khó xử, cũng không muốn trở thành nỗi khó xử của chàng.

Từ sau khi ta lựa chọn Bùi Tranh, trừ phi hẳn phản bội ta trước, nếu không ta sẽ không phản bội hẳn.

Ta cảm tay áo, dịu giọng nói : « Tô ngự sử, Quốc sư chắc đang mong khanh, nhân lúc trời còn sớm, quả nhân phái người đưa khanh hồi phủ. »

Tô Quân hít sâu một hơi, chậm rãi mỉm cười nói : « Bệ hạ lo lắng nhiều rồi, vi thần có thể tự mình trở về. »

Ta cùng chàng ra đến cửa, cười trấn an chàng : « Chuyện mấy kẻ ở Hồng Lư tự, Tô ngự sử không cần để trong lòng, quả nhân sẽ không bởi vậy mà giận chó mắng mèo. Ngày mai Bùi tướng lên triều, hai người các khanh như trước cùng san sẻ

công việc. »

Cao tổ Đại Trần dạy rằng : Hậu cung không thể tham gia vào chính sự, mặc dù đang là thời nữ đế, Phượng quân cũng không thể làm tướng (*thừa tướng*).

Mẫu thân đề ta gọi đại phụ thân là phụ quân, không phải bởi vì lập ông làm Phụng quân, mà là bởi ông lớn tuổi nhất, lại có công dưỡng dục với mẫu thân. Phụ quân vì làm Thừa tướng, nên không thể làm Phụng quân, Nhị cha tuy là Phụng quân, lại kiêm chức Đại Tư Mã đại tướng quân. Mẫu thân ngoáy ngoáy lỗ tai nói : « Cao tổ nói cái gì mà ... hậu cung không thể tham gia chính sự, chứ không nói hậu cung không thể mang quân đi đánh giặc a... »

Bùi Tranh làm Phụng quân, nên chuẩn bị tâm lý bị miễn chức quan, chỉ là chức quan dù có miễn, thế lực vẫn còn, lại cần ta tự tay mình nhỏ một chút.

Ta liếc nhìn Tô Quân một lần cuối cùng.

Chàng muốn làm quân thân, ta liền theo ý chàng, để chàng làm trợ thủ đắc lực cho ta. Kỳ thật câu trả lời của chàng hôm đó, với ta mà nói không phải lựa gạt, mà là lựa chọn.

Có đôi khi, cơ hội lựa chọn chỉ có một lần, nếu bỏ lỡ, không còn có thể quay đầu lại nữa....

Bạn đang đọc truyện *Quả Nhân Có Bệnh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 27: Nghiệt duyên

Ta nói Bùi Tranh là người xấu là có căn cứ.

Đã quen có người làm chăn ấm ôm ấp, đột nhiên bây giờ chỉ còn lại mình mình, thật là tỉnh mạch, trần trọc khó ngủ. Hắn dụng tâm hiểm ác, một thời gian ngắn đã có hiệu quả, ta lần đi lộn lại, trong đầu toàn nghĩ về Bùi Tranh.

Trong lúc đèn tối lửa tắt, một bàn tay mò lên mắt cá chân ta, ta “A” lớn một tiếng, đá mạnh xuống dưới!

“Bất thích khách!” Ta lăn đến bên kia giường, người bị ta đá trúng ôm mặt, đau khổ rên rĩ. “Đậu Đậu ... Con ngay cả đối với mẹ già nhà mình mà cũng dám hạ độc cước...”

Ta đờ người, nhô đầu ra khỏi chăn, nhìn lão hồn đản nhe răng trợn mắt nhào lên giường.

“Người,... người làm gì mà nửa đêm leo lên giường của con?” . Ta nghi hoặc nhìn bà chăm chăm.

“Ta sợ con một mình khó ngủ ...” Bà rờ đến cạnh ta, nhào tới ôm lấy ta, “Đậu Đậu con gái bé bỏng của ta, con vừa mới lăn đi lộn lại, là đang nhớ mẫu thân sao?”

Ta cười nhạo một tiếng : « Ai đang nhớ mẫu thân ? Bớt tự mình đa tình đi!”

Mẫu thân ý vị sâu xa “” (*) một tiếng, cười gian nói: “Vậy khó ngủ là đang nhớ Bùi Tranh sao?”

Nguyên tác cũng chỉ có "" thế này thôi . =

Ta nhất thời trợn tròn mắt : « Mẫu thân, người nói bậy bạ gì đó ? Con làm sao có thể nhớ hắn được!”

Mẫu thân ngồi dậy, hừ hừ cười lạnh : « Đừng tưởng ta không biết, mấy hôm nay, tên tiểu lưu manh Bùi Tranh kia đều leo lên giường của con. Làm như vậy, như vậy ... như kia, như kia với con rồi phải không ? » Bà vừa nói, vừa giả trò với ta.

Ta bị cù, lăn qua lộn lại, cười đến thở hổn hển. « Lão hồn đản, cút ngay ! »

“Không biết phân biệt lớn nhỏ ! Chỉ biết ức hiếp mẫu thân, nhớ năm đó, đều là ta ức hiếp con thôi!” Mẫu thân căm giận bất bình nói.

Ta bình phục hô hấp, lau lau nước mắt. “Đây gọi là có oán báo oán, có thù báo thù, gây ông đập lưng ông!”

« Đậu Đậu » Mẫu thân lại mò tới ôm eo ta. “Mẫu thân nhớ con vô cùng, con đừng nhẩn tâm như vậy a.”

Ta cố ý tránh hai tay, dẫu môi nói : « Không phải còn có A Tự bên người sao ? »

“Đó không giống. Con gái là cái lò sưởi nhỏ thân thiết, tiểu hồn đản A Tự kia chỉ biết gây chuyện, mỗi lần đều bị liên lụy chịu phạt, vẫn là Đậu Đậu nhà chúng ta là ngoan nhất, vừa thơm, vừa mềm, nhéo lại sướng ...”

Ta bị câu này của bà làm sặc, dờ khóc dờ cười: “Quả nhân là vua một nước, không phải người muốn đùa là đùa được!”

Trán ta đã trúng một đòn.

Mẫu thân hừ một tiếng, túm lấy hai má ta mà nói: “Vớ ta mà cũng dám xưng quả nhân à?”

Bà đánh ta thật không nương tay, ta rom róm nước mắt trừng bà một cái, đáp một tiếng: “Hừ!”

« Lại đây, ngoan ngoãn nói cho mẫu thân, hôm nay là xảy ra chuyện gì ? » Mẫu thân hỏi lấy lòng, « Con từ khi nào thì trở nên cuồng dã như vậy, thế mà dám cười lên người Bùi Tranh đi!”

Mặt ta nóng lên, kéo chăn che kín mặt. “Không cần thận ...”

« Không cần thận này của con cũng lớn quá đi ... » (*chắc là chơi chữ nói móc, cần thận = 小心(tiểu tâm)*)

Mẫu thân cười ha ha, kéo chăn của ta ra, « Thành thật cung khai, có phải hấn quyền rũ con hay không ? »

Thật làm cho người ta muốn chết, vì sao bà luôn hỏi những câu làm người ta khó có thể mở miệng.

« Con mệt rồi, buồn ngủ, ngày mai còn phải lên triều. »

« Đậu Đậu ngoan, mẫu thân đây là đang dạy con đấy ! Con cũng sắp thành thân rồi, có một số việc, cũng muốn biết đúng không ? » Bà tiếp tục như ta.

« Được rồi, việc này nhi thần đã sớm biết, không dám để người dạy. » Ta sống chết túm chăn không buông.

« Ta biết mà ! Là con cầm trộm quyền [Nhục Bồ Đoàn] [Kim Bình Mai] bìa cứng của ta ! » Mẫu thân bị phẫn nói, bỗng nhiên lại đổi giọng, « Đậu Đậu à ... Cái con biết mới chỉ là hình thức với da lông, thử mẫu thân dạy con mới là tinh túy. Cứ nhìn bộ dạng bây giờ của con, thực không ra làm sao cả. »

Ta lén lút liếc bà một cái, « Nói như thế nào ? »

Bà ngồi thẳng dậy, bẻ tay giáo huấn ta: "Con có biết, người xấu sợ nhất cái gì không ? »

Ta nghĩ một chút : « pháp nghiêm hình nặng ? » (*luật pháp nghiêm khắc, hình phạt nặng*)

« Sai ! » Mẫu thân nói, « Sợ nhất là có lương tâm ! Bởi vì có lương tâm, làm chuyện xấu cũng không triệt để, sẽ khôn khổ. Ta lại hỏi con, lưu manh sợ nhất cái gì ? »

Ta nghĩ một chút, lắc đầu.

« Sợ nhất là có thể diện ! » Tay bà捏捏 hai má ta, « Bởi vì có thể diện, sẽ ngượng ngùng, sợ mất mặt. Nhưng con làm thì cũng làm rồi, sợ mất mặt thì có ích gì ? Bài học thứ nhất nhập môn « Hậu hắc » (*Đen dày*), mặt dày như tường thành, tâm đen như than đá, bài học cuối cùng, chính là dày mà vô hình, đen mà vô sắc, chính là cái gọi là không biết xấu hổ, vô lương tâm. Đậu Đậu, con đây da mặt thật mỏng, chắc chắc Mẹ già đây cũng không khách khí mà chê cười con. »

Người này nói hươu nói vượn đến trình độ này, thật sự khiến người ta xem đến ngán rồi, tuổi cũng dài hơn cái đuôi chó rồi ! « Mẫu thân đây là đang khuyên con Bá vương ngành thương cung Bùi Tranh ư, bảo con tiếp tục đẩy ngã hấn ? »

"Không, không, không! » Mẫu thân liên tục lắc đầu, « Đậu Đậu, con ít tiếp xúc với nam nhân, ngộ tính cũng hữu hạn, Bùi Tranh này vốn đã đồ rồi, không cần con phải đẩy nữa. Rõ ràng là hấn quyền rũ con trước, lại ức hiếp con da mặt mỏng, khiến con sinh lòng áy náy, dẫn con từng bước mắc câu, hấn mặc dù ở dưới, lại chiếm ưu thế, còn khiến con tưởng mình cao cao tại thượng, thật là âm hiểm mà ! »

Ta như người say choáng tỉnh, vỡ lẽ !

Quả nhiên là gừng càng già càng cay, bà nói như vậy, ta cũng hiểu được là có vài phần đạo lý, khó trách lúc trước ta luôn cảm thấy có chỗ nào đó không đúng, rõ ràng là chính mình chiếm tiện nghi đi, lại có cảm giác như bị người ta chiếm tiện nghi vậy.

« Mẫu thân, giờ con phải làm thế nào ? » Ta khiêm tốn thỉnh giáo.

« Nhớ kỹ bốn chữ, đây là do ta cả đời đúc kết mà thành. »

Ta bị mặt nghiêm túc bất thành linh của bà dọa cho kinh hãi, ngẩn ngơ gật đầu.

Bà nói : « Không cần thể diện. » (*nguyên văn là 3 chữ: không cần mặt, nhưng để dễ hiểu mình sửa luôn*)

Ta nói : « Mệt quá, chúng ta đi ngủ thôi."

Bốn chữ này của bà, so với “Lấy đức trị quốc » còn hư vô mờ mịt hơn.

Mẫu thân lại tới kéo ta. « Ta nghiêm túc đấy ! Đậu Đậu con vốn rất sĩ diện, làm chuyện gì cũng muốn thanh danh thanh danh, giống y như quốc sư, tên

Bùi Tranh kia thông minh hơn, từ ta – mẫu thân con đây học đầu hiểu đấy, người không biết xấu hổ, thiên hạ vô địch ! Hắn bây giờ ngoài thanh danh ra cái gì cũng có, Đậu Đậu con ngoài thanh danh ra Hình như thanh danh cũng không coi là có, vậy thì là hai bàn tay trắng rồi »

« Người làm sao lại hạ thấp con như vậy ... » Ta ai oán thở dài một hơi, « Đây còn không phải đều do các người hại sao, bồi dưỡng ra một cái tai họa như vậy Phụ quân nhận hẳn làm đồ đệ, Nhị cha nhận hẳn làm nghĩa tử, dốc lòng nâng đỡ, đưa hẳn lên làm quan nhất phẩm, các người giết cha mẹ người ta để con tới trả nợ sao ? »

« Phi ! » Đậu Đậu, nói chuyện với con thật khó nghe, chúng ta đây còn không phải đều vì tốt cho con sao ? » Mẫu thân bất mãn nói, « Là chính con tự mình điếm mặt chỉ tên muốn người ta làm trâu làm ngựa, thế nào lại đổ ngược thành chúng ta không đúng rồi ? »

Ta ngạc nhiên: “Con nói khi nào ?”

Mẫu thân đỡ trán nói : « Quả nhiên con quên hết rồi Năm con 6 tuổi ấy, ta đưa con tới Bạch Hồng sơn trang, là con chỉ tên muốn Bùi Tranh làm việc cho con, còn bảo hẳn làm quan nhất phẩm »

Ta cẩn thận ngẫm nghĩ, lắc đầu nói : « Con thật không nhớ rõ ... »

« Huỳnh muội Bùi Tranh vốn là cô nhị, vì Nhị cha con nhận nuôi nên mới làm việc ở Bạch Hồng sơn trang. Nhị cha con thấy hẳn thiên tư hơn người, thông minh tuyệt đỉnh, liền dạy hẳn đọc sách viết chữ, trợ giúp quản lý sự vụ của sơn trang. Năm ấy hẳn còn chưa tới nhuộc quán (*thanh niên khoảng 20 tuổi*), có người khinh hẳn còn nhỏ tuổi, nhục mạ hẳn ăn nhờ ở đậu, dựa thân mưu sự, ý được sủng ái mà kiêu ngạo, là con đã bảo vệ hẳn, kéo tay hẳn nói, về sau hẳn là người của con, con lên làm vua, hẳn sẽ là thần tử, dưới một người trên vạn người, bất cứ kẻ nào cũng không thể khinh hẳn, mắng hẳn, con đều quên hết rồi sao ? »

Ta nuốt nước miếng.

Mẫu thân thở dài : « Con đã muốn dùng hẳn, chúng ta đương nhiên sẽ tìm cách cho con. Có điều hẳn đối với con cũng giống Sanh Nhi, con khi đó cùng lắm mới có 6 tuổi, lời trẻ con chúng ta cũng không cho là thật. Là chính Bùi Tranh muốn vào triều làm quan, Phụ quân con thấy hẳn thiên tư hơn người, cũng vui vẻ nhận hẳn làm đồ đệ. Kỳ thật ban đầu chúng ta cũng rất yên tâm ở hẳn, hẳn theo con đường Phụ quân con đi ngày trước, đi từng bước, chỉ là không nghĩ tới chúng ta rời khỏi đế đô không lâu, hẳn đã có chút khác người. Tên này tâm tư thâm trầm, mấy vị phụ thân của con cũng nhìn không ra. Lúc đó, nghĩ hẳn xuất thân bần hàn, cùng lắm là muốn có quyền lực địa vị, nhưng bây giờ xem ra, thứ hẳn muốn là con »

« Cho nên... các người đem Bùi Tranh làm chồng nuôi từ bé của con, hay là khiến con thành vợ nuôi từ bé của hẳn ? » Nói câu này lòng ta run sợ, cảm thấy mình lúc còn bé nói chuyện, làm việc đều không cẩn thận, người lớn như bọn họ thế nào lại coi là thật

« Chuyện không phải như thế. Hẳn hơn con 8 tuổi, trưởng thành hơn nhiều, con vẫn là hạt đậu đỏ, bằng tuổi Sanh Nhi, ai có thể nghĩ hẳn có tâm tư gì với con ? » Mẫu thân nói xong sờ sờ cằm, « Tên Bùi Tranh này nhân cũng thật giỏi, không biết từ khi nào đã có tâm tư khác với con, thế mà ngay với chúng ta cũng giấu giếm.... Chỉ là Đậu Đậu, con nói với Liên cô, người con thích là Tô Quân, làm sao cuối cùng lại lập Bùi Tranh làm phượng quân ? Có phải hẳn lập bẫy để con chui đầu vào không ? »

Ta ngẩng phát đầu trừng mắt nhìn bà, thất thanh nói: “Người làm sao mà biết? Liên cô...” Liên cô bán đứng ta!

Mẫu thân tùy tiện khoát tay, vỗ vỗ bả vai ta nói: “Đừng có bày ra vẻ mặt bị phản như vậy, Liên cô không bán đứng con. Nàng đồng ý với con là sẽ không nói cho ta biết, có điều chuyện gì nàng cũng sẽ không giấu Nhị cha con, Nhị cha con cũng sẽ không giấu ta Khụ khụ Đậu Đậu, đây không phải trọng điểm, trọng điểm là con làm sao lại chọn Bùi Tranh?” Ta còn đều đã chuẩn bị đến phủ Quốc sư đề hôn giúp con rồi ! »

“Con thích chàng, nhưng chàng không thích, thì có ích gì ? Ta nằm bò trên giường, nắm lấy mảy sợi tua bên mép giường, buồn bực nói: “Khi đó chàng nói với con, người trong lòng chàng không phải là con. Nếu con biết chàng sớm đã có người trong lòng, làm sao còn phải khổ sở chờ lâu như vậy? Cuối cùng vẫn là tự mình đa tình, lãng phí thời gian của mọi người.”

Mẫu thân hừ lạnh một tiếng: “Tên tiểu tử họ Tô kia nói không thích con? Đây rõ ràng là khi quân! Lúc con 8 tuổi, lần đầu gặp đã đùa bỡn nó, nó cũng coi như thiếu niên trưởng thành, lão luyện, nhưng làm sao có thể hoàn toàn giấu kín tâm tư, ánh mắt khi nhìn con không giống ánh mắt nhìn người khác. Người khác không nói, kể cả Sanh Nhi, cũng không thấy nó để tâm, nhưng lời con nói nó đều để trong lòng. Chỉ vì con nói một câu hạnh hoa đẹp, nó ngày ngày đều ngắt hạnh hoa làm thẻ đánh dấu sách cho con. Con phản kích muốn đi ngoại ô chơi tiết thanh minh (*đạp thanh*), nó đợi con ở cổng thành đến nửa ngày, con lại quên mất chuyện này, quay đầu dẫn người ngựa đi săn thú ở thượng lâm uyển....”

Ta ngạc nhiên nói: “Con đều không biết ...”

Chuyện con không biết còn nhiều lắm.” Mẫu thân xoa xoa phát tâm ta, thở dài, “Tâm tư Tô Quân phức tạp, nhưng cảm tình với con cũng không giống là giả. Con cùng với nó cũng coi như thanh mai trúc mã, ta và mấy vị phụ thân của con thấy con đối với nó cũng không phải vô tình, liền đề cho các con tự quyết. Con thích ai thì là người ấy, con gái của ta, dù có muốn nam nhân cả thiên hạ hầu hạ cũng đáng!” Mẫu thân hừ hừ hai tiếng thật khí phách, lại hờn chột một cái lên trán ta, mặt ta không chút thay đổi, đưa tay nên chùi chùi.

“Chưa nói là nó thích con, nó không thích, chỉ cần con thích là đủ rồi. Hôm nay, Ngũ cha con đi thăm dò nó, ngày đó nó nói trong lòng có người khác là lừa con thôi, chỉ sợ, từ lâu con đã biết là nó đang lừa con rồi...”

« Biết. Nhưng là con mệt mỏi rồi. » Ta nghiêng đầu qua, nhìn về phía ánh nến lay động phía ngoài rèm, giọng thấp dần: “Mẫu thân, các đại thần đều đang ép ta tuyển tú nam, lập Phượng quân, bọn họ đều muốn đem con mình nhét vào hậu cung của con, những kẻ đó, một người con cũng không thích. Nhị thần thích Tô Hoán Khanh. Nếu ngày đó, chỉ cần chàng gật đầu một cái, mặc kệ có bao nhiêu gian nan, mặc cho bao nhiêu người phản đối, nhị thần cũng

sẽ chọn ở bên chàng. Nhưng chính chàng đã lựa chọn buông tay trước, ngay cả chàng có trăm ngàn nỗi khổ và khó xử, nhi thần cũng không muốn biết. Nhi thần muốn người ở bên mình, đối với nhi thần giống như phụ thân đối với người, không sợ hãi điều gì, không kiêng kỵ điều gì, chỉ hướng tới mình mà thôi.”

Mẫu thân trầm mặc hồi lâu, rồi cuộc cười khẽ thành tiếng, cầm tựa vào đầu vai ta, cười nói : « Đâu Đâu nhà ta đã lớn thật rồi Nhớ năm đó, con còn tròn vo như một nắm com nếp, mặt tròn tròn, mắt tròn tròn, lắc lư lắc lư chạy từng bước nhỏ theo đuôi ta, răng còn chưa mọc đủ, rú rít gọi ta” gà mẹ, gà mẹ, đợi con với ...”

Ta xấu hổ buồn bực kéo chăn che mặt, « Không cho nói ! Lúc nhỏ người toàn ức hiếp con!”

Mẫu thân kéo chăn của ta, cười ha ha, « Con gà con thẹn thùng ! Con ở trước mặt Bùi Tranh đều bày ra bộ dạng thẹn thùng, sợ hãi như thế sao ? Quân uy ở chỗ nào? Con làm sao mà áp chế được tên loạn thần tặc tử đó a! Đừng nói ta thích ức hiếp con, đến Bùi Tranh có lẽ cũng nhịn không được ! »

Những lời này nhảy mắt thức tỉnh ta !

Nhiều năm như vậy , nguyên nhân Bùi Tranh thích ức hiếp ta cuối cùng cũng tìm ra rồi !

Hóa ra không phải hẳn biến thái thích bắt nạt người ta, mà là vì ta quá mềm yếu dễ dể người ta bắt nạt !

Bạn đang đọc truyện *Quả Nhân Có Bệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 28: Biến cố

Bùi Tranh và Tô Quân trở về vị trí cũ cũng không gây nên chấn động lớn trong triều, nguyên nhân là do có thế lực mạnh hơn ngăn chặn trận rục rịch này; đối với những thần trẻ tuổi trong triều Sùng Quang mà nói, Thái thượng hoàng vốn chỉ sống trong truyền thuyết, trong lời xuyên tạc của Thái sử lệnh mà thôi.

Thái độ lão thần triều Minh Đức cũng không giống nhau, hoài niệm có, sợ hãi có; đám người sau thì quá nửa là có tật giật mình, nhưng Phụ quân đã bộc lộ thái độ rõ ràng, không hề can thiệp chính sự, chỉ ở hậu cung uống trà cùng mẫu thân, chơi cờ với Nhị cha, triều đình vẫn do ta làm chủ như trước.

Nhưng được mấy vị đại thần tôn kính này chống lưng, ta nói chuyện giọng cũng lớn hơn trước nhiều, lúc xử trí mấy người ở Hồng Lư tự, không có lấy một người dám đứng ra phản đối, có mấy người lén lút liếc Tô Quân một cái, thấy chàng không có phản ứng, bản thân cũng không dám ra mặt. Bởi vậy, Dị Đạo Lâm lại phải chịu một đồng ánh mắt oán hận, phần nhiều là trách hẳn chịu ơn đề cử của Tô Quân, lại lấy oán báo ân.

Sau khi bãi triều, Dị Đạo Lâm xin ta thăm vấn riêng Hạ Lan, ta vốn đã không coi Hạ Lan là tù phạm, liền miễn đi hai chữ thăm vấn, để hẳn tự mình đi hỏi, nhưng suy nghĩ một chút, lại đổi chủ ý nói: “Quả nhân đi cùng khanh.”

Dị Đạo Lâm có chút kinh ngạc liếc nhìn ta một cái, cúi đầu nói phải.

“Trước đây không lâu, từng có người bảo ta phải bảo vệ Hạ Lan cho tốt, nói có người sẽ làm hại hẳn. Dị đại nhân nghĩ như thế nào?” Ta mỉm cười hỏi.

Ánh mắt Dị Đạo Lâm khẽ động, “Bệ hạ bởi thế mà hoài nghi đám cháy lúc trước là có ý đồ khác sao?”

“Đám cháy đến kỳ quái, trong lòng quả nhân vẫn còn nghi hoặc. Nhưng Hạ Lan quả thật cũng không vì vậy bị thương.” Ta nói thật ra nghi hoặc trong lòng. “Ngày đó vì Hầu gia phu nhân ở đây. Quả nhân nhớ rõ là, Hạ Lan nói mình mấy ngày nay đều không được khỏe, lúc ấy nếu không có phu nhân cứu giúp, hẳn sống hay chết cũng khó liệu.”

“Bệ hạ nghĩ là do Tô ngự sử xuống tay sao?” Dị Đạo Lâm có chút hiểu ra, “Nhưng bệ hạ lại không hy vọng là như thế, bởi thế mới lệnh cho vi thần điều tra, đến tận khi tra ra đám người của Hồng Lư tự?”

“Khó nói rõ ràng” Ta không khỏi có chút bối rối, “Dù sao tất cả chứng cứ trong tay ta và khanh đều chỉ về Bùi tướng, ngay cả nhân chứng duy nhất, đều tin tưởng chắc chắn là Bùi Tranh cho người giết phụ thân hẳn. Đây là lý do quả nhân muốn điều tra rõ nguyên nhân vụ án này.”

Dị Đạo Lâm nhíu mày, tựa tiểu phi tiểu: “Bệ hạ hoài nghi Tô ngự sử, lại hy vọng hẳn vô tội, muốn giúp Bùi tướng rửa sạch hiềm nghi, nhưng cũng hoài nghi sự trong sạch của hẳn. Bệ hạ bây giờ thật khó xử rồi.”

Ta cười khổ, sờ sờ mũi : « Dị khanh gia, không đoán được là khanh hiểu quả nhân như thế, quả nhân bây giờ thực đang hồ thẹn”

Vừa nói chuyện đã đến bên ngoài tiểu viện Hạ Lan ở, ta phát tay ngăn không cho cung nhân đi thông báo, cùng với Dị Đạo Lâm trực tiếp vào bên trong viện. Hạ Lan đang xem sách, nghe được tiếng động mới ngẩng đầu nhìn lên, hơi kinh ngạc một chút, buông sách xuống vội vàng hành lễ.

“Hạ Lan, người thế nhưng thật tự tại a.” Ta liếc mắt nhìn tên cuốn sách, cười cười, “Quả nhân còn tưởng người đang khổ sở lắm cơ.”

Hạ Lan cười nhẹ nói: “Người chết không thể sống lại, người còn sống nếu cứ một mực khổ sở vì người đã chết, lấy ai đau lòng thay cho kẻ còn sống đây.”

Bùi Tranh nói đúng, tên này cũng chẳng phải kẻ tầm thường. Ngày đó, Tô Quân đề ra nghi vấn hỏi hấn, hấn thân nhiên thừa nhận mình là vì trốn tránh đũa giết mà chủ động đầu thú, đến hôm nay, lại là tâm tình khác rồi. Xem ra mấy ngày qua hấn đã tĩnh tâm, suy nghĩ không ít chuyện.

“Vị này là Dịch Đạo Lâm – mới nhậm chức Đại Lý Tự khanh, chịu trách nhiệm về vụ án tào ngân thâm hụt, hôm nay quả nhân dẫn Dịch đại nhân đến là muốn hỏi người vài vấn đề.”

Hạ Lan nghe xong, ý cười có chút chua xót. “Án này lại chuyển qua tay một người nữa, không biết đến khi nào mới là vị cuối cùng. Gia phụ tham ô tiền thâm hụt nếu là thật, tội chết cũng khó tránh, chỉ là cũng không đáng chết dưới tay đồng đảng, theo lý nên chịu pháp luật xử lý. Thảo dân đầu thú, cũng chỉ vì muốn tìm được thi thể của phụ thân, khiến hung phạm sa lưới, nhưng nếu bởi vậy mà liên lụy người vô tội, cũng thấy băn khoăn.”

Dịch Đạo Lâm nhìn Hạ Lan, ánh mắt xem kỹ hơn 3 phần, một lát sau trầm giọng nói: “Thiên tử phạm pháp tội như thứ dân, huống chi là nhân thần cao quan. Hành pháp không tránh quyền quý, đây vốn là chức trách của Đại Lý tự khanh, nói gì đến liên lụy? Vấn đề ta hỏi người, người thành thật trả lời là được.”

Hạ Lan trầm mặc nhìn lại hấn, chắc là cảm thấy Dịch Đạo Lâm không giống những quan viên mà hấn đã tiếp xúc trước đây, nhìn một hồi lâu, mới nhẹ nhàng gật đầu.

Hạ Lan lại kể lại chuyện không may ngày đó một lần, hấn ở trong thư phòng Hạ Kính phát hiện ra mật thư qua lại giữa Bùi Tranh và Hạ Kính, chưa kịp tìm phụ thân hỏi rõ ngọn nguồn, đã bị tiếng động ở gian ngoài làm khiếp sợ, dưới tình thế cấp bách, Hạ Kính mở mật thất ra để Hạ Lan trốn vào, nghe thấy người bên ngoài tự xưng là do Bùi Tranh phái tới tiếp ứng mới thả lỏng tâm thần. Khi đó Hạ Lan trốn trong mật thất, nghe không rõ ràng lắm, chỉ nghe được tiếng kêu thảm thiết của phụ thân, sau đó là tiếng lục lọi, tựa như đang tìm vật gì đó. Hấn ở trong mật thất dựa theo chỉ dẫn của phụ thân mà tìm được đường ra, trong lúc đào tẩu lại bị người đuổi giết, sau lại trở lại biệt viện, phát hiện ra chỗ đó giờ đây đã là một mảnh phế tích, hấn rơi vào đường cùng, chỉ có thể đầu thú tự bảo vệ chính mình.

“Người còn nhớ rõ bức thư hôm đó Bùi Tranh viết gì cho cha người không?” Dịch Đạo Lâm hỏi.

Hạ Lan lắc lắc đầu, “Lúc ấy ta chỉ liếc qua một cái, bên ngoài vọng đến tiếng đập cửa, chỉ kịp nhìn đến lạc khoản (*phần đề tên*) một chữ “Bùi”.”

“Lúc Hạ Kính nghe thấy tiếng đập cửa, phản ứng ra sao?”

“Sợ hãi Phụ thân vô cùng sợ hãi, đẩy ta vào trong mật thất, ngay lúc đó, ta nghe được người bên ngoài thấp giọng nói, “Chúng ta là người Bùi tướng phái tới tiếp ứng cho đại nhân, mời đại nhân mang theo sổ sách, mau đi theo chúng ta.”

“Sổ sách?” Ánh mắt Dịch Đạo Lâm tỏa sáng, “người ở trong mật thất có nhìn thấy những sổ sách đó không? Hạ Kính đã giao cho bọn chúng chưa?”

“Chưa. Phụ thân lúc đầu kích động, nhưng lập tức lại có chút sợ hãi, chỉ do dự một lát, người bên ngoài phá cửa tiến vào. Phụ thân lúc này mới vội vàng đẩy ta vào mật thất, tuy lúc những người đó tiến vào cửa mật thất đã đóng lại, nhưng sợ là nghe được tiếng cửa đá chuyển động, biết là trong phòng có mật thất.

Trong lòng ta nghĩ, đa số quan to quý nhân trong nhà đều có mật thất.

“Sao bọn chúng lại có thể phát hiện người trốn trong mật thất?”

“Ta không xác định được. Phụ thân nói, nếu ông gặp bất trắc, ta phải lập tức đào tẩu. Cơ quan trong mật thất bố trí vô cùng khéo léo, có điều những kẻ đó đốt sạch biệt viện, có lẽ mật thất cũng theo đó mà hiện ra. Ta nói chỗ của mật thất cho Tô ngự sử, nhưng tư liệu trong đó đã bị lấy mất.”

“Sao người lại không theo đường cũ mà quay lại mật thất?”

“Cửa mật đạo trong mật thất chỉ có thể mở từ bên trong, bên ngoài không có cửa vào.”

Dịch Đạo Lâm hỏi, Hạ Lan đáp, hỏi xong mấy câu, Dịch Đạo Lâm quay đầu nói với ta: “Bệ hạ, cụ thể ra sao, vì thần cần phải đến hiện trường xem xét.”

Ta vỗ vỗ tay áo nói: « Quả thực. Hạ Lan cùng đi một chuyến đi, có thể sẽ khiến người nhớ tới chuyện gì đó không biết chừng.”

Bùi Tranh nói, Hạ Lan biết chút bí mật mà ngay cả hấn cũng không biết là quan trọng đến nhường nào, ngay cả chính hấn cũng không biết, người ngoài sợ là càng chẳng phải hỏi.

Hạ Lan đương nhiên đồng ý hỗ trợ việc điều tra, liền hẹn ngày tiếp theo sẽ ra khỏi thành.

Nghe ta nói cũng muốn đi, Dịch Đạo Lâm kinh sợ nói: “Bệ hạ không thể!”

“Quả nhân cũng chẳng phải đi du ngoạn, vụ án vô cùng quan trọng, quả nhân vẫn nên tự mình xem xét mới yên tâm.” Ta phát tay ngắt lời bọn họ, “Lòng

quả nhân đã quyết, không cần nhiều lời!”

Ánh mắt Dị Đạo Lâm nhìn ta phức tạp, cuối cùng kết thúc câu chuyện.

Ra đến cửa, Dị Đạo Lâm thấp giọng hỏi ta: “Bệ hạ vì sao phải làm vậy? Chẳng lẽ không tin tưởng vi thần sao?”

Ta cười cười: “Dị khanh gia, không vào hang cọp sao bắt được cọp con? Chúng có nằm ngay tại biệt viện.”

Dị Đạo Lâm từ từ thẳng lưng, “Bệ hạ giải thích thế nào?”

Ta cười liếc hắt: “Khanh vừa rồi chẳng phải đã hỏi rõ sao?” Trước lúc lũ người không rõ thân phận kia tới, Hạ Kính đang chuẩn bị trốn đi, tại sao hần phải trốn, bởi có người muốn giết hần. Lúc ấy quan văn triều đình còn chưa tới, như vậy người muốn bắt hần không phải quan phủ, mà là kẻ khác. Lúc Hạ Kính nghe thấy có người tới, phản ứng đầu tiên là trốn, lúc nghe thấy người phải tới là Bùi Tranh, phản ứng đầu tiên là mừng rỡ, sau đó mới nghi hoặc, chỉ tiếc đối phương không kiên nhẫn, không cho hần thời gian do dự. Lần này xem ra, Hạ Kính đúng là tham ô, Bùi Tranh quả thật có can dự, nhưng kẻ giết Hạ Kính, lại chưa chắc là Bùi Tranh.”

“Bệ hạ muốn lấy bản thân làm mồi câu, dụ ra nhân mã hai bên sao?” Dị Đạo Lâm không đồng ý lắc đầu, “Mặc dù cần mồi, một mình vi thần là đủ, bệ hạ ở ngôi cửu ngũ chí tôn, không nên mạo hiểm!”

“Không chi có như thế ...” Ta cắn cắn môi dưới, “Nếu mẫu thân bọn họ đã tới, sự tình cũng dễ giải quyết hơn rồi. Dị khanh gia, kế hoạch của chúng ta, có thể thực hiện rồi.”

Đồng tử Dị Đạo Lâm co rụt lại.

“Những kẻ đó nếu đủ thông minh, sẽ không xuống tay với quả nhân, nếu không chính là chọc vào tổ ong vò vẽ, tự tìm đường chết. Quả nhân đi với khanh, không thể đưa theo 3000 ám vệ phòng thân. Kể cả những kẻ đó thực sẽ ra tay ... Nếu có thể có được đáp án như ta muốn, mạo hiểm lần này, cũng đáng giá.” Ta ngẩng đầu cười với hần, “Quả nhân ở ngôi cửu ngũ, có thần phù hộ, nhất định có thể lành lặn trở về. Người chuẩn bị nhiều năm như vậy, cũng không hy vọng chỉ trong chốc lát mà thành công cốc chứ?”

Dị Đạo Lâm chấp tay nói: “Bệ hạ đối với người bên mình tàn nhẫn, với chính mình lại càng tàn nhẫn hơn, vi thần thần phục...”

Ta khoát tay nói: “Có việc phải làm thôi...” Ta làm sao mà nỡ tàn nhẫn với chính mình, không nắm chắc lành lặn trở ra, ta cũng sẽ không mạo hiểm.

Ta lúc đầu không đoán được mẫu thân bọn họ về để đồ nhanh như vậy, bây giờ họ đã đến rồi, ta đã có thể buông tay đi làm chuyện của ta, để đồ có bọn họ, bất luận thế nào cũng sẽ không loạn.

Triều đại của mẫu thân đã qua, giờ là triều đại của ta. Bọn họ không muốn can thiệp vào quyết định của ta, nhưng quyết định của ta, bọn họ sẽ luôn phối hợp.

Lấy nhãn lực của phụ quân, đương nhiên có thể hiểu được suy nghĩ trong lòng ta. Chỉ là suy nghĩ trong lòng Bùi Tranh, không biết hần có thấy rõ? Mong muốn trong lòng Tô Quân, chàng có năng lực nhìn thấu?

Nhân sinh trăm sự, rốt cuộc không chỉ có một chữ “Tình”.

Ngày hôm sau, sau khi bãi triều, ta liền đổi thường phục, cùng Hạ Lan và Dị Đạo Lâm qua cổng ra khỏi hoàng thành.

Dị Đạo Lâm thấy sắc mặt ta không tốt, hỏi: “Bệ hạ không quen ngồi xe ngựa?”

Ta miễn cưỡng cười cười, “Không sao, nhịn một chút là được.” Nói xong nhấc màn xe, để gió mang chút cảm giác mát lạnh ủa vào.

Ta có thể cười ngựa, lại không ngồi được xe ngựa này, vừa lắc lư vừa choáng váng, khiến người ta khó chịu buồn nôn. Bùi

Tranh thế nhưng rất biết cách chăm sóc, mỗi lần đều để ta tựa vào lòng hần, tay trái khẽ vuốt sau lưng ta, tay phải thay ta quạt, đi như vậy cả đường cũng không quá khó chịu.

Thiếu Bùi Tranh bên cạnh, chuyến này ta cơ hồ mất nửa cái mạng, đi được nửa đường đã thấy hối hận, nhưng tiếp tục lên phía trước hoặc quay về đều là nửa chặng đường, chỉ có kiên trì nhẫn đến cùng thôi.

Đến được biệt viện, hai chân ta vừa xuống xe đã như nhũn ra, Dị Đạo Lâm đỡ ta thở dài: “Kỳ thật vừa rồi bệ hạ nên cười ngựa đến đây.”

Hạ Lan gật đầu nói: “Thảo dân cũng có thể cười ngựa.”

Dị Đạo Lâm sừng sốt liếc hần một cái, lại nói: “Vi thần cũng có thể.”

Ta hít sâu một hơi, bỗng cảm thấy có chút buồn cười. Quả nhân tự cho là đúng đi nghĩ cho người khác kết quả là vì cái gì a

Phu xe dừng xe ở gần biệt viện, ba chúng ta cùng đỡ nhau đi vào... Vào tới đồng đồ nát, Hạ Lan đỡ ta ngồi xuống một chiếc ghế đá đã bị cháy đến dị dạng, rồi xoay người đi tìm cơ quan mật thất. Dị Đạo Lâm thăm dò xung quanh.

Ta xem đồng hoang tàn này, trong lòng bỗng sinh ra một cảm giác khác thường, lại không thể nói rõ vì sao.

Ngay lúc này, Hạ Lan kêu lên: “Mật thất mờ cửa rồi!”

Dị Đạo Lâm và ta nhìn nhau, hẳn định tiến đến đỡ ta. Ta tự mình đứng lên, từ chối hảo ý của hắn. “Quả nhân có thể tự đi, yên tâm yên tâm...”

Cửa vào mật thất là chỗ nào đã không thể nhận ra nổi, chỉ nhìn thấy mờ bung ra cả 4 bên, phía dưới là bậc thang đá, đi xuống mấy bậc thang là một gian mật thất nhỏ nhỏ. Trên bậc thang đá có dính bùn đất đã khô, ta nhất thời vô ý dẫm lên, suýt trượt chân, may có Dị Đạo Lâm đỡ ta, ta cười cười với hắn, sai hắn đi thấp đèn trong mật thất.

Bốn phía mật thất đều bày giá sách, ở giữa kê một chiếc bàn nhỏ. Hiện giờ trên giá đều trống không.

Hạ Lan chỉ vào giá sách nói: “Ban đầu trên đây đầy sổ sách.”

Sổ sách này chính là vật mà kẻ sát hại Hạ Kính cần.

Trong lòng ta đã tính trước, đương nhiên là tư liệu có liên quan đến thu chi ngân lượng trong vụ thâm hụt, ghi lại giao dịch giữa những kẻ có liên quan tới vụ án. Vật như vậy, quả thật ai ai cũng muốn, bất luận là có lợi hay có hại cho bên mình.

Dị Đạo Lâm sờ soạng xung quanh, lúc thì nhíu mày, lúc lại lắc đầu.

Hạ Lan lại tìm ra cơ quan ở lối vào mật đạo cho ta xem. Cơ quan đó quả thật được che giấu vô cùng khéo léo, người bình thường khó mà dò ra, cơ quan trùng điệp, vào nhầm một đường cũng khó mà ra.

Ta cảm thấy ba chúng ta khó có thể từ chỗ này mà tìm ra tư liệu hữu dụng gì.

Ta chợt lóe ra một ý, vội hỏi Hạ Lan: “Người thấy phụ thân người có thể lưu lại một phần chứng có phòng khi cần đến không?”

Hạ Lan thoáng nghĩ, lắc đầu nói: “Thảo dân thật sự không nhớ là phụ nhân có nói qua.” Ta có chút thất vọng, lại nghe Hạ Lan nói, “Nhưng phụ thân quả thực có thói quen đem thứ quan trọng lưu giữ lại một bản.”

Ta kích động hỏi: “Người có biết có khả năng là sẽ ở đâu không?”

Hạ Lan áy náy nói: “Việc này, thảo dân cũng không biết.”

Lúc này, đột nhiên Dị Đạo Lâm mở miệng đặt câu hỏi: “Hạ Lan, ba tiếng kêu thảm lúc ấy người có nghe rõ không? Người xác định phụ thân người đã mất mạng rồi sao?”

Hạ Lan nghĩ cẩn thận, nhưng cũng không xác định lắm, lắc lắc đầu: “Lúc ấy ... Nghe cũng không rõ lắm...”

“Thi thể Hạ Kính chưa tìm được, ai cũng không thể chắc chắn Hạ Kính đã bỏ mạng trong sự việc phát sinh hôm ấy. Huống chi theo cách nói của Tô ngự sử, lúc hắn đến, mật thất đã bị dọn trống không, như vậy rất có khả năng Hạ Kính sớm bị người ta ép, đã nói cách mở mật thất cho kẻ khác. Dị Đạo Lâm phân tích.

“Sổ sách này, rốt cuộc nằm trong tay ai, dùng vào việc gì...” Ta nhẹ nhàng vuốt cái giá trống rỗng, thì thầm tự hỏi.

Trên thực tế, ở trong tay ai cũng không còn quan trọng, nếu như không có việc ngoài ý xảy ra, đáp án cũng đã thật rõ ràng

“Dị khanh gia, còn phát hiện ra cái gì sao?” Ta quay đầu hỏi Dị Đạo Lâm.

Dị Đạo Lâm chấp tay, cúi đầu nghĩ một chút, đáp: “Cũng đã đến lúc trở về rồi.”

Hạ Lan không hiểu nhìn hắn một cái.

“Đúng a, cũng đã đến giờ rồi.”

Nên hành động, cũng đã hành động rồi đi.

Dị Đạo Lâm dẫn đầu ra khỏi mật thất, lại quay đầu lại đỡ ta, trong mắt hiện lên một chút lo ngại. Ta dùng sức nắm tay hắn một chút, cho hắn một ánh mắt chắc chắn.

Ra khỏi biệt viện, đã là chiều tà, bóng người từng đoạn không dài không ngắn. Ta nhìn ngó mọi nơi, thấy rừng cây thưa thớt, không thấy bóng người, không biết ám vệ làm thế nào để che dấu hành tung ở chỗ này, thật nhìn không thấy một bóng người, trong lòng ta có chút khiếp đảm.

Chuyến này xuất cung, ta cơ hồ đã phái theo tất cả ám vệ trong cung, mười mấy tên bá m đầu, mấy chục tên bảo hộ bên người, nhưng chỉ cầu hai chữ chu toàn. Chỉ vì vụ án đặc biệt như này mà đánh mất tính mạng thì rất không đáng giá.

Xe ngựa đã gần ngay trước mắt, phu xe bình tĩnh ngồi đợi, tim của ta đã nhảy lên đến cổ rồi, mỗi một bước chân đều giống như đang tiến gần vách đá, đề phòng ám tiễn có thể bay ra từ bất cứ chỗ nào. Nhưng tận đến lúc ta bước được một chân lên xe ngựa, bốn phía cũng không có động tĩnh khác thường nào. Bình ổn như vậy khiến ta thở phào nhẹ nhõm một hơi, lại thở dài một hơi.

Nhưng mà biến cố lại thường bất thành linh xảy ra giữa hai hơi thở đó.

Bạn đang đọc truyện *Quả Nhân Có Bệnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 29: Tranh Nhi

Khi ta vừa bước lên xe ngựa, một mũi tên dài bay vút qua, nhưng bị chặn đứt giữa không trung, kẻ bắn tên dường như đã sớm có chuẩn bị, ngay sau đó 9 mũi tên liên tiếp phóng tới, mũi mũi nhắm chuẩn, thẳng hướng ta và Dị Đạo Lâm mà bắn tới, Dị Đạo Lâm buông tay đẩy ta vào xe ngựa, xoay người kéo Hạ Lan tránh tên, phu xe hét lên một tiếng, trốn dưới gầm xe. Lập tức liền có mấy bóng đen đuổi vào trong rừng, truy sát lũ người mới bắn tên.

Mũi tên cuối cùng đổi hướng, đâm sâu vào thân ngựa, con ngựa bị đau rống lên, lồng vó, chạy điên cuồng. Thân xe rung lắc kịch liệt, ta không đứng dậy nổi, lăn về phía sau, gáy đập vào tấm ván, đau đến hoa mắt chóng mặt.

Những kẻ đó rốt cuộc không dám giết ta, nhưng cũng sẽ không tha cho Dị Đạo Lâm và Hạ Lan!

Ta cố gắng bám vào khung cửa sổ, cảm giác được có người đạp xuống thùng xe, dường như đang đánh giết kẻ khác, xe ngựa rung lắc kịch liệt, khiến ta choáng váng muốn nôn, hận không thể nhảy ra khỏi thùng xe, yếu ớt vén màn ra xem tình hình chiến đấu, liền nhìn thấy một làn máu tươi vọt tới vẩy trên màn xe, vẩy đỏ hơn nửa bức màn.

Ta nuốt ực nước miếng, tay có chút run rẩy. Không biết máu này là của địch, hay là người của ta.

Trước lúc ra khỏi đề đô, ta đã sai Dị Đạo Lâm để lọt ra chút tin, ba người chúng ta cải trang đi tuần, hết sức kín đáo, thậm chí cửa cung cũng không đi, mục đích cũng là bí mật. Càng thần bí, càng có thể khiến người ta tò mò, dựa vào trình độ Dị Đạo Lâm, đương nhiên sẽ không khiến cho tin tức này có vẻ như bị cố ý để lộ, nhưng kẻ có tâm điều tra qua nhiều mối, cuối cùng cũng sẽ “biết được” vụ án có tiền triển mới, Hạ Lan nhớ ra biệt viện ở ngoại ô có giấu tư liệu dự phòng, mà phần tư liệu này hoàn toàn có khả năng lộ ra những kẻ có liên quan tới vụ án.

Đội bọn hần nghe được phong thanh, cũng là lúc chúng ta hồi cung.

Thực lực mười mấy tên ám vệ ta tuyệt đối tin tưởng, trừ phi đối phương phái cả vạn binh bao vây tiểu trù, nếu không không thể may mắn tổn hại Dị Đạo Lâm và Hạ Lan. Nhưng bây giờ ta đã tách khỏi Dị Đạo Lâm, ám vệ đương nhiên dốc toàn lực bảo vệ ta, mà đối tượng mà đối phương chủ ý tấn công, lại là hai người Dịch Hạ kia!

Dưới tình thế cấp bách, ta lớn tiếng hạ lệnh ra bên ngoài: “Toàn lực bảo vệ Dị Đạo Lâm!”

Ngay lúc đó, xe ngựa đột nhiên phanh lại, ta nắm không chắc khung cửa sổ, lập tức người bị bay ra ngoài, được một người vòng tay đỡ trên lưng, lộn mấy vòng đỡ xuống rồi ôm chặt vào trong ngực.

“Nơi này đã có ta, các người quay về!” Giọng nói trầm thấp, mạnh mẽ của Bùi Tranh truyền tới từ trên đầu, ta hít sâu bắm lấy vạt áo trước của hắn, tay chân vẫn còn run run.

“Hồ nháo!” (*liều lĩnh, càn quấy*) Tay của Bùi Tranh hơi dùng sức, giọng nói vang tới nghe như đang đè nèn giận dữ, “Rất hồ nháo!”

Ta mờ mắt tròn tròn, nhìn thấy xe ngựa đã bị chặt đứt dây, con ngựa kia không có dây cương, không biết đã chạy đến nơi nào.

Ánh mặt trời có chút chói mắt, lại khiến ta choáng váng, từng đợt trời rung đất chuyển khiến ta không nói lên lời, chỉ có thở hổn hển nhắm mắt lại. Ngay sau đó, tâm nhẹ bằng, Bùi Tranh ôm ngang ta, xoay người cười ngựa của hắn.

Ta dựa vào ngực hắn, trong đầu chỉ có một ý niệm. Còn chưa đến lúc, chưa thể để hần trở về

Bùi Tranh dường như là tới vội, người mang theo cũng không nhiều, sau khi ám vệ rời đi, đột nhiên lại thêm một nhóm người ngựa xông tới vây lấy chúng ta, mỗi một chiều tựa như đều ép tới chỗ ta, Bùi Tranh vì giúp ta chặn rất nhiều chiêu chí mạng mà nhất thời phải chống trái đờ phải.

« Trốn » Ta nén giọng hét lên một tiếng!

Trận hỗn chiến này không biết tới khi nào mới kết thúc, ta kéo chặt vạt áo Bùi Tranh, ý bảo hắn chạy về hướng nam. Bùi Tranh dừng một chút, lập tức quay đầu ngựa. Ngựa của hắn ngày phi ngàn dặm, một khi đã thoát khỏi bọn người phía sau, chẳng ai có thể đuổi kịp.

Ta ngồi trên lưng ngựa, ôm chặt eo Bùi Tranh, cảm thấy mình sắp bị rút ra phía sau đến nơi rồi. Tiếng gió vù vù bên tai, ta miễn cưỡng mờ mắt nhìn lên

trên, chị thấy môi Bùi Tranh mím chặt, không nhếch lên – tựa tiểu phi tiểu như thường ngày.

Phía sau đã chẳng còn ai đuổi theo, tốc độ chúng ta cũng dần chậm lại, đã có thể nghe thấy tiếng nước sông chảy ào ạt.

“Còn nhìn được nữa à!” Bùi Tranh trầm giọng quát lớn, dư quang nơi khóe mắt quét qua mặt ta, trong mắt kia là ý khiển trách nghiêm túc chẳng phải nghi ngờ, “Đạo kiếm không có mắt, cho dù những người đó không dám giết nàng, chính nàng hoảng sợ không cẩn thận đụng vào lưỡi kiếm thì làm sao? Vừa rồi con ngựa kia giật mình chạy như điên, nếu không có ta đứng lúc đỡ được nàng, ngã từ trên xe xuống, chỉ sợ nàng cũng phải nằm liệt giường 10 ngày nửa tháng!”

Ta không dám lên tiếng, cúi đầu làm lúi, mặt chôn ở ngực hắn, không dám nhìn hắn.

Hắn ghim ngựa bên bờ sông, tay phải nhẹ nhàng xoa hai má ta, bắt đắc dĩ thờ dài, dịu giọng hỏi: “Thực đã dọa nàng sao?”

Ta rầu rĩ hừ một tiếng, trong lòng cũng có chút mất mát.

Rốt cuộc mọi chuyện không được như kế hoạch hoàn hảo ta đã suy tính, thiếu mất một Tô Quân, Dịch Đạo Lâm sẽ thêm một phần phiền phức.

Bùi Tranh tự mình xuống ngựa, hai tay đỡ trên lưng ta, ta xuống đất rồi mà lòng vẫn còn kinh hoàng, Bùi Tranh vén lại mấy sợi tóc ta bị gió thổi loạn, đầu ngón tay hơi lạnh chọc chọc nhẹ trên mặt ta một chút, nửa cười nửa giận nói: “Nàng quanh co vòng vèo như vậy, là muốn ép ta tới chỗ này sao?”

Trong kế hoạch của ta, có 3 người, nhưng hắn tới nhanh quá, phá hỏng kế hoạch ban đầu của ta, nay lại chỉ còn một mình hắn Thôi, cũng đủ, cũng đủ.

Ta vòng tay lên cổ hắn, khẽ cười nói: “Mẫu thân bỏ mặc giang sơn khiến ta mệt mỏi lâu như vậy, bây giờ ta mặc kệ bỏ nó lại cho bà, tự chúng ta tiêu dao khoái hoạt, người nói được không?”

Về mặt Bùi Tranh xưa nay khó thấy vẻ kinh ngạc như thế này, đồng tử co rút lại, dị quang trong đáy mắt lưu chuyển, như đang suy đoán ta có chủ ý gì.

Ta sáp lại hôn lên cánh môi hắn, thì thầm lặp lại: “Được không...”

Ta nghe thấy tiếng tim hắn đập dồn dập, cũng nghe thấy tiếng tim mình đập loạn nhịp.

Không cần thể diện – bốn chữ này, nói thì dễ, làm lại khó.

Ta vốn nghĩ ra vô số cách lừa hắn đi theo ta, cuối cùng lại dùng cách trực tiếp này, không phải là lừa, là dụ.

Chân tướng vụ án tào ngân thiếu hụt ra sao, ta căn bản không quan tâm, ta hao tâm tổn sức cũng chẳng qua là muốn đưa hắn rời xa khỏi đế đô, nửa là vì chuyện công, nửa vì tư tình. Việc công đã có Dịch Đạo Lâm thay ta ra tay, về phần tư tình

Liên cô nói hắn thích ta, biểu cữu cũng thế.

Mẫu thân nói chí nguyện của hắn là ta, A Tự nói hắn đối với ta không có hảo ý.

Hắn từng toàn tâm phò trợ ta, cũng từng lừa ta, dụ dỗ ta, khiêu khích ta khắp nơi, lúc nào cũng đeo một bộ mặt nạ tươi cười, khiến người ta không phân biệt khi nào là chân tình, khi nào giả ý. Hắn ở bên ta rất nhiều năm, ta cũng chưa từng thực sự hiểu hắn, nếu không có mẫu thân nhắc đến, ta làm sao có thể nhớ rằng hồi mình còn bé từng nói những lời hùng

hôn như vậy.

Cách ngày đại hôn còn có nửa tháng, trong nửa tháng này, không nhắc tới âm mưu, không bàn tới chuyện công, chỉ hỏi phong nguyệt. (*chuyện tình yêu nam nữ*)

Hắn nhắc tay khẽ sờ sờ cánh môi bị ta hôn, ý cười ở khóe miệng nở rộ.

“Đậu Đậu, đây đã không đếm nổi là lần thứ mấy nàng chủ động hôn ta...” Hắn mỉm cười nhìn ta, “Những lúc như thế này, bất luận nàng nói cái gì, ta đều sẽ bằng lòng. Có điều ta thiện ý nhắc nhở nàng một chút, lúc trước ta đã nói với nàng một câu lần cuối cùng...” Hắn đột nhiên cúi mình, gần như dán lên chóp mũi ta, giọng nói trầm thấp như mang hơi men mê hoặc: “Nàng đã chuẩn bị tâm lý chưa? Há?”

Ta đương nhiên là đã chuẩn bị tâm lý tốt, còn hắn lại dường như chưa .

Khi hắn nhìn thấy chiếc thuyền nhỏ ta đã chuẩn bị, sắc mặt nhất thời khẽ biến.

Thuyền này nói nhỏ không nhỏ, bảo lớn không lớn, cao hai tầng, trái phải có 4 gian phòng, trước sau hai sà, ta thuê hai thuyền phu, hai kẻ hạ nhân, nói thực, ở trong thâm cung nhiều năm như vậy, không có ai hầu hạ ta thực không quen.

Ta nhảy lên sà thuyền, quay lại nhìn Bùi Tranh, ánh mắt hắn vẫn có chút rối rắm, ngẩng đầu nhìn ta: “Không phải nàng thích thúc ngựa hành tẩu giang hồ sao?”

Ta ngạc nhiên: “Đi thuyền du ngoạn giang hồ không được sao? Chẳng lẽ...” Ta cao thấp đánh giá hần, cười trộm nói, “Chẳng lẽ Bùi tướng văn võ song toàn, không gì không làm được, thế mà lại không dám ngồi thuyền sao?”

Bùi Tranh cười : “Có gì không dám?” Lập tức nhún chân, một bước tới bên cạnh ta, ta tỉnh té đánh giá hần một lúc, cảm thấy vẻ mặt thần nhiên này của hần không phải là giả bộ, hoặc là giả rất thành công ...

Thuyền phu cũng lên thuyền, dẫn con ngựa kia lên thuyền, ta chỉ vào con ngựa nói: “Tranh Nhi, con ngựa lên thuyền cũng không do do dự dự như người.”

Bà vai hần chấn động, cúi đầu không dám tin nhìn ta: “Nàng gọi ta là gì?”

Mặt ta hơi nóng lên, thấp giọng nói: “Người không phải cũng theo phụ thân ta gọi ta là Đậu Đậu, ta sẽ theo bọn họ gọi người là Tranh Nhi, không được sao?”

Đáy mắt Bùi Tranh ý cười càng đậm, giữa chân mày lại vẫn có chút rói rắm như cũ. “Chuyện này ... thực đang khiến người ta thụ sủng nhược kinh a”

Trong lòng ta mặc niệm “không cần thể diện, không cần thể diện, không cần thể diện””Khụ khụ, người nghe quen là được mà...” Ta tỏ vẻ tự nhiên vỗ vỗ vai hần. Ta chỉ cao đến ngực hần, động tác vỗ vai này xem ra thật có chút cố ý, đành sửa thành vỗ vỗ cánh tay hần.

“Thuyền phu, ăn cơm!” Ta kêu một tiếng, xoay người định trốn vào khoang tàu, Bùi Tranh lại kéo tay ta lại, ung dung nói: “Đậu Đậu, từ từ đợi vị phu a ...”

Ta kéo tay về một chút, không thoát ra được, ngược lại càng bị nắm chặt, như là bị khảm chắc vào lòng bàn tay hần vậy. “Vậy, cùng đi thôi...”

“Không cần thể diện”, không phải chuyện nôn nóng mà thành, ta tự nhủ.

Bạn đang đọc truyện *Quả Nhân Có Bệnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 30: Đầu hoài

Mặt trời đã ngả hướng tây, ánh chiều chiếu đỏ cả mặt sông, ta bảo phu thuyền và hạ nhân đem một chiếc bàn thấp chân lên mạn thuyền dọn cơm chiều.

“Tranh Nhi, người thấy nước sông kia giống cái gì?”

“giống cái gì?”

“giống trứng gà”

Khóe mắt Bùi Tranh khẽ liếc qua “ giống chỗ nào?”

“giống trứng gà bị đánh tan trong bát.” Ta chỉ vào mái chèo nói.

Bùi Tranh cười khẽ một tiếng, « Phải, rất giống... »

Hần nhìn qua rõ ràng có chút thất thần, trả lời ta có vẻ qua quýt, ta nhìn hần một hồi lâu, mới tiến đến gần chạm vào người hần, hỏi: “Người không thoải mái sao?”

Hần ngó người một lúc, lắc đầu cười nói: “Không sao, đang nghĩ chút chuyện.”

“Không phải đã nói là chỉ cầu tiêu dao khoái hoạt, không nghĩ đến những chuyện phiền phức ở đế đô sao?” Ta nói có chút không vui.

“Không phải chuyện ở đế đô.”

« Vậy thì là gì? » Ta tò mò hỏi.

« Muốn biết sao? » Hần nhếch mày, cười nghiêng đầu liếc ta.

Ta thành thực gật đầu. Hần ngoắc ngón tay, ta liền vênh lỗ tai qua.

Hơi thở nóng hôi hổi tới bên vành tai, dái tai bị hần hôn một cái chẳng có hảo ý. “Buổi tối đến phòng ta, ta nói cho nàng biết.”

Vừa nghe là biết không có chuyện gì tốt!

Ở cùng hán thực kỳ quái, không kể là đùa giỡn hán hay bị hán đùa giỡn, dường như kẻ chiếm tiện nghi đều là hán, ta nhìn thế nào cũng giống kẻ chịu thiệt!

Ta nắm bên tai chặt đến muốn xuất huyết, quay về chỗ cũ, phui phui, ngồi xuống.

Từ đầu ta vốn nghĩ Bùi Tranh bị chóng mặt, nhưng nhìn qua lại không giống, chỉ ít không giống ta lúc say xe, sắc mặt tái nhợt, choáng váng, buồn nôn, bộ dạng sống không bằng chết, không ra người, chẳng ra quỷ như vậy. Hán chỉ là vẻ mặt có chút hoảng hốt, nhưng đơn giản là hai chữ “hoảng hốt” nghe đã không hợp với Bùi Tranh rồi.

Chuyện thực sự trong lòng hán, ta lại không biết là chuyện gì

Ta cảm thấy bản thân trong mắt hán gần như trần trụi, nhưng hán trong mắt ta lại là một mảnh sương mù mờ mờ, chẳng nhẽ ta lại phải leo lên giường hán, xé bỏ quần áo hán, hán mới có thể để lộ ra bộ mặt thật?

Ta tâm tình buồn bực, ngồi trên mạn thuyền ngắm trăng thờ dài, tay xách theo một bình rượu nhỏ. Đây là do mẫu thân ta từ bé đã cho ta ăn bằng cái đũa chấm rượu, ta chỉ cần không muốn say thì một vỏ rượu không thành vấn đề. Nếu tự mình muốn say như lần trước ở Tiểu Tần cung, thì vài chén là đã lã lã rồi.

Lúc này cũng không nghĩ là càng uống ngược lại càng tỉnh, ánh trăng càng nhìn càng thấy lớn ...

Lần này đi thẳng hướng nam tới Cô Tô cũng là bởi lời đồn số tào ngân bị thâm hụt vốn là được dùng vào việc khai thông một đoạn sông trọng yếu đang bị tắc nghẽn...

Trong lòng ta tính Bùi Tranh sợ là đã đoán được ra đến 7-8 phần đi, 2-3 phần kia hán đoán không ra là bởi ngay chính ta cũng không xác định được. Không xác định được rốt cuộc hán thích ta sâu đậm đến nhường nào, có thể kiên trì bao lâu, có thể khoan dung, tha thứ đến khi nào, cũng không xác định được mình liệu có thể có được hán hay không?

Mẫu thân thường nói, trên đời này, chẳng có ai vì mất đi một người mà không sống nổi, cùng lắm là đau lòng ba năm năm, ăn ít đi vài bữa, mất ngủ mấy đêm, gầy mất mấy cân, qua 8 đến 10 năm sau, lại có mối duyên mới, sinh con đẻ cái, ầm ập sum vầy rồi còn nhớ rõ ai là ai nữa.

Còn Bùi Tranh – loại người như hán dựa vào cái gì mà muốn ta vì hán mà đau lòng?

Ta có hỏi mẫu thân: cảm tình của mình với Bùi Tranh có phải đến quá nhanh không?

Mẫu thân nói : sợ không phải tới quá nhanh mà là ta phát hiện ra quá muộn. Rễ tình của hán sớm đã đâm sâu chỉ còn đợi được nảy mầm kết thành một hạt đậu tương tư nữa thôi.

Vậy ta rốt cuộc hiểu được chọn lựa của mẫu thân ngày đó. Nữ nhân cả đời kiếm tìm không gì ngoài một người thật lòng đối tốt với mình, cả đời tiêu điều tự tại, vô ưu vô nghĩ. Để đô chén ép con người ta tới chật vật, mặt ngoài vui vẻ cũng để ẩn giấu mưu đồ, đấu đá tranh giành lẫn nhau; như một vũng lầy tuyệt vọng, giầy dụa không thoát ra nổi.

Không bằng cảnh trăng thanh gió mát trên sông nước này, khiến người ta vui vẻ thoải mái ...

Ta nhắm mắt lại, khẽ thở dài một hơi, cảm nhận làn gió lạnh lướt nhẹ qua.

Trên vai, một tấm áo choàng nhẹ nhàng phủ xuống, hai bàn tay nắm vạt áo choàng từ sau lưng vòng đến trước ngực ta khéo léo thắt nút lại, rồi sau đó cũng ôm ta nhẹ nhàng như vậy.

« Chính nàng định ra quy củ rồi cũng tự mình phá trước. » Cầm Bùi Tranh tựa trên vai trái ta, nhẹ giọng nói, hơi thở dịu dàng lướt qua má : “gió trên sông buổi tối lạnh thấu xương, nàng còn uống rượu, không sợ ngày mai tỉnh dậy sẽ đau đầu sao?”

Nghe hán nói như vậy, ta cũng cảm thấy hơi lạnh, liền không khách khí mà co người vào trong vòng ôm ấm áp của hán, hương thụ mùi xạ hương chỉ có trên người nam nhân này.

« Ta không nghĩ tới chuyện ở để đô. » Ta khép mắt lười nhác nói với hán một câu, được một chút, nhớ lại bốn chữ kia của mẫu thân, khóe miệng cong lên, cười nói “Ta nghĩ đến người.”

Hán chờ ra một chút rồi cũng cười, hơi khép chặt vòng tay để ta dựa vào hõm vai hán. “Thế là đang nghĩ gì về ta?”

« Nghĩ xem người rốt cuộc thật lòng thích ta hay là giả vờ thích ta, thích ta từ bao giờ rồi, thích ta nhiều như thế nào, thích ta có bao nhiêu phần là thực. »

Bùi Tranh vui mặt ở cổ ta, cười nhẹ một tiếng : « Loại chuyện này tự nàng có thể nghĩ ra đáp án sao ? Không bằng trực tiếp đi hỏi ta ? »

« Ta hỏi người sẽ nói sao ? » Ta mở to mắt khẽ quay đầu sang nhìn đôi mắt dưới ánh trăng - dường như hòa lẫn cả biển sóng tình ý dịu dàng mà rục rờ.

Gần đây, hán thường dùng ánh mắt chẳng chút che đậy như thế nhìn ta.

Trên sân khấu, con hát cũng thường dùng ánh mắt động lòng người như vậy, cho nên mặc dù tâm ta đã động lại vẫn do dự, chần chờ.

« Ta nói, nàng sẽ tin sao ? » Hấn điều chỉnh tư thế, ôm trọn ta vào trong lòng.

« Ngươi cho ta đủ lý do, ta sẽ tin ngươi ! »

« Thích một người cần bao nhiêu lý do mới coi là đủ để khiến người ta tin ? » Hấn hạ mắt, thấp giọng nói dường như là đang tự hỏi chính mình.

« Ngươi nếu nói đơn giản là bởi mấy câu ta nói năm sáu tuổi ấy ngươi đã thích ta rồi, ta đây quá nửa là không tin. » Ta nói thực lòng « Ta sẽ cảm thấy ngươi thực biến thái, ta mới có 6 tuổi mà ngươi cũng có thể có tâm tư đó rồi. »

Bùi Tranh nhìn không được cười ra tiếng « Khi đó ta thích hạt đậu đỏ là nàng đương nhiên không phải tình yêu nam nữ. Nàng là con gái nghĩa phụ nên cũng là nghĩa muội của ta. Ngày ấy người ngoài nhục mạ ta, nàng nói giúp ta, chuyện đó ta cảm kích trong lòng, nhưng lời nàng nói đó chẳng qua là nhất thời xúc động, ta làm sao lại không hiểu được ? Bởi vậy ta cũng thực sự coi nàng như Sanh Nhi. »

« Vậy sau đó, sao ngươi lại vào triều làm quan ? Nghe mẫu thân nói, ta lại tưởng ngươi vì một câu nói đùa khi đó của ta ... »

« Là vì câu nói kia, vì nàng, cũng coi như ta vì chính mình. » Bùi Tranh khẽ thở dài một tiếng, ôm chặt ta « Ta tự cho là coi nàng cũng giống như Sanh Nhi, nhưng rốt cuộc không giống. Khi đó nàng đã là thái tử, nghĩa phụ vì để nàng có thể thuận lợi tiếp nhận giang sơn, mà âm thầm bồi dưỡng cho nàng một lớp thân tử tâm phúc. Ta vốn định ở sơn trang cả đời, nhưng chung quy vẫn là ăn nhờ ở đậu, khó có thể nở mày nở mặt. Lúc đầu, quyết định nhập cuộc là muốn san sẻ lo lắng cho nghĩa phụ, vì tiền đồ của chính mình, cũng bởi vì câu nói của nàng khi trước. Nàng từ đó cũng không quay về Bạch Hồng sơn trang, mà ta thì vẫn muốn gặp nàng ... »

Ta lại nghĩ tới năm 10 tuổi ấy, gặp lại hấn, ta bèn lên gọi một tiếng « Cây cao lương ... »

Bùi Tranh bắt đầu dĩ xoa xoa đầu ta : « Còn cười ta, ta mặc dù hơn nàng 8 tuổi, cũng không nhận nổi một tiếng « chú » của nàng.

(giờ mới biết tại sao bạn Đậu gọi bạn Tranh là cây cao lương: « cao lương » hay « thực thử » « 蜀黍 ” phiên âm là [shǔshǔ], giống với cách phát âm chú - thúc thúc « 叔叔 ” [shū•shu])

Ta cười trộm nói : « Ta chỉ cảm thấy ngươi rất quen, mẫu thân lại đối xử với ngươi không giống người ngoài, nên nghĩ rằng ngươi nhất định là bạn tốt hay bạn cũ của mẫu thân, liền gọi để nghe một chút. Ngươi chắc không phải bởi một tiếng gọi này mà thích ta chứ? »

Bùi Tranh tựa tiểu phi tiểu nói : “Nếu ta nói phải thì sao?”

Ta nghiêm túc nói: “Ta đương nhiên là không tin. »

« Nếu ta nói mấy năm ta theo học ở đề đô, đã âm thầm gặp nàng cả trăm lần, ngàn lần, chỉ là nàng chưa bao giờ để ta vào mắt, chính vì thế mà ta mới đặt nàng trong tim, nàng có tin được không ?

Ta ngạc nhiên nhìn hấn : « Làm sao có thể ... »

Bùi Tranh quệt nhẹ mũi ta « Bệnh đăng trí của nàng rất tệ, ta lại chỉ là một đệ tử bé nhỏ trong Thái học phủ, nàng làm sao có thể nhớ rõ ta ? Ta mặc dù học việc trong phủ Thừa tướng, nhưng cũng thường xuyên đến Thái Học phủ nghe giảng bài, đọc sách; thường nhìn thấy nàng ở trên lớp ngủ gục chảy nước miếng gần giữa, bị thầy phạt đứng, đầu mũi hồng hồng ngói xồm về vòng tròn trên đất ... »

Ta mặt đỏ tía tai nói : « Ha ha ... Chuyện cũ năm đó chuyện gì cũng không cần nhắc đến nữa ... »

« Khi đó ta đã nghĩ, ta nếu không hăng hái tiến thủ, tương lai nàng làm hoàng đế thì giang sơn Đại Trần này coi như là bỏ đi rồi ... »

« Ta bây giờ tuy là Đậu Đậu nhưng khó bảo đảm là lát nữa không biến lại thành hoàng đế Đại Trần – Lưu Tương Tư trị ngươi tội đại bất kính ! » Ta nhe răng trợn mắt đe dọa hấn.

Bùi Tranh không thèm để ý cười cười, tay còn vờn tới nhéo nhéo hai má ta : « Ta đây sẽ biến thành đại gian thần – Bùi Tranh hành thích vua, bức vua thoái vị ... » Hấn bỗng nhiên hạ thấp giọng, cười đến ý vị sâu xa, nhẹ nhàng phun ra hai chữ “Tù hoàng.” *(giam giữ, nhốt vua)*

Ta biết tên tâm lý cảm, thú này đương nhiên sẽ không nghĩ được chuyện gì tốt !

« Nói đi nói lại ta vẫn cảm thấy ngươi thực biến thái ... » Ta ho khan hai tiếng, tránh né ánh mắt nóng bỏng của hấn. « Nhưng lại có thể thích ta như vậy. »

"Ta thích tính nết nàng khi không giả bộ. »

« Vậy sao ngươi còn lừa ta bắt ta làm bộ đoạn trang hiện thực ! » Ta giận trừng mắt hấn.

« Đương nhiên, như vậy nàng chỉ có thể bộc lộ con người thật của mình trước mặt ta. » Hấn còn dám càn rỡ nhìn thẳng ta bằng ánh mắt vàng vạc như

nước, dường như còn đang muốn bùng lên ngọn lửa, « Chỉ cười với mình ta, chỉ đối tốt, cũng chỉ hư hỏng với mình ta, cũng chỉ thuộc về mình ta » Cái tay hạnh kiểm xấu của hắn đang khua khoắng trên lưng ta, đột nhiên tiến vào trong vạt áo, cách bụng ta chỉ còn là một lớp áo mỏng manh, nhưng những vết chai thô ráp trên tay hắn vẫn khiến thần kinh ta trực tiếp bị kích thích. Ta đột nhiên nhận ra trước đó mình căn bản là đã có những hành động đưa đẩy mà mang dê vào miệng cọp !

« Ngay cả ta cũng không hiểu hết nàng, nhưng ta biết không có ai khác hiểu nàng hơn ta. » Môi hắn ngậm vành tai ta, giọng nói như thăm thì, hơi thở gấp gáp, dồn dập. « Ta đã thả dây câu dài như vậy, đợi lâu như vậy ... con cá như nàng, sao lại vẫn chưa cắn câu ? »

Dây đàn trong lòng ta rung lên một tiếng nức nở theo những cái vuốt ve nhẹ nhàng của hắn; run rẩy giống như sắp bị hòa tan.

« Tranh, Tranh » Ta run rẩy không nói nổi một câu hoàn chỉnh « Buông, buông ra ... »

Tay hắn khiến ta sợ hãi, mỗi đột tề đại khiến người ta khó cưỡng lại. Ta cắn chặt môi dưới mới có thể miễn cưỡng ngăn lại tiếng rên rỉ, ngậm nga sắp thoát ra khỏi miệng.

Tay trái hắn xoa xoa môi dưới của ta, ngón trở khẽ nạy cánh môi, theo vào trong miệng : « Đừng cắn, môi bị thương bây giờ. » Hắn cười bên tai ta, thấp giọng nói : « Bởi vì đó cũng là của ta. »

Trong đầu ta một tiếng nổ vang, rốt cuộc thôi không gắng gượng vô nghĩa.

Bạn đang đọc truyện *Quả Nhân Có Bệnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 31: Điệu Tình

Ngày hôm sau, y như lời Bùi Tranh tiên đoán, ta bị đau đầu lại còn ho khan.

Cũng khó mà trách ta, kẻ nào đó ở trên mạn thuyền coi đi của ta một lớp quần áo, nếu không phải giữa đường ta hắt xì một cái, nói không chừng một mảnh áo cũng chả còn...

“Tình khó mà kiềm chế, xin phu nhân rộng lòng tha thứ”. Giọng hắn nghiêm tình, dục mà khàn đục nhưng vẫn giúp ta mặc lại quần áo, đưa ta trở về phòng. Ta vốn tưởng hắn sẽ nhân cơ hội muốn ngủ chung giường, cũng không đoán được hắn chỉ đứng ở cửa, chờ ta vào phòng. Ta ngây ngẩn, sau một hồi, hắn nói: “Trừ khi nàng mở miệng mời ta vào phòng trước, nếu không, ta sẽ không xông vào.”

Người nói sờ cũng sờ rồi, bây giờ còn giả bộ tam trình cửu liệt cái gì! Lẽ nào còn muốn ta chủ động mở miệng cầu hoan?

Ta giận dữ, đóng sập cửa, sau đó lăn qua lộn lại trên giường, đến tận hừng đông mới lơ mơ vào giấc.

Chuyện đêm qua, thực là quá mạnh bạo rồi. Tuy là đang ở giữa sông, không có kẻ bắt gặp, nhưng rốt cuộc vẫn là ở bên ngoài không che không chắn, đến ánh trăng cũng thấy ngượng đi.

Hỏi quân có bao nhiêu xấu hổ, là như dòng nước sông xuân cuộn cuộn chảy về đông ...

Cũng không biết hai hạ nhân, hai phu thuyền kia đã nghe được bao nhiêu, hôm nay ta cũng chẳng dám gặp họ.

Bùi Tranh thế nhưng thật tự nhiên, trình độ không biết xấu hổ này thật sự hơn ta nhiều lắm.

Ta ủ rũ nằm dài trên ghế phơi nắng, cảnh đẹp rực rỡ hai bên bờ sông cũng chẳng có tâm tình mà thưởng thức.

Một vị phu thuyền tiến đến báo tin: “Lão gia, phu nhân, buổi chiều là sẽ đến đệ nhất trấn – chính là trấn Bằng Lai .”

Bằng Lai? Ta nghi hoặc, nơi đó không phải ở hải ngoại sao?

“Là Bằng Lai” Bùi Tranh giải thích, “Bằng Lai này, dân chúng có 3 vạn, là nơi giao nhau của 2 tuyến sông, nhiều thương nhân lui tới, đường thủy phát đạt, phồn vinh đông đúc; thừa thãi mỹ nhân, tiền bạc và tham quan.”

Ta phụt cười: “Người thế mà lại thuộc như lòng bàn tay.”

Hắn cúi nhẹ đầu ta : « Lúc thầy lên lớp, nàng lại đang ngủ gật hả? Nhà mình có bao nhiêu thứ quý báu cũng không nhớ rõ, ta chỉ giúp nàng làm người giữ sổ thôi.”

"Phải phải phải" Ta ôm ót làm ra vẻ chấp tay vái: « Vậy làm phiền tướng công rồi! »

Ánh mắt Bùi Tranh sáng lên : “Gọi lại một tiếng nghe xem nào.”

Ta ho khan hai tiếng, quay trái ngoái phải rồi mới nói :”Thời tiết hôm nay không tồi, buổi chiều cập bờ thăm thú một chút.”

Lúc thuê hai phu thuyền và hạ nhân cũng không nói thật thân phận của chúng ta, chỉ tưởng là đôi vợ chồng nhà có tiền muốn đi du lịch, họ đều biết quy củ cái gì không nên nghe, cái gì giả bộ không nghe thấy.

Bùi Tranh giúp ta xoa thuốc, nhẹ nhàng day day huyết thái dương, một chút là cũng chẳng thấy đau nữa.

Đến giữa trưa, thuyền bỏ neo ở một bến tàu thuộc trấn Bằng Lai, phu thuyền và hạ nhân ở lại, Bùi Tranh dẫn ta đi thăm thú.

Lên bờ rồi, tinh thần Bùi Tranh rõ ràng là tốt hơn nhiều so với lúc ở dưới thuyền, trừ lúc trêu chọc ta ra. Quy hoạch đường đất ở Bằng Lai trấn tuy không khí thế như ở đế đô, bến tàu, sạp hàng cũng có chút lộn xộn, nhưng quả thực vô cùng giàu có.

Các quán nhỏ ở bến tàu chào mời các loại đặc sản, nơi này là chốn dừng chân tạm nghỉ của nhiều khách qua đường, thường sẽ rời thuyền lên bờ trong chốc lát, mua chút đồ vật kỳ lạ, thú vị. Ta nhìn kỹ, phát hiện quả thật không hề thiếu những đồ vật tinh xảo, hấp dẫn, các vật dụng nhỏ làm từ thân trúc, hộp trang sức mạ bạc, còn một số đồ vật kỳ quái, lạ lùng ta cũng không thể gọi tên.

Lại quay sang nhìn người qua đường, quả thật đúng với câu nói của Bùi Tranh “Thừa thái mỹ nhân.” Nơi này gần Giang Nam, nhiều yếu điệu thực nữ, đáng người là lợt, da trắng trẻo, ăn nói nhỏ nhẹ, ngắm bừa một tiểu cô nương bán ô cũng có đến ba phần tư sắc.

Người qua đường tới lui ồn ào nhốn nháo, Bùi Tranh che cho ta ở bên trong, ngăn cách đám người nọ, nhìn đến ánh mắt của ta, biết ý giải thích: “Giang Nam rất nhiều mỹ nữ, trấn Bằng Lai cũng không phải ngoại lệ, hậu cung dưới thời nam đế (*nam giới làm hoàng đế*) có không ít phi tần đến từ trấn Bằng Lai.”

“Nữ tử dung mạo xinh đẹp, nhưng nam tử lại hơi mờ nhạt.” Ta đánh giá đúng trọng tâm.

Nam có vẻ hơi ẻo lả, thiếu chút khí khái, vóc dáng cũng thâm thấp, chỉ cao hơn ta nửa cái đầu, Bùi Tranh đứng giữa chốn này, bỗng nhiên như hạc giữa bầy gà, khiến ánh mắt mọi người đều hướng đến, vài cô nương to gan lớn mật thậm chí còn dám liếc mắt đưa tình ngay giữa đường.

Bùi Tranh nghe được câu đánh giá kia của ta, cũng gật đầu nói : “Bên nàng chỉ cần một nam tử thôi là đủ rồi.”

Ta liếc xéo một cái: “Người muốn trong năm vị cha của ta, người nào chém người một đao trước?”

Bùi Tranh cười cười: “Đậu Đậu, ta còn chưa nói người kia là ai, hóa ra ở trong lòng nàng đã nhận định là ta rồi sao?”

Được rồi! Ta nói không lại người!

Ta mặt đỏ tai nóng, chỉ vào một đồng đồ trên sạp, nói : « Cái này, cái này, cái này, cái này Tất cả ta đều muốn ! Gợi lại !”

Tiểu thương kia cười toe toét :”Được, được, được! Xin phu nhân chờ một lát, tiểu nhân sẽ gói lại cho ngài!”

Ta khoanh tay trước ngực, nhếch mi cười với Bùi Tranh: “Phiền người vác đi”.

Bùi Tranh cười mà không nói, vui vẻ trả tiền.

Tên tiểu thương kia dường như cả hàng tồn cũng đều được thanh lý hết. Ta khẳng định mấy thứ đồ ta không chỉ hấn cũng nhân cơ hội bỏ vào. Bùi Tranh có vẻ là lão gia có tiền, hấn nhân cơ hội làm thật một chút, cuối cùng còn nói: “Chúc lão gia, phu nhân sinh một đôi long phượng!”

Khóe miệng Bùi Tranh cong lên, nói: “Không cần, giúp ta đem đồng đồ này đến một con thuyền hai tầng đậu bên bến tàu bên kia.”

Ta thấy kỳ quặc, kéo kéo tay áo, vì sao hấn lại nói câu nói kia a?

Bùi Tranh ra vẻ kinh ngạc, liếc ta một cái: “Đậu Đậu, chẳng lẽ nàng không biết, đồ mình vừa mua đều là đồ chơi của trẻ sơ sinh sao?”

Cho nên tên tiểu thương kia mới nói sớm sinh quý tử, hấn tưởng là ta sớm đã có bầu

Ta xấu hổ buồn bực, quăng qua một bên, tự mình tách khỏi hấn, người này rõ ràng đã sớm nhìn ra, còn không thèm ngăn cản, quả nhiên là đang cười ta mà.

Ta đi được vài bước, ngoái lại, thấy khóe miệng hấn vẫn lộ ý cười, thong dong bước đến. Thấy ta ngoái lại nhìn, hấn vừa cười vừa ngân dài một câu: “Phu nhân, nàng đang có thai, đừng đi nhanh như vậy ...”

Nếu không phải ở đây có nhiều người, ta thật sẽ xông tới đánh hấn một trận!

Ta cứ vừa đi vừa mua, thẳng một đường như vậy, đồ gì hấn cũng sai người trực tiếp đưa tới bến tàu. Tâm tình ta chẳng lấy gì làm vui vẻ, nói : « Người

không thể mang giúp ta ít đồ sao ? Máy thứ đồ kia nặng đến thế sao?"

Hắn nhẹ nhàng dắt tay ta, cười nói : « Một viên đậu đỏ có đủ không ? Ôi chao, tận tám mươi mấy cân, thực không nhẹ nha.”

(1 cân =1/2 kg)

Ôi, bạn Tranh đỏ mới ngọt làm sao! :x :x :x

Ta nhìn không được phụt cười, lại cảm thấy cần phải giả bộ nghiêm túc, vẻ mặt nhất thời rồi rầm, vừa muốn buông tay ra lại vừa muốn để hắn dắt như vậy.

Tự nhiên như đã được hắn dắt tay cả một đời vậy.

Tên nam nhân này thật dễ dàng công phá tâm đề phòng của người khác đối với hắn, biết cách mê hoặc lòng người, chiến lược công thành hắn am hiểu nhất, không phải hắn đi đánh giặc thực là lãng phí nhân tài.

« Đậu Đậu, bộ quần áo này ...” Bùi Tranh hiếm khi vì một đồ vật mà dừng chân, kinh ngạc mà khen ngợi. Ta lùi lại hai bước, nhìn theo ánh mắt hắn, lại nghe hắn tiếp tục nói : « Lại có người bán loại quần áo khó coi như vậy ... »

Trước khi chủ tiệm vùng đao chém, ta kéo hắn chạy.

Ta nghiêng răng nói : « Bùi Tranh, ngươi là cố ý ! Nhất định là cố ý ! »

Hắn cười ngậm nga nói : « Đậu Đậu, nằng sợ cái gì ? Tấn công đã có ta che trước cho nằng. »

« Vốn dĩ là ngươi chọc bọn họ, muốn đánh cũng đánh ngươi, liên quan gì tới ta ! »

« Đúng vậy ... » Bùi Tranh sờ sờ cằm : « Không liên quan tới nằng, vì sao nằng lại kéo ta chạy ? Quả nhiên vẫn là Đậu Đậu rất quan tâm ta, không nỡ để ta bị thương ... »

Mặt ta đỏ lên, lắp bắp giải thích : « Không, không phải ! Ta là sợ ngươi đánh bị thương kẻ khác ! »

Bùi Tranh khinh khỉnh nhếch mi : « Ta nếu muốn kẻ nào chết, bình thường sẽ không tự mình động thủ. »

Ta thở dài : « Mọi người đều nói ngươi là người xấu, thực không phải không có lý a... »

« Bọn họ nói ta xấu, vì ta đối với bọn họ không tốt. Đối với nằng mà nói, ta chính là người tốt. » Bùi Tranh giải thích đạo lý rõ ràng logic.

Mặt ta lại bắt đầu nóng lên, tự hỏi tu hành công phu "không cần mặt mũi" lâu như vậy rồi, một chút tiến bộ cũng không thấy, không giống Bùi Tranh kia tự nhiên thiên phú.

Lúc chàng vạng, ở tửu lâu gọi chút đồ ăn, phần nhiều là món ngọt thanh đạm, hợp khẩu vị của ta. Bên cạnh dân chúng trong thành buôn chuyện, mà vẫn còn ăn được hai bát cơm nhỏ. Ta có chút rầu rĩ nói : « Có phải đã ăn hơi nhiều rồi không ? »

Bùi Tranh tiếp tục lấy com cho ta, cười nói : « Ăn nhiều một chút, ta nuôi được. »

Ta hừ một tiếng : « Ngày nay ... ruộng đều là quả ruộng của ngươi vẫn là của ta, bông lộc ... tiền công của ngươi đều do ta phát, phải là ta nuôi ngươi mới đúng ! »

Bùi Tranh mỉm cười gật đầu: "Đúng vậy, đúng vậy. Đều là phu nhân nuôi vì phu. »

Cô nương ở bên cạnh liếc mắt đưa tình hồi lâu, nghe được câu đó, thất vọng mở miệng lầm bầm "Bộ dạng tuấn tú lịch sự, lại là một tên tiểu bạch kiểm, quả nhiên là vô dụng."

Bên cạnh không biết ai nghe được câu này, cảm khái : « Đúng vậy ... Ngày nay, khí thế nữ nhân càng ngày càng mạnh, nam nhân càng ngày càng vô dụng ... »

« Hai triều đại nối tiếp đều là nữ đế, việc này cũng chẳng có cách nào. » Người gần đó nói tiếp.

« Còn nửa tháng nữa là đại hôn của Sùng Quang bệ hạ, phượng quân là đương kim thừa tướng, các người nói xem đây loại chuyện gì ? Là thừa tướng ép thiên tử lấy thiên hạ, hay là bệ hạ bức thần tử làm chồng ? »

« Ta nghe em họ ta ở đế đô nói, vị thừa tướng kia là người âm hiểm độc ác, không từ thủ đoạn, không biết đã hại chết bao người. đương kim bệ hạ tuổi trẻ xinh đẹp, một tiểu cô nương đơn độc chẳng có ai dựa dẫm, nhất định là bị ép buộc ... Thừa tướng vốn đã là dưới một người, trên vạn người, đến khi làm Phượng quân, ngay cả một người kia cũng bị đặt ở dưới thân nó. »

Ta phụt một phát phun ra đầy miệng nước trà, Bùi Tranh nhìn cười, lau khóe miệng giúp ta.

« Chuyện ta nghe được lại khác ? Nghe nói bệ hạ hoang dâm vô đạo, năm mới đăng cơ, ngay trong đình giữa đám đông ưng ý một vị quan, người ta không theo, nàng liền cách chức đẩy ra biên giới tây bắc. Tuổi còn nhỏ đã làm ra chuyện hoang đường như vậy, dọa tới mức văn võ cả triều đều nuôi râu, có chí hướng chỉ còn lại một hai người trong đó có thừa tướng - theo em họ của cô Ba nhà ta ở đế đô nói - là nhân tài phong độ, lịch sự, tuấn tú, là người trong mộng của bao nhiêu cô gái, thiếu phụ, tiểu thư khuê các a. Nói không chừng là bệ hạ ép buộc Thừa tướng!”

Người trước nói ta là phế đế, kẻ sau bảo ta là hôn quân ...

Ta có chút bị phần, có nói thế nào thì chung quy cũng chả có gì tốt!

Bùi Tranh nhẹ nhàng vỗ vỗ đầu ta, cười tủm tỉm nói : « Đậu Đậu, đừng đau lòng. Lời dân chúng mà thôi, không bằng biến bị phần thành sức ăn, ăn thêm hai bát cơm nữa nhé?”

« Bạn người hàng xóm của em họ ta có người thân ở đế đô làm Thái thường tự, tự khanh quản lý phu kiệu, nghe nói vì hôn sự của hai người, Thái thượng hoàng cũng đã hồi triều, bây giờ hai người đều ở nhà đợi đến ngày thành hôn, Thái thượng hoàng chủ trì chính sự, Tô Quân Tô ngự sử và tâm phúc của đương kim bệ hạ là Dị Đạo Lâm cùng gánh vác việc triều chính.”

Ta nhìn sang phía Bùi Tranh, nét tươi cười trên mặt hẳn không giảm, « Đậu Đậu, không thích ăn cá sao ? Không bằng gọi thêm một ít điểm tâm khác?”

Bạn đang đọc truyện *Quả Nhân Có Bệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 32: Đả kiếp

Ta há miệng muốn hỏi, nhưng nghĩ nghĩ, vẫn là thôi đi.

Trong lòng hẳn đã rõ như gương, kẻ hồ đồ chỉ có mình ta mà thôi.

Hắn mỉm cười giúp ta ăn, ta yên lặng cầm cúi ăn, tận đến lúc cảm giác có chút không thích hợp, hai người mới cùng lúc dừng lại.

“Hình như ... no căng rồi ...” Ta nắc lên một tiếng, nhìn đến cái mâm trống không trước mắt, bỗng nhiên phát hoảng. “Ngươi làm sao lại cho ta ăn nhiều như vậy!”

Bùi Tranh vươn tay đến sờ sờ bụng ta, ta tránh không kịp, bị hắn sờ trúng, hắn vô cùng ngạc nhiên nhú mày, nở nụ cười: “Chính nàng cũng không bảo ta dừng, ta lại tưởng nàng thật có thể ăn nhiều như vậy Sờ như thế này, cảm giác thật như đã bốn tháng”

“Ngươi biết bốn tháng thì có cảm giác gì sao?” Ta hừ một tiếng, lại có chút uể oải, “Thật là khó chịu, đi không nổi nữa ...”

“Đề ta đỡ nàng.” Bùi Tranh gọi tiểu nhị của quán tới tính tiền, tiểu nhị tiến chúng ta ra ngoài như rước tổ tông, cuối cùng còn tặng thêm một câu “Chúc phu nhân mang thai long phượng”

Hắn chẳng hề không thấy lúc ta vào quán là bụng phẳng sao!

Bùi Tranh đỡ ta, ta đỡ thất lưng, bụng lộ cả ra, tròn vo, áo lót cũng che không nổi

Chón chợ đêm, trái phải nhiều người, nhưng thấy ta đều thiện ý mà nhường đường. Ý cười trên khóe miệng Bùi Tranh càng lúc càng sâu, bỗng nhiên mở miệng nói một câu: “Phu nhân, nàng thích con trai hay con gái?”

Ta cúi hẩn một cái, nói: “Là do ngươi sinh, trai gái ta đều thích.”

Hắn gật gật đầu nói: “Là phu nhân sinh, trai gái ta cũng đều yêu.”

“Đau lắm, không muốn sinh!” Ta nghĩ đến cảnh mẫu thân la hét khản cả giọng, da đầu liền run lên.

“Đừng sợ, ta sẽ chịu đau cùng nàng.” Hắn khẽ cười, đi thông thả.

“Ngươi làm sao mà chịu đau với ta được?” Ta hừ hừ hai tiếng, “Nam nhân các ngươi mãi mãi không biết được nỗi đau của nữ nhân.”

“Đến lúc đó, nàng nếu cảm thấy đau, cứ cắn cánh tay ta, nếu không đủ, lại cho nàng chém mấy đao?” Bùi Tranh nói rất chi là thành khẩn.

“Vậy là biến thành cả hai người cùng chịu đau rồi ...” Ta buồn bực nói: “Thôi đi, hai người đau không bằng để một người đau thôi.”

Bùi Tranh khẽ cười, đổi tư thế ôm ta, khẽ hôn lên phát tâm, dịu dàng nói “Đậu Đậu, ta vẫn muốn có một gia đình, có nàng là vợ cùng ta kết tóc, toàn tâm toàn ý, trọn đời trọn kiếp, không buông, không rời. Còn có con của chúng ta, ta sẽ thương chúng, như năm vị phụ thân yêu thương nàng vậy.”

Trong khoảng khắc ấy, ta dường như có thể cảm giác được chân tình của hắn, hơi ấm truyền lại từ ngực hắn, khiến lòng ta cũng thấy bình yên.

Ta lại không biết đáp lại hắn như thế nào, chỉ có cúi đầu, nhẹ nhàng nói tiếng: “Uhm.”

Hắn, quyền lực khuynh đảo thiên hạ, giàu khó có kẻ địch lại, hóa ra cũng chỉ có một tâm nguyện bình thường như vậy sao?

Muốn có một gia đình

Gia đình của ta quá lớn, người nhà lại đông, hắn lại chỉ có một em gái, sống nương tựa lẫn nhau

“Ngươi còn chưa nói cho ta biết chuyện về cha mẹ ngươi.” Ta đột nhiên nhớ ra.

Nét tươi cười trên mặt Bùi Tranh cứng một chút, nói : « Ngày khác đi, việc chúng ta tìm hiểu lẫn nhau, nên tiến hành từ từ ... Nàng nói phải hay không ? »

Hắn nói không phải không có lý, tối qua, hắn thú tính đại phát, còn chưa trả lời xong câu hỏi của ta.

Trở lại thuyền, thuyền liền rời khỏi trấn Bằng Lai. Nhìn đồng đồ đạc loạn xì ngầu trên sàn thuyền, ta mới phát hiện mình thái quá chừng nào

Mua cả thứ cần mua, thứ không cần mua, có cả những đồ vật ta căn bản không nhớ nổi là mình đã mua ...

Bùi Tranh ngồi một bên, cười nói: “Đến trấn sau thì đem tặng cho người ta đi.”

Ta khốn khổ gật đầu, đi từ bên này sang bên kia mạn thuyền, tản bộ tiêu com. Bùi Tranh ngồi một bên, nhắm mắt nghỉ ngơi, sắc mặt hình như không tốt lắm.

« Ngươi thực không phải say thuyền à? Vì sao sắc mặt kém như vậy? » Ta đi đến phía trước hắn, sờ sờ mặt hắn.

Hắn kéo tay ta xuống, nắm trong lòng bàn tay: “Không sao, chỉ là không quen thôi, cũng sắp qua rồi.”

Ta im lặng nhìn hắn một lúc lâu, hắn vẻ mặt tự nhiên để mặc ta nhìn, cuối cùng nhếch khóe môi, nói: “Có phải lại muốn hôn ta hay không?”

Trêu chọc ta, là việc hắn làm nhiều thành nghiện hay sao ấy

Ta quăng tay hắn ra.

« Đậu Đậu, còn tức bụng không ? »

“Vẫn tốt.” Ta chạy sang một bên lần mò đồng chiến lợi phẩm, tìm xem có thấy thứ đồ thú vị, hữu ích nào không.

“Vậy lại đây cho ta ôm một chút...”

Ta dừng tay, cảnh giác nhìn hắn, theo bản năng nhìn về tay hắn, nhớ tới đêm qua trên mạn thuyền bị hắn ôm vào lòng, gần như là vuốt ve, mon trón ...*(ko muốn dừng từ sờ soạng ;)))* Mặt ta lại bắt đầu nóng lên

« Không muốn ! » Ta từ chối thẳng thừng.

Hắn chắc là đoán được ta đang nghĩ cái gì, mỉm cười nói: “Ta cam đoan không có những hành vi như tối qua nữa.”

« Không muốn ! » Ta rất có tiết tháo.

« Thân thể ta không thoải mái lắm... » Hắn đỡ khổ nhục kế.

Ta cảm thấy hắn thực sự có chút không thoải mái, nhưng hắn cũng chẳng chịu nói là không thoải mái chỗ nào.

Ta rón rén tới gần, đột nhiên hắn vươn mình về phía trước, thế là bị tóm gọn rồi ! Ta hoảng hốt, vùng vẫy loạn xạ, liền bị hắn ấn ngược trở lại trên ghế. « Ngoan, ôm một chút là được rồi ... » Hắn nhẹ nhàng vỗ về lưng ta, “Đậu Đậu vừa thơm tho, vừa mềm mại, ôm thật ấm áp.”

Kỳ thật, để hắn ôm cũng rất ấm áp. Lòng ta nghĩ vậy.

Thấy hắn quả thật không có hành vi khiếm nhã nào, ta mới thả lỏng một chút, mặc cho hắn ôm, hắn nhắm mắt lại, gối đầu lên vai ta ; lúc hít thở, lồng mi dường như hơi rung động. Ta không thể không thừa nhận, nam nhân này có cái vẻ ngoài tuấn mỹ khiến người ta phải đổ ky, hôm nay trên đường, bao nhiêu nữ tử hoặc là lén lén lút lút hoặc là quang minh chính đại nhìn hắn, hắn lại hình như chẳng ý thức được, cũng có thể đã quen được chiêm ngưỡng như vậy rồi.

Hai tay ta ôm cổ hắn, học theo hắn, nhẹ nhàng vỗ về lưng hắn. Khóe miệng hắn cong lên, tay đang ôm ta vòng lại chặt hơn một chút.

Rất nhiều lúc ở cùng hấn, ta đều hy vọng thời gian có thể ngưng đọng tại giây phút đó thôi.

Đáng tiếc trời không chiều lòng người, hơn nữa, thường là theo hướng cực đoan chẳng như mong muốn.

Đêm tối, trên mặt sông, không biết từ nơi nào hiện ra vài chiếc thuyền, mấy tên cướp vật nhảy lên thuyền chúng ta, vung đao loạn xạ nói: “Đừng mạnh động! Cướp đây ! » [:)])]

Ta im lặng liếc bọn chúng một cái, lại cúi đầu nhìn Bùi Tranh, hấn một cái lông tơ cũng chả thèm động đậy : “Này, bọn chúng tới cướp kia.”

Bùi Tranh nhú nhú mày, “Uhm, vậy cứ cho bọn chúng cướp.”

Ta cũng nhú mày. « Ngươi không phản kháng một chút sao ? Không phải võ công ngươi giỏi lắm sao ? Nhị cha đều đã dạy hết cho ngươi rồi mà?”

Bùi Tranh khề thờ dài, mở to mắt ngồi dậy, nhìn quanh bốn phía rồi nói: “Đều tại nàng ban ngày quá phô trương, người ta đã bảo tiền tài không nên để lộ, bây giờ thì đã rước cường đạo lên thuyền rồi.”

Ta đẩy đẩy hấn. “Ngươi còn chưa động thủ sao?”

Lúc trước, ta rất là tin tưởng hấn, tuy rằng cũng chưa từng chính mắt thấy hấn tự mình ra tay, nhưng hấn dù sao cũng là học trò đắc ý của Nhị cha, hướng hồ lần trước bị nhiều người tấn công như vậy hấn vẫn có thể an toàn mà thoát ra, đối phó với vài tên trộm vặt này chắc cũng dễ thôi. Ai biết hấn lại nhún vai : « Thôi đi, đưa tiền trừ họa đi.”

Đồng đồ hồ lớn ta mua bọn chúng chả thèm để ý, trực tiếp tìm Bùi Tranh đòi tiền mặt. Bùi Tranh vô cùng hào phóng giao ra một xấp ngân phiếu, đám cướp vật này vừa nhìn thấy con số trên mặt ngân phiếu, mắt đều tròn tròn cả ra.

Hai kẻ cầm đầu trao đổi ánh mắt, hình như còn do dự cái gì, lại thấp giọng bàn bạc.

« Bọn chúng đang nói gì ? » Ta hỏi Bùi Tranh, thính lực của hấn rất tốt.

« Một tên nói, chúng ta không giàu cũng là nhà quyền quý, không nên gây chuyện. Tên kia nói, không làm thì thôi, đã làm phải làm đến cùng, tránh chúng ta quay lại báo thù, phải giết sạch sẽ.”

Ta im lặng một lúc, nói: “Bùi Tranh, ngươi thực là một tên tiểu bạch kiểm.”

Bùi Tranh nói : « Ta thích nàng gọi ta là Tranh Nhi cơ. »

Đám cường đạo kia sau khi bàn bạc cho ra quyết định – giết!

Bùi Tranh giờ là bị ép không ra tay cũng không xong. Một tên cướp vung đao xông tới, hấn tùy ý né mình, đoạt đao của đối phương, một đao chém xuống giải quyết một tên, đám cướp kia nhất thời chấn động.

Bùi Tranh miễn cưỡng nói : « Cầm tiền rút đi, ta không thèm chấp bọn bay; chộc giận ta, một người cũng không thoát được.”

Những kẻ đó đương nhiên không tin, xông lên như ong vỡ tổ, Bùi Tranh tung hai ba chiêu giải quyết xong bốn năm tên, mấy kẻ còn lại rút cuộc cũng biết sợ, hô một tiếng “Rút”, đi còn nhanh hơn cả đến.

Ta từ sau lưng Bùi tranh nhô đầu ra, giận dữ nói: “Sao lại không đuổi theo! Còn ngân phiếu thì sao?”

Bùi Tranh bất đắc dĩ nói : « Đậu Đậu Thật ra, ta không biết bơi ... »

« A ... » Ta ngậy ngẩn, nghiêng đầu nhìn hấn , “Là thật sao?”

« Hơn nữa, công phu trên nước cũng kém, ngồi đây giết địch còn được, chứ đi đi lại lại, sẽ không thể dụng lực được. » Bùi Tranh bây giờ mới nói thật.

« Khó trách ... » Ta ngó nghiêng bốn phía, « Chúng ta nên làm gì bây giờ ? » Phu thuyền với hạ nhân hình như bỏ trốn rồi ...”

Những kẻ đó bơi thật giỏi, thấy tình hình không ổn liền trốn luôn, quả nhiên chẳng có đạo đức chi cả.

« Tranh Nhi ... » Ta đem hy vọng giao cả cho hấn, “Ngươi chắc biết chèo thuyền chứ?”

« Gọi Tranh ca ca cũng vô dụng.” Bùi Tranh thờ dài, « Việc này ta không thể ...”

Ta cuối cùng cũng hiểu, Bùi Tranh cũng không phải vạn năng.

Hấn chơi cờ không giỏi, bơi không giỏi, lại còn không biết chèo thuyền!

Một con thuyền chẳng người chèo lái trôi nổi giữa dòng, trên thuyền nằm năm cỗ thi thể, hai người còn sống thì đang hai mặt nhìn nhau, mờ mờ mịt mịt.

«Ngươi nói xem chúng ta có thể gặp được thuyền khác đi ngang qua không?»

Bùi Tranh nói : « Tùy vận may thôi Trước khi vận may đến, Đâu Đâu, chúng ta hãy cứ ngủ một giấc đã. »

Bùi Tranh vẫn là Bùi Tranh, nằm cố thì thể nằm xung quanh mà hấn vẫn còn muốn ôm ta ngủ !

Ta đẩy hấn ra, buồn bực đá chân.

« Đâu Đâu, đừng tức giận » Hấn vẫy vẫy tay với ta, cười nói, “Bọn hải tặc này tuy bơi giỏi, nhưng cũng chả làm được trò trống gì, vùng này cũng chưa nghe qua là có hải tặc hoành hành, hơn nữa lại là đầu mối giao thông then chốt, thuyền lui tới rất nhiều, đừng lo, muộn nhất là tối trưa mai, chắc chắn có thuyền ngang qua.”

“Thật sao ?” Ta nghi hoặc nhìn hấn.

Bùi Tranh gạt đầu chắc chắn, nói: “Cho nên, lại đây, để ta ôm một chút.”

Bùi Tranh nói thật không sai, trời mới tờ mờ sáng, đã có một chiếc thuyền lớn đi ngang qua.

Chiếc thuyền kia dừng lại ở gần thuyền chúng ta, sóng lớn ụp tới suýt nữa làm lật con thuyền nhỏ. Bùi Tranh nhìn ký hiệu trên thân thuyền, mặt dần dần nghiêm lại.

Ký hiệu kia ta cũng nhận ra, là chuyên dùng cho hoàng thất, mà từng nhánh lại mang ký hiệu có chút khác nhau. Ký hiệu này là thuộc dòng dõi Nam Hoài Vương.

Phía nam nhiều đường thủy, mà vùng đất phong của Nam Hoài vương cũng được xưng là miền sông nước. Trăm năm trước, khi Nam Hoài Vương giúp Cần Vương giải vây cho đề đô , đã được ban thêm vài trăm dặm đất, đóng đô nơi cửa khẩu của 8 thành duyên hải, trong hoàng tộc là dòng dõi có thực lực hùng hậu nhất, xưa nay có tiếng là “Hải vương”.

Mà bây giờ trên thuyền, lại là một thiếu nữ.

Cô gái kia ta mới chỉ nghe qua tên nàng, nhưng đã hai lần mạo danh.

Cô Tô quận chúa, Lư Lãng

Bạn đang đọc truyện *Quả Nhân Có Bệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 33: Hợp hoan

Từ tế mà nói, ta và Lư Lãng dù chưa gặp mặt nhưng cũng thật có duyên.

Nam Hoài Vương từng tới phủ Tô Quân cầu thân, nhưng đã bị uyển chuyển cự tuyệt, hai người suýt nữa đã kết mối lương duyên. Mà chuyện ở Tiểu Tần cung kia, ta mạo danh nàng tâm hoan tác lạc, vừa vận bị Bùi Tranh bắt gặp, Tiểu Tần cung vàng thau lẫn lộn (*long xà hỗn tạp*), tự nhiên sẽ có kẻ lăm chuyện đem việc này truyền ra ngoài, bởi vậy mà chuyện không thể không nói giữa Cô Tô quận chúa Lư Lãng và Bùi tướng đã có vài phiên bản lưu truyền trong dân gian.

Giờ này khắc này, thấy đương sự, hơn nữa lại trong tình cảnh này, tâm tình ta thật phức tạp.

Sắc đẹp của Lư Lãng ta có được nghe nói, nhưng trăm nghe không bằng một thấy, nàng có nét uyển chuyển mềm mại đặc trưng của nữ tử Giang Nam, nhu mà không mị, diễm mà không tục, mỗi động tác giờ tay nhấc chân đều toát ra khí phái quý tộc, lại không làm người ta cảm thấy khó gần, khách quan mà nói, quả thật không thẹn với danh hiệu đệ nhất mỹ nữ.

Chủ quan mà nói, ta cảm thấy cũng chỉ đến thế mà thôi.

Đôi mắt sắc như nước của Lư Lãng lướt qua lướt lại trên mặt Bùi Tranh một lát, hơi hơi do dự mở miệng nói: “Ngài là ... Bùi tướng?”

Bùi Tranh nhú mi, cũng không phủ nhận, chấp tay cười nói: “Chịu ơn quận chúa cứu giúp.”

Lư Lãng nhìn hấn có chút bất ngờ, lại đảo mắt sang nhìn ta, : “Vị này là”

Ta còn chưa nói gì, Bùi Tranh đã trả lời giúp: “Xá muội, Bùi Sanh.”

Trong lòng ta khẽ động, từ từ bày ra một nụ cười mỉm “nhỏ nhà lịch sự” theo phong cách Bùi Sanh. “Bùi Sanh xin chào quận chúa.”

Thời điểm này, “Quả nhân” nên ở đế đô, xuất hiện ở đây chỉ có thể là Bùi Sanh. Ta và Bùi Sanh tuổi tác xấp xỉ, Bùi Sanh nhiều năm đều ở trong cung, Lư Lãng lại chưa bao giờ đến đế đô, tất nhiên không thể biết bộ dạng Bùi Sanh ra sao rồi.

Nhưng nàng ta lại đã gặp Bùi Tranh khi nào?

Bùi Tranh cũng có nghi vấn giống ta, “Quận chúa đã gặp hạ quan rồi ư?”

Lư Lãng mỉm cười: “Trong hôn lễ của Phụng tiểu Hầu gia ngày trước, Bùi tướng đích thân tới chúc mừng, Lư Lãng khi đó cũng có mặt, có lẽ Bùi tướng không nhớ rồi.”

Bùi Tranh ngẫm nghĩ một hồi, gật đầu cười nói: “Là hạ quan thất lễ, không nghĩ là cách nhiều năm như vậy, quận chúa vẫn nhớ rõ. Năm đó, hạ quan vẫn chưa ra làm quan.”

“Lư Lãng còn nhớ rõ, Bùi tướng khi đó lấy thân phận là đồ đệ của Thẩm tướng đi tới cùng với Mặc Duy - Mặc đại nhân. Ngày đó phụ vương đã nói với ta, thiếu niên kia chắc chắn không phải kẻ tầm thường (*vật trong ao*), hôm nay quả nhiên đã là quan nhất phẩm.” Lư Lãng tán thưởng Bùi Tranh không chút che giấu, cũng chẳng biết là do lễ phép khách khí, hay là thật tình ca ngợi hẳn.

Bùi Tranh mỉm cười, nói: “Ông chủ quá khen.”

“Ca ca.” Ta cố giấu vẻ không tự nhiên, nhỏ nhẹ gọi Bùi Tranh một tiếng, “Bên ngoài gió lớn, không bằng vào bên trong nói chuyện tiếp.”

Bùi Tranh mỉm cười liếc ta một cái, quay đầu nói với Lư Lãng: “Đêm qua gặp phải cường đạo, tuy rằng đã đánh lui rồi, phu thuyền lại đều đã chạy mất, may mà gặp được quận chúa.”

Lư Lãng dẫn chúng ta vào trong, quay đầu hỏi Bùi Tranh: “Bùi tướng giờ này không phải nên ở đế đô sao?”

Bùi Tranh nói dối thật trơn tru. “Lẽ ra là như thế, nhưng vì sắp tới hôn lễ, mà cao đường lại chẳng có, một là vì lễ, hai là vì tình, hạ quan và xá muội cùng xuống phía nam để đón linh vị cha mẹ, không ngờ trên đường lại gặp phải kiếp nạn này.” Lời nói dối này, nghe sao lại giống thật.

Lư Lãng nhìn qua có vẻ đã tin, mỉm cười nói: “Lòng hiếu thảo của Bùi tướng, khiến người ta cảm động.”

Thuyền của Nam Hoài Vương, độ xa hoa thoải mái vượt xa xe ngựa trong phủ Bùi Tranh, cái gì cần có đều có, thứ không cần có cũng có, ta nhìn cái chuồng ngựa kia, nhất thời có chút xúc động bùi ngùi.

Một trận náo động đêm qua, phu thuyền và hạ nhân đều nhân cơ hội đó trốn mất, Bùi Tranh lại mang theo một con ngựa to lù lù, động vật còn được coi trọng như thế, người lại càng khó phải nói a.

Ta hỏi Lư Lãng: “Thuyền của quận chúa hướng về đế đô sao?”

Lư Lãng gật đầu nói: « Đúng vậy. Hôn lễ của bệ hạ sắp tới, Lư Lãng thay mặt phụ vương tới trước chúc mừng.” Lại quay đầu hỏi Bùi Tranh, “Bùi tướng còn nhớ rõ lũ cường đạo đêm qua có gì đặc trưng không? Lư Lãng sai người báo quan phủ tức nã.”

Đêm qua trăng mờ gió rít, đúng là thời cơ tốt để giết người phóng hỏa, ta cũng chẳng thể nhìn rõ diện mạo những kẻ đó. Bùi Tranh nói: “Thứ những kẻ đó cướp đi đều là ngân phiếu thuộc ngân hiệu của hoàng gia, trên mặt đều có ký hiệu đặc thù, mệnh giá thấp nhất cũng là năm trăm lượng, không có quan ấn của bản quan chứng nhận thì không thể sử dụng. Nếu có người trong phố nhìn thấy ngân phiếu như vậy, tự nhiên sẽ biết mà báo quan phủ.”

Chả trách, Bùi Tranh đêm qua bày ra bộ dạng vui vẻ thoải mái “Tiền tài là vật ngoài thân”, hóa ra là một đồng ngân phiếu có cướp đi cũng chẳng dùng được.

Lư Lãng sai người đi báo tin cho quan phủ địa phương xong, lại nói với Bùi Tranh: “Nếu có chút manh mối, sẽ báo cho Bùi tướng trước tiên. Hai vị chắc là một đêm rồi chưa ngủ, không bằng hãy cứ lên thuyền nghỉ ngơi đã.”

Chiếc thuyền quý này có ba tầng, phòng vô số kẻ, Lư Lãng sai hạ nhân dẫn chúng ta xuống tầng hai, sắp xếp cho hai phòng liền nhau.

Ta quả thực mệt mỏi, khó chịu, chỉ rửa mặt chải đầu qua loa rồi lên giường nghỉ ngơi, được một lát đã vào mộng đẹp, mơ mộng một hồi chẳng kể thời gian trôi qua.

Lúc tỉnh lại, đã là chạng vạng. Thuyền bỏ neo ở bến tàu, lại là trấn Bằng Lai, ta với nơi này cũng có ràng buộc thật sâu a

Bằng Lai trấn tuy là đầu mối then chốt, thuyền qua lại rất nhiều, nhưng chẳng thuyền nào có thể so với chiếc thuyền quý giá của Nam Hoài Vương. Người nghỉ chân trên bến tàu vậy lại xem không ít, nhưng rất nhanh đã bị sơ tán, tản ra.

Ta đứng bên cạnh Bùi Tranh nhìn xuống, thấy có khoảng 10 tên sai dịch đang tách đám người ra, một chiếc kiệu quan dừng lại trước đầu thuyền, nhìn tình hình này, chắc chắn là quan trên ngũ phẩm.

Vì đang đứng khá xa, nhìn không rõ bộ dạng, nhưng có nghe hẳn tự giới thiệu: “Hạ quan, Tào Nhân Quảng, bái kiến Thừa tướng, quận chúa!”

Tào Nhân Quảng, Giang Hoài chuyển vận sứ! (một chức quan chịu trách nhiệm về việc vận chuyển đường thủy trên sông Hoài – con sông bắt nguồn từ Hà Nam, chảy qua An Huy và Giang Tô, TQ. Cre: Lạc Việt :D)

Dưới triều Minh Đức, việc vận chuyển muối và sắt hầu hết đều do trọng thần đảm nhiệm, Phụ quân ta cũng từng kiêm nhiệm chức chuyển vận sứ, sau đó chức năng thay đổi, chuyển vận sứ không chỉ phụ trách thuế má đường thủy, lại kiêm thêm việc cai quản địa phương, trở thành trưởng quan lớn nhất quận. Tên Tào Nhân Quảng này đang nhậm chức Giang Hoài chuyển vận sứ, phạm vi quyền lực có thể chạm tới vùng giáp ranh đế đô, trong tất cả những chuyển vận sứ ở Trần quốc, là kẻ quan trọng nhất.

Phẩm trật tuy rằng không cao, nhưng tiền bạc qua tay lại như nước sông này - cuộn cuộn không ngừng, đang nắm thực quyền, là một kẻ vô cùng hám những chuyện béo bở, lại không biết có chuyện gì mà thái độ của hắn với Lưu Lăng vô cùng khép nép, thậm chí còn hơn cả đối với kẻ làm thừa tướng dưới một người trên vạn người như Bùi Tranh.

“Hạ quan không biết quận chúa, Thừa tướng giá lâm, không nghênh tiếp từ xa, mong các vị lượng thứ.” Tào Nhân Quảng đã ngoài 50, gầy gò quá thước, nịnh hót cũng không có vẻ lộ liễu quá đáng, nhưng cũng là một tay lão luyện trên quan trường.

Lưu Lăng sớm đã sai người báo cho quan phủ địa phương hạ lệnh tróc nã lũ cường đạo dám mạo phạm đương triều thừa tướng, lệnh này vừa ban, lập tức kinh động trưởng quan một quận – Tào Nhân Quảng đây, khiến hắn phải đích thân đến nghênh giá.

Bị tên này hoàn toàn phốt lờ, ta có chút cảm giác khó chịu, kéo kéo tay áo, mặt không biến sắc tiếp tục quan sát.

Cái gọi là phép vua thua lệ làng (cường long không áp địa đầu xà), bây giờ ta cuối cùng cũng biết. Bùi Tranh ở đế đô hô phong hoán vũ ra sao, đến nơi này, tiếng nói còn chẳng có trọng lượng bằng Tào Nhân Quảng. Nhưng tiếng nói Tào Nhân Quảng có lớn, cũng chẳng so được với chỉ một ánh mắt của Lưu Lăng.

Nghe tiếng đàn mà hiểu rõ nhĩ ý, Tào Nhân Quảng cứ như cái áo bông nhỏ thân thiết của Lưu Lăng vậy, mỗi một ánh mắt, một động tác, khiến ta không thể không hoài nghi, kỳ thật Tào Nhân Quảng chính là cha thân sinh thất lạc của Lưu Lăng đi

“Nam Hoài Vương được xưng là Hải vương, khổng chế lưu vực ba con sông, thậm chí cả vận chuyển đường biển và thuế má, chèn ngay trên hòng Tào Nhân Quảng, Tào Nhân Quảng dựa hơi Nam Hoài Vương mới sống được, đương nhiên phải bợ đỡ Cô Tô quận chúa rồi.” Bùi Tranh cầm chén trà che miệng, khẽ nói với ta.

Ta cực nhanh liếc hắn một cái, môi khẽ động, nhỏ giọng trả lời: “Mấy năm nay Nam Hoài Vương làm người an ổn, trầm tĩnh, sưu thuế nộp lên trên kịp thời, lương thực sản xuất ở Giang Hoài đều chuyển tới đế đô, ba quận quanh đế đô cũng chưa từng thiếu lương thực, có vẻ hai bên hợp tác vui vẻ nhỉ?”

Môi Bùi Tranh khẽ nhếch lên chút ý cười nghiền ngẫm, nhẹ nhàng lắc đầu, cũng không giải thích.

Tào Nhân Quảng làm việc cũng coi như nhanh chóng, không quá nửa ngày đã đem lũ cường đạo đang bị tróc nã kia về quy án, ngân phiếu mấy ngàn lượng lại về tay chủ cũ. Bùi Tranh tên này, hôm đó vội vàng xuất môn lao tới ngoại thành, lại còn mang theo trên người đồng ngân phiếu lớn như vậy, thật sự là phong, tao đi.

“Đám cường đạo này gây hại một phương, thậm chí còn cả gan mạo phạm Bùi tướng, tội không thể tha. Xử trí ra sao, Bùi tướng toàn quyền định đoạt!” Tào Nhân Quảng nói nghe thật chính đáng, nghiêm khắc.

Bùi Tranh cười nói: “Tào đại nhân, triều ta có pháp luật, là pháp trị, không phải một người tự mình định đoạt, há có thể để bản quan nói như thế nào liền theo thế ấy? Đương nhiên nên giao cho quan phủ, theo luật mà xử trí.”

Tào Nhân Quảng sừng sốt một chút, phản ứng cũng coi như nhanh, ha ha cười gượng nói: “Bùi tướng nói phải, là hạ quan nhất thời nói lỡ. Người đâu, đem những kẻ này nhốt vào thiên lao!”

Việc này ta cảm thấy có chút kỳ quái. Lời này, nếu là Tô Quân nói còn hợp lý, Bùi Tranh làm người có tiếng hống hách, ngang ngược, khi nào thì đã thật sự tôn trọng luật lệ Đại Trần rồi?

Ta lén lút quan sát vẻ mặt của hắn, tính đi tính lại, vẫn không đoán ra cách nghĩ của hắn.

Đêm xuống, chúng ta liền ở lại trong quan sở, Tào Nhân Quảng lễ phép chu đáo, vô cùng ân cần đến từng li từng tí, Bùi Tranh cũng thật biết điều, đối với thết đãi của Tào Nhân Quảng, hắn đều nhận hết.

“Bùi tướng là lần đầu tiên đến Bằng Lai, Bằng Lai chúng thần giàu có về thứ gì, Bùi tướng biết chứ?” Tào Nhân Quảng tươi cười, ý vị sâu xa.

Bùi Tranh gấp quạt, nhẹ vỗ tay tán thưởng, ra vẻ không biết, mỉm cười hỏi: “Là cái gì?”

Mỹ nhân, bạc và tham quan

Ta cùng mặc niệm theo Tào Nhân Quảng một lần.

“Lầu Thiên Hương Sắc ở trấn Bằng Lai, ca múa nổi danh tuyệt diệu, đã đến Bằng Lai thì đều phải tới đó một chuyến, không chê vào đâu được.”

Ta nghe xong lời này, nhìn không được vội ho một tiếng, xem lời: “Tào đại nhân, ca ca ta là người sắp được lập làm Phụng quân, tới chỗ yên hoa loại

này, sợ là không hợp lễ pháp.”

Tào Nhân Quảng liếc ta một cái, “Lầu Thiên Hương Sắc không phải chốn yên hoa bình thường, cô nương ở đó bán nghệ không bán thân, chỉ thường phong nguyệt, phẩm thi từ, những nơi tầm thường há có thể so sánh?”

Bùi Tranh cũng gật đầu phụ họa : “Tào đại nhân nói phải.”

Ta hung hăng đạp chân hấn, ra sức nghiêng, mặt không đổi sắc mỉm cười: “Thì vậy đi, ca ca và Tào đại nhân đi sớm về sớm, thân thể ta không khỏe, đi nghỉ trước.”

Lưu Lăng nói: “Ta cũng ở lại quan sô.” Lúc nói, đầu mày khẽ nhíu lại.

Đội Bùi Tranh vào Tào Nhân Quảng rồi đi, Lưu Lăng mới quay đầu hỏi ta: “Bùi cô nương, Lưu Lăng ở Cô Tô có nghe được lời đồn đại ở đề đô, nói ta từng cùng Bùi tướng tới Tiểu Tần Cung chơi, cô có biết lời này từ đâu mà có không?”

Tìm ta khẽ nẩy, mỉm cười bình tĩnh nói: “Sợ là kẻ xấu bụng miễn cưỡng gán ghép thôi. Ông chủ ở tận Giang Lăng, làm sao có thể xuất hiện ở đề đô được?”

Lưu Lăng mày liễu hơi nhíu, nói: “Không có lừa sao có khói? Lưu Lăng xưa nay giữ mình trong sạch, quý trọng thanh danh, nếu có kẻ có ý hãm hại, Lưu Lăng tuyệt không bỏ qua.”

Ta ha ha cười gượng. « Đương nhiên, đương nhiên ... »

Chẳng qua là lời đồn thổi nhảm nhí, quả nhân bị dân gian truyền thành cái dạng gì rồi, nếu cái gì cũng nghiêm khắc tra xét, đề đô sớm đã máu chảy thành sông. Cái gọi là trong bụng tể tướng có thể chống một con thuyền thì bụng quả nhân đây ít ra cũng có thể chống được hai chiếc thuyền. *(câu này có lẽ để chi lòng dạ rộng rãi :)))*

Tên tể tướng trong bụng có thể chống một chiếc thuyền kia, to gan lớn mật không coi quả nhân ra gì mà đi tầm hoan tác lạc. Ta cắn răng, cười mỉm mỉm chúc Lưu Lăng ngủ ngon, rồi trở về phòng mình. Vì ban ngày ngủ nhiều quá, bây giờ lên giường lại không ngủ được, lăn qua lộn lại, bị một đồng ý nghĩ linh tinh quấy rầy đến khó chịu.

Bùi Tranh sau khi lên bờ rõ ràng là có tinh thần rồi, cũng có sức lực đi tìm nữ nhân rồi. Đêm hôm đó, hẳn có thể đột nhiên dừng lại buông ta ra, ta vẫn là có chút bất ngờ. Tuy rằng lúc ấy, nếu hẳn thật muốn ta, ta cũng sẽ không cho, nhưng việc ta cự tuyệt và hẳn buông tha cho, rốt cuộc vẫn là hai chuyện khác nhau. Cái sau làm cho ta đau lòng hậm hực rất nhiều...*(ý là việc bạn Tranh tha cho ý :)))*

Trăng treo trên đầu ngọn liễu, trăng tựa trên lầu phía Tây, đến tận đêm khuya, ta mới nghe được có tiếng bước chân nhẹ nhàng như có như không từ xa tới gần.

Cửa cách vách bị mở ra, hình như có người đỡ Bùi Tranh vào phòng, kêu thất thanh một tiếng: “Bùi tướng, cẩn thận bậc thang.”

“Không sao, không sao ...” Giọng Bùi Tranh rõ ràng có chút ngà ngà say, “Các người đều lui xuống đi.”

Đội những người đó đều lui hết ra, bốn phía lại yên tĩnh, ta mới lên lút mò mẫm đi ra ngoài, trốn vào phòng Bùi Tranh.

Một luồng hơi đặc mùi rượu phả thẳng vào mặt, khiến ta nhăn mặt nhăn mũi.

Áo khoác Bùi Tranh vắt ở một bên, hẳn mặc trung y màu trắng nằm nghiêng trên giường, tiếng hít thở nặng nề. Ta tiến lên hai bước, đá đá cẳng chân hẳn, đề thấp giọng, lạnh lùng nói: “Đừng làm bộ, dậy đi!”

Bùi Tranh khẽ hừ một tiếng, vẫn không nhúc nhích như trước.

Ta lại đá thêm mấy đá, tức giận nói: “Đây là lệnh của quả nhân, người dám kháng chỉ sao!”

Mắt phượng hơi hé mở, ánh mắt thấm men rượu mà lẫn lẫn ngọn sóng, ướt át mà ái muội. Ta kéo cổ tay hẳn, nói: “Ngồi dậy nói chuyện. Tào Nhân Quảng nói cho người những chuyện gì?”

Sức lực hẳn lớn hơn, ta kéo hẳn không nhúc nhích, ngược lại còn bị hẳn kéo nhẹ một cái, đã ngã thẳng vào trong lòng hẳn, cánh tay trái hẳn vòng trên lưng ta, tay phải nhẹ nhàng vỗ vỗ lưng, hơi thở nóng bỏng phun bên tai ta, nhẹ giọng nói: “Dịu dàng một chút, ta say thật.”

Hai tay ta đẩy ngực hẳn ra, gầy dựa muốn đứng lên, vạt áo ma sát, phát ra tiếng sột soạt ái muội. Bùi Tranh vẫn nhắm mắt, siết chặt thắt lưng ta, nghiêng người một cái, ấn ngã ta vào phía trong giường.

“Đừng ở trên mình nam nhân xoay tới xoay lui.” Giọng hẳn có chút khàn đục, “Nhất là nam nhân say rượu.”

Ta bất động, hừ một tiếng: “Người cũng coi là nam nhân sao? Có phải A Tụ hạ thu được với người không?”

Cái gọi là thu được, chính là thuốc giải xuân được, nhưng nếu phản tác dụng, sẽ khiến người ta không còn tính người, thời gian dài ngắn, phụ thuộc vào lượng thuốc, ta nghĩ ngờ sâu sắc là A Tụ đã cho hẳn lượng thuốc có tác dụng cả đời. (*)

(*) *Hí hí, cái này phải đã tạ nàng Lộng Nguyệt, câu này trong bản convert lẫn bản online đều bị omit một chữ cực kỳ quan trọng, mình chịu không đoán ra tác dụng của thu được ... đình từ này mấy hôm rồi, gõ cửa mấy nhà hỏi, cuối cùng đã có lời giải đáp từ nàng Lộng Nguyệt: "Là thuốc giải của "xuân dược", có tác dụng ngược lại. Nam nhân mà dùng thu được thì sẽ ... trên bảo dưới không nghe, lực bất tòng tâm ;;) "*

Bùi Tranh khó chịu cười một tiếng, “Đậu Đậu, sao nghe giọng nàng có vẻ có rất nhiều oán hận căm phẫn vậy?”

“Người đa nghi rồi.” Ta quay mặt đi, tránh hơi thở thiêu đốt của hắn, “Ta chỉ tới hỏi người chuyện Tào Nhân Quảng thôi.”

Hắn vốn không thích phong nguyệt, có thể thân mật với Tào Nhân Quảng, đương nhiên có ý đồ khác.

“Ta không thích ở trên giường mà bàn luận công sự với nàng.”

“Vậy người từ trên giường lăn xuống đi.”

“Nàng bỏ được sao?”

« Bỏ ... a a ... » Lời còn chưa dứt, đã bị hắn lấy môi che miệng lại, môi còn không kịp khép lại, phòng tuyến đã bị hắn công phá, đầu lưỡi quần quýt, hương rượu nồng trong miệng hắn truyền sang, khiến ta mê muội. Hắn xoay người phủ lên trên người ta, tay phải rút trâm cài tóc của ta, mười ngón thon dài xuyên qua làn tóc nâng gáy ta lên, cảm giác tê dại từ đỉnh đầu truyền dọc sống lưng, khiến ta vô thức mà co ngón chân lại. Hơi thở Bùi Tranh nặng nề, thở hỗn hển khê cần, hôn vành tai ta, xương quai xanh, tay trái linh hoạt cởi bỏ nút áo, lòng bàn tay dán theo thắt lưng mà đi lên, vuốt ve tấm lưng mượt mà, trần trụi.

“Đậu Đậu ...” Giọng Bùi Tranh thì thầm khàn đục, hòa lẫn tiếng thở hỗn hển, hắn kéo yếm của ta xuống, những nụ hôn nóng bỏng in lên ngực. “Nàng bỏ được sao...”

Ta tránh một hồi, đẩy hắn ra, lại bị hắn tóm được cánh tay, áo ngoài hoàn toàn bị kéo xuống. Ta ngoạm một miếng ở đầu vai hắn, nghe thấy hắn thét lớn một tiếng; cổ kiềm nén tình, đục; giọng khàn đục nói: “Cả một buổi tối ... Ta dùng nội lực ngăn chặn được tính, lại bị nàng dễ dàng phá bỏ...”

“Người là do trúng hợp hoan tán mới hôn ta ôm ta!” Ta giãy dụa muốn đẩy hắn ra, da thịt trần trụi cọ xát quần áo của hắn, mang đến khoái cảm kỳ lạ.

Bùi Tranh khê thờ dài, nhưng cũng không buông ta ra, chỉ nói: “Nàng làm sao lại không hiểu...”

Hắn khê cần vành tai ta, giọng khàn khàn: “Nàng mới là hợp hoan tán của ta.”

Bạn đang đọc truyện *Quả Nhân Có Bệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 34: Đông thống (*)

Dục vọng của hắn đặt giữa hai chân ta, gạt bỏ sự lên án của ta lúc trước.

Ta bỗng nhiên phát hiện, nếu hắn thật sự muốn ta, ta căn bản không phản kháng nổi, bất luận là về sức lực hay khí thế.

Cảm giác xa lạ như từng đợt sóng biển tràn bờ gột rửa từng tế bào cơ thể, những nụ hôn của Bùi Tranh rải tới chỗ nào là như dấy lên ngọn lửa nơi đó, thiêu đốt khiến ta miệng nóng lưỡi khô. Ta nhắm nghiền hai mắt, ngẩng cổ, nức nở một tiếng, khó chịu mà cuộn người lại dưới thân Bùi Tranh. Quần áo hỗn độn, khó che đậy thân thể, so với lần trước ở trên thuyền lại càng kích thích mãnh liệt hơn, khiến phía sau lưng ta cứng lại, hai tay nắm chặt đầu vai hắn, giống như người đang trôi nổi giữa biển khơi túm lấy mảnh gỗ cuối cùng vậy.

Bàn tay vói lớp chai thô ráp nhẹ nhàng vuốt ve làn da mỏng dưới chân ta, nơi đầu gối nhẹ nhàng nâng lên một chút, cơn mưa hôn rải xuống chẳng bỏ sót chỗ nào. Ta há miệng thở hỗn hển, mờ mờ mịt mịt mờ mắt cúi đầu nhìn, trước mắt lại như phủ một làn sương trắng mờ ảo, cái gì cũng chẳng nhìn rõ.

“Buông ... ra...” Ta vô lực đạp chân xuống.

Hai tay Bùi Tranh lướt xuống bên eo ta, nhẹ nhàng nắm lấy, ngẩng đầu nhìn ta, trong đôi mắt đen láy tình, dục cùng dấy lên, ánh mắt khê chuyển, giọng hắn khàn đục: “Thật muốn ta buông ra? Rõ ràng là tay nàng đang nắm chặt vai ta đó thôi...”

Tay ta giống như bắt ngờ chạm phải bông, rút phắt về, đầu ngẩng mạnh về sau, cốp một cái vào thành giường, đau đến mắt thấy sao bay đầy trời; tình, dục cũng chẳng còn ý nghĩa gì nữa.

Hai tay ta ôm chặt đầu co vào một góc, rom róm nước mắt, ai oán lắm lắm. Bùi Tranh vươn người tới, kéo tay ta ra, nhẹ nhàng chạm vào gáy ta, ta á một tiếng, run rẩy nói: “Đau ...”

Bùi Tranh thở dài, dờ khóc dờ cười rút tay về, cúi đầu hôn nhẹ lên hai má ta, đôi môi khẽ mở, nói: “Nàng ấy, đáng đời.”

Ta còn đang rom róm nước mắt, trừng hấn một cái, hấn cười khẽ, cúi đầu hôn khoeo mắt ta, cảm giác ẩm ướt lướt qua, liếm sạch nước mắt còn đọng nơi khoeo mắt.

Ta run rẩy, yếu ớt nói : « Ta về phòng trước đây. . . »

Cái tay trên lưng kia không có ý muốn buông ra.

Miệng Bùi Tranh vẫn dán trên hai má, trên xương quai xanh của ta mà lưu luyến không rời, hơi thở nóng rực phả trên cổ, bàn tay thô ráp vuốt ve trên lưng ta. “ Ta cứ tưởng, tự mình cho nàng thời gian đủ dài để thích ứng . . . ” Giọng Bùi Tranh vẫn trầm đục như trước, “Ta đã đợi nhiều năm như vậy, vốn có thêm 1 giờ nữa khắc nữa cũng chẳng để ý, để nàng từng chút từng chút một quen với ta, tiếp nhận ta, lưu luyến ta . . . Ta cứ tưởng, bát cháo đậu đỏ này, chắc cũng chín rồi . . . ”

Ta mặt đỏ tai nóng, muốn tránh khỏi môi lưỡi của hắn, bối rối hỏi: “Bùi Tranh . . . Đã có bao nhiêu nữ nhân qua tay ngươi rồi, ngươi mới có thể chòng ghẹo ta thành thạo như thế hả?”

Bùi Tranh khẽ giật mình, lập tức vui đầu ở cổ ta, bả vai run rẩy, cổ nén cười, chỉ thấy lồng ngực truyền đến những rung động nhỏ. Ta ảo não lui về phía sau, lại bị hấn ôm eo kéo về.

“Nếu đây cũng coi như chòng ghẹo, ta đây sớm đã chòng ghẹo nàng rất nhiều năm, chỉ là do nàng ngốc ngếch, đến hôm nay mới phát hiện ra thôi.” Bùi Tranh dịu dàng cười nói: “Thiên thời địa lợi, mỹ nhân trong lòng, Đậu Đậu ngoan, đừng nghĩ đến chuyện chạy trốn. . . ” Động tác của hắn lại chẳng nhẹ dịu như ngừ khi ấy, tay trái nắm chặt hay tay đang muốn dây dưa của ta, ấn trên đỉnh đầu, tay phải vòng chặt thắt lưng ta, nửa người dưới chỉ cách một lớp quần áo mỏng manh mà dán chặt lấy nhau, cảm giác và độ ẩm, chẳng hề giữ lại mà truyền hết sang ta.

Người ta cứng đờ, vừa muốn chạy, lại không dám cử động lung tung, cơ thể như bị lửa thiêu đốt, không nói rõ được là thống khổ hay thoải mái, cảm giác xa lạ khiến ta có chút bối rối, đến lúc này mới biết . . . Đừng có tin tưởng quá vào những thứ viết trong sách (*tần tín thư bất như vô thư*), thứ viết trên giấy đó chung quy cũng quá nông cạn, hời hợt.

Lòng bàn tay dán trên phía trong đùi khẽ vuốt, ta nhắm chặt mắt, trong đầu lờ mờ hiện lên hình ảnh như thế này: phác thảo hình dáng một bàn tay, ngón tay mảnh khảnh, chạm nhẹ lên khu cấm địa chưa từng có kẻ đặt chân.

Sợ hãi

Trong khoảnh khắc xa lạ, kèm với chút đau đớn, cảm giác sợ hãi khiến ta không tự chủ được mà run rẩy, cắn chặt môi, nước mắt tràn khỏi khoé mi, phát ra tiếng nức nở khe khẽ.

Bùi Tranh buông hai tay ta ra, khẽ vuốt sau lưng ta, đem ta ôm vào lòng, nhẹ giọng nói bên tai ta: “Đừng sợ, không đau đâu . . . ”

Hai tay ta ôm chặt lấy vai hắn, đầu ngón tay gần như đâm vào lưng hắn, há miệng cắn lên vai hắn để kiềm chế từ miệng mình phát ra những tiếng ghen ngào cùng rên rỉ.

Tiếng thở dốc hỗn hển ngay bên tai, giọng hắn run nhẹ, khẽ gọi tên ta: “Đậu Đậu . . . Đậu Đậu . . . ” Như là đang kiểm chế, chịu đựng cái gì.

Ta dùng giọng mũi hừ nhẹ đáp trả hắn, những cái vuốt ve trên lưng khiến ta dần thả lỏng thân thể, hai chân không tự chủ hơi hơi mở ra, khiến hắn càng dễ dàng thâm nhập.

Răng nanh ta lưu lại trên vai hắn một dấu răng thật sâu, lấp lánh một mảng nước miếng trên vai, ta nhả ra, chỉ cảm thấy hàm dưới thật đau. Tay Bùi Tranh nắm chặt cầm ta hơi nâng lên, cúi đầu ngậm chặt môi ta, đầu lưỡi dò dẫm tiến vào, liêu chết triền miên . . .

Trong lúc gấn bó dây dưa, ta dường như còn có thể nghe thấy thì thầm khe khẽ truyền lại từ lồng ngực hắn, từng chữ từng chữ, đều là tên ta . . .

Không đau đâu – đây là lời nói dối lớn nhất của Bùi Tranh với ta, một từ cũng không đúng.

Trong lúc ý loạn thần mê, nỗi đau đớn như bị xé làm đôi khiến ta phút chốc tỉnh táo lại, còn chưa kịp kêu đau đã bị hấn nuốt vào trong miệng. Ta giãy dụa muốn lui lại, thắt lưng đã bị ôm chặt lại, Bùi Tranh thở hỗn hển khẽ nói bên môi ta: “Đậu Đậu, đừng lộn xộn, không đau . . . ”

Ta nức nở một tiếng, đau đến cả người đều run rẩy, mồ hôi lạnh túa ra, : “Đi, đi ra . . . ”

Bùi Tranh thôi không tiến vào, nhưng cũng không nghe lời mà lui ra, hay tay khẽ vuốt ve những chỗ mẫn cảm trên người ta, cố làm lạc hướng chú ý của ta: “Đậu Đậu, mở mắt ra nhìn ta. . . ” Giọng hắn như thì thầm mê hoặc, ta không tự chủ được mà nghe lời mở mắt, giữa làn nước mắt mờ mịt lại sa vào đôi mắt cháy bỏng bị tình, đục cùng dây vô của hắn.

“Ôm chặt ta . . . ”

Ta khẽ nức nở mà đặt tay lên vai hắn, áp sát vào lòng hắn, còn đang tưởng hắn cuối cùng cũng buông tha, thì trong nháy mắt, hấn ưỡn người, hấn xuyên qua !

Cảm giác nóng rực như phải bỏng trong chốc lát chiếm gọn thần trí của ta, ta há miệng cắn lên xương quai xanh của hắn, nước mắt lăn chã rơi xuống, thân thể giống như bị cắt làm hai nửa, cái cưa kia còn mài qua mài lại, từng chút đau đớn đều kích thích thần kinh ta vô cùng rõ ràng.

Đây là loại dày vò thể xác, vô nhân đạo nhất mà đời này ta phải trải qua.

Ngoài cắn chết Bùi Tranh, ngoài rơi nước mắt ra, ta chẳng làm được gì cả.

Bùi Tranh đem ta đẩy ngã lên giường, tiếng rên rỉ trầm thấp tràn ra khỏi cổ họng, cúi đầu hôn nước mắt trên mặt ta, khàn giọng nói : « Đâu Đâu, đừng khóc, đừng khóc ... »

Ta hồi hận rồi

Hồi hận lập Bùi Tranh làm Phụng quân.

Hồi hận đã đi cùng Bùi Tranh.

Hồi hận đã vào phòng hắn.

Hồi hận đã chủ động quyến rũ hắn

Ta thật không biết sẽ đau như vậy a !

Trên đây vò này không biết đến bao giờ mới kết thúc, ta mờ mịt nhìn lên trên đỉnh đầu giống như quả cầu lắc lư, khe nứt nở, tận đến khi giữa cơn nóng bỏng nổi lên chút cảm giác ngứa ngáy.

Ta khó chịu rên rỉ một tiếng, cắn chặt môi dưới, Bùi Tranh dường như cảm giác được sự thay đổi của ta, lại ôm chặt ta vào lòng, nâng chân ta lên, để chân ta vòng quanh lưng hắn, gấn bó càng chặt chẽ hơn, ta ôm bờ vai hắn, thuận theo cử động của hắn, sau lưng trên dưới ma sát với đồng chắn đệm, cảm giác như toàn bộ thể giới đều đang lắc lư

“Đâu Đâu Nàng là của ta, chỉ có thể là của ta »

Người ta như chìm trong biển lửa, giữa biển lửa mệnh mông mà chìm nổi, mà bùng cháy, chỉ có thể nghe được tiếng tim đập dồn dập kịch liệt, còn có tiếng Bùi Tranh thì thầm lặp đi lặp lại.

Ta không phải của người

Ta mấp máy môi, lại không phát ra tiếng, nơi sâu nhất trong thân thể đột ngột bị kích thích nóng rực, từng đợt từng đợt co rút, lưng ta cứng ngắc, rốt cuộc không kiềm nén được rên rỉ thành tiếng.

Bùi Tranh phủ trên người ta, thở hổn hển kịch liệt, khẽ cắn vành tai ta. « Nàng trốn không thoát ... »

Ta đâu có muốn trốn chạy, vì cái gì mà ta phải trốn, ta là vua một nước cơ mà

Ta mơ mơ màng màng nghĩ ngợi, quay đầu, nhìn về phía hắn.

Mũi cao thẳng, khóe mắt phỉm hồng, môi hơi nhếch lên, mỉm cười mang vẻ vô cùng thỏa mãn; trong tĩnh lặng chỉ có tiếng thở dốc, hắn từ từ mở mắt, đón lấy ánh mắt ta.

Tay hắn xoa nhẹ lên cái trán đầm mồ hôi của ta, lại trượt xuống, nâng mặt ta lên, nhẹ nhàng tỉ mỉ hôn lên khóe mắt, khàn giọng nói : « Làm sao bây giờ Hình như thích nhìn nàng khóc mất rồi ... »

Khóe miệng ta giật giật, lùi về phía sau, cùng lúc với cử động này, trong cơ thể dường như có thứ gì đó chảy ra, cảm khác khác thường khiến ta khó chịu một tiếng, không tự giác mà khép chặt hai chân.

“Còn đau không?” Bùi Tranh lại kéo ta vào lòng.

Ta rũ mắt, không nói lời nào.

Thật giống như đã mất đi thứ gì đó vậy, trong lòng trống rỗng, buồn rầu hoang hốt, chẳng có chút vui sướng nào cả.

Bùi Tranh biết ta thích gì, vỗ về sau lưng trấn an ta, nhẹ giọng nói: “Lần đầu tiên, khó tránh khỏi đau đớn...”

“Vì sao không phải người đau mà lại là ta chịu đau chứ...” Ta rầu rĩ nói.

“Ah... Kỳ thực ta cũng bị đau một chút...” Bùi Tranh nói như thật.

Ta run lên một chút, Bùi Tranh cúi đầu vào cổ ta, nở nụ cười buồn. “Đâu Đâu, thật muốn ôm nàng cả đời...”

Một đời là dài như thế nào?

Một trăm năm, năm mươi năm, một ngày, hay chỉ là trong một nháy mắt?

Aizz...

Ta nâng tay xoa xoa má Bùi Tranh. Diện mạo của hắn thật tuần tú, đường nét ngũ quan lập thể thâm thúy, một đôi mắt phượng như cười như không khiến người ta hồn xiêu phách lạc, nếu ta thực sự là đám quân, hậu cung thế nào cũng có một chỗ cho hắn. Nhưng ta thích hắn, không phải vì bề ngoài kia, hắn đối với ta, hình như vô cùng tốt.

Ta tưởng rằng mình thích hắn nhiều như thế, còn thích nhiều hơn Tô Hoán Khanh, nhưng tại sao lúc này, không có cảm giác thỏa mãn và vui sướng như trong tưởng tượng?

Chỉ ít, cũng không thỏa mãn được như Bùi Tranh.

Ta hôn lên môi hắn, hình như thiếu đi chút cảm giác so với trước đây...

Bùi Tranh dậy giúp ta lau chùi thân thể, đã quá nửa đêm, không dám tắm rửa kinh động người khác, chỉ có thể miễn cưỡng chịu đựng.

“Bây giờ không phải thời cơ tốt nhất” Bùi Tranh có chút tiếc hận nói, “Nhưng ta không hối hận.”

Còn ta thì đã có chút hối hận rồi...

Lời này tuy ta không nói ra miệng, từ sau lúc hoan ái, liền vẫn im lặng, mặc cho hắn mặc quần áo giúp ta. Nhìn chiếc giường hỗn độn mùi vị sắc dục, ta có cảm giác như bị lừa thiếu. Vết máu rục rờ nhìn mà ghê người, ta quay mặt đi, trong ngực cảm thấy có chút khó chịu....

Bùi Tranh đổi chăn đệm, ôm ta nằm xuống, nhận thấy sự khác thường của ta, hắn dịu dàng hỏi: “Sau lại không nói lời nào thế?”

Ta hơi cuộn mình, đột nhiên nhận ra mình đang bày ra tư thế có chút phòng bị. Ta từ đầu tìm hắn, là vì chuyện gì,غمغم nghĩ hồi lâu, mới lờ mờ nhớ ra.

Những cái vuốt nhẹ sau lưng ta chẳng chứa chút tình, dục nào, Bùi Tranh hôn mi tâm ta, dường như có sự quyến luyến vô hạn, ta trước sau lại thần thờ như bị mất cấp, chẳng thể hiểu cảm giác của hắn là gì. Nếu là nữ tử bình thường, bị hắn đoạt mất trinh tiết thì cũng coi như một đời một kiếp đi, nhưng ta lại không phải...

Ta tránh khỏi môi hắn, trừng mắt nhìn hắn, “Tối nay, Tào Nhân Quảng mở tiệc chiêu đãi người trên lầu Quốc Sắc Thiên Hương, người cũng làm thế này với nữ tử khác sao?”

Bùi Tranh hơi ngăn người một chút, lập tức cười nói: “Trên người ta có mùi vị nữ nhân khác sao?”

“Tuy là không có, nhưng sợ là khi rượu say quá chén, Tào Nhân Quảng lại ân cần dâng tặng, có thể khước từ sao?”

Ý cười trên mặt Bùi Tranh dần nhạt đi một chút. “Bị lỗ rồi mà nàng vẫn còn nhớ dự tính ban đầu Muốn biết chuyện Tào Nhân Quảng sao?”

Trong lòng ta căng thẳng, nói: “Phải»

Bùi Tranh hơi hột nói: “Chuyện xu nịnh, không phải chỉ khi có việc cần nhờ mới dùng tới, mà cũng nên vì tương lai mà chuẩn bị. Nếu nói Tào Nhân Quảng có việc cần nhờ ta, không bằng nói là thăm dò ta đi.”

“Thăm dò?” Trong lòng ta khẽ động, lẳng lặng hỏi, “Ta còn tưởng hắn là người của người.”

Bùi Tranh cũng không có trả lời ngay những lời này của ta, mà nói: “Cũng không phải cứ là người của mình thì sẽ không có chuyện thăm dò lẫn nhau. Ta sắp được lập làm Phụng quân, Tào Nhân Quảng sợ là dò không ra lời đồn ở đế đô là thật hay giả, không biết là do ta ép nàng ra lệnh cho chư hầu, hay là hoàn toàn quy thuận theo nàng. Nếu là ý trước, vậy hắn sẽ tìm đủ mọi cách bỏ đỡ ta, nếu là ý sau” Bùi Tranh ngừng lại, trong mắt lóe dị quang, cũng không nói nữa.

“Nếu là ý sau, thì sẽ như thế nào?” Ta truy vấn.

Hắn hạ mắt nhìn ta, mỉm cười nói: “Nếu là ý sau, cũng có hai khả năng. Một là nàng đối với ta thật lòng thật dạ, hai là hư tình giả ý, nếu đã là hư tình giả ý, hắn lại cần gì phải thực sự coi trọng ta ? »

Hắn nói một cách vân đạm phong khinh, ngực ta lại giống như bị người ta hung hăng nhéo một cái, chỉ cười gượng nói : « Thế sao, ha ha ... »

Bùi Tranh cười nhẹ: “Nàng ban ngày nói, Tào Nhân Quảng và Nam Hoài Vương hợp tác vui vẻ, kỳ thực không phải thế. Mấy năm Sùng Quang tân chính gần đây, trọng điểm là cải cách tác phong và uy tín của quan lại, với quan viên địa phương lại điều chỉnh sơ sài, mới khiến tào ngân thâm hụt, tào chính không thịnh vượng (*Tào: vận chuyển đường thủy*) Chuyển vận sứ tiền nhiệm đã để lại một lỗ hổng quá lớn về tào chính, Tào Nhân Quảng tiếp nhận một củ khoai nóng bỏng tay, cực nhọc trong đó sợ rằng cũng chỉ mình hắn biết thôi. Đường thủy tắc nghẽn không thông, ngân lượng hàng năm rút xuống chẳng đủ để dọn dẹp sông ngòi, chỉ có chuyển sang túi cho hắn dùng, để Nam Hoài Vương đi đường biển vận chuyển lương thực lên phía bắc, thế này mới có thể thỏa mãn nhu cầu lương thực hàng năm ở đế đô. Nhưng năm ngoái, ở Quan Trung xảy ra thiên tai liên tiếp, lương thực Giang Lăng chỉ có

thể đi qua kênh đào mà vào thành, kênh đào lại tắc nghẽn, cứu tế chậm trễ, quan bức dân phản, bởi vậy mới làm to chuyện lên. »

Lúc đầu, ta chỉ muốn làm khâm sai điều tra loạn dân tạo phản, tiện đà vạch trần chuyện lương thảo không được chuyển tới kịp thời, ta chỉ biết quan viên địa phương tham ô, nhưng lại còn một lớp sâu hơn đó là thủy vận không thông suốt, tào chính không thịnh vượng, tào ngân thâm hụt. Tới tận bây giờ, mới có người nói cho ta biết, dính líu trong đó, không chỉ có quan lại kinh thành, còn có tôn thất công khanh.

Tra xuống nữa, còn có thể ra người nào nữa đây?

Trong nháy mắt đó, ta giật mình hiểu ra vì sao người dính vào vụ án này, ai cũng nói năng thận trọng, lấy từ quan để chấm dứt. Đạo trong quan trường, khôn khéo giữ mình, có một vài người là không thể động tới được, nếu cứ cầm đầu mà làm, đôi khi chỉ là lấy trứng chọi đá.

“Nam Hoài Vương trong dân gian có tiếng là hiền vương, người đang ám chỉ hần hữu danh vô thực sao?” Ta nhếch mi nhìn về phía Bùi Tranh.

“Tiếng tăm chắc gì không phải thật, cũng chắc gì đã là thật. Nam Hoài Vương hàng năm đều vào kinh một lần, đều là đáp chiếc thuyền mà hôm nay chúng ta nhìn thấy đây. Mực nước dâng lúc đi so với lúc đến rút đi không ít, nặng cho là hần để lại thứ gì, để lại bao nhiêu ở đế đô, lại mang đi thứ gì?”

“Chư vương vào kinh, chuẩn bị chu toàn, cũng là bình thường.”

“Cũng bởi hai chữ “Bình thường” này, hần mới dám trắng trợn như thế.” Bùi Tranh thờ dãi, chăm chú nhìn ta, “Đậu Đậu, chúng ta ... không phải cũng thế sao?”

“Cái gì?” Ta ngây người.

“Ta thích nàng ở trong lòng ta, dù khóc hay cười, có thể để ta chạm tới lòng nàng mềm mại ... Không phải như bây giờ, rõ ràng là ôm nàng, lại giống như cách cả chín tầng trời, xa xôi chẳng thể vượt ...” Hai tay đang ôm ta hơi hơi vòng chặt, “Ta rốt cuộc có phải thực sự đã có được nàng rồi hay không ...”

Ta không phản kháng, để mặc hần ôm, tự cảm thấy, thứ có thể cho hần, ta đều đã cho rồi.

“Nàng biết, mục đích để ta đi cùng với nàng, vốn không đơn thuần. Nửa là lên điều tra vụ án, nửa là điều hồ ly son ... » Hần hình như cái gì cũng biết, lại thập phần phối hợp, theo ta ra khỏi đế đô, giúp ta tra án ... Lời hần, ta thường chỉ tin một nửa, lời hần nói thích ta kia cũng chỉ tin một nửa thôi.

“Vội ta mà nói, mục đích chỉ có một, đó là hoàn toàn có được nàng.” Tay Bùi Tranh nhẹ nhàng vuốt ve mặt ta, từ từ trượt xuống trước ngực, “Từ thân, đến tâm”

Ta cười cười.

“Chỉ ít, mỗi người chúng ta đều đã thành công một nửa.” Hè đã cận kề, trời sáng càng nhanh hơn, ta chui ra khỏi chăn, cúi đầu nhìn hần hỏi: “Mấy tên cường đạo kia, người tính thế nào?”

Bùi Tranh thâm trầm nhìn ta một lát, mới chậm rãi nói: “Bệ hạ lúc trước không phải nói muốn hỏi chuyện Tào Nhân Quảng sao? Lời vi thần sợ là không xác đáng, bệ hạ không bằng tự mình đến hỏi đám cường đạo này, cũng coi như là thực sự hiểu biết dân tình đi.”

“Ta lấy thân phận gì mà đi?” Ta nhú nhú mày: “Những kẻ đó chắc đang bị nhốt trong đại lao.”

“Quên rồi sao, người hiện tại là Bùi Sanh, nhất đẳng học sĩ Bùi Sanh, cũng là người bị hại trong vụ án này, theo luật lệ Đại Trần, chẳng những phải phối hợp làm chứng, còn có quyền lấy lời khai.”

Nghe Bùi Tranh nhắc như vậy, ta mới giật mình nhớ ra thân phận mình bây giờ là Bùi Sanh ...

“Lúc trước người nói với Lưu Lăng, là tự mình xuống Giang Nam để đón linh vị cha mẹ. Bùi Tranh, lúc này người cũng nên nói cho ta biết chứ, linh vị cha mẹ người thật sự ở Giang Nam sao?” Ta nghi hoặc theo dõi hần.

Thần sắc Bùi Tranh âm trầm, sau lại cười nói: “Không phải, ta cũng không biết ở nơi nào.”

Ta nghiêng người về phía trước, quỳ gối trước mặt hần, chăm chăm nhìn thẳng vào mắt hần: “Ngay cả ta cũng không thể nói sao? Người đối với thuyền hình như có ám ảnh ... là vì cha mẹ người sao?”

Bùi Tranh hơi ngẩng đầu nhìn ta, mặt mày dần dịu lại, ý cười trên môi nhu hòa đi rất nhiều. “Nàng thật sự muốn biết sao?”

Ta khẽ gật đầu.

“Câu hỏi của nàng, ta cũng có thể trả lời, chỉ là đồng ý với ta giữ bí mật này, đừng để Sanh Nhi biết. »

Hần nói một cách nghiêm túc, ta nuốt nước miếng, tim đập bình bịch, trịnh trọng gật đầu, nói: “Được, quân tử nhất ngôn ! »

Bùi Tranh rũ mi mắt, ý cười trên môi dần chua xót: « Năm đó, cũng là trên chiếc thuyền lớn như thế này, lúc ra tới biển, thân thuyền bốc lửa, cha mẹ ta táng thân nơi đại dương mênh mông. »

Tìm ta thoáng trầm xuống.

Quả nhiên, như ta nghĩ...

“Bọn họ liều mạng cứu, nên người với Sanh Nhi mới có thể sống sót ? » Ta nhẹ giọng hỏi.

“Không.” Bùi Tranh lắc đầu, “Cha mẹ ta vốn là nhạc sư thuộc nhạc tịch, địa vị ở Trần Quốc cùng cấp với tiện nô. Quý tộc Lương Quốc xưa nay yêu thích nuôi dưỡng những đứa trẻ phương Nam để độc chiếm, mấy năm đó đúng dịp Trần Quốc và Lương Quốc khai chiến, đường bộ không đi được, mới đi đường biển. Mấy năm chiến loạn liên tục, sóng đầu đường xó chợ, bọn họ không nuôi nổi ta, vì 10 lượng bạc mà đem bán ta và Sanh Nhi cho thương nhân Lương Quốc. Năm ấy, ta 11 tuổi, Sanh Nhi ba tuổi, mọi chuyện cũng không nhớ rõ. Trên đường, người phương Nam phản kháng, đốt thuyền, ta ôm Sanh Nhi thừa dịp hỗn loạn mà chạy trốn, ôm một khối gỗ nổi lên đênh, theo sóng dạt vào bờ ... Những kẻ khác, hoặc là chết cháy, hoặc chết đuối. »

Giọng Bùi Tranh vẫn bình thản, không nghe ra là đau thương hay phẫn nộ, dường như là đang nói về chuyện của người khác vậy, chẳng có quan hệ gì tới mình cả. Một ngày lên đê trên biển kia, hần ất hần đã chứng kiến tận mắt trận thảm kịch đó. Màu đen của nước, màu đỏ của lửa, tiếng kêu thảm thiết tới tê tâm liệt phế, lạnh đến thấu xương, ngay cả hai người vứt bỏ mình kia, rốt cuộc vẫn là người thân máu mủ ruột già, lại ở trong đám cháy mà hòa thành tro bụi.

Ta bỗng nhiên nhớ tới lời hần nói với ta hôm đó – Đậu Đậu, ta vẫn muốn có một gia đình, có nàng làm vợ cùng ta kết tóc, toàn tâm toàn ý, trọn đời trọn kiếp, không bao giờ lìa xa. Còn có con của chúng ta, ta sẽ thương nó, như năm vị phụ thân yêu thương nàng vậy.

Có lẽ bởi bản thân hần có nỗi mất mát, cho nên hy vọng dùng một cách khác để bù đắp lại.

Mà ta ... Không biết có thể hay không cho hần yên mãn.....

“Ta nói với Sanh Nhi, là bị thất lạc cha mẹ, Sanh Nhi chưa từng truy hỏi, có lẽ trong lòng nó cũng có nghi vấn. Nhưng nó biết, ta không nói là có lý của ta, có chút chân tướng, có lẽ không biết lại tốt hơn, gạt mình gạt người, cảm thấy bọn họ cũng thực sự yêu thương mình.” Ta rốt cuộc cảm thấy trong lời hần có hàm ý khác, thấy hần nhếch môi, như là đang nghĩ đến chuyện gì, thờ dãi cười nhẹ: “Nhưng là nàng hỏi, ta liền đáp ... Đừng nhìn ta như vậy.” Hần lấy tay phủ lên mắt ta, “Ta không cần loại cảm tình như vậy, ta thích nàng đối với ta mềm lòng, đau lòng, nhưng không phải là thông cảm.”

Ta trừng mắt, lông mi lướt qua lòng bàn tay ấm áp của hần.

Bỗng dưng có chút hối hận đã đi khơi lại vết sẹo của hần, nhưng một nam nhân cao ngạo, thâm trầm như vậy, lại bằng lòng dờ hết tất cả lớp nguy trang ở trước mặt ta ...

Ta đột nhiên cảm thấy oán hận của mình với mẫu thân và các vị phụ thân chẳng qua là có chút bướng bỉnh, so với rất nhiều người, ta đã coi là may mắn, Bùi Tranh cũng vậy. Dưới thời loạn lạc, lại càng nhiều người giống hần, mà trong một thuyền người kia, chỉ ít hần còn sống, hơn nữa so với phần đông lại sống rất tốt.

“Mau ngủ đi, mai ta đi cùng nàng tới đại lao thăm vấn. » Bùi Tranh khẽ thở dài, buông tay, cúi đầu thắt nút áo giúp ta.

Ta cầm tay hần, hần dừng động tác, ngẩng đầu nhìn ta.

Ta nhấp máy môi, nhưng lại cũng không biết nên nói điều gì mới được.

Tình và dục nếu có thể tách ra, như vậy ta đối với Bùi Tranh, đến tận cùng là tình nhiều, hay vẫn là dục nhiều hơn?

Bạn đang đọc truyện *Quả Nhân Có Bệnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 35: Cô phụ

Ngày hôm sau, lúc Lưu Lăng vừa nhìn thấy ta đã có chút kinh ngạc nói: “Bùi học sĩ, tối qua không ngủ được sao?”

Ta cười gượng một tiếng: “Chắc là lạ giường.”

Không cần soi gương, ta cũng có thể tưởng tượng bộ dạng mệt mỏi của mình, lưng đau chân nhũn, mặt mày phờ phạc, cứ như bị say do ngồi trên xe ngựa nguyên một ngày đường.

Đối lập với ta, Bùi Tranh tinh thần phấn chấn, khí sắc hồng hào, như con hồ ly tinh được thái âm bổ dương vậy...

Bùi Tranh vốn định hôm nay sẽ theo giúp ta thăm vấn mấy tên cường đạo kia, vừa mới nhắc tới chuyện này, Tào Nhân Quảng kia đã nói: “Việc nhỏ này, sao dám làm phiền Bùi tướng phải thân chinh, hạ quan sớm đã đưa người giao cho vị quan mới từ để đô tới, sáng sớm nay đã áp giải vào kinh.”

Ta cũng người, hỏi: “Người từ đâu tới? Là ai?”

Tào Nhân Quảng nói: “Tô ngự sử, Tô Quân, Tô đại nhân.”

Ta và Bùi Tranh liếc nhau một cái, lập tức nói : « Hẳn ở đâu, để hẳn tới gặp ta. »

Lời vừa thốt ra, ánh mắt Tào Nhân Quảng nhìn ta nhất thời có chút quý dị, ta cũng giật mình nhận ra, mình bây giờ không phải nữ hoàng Trần Quốc, mà là Bùi Sanh, phẩm trật còn thấp hơn Tô Quân không ít, nào có quyền lực mà “để hẳn tới gặp ta.”

Tào Nhân Quảng cho rằng cần phải đón ý Bùi Tranh, tuy rằng không bỏ đờ ta, cũng chẳng khinh thường ta, mà trực tiếp lách qua ta, nhìn về phía Bùi Tranh: “Bùi tướng nghĩ thế nào?”

Bùi Tranh liền hỏi giúp ta: “Tô ngự sử đến khi nào? Bây giờ đang ở đâu?”

Tào Nhân Quảng lúc này mới đáp: “Vừa mới đến thôi, bây giờ...” Còn chưa nói xong, đã bị người cắt lời. Tô Quân một thân áo xanh da trời, mang theo gió bụi dặm trường mà tới, thần sắc nhợt nhạt, ánh mắt lướt qua mặt Bùi Tranh rồi tới trên người ta, hơi hơi dừng một chút, lập tức làm bộ như không để ý, mà hướng tới chào hỏi mấy vị quan lớn, quý nhân.

Chàng chắc là vội vã rời khỏi đế đô mà tới, đế đô cách nơi đây không gần, quát roi thúc ngựa cũng phải ròng rã một đêm mới tới. Ta nhìn người cẩn thận tí mĩ như chàng, thế nhưng trên quần áo lại có chút nhăn nhúm, ánh mắt khó giấu vẻ mệt mỏi, nhìn qua cũng là bộ dạng một đêm không ngủ.

Ta bị phốt lờ dửng dưng, mọi người trong sân này, phẩm trật của “Ta” là thấp nhất, phạm vi quyền lực lại chỉ vền vện trong cấm cung, tuy rằng được người ta tôn xưng một tiếng “Bùi học sĩ”, nhưng những kẻ này cũng chỉ coi ta là một vị quan văn chẳng có thực quyền mà thôi.

Bùi Tranh xòe quạt ra, che lại khoe môi như cười như không nói : « Tô ngự sử, quan lại trong kinh thành không có lệnh thì không thể tự tiện rời kinh, lần này ngài tới cũng thật nhanh. »

Tô Quân liếc hẳn một cái, thần nhiên nói: “Việc theo tùy nghi mà làm, trấn Bằng Lai phát hiện có loạn đảng, không thể không phòng, Bùi tướng không quan tâm tới việc triều chính, tự có bản quan làm chủ. Sau này, bệ hạ nếu muốn trách phạt, bản quan cũng sẽ tạ chủ long ân.”

Khi chàng nói lời này, khoe mắt lơ mờ nhìn về phía ta, bởi vì nghiêng người đối diện với Bùi Tranh nên hai người bọn họ đại khái không thể phát hiện ánh mắt chàng liếc về chỗ nào.

Ta cúi đầu kéo kéo tay áo, không nhìn được mà mở miệng hỏi: “Loạn đảng ở đâu? Chẳng lẽ Tô đại nhân ám chỉ đám cường đạo hôm qua mới bắt về đây ư?”

“Bản quan có chứng cứ vô cùng xác thực chứng minh những người đó có ý đồ hành thích vua, lấy tội này thôi đã đủ để liên lụy cửu tộc.” Tô Quân lãnh đạm nói.

Lời này của chàng quả thực không sai, những kẻ đó muốn giết ta, nhưng lúc chúng động thủ cũng không biết thân phận của ta.

Bùi Tranh cười nói: “Tai mắt Tô ngự sử cũng thật nhanh nhạy.”

Ngày hôm qua chúng ta mới để lộ hành tung, chàng hôm nay đã đuổi theo tới nơi rồi. Ta ở bên Bùi Tranh, trong lòng chàng tất nhiên là biết, nhưng còn Tào Nhân Quảng vào Lư Lãng thì sao? Xem hành động của Tào Nhân Quảng, chả có chút ra vẻ giả bộ làm quan thanh liêm gì cả, thậm chí trước mặt ta dám mời Bùi Tranh tới thanh lâu, hẳn chắc còn chưa biết thân phận thật sự của ta.

Vậy Lư Lãng thì sao?

Đêm qua Bùi Tranh ám chỉ, Nam Hoài Vương và Tào Nhân Quảng là cùng một giuộc, Lư Lãng nếu biết, đương nhiên sẽ cảnh báo Tào Nhân Quảng, nói cách khác, Lư Lãng cũng không biết thân phận của ta.

Kẻ báo tin với Tô Quân, nếu là một trong hai người này, Tô Quân và Nam Hoài Vương nếu là đồng đảng, sẽ báo cho bọn chúng thân phận của ta, nhưng Tô Quân cũng không làm như vậy

Nói như vậy, kẻ báo cho Tô Quân hành tung của Bùi Tranh, khả năng không phải là Tào Nhân Quảng và Lư Lãng, ba người này, hoặc không phải đồng lõa, hoặc là đồng sàng dị mộng.

Ta đương nhiên thật lòng hy vọng là ý trước.

Đối với câu cảm khái ý vị sâu xa của Bùi Tranh, Tô Quân chỉ tùy ý chấp tay nói: “Bùi tướng quá khen.”

Hai đại thần trong nội các đương triều cùng giá lâm Bằng Lai trấn, bộ dạng Tào Nhân Quảng có chút choáng váng, chốc lại đã hướng sang đây cười hồi lỗi, lát lại quay sang bên kia tỏ vẻ xum xoe, Bùi Tranh còn mỉm cười có lệ với hẳn, Tô Quân thì cả lấy lệ cũng lười không thêm, nhiệt tình dào dạt của Tào Nhân Quảng bỗng chốc lạnh ngắt, chỉ dám nói: “Tô ngự sử đến gấp, nhất định rất mệt rồi, hay là để hạ quan sai hạ nhân thu xếp gian phòng, mời Tô Ngự sử nghỉ ngơi trong chốc lát?”

Tô Quân ngừng một chút, gật đầu nói: “Cũng được”

Lưu Lăng lúc này mới mở miệng, quay đầu nói với ta: “Bùi học sĩ hình như mệt mỏi lắm rồi, nếu không ngại thì cũng về phòng nghỉ ngơi đi.”

Lời này rất hợp ý ta.

Quan hệ giữa Lưu Lăng và Tô Quân vô cùng, vô cùng khó xử. Một người là quận chúa thuộc dòng dõi hoàng tộc đẹp nước tiếng 8 phương, một người là đương triều nhất phẩm tể tướng thân động thiên hạ, theo thanh danh gia thế mà xem, quả thực là vô cùng xứng đôi, nhưng việc vị quận chúa đẹp nổi danh này bị khăng khăng cự tuyệt đã trở thành vết nhơ cả đời không thể tẩy sạch. Ngay từ đầu, Lưu Lăng đã chẳng thể bày ra một bộ mặt hòa nhã trước Tô Quân, hai người chỉ đánh một tiếng chào, sau đó cũng chẳng thèm nói đến câu thứ hai. Bị kẹt giữa ba kẻ quan hệ phức tạp, Tào Nhân Quảng ba mặt đều khó xử, mồ hôi đầy mặt, dường như bây giờ mới cảm thấy người trầm tĩnh như ta mới là đáng yêu nhất.

Tô Quân và ta rời đi rồi, còn lại Bùi Tranh và Lưu Lăng đều là kẻ bề trên, hẳn cũng có thể ứng phó tốt, nhất thời thờ phào một hơi, đeo một khuôn mặt cười tươi không ngớt, sai hạ nhân đưa chúng ta tới phòng cho khách.

Đi khỏi tầm nhìn của Bùi Tranh, ta quét mắt liếc hạ nhân phía sau một cái, nói với Tô Quân: “Tô đại nhân không ngại vất vả, vượt ngàn dặm mà đến, Bùi Sanh thập phần bội phục, chỉ có điều việc rất nhỏ, vì cố gì mà ngự sử đại nhân phải đích thân tới?”

Tô Quân nhắm mắt lại, chốc lát sau mở ra, nhẹ giọng nói: “Đôi khi sự tình không đơn giản như biểu hiện bên ngoài, việc liên quan đến an nguy của bệ hạ, Tô mỗ không dám lơ là, qua quýt.”

“Tô ngự sử quả nhiên trung thành tận tâm, không uống công bệ hạ tín nhiệm đại nhân.”

“Tín nhiệm...” Tô Quân khẽ thì thầm, lặp lại hai chữ này một lần, cánh môi khẽ nhếch chút cười khổ, nghiêm túc nói: “Vi thần tạ bệ hạ tín nhiệm”

Ta quay mặt đi, nhìn về đám hoa đại phía góc tường, trong lòng có chút khổ sở.

Ta vẫn luôn thích chàng, từ hảo cảm lơ mơ thuở ban đầu, cho tới sau này dù đúng sai chàng cũng không câu nệ, sau đó lại... chính là sao cũng được. Ta tin chàng sẽ không lừa ta, cho nên chàng nói không yêu, ta tin, sau đó lại biết câu “không yêu” kia chỉ là một lời nói dối, thậm chí sau khi biết đó không phải lời nói dối duy nhất, cõi lòng đã từng âm ập, cũng dần lạnh lẽo.

Trong lời chàng có nỗi chua xót, ta làm sao có thể không nghe ra, mặc dù không nói thẳng ra oan khuất cùng oán hận, nhưng trong lòng chàng thế nào cũng có mất mát. Nhưng chàng dựa vào cái gì mà cảm thấy mất mát?

Ta chàng phụ lòng tin của ta trước.

Thà rằng ta phụ người trong cả thiên hạ....

Ta khẽ cắn môi, nhắm mắt hỏi: “Bệ hạ nhờ Bùi Sanh hỏi Tô ngự sử một câu, tư liệu trong biệt viện, Tô ngự sử khi nào mới sửa sang xong, trình bệ hạ ngự lãm?”

Bước chân Tô Quân bỗng dừng lại, hạ nhân theo phía sau nhất thời không phanh kịp, đụng phải lưng chàng, thân mình Tô Quân chấn động, nắm chặt tay.

Tên hạ nhân kia quỳ rạp xuống đất, liên tục dập đầu xin tha.

Tô Quân cúi đầu nhìn kẻ nọ, chậm rãi nói: “Các người lui ra đi.”

Hai hạ nhân kia lập tức lui nhanh như thạch.

Ta quay đầu lại nói: “Tô ngự sử, để Bùi Sanh dẫn đường cho ngài.”

Chàng im lặng theo sau ta, ta nhẹ nhàng nói: “Bùi Sanh đi theo bệ hạ rất nhiều năm, tự nghĩ cũng có thể hiểu vài phần tâm tư bệ hạ. Bệ hạ là người lòng dạ hẹp hòi, việc không thể nào chịu nổi nhất chỉ có hai chuyện: một là người khác đối tốt với người, một là người khác đối với người không tốt. Ai lấy chân tình đối đãi người, người cũng thật lòng đối lại, nếu có kẻ có lòng lợi dụng, lừa gạt, phản bội...” Ta dừng lại một chút, đẩy cửa ra, quay đầu nhìn chàng, nhẹ giọng hỏi lại: “Tô ngự sử nghĩ xem, người như vậy, dựa vào cái gì mà muốn chân tình của bệ hạ?”

Chàng rũ mi không nói.

Ta mỉm cười nói: “Tô ngự sử đương nhiên không phải người như vậy. Ngài đi đường vất vả, sớm nghỉ ngơi đi.” Dứt lời định xoay người rời đi.

Tô Quân bỗng nhiên giữ chặt cổ tay ta, ta quay đầu nhìn chàng, bắt gặp đôi mắt đen láy, đáy mắt đầy nỗi xót xa: “Đôi khi, lừa gạt không hẳn đã là phản bội; phản bội, cũng chưa chắc phải lừa gạt.”

“Cho nên bệ hạ cũng bằng lòng cho người ta một cơ hội, xem hẳn chứng minh mình trong sạch như thế nào. Người không ai hoàn hảo, đều có tư tâm, vì danh vì lợi, người làm quan cũng vậy.” Ta nhẹ giã khỏi tay chàng, “Ai cũng có thể thay đổi, Tô ngự sử, đạo lý này ta cũng biết, những người khiến ta thực sự hiểu được, là ngài.”

Ta có quay mặt đi, không muốn lại nhìn thấy vẻ mặt chàng, sợ chính mình sẽ đau lòng, tâm sẽ loạn.

Chàng nếu vẫn là Hoán Khanh, thật tốt biết bao. Chẳng chứa chút tạp niệm mà đối tốt với ta, rất tốt với ta, chỉ bởi ta là Trương Tư, chứ không phải bởi thân phận địa vị của ta.

Không có lợi dụng, không có lừa gạt.

Trên triều đình, có thể không có thần tử thuần phác, thậm chí ta có thể dễ dàng tha thứ việc bọn họ lấy quyền mưu tư, chỉ cần họ giữ vững cương vị, làm tốt bổn phận của mình là được.

Nhưng người bên cạnh ta, sẽ không thể có chuyện dễ dàng tha thứ như vậy.

Hoán Khanh, là chàng khiến ta thất vọng trước, đừng dùng ánh mắt như thế nhìn ta, ta đã tự nói với chính mình, sẽ không lại đau lòng, tâm sẽ không loạn nữa.

-- Đôi khi, lừa gạt không hẳn đã là phản bội, phản bội, cũng không nhất thiết phải lừa gạt.

Lời chàng, là ám chỉ Bùi Tranh sao?

Bùi Tranh sẽ phản bội ta sao ?

Ta đối với hắn, luôn không dám đặt nhiều tín nhiệm và tình cảm, chỉ sợ, một ngày kia, chịu tổn thương còn sâu hơn lúc trước.

Quả nhân có cả thiên hạ, lại vẫn không chiếm nổi một trái tim chân thành.

Bạn đang đọc truyện *Quả Nhân Có Bệnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 36: Chân tướng

Có đôi lúc, cái cuộc đời này khiến người ta buồn bực chỉ muốn ngủ một giấc thật dài không tỉnh lại nữa.

Trong lúc dùng bữa tối, Lư Lãng hỏi Bùi Tranh chuyện đón linh vị, lại hỏi bao giờ thì về đế đô.

Bùi Tranh mỉm cười đáp: “Linh vị sớm đã có người hộ tống về đế đô, việc ở nơi này cũng đã giải quyết xong, định là ngày mai sẽ khởi hành hồi đế đô.”

Lư Lãng gật đầu cười nói: “Bùi tướng là trụ cột quốc gia, triều đình một ngày không thể thiếu Bùi tướng, theo lý nên nhanh chóng trở về.”

Lòng ta muốn nói, Bùi Tranh dù có về đế đô, cũng là để chờ được gả đi mà thôi, về sớm về muộn cũng chả có gì khác biệt. Nhưng Lư Lãng nói lời này vào lúc này lại là có ý đồ khác, rõ ràng là đang xỏ xiên Tô Quân, cũng may là chàng cũng không thêm đề bụng. Lư Lãng vừa đến tuổi cập kê đã bị Tô Quân cự hôn, quan hệ giữa Nam Hoài Vương và quốc sư vì thế mà xấu đi là chuyện người đời ai ai cũng biết, nàng ta cũng chả buồn giả bộ.

Lư Lãng lại nói: “Nếu cùng đường, hay là nhị vị về cùng ta bằng đường thủy như trước?”

Những lời này, rõ ràng là gạt hấn Tô Quân ra ngoài.

Ta quay đầu hỏi Tô Quân, “Tô ngự sử bao giờ thì quay lại đế đô?”

Tô Quân đặt chén trà xuống, đáp lời ta: “Cũng trong một hai ngày tới.”

Lư Lãng cúi đầu uống trà, làm bộ chẳng nghe thấy gì.

Thế này thì bảo ta làm sao mà nói tiếp đây

Cũng may Tào Nhân Quảng thông minh, cũng cười cười nói: “Đã như thế, không bằng các vị đại nhân ngồi chung một thuyền đi, ha ha, ha ha ...”

Không ai đáp lời ...

Nụ cười Tào Nhân Quảng cứng đờ trên môi.

Một lát sau, Lư Lãng mới thản nhiên nói: “Tô ngự sử cũng bằng lòng đi cùng chứ?”

Tô Quân chấp tay nói: “Như vậy thì làm phiền rồi.”

Trăng đã treo cao trên ngọn liễu, cũng là lúc chợ đêm ở trấn Bằng Lai bắt đầu mở hàng. Ta mặc một chiếc áo khoác dài, giả dạng nam tử ra ngoài bằng lối cửa chéch, Tào Nhân Quảng thì đang nịnh bợ Bùi Tranh, Luru Lăng đang tiếp khách, dù sao ta cũng bị bơ quên rồi, nghĩ là dù có đi đâu bọn họ cũng chả thèm để ý.

“Bùi học sĩ.” Vừa định xuất môn, lại bị Tô Quân gọi lại.

Ta dừng bước chân, quay đầu lại nhìn, Tô Quân cũng thay một thân áo trắng, đi đến trước mặt ta nói: “Bùi học sĩ muốn xuất môn? Hay là đi cùng nhau?”

Ta hơi ngẩng đầu chăm chú nhìn chàng một lúc lâu, mới nhẹ nhàng gật đầu nói: “Cũng được.”

Trấn Bằng Lai không thể so với đế đô về độ phồn hoa, nhưng chợ đêm nơi này cũng có khá nhiều thứ thú vị, ta có chút lơ đãng vừa đi vừa thăm thú, bỗng nhiên cánh tay bị siết chặt, bị Tô Quân kéo sang bên cạnh, ta lao đảo hai bước, nhìn thấy có người chạy qua ngay sát cạnh ta, suýt chút đã quệt vào cánh tay ta.

Tô Quân cúi đầu nói với ta: “Nơi này người đến người đi, đi đường chú ý một chút.”

Ta quay đầu nhìn thoáng qua năm ngón tay mảnh khảnh đang giữ cánh tay ta, khẽ tránh một chút, thân nhiên nói: “Đa tạ Tô ngư sử.”

Đáy mắt chàng thoáng chốc hiện lên một tia thất vọng, chậm chậm thu tay về, năm ngón tay khẽ động, từ từ nắm chặt, buông thông bên người.

Hai tay ta khẽ rúc vào trong tay áo, âm thầm nắm chặt lại, móng tay khẽ đâm vào lòng bàn tay, từng chỗ, từng chỗ đau đón như kim châm.

Còn nhớ tết nguyên tiêu năm nào, mẫu thân còn bận ở cùng các vị phụ thân, ta giả dạng nam nhi, lấy trộm lệnh bài của mẫu thân, nghênh ngang ra khỏi cửa cung, ở cửa sau phủ quốc sư cầm đá ném, không cẩn thận ném phải con chó trông cửa dữ tợn, bị chó đuổi phải leo lên cây, run cầm cập ôm thân cây, nước mắt như mưa, rất hòng kêu: “Hoán Khanh, Hoán Khanh, cứu mạng a...”

Lão nô trông cửa tiến lại trước, mắt mờ, không nhận ra ta, lại sai con chó kia nhào lên, trong lúc ngàn cân treo sợi tóc, một khúc xương đã cứu lại cái mạng nhỏ của ta. Khúc xương kia chuẩn xác mà nện xuống đầu con chó, nó sững sốt, lập tức chạy như điên đuổi theo khúc xương. Tô Quân từ một góc tối bước nhanh tới, ra lệnh cho lão nô dắt chó ra chỗ khác, bấy giờ mới ngẩng đầu nhìn ta trên cây.

Trăng dịp tết nguyên tiêu vừa to vừa tròn, chiếu sáng đôi mắt tràn đầy ý cười, trong suốt như làn nước thu, tia sáng trong đáy mắt khẽ đung đưa.

“Xuống đi, con chó kia bị dắt đi rồi.” Chàng dịu dàng dỗ, hai tay dang ra.

Lên cây thì dễ xuống mới khó, lòng bàn tay ta đã bị trầy xước chảy máu, nghẹn ngào cúi đầu nhìn chàng, rung rung nói: “Hyunh phải đỡ được ta...”

Miệng chàng khẽ nhếch, dịu dàng mà kiên định nói: “Tin ta.”

Ta nhắm mắt, buông tay, lọt luôn vào lòng chàng, nghe thấy giọng chàng từ trên đầu nhẹ nhàng truyền xuống rồi lại như chìm giữa tâm hồ: “Không sao rồi.”

Ta ôm chặt lấy chàng, chôn mặt ở ngực chàng, sống sót sau tai nạn vẫn còn hốt hoảng bất an, khiến ta khóc rồi tỉnh rồi ngủ.

Chàng giúp ta rửa sạch, băng bó miệng vết thương, rồi đưa ta đi dạo chợ đêm tết nguyên tiêu. Người lúc đó còn nhiều hơn bây giờ, sóng vai nối gót, ta xem biểu diễn tạp kỹ, các loại đồ ăn vặt hai bên đường, mắt không nhìn kịp, suýt nữa bị một chiếc xe ngựa lao như điên đụng phải, cũng là chàng kéo ta lại, cúi đầu nói với ta: “Đề ý một chút, người ở đây nhiều như vậy, muội đi sang phía bên phải ta đi.”

Chàng nắm tay trái ta, cả một đêm cũng không buông ra lần nào.

Khi đó, ta tin chàng chẳng chút nghi ngờ, khi đó chàng là Tô Hoán Khanh tốt nhất trên đời.

Nếu thời gian vĩnh viễn dừng lại khi đó, thật tốt biết bao.

Đáng tiếc, Hoán Khanh, có vài người, có vài chuyện, đã bỏ lỡ, sẽ rất khó quay đầu lại nữa.

Trăng sáng treo cao, bóng đêm như nước, cạnh bến tàu chỉ có mấy chiếc thuyền nhẹ trôi nổi, mơ hồ như có tiếng nước vỗ hai bên bờ dào dạt. Bên bờ sông có đôi vợ chồng bán đồ ăn khuya, còn có mấy thuyền phu uống rượu hết lớn, người không nhiều lắm, tám năm tùm ba ngồi 3-4 bàn, tương phản rõ nét với chợ đêm huyền ảo bên kia.

Ta chọn một chiếc bàn trong góc rồi ngồi xuống, Tô Quân ngồi đối diện ra, nhẹ giọng hỏi: “Đói bụng sao? Muốn ăn gì nào?”

“Tùy đi.” Ta cũng không phải đói lắm, chỉ là đi cũng hơi mệt rồi.

Tô Quân gọi chủ quán đến, hỏi vài câu, kêu mì hoành thánh.

Ta quay mặt nhìn màn đêm buông trên nền sông nước, ánh trăng chiếu trên mặt sông, bị gió đêm thổi lăn tăn từng vòng, từng vòng. Bên cạnh đó, thuyền phu uống đã ngà ngà, nói mà như gào, giọng oanh oanh truyền tới:

"Me, mấy ngày tới không biết qua nổi bằng cách nào! Bao nhiêu ngày chẳng có việc mà làm rồi! Định để người ta ăn không khí sao!"

"Không có việc, còn hơn là làm việc mà không nhận được tiền." Cạnh đó một người cười khỏ, "Ta từng nghĩ, cũng không thể chờ chết ở đây được, một vị huynh đệ của ta xuống phía nam mưu sinh, ta định đi theo, xem có còn đường sống hay không."

"Vây thà mấy huynh đệ chúng ta không làm nữa, mua mấy thanh đao, làm thủy tặc cho rồi!"

"Người nếu nói sớm vài ngày, lão tử chưa biết chừng đã đi theo người. Nhưng hôm qua, một nhóm thủy tặc mới bị bắt đi, tình hình hơi căng, không dám mạo hiểm"

"Sợ cái gì?" Tên đó nốc một bát rượu, mắt đỏ quạnh nói, : "Nếu không được, chúng ta đến nhờ cậy Nam hiệu!" (*âm chỉ Nam Hoài Vương*)

"Nam hiệu cũng chẳng dễ nhờ như vậy, tuy rằng Nam Hoài Vương đối đãi với tay chân vô cùng tốt, nhưng tuyển người cũng đều tuyển thân tín, lại còn phải nộp một khoản lớn phí nơi ăn chốn ở, nếu có đồng tiền đó, ta còn phải rầu rĩ thế này sao?"

"Triều đình không phải hàng năm đều thông báo phát cho bao nhiêu bạc xuống sao! Bạc đâu? Kênh đào này của chúng ta đã bao lâu chẳng thấy thuyền quan đi qua rồi? Đã bao lâu rồi chúng ta chẳng được phát tiền nữa? Bây giờ mà đi thuyền, không phải Nam hiệu, thì chính là đi đường biển, cái kênh đào này đến cá còn chả thèm đẻ trứng nữa rồi!"

Ta rũ mĩ mắt, vô thức vuốt ống tay áo, nghe chủ quán nói: "Khách quan, mì ngài gọi đây."

Trên bát mì nóng hổi trôi nổi mấy cọng rau xanh, mấy viên hoành thánh, đơn giản dễ tiêu. Đĩa hình như không sạch sẽ lắm, Tô Quân tráng qua nước nóng, lại lau khô rồi mới đưa cho ta.

Ta nhận lấy, gắp gắp mấy cọng cải, cũng chẳng muốn ăn. Tô Quân vẫn bày bát đĩa đầy, chẳng hề động đến.

"Thực ra, quận chúa cũng là một mối tốt. Dung mạo xuất chúng, xuất thân cao quý, thế lực Nam Hoài Vương ngoài triều đình thì chẳng còn kẻ nào có thể đối địch, khi trước nếu phủ Quốc sư cùng Nam Hoài Vương kết thành liên minh, ngày nay sao còn phải kiêng kỵ Bùi tướng?" Ta dùng giọng chỉ hai người nghe được mà nói.

Bàn tay Tô Quân đặt trên đầu gối khẽ nhúc nhích, hơi nắm chặt, chua xót nói: "Lòng không ở đó, không thể miễn cưỡng."

Ta cười cười, "Nhìn ngài sống khó xử như thế, ta thấy khổ sở thay cho ngài." Nói xong quay mặt nhìn những chiếc thuyền đậu trên mặt sông, "Làm người luôn phải đối mặt với những quyết định như vậy, cá và chân gấu, không thể chọn cả hai, hoặc là chọn hướng có lợi nhất, hoặc là chọn hướng gây ít tổn thương nhất, có lẽ đối với ngài mà nói, xa như Nam Hoài Vương lại là hướng có thể cho ngài nhiều lợi ích nhất."

Tô Quân im lặng, không trả lời, nhưng ta có thể cảm nhận được nỗi đau trong ánh mắt chàng đang dừng trên mặt ta lưu luyến không rời.

Ta nói: "Sau Sùng Quang tân chính, công khanh quý tộc cũ, kẻ bị phế, người rút lui, nay trong hoàng tộc, người có thực lực hùng hậu nhất là Nam Hoài Vương, trong đám công khanh, có Tô gia mấy đời nối tiếp đều là công khanh, 4 đời đều làm tam công (1). Hai nhà này, hẳn là ai ai cũng nom nớp lo sợ. Bùi Tranh xuất thân hèn kém, một thời gian ngắn đã làm tới chức thừa tướng, thế như chẻ tre san bằng thế lực cũ, chỉ còn lại hai tòa núi lớn này thôi, hẳn không thể không động thủ, chỉ là vấn đề sớm muộn mà thôi. Mà hai tòa núi lớn này, nếu không thể lôi kéo hẳn, có lẽ cũng chỉ hận không thể áp chế quyền lực không ai địch lại của hẳn."

Ta khẽ thờ dài, "Ta vốn thật lòng hy vọng, Tô đảng có thể áp chế Bùi đảng, bởi vì ta tự tin mình có khả năng làm Tô đảng suy yếu, nhưng lại chẳng có tự tin có thể diệt trừ Bùi đảng. Vụ án tào ngân thâm hụt là cơ hội tốt nhất, ai là kẻ chủ mưu đã chẳng còn quan trọng nữa, quan trọng là, một bên vì tấn công, một bên muốn tự bảo vệ, trận chiến này tất phải bùng phát. Ngày đó ở phủ Quốc sư, ngài nói cho ta biết chứng cứ trong mật thất biệt viện đã bị lấy mất, ta cũng chẳng hoài nghi, nếu chứng cứ nằm trong tay Bùi Tranh mà hẳn lại chẳng có động tĩnh gì, như vậy chủ mưu vụ tào ngân thâm hụt giả sử là hẳn, thì cái gọi là chứng cứ, cũng đã bị hẳn tiêu hủy mất rồi."

"Bùi Tranh trách ta đối với ngài thâm tín bất nghi, ta toan tính mọi chuyện, lại bỏ sót lòng người, của chính mình, của người khác; vì cảm tình mới khiến chính mình lâm vào cục diện này Hoán Khanh ngài xưa nay làm việc cẩn thận tỉ mỉ, cho dù là tiêu hủy chứng cứ cũng vậy. Trong gian mật thất kia, mấy cái giá sách được xếp ngay ngắn trật tự, rõ ràng đối lập với đồng hồ hỗn độn ở gian ngoài, trên đất một chút bùn đất cũng không có. Dị Đạo Lâm có nói, hôm ngày tới biệt viện, ngoài thành có trận mưa to, mặt đất lầy lội, ngài nếu từng đặt chân đến mật thất, trên sàn mật thất nhất định sẽ có bùn đất lưu lại, nhưng lại không có Có lẽ đã có người rửa sạch đi, là ai, lại vì sao phải làm thế?" Ta ngẩng đầu nhìn chàng, hỏi lại một lần, "Vì sao?"

Chàng im lặng hồi lâu, hạ mĩ mắt, không đáp lại ánh mắt ta.

Không đợi được đáp án của chàng, ta có chút thất vọng, tiếp tục nói: "Trong một kệ hồ trên giá, có tro tàn của một trang giấy bị đốt, những tài liệu này, căn bản chưa từng bị lấy ra, mà đã sớm bị tiêu hủy trong mật thất rồi, hơn nữa còn có kẻ rửa sạch hiện trường. Ngài ta đều biết, có thể làm như vậy, chỉ có một người."

Gió đêm lạnh dần, mây che mờ ánh trăng, gió khẽ lay động ánh đèn.

"Ngày đó trong đám cháy, trong tình thế cấp bách nghe ngài gọi ta một tiếng "Tương Tư", lòng ta thật rất vui mừng ... nhưng cuối cùng cảm thấy đã muộn mất rồi. Ta vì câu nói của Bùi Tranh mà hoài nghi ngài phóng hỏa, trong lòng áy náy, cố sai Dị Đạo Lâm tra rõ chân tướng, hy vọng có thể chứng minh ngài trong sạch ... Người của Hồng Lư Tự lấy việc công mà mưu tư lợi, lạm quyền là thật, nhưng chỗ pháo hoa chất lượng kém đó, là ngài sai

người để lẫn vào, thậm chí để rửa sạch nghi ngờ, ngài hy sinh vì người Tô đảng, dẫn Dị Đạo Lâm điều tra theo hướng Hồng Lư Tự, người của Hồng Lư Tự tự biết đuối lý, cúi đầu nhận tội, vụ án này cũng coi như chấm dứt. Ta vốn tưởng rằng mục tiêu của ngài là Hạ Lan, nhưng vì Hạ Lan chẳng xảy ra việc gì, kẻ ở Hồng Lư Tự lại đã nhận tội, nên cũng chẳng truy đến cùng làm gì, nếu không phải Dị Đạo Lâm tỉ mỉ đến từng chân tơ kẽ tóc, quyết tra xét đến cùng, ta làm sao biết được, mục tiêu thực sự của ngài, là gian hồ sơ ở gần đồng pháo hoa nhất."

"Giấu một chiếc lá trong cả rừng cây, là cách che dấu tốt nhất. Hạ Kính có thể đem bản sao chứng cứ giấu trong phòng tư liệu mà hiếm người tới kiểm tra, nếu không phải Hạ Lan vô tình để lộ thói quen của Hạ Kính, chỉ sợ ai cũng không nghĩ ra nổi. Hồ sơ, tài liệu trong phòng đó nhiều vô kể, ngài cũng chẳng biết tìm từ đâu, vì lo lắng một ngày có người lục ra, nên đơn giản nhất là thiêu cháy chẳng lưu lại vết tích nào. Chỉ là ngài cũng không dự đoán được, lửa cháy lan tràn, lại khiến ta bị thương. Ta nói, đúng hay không?"

Chàng im lặng, theo ta thấy, đã ngầm thừa nhận rồi.

"Ta không biết ngài còn lừa ta bao nhiêu chuyện nữa, nhưng chỉ ba chuyện này ..." Ta cười khổ lắc đầu: "Hoán Khanh, lòng người đã lạnh."

Bà vai chàng hơi chấn động, hai tay bỗng nhiên nắm chặt lại.

"Thật ra, ta hiểu việc ngài làm, có đôi khi, lợi ích gia tộc thực sự cần được bảo vệ, thậm chí so với trung quân ái quốc còn quan trọng hơn, tình cảm thì đã coi là gì Ngài từng hỏi ta, nếu có một ngày, Bùi Tranh phạm vào tội ác tày trời, ta có thể giết hẳn? Hôm nay, ta trả lời câu hỏi này. Không chỉ Bùi Tranh, trong thiên hạ, bất luận là kẻ nào, ta muốn giết sẽ giết, muốn lưu sẽ lưu, cho dù sự thật như thế nào, chỉ cần Tô Hoán Khanh ngài đối với ta toàn tâm toàn ý, cho dù người khắp thiên hạ ép ta giết ngài, ta cũng có thể phạm sai lầm lớn nhất thiên hạ mà giữ ngài lại." Ta từ từ đứng dậy, từ trên cao nhìn chàng, "Có lẽ là ta làm khó dễ, nhưng thân tử dưới điện và người bên gối chung quy không giống nhau, chính ngài đã chọn cả đời làm thân tử, ta đây sẽ giúp ngài thành toàn."

Ta xoay người rời đi, ép chính mình không được quay đầu lại.

Ta chẳng thể học được cách nhẫn nhịn cầu toàn, ở trong lòng chàng, ta vĩnh viễn không thể so được với gia tộc và thanh danh, mỗi lần chàng lừa gạt ta, đều là vì gia tộc. Từ lúc chàng lừa ta người chàng thích là Bùi Sanh, ta nên hiểu được điều này rồi chứ.

Nhưng nhiều năm bên nhau, tình cảm này làm sao có thể nói cắt đứt là cắt đứt được

Nếu chẳng có những thứ danh và lợi bám dính, nếu chàng vẫn là Hoán Khanh, ta chỉ là Trương Tư, chàng không phải họ Tô, ta chẳng phải họ Lư, ta cùng chàng lớn lên, thanh mai trúc mã, trong tất cả những hồi ức đẹp đẽ của ta đều có chàng, khi ta tới tuổi cập kê, chàng sẽ tam môi lục lễ (2) cầu hôn, rước ta qua cửa, từ đó về sau họa phúc cùng hưởng, sinh tử cùng mệnh, quyến luyến cả đời ...

Ta nhắm mắt lại, ngực đau thắt, ngẩn ngơ nhớ lại một ngày xuân năm nào, chúng ta đều còn nhỏ, ta nằm trên đầu gối chàng, buồn ngủ lim dim, nhẹ giọng nói: "Hoán Khanh, huynh đối với ta thật tốt, ta lập huynh làm Phụng quân được không?"

Trên người truyền lại hơi ấm dịu dàng, ôn hòa như gió xuân giữa tháng ba, mang theo mùi thơm của đậu khấu mới chín, đẹp đẽ như cảnh trong mơ.

Đó chắc là một giấc mộng ban ngày, lúc tỉnh lại, đã xế chiều.

Bạn đang đọc truyện *Quả Nhân Có Bệnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 37: Xuân hoài

Cảm giác được chút ẩm ướt trên mặt, cứ tưởng mình đang chảy nước mắt, hóa ra là mưa phùn lát phát.

Mưa giữa đêm xuân, nhỏ nhẹ dịu dàng chẳng thấy tung tích, ngẫu nhiên có một giọt đọng trên mí mắt, dính trên lông mi, quần áo trên người dần dần ẩm ướt, chút cảm giác lạnh lạnh thấm dần vào da thịt.

Cất bước muốn đi, lại có cảm giác mưa đột ngột ngừng, ngẩng đầu lên liền nhìn thấy một chiếc ô màu xanh da trời đã được mở ra. Tay áo nhẹ lướt qua, Tô Quân từ phía sau đi tới, nhẹ giọng nói: "Mưa rồi, cẩn thận khỏi lạnh."

Ta nghiêng đầu nhìn chàng, con ngươi đen láy thâm trầm thê lương như bóng đêm, ta hy vọng mình có thể thời ơ, nhưng đa số thời điểm, vẫn không thể kim lòng.

Ta nhẹ nhàng gạt đầu, "Được, đi thôi."

Giống như trước đó chẳng hề có cuộc nói chuyện như vậy.

Chợ đêm đã dần tan, người bót đi không ít, ta cùng chàng sóng vai bước, khóe mắt liếc qua thấy áo chàng đã ướt quá nửa.

Ta có phải đã quá nhẫn tâm với chàng rồi không ...

Không thể cho chàng hết thầy tình cảm thuần khiết, lại muốn chàng một lòng yêu ta, không hề tư lợi; ta trách chàng xem ta như vua, nhưng chẳng phải ta là kẻ coi chàng như thần tử trước sao?

“Bệ hạ, Nam Hoài Vương cũng không phải người lương thiện, bệ hạ nhất thiết phải cẩn thận.” Giọng Tô Quân còn nhẹ hơn mưa bụi, ta thậm chí tưởng mình nghe lầm, quay đầu nhìn chàng; chàng đang nhìn về phía trước, giống như là lúc trước chưa từng nói câu kia.

“Người sống vì tiền tài mà chết, Nam Hoài Vương phú khả địch quốc, kẻ thân tín rải khắp triều đình và trong dân dã, nhưng trước mắt hân vẫn chưa có dã tâm soán vị, bệ hạ chớ nóng vội, buộc hân mưu phản.” Mối Tô Quân khẽ nấp má, lại giống như đang cầu xin, nhẹ giọng bổ sung hai chữ: “Tin ta.”

Ta quay đầu lại, nhìn bóng người đang chầm chậm bước tới giữa màn mưa, nhẹ giọng đáp lại chàng một chữ: “Được.”

Bùi Tranh mặc một thân áo đậm màu, từ trong mưa bước đến, ý cười trên môi hơi lạnh, đi trên trước mặt chúng ta thì dừng lại, ánh mắt lướt tới, dừng lại trên mặt ta.

“Sao lại ra ngoài lâu như vậy, nên trở về thôi. Không cần phiền Tô ngự sử nữa, sang bên này với ta.” Nói xong, chìa tay sang đợi ta.

Tay Bùi Tranh, trắng nõn mà thon dài mạnh mẽ, lòng bàn tay mở ra, có cái ngao ngễ, tự tin nắm trong tay cả thiên hạ, khiến người ta không làm chủ được mà thuận theo. Ta nắm bàn tay ấy, đi đến dưới tán ô của hân.

Hân nắm tay ta rất chặt, chặt khiến tay ta có chút đau, ta ngẩng đầu nhìn nét mặt hân, ý cười như thực như giả trên môi lúc trước giường như đã bị gió đêm thổi lạnh đi không ít. Cảm thấy ánh mắt của ta, hân hơi nghiêng đầu, cúi xuống nhìn ta, mỉm cười hỏi: “Sao vậy?”

Ta nhẹ lắc đầu: “Không sao.”

Trở về quan sở, Tô Quân đi hướng đông, ta và Bùi Tranh về hướng tây. Ta nhìn bóng lưng chàng đang dần rời xa, lòng một mảnh chua xót.

Vai đột nhiên bị siết chặt, một cánh tay mạnh mẽ ôm chặt ta vào lòng, hơi thở ấm áp xua tan cái lạnh lẽo của mưa đêm, hai má ta tựa vào ngực Bùi Tranh, cảm giác được nhịp tim trầm ổn của hân, hòa cùng một nhịp với tim ta.

Cầm hân nhẹ nhàng cạo phát tâm ta, dịu dàng nói: “Đừng nhìn nữa, ta sẽ ghen.”

Mặt ta chôn ở ngực hân, hai tay ôm chặt thắt lưng hân, cố kìm những giọt lệ đang muốn trào ra khỏi hốc mắt, run giọng nói: « Ta lạnh... »

Bùi Tranh vỗ nhẹ sau lưng ta. « Quần áo đều ẩm hết rồi, còn không mau về phòng thôi. »

Hân đẩy cửa phòng, đặt ta ngồi trên ghế, xoay người mang quần áo khô tới cho ta.

“Cũng sắp vào hè rồi” Đang thay áo sau bình phong, chợt nghe hân nhẹ giọng nói ở bên ngoài. Ta thay quần áo xong, ra khỏi

bình phong, nhìn thấy hân đang khép cửa sổ, cúi đầu tựa như đang suy tư.

“Quần áo người cũng ẩm” Ta nói. Hân như là đều đem ô che hết sang phía ta, mình thì lại bị ướt quá nửa.

Bùi Tranh nghe vậy quay đầu lại nhìn ta, mỉm cười nói: “Không sao.” Nói xong đi lấy khăn khô, đi đến phía sau ta, cời búi tóc, dịu dàng lau đi những giọt mưa đọng trên tóc ta.

Trong phòng im lặng, dường như có thể nghe được cả tiếng thở và nhịp tim của nhau, ngoài kia mưa rơi tí tách, nghe thôi cũng khiến người ta cảm thấy lạnh lạnh.

“Bùi Tranh.” Ta nhẹ giọng mở miệng.

“Ừ?” Hân cũng nhẹ giọng đáp lại.

“Bùi Tranh...”

“Ta đây.” Hân mỉm cười đáp.

“Bùi Tranh...”

“Ta vẫn ở đây,”

“Bùi Tranh à....”

« Nàng còn gọi nữa, đêm nay ta không đi được rồi.”

Ta im lặng một chút, lại gọi một tiếng: “Bùi Tranh.”

Tay hắn dừng một chút, lập tức buông mái tóc ta ra, đầu ngón tay lạnh lạnh từ sau tai ta nhẹ nhàng vuốt về phía trước, nâng mặt ta lên, nhẹ giọng thăm thẳm thì: “Đậu Đậu...”

Ta xoay người đối mặt hắn, hai tay vòng trên cổ hắn, hơi ngẩng đầu nhìn đôi mắt hắn, nhẹ giọng hỏi: “Bùi Tranh, vì sao ngươi không ôm ta?”

Hắn nói : « Quần áo trên người ta ướt.”

Ta nói : « Ngươi có thể cởi.”

Hắn nói : « Trong lòng nàng nhớ tới kẻ khác.”

Ta im lặng.

Hắn nói : « Nàng có thể quên hết sao?”

Ta khẽ cắn môi dưới, rừ mi mắt.

Lợi dụng Bùi Tranh để trốn tránh Tô Quân, việc này đối với Bùi Tranh mà nói, có phải quá không công bằng rồi không?

Tay hắn lướt qua thái dương ta, dừng trên gáy ta, cảm thấy hơi thở hắn bỗng nhiên tới gần, ta hơi giật mình, ngẩng đầu, trên môi chợt thấy chút mềm mại lạnh lẽo.

Hắn nhẹ nhàng vuốt ve cánh môi ta, nói: “Nàng không quên được, ta giúp nàng.”

Ta nhắm mắt lại, hé mở đôi môi, cùng hắn dây dưa quyến luyến, cảm nhận ấm áp và rung động hắn trao ta.

Ta rút dài lưng hắn, cời đám quần áo ẩm ướt của hắn, vuốt ve tấm lưng cường tráng.

Hắn đột nhiên rời khỏi môi ta, ta hơi mở mắt, mờ mờ mịt mịt nhìn hắn, nghe hắn khàn giọng hỏi: “Ta là ai?”

“Bùi Tranh...” Ta không nhìn nổi mà hỏi câu kia, “Ngươi không trách ta lợi dụng ngươi để quên người đó sao?”

Hắn im lặng một lát mới nói: “Ta may mắn, người nàng lựa chọn là ta.”

Đáy lòng, một cây đàn nhẹ nhàng bị kích thích, ta kiễng mũi chân, đi tìm môi hắn, nhẹ giọng nói: “Là ngươi, Bùi Tranh...”

Hắn đỡ thắt lưng ta, xoay người ấn ngã ta xuống giường, cúi người nhẹ cắn lên môi ta, trong lúc gần bó, một lần lại một lần hỏi ta: “Ta là ai?”

“Bùi Tranh...” Ta thở hổn hển, một lần lại một lần trả lời hắn, không cảm thấy phiền.

Bùi Tranh

Bùi Tranh

Bùi Tranh

« Gọi tên của ta. » Hắn đỡ lưng ta, như là dụ hoặc, lại như là lừa gạt, thấp giọng thì thầm bên tai ta.

Ta hơi nghiêng đầu qua, đáp lại đôi mắt sâu thẳm của hắn, hai tay đang ôm hắn lại càng vòng chặt, nhắm mắt lại, đắm chìm trong thế giới của mình hắn thời.

« Tranh »

Ta cuộn mình trong lòng hắn, nghe hắn im lặng thờ dốt, không có hôn sâu, không có chiếm giữ, chỉ có dịu dàng ôm, lại cho ta cảm giác bình yên và thả lỏng. Hắn nhẹ nhàng vuốt sau lưng, thỉnh thoảng lại khẽ hôn lên thái dương, khoe môi ta, giống như từng giọt mưa xuân nhỏ nhẹ lướt trên mặt ta, lại khiến người ta cảm thấy thoải mái, ấm áp.

Ta nhẹ cọ vào ngực hắn, càng dựa vào gần hơn, nhẹ giọng gọi một tiếng: “Tranh...”

Hắn vẫn mỉm cười như trước, nói: “Ta đây.”

Giữa lúc nửa tỉnh nửa mơ, ta dường như nghe được hắn nhẹ giọng nói : « Nhìn thấy nàng cùng hắn ở bên nhau, ta đột nhiên cảm thấy sợ hãi. Đậu Đậu, không được rời khỏi ta...”

Không biết là mộng hay là thật, ta cũng mơ hồ đáp lại một tiếng: “Được...”

Hắn nói hắn vẫn đều ở bên cạnh, ta dường như bây giờ mới nhận ra. Sáu tuổi, tám tuổi, mười tuổi, mười tám tuổi ... Chỉ nhìn thấy Tô Quân ở trước mắt,

lại nhìn không thấy người sau lưng là Bùi Tranh, cứ tưởng tất cả mọi người theo sau là lẽ đương nhiên.

Những hồi ức đã bị lãng quên, trong mộng bỗng nhiên lại rõ ràng ...

Khỏi hoa tháng ba, hấn bế ta hái xuống một đóa hoa đào mới nở đầu cành.

Ta cúi đầu, hấn cười nhợt nhạt, thiếu niên mười bốn, sắc như xuân liễu (*như bình minh ngày xuân*).

Ta nắm tay hấn ngao nghễ nói : Từ nay về sau, số mệnh người nằm trong tay người thôi, ta làm vua, người liền làm thần tử, dưới một người, trên vạn người, bất luận là kẻ nào cũng không thể ức hiếp người, mắng chửi người.."

Hấn vốn là một người cực kỳ dịu dàng, lại vì ta mà trở thành tàn nhẫn, cứng rắn, trở thành kẻ mang bộ dạng ta chẳng thích ...

Hấn khẽ vuốt phát tâm ta, khoe môi khẽ cong lên, cúi đầu cười nói: “Ngô hoàng, vạn tuế, vạn vạn tuế ...”

Khi đó, ta chỉ nhìn thấy ý treu chọc trên môi hấn, lại nhìn không hiểu thâm tình trong đáy mắt hấn.

Kỳ thật, ta thì có gì tốt, đáng để người đối đãi như vậy. Ta tự biết mình còn nhiều khuyết điểm, chỉ muốn tìm một người, nhìn thấy điểm tốt của ta, cũng cùng tiếp nhận tính xấu của ta.

Trao ta một trái đu đủ, ta dùng nữ ngọc đáp lại. Không phải báo ơn, mà là mong yêu thương trọn đời! (*hàm ý trân trọng, hiểu được tấm lòng chân thành của người khác mới là thành ý cao quý nhất*)

Làm xong một việc cuối cùng, ta sẽ cùng người bạch đầu giai lão, người thấy được không?

Bạn đang đọc truyện *Quả Nhân Có Bệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 38: Ôn hương

Bùi Tranh có lẽ rời đi lúc trời gần sáng, khi tia nắng sớm đầu tiên đậu trên mí mắt, bên gối vẫn còn vương lại hơi ấm của hấn.

Đêm qua ngủ một giấc ngon lành, yên ổn; rửa mặt chải đầu xong, ta đẩy cửa sổ, nhìn thấy một cảnh lá xanh tươi vắt ngang qua, giọt sương long lanh lăn lăn trong lòng chiếc lá xanh biếc, trông thật xinh đẹp, đáng yêu; giống như vừa qua một đêm mưa xuân, mùa hè đã thực sự đến rồi.

Bùi Tranh đi ngang qua dưới cửa sổ phòng ta, dừng lại cách một khoảng không xa không gần, cái quạt gỗ mun nằm vàng trong tay hấn kia đến giờ mới coi là dùng đúng mùa, phe phẩy không nhanh không chậm, cả người toát vẻ phong lưu.

Đôi mắt phượng mỉm cười, nhân nhả nói : “Sắp tới lúc lên đường rồi.”

Ta với hấn sóng vai bước ra ngoài, hấn dùng cây quạt che miệng, có chút nuối tiếc mà thấp giọng nói: “Đã nói là du ngoạn sơn thủy nửa tháng, cuối cùng lại chỉ được có 3, 5 ngày.”

Ta nhìn hấn không chớp mắt, môi khẽ động, nói: “Tự biết thỏa mãn đi, các người làm thần tử, tốt xấu có quả nhân cho các người nghỉ phép lại còn có lương, quả nhân làm hoàng đế, lại chẳng có ai thêm nhìn ngó một chút?”

Khoe mắt Bùi Tranh khẽ cong lên, trả lời: “Lần này nàng chuồn êm ra khỏi kinh, quý phá Thái thượng hoàng một trận, chẳng nhẽ còn không coi là trả đũa rồi sao?”

Ta híp mắt, cười hiêm (*ngoài cười nhưng trong không cười*) . “Đây là bà nợ ta, đáng đòi.”

Ở cái tuổi ta lẽ ra vẫn còn được hồn nhiên, vô tư nhất , lại đem gánh nặng giang sơn này đè lên vai ta, còn bà thì hân hoan, phóng khoáng mà đi mất, làm người sao có thể vô si đến trình độ này chứ? Ta để bà lên triều vài ngày, đã coi như nhân hậu lắm rồi.

Đi tới giữa đình, chạm mặt Tô Quân, Tô Quân cười nhẹ, gật đầu với chúng ta nói: “Bùi tướng, Bùi học sĩ, chào buổi sáng.”

Ta cũng hào phóng mỉm cười đáp lại: “Tô đại nhân hôm nay khí sắc không tồi.”

Tô Quân nghiêng mình, để chúng ta đi trước, nghe ta nói vậy, chàng mỉm cười nói: “Bùi học sĩ cũng vậy.”

Ta đi ngang qua ngay sát bên người chàng, chàng dừng một chút, chậm chậm đi phía sau ta và Bùi Tranh.

Dùng bữa sáng qua quýt xong, người của Tào Nhân Quảng bèn gióng trống khua chiêng mà đưa chúng ta về thuyền, cười cười nói với Bùi Tranh và Tô

Quân: “Trước mặt thánh thượng, cảm phiền hai vị đại nhân nói tốt thêm vài câu”, hai người kia nghe nói vậy, không hèn mà cùng liếc mắt nhìn ta một cái, ta sờ sờ mũi, cười giọng một tiếng, xoay người lên thuyền.

Lưu Lăng cười cười với Tào Nhân Quảng, xoay người đi lại đổi thành một bộ mặt chán ghét, lên thuyền bèn nói: “Mấy tên quan viên địa phương này đều mang một dạng đức hạnh, chẳng trách phụ vương ta xưa nay không thích giao thiệp với những kẻ này.”

Vị tiểu thư quý tộc này quả nhiên có cái kiêu ngạo của tiểu thư quý tộc, ngạo mạn nhưng cũng không bỏ lễ tiết, ít nhất trước mặt Tào Nhân QUảng vẫn nể cho hần tí mặt mũi. Đến lúc Bùi Tranh và Tô Quân lên thuyền, về mặt cô nương này lại đổi, cười với Bùi Tranh hòa nhã, ầm ầm như gió xuân.

Chiếc thuyền từ từ rời bến, mái chèo không hề khuấy động cả một vùng sông nước, từ từ tiến về hướng đông.

“Bùi tướng thật độ lượng, biết rõ Tào Nhân Quảng giả nhân giả nghĩa, ý đồ chẳng có gì tốt, mà vẫn còn kiên nhẫn đối phó.”

Lưu Lăng ngồi trên ghế, trên mạn thuyền gió nhẹ thổi, làn tóc đen bên gò má nàng khẽ bay, lúc mỉm cười để lộ nụm đồng tiền duyên dáng, xinh đẹp yêu kiều không người sánh nổi.

Bùi Tranh cười đáp lại: “Là nghi thức xã giao chốn quan trường, nhìn riết rồi quen thôi. Đã làm quan thì không tránh được, cũng khó có ngoại lệ.”

“Bùi tướng quá khiêm tốn rồi. Tào Nhân Quảng biết rõ Bùi tướng có ý muốn giữ mấy tên cường đạo kia lại thẩm vấn, hắt lại vôi vàng cho người đưa lũ cường đạo đi mất, không phải có tật gặt mình thì là gì? Tào Nhân Quảng này làm quan bất nhân, dân chúng oán thán, tuy hắt nhiều lần bạc đồ phụ vương ta, nhưng chưa bao giờ đạt được. Lần này lại xuống tay với Bùi tướng, thật là tự tìm đường chết.” Lưu Lăng khinh thường khẽ cười một tiếng, nói mấy câu đem Tào Nhân Quảng đẩy xuống vực sâu, lại phui sạch quan hệ giữa Nam Hoài Vương và Tào Nhân Quảng.

Có điều Bùi Tranh tin hay không, lại là chuyện khác. Hắn cũng chỉ nhếch mi, cười mà không nói.

Tô Quân đứng ở đầu thuyền, quay lưng về phía bọn ta, lúc này thuyền đi ngược gió, sóng gió thổi phồng tay áo chàng, làm tay áo bay phất phới, vón áo nên là màu xanh da trời, nhưng lại mơ hồ toát ra sắc nước thê lương.

“Voi danh tiếng của Nam Hoài Vương, đương nhiên chẳng thêm giao thiệp với lũ tiểu nhân như thế.” Bùi Tranh nói một câu vô thưởng vô phạt, lại quay đầu nhìn ta, nhẹ giọng nói, “Mệt rồi sao?”

“A?” Ta hồi phục tinh thần, thu lại ánh mắt này giờ vẫn để trên người Tô Quân, đáp lại cái nhìn dò hỏi của Bùi Tranh, mỉm cười trả lời, “Không sao.”

Lưu Lăng nói: “Bùi học sĩ nhiều năm trong thâm cung, ít khi ra ngoài, thân thể cũng thật mảnh mai, sợ là không chịu nổi gió, hay là cứ vào trong thuyền nghỉ tạm đã.” Lại quay đầu nhìn lên Bùi Tranh, cười nói: “Lưu Lăng còn có chút chuyện chính sự xin Bùi tướng chỉ bảo.”

Người ở dưới mái hiên, không thể không cúi đầu a . . .

Ta và Tô Quân, ở trên cái thuyền quý này có vẻ vô cùng thừa thãi. Lưu Lăng đây là muốn lôi kéo Bùi tướng, hay là muốn lôi kéo Bùi Tranh? Ta chỉ có thể nói, nàng ta đã chậm một bước mất rồi. Mà một bước đến chậm này thực cũng không thể tự trách, ai bảo nàng sinh muộn mất vài năm, quân sinh ta chưa sinh, đến khi nàng trưởng thành, quân đã là chồng người khác. *(Ý từ câu "quân sinh ta chưa sinh, ta sinh quân đã lão")*

Ta cũng chỉ là may mắn mà quen biết hắn đủ sớm thôi.

Ta xoay người vào bên trong thuyền, nhưng không về phòng mình, mà xuyên qua thân thuyền dài thật dài, đến tận đuôi thuyền. Mạn thuyền bên này một người cũng không có. Chiếc thuyền này có ba tầng, tất cả phụ thuyền đều ở tầng dưới cùng biệt lập với bên ngoài, chỉ chuyên tâm chèo thuyền, trên mạn thuyền chỉ ngẫu nhiên có 1,2 người qua lại.

Ta đi đến tận cuối đuôi thuyền, mới lấy ra một chiếc tiêu từ trong tay áo, đặt bên môi thổi nhẹ.

Chiếc tiêu khẽ khàng run rẩy, phát ra thứ âm thanh chỉ có một loài đặc biệt mới có thể nghe thấy.

Bầu trời phương Nam rộng rãi (*), mặt nước xanh biếc, một bóng trắng như xa mà gần, từ trên mặt sông hời hả vút qua, trong nháy mắt đã đến trước mặt, ta vươn tay, bóng trắng kia dang cánh, hướng về phía trước mà đáp xuống, sau đó dừng trên cổ tay ta. Bỏ câu khẽ gật đầu, gù gù hai tiếng.

() Sở Thiên: ngày xưa nước Sở ở vùng giữa và hạ lưu sông Trường Giang ngày nay, thuộc phương Nam, vì thế chỉ bầu trời phương Nam là Sở Thiên, thank to Lạc Việt .*

Ta vỗ nhẹ sau lưng nó, lần mò bên chân nó rút ra một ống trúc nhỏ, mở ra, lấy tờ giấy bên trong liếc mắt một cái, chỉ có hai câu ngắn ngủi – muôn việc đủ cả, chỉ thiếu gió đông. *(dựa theo tích Chu Du muốn dùng hỏa kế công phá doanh trại quân Tào, hiểm vì chưa có gió đông nên chưa thể phóng hỏa, lo nghĩ sinh bệnh nặng.)*

Tìm ta treo lơ lửng cả nửa ngày lúc này mới từ từ hạ xuống, mấy năm sắp xếp, thành bại chỉ trong mấy ngày sắp tới.

Ta ném tờ giấy kia ra giữa lòng sông, chữ trên mặt giấy hoàn toàn loang lổ, dần dần chìm xuống đáy sông, lại đem tờ giấy đã viết xong lúc trước bỏ vào trong ống trúc, sắp xếp xong mới vỗ vỗ lưng bỏ câu, nó gật gật đầu, lại gù gù bay đi.

“Ý người đã quyết rồi sao?”

Sau lưng bỗng truyền tới giọng nói khiến tim ta lỡ một nhịp, tay run lên, cuống quýt xoay người, chỉ nghe roẹt một tiếng, ống tay áo đang bay bị một cái đinh móc rách, lộ ra hơn nửa cánh tay.

Tô Quân đứng xa xa, liếc nhìn cái ống tay áo bị xé rách của ta một cái, lại tiến lên hai bước, thu hẹp khoảng cách.

“Ván cờ này dính dáng rất rộng, người chỉ có một mình, đừng manh động.” Tô Quân vẻ mặt nghiêm trọng, “Dù có thêm một Dị Đạo Lâm, cũng còn xa mới đủ, bởi vì hân chưa đủ tứ lạng, mà Nam Hoài Vương lại không chỉ thiên cân.” (*Lấy ý Từ lạng bạt thiên cân*)

Ta vén làn tóc bị gió thổi bay, mỉm cười nhìn chàng: “Nếu khanh cũng đứng về phía ta, vậy là đủ rồi.”

Ánh mắt Tô Quân thoáng âm trầm, hạ mi nhìn về hướng khác, giọng nhẹ như thổi một cái liễn tan: “Thần vẫn luôn đứng về phía bệ hạ.”

Ta cười cười chẳng tỏ ý kiến, tiến lên hai bước, dừng lại trước mặt chàng, nói bằng giọng chỉ hai người nghe được: “Quả nhân tự biết khanh trung quân ái quốc, cũng là người thông minh, chúng ta lại có tình nghĩa đồng môn, niệm tình cũ, quả nhân sẽ không làm khó khanh, hy vọng khanh cũng không muốn khiến quả nhân khó xử.” Dứt lời, hướng mũi chân cũng chuyển, tiếp tục đi về phía trước, sượt qua bả vai chàng.

Miệng vết thương đau lâu ngày rồi cũng tê liệt, một ngày không thể khỏi hẳn, thì 8 ngày 10 ngày, qua 3 đến 5 tháng, rồi cũng sẽ có ngày khỏi hẳn. Thực ra ta lại hy vọng Tô Quân có thể tuyệt tình hơn một chút, nếu chàng phản bội hoàn toàn, ta muốn trừ bỏ chàng cũng sẽ không do dự, nhưng nay chỉ vì một mình chàng, mà ta đối với Tô gia đã như ném chuột sợ vỡ bình.

Quả nhiên lúc cần quyết đoán mà lại do dự, tự rơi vào cảnh khốn đốn a ...

Chặt đứt râu ria Bùi đảng, tước đi cánh tay của Tô đảng, kích động bọn họ tàn sát lẫn nhau, đến cuối cùng ta liệu có thể đạt được tất cả lợi ích mình hy vọng hay không?

Ta trở về phòng, đóng cửa lại, cúi đầu nhìn cổ tay bị xé toạc, cảm thấy hơi đau đầu, mấy ngày nay vì đủ loại nguyên nhân, ta đã hủy mất vài bộ quần áo rồi, lúc đầu trước khi xuất môn đã chuẩn bị mấy bộ, nay lại không đủ dùng.

Ta nắm một góc tay áo, nhủ mày nghĩ: Chẳng lẽ muốn ta tự khâu lại sao?

-- Cốc, cốc, cốc

“Sanh Nhi, muối đã ngủ chưa?” Bùi Tranh ho khan hai tiếng, giọng nghe không mấy tự nhiên.

Ta xoay người mở cửa, hơi ngẩng mặt nhìn hắn, ngữ khí không thân thiện lắm: “Có việc sao?”

Hắn nhủ mi, nghiêng người lách qua ta vào phòng, miệng còn nói với theo: “Muối xưa nay ngồi thuyền dễ say, ta lo lắng cho muối nên tới đây xem thế nào.”

Ta mờ to mắt trừng hắn tròn mắt nói dối, lại nhìn hắn xoay người đóng cửa phòng, ta lui về sau nửa bước, cao thấp đánh giá hắn, nghi hoặc nói: “Người định làm gì?”

Hắn xoay người đối diện ta, bắt đầu dĩ cười khò: “Không chịu nổi gánh nặng, đi trốn.”

Ta cân nhắc một chút, phản ứng lại, liền chỉ mong hắn cười lạnh. Nghĩ đến lúc trước ta không có ở đó, Bùi Tranh và Lưu Lăng dĩ nhiên tha hồ ăn ý mà luận thi từ ca phú. Nghĩ đến hai người này trò chuyện vui vẻ với nhau, lòng ta có chút không thoải mái, nhưng mà ngại thân phận cho nên không thể nổi giận, chỉ có thể thầm hy vọng Bùi Tranh say thuyền say đến buồn nôn, thật không dự đoán được hắn lại chủ động tránh Lưu Lăng, đến chỗ ta tị nạn, lấy ta làm cơ.

Ta khoanh tay trước ngực đối diện hắn, cười tủm tỉm nói: “Tắm vé tàu này thật quý giá, còn muốn Thừa tướng đại nhân bán tiếng cười mua vui bù lại, bước tiếp theo có khi là bán mình luôn nhĩ?”

Bùi Tranh mỉm cười trả lời: “Vậy cũng có thể coi là hy sinh thân mình, phong nhất đẳng công tước chứ.”

“Bùi đại nhân không phải cũng muốn noi theo Tô gia — một nhà trung liệt, hy sinh thân mình, lúc còn sống đứng giữa triều đường, sau khi chết lại được lập bia thờ trên tường chứ.” Ta vô thức muốn sờ tay áo, sờ mãi không thấy, mới nhớ ra tay áo đã bị rách. Bùi Tranh lúc này cũng nhìn đến nửa cái tay áo đang phát phơ giữa không trung của ta, vươn tay ra bắt lấy, cúi đầu nhìn kỹ, đáy mắt như phát sáng: “Vừa rồi đi tới đuôi thuyền sao?”

Ta không tự nhiên rút tay về, để sau lưng, thân nhiên nói: “Phải, buồn bực, thôi tiêu một chút.”

Bùi Tranh cũng không vạch trần ta, cười nói: “Tay áo rách rồi, làm sao giờ?”

Ta kéo kéo bờm, nhếch mi nhìn hắn: “Nếu là quần áo của Lưu Lăng, ta nhất định không mặc. Bùi đại nhân không gì không làm được, khâu quần áo chắc cũng không thành vấn đề chứ.”

Bùi Tranh thờ dãi một hơi, cười ý vị sâu xa, than một câu: “Bệ hạ, người luôn thích làm khó vì thần.”

Ngực giống như bị người ta nhéo một cái, núm chặt đến đau, khụ khụ hai tiếng che đậy, nói: “Là Quả nhân đối với Bùi tướng gửi gắm hy vọng rất lớn mới phải.”

Bùi Tranh cười lắc đầu, kéo ta ngồi xuống một bên, nhìn trái nhìn phải, lấy từ trên tường xuống một thanh trường kiếm, rút kiếm ra khỏi vỏ múa vài vòng, tán thưởng: “Đù sặc” Dứt lời, ánh kiếm chợt lóe, nửa ống tay áo khoan thai bay xuống, còn chưa chạm đất, ống tay áo bên kia cũng đứt lìa mà rơi xuống.

Vốn là tay áo dài quá đầu ngón tay, bị hấn hai nhát trái phải cắt đi cả tắc, chỉnh sửa một chút, liền lộ ra một đoạn cổ tay.

Bùi Tranh thu kiếm vào vỏ, nâng cổ tay ta đặt bên môi, nhẹ giọng cười nói: “Rách rồi thì cắt đứt đi, cần gì phải may vá vớ vẩn, có đôi khi khuyết điểm vừa khéo, lại có thể coi như một loại hoàn mỹ.”

Tác phong người dân Trần quốc tuy không dũng mãnh nhanh nhẹn như dân phương Bắc, nhưng cũng không coi là bảo thủ, lộ cổ tay cũng không xem là làm bại hoại thuần phong mỹ tục, nhưng áo dài vấy rộng vốn là thói quen ăn mặc xưa nay, cái loại cắt đi cả 8 phân tay áo như thế, còn chưa có ai từng mặc. Lúc ấy ta chỉ cố suy xét Bùi Tranh tình ý ẩn khuất, cũng không thể dự đoán nổi, việc làm vô tâm này của Bùi Tranh đã mở ra một trang mới trong lịch sử Trần quốc, từ đây về sau, ống tay áo nam nữ Trần dân càng ngày càng ngắn, lộ da thịt càng ngày càng nhiều, tập tục dân chúng càng ngày càng phóng khoáng.

Bùi Tranh, là căn nguyên tà ác.

Ngón tay cái hấn đang nhẹ nhàng vuốt ve mu bàn tay ta, đột nhiên cong khoe môi, giương mắt nhìn về phía ta: “Ta nhớ tới một câu chuyện cũ rích.”

Ta định rút tay về, lại bị hấn bắt lấy không buông, đành mặc kệ, thuận miệng hỏi: “Là gì?” Trong lòng lại nghĩ, sợ là mấy lời tâm tình như “Chấp tử chi thủ, dữ tử giai lão” đi. *(Tay trong tay cùng nhau sống đến bạc đầu)* (1)

Bùi Tranh lại nói: “Hong tô thủ, hoàng đằng tửu, mẫn thành xuân sắc cung tường liễu” *(Tay mềm yếu, rượu hoàng đằng, thành xuân sắc, liễu xanh tường)*

Đồng phong ác, hoan tình bạc, nhất hoài sầu tự, kỷ niên ly tác, thác thác thác *(gió đông ác, ân tình bạc, nỗi lòng phiền muộn, tháng năm ly tán, sai! sai! sai!...)*

Tìm ta khê này, tay bỗng cứng đờ, hấn vỗ nhẹ mu bàn tay trấn an ta, đọc xong cả bài từ kia (2) rồi, mới nói: “Nàng từ nhỏ đã không thích thơ từ, bài từ này lời lẽ ra sao, sợ là nàng cũng chả biết.”

Ta cười giọng nói: “Nghe qua, chả có vẻ gì là hay ho.”

Bùi Tranh im lặng một lát, khê thờ dài: “Quả thật, cũng không coi là hay.”

“Thơ từ ca phú, lý tưởng đời người, người vẫn nên đi tìm quận chúa đàm luận, nghiên cứu đi, các người còn có thể ngắm trăng, ngắm sao, trước thuyền ánh trăng rọi, nhất định là rất tuyệt diệu.” Nói xong câu này, ta mới đột nhiên cảm thấy mình có chút kỳ quái. Bùi Tranh kinh ngạc nhìn ta, chớp mắt, ý cười từ đáy mắt từ từ tràn ra, che đi nét kinh ngạc.

“Vậy Đậu Đậu muốn cùng ta đàm luận việc gì?”

Ta chăm chăm nhìn cái khuôn mặt tuần tú đang tới gần, không tự giác mà hơi ngửa ra sau né tránh, hơi thở nóng rực phả trên mặt, ta do dự dòi mắt, lắp bắp nói: “Không, không muốn đàm luận chuyện gì...” Trong lòng đấu tranh một trận, ta rút tay đập bàn một cái, chuyển mình đứng lên, nhìn xuống hấn từ trên cao, khoảng cách và chênh lệch độ cao như này cho ta chút cảm giác an toàn, gan cũng to ra không ít, hít một hơi, trợn mắt nhìn hấn nói: “Người sáp vào gần như vậy làm gì?”

Hấn hỏi ngược lại: “Nàng trốn nhanh như vậy làm gì?”

Ta tức giận: “Ta trốn lúc nào?”

Bùi Tranh khê gật đầu, ý vị sâu xa cười nói: “Phải, nàng không phải đang lẩn trốn, là lạt mềm buộc chặt.”

Ta cười: “Sai, không phải lạt mềm buộc chặt, là tiên lễ hậu binh.”

Ta nắm vạt áo hấn, đẩy hấn dựa vào tường, kiễng mũi chân hôn lên môi hấn, đến lúc này mới hận sự chênh lệch chiều cao giữa hai người, chỉ có thể dựa vào khí thế áp đảo hấn.

Dựa vào cái gì mà lần nào cũng bị người áp chế! Ta hung tợn ngoạm một miếng lên môi dưới của hấn.

Hấn cười khò, lồng ngực hơi động, tay phải nhẹ nhàng đỡ lưng ta, thiện lương hiểu ý mà cúi đầu cho ta đùa giỡn, hấn phối hợp như vậy, ta bỗng cảm thấy nhạt nhẽo, vô vị, hoàn toàn chả có khoái cảm cùng cảm giác thành tựu của Bá Vương ngạnh thượng cung (3), vì thế miễn cưỡng nhận sự cung phụng của hấn, hôn nhẹ bờ môi hấn, qua quýt vội vàng.

"Người bị Lưu Lăng quán lấy rồi ... Lưu Lăng này rốt cuộc là có ý gì?" Ta ưỡn oải dựa vào ngực hấn, hỏi, "giành giật nam nhân với hoàng đế sao? Cũng không đến mức ấy đi."

“Khó nói, mắt nhìn bệ hạ xưa nay không tồi.” Bùi Tranh không biết hổ thẹn mà nói.

Ta thờ dài, nhất thời cảm thấy có chút bất lực.” Ngươi nghiêm túc một chút, ta nói chuyện đứng đắn đây! Lưu Lăng dám dụ dỗ ngươi trước mặt ta, ngươi thế mà không biết xấu hổ, trước mặt ta lại dám nhận sự dụ dỗ của cô ta?”

“Việc này ta tiến thoái lưỡng nan, dù sao chúng ta cũng đang ở trên thuyền nhà người ta.” Bùi Tranh cũng thờ dài: “Lưu Lăng này, tâm cao khí ngạo, nàng xem Tô Quân bị cô ta đối xử như thế nào thì biết. Chúng ta nếu cũng đắc tội cô ta, giờ lại còn đang ở trên thuyền nhà cô ta, hậu quả ra sao sợ là khó đoán.”

Lời Bùi Tranh cũng không phải không có lý, nhưng lòng ta vẫn cảm thấy không thoải mái: “Ngươi vẫn nên tránh cô ta xa một chút.”

Bùi Tranh gật đầu đồng ý: “Ta sẽ giữ khoảng cách an toàn với cô ta. Không bằng nàng cũng nên giữ khoảng cách với Tô Quân đi?”

Ta ngẩn người, lui lại nửa bước, ngẩng đầu nhìn Bùi Tranh. “Ta với hấn quá thân cận sao?” !

“Vừa rồi, hấn là đi tìm nàng đi.” Bùi Tranh cúi đầu nhìn lại ta, như cười như không, “Nàng, bụng dạ dễ mềm, ta lo nàng rút cuộc vì mềm lòng mà ...”

Ta phát tay cắt lời hấn, lãnh đạm nói: “Ngươi cũng có phần khinh thường ta quá rồi!”

Cũng là khinh thường chính ngươi.

Bùi Tranh bất đắc dĩ cười nói: “Con đường này chưa từng sóng yên gió lặng, nàng ở bên cạnh ta, ta mới có thể yên tâm”

Ta lắc đầu nói: “Ngươi nói sai rồi.”

Bùi Tranh biết điều chữa lại: “Được, là ta ở bên cạnh nàng.”

“Được” Ta hài lòng gật đầu, lại nói, “Việc của Tô Quân, ta tự quyết định, hấn rút cuộc vẫn là thần tử của ta, là thần tử đồng điện, kiêng kỵ lẫn nhau, chuyện của hấn, ngươi đừng hỏi đến nữa.”

Bùi Tranh hơi giật mình, lập tức cười khổ nói: “Bệ hạ nói như thế nào thì là thế ấy.”

Ta thấy sắc mặt hấn không tốt, lương tâm trời dậy, nhẹ giọng nói: “Ngươi vẫn nên chăm sóc chính mình đi, nói ta say thuyền, sợ người thực sự say là ngươi, không bằng lên giường nghỉ ngơi đi?”

Bùi Tranh lắc đầu nói: “Thế lại càng khó chịu, không bằng có người nói chuyện, dời sự chú ý. Mấy ngày trước, trên con thuyền kia, ta gần như không chợp mắt, cũng chỉ có ôm nàng mới thấy yên ổn một chút. Giờ lại ở trên thuyền người khác ...”

Bùi Tranh thờ dài, “Cũng chỉ có thể cố chịu mà thôi.”

Bệnh này của hấn, cũng thật là phiền toái, lòng từ bi trời dậy, ta nói: “Đừng để người ngoài phát hiện, ta cho ngươi ôm một lúc.”

Khỏe mất hấn cong lên, cúi người ôm lấy thắt lưng ta, hai tay vòng dưới cánh tay ta, ta cũng chỉ có thể vòng tay ôm lấy hấn, sức lực hấn quá lớn, ta bị hấn ôm, mũi chân gần như đã rời khỏi mặt đất. Hấn vùi đầu trong tóc ta, hít một hơi, khẽ thở dài: “Như thế này mới là ôn hương nhuyễn ngọc ôm trọn trong lòng.”

Bạn đang đọc truyện *Quả Nhân Có Bệnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 39

Đối với Bùi Tranh, cho đến giờ ta vẫn có tâm lý mâu thuẫn, phát cáu vì hấn luôn có thể dễ dàng trêu chọc ta, nhưng nếu hấn đứng đắn an phận, ta lại khó nén được cảm giác mất mát.

Đêm hôm sau, ta nghĩ hấn say thuyền khó ngủ, mình nằm trên giường cũng trần trọc, cuối cùng đến tầm canh hai, nhẹ nhàng mở cửa phòng, chuẩn bị tới bày tỏ quan tâm, sẵn sàng lúc đêm khuya.

Hành lang dài hun hút không một bóng người, lại loáng thoáng truyền đến tiếng động rất nhỏ, nghe như là tiếng giấy ma sát với sàn nhà, từ xa đi đến. Ta theo bản năng co lại, lui về trong phòng, bám vào khe cửa nhìn ra bên ngoài, vểnh tai lắng nghe.

Sắc váy vàng nhạt lướt qua rất nhanh, Cô Tô quận chúa thân sắc nghiêm nghị, vội vã đi ngang qua cửa, chẳng bao lâu liền nghe thấy tiếng mở cửa phòng,

hình như nàng ta vào một gian phòng nào đó.

Ta không nhìn nổi lòng hiếu kỳ, nhẹ nhàng mở cửa phòng, bám theo hướng Lư Lãng. Nhưng vì không thể nhìn thấy nàng ta vào gian phòng nào, chỉ có thể đi qua từng phòng từng phòng vênh tai nghe lén.

“Người làm như vậy rốt cuộc là có ý gì?” Lư Lãng cố hạ giọng đè nén lửa giận, “Đừng quên người nhận từ chúng ta bao nhiêu lợi lộc, bây giờ muốn phải sạch quan hệ, qua cầu rút ván sao?”

Ta gần như dán lỗ tai lên vách, muốn nghe rõ từng chữ bọn họ nói với nhau.

“Ta đã làm gì, khiến quận chúa nổi giận như vậy?” Giọng nói kia hàm chứa 3 phần ý cười, 7 phần thoái mái, tuy là cực nhẹ, nhưng ta lại nghe được rõ ràng.

Ngực như bị người ta đánh mạnh một cái, đau đớn, khó chịu.

“Người muốn bệ hạ, chúng ta muốn quyền lực và tài phú. Lúc trước, đã nói rõ là chúng ta giúp người leo lên ngôi thừa tướng, quyền lực khuynh đảo, người âm thầm làm trung gian, bưng bít hoàng đế, mở rộng cửa cho các phương tiện ra vào, chiếm lợi từ buôn muối và sắt của miền Nam, đợi đến ngày hoàng đế hoàn toàn mất hết quyền lực, người một mình nắm quyền, giang sơn, mỹ nhân đều ôm trọn, sẽ đồng ý để miền Nam thành trung tâm.” Lư Lãng hít sâu một hơi lại nói, “Nay, người vì hoàng đế mà bán đứng miền Nam chúng ta, khiến ta không thể không thí Tào Nhân Quảng làm quân cờ, chẳng lẽ người muốn vi phạm hiệp ước đồng minh ban đầu giữa chúng ta sao?”

“Ta bán đứng miền Nam các người khi nào?”

“Người cố ý giữ lại đám thủy tộc này, chẳng lẽ không phải vì muốn lừa lấy lòng tin của bệ hạ đối với người sao? Âm thầm báo hành tung cho Tô Quân, chẳng lẽ không phải muốn bệ hạ hoài nghi Tô Quân sao?” Lư Lãng cười lạnh, “Người để Tô Quân tưởng rằng Nam Hoài Vương phủ chúng ta có ý làm hại hoàng đế, dụ hắn rời khỏi đế đô, còn bản thân thì tính kế làm suy yếu thế lực Tô đảng.

Tô Quân chẳng qua là kẻ lo lắng quá nên hóa thành si ngốc, Nam Hoài Vương phủ chúng ta làm sao có thể xuống tay với bệ hạ được, Lư Trương Tư nếu chết rồi, đám người phía sau cô ta nhất định sẽ khuấy cả triều đình, dân chúng làm một trận mưa máu gió tanh; Thừa tướng tiền nhiệm, Phụng quân và Minh Đức bệ hạ làm sao có thể dễ dàng nắm trong tay như cô ta được. Tên phế vật Tào Nhân Quảng kia, có một chút gió thổi cỏ lay đã lòi đuôi, khăn cấp đưa thủy tộc đi, cứ như sợ người khác không biết những kẻ đó có vấn đề. Nếu không phải người cố ý làm thế, ta cần gì phải bỏ đi một quân cờ Tào Nhân Quảng kia? Nay trong lòng bệ hạ, Tào Nhân Quảng đã là một kẻ phế nhân, Tô Quân cũng bị bài xích khỏi đám nòng cốt, mà Nam Hoài Vương phủ lại càng thành một cái gai trong mắt, chỉ có Bùi Tranh người mới thực sự đáng tin nhiệm. Bùi Tranh, ta biết người muốn nhất đẳng độc đại, một tay che trời, nhưng chuyện đó và chúng ta không giống nhau. Muốn đá văng Nam Hoài Vương phủ, người cũng phải biết tự lượng sức mình chứ!”

Bùi Tranh thần nhiên cười nói: “Ánh mắt quận chúa thật lợi hại, thủ đoạn cũng thật lợi hại.”

“Quá khen, không bì kịp Bùi tướng!” Lư Lãng cười lạnh, “Chẳng lẽ Bùi tướng tưởng rằng hoàng đế có thể bị người thao túng thì Nam Hoài Vương phủ ta cũng có thể sao?”

“Quận chúa trước khi chất vấn ta, không bằng hỏi trước Nam Hoài Vương, kế hoạch của chúng ta ra sao.” Bùi Tranh đề thấp giọng, “Quận chúa sợ là vẫn chưa hiểu rõ kế lớn của Nam Hoài Vương.”

Lư Lãng im lặng một lát, hỏi: “Lẽ nào phụ vương còn có tính toán riêng sao?”

Bùi Tranh cười nói: “Chuyện này, Quận chúa nên hỏi ngài ấy. Ngày mai tới đế đô, còn chưa tới 10 ngày nữa là mừng 7 tháng 7 – ngày đại hôn, đế đô cũng sắp có biến chuyển rồi, quận chúa cảm thấy đến lúc đó thiên hạ sẽ thuộc về tay nhà nào?”

Ta ngừng thở, lại không không chế được tim đập thình thịch, run rẩy, lặng lẽ rời khỏi đó.

-- Muốn ta thế ư? Tuyệt không lừa nàng, giấu nàng, ức hiếp nàng, trọn đời trọn kiếp yêu nàng, chiều nàng, trung với nàng ...

Ta nhớ từ rất lâu trước đây đã từng nói một câu: Bùi Tranh, chỉ trung với chính mình.

Trung với chính mình.

Thờ nhỏ, Nhị cha và Tam cha từng thử dạy ta tập võ cho khỏe người, Nhị cha dùng kiếm, Tam cha dùng tay, bây giờ ta cảm thấy, như là bị Tam cha đánh một chưởng trên lưng, lại bị Nhị cha đâm cho một kiếm vào ngực. Nhị cha, Tam cha đương nhiên là không nỡ làm ta bị thương, lần ta bị thương nặng nhất, cũng chẳng qua là Tam cha tung ta lên thân cây, kết quả lúc rơi xuống lại đỡ không vững, khiến ta ngã cánh tay bị thương, ta khóc nửa ngày, ông cũng vì thế mà bị mấy vị phụ thân xạc cho một trận.

Chi tiếc, ta đã lớn, không thể như lúc nhỏ, mỗi lần bị thương, bị đau, bèn bỏ nhào vào lòng phụ thân khóc lóc kể lể, để bọn họ báo thù cho ta. Việc của mình, chung quy vẫn là tự mình giải quyết, tự mình tin sai rồi yêu sai, thì cũng tự mình gánh vác hậu quả.

Bùi Tranh ...

Ta hít sâu, dần xuống cho khỏi run, tay trái nắm chặt tay phải, nghĩ tới độ ấm lòng bàn tay ta và hắn hoàn toàn khác nhau, khi nắm chặt, lại hòa hợp như trời sinh một đôi vậy.

Ta nâng tay, cắn chặt tay áo. Chỗ đó đã bị cắt đứt một mảnh, Bùi Tranh nói, nếu đã rách, cần gì phải may may vá vá lại làm gì ...

Ta còn có thể tin ai, ta còn có thể tin ai ...

Ta muốn cười, nhưng rốt cuộc lệ rơi ướt gò.

Bùi Tranh, ta nói rồi, ngươi không thể phụ ta.

Sáng sớm ngày thứ hai, thuyền cập bến đê đô, sắc mặt bốn người chúng ta cũng chẳng xem là tốt, có lẽ cả một đêm trước, chẳng ai ngủ nổi. Bùi Tranh cười hỏi ta, vì sao lại mất ngủ, ta cười nói: “Đồng cam cộng khổ, ngươi không ngủ được, ta cũng thế.”

Lên xe ngựa, ở cửa Bạch Y hạm chia tay Lưu Lăng, ta, Bùi Tranh và Tô Quân ba người đứng ở cửa Bạch Y hạm, Tô Quân hướng ta chấp tay nói: “Bệ hạ vẫn nên hồi cung trước đi.”

Ta quay đầu nhìn về phía chàng, ngực đau thắt, miến cưỡng quay mặt đi, nhìn cái bóng mảnh khảnh đồ dài trên nền đất, mỉm cười nói: “Tô ngự sử cũng mệt mỏi rồi, cũng sớm hồi phủ đi.”

Bùi Tranh nói: “Ta đưa nàng hồi cung.”

Ta ngẩng đầu nhìn hán nói: “Không cần đâu, ngươi cũng trở về đi, đây là đê đô, người đã gặp ta nhiều lần, để họ nhìn thấy không hay. Tự ta có thể trở về.”

Bùi Tranh chỉ gật đầu đáp ứng.

Ta ung dung xoay người, bước từng bước đi về phía cửa cung.

Tới cửa cung, Dịch Đạo Lâm chắc là mới bãi triều, triều phục còn chưa thay, vội vàng vàng vội vàng, quay đầu thoáng nhìn thấy ta, vội tiến lên hai bước tới một góc, chấp tay nói: “Bệ hạ vạn tuế.”

“Vạn tuế a ...” Ta dừng bước, kỳ quái nhìn hán. “Dịch khanh gia, khanh nói xem, vì sao ai làm hoàng đế, đều muốn sống vạn năm?”

Dịch Đạo Lâm ngẩn ra, ngẩng đầu nhìn ta.

“Sống chẳng có ý nghĩa như vậy, sống tới vạn năm làm cái gì ...” Ta hạ mắt, thấp giọng thì thào.

“Bệ hạ ...” Dịch Đạo Lâm ngạc nhiên nhìn ta, “Xảy ra chuyện gì sao?”

Ta tiến lên một bước, nắm chặt ống tay áo của hán, rầu rĩ nói: “Mượn vai khanh một chút.” Sau đó nhẹ nhàng dựa lên.

Dịch Đạo Lâm nhất thời cả người cứng ngắc, không biết phải đứng làm sao.

Ta mệt muốn chết rồi ...

Trò chơi này, cục diện này, ta không muốn tiếp tục nữa.

“Dịch Đạo Lâm, khanh nói, Bùi Tranh là một quan tốt sao?”

“Quan không phân tốt xấu, chỉ phân hữu dụng và vô dụng. Hán đại đế coi là hữu dụng.”

“Vậy, ta là hoàng đế tốt sao?”

“Bệ hạ ... Muốn nghe lời thật lòng ư?”

“Ta biết khanh không nói dối, hoặc im lặng, hoặc nói thẳng.”

“Vi thần tin, bệ hạ sẽ là hoàng đế tốt.”

Cái tay đang bám vào hán bỗng dưng nắm càng chặt, hốc mắt nóng lên, nước mắt trào ra, nghẹn ngào nói: “Ta không muốn làm hoàng đế ...”

Ta không muốn mang họ Lưu, một chút cũng không muốn.

Dịch Đạo Lâm nói: “Trời trao trọng trách, nhiều lúc thân bất do kỷ.”

“Thân bất do kỷ ...” Ta vô lực nhếch khóe môi, “Tâm lại chẳng phải do chính mình sao? Ta mềm lòng với người, người lại chẳng có lý do gì mà nương tay với ta?”

Ta buông tay, lui về sau một bước, giấu đi tất cả những yếu ớt, thân nhiên nói: “Dịch Đạo Lâm, theo ta vào cung.”

Chương 40

Ta và Dị Đạo Lâm lặng lẽ vào cung, vừa bước vào điện Sùng Đức, đã thấy một cái bóng gầy loắt choắt từ một góc nhào đến, dập đầu bái xong, liền khóc bù lu bù loa.

“Bệ hạ, người rốt cục cũng trở về! Người nếu không về, sẽ không thấy được Tiểu Lộ Từ nữa! Tiểu Lộ Từ vì bệ hạ mà com nước không màng, hàng đêm thức trắng, cả ba vòng đều gầy đi mất rồi!” Tiểu Lộ Từ nước mắt, nước mũi ròng ròng kêu khóc, ta day thái dương, quay mặt đi thờ dài, nói: “Tiểu Lộ Từ, đừng giả bộ nữa, mùi khoai lang nướng muốn giấu cũng không được.”

Tiếng khóc cao vút của Tiểu Lộ Từ bỗng dừng im bất, xấu hổ chuyển thành vài tiếng ho khan, xoa xoa khoe miệng.

“Thái thượng hoàng đâu?” Ta hỏi.

Tiểu Lộ Từ ngoan ngoãn trả lời: “Minh Đức bệ hạ đang ở tuyên thất, vừa mới gặp mấy vị đại thần.”

Ta vừa đi vừa hỏi: “Ai?”

Tiểu Lộ Từ còn chưa trả lời, Dị Đạo Lâm thuận miệng đáp: “Là ‘hạt giống’. (*chủng tử*)”

Mí mắt ta giật một cái, dùng khoe mắt liếc hần. “Bà cũng biết rồi sao?”

Dị Đạo Lâm khẽ gật đầu: “Minh Đức bệ hạ hẳn là đã biết, hơn nữa cũng không hề cản trở.”

“Đương nhiên. Dù sao, ta mới là con gái ruột của bà, thiên hạ họ Lưu, không phải họ kẻ khác.”

Trong tuyên thất cũng không có người khác, mẫu thân nghiêng mình dựa trên long ý, tay phải chống cằm, nghe thấy tiếng mở cửa, miễn cưỡng nhắc mí mắt nhìn thấy ta, lông mi giật giật, mi tâm nhú lại.

“Đậu Đậu, lại đây.” Bà ngáp một cái, nói, “Đấm lưng cho ta.”

Ta cho tả hữu lui ra, nghe lời đi đến sau lưng, bóp vai đấm lưng cho bà. Con người này, càng bình tĩnh, càng đứng đắn nghiêm túc; nếu như nổi trận lôi đình dầy vò ta một trận, lại là chẳng có chuyện gì; nhưng nếu ung dung, thông thả như này, tất là có chuyện muốn nói với ta.

Quả nhiên, sau một lát, bà lại mở miệng nói: “Lần này ra ngoài, chơi vui vẻ chứ?” Không đợi ta trả lời, bà đã nói tiếp: “Nhìn vẻ mặt này của con, e là chẳng có gì thoải mái cả. Thế nào, Bùi Tranh hầu hạ con không chu đáo sao?”

Nghe xong lời này, ta chẳng lấy gì làm thoải mái, lòng ta chùng xuống, động tác tay cũng chậm lại.

Làm sao đến lúc này, ta vẫn có thể nghĩ cho tên Bùi Tranh chẳng đáng giá kia, chỉ vì mẫu thân vô ý coi thường hần mà đau lòng...

“Đậu Đậu, được rồi.” Mẫu thân giữ tay ta lại, để ta ngồi bên cạnh bà, long ý này vốn rộng rãi, hai người ngồi cũng không thấy chật.

“Aizz” Mẫu thân day day mi tâm nói: “Đã lâu không dậy sớm như vậy, làm hoàng đế thật mệt, mấy vị cha của con nói, ta sớm như vậy đã quá gánh nặng cho con, xem ra đúng là có chút không phúc hậu.”

Ta nhẹ gật đầu phụ họa theo.

“Mấy năm gần đây, chuyện triều chính, con quản lý cũng coi như không tồi, quan nào chức nấy, đầu vào đấy, dân chúng an cư lạc nghiệp, tuy có thiên tai, cũng đã nghĩ cách cứu viện kịp thời.

Thần tử dưới triều Minh Đức, con thuyền chuyển cũng đã thuyền chuyển, giáng chức cũng đã giáng chức, giờ chỉ còn có một người là Quốc sư, vua triều nào thần tử triều nấy, con làm như vậy, cũng không sai. Phụ quân con nói, con có chính kiến, như vậy là tốt, bất luận con muốn làm cái gì, chỉ cần không hại đến dân chúng và xã tắc, chúng ta đều sẽ phối hợp.”

Ta cất lời bà: “Nếu con làm sai thì sao? Mọi người, cũng không ngăn cản con sao?”

Mẫu thân ha ha cười nói: “Nếu con không làm, làm sao biết là đúng hay sai? Huống chi đúng sai cũng không có tiêu chuẩn xác định, trước khác nay khác. Ta nếu ngăn cản con, sau này con lại không vừa ý, sợ là lại trách mẫu thân ngày đó ngăn trở. Hôm nay ta không ngăn cản con, bất kể làm việc gì đều là chính con lựa chọn, đúng hay sai, hậu quả tự con gánh vác. Dù có sai, nhân phạm sai lầm sớm, con cũng còn kịp sửa. Đậu Đậu, con cũng là người

trưởng thành rồi, nên tự chịu trách nhiệm cho quyết định của mình.”

Ta cúi đầu nhìn lên đồng tấu chương đang mở trên bàn, viết đầy chữ, đều là danh sách quan viên bị vấn tội, cao có tam công cửu khanh, thấp có tiểu lại các bộ, tất cả đều bị liệt vào. Tay ta rút một bản tấu, đảo qua mấy cái tên trên mặt, lại nghe mẫu thân nói: "Những cái tên đó, là phụ quân con cho ta. Những kẻ khác đều nghĩ, vấn vớ cả triều không Bùi thì Tô, cả ta cũng không đoán được, con thế nhưng âm thầm nuôi dưỡng nhiều người tận trung với mình như vậy, thậm chí chịu ân mình đến tận năm năm.”

Năm năm, với những người như Bùi Tranh Tô Quân, đã leo lên hàm nhất phẩm, đối với kẻ như Dị Đạo Lâm, lại để giấu kín tài năng. Trong đám tiến sĩ năm Sùng Quang đầu tiên, Bùi Tranh đã lung lạc, lôi kéo những kẻ tư lợi hết gần nửa, còn những kẻ háo danh cao ngạo lại muốn làm môn hạ Quốc sư. Đám tiến sĩ năm đó, phàm là kẻ Bùi Tranh coi trọng, ta đều đề bạt, phàm là người ta xem trọng, ta đều hết sức chèn ép, an bài ở những vị trí vừa ít bị chú ý lại có thể tối luyện phẩm tính nhất, thậm chí một bộ phận nhân tài cũng bị chuyển đi, đến khi lòng họ đã nguội dần, thu bớt sắc sảo, chịu cảnh hiu quạnh, mới để Dị Đạo Lâm từ âm thầm tiếp xúc, họp thành vương đảng. Năm năm gieo hạt này, chỉ còn đợi một ngày đội đất chui lên, thay thế bọn Bùi Tô!

“Con giống Nhị cha con, nắm trong tay dục vọng rất lớn, cũng giống phụ quân con, có thể ẩn nhẫn, cho nên để đoạt lại quyền nắm giữ toàn cục, con có thể ẩn nhẫn suốt 5 năm." Mẫu thân xoa xoa phát tâm ta, khe khẽ thở dài, “Kỳ thật, so với A Tự con càng thích hợp làm hoàng đế, nhưng con sống cũng không vui vẻ, suốt ngày sống trong tính toán, có mấy khi tươi cười là thực tâm?”

Ta khép bản tấu lại, nhắm mắt ngả vào lòng bà, mệt mỏi chán chường đến cùng cực. Đạo đế vương ngự thần (*vua không chế thần tử*), tuy nói tứ lạng bát thiên cân, nhưng làm sao điều khiển tứ lạng này, lại không đơn giản như tượng tượng. Chỉ có trước học nghi, mới có thể học được tín, ta còn chưa học được làm thế nào để hoàn toàn tin tưởng một người, giang sơn xã tắc không phải trò đùa, không thể dễ dàng phó thác cho kẻ khác, kể cả là người bên gối.

Mẫu thân vỗ nhẹ bả vai ta, hỏi: “Con vẫn muốn phế tướng vị của Bùi Tranh ư?”

“Trần tổ dạy rằng, hậu cung không thể tham gia chính sự, hấn làm Phụng quân, nên không thể lại làm Thừa tướng. Từ khi con quyết định lập hấn làm Phụng quân, việc này đã định sẵn rồi. Nhị cha và phụ quân còn không thể là ngoại lệ thì hấn dựa vào cái gì?”

Tay mẫu thân dừng lại một chút, nói: “Kỳ thật ý ta là, con vẫn muốn lập hấn làm Phụng quân sao?”

Ta ngẩng đầu nhìn bà, nghi hoặc hỏi: “Sao lại hỏi vậy?”

Mẫu thân cười nói: “Ta xem sắc mặt con chẳng có vẻ gì là vui cả, nghĩ là hấn chọc giận con, lòng con không ưa hấn nữa, sẽ đổi ý.”

“Đã chiêu cáo thiên hạ rồi, làm sao có thể tùy tiện thay đổi, thất tín cả thiên hạ.” Ta lắc đầu nói, “Mẫu thân nói đúng, con đã là người trưởng thành, không thể cứ dựa vào vui buồn nhất thời của bản thân mà hành sự. Hôn lễ sẽ cử hành đúng hạn.” Chỉ là tâm lý đã không còn như trước.

“Con vẫn thích hấn sao?” Mẫu thân hỏi.

Ta quay mặt đi, rù mi nói: “Thích hay không, có lẽ cũng không quan trọng như vậy. Trong gia đình đế vương xưa nay, có mấy người là có cảm tình thật sự? Cũng không phải tất cả mọi người có thể đều may mắn như mẫu thân người, con cũng không nên đòi hỏi quá nhiều.”

Mẫu thân im lặng nhìn ta hồi lâu, rốt cuộc cũng chẳng nói gì, chỉ là thở dài một hơi, gọi một tiếng: “Đậu Đậu, con ấy à” Ta cũng không đoán được bà rốt cuộc muốn nói điều gì.

Mẫu thân về tẩm cung nghỉ ngơi, ta triệu Dị Đạo Lâm vào, trên bàn bày hai phần danh sách, một bên là những nhân vật trung tâm hai đảng Bùi Tô sắp hoặc đã bị xóa sổ, một bên khác, là những hạt giống ta đã chuẩn bị nhiều năm để thay thế.

“Bệ hạ tính toán không sai, Tô Quân đúng là đã tiêu hủy chứng cứ vụ tào ngân thâm hụt, thế gian này ngoài Tô Quân hấn ra, không có người thứ hai biết chứng cứ chỉ người nào.” Dị Đạo Lâm nói, “Vi thần đã làm ý theo kế hoạch, làm giả một phần danh sách “quan viên dính dáng tới vụ án”, chỉ ra vài nhân vật trung tâm của Tô đảng, dựa vào người của chúng ta ẩn nấp trong Bùi đảng ra mặt chỉ trích, khơi mào ngọn lửa chiến giữa hai bên. Hôm trước, Tô Quân bỗng rời khỏi đế đô, Tô đảng như rắn mất đầu, lại bị mấy kẻ Bùi đảng thay nhau tạo sức ép, mấy người Tô đảng đã bị ngưng chức điều tra.”

Tô Quân là vì ta nên mới rời đế đô ...

Lời Lưu Lăng lại vang lên trong đầu, đối với Tô Quân, ta có phải đã hiểu lầm điều gì, trách lầm chuyện gì rồi không? Bùi Tranh biết, cũng không nói cho ta, sợ là một khi ta biết, sẽ lại mềm lòng.

“Bệ hạ , bệ hạ?” Dị Đạo Lâm gọi hai tiếng liên tiếp, ta mau chóng hồi phục tinh thần, ngẩng đầu nhìn hấn, hỏi: "Sao vậy?"

Dị Đạo Lâm hơi nhíu mày, cũng không nói gì, chỉ là tiếp tục đề tài vừa rồi, nói: “Nay Bùi tướng và Tô Quân đã về kinh, thế tất có thể hành động. Tình thế như hiện nay, Bùi cường Tô nhược, không giống như hy vọng của bệ hạ, phải chăng nên đem chứng cứ phạm tội của Bùi đảng giao cho Tô đảng?”

“Khanh đã chuẩn bị tốt rồi sao?” Ta có chút kinh ngạc với hiệu suất làm việc của hấn.

Dị Đạo Lâm trình lên một bản danh sách, trên đó chỉ viết tên vài người mà Hạ Kính chính là cái tên đầu tiên. Dị Đạo Lâm nói: “Hạ Kính nắm giữ trong tay chứng cứ vụ tào ngân thâm hụt, cũng là kẻ đồng lõa quan trọng nhất trong vụ án. Nhưng lúc trước, sở dĩ Hạ Kính nghe được Bùi tướng cho người đến tiếp ứng liền lộ ra vẻ mặt vui mừng là vì hấn không phải người Tô đảng, mà là người của Bùi tướng nằm vùng trong nội bộ Tô đảng. Vi thần tìm hiểu ngọn nguồn, tra ra mấy kẻ khác hay qua lại gần gũi với Hạ Kính, trên danh nghĩa là thành viên quan trọng của Tô đảng, kỳ thực là người Bùi đảng

nằm vùng. Chỉ cần để mấy cái tên này lộ ra đến phủ Quốc sư, bọn họ tự nhiên biết làm sao lợi dụng nguồn tài nguyên này.”

Còn sống, có thể lợi dụng bọn chúng nằm vùng phản lại.

Đã chết, có thể lợi dụng họ làm vết nhơ cho Bùi đảng.

Vụ án tào ngân thâm huyệt, kẻ dính dáng cũng không chỉ có người Tô đảng, người Bùi đảng cũng có phần, Bùi Tranh sao có thể trong sạch?

Nói Hạ Kính là kẻ nằm vùng, có chứng cứ sao? Ai mà biết ...

Ta quăng danh sách lên trên bàn, cay đắng nhắm mắt lại, mệt mỏi nói: “Mấy ngày này, phủ Quốc sư có động tĩnh gì không?”

Dị Đạo Lâm ngập ngừng một chút, trả lời: "Cũng không có động tĩnh gì, chỉ là truyền Thái y một lần, hình như bệnh tình Quốc sư lại chuyển biến xấu."

Ta rũ mi, im lặng không biết nên nói gì.

Hai ngày này gặp Tô Quân, sợ rằng chàng đã sớm sức cùng lực kiệt rồi.

Ta day mi tâm, nói: “Quả nhân hơi mệt, khanh lui trước đi...”

Dị Đạo Lâm khom người định đi, ta lại ngăn lại, nói: "Tiếp tục lưu ý hành động của phủ Nam Hoài Vương, phái người theo dõi phủ Thừa tướng."

Dị Đạo Lâm do dự nói: “Vi thần có lời vượt quá bổn phận, mong bệ hạ thứ tội.”

Ta mở ta mắt nhìn hấn. “Khanh nói đi.”

“Đại trần ta có tổ huân, hậu cung không thể tham gia chính sự, bất luận nam nữ, không phải chỉ vì phòng ngừa ngoại thích tham gia chính sự, mà còn ngăn ngừa vì xung đột lợi ích mà ảnh hưởng đến hòa thuận giữa đế hậu. Vì thế mà các triều đại, phạm là nữ đế, hậu cung tuy có con cháu nhà quan, nhưng phượng quân lại thường xuất thân áo vải vô quan vô danh, tổ mẫu của bệ hạ, lại lập một vị nhạc sư địa vị thấp kém làm phượng quân, phu thê ân ái ...” Dị Đạo Lâm vòng vo hồi lâu, rốt cuộc nói, “Bệ hạ lập Bùi tướng làm Phượng quân, Bùi tướng có tài trí mưu lược kiệt xuất, chẳng phải vật trong ao, sợ rằng không an phận, áp chế được nhất thời, chứ không thể áp chế cả đời, rốt cuộc sẽ khiến đế hậu bất hòa.”

Ta nghe hấn nói như vậy, trong lòng tuy chưa xót, lại cố cười nói: “Dị khanh gia, quả nhiên là rất quan tâm tới quả nhân.”

Dị Đạo Lâm vẻ mặt nghiêm nghị, chấp tay không nói.

Ta vỗ vỗ tay áo đã bị cắt đứt, nhẹ giọng nói: “Vốn chưa từng thật lòng hòa hợp, làm sao có thể bất hòa? Một người cũng thế, hai người cũng vậy, sau này sợ cũng chẳng có người tốt hơn, nếu nhất định là cho dù thế nào đi nữa cũng đều là kết cục giống nhau, vậy thà rằng cứ như vậy đi, quả nhân cũng mệt mỏi, không cần chán ghét mười phần, có thể được ba phần, cũng đủ rồi." Ta cười khổ, tự an ủi nói: “Kỳ thật như vậy cũng tốt, ta cũng sẽ không vì thế mà cảm thấy nợ hấn, bị tổn thương rồi cũng sẽ không cảm thấy quá đau, vô tình không giống đa tình khổ, cả đời dang dở, có thể tương kính như tân, cũng là một loại may mắn.”

Chọn đi chọn lại, đến cuối cùng vẫn chỉ là cô gia quả nhân một người.

Không bằng cứ chín bỏ làm mười như vậy.

Mặc dù có hơi đau tay, nhưng từ từ mà tiến, thế nào rồi cũng có thể nhò hết gai nhọn của hấn.

Bạn đang đọc truyện *Quả Nhân Có Bệnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 41

Mấy ngày trước hôn lễ, mẫu thân vẫn quản lý việc triều chính như trước, ta ru rú trong cung, không bước chân ra khỏi cửa, tận đến khi Nam Hoài Vương vào cung cầu kiến.

Ta với Nam Hoài Vương cũng không coi là họ hàng gần, xa xôi đến 3000 dặm, vì đều là họ Lư, từ tể mà nói, ta còn phải gọi ông một tiếng biểu thúc, nhưng ông ta đương nhiên sợ hãi vô cùng, nói không nhận nổi, ta cũng theo thế xuống nước, ban cho ngồi.

Nam Hoài Vương đã ngoài 40 tuổi, nhìn qua lại như mới chỉ 30 (*nhĩ lập chi niên*), khí chất thật là nho nhã, chẳng may may người thấy tí mùi tiền nào. Mấy năm nay, số lần ông đến để đô có thể đếm trên đầu ngón tay, ta với ông ta cũng không coi là quen thân, cũng ít khi nghe đến đại danh của ông, chỉ biết danh tiếng trong dân gian cũng không tồi, trọng nghĩa khinh tài, 3000 môn khách, có tiếng tài đức, hiệp nghĩa.

“Phiền Nam Hoài Vương phải bận ba đường dài rồi.” Ta mỉm cười nói: “Quả nhân ở đế đô, cũng thường được nghe những việc làm chính nghĩa của vương gia.”

Nam Hoài Vương khiêm tốn nói: “Tiểu vương không dám khoe khoang, chỉ mong không làm tổn hại đến uy danh vương thất.”

Ta ha ha cười: “Ngày nay ai chẳng biết, phóng mắt khắp 4 biển, chỉ có Nam Hoài Vương là cai quản ba quận giàu có nhất thiên hạ, vương gia cai quản hiệu quả, quả nhân còn phải noi theo vương gia mà học tập.”

Nam Hoài Vương tỉnh như không, cười nói: “Bệ hạ quá khen, tiểu vương không biết giấu mặt vào đâu. Ba quận mấy năm liên tiếp được mùa, đều là do trời cao phù hộ, bệ hạ nhân hậu, tiểu vương không dám kể công.”

Nam Hoài Vương cứ ba câu lại có một câu nịnh hót ta, nếu là bình thường, ta nghe được tất nhiên vui mừng ra mặt, ngây ngất ngất ngây, nhưng lúc này trong lòng lại chỉ thấy lạnh lẽo, chỉ sợ có cười thêm nữa cũng là cười lạnh, bèn chuyển hướng đề tài, như những năm trước khách sáo vài câu, rồi thường cho ông ta chút châu báu, sai người tiễn ông xuất cung.

Đương nhiên đến đêm, hành tung trong một ngày của Nam Hoài Vương sẽ được đưa tới cho ta.

Mấy ngày nay, vì hai đảng Bùi Tô công kích lẫn nhau, chứng có xác thực, đã có một bộ phận quan đại thần thất thế, cục diện biến hóa khôn lường, người người thấy bất an, loại thời điểm này, bá quan đều bo bo giữ mình, Nam Hoài Vương lại ngang nhiên thết yến mời công khanh, còn đến thăm hỏi phủ Quốc sư và phủ Thừa tướng, đại thần trong triều, không bỏ sót một ai.

Cứ như hấn thực sự là kẻ không màng thế sự, cục diện triều chính ra sao, hấn cũng chẳng liên quan.

Theo khuynh hướng vô chính trị sao? ... Lão hồ ly...

Ta đưa tờ giấy vào trong cây đèn, nhìn ngọn lửa liếm lên những con chữ đen màu mực.

“Bệ hạ ...” Tiểu Lộ Từ ở ngoài cửa khẽ khàng nói, “Liên cô cô cho người đưa hi phục tới, mời bệ hạ mặc thử.”

Ta hồi phục tinh thần, nói: “Vào đi.”

Hi phục có ba màu, hoàng gia lấy đỏ làm màu nền, màu mực đen làm thất lung, tơ vàng óng ánh thêu viền, long phượng tượng trưng cho cát tường, lông đuôi phượng làm vạt váy, vạt áo đựng đưa rực rỡ chói mắt.

Hi phục này đương nhiên là đẹp mắt, nhưng mà quá nặng, ép người ta không thở nổi.

Tiểu Lộ Từ lấy mũ phượng trên bàn qua, hỏi: “Bệ hạ, đội cả mũ phượng lên thử xem nào?”

Ta nhìn lướt qua, gật đầu nói: “Cũng được.”

Búi tóc bị tháo ra, chải mượt xong lại vấn lên, mũ phượng đúc từ vàng ròng, chạm phượng hoàng tung cánh, hồng ngọc làm mắt phượng, tua rua từ cánh phượng rủ xuống trước mặt, che mắt nửa khuôn mặt.

Tiểu Lộ Từ tán thưởng: “Bệ hạ ung dung tôn quý, sắc nước hương trời, cũng chỉ có Bùi tướng mới xứng đôi với bệ hạ.”

Ta nhếch khóe môi, cười cười chẳng tỏ ý kiến gì.

Tiểu Lộ Từ len lén nhìn ta ta, thấp giọng hỏi: “Bệ hạ có phải có điều gì còn chưa hài lòng không? Tiểu Lộ Từ bảo họ sửa lại.”

Ta rũ mi, giũ giũ ống tay áo, nhìn đám hoa văn thêu tơ vàng tinh xảo trên đó, cười nói: “Ta rất hài lòng, không cần sửa lại.”

“Nhưng mà ...” Tiểu Lộ Từ nhú mày, vẻ mặt bối rối nói, “Bệ hạ hình như không được vui lắm?”

Ta liếc xéo hấn một cái. “Vầy phải như thế nào mới coi là vui?”

Tiểu Lộ Từ bị ta hỏi đến liền run cả người, cẩn thận ngẫm nghĩ, rầu rĩ nói: “Tiểu Lộ Từ cũng không biết, nhưng nghe nói các cô nương lập gia đình, bộ dạng không giống bệ hạ lắm.”

“Người cũng không phải một cô nương, làm sao mà biết là bộ dạng gì?” Ta cười, lắc lắc đầu, ngồi xuống để cung nhân đỡ mũ phượng ra. Nghĩ đến ngày đại hôn phải mặc cả đám phục sức hơn 10 cân này vòng quanh hơn nửa đế đô, ta nhất thời cảm thấy hơi đau đầu.

“Tiểu Lộ Từ.” Ta vẫy hấn tới, “Bảo người ta sửa quần áo mỏng, nhẹ đi một chút, mũ phượng cũng làm nhẹ đi một chút.”

Tiểu Lộ Từ mở to hai mắt, nói: “Việc này làm sao mà được! Đá quý trên đó đã ít lắm rồi, lại làm nhẹ hơn một chút, nghĩa là bỏ bớt đi, vậy làm sao mà thể diện được thể diện hoàng gia đây!”

Thể diện, thể diện ...

Cái gì cũng là sĩ diện, danh tiếng, tôn nghiêm của hoàng gia ...

Cũng như cái mũi phượng này, rải đầy đá quý nặng nề mà vô dụng, ngoài chèn ép cột sống, đôi lấy sự hăm mộ của kẻ khác ra, còn có ý nghĩa gì đâu!

Ta nắm chặt mũi phượng, chỉ cảm thấy ánh phản xạ từ đồng đá quý thật chói mắt mà như dùi vào tim, những hoa văn khắc từ vàng ròng đâm vào lòng bàn tay, máu tươi đỏ sẫm theo từng phiến vàng chảy xuống.

Tiểu Lộ Từ vô cùng hoảng sợ, kêu: "Bệ hạ, tay người chảy máu! Mau truyền Thái y!"

Ta vung tay quăng mũi phượng ra, găm lên giận dữ: "Câm miệng!"

Tiểu Lộ Từ sợ tới nỗi mặt trắng bệch, cung nhân run lấy bầy cả phòng quỳ rạp hết xuống.

Ta cắn môi không nói, nhìn mũi phượng trong góc, hồi lâu sau, mới khẽ than một tiếng: "Đều đứng lên đi ..."

Ta sao lại đi làm khó bọn họ chứ. Ta tự cho là bất hạnh, nhưng trên đời này càng nhiều người khó sống hơn ta.

"Các người lui xuống hết đi, quả nhân muốn một mình yên tĩnh một chút." Ta mệt mỏi nhắm mắt lại, phất tay cho cung nhân lui ra.

Tiểu Lộ Từ nhặt mũi phượng lên, dè dặt hỏi: "Bệ hạ, còn muốn sửa không?"

Ta gạt đầu, nói: "Sửa."

Ít nhất, những chỗ có thể tùy hứng, thì để ta tùy hứng một chút đi.

Lòng bàn tay bị cứa thành một vết máu dài cả tấc, ta tùy tiện xé một mảnh vải trắng lau lau vết máu, rồi quấn một vòng lên tay, buộc chính mình coi nhẹ cảm giác đau đớn từ lòng bàn tay truyền tới.

Ta vừa nhìn lòng bàn tay mình vừa nghĩ, làm người thật có thể tự lừa gạt mình, giống như lòng bàn tay đau rồi, nơi khác sẽ không đau nữa.

Đang định đi ngủ, ngoài cửa bỗng truyền tới tiếng Tiểu Lộ Từ la lớn.

"Bệ hạ, không hay rồi, phủ Quốc sư truyền tin tới, Quốc sư sắp không qua khỏi!"

Ta từ trên giường ngồi phát dậy, mở to hai mắt nhìn chăm chăm cạnh giường, một lúc lâu sau mới hồi phục tinh thần, nặng nề nói: "Bãi giá!"

Lúc ta tới phủ Quốc sư, ngoài cửa đã treo đèn lồng trắng, bên trong ngập tiếng khóc, thấy ta đi vào, ai nấy đều nín tiếng khóc, nghẹn ngào hô ba lần vạn tuế.

Ta không dừng lại, đi thẳng vào nội đường, gặp Tô Quân từ trong phòng đi ra, đôi mắt rú xuống, từ từ khép cửa phòng lại. Mỗi một động tác đều nhỏ nhẹ, từ tốn, dường như không khí bốn bề cũng dần dần ngưng trệ.

Tô Quân giương mắt nhìn ta, từ từ quỳ gối, giọng nói nặng nề mà trống rỗng.

"Tô Quân thay mặt tổ phụ, tạ bệ hạ đưa tiễn."

Ta tiến lên từng bước, đỡ cánh tay nâng chàng dậy, chậm rãi nói: "Thầy qua đời, mất đi rường cột, cả triều thương tiếc."

Trong đêm hôm đó, tin Quốc sư qua đời đã truyền khắp đế đô.

Quốc sư thọ 68 tuổi, tận trung hơn 40 năm, qua 4 triều đại, hết lòng hết sức, môn sinh trải rộng trong triều đình và dân chúng, ân trạch ban cho vạn họ từ Bắc vô Nam, quốc sư qua đời, khắp nơi thương tiếc.

Sang ngày thứ hai, vải trắng ở đế đô bán sạch sẽ.

Các nhà các hộ tự treo vải trắng, bày tỏ niềm tiếc thương cùng gia chủ.

Quốc sư ở Thái học phủ làm thầy hơn 10 năm, môn sinh mấy ngàn người, đều tới phủ phúng viếng. Cũng có vô số dân chúng chịu ân huệ của người vọng bái ngoài đường, khóc nức nở.

Tiểu Lộ Từ lau nước mắt nói: "Lúc ta chết, nếu có thể có hai ba người vì ta rơi lệ, vậy sống cũng đáng."

Giá trị cả một đời người được thể hiện ngay sau khi họ chết, có bao nhiêu người đau lòng vì sự ra đi của họ.

Nhưng mà có lúc, chân tướng không hoàn toàn giống với những gì ta thấy, thậm chí có thể là hoàn toàn tương phản.

Ngay đêm quốc sư qua đời, Tô Quân dẫn ta vào mật thất.

“Trong lòng bệ hạ, tở phụ đã không còn là vị thần tử thanh bạch liêm khiết nữa, phải không?” Tô Quân thấp từng ngọn nến, chiếu sáng căn mật thất cũng không lấy gì làm rộng rãi, lúc quay đầu nhìn ta, trong đôi mắt đen láy khó dấu nổi nỗi bi thương.

Đối với câu hỏi của chàng, ta chỉ có thể đáp lại bằng sự im lặng.

“Bệ hạ không trách lầm tở phụ.” Tô Quân cười khổ, quay đầu nhìn về phía giá sách bày đầy hồ sơ, “Nếu không phải tận mắt chứng kiến, thần cũng không dám tin, là tấm gương của bách quan, là kỳ vọng của dân chúng, nhưng lại cũng giống đám tham quan ô lại, lấy việc công làm chuyện tư, ý vào quyền lực mà mưu lợi!”

“Tô Quân, tới lúc này rồi, nói những chuyện đó còn có tác dụng gì?” Ta nhìn lướt qua đám hồ sơ tư liệu ngập trong phòng, biết mấy thứ này, đủ để nhử tận gốc Tô gia, không chỉ Tô gia, tất cả những kẻ có dính dáng tới Tô gia, toàn bộ Tô đảng đây đưa khó gỡ.

Tô Quân xoay người đối diện ta, quỳ sụp xuống, hai đầu gối đập xuống nền nhà, một tiếng vang buồn thảm quanh quẩn trong mật thất. Chàng cúi mình, lay ba lay, ta nắm chặt tay, nhận ba lay của chàng, do dự không biết nên hay không nâng chàng dậy, nhưng trong lúc còn do dự, đã qua ba lay.

“Tô Quân có một việc, xin bệ hạ thành toàn.”

Ta im lặng nhìn chàng, lát sau mới khàn giọng nói: “Khanh nói đi.”

“Tất cả tội danh, Tô Quân nguyện thay tở phụ gánh vác, nhưng xin bệ hạ bảo toàn thanh danh cho tở phụ, để người đi được thanh thản.” Tô Quân rũ mi, nhìn mũi chân ta. Lông mi dài rậm phủ bóng trước mắt, ta không thể nhìn thấy biểu cảm trong đáy mắt chàng, nhưng lại nghe được từ trong giọng nói nỗi tuyệt vọng.

Ta từ từ cúi mình, hai tay nắm lấy cánh tay chàng, lông mi chàng hơi run rẩy, ngẩng đầu đón ánh mắt ta.

“Khanh biết ta sẽ đồng ý, phải không?” Ta dịu dàng hỏi chàng, “Bất luận là vì công, hay vì tư.”

Sắc mặt Tô Quân cực kỳ nhợt nhạt, trước kia là đôi mắt sáng rực rỡ như dải ngân hà giữa bầu trời đêm, bây giờ lại chỉ còn là một mảnh sương mù mờ mịt, khiến người ta nhìn không rõ phía trước, thấy không rõ tương lai.

Sao lại tới nông nổi này

Ta cười khổ, trong lòng một mảnh chua xót, tim giống như có người nắm chặt, run rẩy sợ hãi. Ta cố nén đau lòng, ôm chàng an ủi, nâng chàng dậy, sau đó thu tay về.

“Hoán Khanh, chàng cả đời này, đều là sống vì người khác.” Ta hỏi chàng, “Đã từng hối hận?”

Chàng đáp lại: “Không thể lựa chọn.”

Nếu đời người có thể bắt đầu lại lần nữa, chàng cũng chỉ có thể chọn lựa như vậy, nói gì đến hối hận?

“Quốc sư được dân chúng kỳ vọng rất lớn, Tô gia đã là một tượng đài lớn, bất luận thầy làm việc gì, quả nhân cũng không thể hỏi tội ông, bởi vì làm vậy chỉ khiến lòng người trong thiên hạ càng thêm lạnh lẽo.”

Nếu có một ngày, chân lý mà người ta giữ vững liền mấy đời bỗng dung bị phủ định, tín ngưỡng người ta dựa vào đó mà nỗ lực mấy chục năm bỗng biến thành hư vô, kết quả sẽ ra sao?

Ta đòi hỏi một loại tín ngưỡng bề ngoài, cho dù là giả, chỉ cần người khác đều tin là thật, vậy cũng đủ rồi.

Ta nhận lấy tất cả những chứng cứ phạm tội mà Tô Quân giao cho, cũng đưa ra một yêu cầu: “Ta muốn tước phiên.” (*xóa bỏ phiên vương – ý chỉ Nam Hoài Vương*)

Tô Quân chấp tay, chậm rãi nói: “Vi thần nhất định sẽ dốc hết khả năng.”

Theo lễ, người mất nhập quan 7 ngày, sau đó sẽ an táng.

Ta hạ chỉ, phong thụy hiệu cho thầy là “Văn trung”, tiếng thơm muôn đời, là tấm gương sáng cho quần thần. (*Thụy hiệu: danh hiệu sau khi chết của vua, quan*)

Thầy nhập quan được bảy ngày, lại cũng chính là ngày đại hôn của ta và Bùi Tranh, nói ra, sự trùng hợp này cũng thật là châm chọc.

Chỉ trong một đêm, để đô đang từ màu trắng biến thành màu đỏ rực. Vì tang hỷ đụng nhau, phù Quốc sư chỉ có thể đưa tang thăm lặng, lách qua hôn lễ của hoàng gia mà đi qua.

Tô Quân xin được vắng mặt tại hôn lễ, ta đương nhiên là ân chuẩn.

“Đậu Đậu, sao lại rầu rĩ không vui thế?” Phía trên đột nhiên truyền tới tiếng cười sang sảng, ta ngẩng phắt đầu nhìn, kinh ngạc mừng rỡ đứng dậy, cười nói: “Tam cha!”

Tam cha nhảy từ trên cây xuống, vẫn là một thân quần áo đỏ rực màu lửa cháy như trước, mày kiếm mắt sáng, tư thế oai hùng năm đó không hề giảm sút.

Tứ cha nhảy xuống ở phía sau lưng ta, vỗ nhẹ bả vai ta, ta quay đầu nhìn về phía ông, ông xưa nay trầm mặc ít lời, nhưng trong mắt chứa không ít dịu dàng: "Đậu Đậu gây đi mất rồi." Ông nói.

Tam cha véo véo hai má ta, bất mãn nói: "Hình như gây thật rồi, bọn họ chăm sóc con thế nào vậy?"

Ta dựa vào ngực ông làm nũng, "Tam cha, người và Tứ cha sao bây giờ mới đến?"

"Rượu mừng Đường môn vừa uống xong một cái là đã thúc ngựa không ngừng mà đuổi theo. Con nói gả liền gả, làm cho chúng ta một chút tâm lý chuẩn bị cũng chẳng có, may mà đuổi kịp." Tam cha vẫn còn vài phần oán trách.

Họ cả người gió bụi dặm trường, chắc là vừa mới về tới nơi, hoàng cung này vốn là hai người họ hợp lực xây lên, đối với họ mà nói, vượt tường còn nhanh hơn đi cửa cung, bởi vậy cũng chả có ai thông báo một tiếng, họ liền trực tiếp truyền cảnh mà nhảy vào sân nhà ta.

"Con tính xong ngày rồi, Nhị cha nói hai người sẽ không để lỡ đâu."

"Bỏ lỡ rồi thì con hãy gả thêm lần nữa là được." Tam cha vỗ vỗ đầu ta, cười ha ha.

Tứ cha giải cứu ta khỏi ma chướng của ông, "Đậu Đậu, Bùi Tranh không tốt sao? Con sao lại thờ dài?"

Ta không mở mắt, úp mở nói: "Không phải, hẳn rất tốt ..."

Tam cha nheo mắt lại: "Nói dối."

Tứ cha gật gật đầu: "Phải, nói dối."

"Thế mà lại nói dối phụ thân." Tam cha trừng mắt ta: "Quả nhiên là đã đủ lông đủ cánh. Ta đi hỏi mẫu thân con xem rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?"

Ta vội vàng kéo tay áo ông, nói: "Tam cha, thật là không có chuyện gì! Con chỉ là Bị chứng sợ hãi trước hôn nhân thôi!" Ta bắt chước cái có của Tiểu Lộ Từ.

Tam cha nghi hoặc, quay đầu đánh giá ta, "Chứng sợ hãi trước hôn nhân? Là cái gì?"

"Chính là ..." Ta nghĩ nghĩ, nói, "Chính là chứng sợ hãi trước hôn nhân."

"Sợ cái gì?" Ông vẫn nghi hoặc.

"Chính là vì không biết nên sợ hãi cái gì nên mới sợ hãi." Ta nói vòng vo, bỗng nảy ra sáng kiến, "Chính là sợ hãi vì không biết."

Tam cha hình như có chút hiểu ra, gật gật đầu: "Cũng giống người trong giang hồ chúng ta nói "đừng vào rừng rậm", bởi vì trong rừng khả năng là có phục kích, mà con lại không biết phục kích ở đâu."

Ta gật đầu lia lịa, cảm thấy ngộ tính của Tam cha rất cao.

Ông vén vạt áo, ngồi xuống, "Đậu Đậu đừng sợ, có phụ thân đây, phục kích kiểu gì cũng chẳng thể uy hiếp."

Ta cảm động khóe mắt rom rớm.

"Cho nên, con cuối cùng là sợ cái gì?" Ông vẫn không hiểu.

Tứ cha thông minh hơn Tam cha, ông nói với Tam cha: "Không cần hỏi nữa, có nói người cũng không hiểu."

Tam cha hơi nhăn mày kiếm, nhếch mi nhìn Tứ cha: "Người đã hiểu rồi sao?"

Tứ cha nói: "Ta cũng không hiểu." Sắc mặt Tam cha vừa ngơ ngai một tí, Tứ cha lại nói, "Người lại càng không hiểu."

Tam cha chồm dậy, vung tay chính là tam căn thấu cốt đỉnh (*), Tứ cha đã đánh nhau với ông đến 20 năm rồi, hai bên đã quá rõ chiêu thức của đối phương, ra tay cũng có chừng mực, ta thấy họ đánh nhau thật hăng say, thờ dài, yên lặng xoay người đi luôn.

(*) phóng âm khí - đa tạ nàng Lộng_Nguyệt :x :x :x

Ta vốn tưởng, Tam cha Tứ cha đánh nhau một trận là xong, kết quả buổi tối Tam cha chạy tới nói với ta: "Ta đi hỏi Bùi Tranh cái gọi là "chứng sợ hãi trước hôn nhân" là cái gì?"

Ta sợ hãi nhìn Tam cha.

Tam cha ha ha cười, sau đó nghiêm nghị nói: “Nó cũng không biết.” Ta nhìn về mặt của ông là hiểu rồi, ý ông là, ngay cả Bùi Tranh cũng không biết, ông không biết thì cũng chả có gì phải xấu hổ cả.

Tam cha nghi hoặc nói: “Đậu Đậu, vì sao con sợ hãi mà Bùi Tranh lại chẳng sợ gì?”

Ta nói: “Có thể là nam nhân và nữ nhân không giống nhau.”

Tam cha khó hiểu: “Sao lại không giống, không giống chỗ nào?”

Ta thật hối hận đã đúng cái có kia của Tiểu Lộ Từ ...

Tam cha tiếp tục vặn hỏi: “Đậu Đậu, con rốt cuộc sợ cái gì? Sợ võ công Bùi Tranh quá cao, con không không chế được hắn? Chuyện này không có gì đáng sợ, Tam cha cho con một bộ ám khí chuyên khắc chế công phu của Bùi Tranh, để Kiều Tứ phải mấy cao thủ bảo vệ con, như vậy đã đủ chưa? Đậu Đậu, con không nói lời nào chẳng lẽ vẫn chưa đủ? Chẳng lẽ muốn phế công phu của nó? Như vậy không tốt nha, lúc trước Nhị cha và mẫu thân con bỏ bao tâm huyết mới giúp nó đột phá đến tầng thứ tám nội công bình cảnh, nó có công phu cũng để bảo vệ con cho tốt mà, đúng không? Hay là con lo nó đối với con chưa đủ một lòng một dạ? Yên (*Ngũ cha của Đậu Đậu*) có si tình cổ, nghe nói người trúng cổ, trọn đời trọn kiếp trong mắt trong tim chỉ biết có người kia thôi. Đậu Đậu con vẫn không thích sao? Vì sao nữ nhân các người đều phiền phức như vậy....”

Tam cha, con cảm thấy người cũng thật phiền a ...

Ta thờ dãi, cắt lời ông: “Người nói với Bùi Tranh như thế nào?”

“Ta hỏi một câu, “Người có biết chứng sợ hãi trước hôn nhân là gì không, Đậu Đậu trông thật rầu rĩ, nó nói nó bị chứng sợ hãi trước hôn nhân.”

Ta nuốt nước miếng: “Hắn trả lời phụ thân ra sao?”

Ông nói: “Nó bảo nó không biết.”

“Sau đó thì sao?” Ta hỏi hộp hỏi.

“Sau đó thì ta đi thôi.”

“Người đi luôn ư?” Ta hỏi thất thanh.

“Đúng vậy, nó cũng không biết, ta còn ở lại đây làm gì.” Tam cha nói kiểu đương nhiên phải thế.

Ta ngẩn người nhìn Tam cha một lúc, sau đó thờ dãi thật dài, nói: “Tam cha, con mệt rồi, muốn đi ngủ.”

Tam cha vỗ vỗ vai ta nói: “Ngủ cho ngon, có lẽ tỉnh lại sẽ không thấy sợ nữa.”

Ta cảm thấy người suy nghĩ đơn giản như Tam cha thật là quá hạnh phúc rồi, hồi nhỏ ta theo ông hành tẩu giang hồ mà còn có thể bình yên vô sự, thật là do trời cao phù hộ, chân long hộ thể.

Ta thật hâm mộ mẫu thân, có năm nam nhân tuyệt thế toàn tâm toàn ý với bà, có điều bà hâm mộ ta cũng không chừng, vì ta có năm vị phụ thân, cũng thương ta toàn tâm toàn ý như vậy.

Ta đang định đi ngủ, vị Tứ cha - toàn tâm toàn ý thương ta kia- đã túm Bùi Tranh đem tới.

Ta và Bùi Tranh mắt to trừng mắt nhỏ, Tứ cha nói: “Có lời nào thì nói rõ đi, nói rõ rồi, sẽ không sợ hãi nữa.”

Sau đó ra khỏi cửa, còn chu đáo đóng cửa lại.

Bạn đang đọc truyện *Quả Nhân Có Bệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 42

Im lặng, im lặng đến khó chịu

Bùi Tranh phá vỡ sự im lặng trước, tiến lên trước hai bước, ta theo bản năng co rụt vào trong góc giường.

“Nàng sợ cái gì?” Hắn kỳ quái nhìn ta.

“Ta sợ cái gì?” Ta kỳ quái hỏi lại hắn.

Hắn nhắc vạt áo, ngồi xuống mép giường, đôi mắt phượng tinh tế đánh giá ta: “Chúng sợ hãi trước hôn nhân? Nàng nghiêm túc hay đang bồn chồn đấy?”

Ta cũng nhìn lại hắn y như vậy: “Người thấy thế nào? Coi sự nghiêm túc của ta là trò đùa, hay là coi trò đùa của ta thành nghiêm túc?”

Bùi Tranh cười cười: “Chúng ta đâu nhất định phải làm ngược lại. Nàng nghiêm túc, ta cũng nghiêm túc.”

Ta cúi đầu, im lặng, không biết trả lời ra sao.

Hai tay đang vịn vẹo một chỗ đột nhiên rơi vào trong lòng bàn tay hắn, ấm áp mà phù hợp. Ta nhìn tay hắn, nghe hắn thấp giọng nói: “Nói cho ta biết, nàng đang sợ điều gì.”

Giọng hắn nồng đậm như rượu, lời thì thầm vang vọng trong bóng đêm tĩnh lặng, giống như ngân nga một khúc hát, khiến người ta không tự chủ được mà say mê.

Ngón tay ta hơi gấp lại, lại bị nhẹ nhàng duỗi ra trong lòng bàn tay hắn, bị hắn vuốt ve từng đốt từng đốt một.

“Đậu Đậu, nàng còn nhớ không, năm nàng 6 tuổi đến Bạch Hồng sơn trang, lại đứng vào mùa hoa nở.” Hắn nhẹ nhàng nói, “Khi đó nàng vừa nhỏ vừa nhẹ, chỉ tới ngực ta, đứng dưới tán cây ngẩng đầu nhìn đóa hoa đào nở đầu cành, ta muốn hái xuống cho nàng, nàng lại không cho, sai ta bế nàng lên, tự tay nàng hái đóa hoa ấy xuống. Lúc đó ta đã nghĩ, tiểu cô nương này không giống người khác, nàng muốn hết thấy, quyền lực, giang sơn, tình ái ... Nàng không thêm thứ người khác cho, thà rằng tự tay mình hái xuống. Nghĩa phụ và thầy không hiểu nàng, hoặc nói, họ quá yêu thương nàng, lại dùng cách của mình mà yêu thương, tạo ra một giang sơn thái bình rồi, mới trao vào tay nàng; mà nàng, sống trong sự yêu thương, bảo vệ của họ, cũng là sống dưới bóng. Yêu thương như thế không sai, nhưng cũng không thể coi là đúng, nàng không thể cự tuyệt, nhưng luôn cảm thấy mất mát, phải không?”

Ta ngẩng đầu, đón lấy ánh mắt thâm trầm chứa đầy ẩn ý của hắn, nhẹ nhàng gật đầu.

“Hai tay này của nàng, vừa nhỏ vừa mềm, lại muốn nắm giữ hết thấy, muốn tất cả đều vững chắc trong tay mình, nàng cũng biết, chưa một ai có thể làm nổi điều này.”

“Phụ thân cũng không được sao?” Ta cắt lời hắn, hỏi, “Người cũng không được sao?”

“Bọn họ không được, ta cũng không được.” Hắn cười lắc đầu, “Ta, còn đang ở trong lòng bàn tay nàng kia.”

Ta cười khỏ, giỡn khời tay hắn: “Ta thì có đức gì tài gì chứ, ngay cả bản thân ta cũng chẳng thể tự định đoạt.”

Ánh mắt Bùi Tranh khẽ động, “Cho nên nàng sợ hãi? Thân bất do kỷ?”

Ta hơi giật mình, suy nghĩ bị bọc trong cả tầng tầng lớp lớp, đột nhiên bị hắn liếc mắt một cái đã nhìn thấu, ta thẹn quá hóa giận, quay mặt sang chỗ khác, lạnh giọng nói: “Không phải!”

“Ta vẫn không thể cho nàng cảm giác yên ổn sao?” Bùi Tranh tiến lại gần thêm chút nữa, mùi hương độc nhất vô nhị chỉ có trên người hắn bao bọc ta, hắn dang hai tay, ôm ta vào lòng. “Ồ trong này, nàng không cảm thấy thân thuộc sao, không thể khiến nàng đỡ bỏ phòng bị sao?”

Ta rũ mí mắt, ừ ừ nói: “Ta không biết.”

Câu nói kia “sợ hãi trước hôn nhân”, chẳng qua là ta đột nhiên nghĩ ra để lừa Tam cha thôi, nhưng từ tế nghĩ lại, có lẽ cũng đúng để hình dung tâm trạng ta lúc này. Ta đang sợ hãi, không chỉ là sợ Bùi Tranh có lòng lợi dụng ta, mà lại càng sợ bản thân mình dành quá nhiều tình cảm cho hắn, cam tâm tình nguyện bị lợi dụng.

Ta không nhớ ...

Từ đầu là ta muốn dùng hôn ước để trói hắn lại, nhưng bây giờ người bị trói chặt lại là bản thân ta. Ta dùng hắn để quên Tô Quân, nhưng từ nay về sau, sợ là tìm không ra người thứ ba có thể khiến ta quên hắn.

Ta dựa sát vào trong lòng hắn, má gối lên cánh tay hắn, hướng mắt nhìn sang ánh nến.

Đêm đó, nghe được những lời đó trên thuyền, gieo vào lòng ta mối hoài nghi, không có chứng cứ, ta cũng không hoàn toàn nghi ngờ hắn, nhưng cũng không thể tin nhiệm hắn như trước nữa. Ta cũng đã tự hỏi chính mình, nếu hắn thực sự phản bội ta, ta còn có thể kiên quyết giết hắn không?

Ta dang tay, ôm lại hắn, vòng chặt hai tay, gắt gao ôm lấy lưng hắn.

Ta không nhớ ...

Thân bất do kỷ, tâm bất do kỷ.

Ta thua rồi ...

Trước mặt Dĩ Đạo Lâm, ta nói năng cứng rắn, kiên quyết bao nhiêu, chẳng qua cũng là che dấu thất bại và chột vệt của chính mình. Ta muốn hấn thích ta, thật lòng, cuồng nhiệt, không chỉ là tương kính như tân mà thôi ...

Bùi Tranh nhẹ nhàng vuốt sau lưng ta, cầm cọ ở phát tâm ta.

“Ta không trách nằng nề phòng ta.” Bùi Tranh nhẹ giọng nói, “Nàng ngồi ở ngôi cao nhất, nguy hiểm nhất thế gian này, tất cả mọi người đang ngược lên nhìn, hoặc là tính kế lợi dụng, hoặc là mưu toan đoạt vị. Mấy năm nay, ta vẫn trông chừng nàng, bảo vệ nàng, giúp nàng chống đỡ công kích cả ngầm ngầm lẫn công khai (*minh thương ám kiếm*); người khác không biết nằng khổ sở biết bao nhiêu, ta biết là được rồi. Trong lòng nằng khổ sở, không có ai để kể, ta sẵn lòng nghe. Người khác không biết đau lòng, lòng ta đau là đủ rồi.”

Ta ôm chặt lưng hấn, bả vai khẽ run rẩy trong lòng hấn, kim nén tiếng khóc.

Bùi Tranh cũng ôm chặt ta, cúi đầu, đôi môi ấm áp mềm mại hôn nhẹ lên thái dương ta như để trấn an, vỗ về sau lưng ta nhẹ giọng dỗ dành.

“Nàng quá hiếu thắng...” Hấn than nhẹ một tiếng, “Nhưng hiếu thắng như nàng, lại chỉ có thể ở trong lòng ta mà khóc thút thít, vì nước mắt của nàng, ta nguyện làm bất cứ chuyện gì, chỉ cần có thể dỗ nàng vui vẻ.”

Ta ngẩng đầu, qua hai mắt đầm lệ mờ mịt nhìn hấn: "Người nói những lời này, cũng chỉ là để dỗ ta thôi sao?"

Hấn cúi đầu, hôn đi nước mắt ở khóe mắt ta. "Không cần nghe, cũng chẳng cần nhìn, tin vào cảm giác của chính mình là được. Nàng cũng biết, ta đối với nàng, không chỉ là thích mà thôi."

Môi hấn lướt nhẹ trên mặt ta, cuối cùng hôn lên môi ta, mềm mại, ấm áp, ẩm ẩm, lại có vị mặn chát, là mùi vị nước mắt. Ta nhắm mắt lại, hé mở đôi môi, hai tay vòng lên cổ hấn, đuôi theo hơi thở của hấn, đầu lưỡi dò dẫm vào trong miệng hấn, hơi thở nồng đậm vây quanh ta, giống như thứ thuốc phiện ngọt ngào nhất, chỉ có những lúc như thế này, ta mới có thể vứt bỏ tất cả phiền não, toàn tâm toàn ý đắm chìm trong niềm hạnh phúc hấn trao ta.

Một hồi lâu sau, hấn thở không nổi mà lùi ra, đôi môi nhuộm phấn hồng cùng ánh nước, khóe mắt ửng hồng. “Đậu Đậu, còn sợ không?” giọng hấn khàn đục mà trầm thấp.

“Sợ...” Ta vươn người về phía trước, “Bùi Tranh ... Nam Hoài Vương, Bùi đảng, Tô đảng, thua một lần, ta còn có thể bắt đầu lại lần nữa, chỉ có người ta thua không dậy nổi.”

Hôn lễ ngày mai tựa như một ván cờ, ta dùng đời này của ta làm tiền đặt cược, ván cờ này ta cũng không thể nắm chắc phần thắng trong tay, cũng không cách nào tương tượng, nếu thua, ta nên làm thế nào ...

Bùi Tranh cười khê ôm ta: “Yêu ta là ván cờ nằng dùng cả đời đặt cược, ta sao nỡ để nằng thua.”

Trong trận hôn thiên niên, ta kéo áo ngoài của hấn xuống, hấn giữ tay ta lại, ta thở hổn hển, mê muội nhìn hấn.

Ngón trở hấn đặt thẳng trước môi, khóe môi hơi nhếch lên, khóe mắt liếc hướng cửa sổ, lại đến sát tai ta, dùng giọng chỉ hai người nghe được, cười nói: "Tứ cha nằng ở ngoài nghe lên."

Lòng ta khê động, ngẩng phát đầu nhìn hấn.

Hấn lại cười nói: “Buổi tối ngày mai...” Lời còn chưa dứt, đã bị ta đẩy ngã trên giường.

Ta ngồi khóa trên lưng hấn, hai tay ấn bả vai hấn xuống, hấn có chút ngạc nhiên nhìn ta, ta cúi người, giống như là bất thành linh được nhóm lửa, hôn mà gần như là găm nhấm môi hấn, hai tay lùa vào trong tóc hấn kéo loạn phát quan (*) của hấn ra, từng sợi tóc mượt mà, đen bóng tán đều trên gối, ta thờ thờ hấn hấn, ra sức mút, cắn môi hấn, hấn sau lúc kinh ngạc, ghì chặt thắt lưng ta, nghiêng người đặt ta ở dưới mình, đảo khách thành chủ, thân hình cường tráng phủ lên người ta, siết chặt ta trong lòng hấn, tay phải giữ chặt hai tay ta kéo lên đỉnh đầu, tóc đen từ đầu vai rũ xuống hai bên má, hấn cúi người, chóp mũi chạm vào chóp mũi ta, vô cùng thân mật nhưng lại nghiêng răng hỏi: “Thật không sợ bị Tứ cha nằng nghe được sẽ xấu hổ sao?”

Lưng ta cứng lại, nửa người trên cong lên, đôi môi găng gượng lướt qua hai má hấn, bình tĩnh nhìn hấn, cười, khê nói: “Không sợ!”

Hấn ngẩng người, tay trái chạm nhẹ vào nơi ta vừa lướt qua, hồi lâu sau, trên môi từ từ lộ ra chút ý cười sâu sắc.

Ta hỏi hấn: “Bùi Tranh, vì sao người lại thích ta?”

Hấn nói: "Nàng hỏi câu này rất nhiều lần."

Ta nói: “Nhưng ta vẫn không biết là vì sao.”

Hấn nói: “Tình không biết bắt đầu từ đâu, từ từ mà sâu sắc.”

Tay ta trượt từ sau gáy hấn vào trong vạt áo, kéo áo ngoài của hấn xuống, chẳng còn gì cách trở mà vuốt ve tấm lưng khỏe khoắn, rắn chắc, tay hấn phủ lên ngực ta nhẹ nhàng vuốt ve, đầu ngón tay lướt qua đầu ngực, tê dại trong nháy mắt khiến lưng ta căng ra, cong người lên hướng về phía hấn. Những nụ hôn nóng ấm, ẩm ướt men theo cằm, cổ, xương quai xanh mà xuống, dừng lại trước ngực ta, ta mở mắt nhìn hấn, hấn lại đột nhiên dừng lại,

như là chịu đựng thống khổ cực lớn, giúp ta kéo lại vạt áo.

“Vi sao...” Ta ôm chặt cổ hán, nửa là bất mãn nửa là u oán. Lần đầu tiên chủ động cầu hoan, lại bị hán cự tuyệt, rõ ràng trong mắt hán lửa dục còn đang cháy rừng rực, vật nào đó đang ti trên người ta vẫn nóng bỏng, cứng rắn như trước.

Giọng hán khàn khàn trầm thấp: “Chúng ta còn có cả đời, không cần vội.” Tuy nói vậy, môi hán vẫn lưu luyến trên mặt, trên môi ta mãi không chịu rời đi, một tiếng than nhẹ như là rên rỉ tràn ra khỏi yết hầu, yết hầu trượt lên trượt xuống, “Mai nàng phải mặc lễ phục nặng trĩu điếu phở đi tế Thái Miếu, đêm nay ta mà muốn nàng, ngày mai nàng còn đi được sao?”

Mặt ta lúc này mới cảm giác được nhiệt độ kinh người.

“Bùi Tranh” ... Ta vòng tay ôm cổ hán, dựa vào lòng hán thì thầm.

Hán cười khê nói: “Ta đây.”

Ta nói: “Người chịu đựng khổ sở như vậy, muốn ta giúp người không...” Ta đè thấp giọng bổ sung: “Bằng tay.”

Hán sờ người một lúc, búng nhẹ một cái vào trán ta, cười nói: “Bệ hạ, quá hoang, dâm”

Mẫu thân nâng cái mũi cực lớn lên, oán trách: “Vi sao Đậu Đậu thành thân, mà mũi ta phải đội còn lớn hơn cả nó?”

Phụ quân thờ dài: “Nàng đã than thở cả buổi sáng rồi đấy.”

Nhị cha không nhìn bà.

Tam cha đã chẳng còn kiên nhẫn, ông và Tứ cha cùng bói móc lẫn nhau để giết thời gian.

Ngũ cha do dự nhìn bình thuốc bên tay trái, lại nhìn lọ thuốc mỡ bên tay phải, hai hàng lông mày đẹp đẽ xoắn hết cả lại, sau đó giương mắt hỏi ta: “Đậu Đậu, con thích dùng thuốc mỡ hay là thuốc nước?”

Tháng bảy thật là nóng a...

Ta quay đầu nói với Tiểu Lộ Từ: “Quạt mạnh lên một chút!” Lại quay đầu nói với Ngũ cha: “Dùng hết ạ.”

Ngũ cha sừng sốt, lập tức gạt đầu nói: “Có lý.”

Đừng nghĩ xiên xẹo, chỉ là thuốc chống nóng thôi.

Mũi mao tuy rằng đã nhẹ đi không ít, nhưng mà lễ phục trên mình vẫn là trong ba tầng, ngoài ba tầng như trước, mặt trời chói chang chiếu vào đầu, mồ hôi ta đã tứa ra như tắm rồi, ướt sũng từ chân tóc đến ngọn tóc. Ngũ cha đề ta uống thuốc nước, lại bôi thuốc mỡ lên huyết thái dương của ta, cuối cùng mới khiến ta tỉnh táo được một chút.

Lấy Bùi Tranh, chả dễ tí nào.

Lập một Phụng quân đã vất vả như thế, chả trách Đại Trần ta xưa nay theo chế độ một vợ một chồng.

Theo lẽ, vốn là ta phải tự mình đến phủ Thừa tướng đón hán, sau đó ngồi xe ngựa điếu qua phía Đông thành đến Thái Miếu, ở Thái miếu ba quỳ chín lạy bái tế trời đất cùng liệt tổ liệt tông, sau lại từ Thái miếu điếu qua phía Tây thành một vòng rồi mới về hoàng cung. Vẫn chưa hết, còn phải lạy thân sinh phụ mẫu, sau đó nhận lạy của bá quan. Bái lạy xong thì cũng đã đến tối, lúc này mới bắt đầu dạ yến, nửa canh giờ là ca múa, tiệc rượu, sau đó lên lầu trên công thành xem bắn pháo hoa khắp thành, nhận bái lạy của dân chúng, cuối cùng mới đưa vào động phòng, nếu còn có sức lực sinh hoạt vợ chồng, thì vua đây xét về mặt thể lực thôi cũng đáng làm tấm gương mẫu mực cho dân chúng rồi.

Ta còn chưa tới phủ Thừa tướng, cả người cũng sắp bốc hơi hết, nếu không phải có Tiểu Lộ Từ đỡ, chỉ sợ sớm đã hóa thành một bãi mồ hôi cứ thế chảy về phía đông mất rồi.

Mấy vị phụ thân lực bất tòng tâm.

Phụ quân: “Hay là truyền cho nó chút nội công?”

Nhị cha lắc đầu: “Ta luyện nội công thuần dương.”

Tam cha: “Ta cũng vậy.”

Tứ cha: “Ta cũng vậy.”

Ngũ cha: “Ta cũng thế.”

Mẫu thân. “Nội công của ta bị phế mất rồi.”

“Liên cô đang ở đâu...” Ta ôm tia hy vọng cuối cùng mà hỏi.

“Lo A Tự quấy rối nên đã sai Liên Nhi xách nó đi xa một chút.” Mẫu thân nhìn phía chân trời xa xăm, rầu rĩ nói, “Không biết xách đi nơi nào rồi...”

Ngũ cha cho ta uống thuốc rồi lại bôi thêm ngoài da, đau buồn nhìn ta: “Ngũ cha không thể rèn con thành mình đồng da sắt, là ngũ cha bất tài.”

Ta thở dài, cáo biệt lục thân, chuẩn bị tới phủ Thừa tướng đón dâu :)); mỗi bước đều như dẫm trên đồng băng, thờ hồng học, hỏi: "Còn bao lâu mới đến phủ Thừa tướng?"

(lục thân: người thân bao gồm cha, mẹ, anh, em, vợ, con)

Trước đây chưa từng cảm thấy đoạn đường này dài như vậy a.

“Sắp đến rồi, bệ hạ đừng nóng vội, còn kém một khắc nữa mới tới giờ lành.”

(1 khắc = 15')

Qủa nhân thế nhưng vẫn còn đến sớm!

Ta u buồn nhìn tám biển phủ Thừa tướng, đã đi ngang qua vài lần, đã vào trong vài lần, sau này, phủ đệ này sắp phải thay người rồi.

Đối diện là cửa phủ Quốc sư, đang có tang, không thể treo hồng, cũng không thể treo trắng. Trong lòng ta chật vật, quay mặt đi không dám nhìn tám biển mà gần như đã khắc sâu trong tim kia. Lúc nhỏ cảm thấy đó là bức tường cao không thể vượt nổi, ngăn cách giữa ta và Hoán Khanh, sau khi lớn lên lại nghĩ, tường này cao tới đâu cũng có thể đẩy đổ, nhưng tâm tường thì sao ...

Mặc dù cũng sẽ có ngày đẩy đổ, nhưng có người làm được, có người làm không được, chỉ là không tới đúng lúc gặp được đúng người mà thôi.

“Bệ hạ, giờ lành đã đến.”

Ta ngẩng đầu, nhìn Bùi Tranh vận một thân áo đỏ như lửa đang mỉm cười tiến về phía ta.

Giật mình phát hiện, đây đúng là lần đầu tiên nhìn thấy hấn mặc áo dài rực rỡ như vậy, khôi ngô, tuấn tú khiến người ta không dời mắt được.

Bạn đang đọc truyện *Quả Nhân Có Bệnh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 43

Áo lụa đỏ chấm đất, hoa đào rơi đầy trời, hấn đập trên hương hoa mà tới, vờn tay nắm lấy tay ta.

Lúc xoay người ta bị một trận hoa mắt chóng mặt, tay áo hấn khê lướt, không lộ chút dấu tích đỡ trên lưng ta, ta dùng khoe mắt nhìn lên hấn, thực không ngoài dự tính nhìn thấy trên môi hấn quá nửa là nụ cười chế nhạo.

Ta vội ho một tiếng, hai má vốn đã nóng giờ lại càng như lửa đốt. Từ cổng phủ Thừa tướng đến chiếc xe ngựa đi điều phố chẳng qua chỉ cách vài bước chân, bên ngoài nhìn thì có vẻ là chúng ta nâng đỡ lẫn nhau, trên thực tế hầu như là hấn phải đỡ ta ...

“Bệ hạ và Phụng quân thật là ân ái ái ái...” Phảng phất như có ai đó nói vậy, ta nhìn lại khoảng cách giữa mình và Bùi Tranh, bấy giờ mới nhận ra hai người kề bên nhau gần như thế nào.

Hấn vừa nâng cánh tay ta, lòng bàn tay lại đỡ trên lưng ta, mượn lực từ hấn ta mới có thể lên nổi xe ngựa.

Phía đông thành đã được binh lính dẹp đường, hai bên đường dân chúng quỳ lạy, ta cùng Bùi Tranh mỉm cười nhận bái lạy từ dân chúng, chỉ nghe một tiếng lại một tiếng "Ngô hoàng vạn tuế" "Phụng quân thiên tuế", trước mắt bỗng biến thành màu đen.

Lòng bàn tay đột nhiên đau nhói, làm ta tỉnh táo không ít.

Môi Bùi Tranh khê mấy máy, giọng nói lại lọt vào tai ta một cách rõ ràng.

“Bệ hạ thật là khí hư thể nhược...”

Ta bị hấn làm nghẹn, cắn cắn môi lên tinh thần đối phó, hừ lạnh một tiếng quay mặt nhìn sang phía bên kia. Hấn cười khề một tiếng, nhờ tay áo dài che khuất mà cảm lấy tay ta, ta lặng lẽ tránh mấy lần đều không thoát, cảm giác được hấn như có như không bám vào lòng bàn tay ta, nhờ thế mà hình như đau đón được giảm bớt, ta bèn để mặc hấn, sau đó mười ngón lại đan vào nhau, lại càng khó thoát ra.

Quả nhân mới không để bị khích tướng, hừ!

Dưới tay áo dài âm thầm đầu đá, người cầu ta, ta cầu người, không bao lâu đã đến Thái miếu. Bá quan chia làm hai hàng, hô ba lần vạn tuế, tôn thất công khanh mặc trang phục long lấy nghênh đón.

Cánh tay thì nhỏ mà phải nâng que hương vừa cao vừa nặng trước kính trời đất sau kính liệt tổ, từ cao tổ Lưu Mang cho đến cậu là Lưu Triệt, mỗi vị kính ba chén rượu, hơn 50 lạng, hai chân ta đã run lấy bấy, hoàn toàn không đứng dậy nổi. Ta rom róm nước mắt quay đầu nhìn Bùi Tranh, khề lắc lắc đầu, tỏ vẻ mình đã sắp sức cùng lực kiệt. Đến lúc này thì Bùi Tranh cũng chẳng thể giữ nổi cái thể diện đế vương này cho ta nữa, khề thờ dài, cổ nèn cười đồ ta đứng lên.

Hơi thở thoi thóp, ta dựa lên cánh tay hấn, nói: “Quả nhân hồi hận...”

“Hồi thì cũng muộn rồi.” Hấn chả mấy may bị chút áp lực nào, mỉm cười.

Kỳ thật đôi góc độ mà ngắm nghĩ, bá quan cũng phải vất vả gần như ta vậy, chẳng qua bọn họ đều nhìn quả nhân chăm chăm, không cho phép chút sơ sẩy nào, mà chính bọn họ lại chẳng có ai theo dõi, muốn lau mồ hôi thì lau mồ hôi, muốn uống nước thì uống nước, muốn ngồi xuống thì nhìn trái nhìn phải xem có ai để ý không là cũng có thể...

Ta thoi thóp lên xe ngựa, nói: “Kéo mạnh xe xuống.”

Bùi Tranh vung tay một cái, tất cả mảnh đều được thả xuống, che chắn tầm mắt người bên ngoài. Ta cuối cùng mới thở phào một hơi, tê liệt mà ngã nhào vào lòng hấn, nghẹn ngào nói: “Quả nhân không lấy người nữa...”

Tay hấn nâng gáy ta, sờ sờ trên lưng ta, giờ ra cả tay đầy mồ hôi.

Cả người ta gần như đã bốc hơi thành một đám nước rồi, hy phục màu đỏ thắm giờ đã biến thành đỏ thẫm. Bùi Tranh cầm bình nước đưa đến bên miệng ta, ta vỗ lấy bình nước tu mạnh, bị sặc, ho khan liên tục, ừ tai hoa mất, càng cảm thấy uất ức.

“Không lấy nữa...” Ta khóc thút thít.

Bùi Tranh cười nói: “Bệ hạ là đang làm nũng sao?”

Ta oán hận trừng mắt liếc hấn: “Vi sao người lại không bị chảy mồ hôi...”

Không khỏi nhớ tới câu thơ ướt át kia: Băng cơ ngọc cốt, tự thanh lương vô hấn...(da như băng giá, xương như ngọc, vốn đã mát rượi không đổ mồ hôi)

Thật muốn uống nước ô mai ướp lạnh...

Bùi Tranh nhẹ nhàng giúp ta lau mồ hôi trên mặt, cười nói: “Người luyện võ, đương nhiên khác người thường.”

Ta nghĩ chắc là lúc trước mồ hôi cả đời hấn đã bị chảy hết rồi, cứ nghĩ như vậy, trong lòng cũng thấy công bằng một tí.

“Đậu Đậu...” Bùi Tranh bỗng dừng mở miệng, vẻ mặt có chút thay đổi, ta ngẩng đầu nhìn hấn, trừng mắt. “Cái gì?”

Môi Bùi Tranh khề mấp máy, như là hơi do dự, ánh mắt khề động, sau đó cười, nói: “Hôm nay ta rất vui.”

Lòng ta bỗng chốc thấy ngọt ngào, lại cố ý nói: “Vi nhìn thấy ta khổ sở như này sao?”

Hấn cười ha ha nói: “Bệ hạ thánh minh!” Nói xong bỗng cúi người, hôn lên môi ta. Ta hoảng sợ, nghĩ đang ở trên đường cái, dù có màn xe cách trở, nhưng chẳng qua cũng chỉ là một màn vải đỏ mỏng manh, nhờ đột nhiên bị gió cuốn lên chẳng phải là bị người bên ngoài nhìn thấy hết hay sao!

Ta vội vã muốn đẩy hấn ra, lại bị hấn nắm chặt hai tay, đặt trên ngực hấn, cảm nhận được nhịp đập từ trái tim hấn.

“A a...” Ta né khỏi hấn, vẻ mặt khổ sở nói, “Ta sắp xỉu rồi đây này...”

Hấn nhẹ vỗ về hai má ta, “Ta thực không hy vọng, ngày hôm nay bị quấy rối bởi chuyện của kẻ khác.”

Tìm ta khề này, giương mắt nhìn hấn.

“Sẽ có chuyện gì?”

Thế nhưng hấn cười không nói, vén tóc ta ra phía sau, nói: “Chúng ta nên trở về rồi.”

Phía Tây thành không giống phía Đông, người đi đường ít ỏi, ta nửa dựa trên người Bùi Tranh, khép hờ mắt nghỉ ngơi. Một trận gió thổi qua trước mặt,

cuốn lên màn xe trước.

Ta mở to mắt, nhìn thấy trong tay Bùi Tranh đang nắm chặt một mũi tên, tên còn đang rung, đầu tên nhắm thẳng vào ta.

Bùi Tranh nói: “Phiền thật.” Lời vừa dứt, tên ở trong tay gãy làm 2 đoạn.

Ta lại nhắm mắt lại lần nữa, bỗng nhiên cảm thấy màu sắc này chọn lựa thật khéo, vốn là đỏ tươi, cũng sẽ không làm cho người ta nhìn thấy màu máu, chỉ có điều mùi máu tươi khá là khó khử.

“Thế mà lại để tên này lọt vào xe ngựa, ám vệ ngày vàng vô dụng rồi.” Bùi Tranh phất tay áo, lạnh lùng nói.

“Ta cũng không muốn để Nam Hoài Vương ra tay vào hôm nay, nhưng hắn muốn chọn ngày này, ta cũng chẳng có cách nào khác.” Ta thờ dài, “Chó cũng rút giậu.”

“Nàng âm thầm tung tin, để cho Nam Hoài Vương biết Tô Quân đã giao hết chứng cứ cấu kết phạm tội của Quốc sư và tôn thất công khanh cho triều đình, một lòng muốn tước phiên, đây là đang ép hắn ngay cả Minh Đức bệ hạ cũng phải loại trừ, cũng buộc hắn phải lộ ra con bài chưa lật của chính mình, một lưới đánh gọn. Nay binh lực phân tán, phía Đông thành một phần, hoàng cung một phần, Thái miếu một phần, ở bên ngoài nhìn vào, phía Tây thành phòng ngự là lỏng lẻo nhất, nhưng gần như tất cả ám vệ đều tập trung ở đây rồi. Đậu Đậu, nàng nắm chắc như vậy sao, có thể bỏ tận gốc rễ Nam Hoài Vương sao?”

“Ta không nắm chắc.” Ta cười cười, ngẩng đầu nhìn hắn, hai tay vòng lên cổ hắn, gối mặt lên ngực hắn. “Nhưng mà ta có ngươi.”

Bùi Tranh hơi chấn động, ôm lại ta, hai tay vòng chặt, cười khỏ nói: “Thế sao? Nàng tin ta như vậy? Nàng biết được chuyện gì rồi?”

Xe ngựa hơi lắc lư, ám vệ quây một vòng quanh xe ngựa, bảo vệ phía sau, tiếng chém giết nổi lên bốn phía.

“Tối hôm đó ở trên thuyền, ngươi biết rõ ta ở ngoài cửa, đúng không?”

Bùi Tranh cười mà không nói nhìn ta.

“Ngươi nói với Lư Lãng như vậy, không sợ ta hiểu lầm ngươi sao?”

“Hiểu lầm gì?” Tay Bùi Tranh xoa xoa hai má ta, “Lư Lãng nói, vốn là đúng mà. Một câu cũng không sai. Ta và phủ Nam Hoài Vương có giao dịch, hắn muốn núi vàng núi bạc, thậm chí muốn được độc lập, mà ta lại muốn nàng, muốn nàng tin ta, yêu ta, hoàn toàn hoàn toàn thuộc về ta, hơn nữa cũng chỉ thuộc về ta. Giữ lại thủy tặc, là muốn mượn khẩu cung của bọn chúng để cho nàng cảnh giác, khiến Tô Quân rời kinh cũng là muốn xuống tay với hắn. Nhưng tất cả những chuyện này đều không phải như mong muốn của nàng sao?”

Nụ cười của ta nhất thời hóa đá, trong lòng hỗn loạn.

Bùi Tranh cười nhẹ, như mĩa mai như chế giễu: “Viên đậu đỏ như nàng đây đâu có dễ hái, khi đó ta cũng không biết bản thân mình vì sao lại cố ý nói như vậy, hoặc cũng là muốn thử nàng một chút, thử xem trong lòng nàng ta nặng nhẹ đến đâu, có thể chỉ bởi mấy câu nói kia mà đã phẫn ta án tử hình hay không.”

“Nếu phải thì sao?” Ta cắt lời hắn, hỏi, “Nếu từ nay về sau ta không tin ngươi nữa, phế ngôi Phụng quân, thu lại tất cả những gì ta đã cho ngươi thì sao?”

Ta từng hoài nghi hắn, nhưng dù việc có thế thật, ta cũng không bỏ xuống được, ngay cả hắn thật có phản bội ta, ta cũng không bỏ được, không nỡ, không quên được; ta sẽ lấy lại quyền lực và địa vị ta cho hắn, nhưng sẽ không phế ngôi Phụng quân của hắn, hắn nói hắn muốn ta, thì sao ta lại không thể muốn có hắn hoàn toàn?

“Nếu nàng vứt bỏ ta ...” Ánh mắt Bùi Tranh trầm xuống, mơ hồ hiện lên sắc máu, cũng rất nhanh lại biến mất, cười dịu dàng nói, “Nàng cuối cùng vẫn không làm thế.”

Ta không biết võ công Bùi Tranh cao thế nào, chỉ biết là trong mấy vị phụ thân, thì Nhị cha đứng thứ nhất, Tam cha và Tứ cha sần sần như nhau, mà Bùi Tranh lại xếp ngay sau Nhị cha. Tứ cha xuất thân là ám vệ, nổi danh về ẩn nấp, Bùi Tranh nếu ngay cả hành tung của Tứ cha cũng có thể phát hiện, vậy không có lý gì không biết khi đó ta nghe trộm. Biết rõ ta ở đó mà còn nói như vậy, trong lời kia của hắn đương nhiên có hàm ý khác.

Có lẽ, hắn chính là không muốn đánh rắn động cỏ, để cho Lư Lãng phát hiện ra sự có mặt của ta.

“Nhưng rốt cuộc ngươi vẫn cấu kết với Nam Hoài Vương sau lưng ta. “Làm trung tâm” là ý gì? Hắn đây chính là muốn cắt đứt ra riêng, tự mình xưng vương!” Ta nghiêng răng trừng hắn, “Nếu đây không coi là phản bội, thì chuyện gì mới là hả?”

Bùi Tranh không thèm để ý, cười: “Hắn bảo muốn thì ta liền cho sao?”

Ta ngây ngẩn.

Bùi Tranh nói: “Nam bộ giàu có và đông đúc như vậy, hắn muốn đưa tiền cho ta, ta cũng chỉ cười mà nhận lấy thôi. Về phần hắn muốn gì, thì liên quan gì đến ta?”

“Người ... thật vô sỉ ...” Tuy đã sớm biết hắn không phải người tốt, nhưng chính tai nghe hắn nói như vậy, ta còn nhin không được phì cười: “Không liên quan, thảo nào người trong thiên hạ đều mắng người là tham quan, nịnh thần, gian thương!”

Đầu ngón tay Bùi Tranh chạm nhẹ vào núm đồng tiền bên má ta, ánh mắt mê mẩn: “Ta chỉ muốn thấy nét mặt tươi cười của nàng, người bên ngoài nói ra sao, liên quan gì đến ta?”

Cả đời ta vì thanh danh mà sống, mà hắn lại chỉ vì chính lòng mình mà sống.

“Phượng quân của quả nhân à...” Ta cầm tay hắn, áp hai má mình vào lòng bàn tay ấy, “Cũng chỉ có khanh, mới có thể cùng quả nhân bàn chuyện yêu đương ngay giữa màn mưa gió máu tanh thế này thôi.”

Bùi Tranh cười khỏ, thờ dãi: “Làm rể gia đình đế vương, đâu có dễ.”

Bạn đang đọc truyện *Quả Nhân Có Bệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 44

Mùi máu tanh khiến ta nhúu mày, Bùi Tranh ôm ta vào lòng, quay đầu hạ lệnh ra bên ngoài: “Đi.”

Hơn một trăm kẻ đang chém giết trong yên lặng, chỉ nghe tiếng tiếng va chạm của đao thương kiếm kích, trường kiếm đâm xuyên máu thịt, tiếng vải lụa bị xé toạc, dù không nhìn thấy, nhưng những tiếng động nhẹ này khiến người ta dù nhắm mắt lại cũng có thể tưởng tượng ra.

Một tướng công thành vạn xương trắng, xưa nay đều thế.

Dọn dẹp chiến trường rồi, dấu vết gì cũng chẳng lưu lại nữa, những người này chết đi, lịch sử cũng chẳng nhớ tên bọn họ, chỉ nhớ hoặc là thành hoặc là bại tướng, còn có vinh quang hào nhoáng.

Cảm nhận được lòng bàn tay Bùi Tranh hơi rí mồ hôi, ta ngẩng đầu nhìn hắn, thấy sắc mặt hắn dường như có chút trắng bệch, hoài nghi hỏi: “Bùi Tranh, khanh không thoải mái sao?”

Hắn cười, lắc đầu: “Không sao.”

Ta nhìn hắn chế nhạo: “Lúc trước khanh còn giễu cợt ta, chẳng lẽ khanh cũng say xe sao?”

Bùi Tranh búng chớp mũi ta, cười nói: “Nàng đang vui sướng khi người ta gặp họa sao?”

“Sao dám...” Ta liếc nhìn nơi chiến trường đang dần lùi xa kia, lại quay đầu nhìn hắn, cười nói, “Ta còn cảm động nữa kia, đây cũng xem như có nạn cùng chịu phải không?”

“Nàng thực hy vọng thế sao?” Hắn nhúu mày, như cười như không.

Ta lắc đầu cười nói: “Không muốn. Có phúc ta hưởng, có họa khanh chịu.”

Hắn ung dung đáp: “Vi thần lĩnh chỉ.”

Ta vội ho một tiếng, cúi đầu, mắt hấp háy nhìn sang một xó, thấp giọng nói: “Từ hôm nay trở đi, khanh nên đổi cách xưng hô đi ...”

Trên đầu truyền lại một tiếng thờ dãi khe khẽ, cánh tay đang ôm ta từ từ vòng chặt, những nụ hôn nhỏ nhẹ nhàng rải sau tai ta, chẳng chứa chút dục niệm nào.

“Dân chúng trong dân gian, gọi phu quân mình như thế nào?” Ta chôn mặt trong ngực hắn, không dám ngẩng đầu nhìn về mặt hắn, chỉ nhẹ giọng hỏi, “Là gọi tướng công, quan nhân hay là gọi cách khác?”

“Việc này phải chia trường hợp, xem là lúc trên giường hay là lúc rời giường.” Bùi Tranh cười khê một tiếng, hơi thờ phả sau tai ta, ta cảm thấy tai mình đã bắt đầu nóng lên rồi.

“Nàng không giống người khác, trước mặt người ngoài, đương nhiên chỉ có thể gọi ta là Phượng quân, người đi rồi thì ...” Mồi hắn khê mân mê vành tai ta, thấp giọng nói, “Tên ta là Tranh.”

Giọng ta nhỏ như muỗi kêu, lòng lại như nổi trống.

“Tranh ...”

“Ngoan.” Giọng hần chứa ý cười, xoa nhẹ hai má ta, "Không muốn để xe ngựa làm phòng tân hôn, thì đừng nói những lời quấy rầy ta nữa."

Ta bị mấy lời này của hần làm cho nghẹn, hừ lạnh một tiếng, đẩy hần ra, quay mặt qua nhìn ra bên ngoài, ép mình không thèm lại quay đầu nhìn hần nữa.

Ngay cả hai chữ buồn nôn như “Tranh Nhì” cũng đã gọi rồi, thì còn lời nào không dám phun ra nữa.

Quả nhân đây là đang ngượng cái khi gì a!

Ta chóng cảm nghĩ, có lẽ là khi đó, tiếng gọi ấy không phải xuất phát từ đáy lòng, mà vốn là cố ý quấy rầy tình cảm của hần, nửa là đùa cợt nửa là hư tình giả ý, bây giờ lại không như thế

Chỉ còn vài dặm đường nữa là tới hoàng cung rồi, bái xong phụ thân mẫu thân nữa là chúng ta đã thành phu thê thực sự.

Vài dặm đường này thật ngắn, mười năm này rất dài, những rốt cuộc cũng đã đi tới điểm cuối.

Bá quan sớm đã tới trước một bước, nghênh đón xe ngựa vào thành rồi mới lục tục nối đuôi nhau mà vào.

Ta và Bùi Tranh xuống xe ngựa, nắm tay đi qua 81 bậc. Cửa điện mở lớn, mẫu thân và Nhị cha sóng vai ngồi trên ghế rồng phía trên, bốn vị phụ thân chia làm 2 - 2 ngồi bên cạnh.

Ta là thiên tử, lạy trời, bái liệt tổ, không quỳ gối trước người khác.

Cung nhân dâng rượu lên, ta và Bùi Tranh mỗi người nâng lên một ly, từ từ cúi đầu hướng về mẫu thân.

Mẫu thân nhận chén rượu nhấp một ngụm, nghẹn ngào nói: “Tự dung thấy đau lòng quá, con gái không còn ...” Chuyển tay đặt chén rượu lại trên khay, lại nhận rượu Bùi Tranh, nghiêng răng trũng mắt hần: “Nuôi sói cho lớn rồi để nó tha con gà con đi mất!”

Ta giật giật khóe miệng, nói: “Mẫu thân, người uống rượu đi.”

Mẫu thân ngửa đầu uống rượu, thút thít khóc. “Con gái lớn rồi, chỉ biết nghĩ cho người khác thôi, còn chưa bái xong đã đi nói giúp con rể rồi ...”

Nhị cha nhìn Bùi Tranh với vẻ mặt phức tạp, miễn cưỡng nuốt xuôi rượu, nhìn chén không trong tay, bộ dạng không nén nổi xúc động, ngẩng đầu nhìn ta, nhìn Bùi Tranh, lại cúi đầu thờ dài. Ông đưa tay nhẹ nhàng néo néo khuôn mặt ta, cười nói: “Đậu Đậu hình như là qua một đêm đã lớn thật rồi”

Hôm qua vẫn là viên đậu đỏ nhỏ xíu người nâng niu trong lòng bàn tay, hôm nay đã xuất giá làm vợ người khác rồi.

Ta từ bé đã nghe truyền thuyết về Nhị cha mà lớn, ông là anh hùng Trần quốc, là anh hùng của mẫu thân, cũng là thần thoại không bao giờ già đi trong tim ta. Ông chỉ huy nghiêm khắc, có thưởng có phạt, mà với ta lại chỉ dành bố tay, chỉ biết yêu chiều. Ta muốn học kiếm, ông liền sai người tìm võ lâm chỉ bảo nhiều chỉ như (*). Ta muốn học đàn, ông bắt cho được kẻ chế tạo đàn đệ nhất giang hồ mất cả vạn lượng vàng mới chế nên một chiếc đàn nổi danh thiên hạ. Ta chẳng muốn học gì cả, ông cũng chỉ có thể bố tay thờ dài, xoa xoa đầu ta nói: “Được, Đậu Đậu không muốn học thì thôi không học nữa ...” Danh kiếm danh cầm, từ đó về sau nằm phủ bụi trong nội phủ khó.

(*) thanh kiếm mềm đến nỗi quán được trên đầu ngón tay

Vẫn không thành võ chẳng được, phụ quân rất là đau đầu, mẫu thân lại vui sướng khi người ta gặp họa, véo mũi ta nói: "Nhìn cái bộ dạng run rẩy sợ sệt này của con, cái gì cũng không làm được, sau này làm sao mà chấn chủ triều cương.”

Nhị cha thần nhiên nói: “Nó không làm được, người khác làm thay là được rồi. Con gái của ta, sinh ra là để người ta hầu hạ.”

Ta ôm đùi Nhị cha làm nũng: “Nhị cha vẫn là tốt nhất ...”

Hồi nhỏ, nghẹn gãy cả cổ cũng không thể nhìn đến được mắt ông, ông liền bế ta ngồi lên cánh tay ông, chỉ chớp mắt, ta đã cao tới ngực ông, vừa ngẩng đầu, là có thể thấp thoáng thấy nếp nhăn trên khóe mắt ông. Cho dù ông vẫn tuấn mỹ uy nghiêm như trước, thậm chí mị lực còn hơn hẳn lúc trước, nhưng rốt cuộc vẫn là già đi.

Nhất là giây phút này ...

Mũi đã cay cay, ta cố nén, cười ngây ngô với ông.

Nhị cha nói: “Nếu nó ức hiếp con, ta nhất định sẽ không tha cho nó.”

Bùi Tranh cười đáp: “Không dám, không có cơ hội và cũng không thể.”

Phụ quân uống rượu tất say, say rồi thì mặt tất sẽ hồng, đôi mắt đen láy như ánh lên sóng mắt dịu dàng, môi mỉm cười, khẽ gật đầu.

Đối với ta, thái độ của phụ quân còn phức tạp hơn Nhị cha nhiều. Nhị cha muốn ta được hài lòng, thoải mái với mọi chuyện, dù làm hôn quân hay dâm

quân ông cũng không để ý, chỉ cần ta vui vẻ là được rồi. Phụ quân muốn ta làm mình quân, lại không nỡ nhẫn tâm dạy bảo ta, muốn dạy ta đọc sách biết chữ, ta lại trèo tường. Ông vung tay cầm thước, ta lại rom róm nước mắt nhìn ông, ông liền không đánh nổi, cuối cùng thở dài một tiếng, ném thước đi, cúi người ôm ta, thì thầm: “Đậu Đậu còn nhỏ, không vội, không vội ...” Câu này nói đi nói lại nhiều năm, tận đến cuối cùng không còn cách nào nữa, đưa ta tới Thái học phủ giao cho người khác dạy, ông lại không yên lòng, cứ hai ba ngày lại tới Thái học phủ thuyết giáo thụ nghiệp, nhân tiện trông ta bị phạt đứng. Ta ở bên ngoài, ông ở trong phòng, cứ thế tui thân nhìn ông qua cửa sổ, nhìn đến nỗi ông bị phân tâm, cả bài nói cứ bị ngắt quãng liên tục, cuối cùng bị mẫu thân kéo về cung.

“Cha nhân từ làm hư con gái. Năm người cha các vị, người này yêu chiều còn kỳ quặc hơn người kia, sớm muộn gì Đậu Đậu cũng làm một vị bạo quân hoang dã vô đạo.”

Năm vị phụ thân suy nghĩ một hồi, bó tay nói: “Không còn cách nào, vậy cứ để nó làm đi.”

Cùng lắm thì, họ cả đời làm trâu ngựa, cục cung tận tụy cho hai mẫu tử họ Lư.

Kết quả là bà già họ Lư ghen tị, cuỗm hết họ đi mất, ngay cả A Tụ bé bỏng cũng không để lại cho ta ...

Nghĩ đến đây, ta oán giận quay đầu tròn mắt trừng bà già kia một cái, nhìn thấy khoe mắt bà đỏ hoe, khe khẽ thở dài.

Thôi đi, dù rằng bà dày vò ta không ít, nhưng cũng coi là thương ta ...

Không đợi ta và Bùi Tranh kính rượu, Tam cha và Tứ cha đã tự mình uống xong, không có cảm xúc buồn phiền gì cả, ợ một hơi rượu, mặt ửng đỏ, cười ha ha sờ đầu ta: “Lại một ly nữa nào ...”

Tam cha là người đơn giản, bản thân cũng không cách nào biến thành phức tạp được, nên nghĩ về người khác cũng đơn giản như ông, mãi mãi lòng dạ thẳng thắn, đơn giản khoái hoạt. Thuở thơ ấu, ta thường cùng ông phiêu bạt giang hồ, mấy vị phụ thân ở cùng với ông liền giống như bạn tốt vong niên vậy. Có điều ông luôn không cẩn thận hại ta ngã bị thương, trầy da, u đầu, sau đó bị Tứ cha cướp người đi luôn ...

Mẫu thân nói, mấy người bọn họ, Tam cha chịu trách nhiệm chơi cùng Đậu Đậu, Tứ cha chịu trách nhiệm bị Đậu Đậu trêu chọc, bà thì chịu trách nhiệm trêu chọc Đậu Đậu. Lời vô trách nhiệm như thế mà cũng nói được, ta thực hồ thẹn thay cho bà.

Tứ cha dù có uống đến ngà ngà say cũng không khác lúc bình thường là mấy, ông sẽ chẳng cười, lại cũng không hẳn là không cười, ánh mắt ông có thể truyền đạt rõ ràng cảm xúc, lắng đọng mà dịu dàng.

Lúc Ngũ cha nhận chén rượu của Bùi Tranh, động tác hơi dừng một chút, nhướng mày, nhìn về phía hấn. Ngũ cha xưa nay rất thích chinh người khác, nhất là mẫu thân, nhất là lúc lấy ta làm cớ để hợp lý hợp tình mà chinh mẫu thân, cũng có lúc mấy vị phụ thân cũng bị xui xẻo liên lụy, trừ Nhị cha ra.

Ta coi ánh mắt ông nhìn Bùi Tranh, trong lòng lách cách một tiếng. Chẳng lẽ sau này đến phiên Bùi Tranh xui xẻo rồi?

Bùi Tranh nét cười vẫn không giảm, đón nhận cái nhìn chăm chú của Ngũ cha, đáy mắt Ngũ cha hiện lên vẻ nghi hoặc, lập tức cũng bình thường trở lại, uống hết hai chén rượu, sau đó đưa cho ta một cái bình sứ màu lục, nói: “Thuốc trợ hứng” :-ss

Tay ta run lên, suýt nữa làm vỡ cái bình.

Thứ này nhận cũng không được, mà không nhận cũng không được ...

“Aizz” Đây là người một nhà, không thể câu nệ được.

Bùi Tranh cười không nói, kéo tay ta, dẫn ra phía bên ngoài, đứng trên 81 bậc, nhìn thiên hạ.

Văn võ bá quan từ từ quỳ gối, tiếng hô vang vọng khắp điện Sùng Đức.

Ngô hoàng vạn tuế, vạn tuế, vạn vạn tuế

Phượng quân thiên tuế, thiên tuế, thiên thiên tuế.

Lời này thực ra chẳng bùi tai chút nào. Nếu ta vạn tuế, hấn thiên tuế, vậy chín ngàn tuổi sau đó, ta chẳng phải thành cô gia quả nhân thật rồi sao?

Đúng là ngày 7 tháng 7, sau khi nhận bái lạy của bá quan xong, cũng đã hoàng hôn rồi, trăng mới nhú, treo cạnh điện Sùng Đức, kéo một cái bóng dài dài.

“Ta mệt rồi ...” Ta thở dài một hơi, nói, “Ngày hôm nay thật dài.”

Tôi còn phải đãi tiệc quần thần, còn phải lên lầu ngắm pháo hoa, cùng chúc mừng với dân chúng. Chỉ còn khoảng một tuần hương để mà nghỉ lấy sức.

Bùi Tranh cười nói: “Hoàng đế chính là khó làm như vậy, khắp nơi đều có người nhìn vào.”

Ta ngồi trên ghế dựa, đã lừ đừ rồi, thêu thào: “Đói bụng rồi ...”

Đã đói bụng, lại không ăn nổi, miễn cưỡng nuốt mấy thìa cháo tổ yến, sau đó ta với Bùi Tranh lại tách ra, đều phải thay lễ phục mặc trong yến tiệc tối nay.

Ta uể oải nhắm mắt lại, dang hai tay để cho cung nhân hầu hạ thay áo, Tiểu Lộ Từ thấp giọng nói: "Bệ hạ, Dị đại nhân và Tô đại nhân đến."

Ta mở mắt, nói: "Tuyên."

Vẫn là long bào kết hợp đen đỏ, vạt áo khá hẹp, dài chấm đất. Ta vỗ vỗ cổ tay áo, gương mặt nhìn về phía hai người đang tiến vào.

"Đều bố trí xong rồi chứ?"

Dị Đạo Lâm chấp tay nói: "Sát thủ ở Tây thành đều đã bị giết sạch, một tên cũng không chừa, tin tức cũng đã phong tỏa, Nam Hoài Vương thấy bệ hạ không sao, tất sẽ biết việc đã bại lộ, tay chân của Nam Hoài Vương trong triều cũng đã tập trung lại hết, cửa cung đã bị đóng hoàn toàn, bọn chúng có chạy đằng trời."

Nửa tháng này, lợi dụng hai đảng Bùi Tô công kích lẫn nhau, cơ cấu thường xuyên thay đổi, cục diện trong triều đã hoàn toàn thay đổi, nay thủ vệ trong ngoài hoàng thành đều đã hoàn toàn thu hồi, binh quyền đã nằm trong tay ta, Nam Hoài Vương muốn sống mà ra khỏi đế đô, sợ là không dễ dàng như vậy.

Ngày vui, nếu có thể, ta cũng không muốn tưới máu hi đường.

Ta quay đầu nhìn về phía Tô Quân: "Ngoài thành ra sao?"

Tô Quân nói: "Đã áp chế được 3000 thân binh và thuyền của Nam Hoài Vương, cắt đứt tất cả những con đường có thể chạy khỏi kinh thành."

Tô Quân nhân cơ có tang, lấy lệnh bài và hỏ phù của ta ra khỏi kinh thành điều binh, phục kích lại đám binh mã đang ẩn náu của Nam Hoài Vương, chặn đứt đường lui của hắn.

Chàng vốn là người nắm giữ phần lớn đám tay trong của Nam Hoài Vương, đám này lại bị chính tay chàng chặt đứt, không còn ai thích hợp hơn.

Trừ bỏ Nam Hoài Vương, từ nay về sau Trần quốc sẽ hoàn toàn thoát khỏi tình cảnh quận, quốc cùng song song tồn tại, tất cả đều là vương thổ.

Ta nhẹ thờ phào, mỉm cười nói: "Hai người các khanh có công lớn, sau khi việc thành, sẽ đều vào hàng Tam công, cùng nắm giữ quyền quản lý nội các."

"Là bốn phận của vi thần." Dị Đạo Lâm cúi đầu nói.

Tô Quân rù mi không nói.

Lòng ta khẽ động, lại nói: "Ngoài việc này ra, các khanh còn tâm nguyện gì, quả nhân chắc chắn sẽ giúp các khanh thực hiện."

Lông mi Tô Quân khẽ động, chấp tay nói: "Xin bệ hạ chấp thuận cho vi thần từ quan hồi hương."

Nét tươi cười của ta nhất thời cứng đờ, lạnh giọng nói: "Tô khanh gia nói như vậy là có ý gì? Đang uy hiếp quả nhân sao?"

"Vi thần không dám, Chỉ là qua việc này, dù rằng bá quan cũng không dám nhắc lại, nhưng Tô gia trước thì phản bội bệ hạ, sau lại bán đứng đồng đảng, trong triều khó có thể sống yên. Kết bè kết cánh, lấy quyền mưu lợi, lừa trên gạt dưới ... là tội bán nước, Tô gia dù có có chết 9 lần cũng không đền hết tội, không dám lại giữ chức quan cao, vi thần không muốn khiến bệ hạ khó xử, xin bệ hạ chấp thuận cho vi thần từ quan hồi hương. Có thể bảo vệ sự bình yên cho gia tộc, vi thần cảm tạ hoàng ân."

Ta nhìn chàng chăm chăm, chàng cúi đầu thật thấp, khiến ta không thể nhìn thấy mặt chàng, mắt chàng, vẻ mặt của chàng.

Dị Đạo Lâm nhủ mi tâm nhìn chàng, đáy mắt ánh lên vẻ không đồng tình và tiếc nuối.

Ta nhìn Dị Đạo Lâm hỏi: "Dị khanh gia, ý khanh như thế nào?"

Dị Đạo Lâm trả lời: "Tô ngự sử nói có lý, chỉ là quốc gia lại mất đi một trụ cột, rất đáng tiếc."

Tô Quân nói "Đại Trần ta lãnh thổ rộng lớn, người không đếm xuể, Tô Quân nguyện du lịch tứ phương, học hỏi soạn sách, truyền bá danh tiếng quốc gia khắp bốn biển."

Chàng đã quyết ý đi thật rồi ...

Ta đột nhiên cảm thấy xót xa, tim giống như bị ong đốt, vừa đau vừa tê dại.

"Tô gia khanh môn sinh khắp thiên hạ, nhưng gây thù cũng không ít, một khi đã đi xuống, giữ lại thì dễ, nhưng muốn sống yên ổn sợ là khó khăn. Quả nhân đáp ứng khanh, dưới chân thiên tử, không có kẻ nào dám ức hiếp người nhà họ Tô."

Tô Quân ngẩng đầu, quỳ rạp xuống, cúi mình, trán chạm đất, nói: "Tạ bệ hạ thành toàn. Ngô hoàng vạn tuế."

Ta phát tay áo xoay người, không đành lòng nhìn lại.

“Các khanh lui ra.”

Cửa từ từ mở ra rồi khép lại, ta bỗng dưng nhớ tới ánh mắt muốn nói lại thôi của Dị Đạo Lâm lúc nãy, trong lòng khẽ động, dấy lên cảnh giác.

Như có một bóng người chẳng biết từ nơi nào hiện ra hạ cánh trước mặt ta.

“Đi nghe thử xem, Dị Đạo Lâm và Tô Quân đang nói về chuyện gì.”

Có một giọng nói nói với ta, có lẽ ta đã bỏ qua điều gì mất rồi ...

Bạn đang đọc truyện *Quả Nhân Có Bệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 45

Tiểu Lộ Tử, người đang nhìn gì vậy?” Trước khi ra ngoài, ta nhìn thấy Tiểu Lộ Tử thập thà thập thò bên cạnh cửa.

Tiểu Lộ Tử cứng người, lập tức xoay người đối diện ta, ấp a ấp úng nói: “Không, không có gì ...”

Ta nhú mi, hừ hừ hai tiếng lạnh giọng nói: “Người đây là định khi quân hả?”

Tiểu Lộ Tử bị dọa đến quỳ rạp xuống đất, khoe mắt đỏ hoe, tui thân nghẹn ngào nói: "Tiểu Lộ Tử không dám, chỉ là Tiểu Lộ Tử thật không nhìn gì cả"

Ta nhìn về phía ánh mắt hắn lúc trước, không ngoài dự liệu, là hướng mà Tô Quân và Dị Đạo Lâm mới rời đi.

“Người đang nhìn Tô ngự sử và Dị đại nhân sao?” Ta hoài nghi nhìn hắn, “Nhìn cái gì? Nhìn được những gì?”

Nhìn bộ dạng ông a ông ọ của Tiểu Lộ Tử mà ta không nhịn được cười, đá nhẹ lên vai hắn, cười nói: “Không phải là người thích người nào rồi chứ?”

Cứ như là bị ta nói trúng, mặt Tiểu Lộ Tử nhất thời đỏ bừng lên, miệng lại nói: "Bệ hạ đừng lấy Tiểu Lộ Tử ra đùa nữa, Tiểu Lộ Tử cũng không phải nữ nhân ...”

“Có thích cũng cần phân rõ giới tính, thân phận ...” Nói đến đây, ta cũng không nén nổi mà lắc đầu thở dài. Nói thật dễ, làm sao có thể không phân rõ ... Một năm trước, hay mới đây thôi, ta cũng không thể nào nghĩ nổi mình sẽ đi tới bước đường này. Ta vốn tưởng rằng, người đứng bên cạnh ta, sẽ là Tô Quân ...

Chung quy là khói hoa rồi cũng tàn, chuyện đời khó liệu ...

Ta vừa muốn rời đi, Tiểu Lộ Tử đột nhiên dập đầu, giữ chặt vạt áo ta, nước mắt lăn lăn rơi trên nền đất.

Ta cúi đầu nhìn hắn, nghi hoặc nhăn mày.

“Tiểu Lộ Tử, người làm gì vậy?”

Tiểu Lộ Tử lại lắc đầu không nói câu nào, mặt đỏ bừng, nước mắt cứ thế mà tuôn, khóc nghẹn không thành tiếng.

“Đứng lên mà nói.” Ta quát lớn.

Hắn sợ tới mức rụt cổ lại, nhưng cũng không chịu đứng lên, ta nói với cung nhân hai bên: “Diu hắn đứng lên!”

Hắn như là đứng không vững, hai chân run rẩy. Ta nghi hoặc trừng mắt hắn, “Tiểu Lộ Tử, không phải người đã làm chuyện gì có lỗi với quả nhân rồi chứ?”

Hắn lắc đầu.

“Vậy người khóc cái gì?”

Hắn thút thít, nói: “Tiểu Lộ Tử không nỡ rời xa bệ hạ ...”

Ta nở nụ cười, “Quả nhân vẫn là hoàng đế, ngươi vẫn là tổng quản, sau này vẫn như thế thôi. Ngươi không nở cái gì?”

Tiểu Lộ Từ vẫn khóc thút thít. "Về sau, bệ hạ thành của Phụng quân rồi."

Ta khoanh tay cười nói: “Lúc trước quả nhân cũng không phải của ngươi!” Lắc đầu cười khê, trêu chọc hắn nói: “Thật là cẩu nô tài ...” nhưng mà trung thành tận tâm, không uống quả nhân tin hắn.

Ta thấy hắn khóc thành như vậy rồi, bèn để hắn ở lại tâm cung thu xếp, rồi dẫn theo mấy cung nhân xuất hành.

Đúng là lúc thấp đèn, đêm nay đèn đuốc đầy trời so với những đêm trước lại càng long lầy lóa mắt hơn. Ánh đèn đỏ quanh co theo từng bước chân, trắng sáng trên đầu, ánh trắng và ánh đèn như hòa vào nhau, tia sáng cuối ngày biến mất nơi chân trời, như đóm lửa rơi vào lòng đất, nhóm lên ngọn đèn trong vạn nhà ở để đó.

Màn đêm bị đám đèn đuốc này ánh thành một màu đỏ lửa, hai màu đỏ đen hòa quyện, như màu trang phục của ta và Bùi Tranh.

Đám bàn thấp trong ngự hoa viên được bố trí ở hai bên, chỉ có quan trên tứ phẩm hoặc hoàng thân quốc thích mới có thể dự tiệc. Múa hát bắt đầu, tiếng đàn nổi lên. Mỹ nhân quyến rũ muôn hình vạn trạng, điệu múa Nghệ thường vũ y (1) nhẹ nhàng là lướt, mở màn bằng một khúc Phụng cầu hoàng (Chim phụng trông tìm chim phụng mái)

Phụng hề phụng hề quy cố hương, ngao du tứ hải cầu kỳ hoàng.

Thời vị ngộ hề vô sở tương, hà ngộ kim tịch đăng tư đường.

(Phụng quay về chốn cố hương

Chân trời góc bể bốn phương tìm Hoàng

Bóng chim tăm cá, lơ lửng

Bỗng đâu lạc bước thênh thang chốn này) (2)

Ta nghe mà mặt nóng lên, khóe mắt liếc về phía Bùi Tranh, thấy hắn hình như có vẻ tâm trí để đâu đâu, bèn hỏi: "Khanh cũng mệt rồi sao?"

Bùi Tranh hồi phục tinh thần, cúi đầu nhìn ta, cười khê lác đầu: “Không mệt.”

Ta ngần ngừ một chút, lại hỏi: “Khanh không trách quả nhân phá rối buổi hôn lễ này chứ.” Ngày vui đang êm đẹp như thế này, lại biến thành mưa máu gió tanh ngập thành.

Bùi Tranh lãnh đạm nói: “Ta sẽ không để ý chuyện nhỏ này đâu.”

Ta khê thờ phào, cười nói: “Vậy tại sao trông khanh vẫn như kẻ mất hồn vậy?”

Dưới gầm bàn, Bùi Tranh cầm tay ta, ngón tay vuốt nhẹ lòng bàn tay ta, ta có thể cảm thấy hắn dùng sức mà nắm, lại sợ xiết đau ta, cuối cùng vẫn chừa lại chút khoảng cách. Bùi Tranh rù mí mắt, thần nhiên cười nói: “Đời nhiều năm như vậy, mà trong một khoảnh khắc lại có được rồi, lại lo được lo mất, có lẽ chính là tâm trạng như vậy.”

Hắn nói: “giống như buông lỏng tay một chút sẽ bay đi, sợ chớp mắt một cái sẽ biến mất.”

Quần thần nhìn chằm chằm, ta cũng không dám quá thân mật với hắn, chỉ cười nói: “Khanh cũng bị chứng sợ hãi trước hôn nhân sao?”

Hắn cười gật đầu: “Chắc gì là không phải đâu.”

Nam Hoài Vương ngồi ở vị trí đầu tiên bên phải ta, trong đám chư hầu, địa vị của ông ta là cao nhất. Cả một buổi tối lão có thể tươi cười không dứt, ngồi vững vàng yên ổn, một chút bối rối, hành động bất thường cũng không có, cứ như một trận vây sát ở Tây thành kia chưa từng tồn tại. Ta vốn đã cho binh mai phục bốn phía, nếu lão ta không động thủ, tối nay ta lại không thể chủ động làm khó dễ mà bắt lão lại được.

Ta cũng không muốn làm hỏng ngày quan trọng nhất đời mình, tuy là ngậm ngùi vì sự khôn ngoan, bình tĩnh của lão hồ ly, nhưng cũng coi như nhẹ thờ phào một hơi. Đời ngày mai ra tay lần nữa, có lẽ cũng không muộn, dù sao tất cả lũ tay chân của lão đều đã nằm trong sự khống chế của ta. Ngày mai phải yết kiến, lão vẫn không thể rời khỏi kinh thành, mà sớm ngày mai, ta có thể lấy tội danh hành thích vua ở tây thành mà bắt Nam Hoài Vương lại.

Lưu Tương Tư à Lưu Tương Tư ...

Ta bắt đầu dĩ lắc đầu tự giễu, quả nhiên vẫn là lòng dạ nữ nhi, dựa vào cảm tính mà hành sự. Vốn định bỏ Bùi Tranh, lại động tâm, không đành lòng. Vốn định giết Nam Hoài Vương, lại sợ làm loạn chuyện vui, không nở.

“Bệ hạ muốn dừng tay sao?” Bùi Tranh bỗng nhiên mở miệng hỏi: “Nếu không, nên ra tay đi.”

“Chỉ tạm hoãn mà thôi.” Ta thấp giọng nói, “Cho lão ta sống thêm một đêm” Khóe mắt liếc qua Nam Hoài Vương, lại nói, "Tên này quả nhiên to gan lớn

mặt, khôn ngoan sắc sảo, dám trắng trợn cho người vây giết ta, mà còn có thể nhàn nhã ngồi đây uống rượu, không coi ta ra gì. Ta nhủ mi, “Chẳng lẽ lão còn con bài chưa lật? Là gì?”

“Ông ta đoán được, đêm nay nếu hấn bắt động, nòng cũng sẽ không ra tay.” Bùi Tranh thần nhiên nói, “Chẳng qua là kiên nhẫn hơn bất cứ kẻ nào thôi.”

Ta lại vẫn cảm thấy, hình như không chỉ là như vậy ...

Dị Đạo Lâm và Tô Quân sớm đã chuẩn bị ôn hòa, ta không ra ám hiệu, bọn họ cũng không ra tay, tùy cơ ứng biến, việc này ta cũng chẳng cần phải nói nhiều với họ.

“So về độ kiên nhẫn, quả nhân chưa bao giờ thua người khác.” Ta hừ nhẹ một tiếng.

Bùi Tranh nhếch khóe môi, như cười như không liếc ta, lại nói: “Vi thần cảm thấy mình cũng không thua người khác.”

Ta khụ khụ hai tiếng, cảm thấy hấn nói cũng rất có lý. Chẳng qua là hấn chờ ta 10 năm, ta chờ Tô Quân 10 năm, nhưng ván này ta thua hấn, vì hấn đợi được rồi còn ta thì không.

Ta mặt đỏ tai nóng, sờ sờ mũi che giấu, nói: “Thực ra quả nhân không thích xem pháo hoa ... vẫn cảm thấy quá là u buồn, thứ từng lộng lẫy như vậy, lại chỉ tồn tại trong giây lát mà thôi.”

Tay Bùi Tranh đang nắm ta bỗng dừng hơi hơi chặt lại, ta nghe hấn nói: "Sẽ không ..."

Cũng không biết câu “sẽ không” này của hấn là chỉ sẽ không làm gì ...

Khổ sở lắm mới chịu đựng được tới khi dạ tiệc kết thúc, đi lên thành lầu xem pháo hoa, chia vui cùng dân chúng. Cung nhân ôm cái sọt cao đến nửa người, trong chứa đầy tiền đồng, chỉ chờ lúc châm pháo hoa là rắc xuống dưới thành. Đúng lúc dân chúng hô “ngô hoàng vạn tuế” to nhất, lại bị mấy đồng tiền kia đập vào thì thật đau, nhưng cũng lại mừng rơn.

Đội đốt xong 10 vạn pháo hoa, cũng là lúc đưa vào động phòng.

Cũng không biết đến lúc đó chúng ta còn sức lực không mà ... khụ khụ... Ít nhất là bây giờ ta đã mệt đến mức không muốn động dậy gì rồi.

Ta nhìn lên Bùi Tranh, lại vừa vặn bị hấn bắt gặp, nhất thời bối rối, cuống cuống quay mặt đi, như là làm chuyện gì xấu hổ lắm không bằng. Bùi Tranh lắc đầu bật cười, dưới chân hơi động, gần như là kéo ta dựa quá nửa vào ngực hấn. Ta âm thầm cầu hấn, nghiêng rằng nói: “Bên dưới bao nhiêu người nhìn lên đây!”

Bùi Tranh nhẹ giọng nói: “Thật ra bọn họ chẳng nhìn thấy gì đâu.”

Ta giật dử nói: “Làm sao khanh biết được!”

“Bởi vì ta cũng từng ở dưới đây ngược lên nhìn nàng như vậy.” Hấn nói.

Ta im lặng một lúc, cầm lại tay hấn nói: “Sau này, khanh sẽ đứng bên cạnh ta.”

Bùi Tranh cười nhẹ “Được ...” Sau đó hấn còn loáng thoáng nói gì đó, lại bị chìm giữa tiếng lửa đạn, đinh tai nhức óc, dường như muốn vên lên màn đêm hòa quyện hai màu đen đỏ này.

Ta vốn nghĩ tới nay tha cho Nam Hoài Vương, lại không liệu được, lão có thể chọn thời điểm này mà ra tay.

Biến chuyển vô cùng căng thẳng.

Trên thành lầu, không gian di chuyển rất hẹp, không thể bố trí quân mai phục, dễ thủ khó công, khi tên mặc áo đen đầu tiên theo tiếng pháo và màn đêm phi ra đánh lên, đám phục binh của ta tất cả đều ở dưới thành.

Thanh trường kiếm kia xé màn đêm vun vút nhằm thẳng trước mặt ta, Bùi Tranh đỡ lưng ta chuyển người, tránh mũi kiếm, tay áo vung lên, hất trường kiếm ra, cổ tay áo cũng bị cắt đứt. Động tác này đã kinh động cả hai bên, lập tức có người hô lớn: "Có thích khách!"

Ta nghe được, kẻ hô lên chính là Nam Hoài Vương!

Trên thành lầu vốn đã chật ních mấy chục vị quan viên, vừa nghe thấy tiếng này nhất thời náo loạn, kích động chạy trốn chết, cảm tạ trời đất, vẫn có người không quên hô: “Cứu giá! Cứu giá!”

Đám quan lại dúm dóm chen chúc lại thành một đồng, cản đường cứu binh xông lên, lại có vài tên mặc áo đen sớm đã có chuẩn bị, xông tới giết những kẻ quanh ta và Bùi Tranh. Bùi Tranh tay trái thì che cho ta, tay phải rút lấy thanh trường đao của lính giữ thành ngăn cản những nhất chém tới. Trường kiếm của đối phương vô cùng sắc bén, loảng xoảng va chạm mấy lần đã chặt đứt trường đao.

Nhưng đây cũng chỉ để trì hoãn, ám vệ đã lên kịp thời, bảo vệ ta và Bùi Tranh ở phía sau, lòng bàn tay ta đầm mồ hôi cầm lấy cánh tay Bùi Tranh hỏi: "Khanh không bị thương chứ?"

Về mặt Bùi Tranh nghiêm lại, lắc lắc đầu: "Không sao." Lập tức tìm kiếm bóng dáng Nam Hoài Vương trong đám người.

Sớm có ám vệ theo dõi hắn, bởi vậy chỉ trong nháy mắt, đã có ám vệ áp giải Nam Hoài Vương đến trước mặt ta.

Bùi Tranh vừa cúi đầu nhìn, nhất thời mặt biến sắc, tiến lên nắm chặt vạt áo Nam Hoài Vương, tay trái kéo một cái trên mặt Nam Hoài Vương, lộ ra mặt nạ nằm trong tay.

"Là giả!" Ta kinh hãi nhìn người đang nằm trong tay Bùi Tranh, "Người là ai!"

Tên kia khuôn mặt đồ đả, không trả lời ta mà mắt nhìn chằm chằm Bùi Tranh. "Vương gia bảo ta chuyển tới các hạ một câu, không ai có thể tính thâu mọi chuyện, cho dù người bắt được ta, thì cũng đâu có lợi lộc gì để có thể trao đổi với Nam Hoài Vương."

Lại một vòng pháo hoa bắn lên không trung, tiếng pháo rền vang.

Thân mình Bùi Tranh chấn động, buông lỏng tay, quay đầu nhìn về phía đám người.

Đao của ám vệ đặt ngang cổ tên kia, nhưng tên này trợn mắt, khoe miệng tràn máu tươi, đúng là uống thuốc độc tự sát rồi.

"Phế vật ..." Cả người ta phát run, trừng mắt nhìn tên ám vệ kia, "Không phải sai người trông chừng Nam Hoài Vương sao, đổi người lúc nào mà các người cũng không biết!"

Ám vệ nhất loạt quỳ xuống, không nói một lời.

Giọng Bùi Tranh bỗng nhiên trở nên khàn khàn, "Đừng trách bọn họ ... bởi vì ngay từ đầu, trước lúc nàng hạ lệnh, Nam Hoài Vương này đã là giả rồi."

Ta ngay lập tức ngẩng đầu nhìn Bùi Tranh: "Có ý gì? Chẳng lẽ lão vốn không hề vào kinh? Từ đầu tới đuôi đều do tên này giả mạo?"

"Không, Nam Hoài Vương đã vào kinh. Nhưng ngay từ đầu kẻ lấy thân phận Nam Hoài Vương xuất đầu lộ diện đều là tên này. Nam Hoài Vương thật sự, luôn ẩn náu từ một nơi bí mật gần đó."

Ta cười: "Quả nhân thật sự đã xem thường lão rồi."

Bùi Tranh rủ mi mắt, cười khò: "Ta chẳng phải cũng thế sao ..."

"Nhưng giờ thì tính sao? Tay chân của lão đều bị ta khống chế rồi, cho dù chạy thoát mình lão ta, cũng có khả năng làm gì?" Ta quay đầu hạ lệnh với ám vệ, "giữ nguyên kế hoạch mà hành động, một tên cũng không tha!"

Dưới thành, tất cả dân chúng đang tranh giành tiền đồng, màn lửa đạn bị pháo hoa che đi, cũng không biết trên thành đã xảy ra chuyện gì. Ta sa sầm giọng nói: "Phong tỏa tất cả cửa thành, cửa cung, giới nghiêm toàn thành!"

Đây là con bài chưa lật của Nam Hoài Vương sao? Vậy lão cũng quá đề cao mình rồi đấy!

"Bệ hạ, phải chăng bây giờ nên hồi cung?" Người hầu xin chỉ thị.

Ta day day mi tâm, nghĩ là dù sao dân chúng bên dưới cũng không nhìn thấy người đứng trên thành là ai, ở lại nơi này cũng chẳng có gì cần thiết, tùy tiện nói: "Hai người các người thay quả nhân và Phụng quân xem pháo hoa cùng dân chúng, quả nhân về cung trước chờ tin tức. Bắt sống người phụ nữ của Nam Hoài Vương, quả nhân nhất định sẽ trọng thưởng!"

Ta nói xong, xoay người giữ tay Bùi Tranh lại, bàn tay hắn hơi lạnh, nắm chặt tay ta.

Ta nghiêng răng nói: "Phụ lòng quả nhân còn muốn cho lão một con đường sống, Nam Hoài Vương đáng chết, quả nhân muốn diệt cửu tộc nhà lão ta!"

Bùi Tranh vẫn giữ im lặng, không nói gì.

Một tên ám vệ đứng trước mặt ta cản đường.

"Thuộc hạ có việc bẩm báo."

"Việc gì?" Ta cau mày nhìn hắn.

"Tô ngự sử và Dị đại nhân."

Ta sững sờ, buông lỏng tay Bùi Tranh, quay đầu nói với hắn: "Khanh về cung trước, quả nhân còn có việc phải xử lý."

Bùi Tranh chăm chú nhìn ta, đôi mắt phượng sâu thẳm như mất đi ánh lấp lánh mọi ngày, đáy mắt hiện lên chút ưu tư khó hiểu, cuối cùng biến thành nụ cười nhẹ nhàng, thần nhiên: "Vi thần cáo lui trước."

Ta nhìn bóng lưng hắn đang dần rời xa, lại có cảm giác phức tạp nổi lên trong lòng.

Âm vệ mở miệng nói: "Theo như cuộc nói chuyện giữa hai người, Tô ngự sử vẫn chưa theo lệnh của bệ hạ mà để lộ tin mình đã quy thuận bệ hạ cho Nam Hoài Vương, ngược lại, Tô ngự sử đã hoàn toàn hợp tác với Nam Hoài Vương ..."

"Cái gì?" Ta hít một hơi khí lạnh, "Tô Quân hợp tác với Nam Hoài Vương?"

"Không phải" Âm vệ nói, "Tô ngự sử lấy lý do đánh đổ Bùi tướng, phế truất nữ đế, phù trợ ấu đế, giả vờ hợp tác với Nam Hoài Vương, nội ứng ngoại hợp, được ăn cả, ngã về không."

Tìm ta đập thình thịch, sa sầm giọng nói: "Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, người kể lại cho ta."

Dị Đạo Lâm: "Ngài làm như vậy, không theo như lệnh của bệ hạ."

Tô Quân: "Chỉ cần có thể đạt được mục đích, làm thế nào thì có gì khác biệt? So với bức phản, dụ phản không phải càng dễ dàng nắm trong tay hơn sao? Ít nhất là như vậy, hành động của Nam Hoài Vương sẽ trong tầm khống chế của chúng ta."

Dị Đạo Lâm: "Hắn dựa vào cái gì mà tin tưởng ngài? Còn ta dựa vào cái gì mà tin tưởng ngài?"

Tô Quân: "Chuyện trước ngài không cần biết, chuyện sau cũng thế. Bởi vì ngài tin rồi, mà hắn cũng tin rồi."

Dị Đạo Lâm im lặng một lúc, lại nói: "Ngài vẫn biết bệ hạ muốn vực vương đang dậy, diệt Bùi Tô, cũng biết ta là người của bệ hạ, vì sao còn tiến cử ta?"

Tô Quân cười: "Cho dù ta không tiến cử ngài, bệ hạ sớm muộn gì cũng sẽ nghĩ cách đề bạt ngài thôi."

"Là ngài tự đem manh mối vụ Hồng Lư tự phóng hỏa tiết lộ cho ta, ta không rõ, vì sao ngài lại muốn tự phế một tay của mình làm gì."

"Ngài cũng không cần hiểu." Tô Quân cười nói, "Có một số việc, làm là được rồi, nghĩ cũng không hiểu, thì cần gì phải nghĩ. Hiểu rồi, cũng chưa chắc là chuyện tốt. Dị đại nhân không nói thật trước mặt bệ hạ, Tô mỗ cảm kích. Chỉ mong rằng về sau Dị đại nhân đừng lại lừa người thêm nữa ... Người không thích có người lừa mình."

Dị Đạo Lâm cười nhạo: "Chính ngài lừa người sâu như vậy, có tư cách gì nói ta? Ta không nói, chẳng qua cũng bởi vì thấy không cần thiết."

"Phải" Tô Quân cười khỏ, "Không cần thiết phải nói."

Không cần phải nói cái gì?

Còn lừa ta chuyện gì nữa?

Vì sao biết rõ ta muốn lợi dụng Dị Đạo Lâm phế Tô gia lại còn tiến cử hắn?

Vì sao lại tự giao chứng cứ phạm tội của mình cho Dị Đạo Lâm?

Vì sao lại dụ Nam Hoài Vương làm phản?

Tô Quân, chẳng rốt cuộc giấu ta bao nhiêu chuyện?

"Tô ngự sử ở đâu?"

"Cách thành mười dặm."

Bạn đang đọc truyện *Quả Nhân Có Bệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 46

Góc trời đêm đỏ rực, là bầu trời đỏ đỏ.

Vàng trắng trong trẻo, lạnh lùng treo chênh chếch trên ngọn ngò đồng, ánh trắng rải xuống thê lương như nước.

Dị Đạo Lâm ngắt một cành quế, tiện tay phát phát vài cái, phát ra tiếng soàn soạt. Cành cây quét nhanh trên mặt cát, thành hình bản đồ địa hình để đồ.

“Ngài có chắc lão xuất phát từ đây không?” Lôi Dị Đạo Lâm, không còn nghi ngờ gì nữa chính là chỉ Nam Hoài Vương.

Tô Quân quay lưng về phía hắn, nhìn hướng đế đô, gió đêm thổi bay tay áo hắn, nhẹ nhàng phát phơ trong gió.

“Sẽ.” Hắn không quay lại, chỉ đáp một chữ ngắn gọn.

“Tối nay, toàn thành giới nghiêm, chỉ có cổng thành này ngài bố trí là nơi duy nhất có thể đột phá, nếu tối nay Nam Hoài Vương muốn ra khỏi kinh thành, quả thật chỉ có thể đi ra bằng nơi này thôi.” Dị Đạo Lâm nắm cành cây, lại quét vài vòng trên mặt đất. Cách đó không xa là bình mã mai phục, thỉnh thoảng có thể nghe thấy một hai tiếng ngựa hí, những rất nhanh đã bị tan đi trong gió.

“Còn có một khắc nữa là đột pháo hoa đầu tiên bắt đầu rồi.” Dị Đạo Lâm ném cành cây đi, lại bên người hắn, hơi tò mò quan sát góc cạnh khuôn mặt. Mạnh khảnh tuấn tú, người trong đế đô gọi hắn một tiếng “Tô khanh”, quân tử đứng đắn, ôn nhuận như ngọc, có điều, thường thì trong ngoài không đồng nhất.

“Ngài thích bệ hạ.” Dị Đạo Lâm dùng giọng trần thuật.

Lông mi Tô Quân khẽ run rẩy, vẫn đang nhìn hướng đế đô, im lặng không nói gì.

Dị Đạo Lâm nhú mày, “Nhưng ngài vì sao phải làm như vậy? Tự tuyệt đường lui của chính mình, tự tay nhỏ rỏ Tô thị ở đế đô.”

“Sớm đã muộn rồi.” giọng Tô Quân nhẹ như một tiếng thờ dài nặng nề, “Tất cả quyền lực cuối cùng đều dẫn đến hủ bại. Tô gia chúng ta, trên lưng gánh vác vinh dự tổ tiên ban cho, không bỏ được thanh danh, nhưng một tấm biển cũng không đủ để chống đỡ toàn bộ gia tộc đứng vững trong triều đình Trần quốc. Lựa chọn của tổ phụ, là chẳng còn cách nào khác, ta có thể hiểu, nhưng không cách nào làm theo.”

Dị Đạo Lâm cười lạnh một tiếng: “Người chết vì tiền, chim chết vì ăn; Tô gia đã muốn danh lợi song thu, quốc sư một thân mang tội sau khi mất lại có thể được chôn trong lăng vua, ngài có cần phải nói như thế phải nhận nhận cầu toàn như vậy không?”

Tô Quân lắc lắc đầu, nhếch môi cười khổ. “Dị đại nhân có biết Tô gia có bao nhiêu người không?”

Dị Đạo Lâm im lặng không nói.

“Kể cả nô bộc, tổng cộng là 2362 người. Tồn vong của tất cả mọi người, đều đặt hết lên người tổ phụ. Bổng lộc triều đình làm sao có thể nuôi hết hơn hai ngàn người này chứ? Thế giới này vốn không có trắng hăn hay đen hăn, phần nhiều là màu xám. Muốn đứng vững trên triều đình, muốn chống đỡ Tô gia, chỉ có thể bỏ đi một vài nguyên tắc, thông đồng làm bậy, lấy quyền mưu tư ... Bùi Tranh là một lưỡi dao vô cùng sắc bén, hắn muốn thay đổi quy tắc, nhờ bỏ tất cả những cái đình trong mắt hắn, thế lực mới và đám công khanh cũ không đội trời chung, tất có một bên bị loại khỏi cuộc chơi. Đôi lúc ngẫm lại, có lẽ cách làm của hắn cũng không sai, nhưng chuyện trong triều, vốn cũng không thể đơn giản phân rõ đúng sai.” Tô Quân cười tự giễu, “Lúc trước ở biệt viện Hạ Kính nhìn thấy hồ sơ này, ta vô cùng kinh ngạc, cảm phẫn; ta chọn cách thiêu hủy gần hết chứng cứ phạm tội, từ thời điểm đó trở đi, ta nên hiểu được, ta và tổ phụ là cùng một loại người, căn bản không có tư cách chỉ trích ông. Ông vì ta mà chịu nhuộm máu tanh cùng dơ bẩn, để ta làm một thân tử thuần phác, bảo toàn danh tiếng trung lương đã truyền qua mấy đời cho Tô gia, trông mong lớn như vậy, ta không thể phụ, nhưng cũng chỉ có thể phụ lòng ông thôi.”

“Trong kế hoạch của bệ hạ, chưa từng có ngài.” Dị Đạo Lâm dùng một chút, thay đổi cách nói, “Ý ta là, trong những kẻ bệ hạ muốn diệt bỏ, chưa từng có ngài.”

Nét tươi cười của Tô Quân hiện lên chút ảm áp. “Cho nên, ta phụ người nhiều lắm, chỉ có thể tác thành”

“Những lời này ngài lại không thể nói với người.” Dị Đạo Lâm hừ cười một tiếng, nửa là mỉa mai, nửa không cho là phải, “Thân là thân tử, vốn không nên có vọng tưởng như vậy. Từ khi ngài biết được kế hoạch của người, bèn để tất cả theo ý người, trợ giúp người, tất cả điểm yếu của chính mình đều giao vào tay người. Rõ ràng là thích, lại cố ý để người hoài nghi ngài, rời xa ngài, không biết nên khen ngài nhận thức rõ bản phận, hay là cười ngài tự làm tự chịu.”

“Người sớm đã rời xa.” Tô Quân nhìn đám pháo hoa đầu tiên nổ vang trên nền trời đêm, ý cười chua xót trên môi, “Nếu không phải vậy làm sao có thể bắt đầu nghi ngờ. Là tự ta đã muộn một bước, muốn đuổi theo cũng không kịp nữa.”

Đối với một số người, không kể người ấy đã muộn bao lâu, nàng đều sẵn lòng chờ.

Đối với một số người, người kia dù chỉ bỏ lỡ một bước thôi, nàng cũng không muốn quay đầu lại.

Máu chốt không phải bởi hắn đã đến muộn, mà là hắn vốn không phải là người nàng sẵn lòng chờ ấy.

Khói hoa dễ lạnh, tình người dễ phân.

Giữa bọn họ cách nhau cả một hoàng thành, hắn không có dũng khí như Bùi Tranh, có thể vượt qua muôn vàn khó khăn, nắm lấy tay nàng.

Nếu không thể trở thành hạnh phúc của nàng, không bằng hoàn toàn buông tay, để lòng nàng không còn chút lưu luyến, ấy nấy gì nữa, không cần lại nhớ đến một kẻ họ Tô nào đó, thật ra cũng từng tại quãng thời gian nàng đã quên mất kia, đợi nàng lâu như vậy.

“Bắt đầu chuẩn bị ‘Cầm vương’.” (*Bắt vương gia*) Dị Đạo Lâm liếc nhìn đám pháo hoa, xoay người rời đi.

Hắn rất ít khi làm những việc không chắc chắn, Tô Quân vẫn giấu hắn chút chuyện, nhưng không biết vì sao hắn bằng lòng tin Tô Quân. Có thể là bởi bóng lưng hắn quá mức bi thương, ánh mắt quá mức thê lương.

Quả nhiên, khó trả nhất vẫn là nợ tình cảm.

May mắn, hắn không có.

Nhiều năm rồi không cười ngửa, vạt váy quá hẹp, ta cần răng lấy kiếm xé một đường, xé ra, xoay người lên ngựa, thẳng hướng ngoài thành.

Không kể Tô Quân gạt ta chuyện gì, ít nhất có thể khẳng định một chuyện, Dị Đạo Lâm sẽ không bán đứng ta. Trong đầu ta lơ mơ lóe lên thứ gì đó, nhưng không cách nào tĩnh tâm mà cẩn thận suy xét, gạt mạch suy nghĩ.

Tô Quân tin tưởng Nam Hoài Vương sẽ tin chàng như vậy, lại bỏ ngõ cửa khẩu, như vậy Nam Hoài Vương nhất định sẽ đào tẩu theo đường cửa khẩu.

Chàng hẳn là sẽ không để ông ta đi ...

Hắn là sẽ không ...

Khi ta đuổi tới ngoại thành, cuộc chiến đã gần kết thúc. Rải đầy trên đất là các phần thân thể, gió đem mang theo mùi máu tươi tanh tưởi phả vào mặt ta, ta liếc một cái liền nhìn thấy Tô Quân, đứng ở trên một sườn dốc xa xa, chấp tay sau lưng, nhìn tất thấy một cách lạnh lùng.

Ta quay đầu thúc ngựa chạy vội tới phía trước chàng thì dừng lại, ghim dây cương, từ trên cao nhìn chàng: “Nam Hoài Vương đâu?”

Chàng hình như có chút kinh ngạc, không ngờ được ta lại tới, ánh mắt khẽ động, nhưng cũng không hỏi gì, chỉ là đáp: “Xin bệ hạ thứ tội ...”

Ta thờ phất một hơi, nhẵn mặt nhú mày: “Để cho hắn chạy thoát rồi ư?”

“Ồ đây.” Giọng Dị Đạo Lâm truyền tới từ phía sau, ta quay đầu nhìn, thấy hắn khoan thai đạp trên ánh trăng mà tới, sau lưng, vài binh lính đang áp giải một kẻ mặc áo đen, đến trước mặt mới nhìn rõ khuôn mặt hắn, giống kẻ trên thành lâu như đúc, chỉ có ánh mắt là khác biệt.

Ta xoay người xuống ngựa, đến trước mặt hắn, nhìn chăm chăm, tiến lên một bước, túm lấy mặt hắn.

Lại lộ ra một mặt nạ.

Người này ngẩng đầu nhìn ta, nét mặt tươi cười như hoa. “Bệ hạ, lâu ngày không gặp.”

Lưu Lăng không kinh ngạc, không sợ hãi nở nụ cười; ta nắm chặt mặt nạ, cười lạnh nói: “Phụ vương cô thế mà vẫn xuống tay được, ông ta chẳng những không tin Tô Quân, ngay cả con gái ruột như cô, cũng bỏ ra để thử. Nay cô rơi vào tay quả nhân, cô đoán xem ông ta có thể cứu cô hay không?”

Lưu Lăng không để tâm, nhún vai, cười nói: “Phụ vương ngay cả ta cũng không tin, làm sao có thể tin Tô Quân được?” Cô ta giương mắt nhìn về phía Tô Quân đang đứng bên cạnh ta, cười nói: “Tô đại nhân nhìn thấy là Lưu Lăng, có phải cảm thấy rất mất mát không? Phụ vương nói, có vài người thông minh lại thích làm chuyện ngu xuẩn, không thể không đề phòng, quả nhiên là ông nói đúng rồi.”

Ta quay đầu liếc nhìn Tô Quân, sắc mặt chàng không chút thay đổi nhìn Lưu Lăng, lại ngẩng đầu, đón ánh mắt ta, chấp tay nói: “Bệ hạ, vì thần đã phong tỏa kinh thành, Nam Hoài Vương có chạy đằng trời.”

Người ta đều nói thô khôn có ba hang.

Nam Hoài Vương - lão hồ ly giáo hoạt này, đã có ba cái phân thân.

Ta liếc Lưu Lăng một cái, hạ lệnh: “Đem nhốt cô ta vào thiên lao, tăng cường coi giữ, nếu như có sơ xuất, tất cả chôn theo! Dị Đạo Lâm khanh chịu trách nhiệm điều tra tung tích Nam Hoài Vương.” Lại nhìn về phía Tô Quân, sa sầm giọng nói: “Khanh theo ta vào cung, ta có lời muốn hỏi khanh.”

Trở lại trong cung, đêm đã khuya.

Ta im lặng đi nhanh qua chỗ hành lang uốn khúc, Tô Quân bám sát theo phía sau, tận đến khi ta bất thành lĩnh dừng lại xoay người, chàng dường như là không dùng kịp, đứng vào người ta.

Chàng vội vàng lui lại hai bước, chấp tay nói: “Vi thần đáng chết!”

“Khanh đáng chết!” Ta tiến gần thêm hai bước, hơi híp mắt nhìn chàng chăm chăm, muốn nhìn thấu con người này, “Khanh vì sao không làm theo lệnh của ta?”

“Bệ hạ có ý gì?”

“Ta sai khanh bức phản, khanh lại dụ phản? Khanh nói Nam Hoài Vương tin tưởng khanh, sẽ hành động theo kế hoạch của khanh, kết quả thì sao?” Ta giận dữ nhìn chàng, “Khanh ngẩng đầu lên nhìn ta!”

Bả vai chàng khẽ run, cuối cùng vẫn ngẩng đầu lên, giống như đang nhìn ta, ánh mắt lại vẫn chẳng thể chạm nhau.

“Khanh giải thích như thế nào?”

“Là sơ suất của vi thần, tùy ý bệ hạ trừng phạt.”

“Khanh đây là đang giải thích sao?” Ta lại dồn ép từng bước, chàng lui từng bước, “Khanh nói Nam Hoài Vương sẽ tin khanh, rốt cuộc là có thứ gì khiến khanh tự tin như vậy?”

Ánh mắt Tô Quân lấp lánh, ta lạnh giọng: “Không được lừa ta!”

Chàng lại im lặng.

Ta và chàng giằng co trong im lặng, chỉ có tiếng gió đêm lùa qua, thổi bay tóc bên thái dương.

Ta khẽ thở dài, dịu giọng lại, hỏi chàng: “Khanh biết rõ, Dị Đạo Lâm là thanh đao ta dùng để trừ bỏ Tô gia, vì sao còn giao hấn vào tay ta. Khanh cũng biết ta đang thu thập chứng cứ phạm tội của Tô gia, vì sao lại ... giao tất cả cho ta? Không sợ ta diệt trừ cả phủ Quốc sư sao?”

“Bệ hạ sớm muộn gì cũng tra ra được, vi thần làm vậy, cũng chỉ là hy vọng bệ hạ nhẹ tay xử lý mà thôi.” Tô Quân nhẹ nhàng nói.

Ta ngẩn người, thì thầm tự hỏi: “Là như vậy sao ...”

“Phải.” Chàng nhẹ giọng trả lời, “Bùi tướng ... Phurong quân quyết chí diệt trừ thế lực công khanh cũ, đối đầu với đám tôn thất công khanh như nước với lửa. Tô phụ vì muốn tự bảo vệ mình nên đã liên thủ cùng Nam Hoài Vương, bởi giao tình nhiều năm, vi thần cứ tưởng rằng ông ta sẽ tin thần, không ngờ lão quá đa nghi ... Vi thần dụ ông ta ra tay trong dạ tiệc tối nay, trong ngoài phối hợp với lão, lại không biết lão ta đột ngột đổi ý, vi thần chịu trách nhiệm tiếp ứng ở ngoài thành, nhưng lão lại vẫn chưa cho mình một lối khác.”

Ta hơi ngẩn ngơ gật đầu, “Hóa ra ... là như vậy...”

“Vi thần tự quyết định, xin bệ hạ giáng tội.”

“Thôi được rồi...” Ta mệt mỏi day day mi tâm, “Việc xử tùy nghi, quả nhân không trách khanh, chỉ cần khanh tước nã Nam Hoài Vương về quy án là được.”

Tô Quân chấp tay nói: “Vi thần lĩnh chỉ.” Nói xong, lại ngẩng đầu nhìn ta, nhẹ giọng nói, “Bệ hạ mệt rồi, sớm nghỉ ngơi đi.”

Ta gật đầu, lên tiếng: “Uhm, khanh cũng trở về đi.”

Lúc chàng cúi mình cung tiễn, ta xoay người rời đi, trong lòng vẫn lờ mờ cảm thấy có gì đó không ổn, nhưng cũng không nói rõ được là không ổn ở chỗ nào ...

Cung nhân ở bên ngoài tầm cung mệt mỏi đừ đừ rồi, Tiểu Lộ Tử đang châm lại mấy ngọn nến bị gió thổi tắt, nghe thấy tiếng bước chân ta liền chạy nhanh lại nghênh giá. Ta nâng tay ngăn hấn lại, nhẹ giọng hỏi: “Phurong quân đâu?”

Tiểu Lộ Tử thấp giọng đáp: “Phurong quân đi nghỉ rồi.”

Ta hơi thất vọng uhm một tiếng, phát phát tay cho hấn lui ra, hấn hơi do dự một chút, nói: “Bệ hạ, nghi thức vẫn còn chưa kết thúc nữa.”

Ta nói: “Đi, ai còn quản nhiều như vậy! Nâng cốc uống xuống là coi như xong rồi.”

Tiểu Lộ Tử vâng dạ một tiếng, lúng túng lui xuống.

Trong tầm cung, màn tơ đỏ thắm treo hết lớp này tới lớp khác, vén qua ba tấm màn mới nhìn thấy Bùi Tranh đang nằm xuôi theo mép giường.

Ta vốn cũng là thấy bộ dạng hấn mệt mỏi mới cho hấn về trước nghỉ ngơi, hấn hình như ốm rồi, tinh thần không như lúc bình thường.

Ta ngồi xõm bên giường, mở to hai mắt nhìn hấn.

Mây kiếm hơi nhếch chạm tóc mai, mũi cao thẳng, đôi mắt phượng khép hờ, che đi rất nhiều những tính toán và ý cười sâu xa thường lấp lánh trong đáy mắt. Ta nhìn không được lại gần hơn một chút, cúi đầu, nhẹ dán lên hai cánh môi mỏng kia, lạnh lạnh mà mềm mại, luôn nói vài câu thôi mà khiến nhịp tim ta tăng tốc – có khi là tức, có khi là yêu.

Ta nhẹ nhàng mon trón cánh môi hấn, hấn đột nhiên mở miệng nói: “Còn chưa uống rượu giao bôi, đã muốn động phòng rồi sao?”

Ta cứ như là người làm chuyện xấu bị bắt tại trận, bắn người dậy, vừa định lùi ra, đã bị tay hắn giữ lại, tay phải ấn lên gáy ta, tiếp tục nụ hôn vừa rồi.

Ta quỳ gối trước giường, hai tay chống trên ngực hắn, bất giác co nắm ngón tay lại, túm lấy vạt áo trước của hắn, hơi hơi hỏn hển, nhắm mắt lại.

Hắn cắn nhẹ lên môi dưới ta, giọng khàn đục: “Mệt rồi sao.”

Ta mở mắt nhìn hắn, khẽ gật đầu: “Uhm.”

Hắn ngồi dậy, cung nhân bưng khay rượu lên, Bùi Tranh nói: “Đặt xuống là được rồi.”

Cung nhân nhìn ta lĩnh ý, ta gật đầu nói: “Tất cả đều lui ra.”

Bạn đang đọc truyện *Quả Nhân Có Bệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 47

Ta nâng ly rượu khỏi khay, chất lỏng màu hổ phách óng ánh dưới ngọn đèn, vì động tác của ta mà bắn lại vài giọt trên mu bàn tay. Ta ngẩng đầu nhìn hắn, ngạc nhiên hỏi: “Sao chàng không nâng ly?”

Hắn cười ngậm nga nhìn ta nói: “Rượu giao bôi không phải uống như vậy.”

“Vậy uống như thế nào?” Mặt ta hơi nóng lên, có chút quần bách nói, “Ta cũng là lần đầu tiên thành thân ...”

“Ta biết.” Hắn cười khẽ một tiếng, đột nhiên cúi đầu, cắn mép ly, ngửa cằm, uống luôn ly rượu trong tay ta, ta tròn tròn mắt kêu thất thanh một tiếng, lại bị hắn kéo vào lòng, dựa người trong ngực hắn, hắn xoay người đặt ta ở trên giường, cúi mình phủ lên người ta, ta vừa giẫy dựa muốn ngồi dậy, môi hắn lại ép xuống, đầu lưỡi nạy mở đôi môi ta, hương rượu xộc vào mũi, móm rượu vào trong miệng ta. Hương nỷ tửu tỏa trên đầu lưỡi, rượu không làm người say, người người tự say.

Chút bối rối lúc đầu qua đi, hô hấp của ta dần dần đập, hừ nhẹ quần quýt cùng môi lưỡi hắn, ly rượu kia như một ngọn lửa, thiêu đốt từ dạ dày tới tứ chi, khiến ta miệng khô lưỡi nóng, càng muốn nhiều hơn nữa.

Hắn lại rời người ra.

Ta ngهنển cổ, mở to mắt u oán trừng hắn.

Hắn dần dần bình phục hô hấp, ánh mắt liếc tới ly rượu khác bên giường, giọng khàn đục cười nói: “Hình như đến phiên nàng rồi nhỉ?”

Ta ho nhẹ một tiếng, hít sâu một hơi, dưới đôi mắt lấp lánh ý cười của hắn, ngậm một ngụm rượu trong ly kia, sau đó hai tay đặt bờ vai rộng của hắn, dán lên môi hắn.

Quỳnh tương (*mỹ tửu*) tràn ra khỏi môi, lướt qua cằm, làm ẩm vạt áo trước. Ta đuổi theo dòng rượu mà trượt xuống, đầu lưỡi lướt qua cằm hắn, hôn lên xương quai xanh.

Hắn cười thầm một tiếng, cũng không phản kháng, gờ tay giúp ta cời phát quan trên đầu, làn tóc đen chảy xuống đầu vai, tay hắn lùa vào làn tóc, đặt trên gáy ta, một cái hôn đầu trên phát tâm ta.

Ta ôm thắt lưng hắn, nói: “Ta không cời nổi đồng quần áo này.”

Bùi Tranh nói: “Ta giúp nàng.”

Bộ lễ phục phiên phức này, trong ba lớp, ngoài ba lớp, dùng loại khuy móc phức tạp nhất, hắn lại đẩy ta ngã trên giường, ta nhắm chặt mắt lại, cảm giác được tay hắn lướt qua thái dương ta, rồi dừng lại trên khuy vạt áo trước.

Ta có thể cảm nhận được ngực mình vì hô hấp dồn dập mà đập phồng kịch liệt. Hắn nửa nằm trên người ta, hơi thở nóng hổi phả lên cần cổ ta, không nhanh không chậm cời từng chiếc khuya móc một, tựa như đang chăm chú bóc một hộp quà đã được gói sẵn.

Ta rớt cuộc không chịu nổi cái loại giày vò dài đằng đặc này, run giọng nói: “Chàng ... nhanh lên một chút. ...”

Hắn cười một tiếng, ngẩng đầu hôn bên gáy ta, đầu lưỡi liếm một vòng bên tai. “Không vội.”

Nói như vậy, cứ như ta còn háo sắc hơn cả hắn ấy. Ta lòng đầy oán hận cắn cắn môi dưới, hắn cúi đầu ngậm chặt môi ta, nhẹ nhàng mút, liếm, cắn, nửa đùa, nửa ghẹo nói: “Mai lại không phải lâm triều.”

Trong lúc nói, khuy móc áo đã cởi xong hết, tay phải hắn nâng gáy ta lên một chút, kéo trọn cả đám áo khoác ra, ném xuống dưới giường.

Cảm nhận được động tác của hắn dừng một chút, ta mở ta mắt, nhìn thấy ánh mắt hắn dừng ở cẳng chân ta, từ đó nhìn lại, ta cũng thấy được, vết tích bị trường kiếm sượt qua.

Ta vừa định giải thích một chút, hắn liền che miệng ta lại, ngẩng đầu nhìn ta, nhếch khóe môi nói: “Không nói, chỉ làm.” Dứt lời, đầu gối đặt giữa hai chân ta, chỗ đó vốn đã có vết rách, dùng sức kéo một cái, “xoẹt” một tiếng, áo trong nhất thời biến thành giẻ rách, lại bị kéo thêm hai phát nữa, áo quần trên người hoàn toàn rơi xuống, chỉ còn một lớp nội y gần như trong suốt, và một cái yếm màu đỏ ánh kim như ẩn như hiện sau lớp nội y.

“cọc cọc, cọc cọc...”

Một cái bình sứ nhỏ vì động tác vừa rồi của hắn mà rơi ra, dừng lại cạnh tay trái của ta, ta cúi đầu, vừa nhìn thấy, nhất thời lúng ta lúng túng.

Đây là thuốc trợ hứng của Ngũ cha, dựa vào hiểu biết nhiều năm của ta về Ngũ cha, đây không phải là “Xuân phong nhất độ hoa khai táo”, mà là “Hoa khai nhị độ tu tần hoan” (*). Chỉ nghe tên thôi cũng biết là thuốc gì rồi.

(*) Hiểu biết về tên xuân dược của mình có hạn, chỉ biết tình cảm trai gái đã chín muồi thì gọi là xuân phong nhất độ, còn tên hai loại thuốc này theo ngụ ý của mình là “Một trận gió xuân, hoa nở sớm” và “Hoa nở lần hai, khoái lạc đến tận cùng.” Chắc chắn, có ai có hiểu biết về lĩnh vực này không? Minh xin được chỉ giáo. :P

Thuốc này mẫu thân cũng từng nói, nếu dùng rồi, lần đầu tiên sẽ không đau như vậy nữa, chỉ có điều bà không biết, ta sớm đã trải qua trận đau ấy rồi. Đường như nếu không đau một lần như thế, lại cũng cảm thấy không được trọn vẹn.

Ta không dám nhìn về mặt Bùi Tranh, hạ mắt nhìn chằm chằm vết rượu còn lưu lại trước ngực hắn: “Cái đó ... muốn dùng không. ...”

Tay áo hắn vung lên, quét cái chai lăn vào trong góc, thân nhiên cười nói: “Dùng không nổi đâu.”

Nghe giọng hắn, ta hơi ngẩn người, chưa kịp nghĩ ngợi từ tế, có lời liền nói ra miệng: “Chàng không phải là bị thương hay bị bệnh chứ?”

Hắn đưa tay tự kéo hai bên cổ áo mình xuống, vạt áo trước bung ra, cúi đầu nhìn ta cười nói: “Ta đâu có bị thương, hay là nàng tự tay kiểm tra một chút?”

Ta không khỏi hoài nghi rượu kia sớm đã có người bỏ thuốc, nếu không sao hắn có thể như thế này, đầu mày khóe mắt, lộ vẻ phong tình mị hoặc đến khuynh đảo chúng sinh.

Quần áo của Phượng quân, vì sao cởi ra còn nhanh hơn quần áo của quả nhân nữa ...

Phản thân trên trần trụi cường tráng của hắn chẳng có chút sẹo nào, ta ấp úng nói: “Ta ... Ta đi thôi tắt nến đã!” Nói xong xoay người muốn chạy trốn.

Hắn giữ cánh tay ta lại, lại ấn ta ngã lên giường. Ta quay lưng về phía hắn, cảm nhận được từ trên lưng truyền đến sức nặng cùng nhiệt độ, cả người cứng ngắt đến không thể hít thở.

“Đêm động phòng, không thể thôi tắt nến.” Tay hắn vén lên một lọn tóc, giọng khàn khàn nói: “Hơn nữa, ta muốn nhìn rõ nàng ... từng chỗ từng chỗ một.”

Trong nháy mắt, ngàn vạn pháo hoa bùng cháy trong đầu.

Răng hắn cắn một cái, kéo nút buộc yếm sau cổ ta xuống, tay phải vuốt ve quanh eo ta, trườn từ bụng dưới mà lên, chạm tới ngực ta, khẽ xoa nắn. Hơi thở nóng hổi phả lên gáy ta, những nụ hôn ẩm ướt, nóng bỏng trượt một đường xuống phía dưới. Lưng nắn cảm không thể chịu nổi cảm giác tê dại mà môi lưỡi hắn mang tới, ta cắn chặt tấm chăn, nức nở một tiếng cong người lại, sau lưng căng cứng.

Hắn kéo hết đám nội y vương vãi, môi lưỡi dao động trên chỗ xương cụt của ta, hai tay ta nắm chặt tấm chăn, kim lòng không được mà run rẩy, hai đầu gối như nhũn ra, không tự nổi một chút sức lực nào.

“Dừng ... Dừng đụng vào chỗ đó...” Ta há miệng thở hổn hển, eo ngo nguẩy, cố gắng muốn tránh khỏi hắn, nhưng cuối cùng vẫn phí công.

Ta kẹp chặt hai chân, lại bị hắn dễ dàng xâm nhập, tay phải vuốt ve mặt trong đùi, cố ý khơi dậy điểm mẫn cảm này.

Nước mắt tràn ra khỏi khóe mắt, ta rút cuộc cũng tìm được cơ hội trở mình đối diện hắn, nhấc chân đá về phía hắn, thờ hờn hển nói: “Không phải như thế...”

Bùi Tranh né cái đập của ta, thuận tay bắt lấy gót chân ta, cúi mình về phía trước, xâm nhập vào giữa hai chân ta, chân phải bị hắn nâng tới dựa trên đầu vai. Hắn cúi người nhìn ta, trong hai tròng mắt sâu thẳm cuộn cuộn tình, dục.

“Thế sao ...” Hắn ung dung cười nói, “Vậy nàng muốn như thế nào...”

Không phải bắt lực bị hắn ôm mà trâu chọc, đùa giỡn như vậy, ta cắn môi, nói: “Ta muốn ở bên trên.”

Hắn quay mặt đi cười khê, coi như còn cho ta tí thể diện mà không đành lòng cười nhạt, đưa tay xoa xoa đầu ta, không có hảo ý, nói: “Nửa đêm về sáng, nếu nàng còn sức lực, cho nàng ở bên trên.”

“Nửa đêm về sáng cái gì ...” Ta mờ mịt nhìn hắn.

Không phải một lần là xong sao?

“Chắc nàng không nghĩ, một đêm nay, ta cũng chỉ muốn nàng một lần thôi đấy chứ? Phải không?” Khóe môi hắn cong lên, tay đang giữ eo ta lại chặt thêm một chút, uốn nửa người về phía trước, để ở nơi riêng tư nhất, nơi cứng rắn đụng tới chỗ mềm mại, ta cắn chặt môi dưới, khe khẽ run rẩy.

Hắn thờ gấp, ôm chặt ta, môi lưỡi quấn quýt cùng ta, "Đậu Đậu ..." Hắn thấp giọng thì thầm, tận tới nơi sâu nhất, "Gọi tên ta..." Hắn mê hoặc nói bên tai ta.

Ta ôm chặt lấy cổ hắn, vô ý thức gọi: “Tranh ”

“Tranh ...”

“Tranh ...”

“Đúng ... Nhớ kỹ, người đàn ông đầu tiên, người đàn ông cuối cùng của nàng, đều là ta ...” Hắn ra sức ôm ta, dường như muốn ta nhập vào trong máu thịt hắn vậy, mỗi một lần đụng chạm rung động tới nơi sâu nhất của linh hồn.

(Cổ trang thì nên để là nam nhân nữ, nhưng mà mình thấy người đàn ông đầu tiên nghe có vẻ gọi cảm xúc hơn nam nhân đầu tiên, nên chỗ này đặc cách :P)

“Cho dù chết, cũng vẫn vậy.” Hắn cắn vành tai ta, dùng giọng êm tai mà nói những lời quyết tuyệt như vậy.

Tranh ...

Ta quay mặt, mê mê muội muội nhìn khuôn mặt tuấn mỹ của hắn, hơi nhích người lên, hôn lên môi hắn. "Không đâu, quả nhân vạn tuế ... Cũng sẽ không dễ dàng chết ..."

Hạ thân ta co rút mãnh liệt, ôm chặt lấy hắn không buông, hòng hắn phát ra một tiếng hừ nhẹ, tăng tốc chạy nước rút, cuối cùng ôm chặt thắt lưng ta, ở một nơi sâu trong cơ thể ta trào ra mầm mống nóng bỏng.

Ta ôm cổ hắn, mê mẩn nghĩ: Ta muốn sinh con cho hắn ...

Ta còn muốn ở bên trên ...

Nhưng mà mệt quá a ...

Hình như lát sau còn nghe hắn thì thầm bên tai ta: “Còn muốn ở bên trên không?”

Ta không còn hơi sức lắc đầu.

Hắn cười nhẹ một tiếng, nói: “Vậy để vi thần tiếp tục hầu hạ bệ hạ đi.”

Ta đẩy vai hắn ra, nỉ non nói: “Không ... muốn ..”

Hắn dám kháng lệnh vua, lại tiếp tục khiêu chiến.

Bùi Tranh. “Muốn hay không?”

Quả nhân: “Không muốn ... Không muốn... Dừng lại ...”

Bùi Tranh. “Muốn hay không?”

Quả nhân: “Không muốn ... Dừng dừng lại ...”

Hắn nở nụ cười.

Ta không nên tưởng là hắn phóng dịch một lần rồi bèn xem nhẹ hắn, ít nhất về thể lực mà nói, hắn có vẻ thích hợp làm tấm gương cho nam giới khắp thiên hạ, mà ta lại là nữ sĩ nhục của nữ giới toàn thiên hạ.

Khi sao mai vừa ló, ta còn đang nửa tỉnh nửa mơ, đã bị hắn ôm vào trong vòm ngực ấm áp mà rộng rãi, phủ chắn lên người. Ta hình như nghe thấy hắn khẽ thở dài, dịu dàng hôn mi tâm của ta, nhẹ giọng nói: “Hôm nay đột nhiên nghĩ, nếu có một ngày, nếu ta không còn nữa, thì nàng biết làm sao ...”

“Nhưng là không buông tay được ... Cho dù có ngày đó, ta vẫn muốn nàng nhớ ta, nghĩ về ta, yêu ta, cho dù nửa đời đau khổ ... Trương tư ... cũng chỉ có thể vì ta mà trương tư ...” Hắn khẽ hôn lên môi, cười khổ, “Có phải là rất ích kỷ, rất tàn nhẫn với nàng hay không?”

“Yên tâm, ta sẽ không để ngày đó xảy ra.”

Uyên ương vì ham đêm xuân mà dậy muộn, chớ trách quân vương không lâm triều.

Quả nhân lấy các vị mình quân các triều đại làm tấm gương, kết quả lại vì phạm vào dâm quân mà gây lỗi lầm rồi.

Ta nói: “Tuy rằng hôm nay không phải lâm triều, nhưng sớm chiều phải vẫn an phụ mẫu, đây là quy củ trong cung.”

Bùi Tranh vẻ oái giúp ta về chân mày, cười nói: “Kể từ triều Minh Đức trở đi, cái gọi là quy củ, đã không còn sót lại chút nào.”

Ta im lặng, nói: “Tay chàng đừng có run nữa.”

Bùi Tranh nói: “Là mặt nàng giật đấy chứ.”

Ta nổi giận: “Mặt chàng thử giật một cái cho ta xem nào.”

Bùi Tranh cười giễu một tiếng, rút tay về, cẩn thận đánh giá một lúc, mới đưa gương tới đặt trước mặt ta. Ta để gương trước mắt, nhú mi nhìn trái nhìn phải, nhìn thế nào đều cảm thấy giống một cái chữ quýnh ... (囧) ;))

Bùi Tranh xấu hổ cười cười: “ngượng tay, ngượng tay...”

Ta bực mình đẩy đồ gương ra mặt bàn, cầm bút lên bỏ nhào lên người hắn, giương nanh múa vuốt nói: "Quả nhân cũng muốn vẽ cho chàng chân mày y hệt!"

Bùi Tranh cười ha ha bắt được ta, tay phải phát lên cổ tay ta một cái, ta tê tay, bút rơi xuống, hắn kéo tay ta xuống, cười nói: “Đừng nghịch nữa, nếu không ngay cả ngọc triều cũng không dậy nổi bây giờ.”

Về mặt hắn mờ ám, nghe xong mặt ta nóng lên, vội vàng trườn xuống khỏi người hắn, chấp tay sau lưng ho khan hai tiếng, nói: “Uhm ... quốc sự làm trọng.”

Không được, không được Vì sao ở trước mặt hắn quả nhân luôn bị lép vế ...

Buồn lòng, thật buồn lòng ...

Ta và Bùi Tranh cũng muộn nửa khắc mới tới được tẩm cung của mẫu thân, cung nhân nhỏ giọng nói: "Minh Đức bệ hạ vẫn chưa dậy, miễn việc thỉnh an hôm nay.”

Khỏe mặt ta giật giật, nói: “Đã vậy, báo với người là quả nhân và Phụng quân đã tới là được.”

Cung nhân mỉm cười nói: “Nô tỳ tuân mệnh.”

Đi khỏi vài bước, ta mới ngẩng đầu hỏi Bùi Tranh: “Cô ta có phải đang cười nhạo lòng mày quả nhân không?”

Bùi Tranh cũng cười nói: “Không phải.”

Ta hoài nghi nhú mày: “Thật sao?”

Bùi Tranh trịnh trọng nói: “Lòng mày bệ hạ chẳng buồn cười chút nào cả.”

Ta cũng thấy không buồn cười, chỉ là có chút rầu lòng và thương cảm thôi ...

Buổi ngọc triều đầu tiên sau tân hôn, theo lệ Trần quốc, hoàng đế và Phụng quân phải cùng nhau lên triều nhận vái lạy chúc mừng. Bên phải ghé rồng lại có thêm một tòa ghế phụng, lúc trước vốn Bùi Tranh đứng đầu quần thần, nói cách ta gần nhất cũng không phải đứng lắm, còn Tiểu Lộ Tử đứng ngay sau ta nữa kia mà, đến nay mới thực sự là chỉ cách có một cánh tay.

Bởi vì đêm qua xảy ra vụ hành thích, đám quần thần như ve sầu tất tiếng, không khí có chút nặng nề. Chỉ có mình Dị Đạo Lâm bước ra khỏi hàng, giọng kiên định, khảng khái, liệt kê 72 tội mà Nam Hoài Vương đã phạm phải.

Đám quần thần cúi đầu so với ngày thường lại càng thấp, quá nửa số này là đã từng chịu ân huệ của Nam Hoài Vương.

Dị Đạo Lâm tiến lên vài bước, Tiểu Lộ Tử nhận lấy đồng hồ sơ nặng trĩu từ tay hắn, trên đó là danh sách và biên bản ghi chép lại tất cả quan viên trong triều đã từng nhận hối lộ của Nam Hoài Vương. Kẻ dính líu tới vụ án, gần như cả triều.

Ta nhìn lướt qua phía dưới điện, vắn vớ bá quan, hai chân run lẩy bẩy không biết có bao nhiêu.

“Tiểu Lộ Tử, mang một cái lò lửa lại đây.” Ta nói với Tiểu Lộ Tử.

Tiểu Lộ Tử hơi sững sốt, gật đầu nói: "Vâng". Chưa tới một khắc liền có hai cung nhân mang hỏa lò tới đặt dưới điện.

Ta từ trên ghế rồng bước xuống, Tiểu Lộ Tử cầm hồ sơ, nhắm mắt đi theo sau ta.

Lửa trong lò từ từ bốc lên, khiến cho cung điện lạnh như băng được ấm áp thêm vài phần.

Ta rút cuốn hồ sơ thứ nhất ra khỏi tay Tiểu Lộ Tử, xé làm hai nửa, quẳng vào trong lò lửa, ngọn lửa liếm lên mặt giấy, nhanh chóng nuốt trọn cả đám giấy trắng mực đen.

“Hồ sơ này, quả nhân chưa xem qua, cũng sẽ không nhìn lại nữa. Các vị đại thần trong triều, dù là lão thần dưới triều Minh Đức, hay từ triều Sùng Quang, là nhân tài mới xuất hiện tự tay quả nhân đề bạt, ai ai cũng đều là rường cột nước nhà. Các vị tận trung vì nước, san sẻ nỗi lo cùng hoàng đế, quả nhân đương nhiên hiểu rõ trong lòng.” Ném từng quyển từng quyển hồ sơ vào trong lò lửa, ta giương mắt nhìn về phía bách quan, “Nghĩ thức xã giao chốn quan trường, quy tắc ra sao quả nhân không phải không biết, luật pháp cũng không gì ngoài tình người, tình nghĩa gieo chuẩn mực khắp bốn phương. Lúc trước quả nhân còn nhỏ dại, nội các hỗ trợ chuyện triều chính, cai quản triều chính có chút sơ suất, để kẻ có lòng đục khoét lỗ hổng. Trách người trước phải trách mình, quốc gia có mất mát, cũng là lỗi của quả nhân.”

Quần thần đồng loạt quỳ gối, liên thanh nói: “Chúng thần kính sợ, bệ hạ thứ tội...”

Ta xem lửa lớn trong lò, khoan thai cười nói: “Tất cả những chuyện trong quá khứ, như đám tro tàn trong lò lửa này, chuyện cũ quả nhân không truy cứu nữa, chư vị vẫn là thân tử của Đại Trần ta, nhận lộc của vua, trung với vua, san sẻ gánh nặng, những chuyện như thế này, quả nhân hy vọng sau này sẽ không xảy ra nữa. Nếu như tái phạm, thì thứ bị quẳng vào lò lửa này, sẽ không chỉ lại là tập chứng cứ phạm tội thôi đâu!”

Quần thần hô to ba lần: “Ngô hoàng vạn tuế, vạn tuế, vạn vạn tuế...”

Ta ngẩng đầu, đối diện với ánh mắt của Dị Đạo Lâm, đen tối thâm trầm, giằng co một lát, hần hót cuộc cũng quỳ gối, hô ba lần vạn tuế.

Ta xoay người bước lên ghế rồng, Bùi Tranh mỉm cười nhìn ta, ta nhất thời cảm thấy có chút khốn đốn như bị người ta nhìn thấu, đưa tay sờ sờ mũi che giấu, hơi cúi đầu.

Ngồi trên ghế rồng, ta cất cao giọng: “Từ hôm nay, Bùi Tranh từ chức thừa tướng, bởi vậy sẽ phế luôn chức Thừa tướng, chú trọng tam công, cùng quản lý nội các. Chức Đại tư mã sẽ do Dị Đạo Lâm đảm nhiệm, Tô ngự sử chuyển sang nhậm chức Đại tư không, chư vị có dị nghị gì không?”

“Chúng thần không dị nghị.”

Ta cười cười, nhìn về phía Dị Đạo Lâm, “Vụ án Nam Hoài Vương do khanh và Tô Quân cùng phụ trách, trong 3 ngày, phải tóm được Nam Hoài Vương!”

Hai người chấp tay nói: “Vi thần lĩnh chỉ.”

Sau khi bãi triều, trong tuyên thất, Dị Đạo Lâm nói với ta: “Vi thần thật không ngờ, bệ hạ lại đốt chứng cứ phạm tội.”

Ta ngồi xếp bằng trước án (bàn dài), bắt đầu dĩ cười: “Không đốt thì còn có thể làm gì? Luật pháp không phải để trị số đông ... Dị khanh gia, vụ án này khanh toàn quyền điều tra, kẻ dính líu đông như vậy, tiền thất thoát lớn như vậy, trong lòng khanh biết rõ, khanh thử tự hỏi, sau khi nhổ sạch đám rễ thối này rồi, có thể trong khoảng thời gian ngắn mà gây dựng được đám nòng cốt hoàn toàn sạch sẽ sao?”

Dị Đạo Lâm im lặng.

“Tiền hủ hậu kế, hoặc 10 năm, hoặc 20 năm, nước quá trong ắt không có cá, trong triều không có khả năng hoàn toàn sạch sẽ. Thời trẻ học tập vất vả là mong cứu giúp trăm họ, đến khi vào tới vũng bùn này rồi, mấy ai còn giữ được hoài bão như vậy nữa ... nhạt đi rồi, chẳng còn nữa rồi. Trong triều quan trên tứ phẩm cứ thế mà tra xét thì chẳng có lấy một kẻ sạch sẽ. Quả nhân giết hết được sao?” Ta lắc đầu, thờ dài, “Không giết hết được ... Ngàn năm lịch sử, xưa nay chưa ai có thể quét sạch đám ung nhọt này, quả nhân cũng tự biết không thể. Chỉ cần bọn họ đều trung với quả nhân, những việc nhỏ, cũng có thể giả bộ mắt diếc tai ngơ. Bùi đảng, Tô đảng, Nam Hoài Vương đảng, từ nay có thể biến thành vương đảng, như vậy cũng đủ rồi.”

Dị Đạo Lâm nói: “Hy vọng có thể như mong muốn của bệ hạ.”

Ta thờ dài cười khỏ: “Trước phải rút được cái gai trong thịt – Nam Hoài Vương này đã rồi hãy nói. Lưu Lăng vẫn chưa cung khai sao?”

Dị Đạo Lâm lắc lắc đầu: “Nam Hoài Vương nếu để con gái ruột đi thử Tô Quân, chỉ sợ tình cha con cũng lạnh nhạt, ngay cả con gái cũng có thể vứt bỏ, sợ là cũng không cho cô ta biết là chính mình đã bị bỏ rơi rồi.”

“Bên phía Tô Quân thế nào rồi?” Ta nghĩ lại lúc lên triều hôm nay chàng khá im lặng, đột nhiên cảm thấy chùng lòng.

“Hôm qua đi bắt một đêm không có kết quả, trong cung ngoài cung đều tra xét, nhưng Nam Hoài Vương vô cùng giảo hoạt, chỉ sợ không dễ lộ mặt như vậy.”

Ta đau đầu day thái dương, “Bất tất cả thân tín của hần, xử trăm, chiều hàng thân binh ngoài thành, phái người ở phía Nam tịch biên nhà của hần, theo lệ là tịch biên cửu tộc, nhưng vì tân hôn của quả nhân, đại xá thiên hạ, sửa thành tội lưu đây ...”

“Bệ hạ ...” Dị Đạo Lâm dừng một chút, đoán đo hỏi, “Người đã từng hỏi Phụng quân, chỗ Nam Hoài Vương có thể ẩn trốn chưa.”

Ta sững người, "Chưa, sao vậy?"

Dị Đạo Lâm nói: “Phụng quân cũng từng cầu kết với Nam Hoài Vương, mục đích là gì, vì thân mặc dù không biết, nhưng quan hệ hai bên không phải tầm thường. Có lẽ Nam Hoài Vương ẩn nấu chỗ nào, Phụng quân có thể đoán được một chút.”

Ta biết hần không thích bàn chuyện công với ta ở trên giường, bởi vậy cũng không muốn lại đi làm phiền hần, hôm nay còn tước chức quan của hần.

Ta lặng lẽ thờ dài: "Dị khanh gia, Bùi Tranh, là thanh đao sắc bén ...”

Dị Đạo Lâm giật mình nói: “Quả thực là như vậy.”

“Quả nhân lại đặt hần ở đầu giường làm đồ trang trí, hần có khi nào ôm oán hận trong lòng hay không ...”

Dị Đạo Lâm cúi đầu vội ho một tiếng, lúng túng nói: “Đó là chuyện nhà của bệ hạ.”

Ta cũng hiểu được mình vừa nói lỡ, bất đắc dĩ cười nói: “Khanh nói phải, quả nhân sẽ đi hỏi hần, khanh tạm lui đi.”

Phiền, thật phiền ...

Ta hết nhìn lòng bàn tay lại tới mu bàn tay, vẫn không nghĩ ra được cách nào vẹn cả đôi đường.

“Tiểu Lộ Tử, Phụng quân đâu.” Ta chậm chạp kêu.

Tiểu Lộ Tử tiến từng bước nhỏ từ ngoài cửa chạy vào, đáp: “Bẩm bệ hạ, Phụng quân đang ở tẩm cung.”

Ta nhắc vạt áo đứng dậy, nói: “Bãi giá.”

So với ta một mình phiền não, chỉ bằng kéo hần cùng phiền não theo.

Ta thật vất vả mới thu lại được quyền lực a ... Rốt cuộc là nên buông, hay là không đây?

Đến lúc này ta mới hiểu được lời quốc sư năm đó, làm vua một nước, không thể có trái tim, không thể động tình. Tìm một kẻ mình không thật thích mà cũng không quá đáng ghét chung sống cả đời thì tốt rồi, như vậy cũng không cần lo hần buồn lòng, không cần sợ hần phải chịu uất ức ...

Bạn đang đọc truyện *Quả Nhân Có Bệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 48

Ngoài tẩm cung, mấy cô cung nữ trẻ tuổi đang tụ tập cười đùa tán chuyện gì đó, thật chẳng ra thể thống gì cả....

Ta vội ho một tiếng, mấy cô cung nữ lưng cứng đờ, vội vàng xoay người quỳ gối, nhỏ nhẹ nói: “Tham kiến bệ hạ ...”

Ta khẽ thờ dài: “Đứng lên, đứng lên đi, thật là càng ngày càng chẳng có quy củ gì cả, Phụng quân đang nghỉ ngơi, các người làm như vậy không sợ làm ồn ngài ấy sao?”

Các cung nữ liếc nhau, một người lễ gối tiến lên từng bước, cúi đầu nói: “Bệ hạ, Phụng quân không ở tẩm cung.”

Ta sững sốt. “Không ở?” Quay đầu nhìn Tiểu Lộ Tử, "Không phải người nói Phụng quân ở đây sao?"

Tiểu Lộ Tử lau mồ hôi, cười gượng nói: “Phụng quân dặn dò Tiểu Lộ Tử như vậy, có lẽ là có chuyện gì nên mới đi khỏi, chắc là Thái thượng hoàng truyền gọi qua đó rồi.”

Hần nói như vậy cũng không phải không có lý, bây giờ đã qua giờ Ngọ, vị mẫu thân không nên hôn của ta kia chắc cũng dậy rồi đi.

Ta cuộn tay áo đang chuẩn bị đến tẩm cung của mẫu thân, cung nhân kia lại mở miệng nói: “Bệ hạ, vừa rồi Bùi học sĩ cũng vừa qua.”

Ta dừng bước, quay đầu hỏi: “Nàng tới làm gì?” Tim Phượng quân sao?”

Cung nhân dẫn đầu dùng ánh mắt sai khiến những người bên cạnh, người kia lui xuống, vào trong phòng mang ra một quyển danh sách, Tiểu Lộ Tử tới lấy qua cho ta xem, là những chuyện lớn nhỏ trong hậu cung, theo lý mà nói, Bùi Tranh chính thức phong làm Phượng quân rồi, sau này, mọi chuyện từ ở Đông - Tây hai cung này cho tới lục thượng cung đều do hắn phụ trách. Hậu cung của ta trống không ... thật sự là trống không, chỉ có mỗi mình hắn, mà thượng cung lại nhiều nữ tử, nghĩ đến nam nhi ngang tàng cao lớn 7 thước như hắn, sau này lại phải thống lĩnh một đám quần hồng, Nghĩ đến đây, thật là có chút cảm giác khoái trá.

Ta phát phát tay, sai Tiểu Lộ Tử thu danh sách lại, lại hỏi: “Bùi học sĩ còn nói gì không?”

Cung nhân đáp: “Bùi học sĩ nói, gần đây Thái Y viện đột nhiên bị thiếu rất nhiều dược liệu quý hiếm, gồm cả công phẩm là hai gốc Thiên Sơn tuyết liên, sự việc quan trọng, không dám giấu diếm, nên đặc biệt xin ý chỉ bệ hạ.”

Ta nghĩ nghĩ, cười nói: “Sợ là mẫu thân tham ăn ăn vụng đi. Còn mất gì nữa không?”

“Bạch quả, chu quả, bột mặt gấu cũng bị mất một ít.”

Ta nhú mày, mấy thứ này, có vẻ không giống những thứ mà mẫu thân ta động đến. "Sợ là có người trộm dược liệu trong cung để tuồn ra ngoài đầu cơ trục lợi." Ta hừ lạnh một tiếng, "Lệnh cho Bùi học sĩ sai người tra rõ ràng, hậu cung vô chủ, những kẻ đó cũng thật chẳng xem quả nhân ra gì!"

Ta phát tay áo rời đi, lại thấy Tiểu Lộ Tử chưa bước cùng, nhìn lại, thấy sắc mặt hắn trắng bệch, trán lấm tấm mồ hôi. “Tiểu Lộ Tử, ngươi làm sao, cũng bị bệnh ư?”

“Cũng” Tiểu Lộ Tử khẽ run rẩy.

Ta thì thảo luận bầm: “Sao mà một người hai người đều mang dáng vẻ bệnh tật thế nhỉ.”

Tiểu Lộ Tử sợ hãi hỏi: “Bệ hạ nói sao, là ai bị bệnh?”

“Phượng quân hắn ...” Ta vừa định trả lời, lại chặn đầu lưỡi lại, liếc xéo hắn, "Đây là chuyện người nên hỏi sao? Là quả nhân đang hỏi người cơ mà!"

Tiểu Lộ Tử cúi đầu nói: “Thân thể nô tài có chút uể oải, chắc là do trời quá nóng.”

Ta nhìn dáng vẻ hắn cũng không giống giả bộ, cả người đầy mồ hôi, sắc mặt trắng bệch, như là bị cảm nắng, từ từ trời dậy bèn nói: "Ngươi tới Thái y viện khám qua đi, nhân tiện điều tra vụ việc một chút, quả nhân tự mình đi cũng được.”

Tiểu Lộ Tử khẽ thở phào, khom người nói: “Cung tiễn bệ hạ.”

Còn chưa tới tấm cung của mẫu thân, xa xa đã nghe thấy tiếng mẫu thân nói chuyện: “Mệt quá...”

Liên cô hừ lạnh một tiếng: “Là do người tự tìm”

Mẫu thân rầm rì hai tiếng, "Liên Nhi, cô đừng lạnh nhạt như thế chứ, chỉ có cô thật lòng đối tốt với ta, quan tâm ta cẩn thận chu đáo, nói gì nghe nấy, không bao giờ để ta phải chịu mệt, chịu đau ... ối! Cô nhéo tai ta làm gì...”

Liên cô nói: “Đậu Đậu đến rồi.”

Ta đứng ở cửa, không nói lời nào nhìn mẫu thân đang dựa trên ghế nằm để Liên cô xoa bóp thắt lưng.

Mẫu thân kinh ngạc nhìn ta, nói: “Con lại còn dậy được mà tới đây cơ đấy!”

Mặt ta nóng lên, vội ho một tiếng: “Mẫu thân, người thực bừa bãi.”

Liên cô thu tay lại, liếc mẫu thân một cái, thờ dãi nói: “Được người yêu chiều nên có lớn mà không có khôn.” Lại giương mắt nhìn ta, ánh mắt dịu dàng hơn rất nhiều. "Vẫn là Đậu Đậu ngoan ngoan, hiền lành nhất."

Ta cười hì hì, tới ngồi bên cạnh Liên cô, mẫu thân mày hồng mắt chuột sáp lại gần, há miệng muốn hỏi gì đó, ta lập tức chặn họng bà lại: “Không được hỏi chuyện của nhi thần!”

Bà nhú nhú mày, hừ hừ nói: “Vậy con tới làm gì?”

Ta nhìn quanh 4 phía, hỏi: “Bùi Tranh không tới đây sao?”

Bà bữu môi nói: “Hai người các ngươi tân hôn ngọt ngào, còn có thể nhớ tới lão mẫu thân ta đây sao?”

Ta gạt mình nói: “Chàng không tới chỗ người sao?”

“Thật không đến mà .” Mẫu thân bắt đắc dĩ bầy 2 tay, "Con ngay cả ta cũng không tin sao?"

Ta im lặng tỏ vẻ, thật là tin không nổi đâu.

Mẫu thân cúi đầu nhìn về phía Liên cô, tố cáo: “Nhìn thấy không, con gái lớn rồi thì chính là mang cái dạng đức hạnh này đây, mắt công ta vất vả khó nhọc nuôi nó khôn lớn ...”

Mấy vị phụ thân có thể chịu đựng được bà cũng thật không dễ sống, mở miệng ra là khiến người chết tức đến đội mồ bật dậy, khiến người sống tức mà chết, phụ quân nghe xong cũng đành chịu, Nhị cha nghe xong thì đen mặt, Tam cha nghe xong thì trực tiếp đi đầu vô luôn, Tứ cha làm bộ không nghe thấy, Ngũ cha nghe mà hiểu được lập tức liều mạng...

Ta thì đến Bùi Tranh cũng không nói nổi ...

“Mẫu thân à ...” Ta thở dài cắt lời bà, “Nếu Bùi Tranh không có ở đây, vậy con đi đây.”

Nói xong định đứng dậy, lại bị bà kéo tay áo lại.

“Con tìm hấn có việc gấp à?” Mẫu thân ngẩng đầu nhìn ta.

“Có chút chính sự.” Ta đáp qua loa một câu.

“Đội một lát hãy đi ...” Mẫu thân uể oải ngồi dậy, vỗ vỗ ghế dựa nói, “Ta cũng có chính sự hỏi con.”

Ta lại ngồi lại.

Liên cô đứng dậy nói: “Đề ta đi ngâm cho hai người một bình trà .”

Mẫu thân cười với Liên cô: “Liên Nhi, ta muốn điểm tâm bằng Thiên Sơn tuyết liên.”

Liên cô bắt đầu đi lấy đầu.

Ta nhìn bóng lưng Liên cô đã đi xa, khóe mắt giật giật: “Quả nhiên là người trộm Thiên Sơn tuyết liên...”

Mẫu thân khoát tay nói: “Đồ nhà mình, sao có thể gọi là trộm?”

“Thiên Sơn tuyết liên thì cũng thôi đi, người còn lấy bột mặt gấu, bạch quả và chu quả làm gì? Chu quả còn có kịch độc đây.”

“Ba thứ này ta đâu có lấy.” Mẫu thân nhún mày nói: “Đừng có đổ oan bừa bãi.”

Ta nghi hoặc nhìn bà một lúc lâu, thấy bà không có vẻ gì là nói dối, nên cũng không nhắc lại nữa.

“Người nói có chính sự muốn hỏi con, rốt cuộc là chuyện gì?”

Mẫu thân lại nói vòng nói vo, làm như không tiện mở miệng lắm, ta lờ mờ cảm thấy có chuyện không hay.

“Người nói đi ...” Ta nói chậm chậm, coi như cho bà một chút dũng khí để mở miệng. Dựa vào kinh nghiệm của ta mà nói, bà nhất định đã làm ra việc gì có lỗi với ta.

Cuối cùng bà cũng thở dài một hơi nói: “Đậu Đậu, mẫu thân thật có lỗi với con.”

Quả nhiên

“Không dạy dỗ A Tự cho tốt.”

Hả? Ta sửng sốt: “Có ý gì?”

Mẫu thân lại bắt đầu đánh trống lảng, nhìn nhìn lên trời, lại ngó ngó xuống đất, “Vây ... hôm qua Ngũ cha cho con thuốc, con có dùng không?”

Ta xấu hổ quay mặt đi, qua quýt nói: “Không, không dùng ... Người rốt cuộc muốn hỏi điều gì a ...”

Mẫu thân lại còn dùng cái giọng còn úp mở hơn cả ta mà nói: “Đậu Đậu ... Chuyện kia ... con có biết, lúc trước A Tự ... cho Bùi Tranh uống thuốc gì không ...”

Ta gật gật đầu, không đoán được bà bỗng dừng lại nhắc tới chuyện này, tiện miệng nói: “A Tự hạ thu được phải không?”

Mẫu thân ngăn người nói: “Làm sao có thể là loại thuốc dễ giải như vậy được.”

“Vây không thể thì là cái gì?” Ta nhớ lại hôm qua Bùi Tranh có vẻ khác thường, nhún mày nói, “A Tự tính trẻ con, dù hay nghịch ngợm gây sự, nhưng vẫn còn lương thiện, chắc không đến mức hạ độc Bùi Tranh chứ!”

Mẫu thân bắt lực thờ dài: “Cũng chỉ con mới có thể cảm thấy đứa trẻ tùy tiện đánh gãy “lão Nhị” của người khác như A Tụ là hiền lành, tốt bụng thôi... A Tụ nó ấy à, thực ra cũng không hạ độc Bùi Tranh, chỉ là hạ cổ thôi.”

(Lão Nhị: hay còn gọi là đệ đệ của nam giới ấy ;)))

“Cổ gự”

Mẫu thân khê khàng nói: “Tình cổ ...”

“Thế à ...” Ta yên lặng gật đầu, sau đó phất chốc trợn mắt nói: “Hả?”

Mẫu thân trầm giọng nói: “Chính là cái loại tình cổ sẽ khiến cho người trúng cổ một lòng một dạ chung thủy với người mang cổ mẫu.”

Tìm ta giống như đang trôi nổi giữa không trung, khó chịu không lên không xuống được, vì thế khàn giọng hỏi: “Mọi người biết chuyện này khi nào?”

“Sáng hôm nay, A Tụ không cẩn thận để lộ ra ...”

Tìm ta cuối cùng cũng từ từ rơi xuống, rơi đến nơi thấp nhất. “Vì sao bây giờ lại nói cho con biết?”

Mẫu thân xoắn xoắn góc áo nói: “Những việc như này, chúng quy không nên giấu con. Tình cổ là thứ đứng đầu trong 5 đại cổ của Mân Việt, ngay cả Ngũ cha của con cũng không phát hiện ra được.”

“Vậy hôm qua thứ Ngũ cha cho con, rốt cuộc là cái gì?”

“Chàng nói với ta, thấy bước chân Bùi Tranh không có lực, tưởng là A Tụ cho hắn uống Tạ Công tán, bèn cho con Vạn Linh tán. Nhưng thật ra đến lúc mở lọ ra, Bùi Tranh đương nhiên biết là thuốc gì ...” Mẫu thân nhìn chằm chằm ta, nuốt nuốt nước miếng, e dè hỏi, “Đậu Đậu, con không sao chứ?”

Ta nâng mí mắt lên nhìn bà, nhếch miệng nói: “Không sao.”

Chỉ ít thì ... cũng biết từ khi trúng tình cổ đến giờ, Bùi Tranh là một lòng một dạ, hoàn toàn triệt để trung với ta, không có chút khả năng nào là phản bội.

Nhưng mà ... sự toàn tâm toàn ý của hắn, lại không xuất phát từ con tim, mà bởi vì tình cổ.

Mẫu thân nói: “A Tụ nó không dám tới gặp con, nó nói, lúc ấy làm như vậy, bởi nghĩ con đã quyết ý lập Bùi Tranh làm Phụng quân rồi, nên muốn đảm bảo hắn không một dạ hai lòng, nghĩ đi nghĩ lại chỉ có tình cổ là đáng tin. Trúng tình cổ rồi, Bùi Tranh tuyệt đối sẽ không còn lòng dạ nào khác, con nếu thích hắn, thì hắn phải đối tốt với con gấp bội, nếu con hận hắn, hắn sẽ phải chịu nỗi đau xuyên tâm, trái tim hắn, tình cảm của hắn, sinh mạng của hắn đều nằm hết trong tay con ...”

Ta khàn giọng hỏi: “Bùi Tranh cũng biết mình trúng tình cổ chứ.”

Mẫu thân gật gật đầu: “Biết.”

Ta đã nghĩ đến rất nhiều khả năng, cuối cùng đều là đoán sai cả.

Cứ tưởng đã có được hắn rồi, có lẽ lại chỉ là vì tình cổ, ta cảm thấy tim như bị vạn con kiến cắn đốt, da đầu đau đến run lên ...

“Mẫu thân” Ta nhẹ giọng hỏi, “Người có thể chịu đựng nổi không, nếu Nhị cha đối tốt với người, cũng chỉ là vì tình cổ mà thôi.”

Mẫu thân khó xử nhìn ta, không trả lời.

Nhưng bà cũng đã cho ta câu trả lời rồi.

“Con không trách A Tụ.” Ta nói, “Nó chỉ là trẻ con, còn chưa hiểu thế nào là yêu thương thực sự. Con cũng không dám nói mình đã hiểu hết, chỉ có thể nói, đây không phải chuyện con muốn. Mẫu thân, để Ngũ cha giải cổ giúp con đi.”

“Thực ra, nếu con không biết, hai người cứ sống như vậy cả đời, có gì là không tốt ...”

“Nhưng mà con đã biết, người nói cho con biết rồi, con lại không thể tiếp tục lừa gạt bản thân được nữa.” Ta cắt lời bà, “Con không thể chịu được trong tình cảm có một chút tạp chất nào.”

“Con không lo là sau khi giải cổ, tất cả tình cảm sâu nặng của nó đối với con, đều biến thành hư ảo sao.”

Ta nở nụ cười, đón lấy ánh mắt mẫu thân. “Lúc mới nghe chàng trúng tình cổ, con quả thật có lo lắng, nhưng mẫu thân, chàng biết.”

Ta dịu dàng nói: “Chàng biết rõ là tình cổ, nhưng vẫn chấp nhận, giao bản thân mình hoàn toàn vào tay con ... Chàng tin con trọn vẹn như thế, làm sao con có thể lại hoài nghi chân tình của chàng được?” Lòng ta dường như lại ấm áp lên.

Có lẽ hấn sớm đã trúng tình cô, nhưng là do ta hạ cổ trong tim hấn, nếu không thông minh như hấn, làm sao có thể làm ra chuyện ngốc như vậy? Hấn rút cuộc cũng trả đũa lại, lại lấy gậy ông đập lưng ông, để ta cũng trúng cổ độc như vậy, không thể tự kiểm chế.

Mẫu thân ngạc nhiên nhìn ta, nỗi kinh ngạc trong đáy mắt dần dần hóa thành ý cười ảm áp.

Bà giờ tay sờ sờ đầu ta: “Ồi chào ... Đậu Đậu của ta từ chỗ nhỏ nhỏ ta nhìn còn không thấy, giờ đã lặn lẽ trưởng thành rồi.” Bà ôm ta vào lòng, xoa xoa mặt ta, “Có phải tên tiểu tử xấu xa Bùi Tranh kia đã cho con học được phải tin tưởng ra sao, dạy cho con yêu là thế nào rồi không?”

Ta dựa vào vai bà, nhẹ nhàng gật đầu, mỉm cười nói: “Chàng từng oán con đối với chàng thâm nghi bất tín, ở vị trí của con đây, vốn dĩ không nên hoàn toàn tin tưởng bất luận là kẻ nào, nhưng mà nay đối với chàng, con nguyện coi là ngoại lệ. Đối với người trong thiên hạ mà nói, con là Lư Tương Tư – nữ hoàng Trần Quốc, nhưng với chàng mà nói, con chỉ là Đậu Đậu của chàng mà thôi.”

“Hừ! Con là do ta sinh, làm sao gọi là Đậu Đậu của nó được!” Mẫu thân cảm tức cấu nhéo hai má ta một trận.

Ta đẩy bà ra, hừ nhẹ nói: “Làm trâu ngựa cho người nhiều năm như vậy, cũng coi như đủ rồi!”

“Thật là con nhỏ không có lương tâm!” Mẫu thân liên tục than vãn, đáy mắt lại chứa ý cười.

Liên cô bấy giờ mới đẩy cửa bước vào, tiếp lời mẫu thân: “Vậy người chính là bà lão không có lương tâm.”

Mẫu thân lớn tiếng than thở: “Nhị ca à, Liên Nhi cũng bắt nạt ta!”

Ta bất đắc dĩ đứng dậy, nói với Liên cô: “Mẫu thân đành giao cho người, con còn phải về cung trước.”

Liên cô gật đầu nói: “Đúng rồi, vừa rồi lúc ta tới đây có thấy Bùi Tranh đang đi về phía tẩm cung, lúc trước nó đi đâu nhỉ?”

Chuyện này làm sao ta biết được, chỉ có hỏi bản thân hấn mà thôi.

Trước khi rời đi, ta tha thiết nói với mẫu thân: “Đêm nay, nhất định phải để Ngũ cha giải tình cô!”

Tình cô dễ giải, chỉ cần giải ràng buộc của mẫu cô với từ cô, từ cô tự nhiên sẽ không còn hiệu quả.

Hấn thậm chí còn không biết, tình cô mình trúng đã được giải rồi.

Trở về tẩm cung, đã thấy Bùi Tranh, hấn đã cởi áo khoác, chỉ mặc áo trong màu trắng, hơi dựa vào cạnh cửa sổ lật dở tập hồ sơ mà lúc trước Bùi Sanh đưa tới. Nghe thấy tiếng bước chân của ta cũng không đứng dậy, chỉ là nâng mắt phượng nhìn về hướng ta, ý cười dịu dàng trên môi, nói: “Nàng đã về rồi.”

Ta ngồi xuống đối diện với hấn, hỏi: “Khi trước, chàng đi đâu vậy?”

“Ta sai người mang ít đồ đạc từ phủ Thừa tướng qua, vừa rồi đi qua kiểm kê một chút.” Hấn nhẹ nhàng nói.

Ta nghe xong, hô hấp hơi ngừng lại, lòng nổi lên áy náy.

Hấn lại cúi đầu nhìn danh sách, ta len lén vươn tay, kéo kéo tay áo hấn, yếu ớt nói: “Bùi Tranh, liệu chàng có oán ta hay không?”

Hấn ngạc nhiên nói: “Oán nàng điều gì?”

“Chàng vốn là Thừa tướng dưới một người trên vạn người, nắm quyền chính trị - quân sự trong tay, quyền lực khuynh đảo thiên hạ, nay lại ...” Ta liếc cái danh sách kia một cái, khẽ ho hai tiếng, ấp úng nói: “Chỉ có thể quản lý hậu cung này ...”

Hấn cười ha ha, đột nhiên vươn tay ra, ôm ta vào lòng, cánh môi lướt qua cổ ta, vô cùng thân mật nói: “Trước kia là dưới một người, bây giờ thì một người này, cũng chịu ở dưới thân ta, ta còn gì không hài lòng chứ?”

Ta đẩy mặt hấn ra, ho khan mãnh liệt mà đứng dậy, đám cung nhân nhìn cười mà lui ra ngoài, ta mới xấu hổ buồn bực quay đầu trừng hấn: “Chàng ... chàng nói thì cứ nói, ôm ta như vậy làm gì! Lại để cho bọn họ nhìn thấy làm trò cười!”

“Da mặt thật mỏng.” Hấn nói xong liền hôn lên mặt ta một cái, cười nói, “Chẳng qua chỉ là một câu nói, mặt đã ửng đỏ lên rồi.”

Thật khiến người ta nản lòng, vì sao mà lúc nào ta cũng bất lực trước hấn như vậy ...

Ta thờ dãi, quay đầu, chăm chú nhìn hấn.

Ta vốn là không thích người biết ăn nói như hấn, vốn cảm thấy người miệng lưỡi trơn tru quá chẳng đáng tin, mà tai ta lại mềm, lời ngon ngọt nghe nhiều rồi, không tránh khỏi động tâm. Huống chi, hấn lại chẳng phải người chỉ nói không làm ...

Ta bỗng thấy xấu hổ vì cái ý nghĩ ướm át của chính mình, mặt càng nóng hơn, hấn lại đến gần, dán lên chóp mũi ta nhẹ giọng cười nói: “Nghĩ đến chuyện gì mà mặt lại bỗng nhiên hồng như vậy, ánh mắt long lanh như ngân nước thế kia ...”

Ta rút người về sau, quay mặt đi, nhỏ giọng nói: “Đêm nay ta muốn ngủ cùng mẫu thân, chàng ... ngủ một mình đi.”

Hắn hơi run một chút, lại lập tức nói: “Được.” Cũng không hỏi ta lý do.

Ta chần chờ một chút, vòng tay ôm lấy eo hắn, dựa vào vai hắn nói: “Hậu cung không thể tham gia chính sự, Phụng quân không thể làm tướng, đây là tổ huấn, ta cũng không có cách nào. Nhưng ta đã bỏ chức Thừa tướng, chàng sẽ là vị Thừa tướng cuối cùng của Trần quốc rồi.”

“Vậy sao.” Hắn cười cười như không để ý, “Nàng vui là được rồi.”

Ta hơi kinh ngạc vì phản ứng của hắn, gương mặt nhìn hắn, lại không nhận thấy có gì khác thường, chỉ có thể cười thầm bản thân quá đa nghi.

Ta lấy cớ đến ngủ cùng mẫu thân, thực ra chẳng qua là đến tìm Ngũ cha, để ông giải cổ mẫu giúp ta. Ta cũng muốn biết, không có thứ ràng buộc này, hắn đối với ta, còn y hệt như lúc trước không.

Ngũ cha cầm cái chén sứ nhỏ, nói với ta: “Đậu Đậu, nhắm mắt lại.”

Ta nghe lời ông nằm thẳng người trên giường, đưa tay phải ra, nhắm mắt lại, chỉ cảm thấy đầu ngón tay hơi lạnh, một dòng hơi lạnh trượt vào qua đầu ngón tay, như có một con sâu nhỏ chui vào trong cơ thể ta, ngo ngoáy lung tung trong mạch máu, ta hơi nhú mày, lại nghe Phụ quân nói: “Thả lỏng một chút.”

“Cổ trùng này sẽ không gây hại tới cơ thể con, chỉ là bây giờ chưa kịp thích ứng mà thôi.” Ngũ cha vỗ nhẹ mu bàn tay ta trấn an. Cảm giác lạnh lẽo kia lượn lờ vài vòng từ ngực đến bụng, cuối cùng thì vào bằng đường nào chui ra qua đường đấy.

Ngũ cha vui vẻ nói: “Được rồi, có thể mở mắt.”

Ta thờ phào một hơi, mở mắt nhìn về phía Ngũ cha: “Như vậy là xong rồi sao?”

“Không thì còn nghĩ nó khó như thế nào?” Ngũ cha khẽ cười nói: “Tinh cốt đứng đầu trong ngũ cốt của Mân Việt là bởi vì hiệu lực và tác dụng đặc thù, chứ không phải vì khó giải. Còn thật ra mà nói, chẳng qua cũng chỉ là loại cổ trùng bình thường, nếu không như thế, A Tự làm sao có thể dễ dàng có được. Cổ tử gây tổn thương khá lớn cho cơ thể người mang cổ, nhưng cổ mẫu lại chẳng gây hại gì, may mà giải cổ cũng không cần lấy cổ tử ra, nếu không Bùi Tranh sẽ phải chịu tội một trận rồi.”

Ta nhớ lại có ngày kia nhìn thấy Bùi Tranh bộ dạng ốm yếu, chắc là bị cổ tử dày vò một trận.

Ngũ cha lại nói: “giờ cổ mẫu đã chết, cổ tử cũng sẽ tan biến nhập vào máu, không còn sinh mệnh nữa.” Dừng một chút, Ngũ cha tỏ vẻ khó xử, “Đậu Đậu, mẫu thân nói con cực kỳ tin tưởng Bùi Tranh, ta lại vẫn muốn khuyên con một câu. Nay Bùi Tranh đã chẳng còn giống lúc trước, trước kia dù nó có lừa con, giấu con chuyện gì cũng tuyệt đối không làm chuyện tổn thương đến con, nhưng nay đã giải cổ, tuy rằng bản thân nó không biết, nhưng rồi trong hành động, sẽ dần dần coi dục, vọng của chính mình làm trọng, không chắc sẽ lại coi con là hàng đầu như trước.”

Ta mỉm cười nói: “Ngũ cha yên tâm, con có chừng mực.”

Vốn ta cũng không hy vọng hắn vì ta mà hoàn toàn đánh mất chính mình.

Bên ngoài phòng đột nhiên truyền lại tiếng ồn ào, Ngũ cha thu dọn các loại bình, lọ của ông, ta nhú mày quát phía bên ngoài: “Bên ngoài kẻ nào nào động!”

Cửa mở ra, cung nhân bước vào thông báo: “Bệ hạ, là người của Ti nữ quan và Thái y viện, nói là đã bắt được tên trộm.”

“Thế sao?” Hiệu suất làm việc tốt như vậy từ khi nào thế?

Ta khẽ kêu một tiếng: “Để cho bọn họ vào!”

Ngoài cửa, mấy kẻ xô đẩy nhau bước vào, ta nhú mày nói: “Các người thế này còn ra thể thống gì ... Tiểu Lộ Tử.”

Tiểu Lộ Tử khước mắt đỏ hoe, bị người tóm lại đưa tới.

Viện phán của Thái y viện quý xuống nói: “Bệ hạ, chúng thần hôm nay phụng mệnh tra án, rốt cuộc tra ra manh mối, tên trộm thuốc đúng là Lộ công công!”

Ta day day thái dương, nói: “Trong chuyện này sợ là có hiểu lầm gì. Tiểu Lộ Tử, người nói đi.”

Tên Tiểu Lộ Tử này, bình thường đừng thấy hắn thông minh, ngoan ngoãn, trung thành như một; về của riêng, hắn ước chừng cũng hưởng không ít lợi lộc, căn bản không đáng phải đi trộm thuốc mà đầu cơ trục lợi.

Bên kia, người của Ti nữ quan và Thái y viện bày chứng cứ ra, bên này, Tiểu Lộ Tử im lặng không nói, lại như là thừa nhận rồi.

Về mặt ta đánh lại, sa sầm giọng nói: “Tiểu Lộ Từ, bạch quả và bột mật gấu là dược liệu quý, chu quả lại có kịch độc, dân gian

cũng ít có người dùng, ngươi trộm đi rồi cuộc là vì sao?

Ngũ cha vốn đang muốn rời đi nghe thấy thế lại dừng bước, quay đầu nhìn Tiểu Lộ Từ, lăm bắm lặp lại một lần: “Bạch quả, bột mật gấu, chu quả ...”

Ta quay đầu nhìn về phía ông, hỏi: "Có chuyện gì không ổn sao?"

Ngũ cha ngăn người một chút, ngẩng đầu nhìn ta, mi tâm nhíu lại, như là đang nghĩ tới chuyện gì.

Bạch quả và bột mật gấu tuy nói là quý, nhưng cũng không phải cực hiếm, chu quả lại không như vậy, là kịch độc, cũng là vật chí bảo, đơn giản là dược tính quá mạnh, người bình thường nếu không áp chế được dược tính của thuốc này, sẽ bị phản phệ thành độc, nếu ngăn chặn được, ngược lại còn là thứ thuốc bổ quý báu, nghe nói có thể tăng 12 năm công lực, cải tử hoàn sinh, khiến da thịt có sức sống trở lại.

Ngũ cha trầm ngâm một lát, nói: “Ta đột nhiên nhớ tới một loại độc, cần ba vị này làm thuốc dẫn để giải.”

Thân mình Tiểu Lộ Từ chấn động, ngẩng đầu nhìn về phía Ngũ cha.

Ta nghi hoặc liếc hắt, lại hỏi Ngũ cha: “Độc gì?”

“Thất trùng thất thảo cao.” Ngũ cha đáp. “Dùng bảy thứ sâu độc, cỏ độc khác nhau chế thành độc dược, nhưng bởi vì cách phối không giống nhau, chỉ có người chế độc mới biết được thành phần của độc dược và giải dược. Bột mật gấu, bạch quả và chu quả làm thuốc dẫn, chỉ có thể tạm thời áp chế độc tính, căn bản không thể giải độc.”

Ngũ cha tiến lên hai bước, cúi mình nắm lấy càm Tiểu Lộ Từ quay trái quay phải nhìn nhìn, nói: “Ngươi không trúng độc, vậy là ai trúng độc?”

Ta tiến sát lên hai bước, nhìn Tiểu Lộ Từ, nhẹ giọng nói: "Tiểu Lộ Từ, ngươi nếu trộm thuốc vì kẻ nào, nói vậy người đó là người quan trọng với ngươi, ngươi trung thành và tận tâm với quả nhân, quả nhân cũng sẽ không bạc đãi ngươi. Ngươi nói ra ai là người trúng độc, không chừng Ngũ cha có thể giải độc giúp hẳn.”

Mắt Tiểu Lộ Từ sáng lên, nước mắt lã chã, dập đầu nức nở: “Bệ hạ, là Tô ngự sử trúng độc, bệ hạ khai ân, cứu lấy Tô ngự sử!”

Ta sững người: “Tô Quân?”

“Tô ngự sử không cho Tiểu Lộ Từ nói với bệ hạ, Tiểu Lộ Từ giấu bệ hạ, Tiểu Lộ Từ xin nhận tội, cầu xin bệ hạ cứu lấy Tô ngự sử!”

Ta kinh ngạc nhìn hắt, lại nhìn Ngũ cha, lò mò, bắt được đầu mối gì đó.

Bạn đang đọc truyện *Quả Nhân Có Bệnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 49

Quốc sư đã mất, nay biến đã đổi, trên tấm biển nét bút mạnh mẽ uyển chuyển kia chỉ còn lại một chữ “Tô”.

Từ khi có Trần Quốc, Tô gia đã cấm rễ ở nơi này, đến nay đã gần trăm năm. Vua nào thần tử triều nấy, nhưng luôn có một người họ Tô, phụ chính hộ quốc, chưa từng có ngoại lệ.

Màn đêm phủ xuống, cửa sau Tô phủ khẽ vang lên ba tiếng gõ, sân sau vang lên tiếng chó sủa.

Sau cửa vang lên hai tiếng ho, giọng ông lão khàn khàn hỏi: “Ai đấy?”

“Là ta, Lộ công công.” Giọng người ngoài cửa khe khẽ.

Tiếng bước chân tới gần, dừng lại phía sau cửa, một tiếng thở dài thật sâu truyền tới: “Lộ công công, ngài về đi, đại nhân nói, ý tốt của ngài người xin ghi tạc trong lòng, nhưng không thể nhận, mấy thứ kia để lại ở trong bồn hoa dưới tán cây ngoài cửa, tự ngài mang về đi.”

“Quản gia, ta tìm Tô đại nhân bàn chuyện quan trọng, ông mau mở cửa!”

“Việc này ...” Ông lão do dự một chút, “Nhưng đại nhân nói không gặp ...”

“Không phải là chuyện dược liệu, là chuyện về bệ hạ, ông nói với đại nhân như vậy, ngài sẽ gặp ta!” Giọng Tiểu Lộ Từ tỏ vẻ lo âu, “Quản gia ông là người nhìn đại nhân lớn lên, đại nhân coi trọng thứ gì nhất ông cũng rõ ràng, ngài ấy sẽ không từ chối gặp ta.”

Ông lão bắt đầu đi thở dài, rót cuộc mở cửa, ngừng đầu vừa nhìn thấy lại giật mình, “Lộ công công, vị phía sau ngài là ...”

Tiểu Lộ Từ nói: “Là người trong cung, khoác áo choàng là vì sợ bị người khác nhận ra, yên tâm đi, tin được, đại nhân đang ở đâu?”

“Trong thư phòng, các vị theo ta.” Nhìn qua, quan hệ giữa hai người này cũng khá tốt, quản gia không hề nghi ngờ lời Tiểu Lộ Từ, từ từ xoay người, đi về phía thư phòng.

Quốc sư vừa mất, trong phủ tĩnh mịch, tĩnh cờ lại nghe được tiếng người nói chuyện, giọng cũng là trầm thấp.

Đèn trong thư phòng Tô Quân còn sáng, từ bên trong truyền tới tiếng tranh cãi, quản gia dừng lại, về mặt nhất thời có chút xấu hổ.

Trong phòng, một nam tử cười lạnh nói: “Tô Quân, Tô gia chúng ta dù nay tôn ngài lên làm đương gia, nhưng nếu ngài xử sự bất công, cho dù ngài là quan nhất phẩm cũng phải hạ bệ. 50 mẫu đất ngoại thành phía Tây kia, trước giờ vẫn là do Tam phòng chúng ta thu tô, nay ngài lại chuyển sang cho Lục phòng, thiên vị rõ ràng như vậy, coi như người mấy phòng còn lại là người mù sao?”

Một giọng nói khác là của nữ tử trung niên, nghe như là đang khóc, khàn giọng nói: “Tô Nhiễm là con trai độc nhất của Tứ phòng, nay lại bị người của Tông Chính Tự đánh gãy chân một cách không rõ ràng như vậy, đại phu nói đòi này nó không đi được nữa, ngài đứng hàng tam công, nay người ta ức hiếp tới tận cửa rồi, ngài làm sao lại ngay cả ra mặt thay người nhà họ Tô cũng không bằng lòng?”

“Hai vị ...” Giọng Tô Quân nhẹ nhàng, hình như có chút mệt mỏi, “Đất ở phía Tây kia, lúc trước là Tam phòng cướp được từ tay Lục phòng, nay Lục phòng chỉ còn người già trẻ nhỏ chẳng kiếm ra tiền, đều là người trong họ, chẳng lẽ Tam phòng các người giữ cả ngàn khoảnh ruộng đẹp như vậy, lại trở mặt nhìn Lục phòng chết đói sao? Năm đó Tam phòng xử sự ra sao, ta vẫn nhớ rõ từng chi tiết, tuy rằng mấy năm này tiền tô là Tam phòng thu, nhưng ký tên trên khế ước đất kia lại vẫn đang là Lục phòng. Tam phòng nếu có bất mãn, có thể kiện lên cấp trên, bản quan công bằng, để tránh nghi ngờ tuyệt không nhúng tay. Về Tứ phòng ... Tô Nhiễm tự mình say rượu rồi làm bừa, chòng ghẹo vị hôn thê của thiếu khanh Tông Chính Tự, mới khiến người ta đánh gãy chân hấn, các người còn hy vọng ta tới cửa đòi công bằng như thế nào nữa?”

Nữ nhân kia nói vòng vo hai câu, lại đau lòng rầu rĩ nói: “Năm đó khi quốc sư còn sống, cũng không để cho chúng ta chịu uất ức như thế này!”

“Aizz” Tiếng thở dài của Tô Quân mang theo chút cười khổ, “Các người còn không hiểu sao? Vì sao những kẻ năm đó e dè các người, nay đều xông tới ức hiếp? Tô gia suy thoái, càng nên làm người lạnh lẽo một chút, nếu có một ngày Tô gia sụp đổ, ngay cả bệ hạ niệm tình cũ mà chiếu cố các người, nhưng không phải lúc nào cũng che chở được, cũng không thể thiên vị giúp các người, sau này các người lại định tỏ khổ với ai? Những ngày sau này sẽ rất khó khăn, các người vẫn nên tự giữ mình đi ...”

Nam nhân kích động: “Ngài nói vậy là có ý gì? Tô gia chúng ta làm sao có thể sụp đổ?”

Tô Quân cũng không đáp, chỉ nói: “Ta mệt rồi, có chuyện gì, mai nói tiếp ...”

Trong phòng im lặng một hồi lâu, cuối cùng cửa cũng mở, một nam một nữ đi ra, về mặt xen lẫn kinh ngạc và hoảng hốt.

Quản gia thở dài: “Đều là bậc trưởng bối, sao còn không hiểu chuyện như vậy, cả ngày đến làm phiền đại nhân.” Lại quay đầu nói với Tiểu Lộ Từ: “Khiến ngài chê cười rồi.”

Tiểu Lộ Từ lắc lắc đầu, không nói gì.

Cửa thư phòng đóng chặt, quản gia nói ngoài cửa: “Đại nhân, Tiểu Lộ Từ muốn gặp ngài, nói là có chuyện liên quan đến bệ hạ.”

Trong phòng truyền đến tiếng xê dịch ghế tựa, sau đó mới là giọng Tô Quân hơi lẫn tiếng thở gấp: “Để cho hấn vào, nói chuyện bên cửa là được, ông trông ở bên cạnh.”

Quản gia đáp vâng, đi đến giữ bên cửa ngoài sân.

Ánh nến chiếu bóng người lên giấy cửa sổ, tiếng bước chân tới bên cạnh cửa, trên cửa truyền tới một tiếng vang rầu rĩ, dường như có người đang tựa vào ván cửa: “Bệ hạ sao vậy?” Tiếng nói truyền qua ván cửa, hơi hơi đổi giọng, dường như là đang phải chịu đựng cái gì, tiếng hít thở gấp gáp mà hỗn loạn.

“Đại nhân, bệ hạ phát hiện ra dược liệu bị mất.”

Tiếng hít thở bên kia cửa bị kìm nén lại. “Sao nữa? Người nói cho người rồi ư?”

“Không, không có ...” Tiểu Lộ Từ hơi lấp bắp, “Nhưng mà, bệ hạ sớm muộn cũng sẽ phát hiện dược ra dược liệu là do ta trộm, Yến thần y nhất định tra ra dược liệu này dùng để làm gì, đến lúc đó thì phải làm sao ...”

“À ...” Tô Quân bắt đầu dĩ cười than một tiếng, “Nếu đã như vậy, người liền trộm thêm mấy thứ dược liệu, đồng trùng hạ thảo, cỏ linh chi, nhưng hươu, như vậy, Yến thần y sẽ không tra ra đâu ... Người ở bên bệ hạ nhiều năm, người sẽ không vì người trộm dược liệu mà giáng tội người, nhiều nhất cũng chỉ phạt người chép lại [Linh Xu] [Tổ Ván] [Thảo Mộc] ...”

“Đại nhân vì sao lại không chịu nói cho bệ hạ biết?” giọng Tiểu Lộ Từ run run, hơi hơi kích động, “Có lẽ bệ hạ sẽ có cách cứu ngài?”

“Không cần thiết.” Tô Quân ho nhẹ hai tiếng, “Nếu như chữa không khỏi, người mềm lòng, chắc chắn sẽ cảm thấy nợ ta, sau này ngay cả ở bên Bùi Tranh, cũng vẫn thấy áy náy. Nếu như chữa được rồi, lại là ta nợ người, không thể rời được, cả đời làm thân tử, nhìn người và Bùi Tranh bên nhau, ta không làm được ... Không muốn lại nợ người thêm thứ gì nữa, trả xong rồi, vừa lúc...”

“Đại nhân ...” Tiểu Lộ Từ nghẹn ngào nói: “Vì sao chẳng nói cho bệ hạ biết chuyện gì hết, chuyện gì cũng tự mình gánh vác? Nhiều năm như vậy Biết rõ trong lòng bệ hạ cũng có ngài, tại sao không nói ra sớm một chút? Nếu ngài sớm nói ra, sẽ đâu có cục diện ngày hôm nay!”

“Nói không nên lời, là vì làm không được, cho không được ... Nếu nói sớm, cục diện ngày nay, sợ là càng hỏng. Không phải chưa từng nghĩ bước thêm một bước kia, nhưng ... cuối cùng vẫn không thể bước tới ... Tiểu Lộ Từ, bệ hạ việc nước bận rộn, mặc dù đã hứa sẽ chiều cố Tô gia, nhưng chắc chắn sẽ có chỗ sơ sây, sau này khi ta rời đi rồi, những kẻ trước kia khúm núm với Tô gia, sợ là muốn trả đũa, đến lúc đó Tô gia ... còn phiền người để ý rồi.”

“Tiểu Lộ Từ hiểu ...” Hắn lệ rơi là chảy, nắm chặt ván cửa, “Nhưng đại nhân thì phải làm sao đây?”

“Ta ư ...” Tô Quân yếu ớt nở nụ cười, “Ta đương nhiên sẽ rời để đi ... Lại nói, cả đời này ta cũng mới chỉ có vài lần ra khỏi đế đô. Người ta nói đọc vạn quyển sách đi vạn dặm đường, vạn dặm giang sơn gấm vóc này, mà chưa từng dùng hai chân để đo đạc, chung quy cũng là một điều đáng tiếc. Có thể đi xa bao nhiêu thì đi, khi nào mệt rồi, thì dừng chân nơi đó.” Chẳng nhẹ nhàng lắm nhảm, “Cũng không cần chôn xác nơi quê cha đất tổ, nhân gian chỗ nào không có núi xanh nước biếc ...”

“Tất cả những chuyện này là do ta tự chuốc lấy, không quan hệ đến bệ hạ, đừng cho người biết. Người này áy à ... lòng dạ luôn không đủ cứng rắn, tổ phụ có nói, bệ hạ có tầm nhìn rộng lớn như điều hâu sải cánh trên cao, lại thiếu sự tàn nhẫn vô tình của bầy lang sói khát máu, nhưng nếu không như thế, năng lực đâu còn là năng lực ...”

Tiểu Lộ Từ lại hỏi: “Đại nhân thật lòng thích bệ hạ phải không?”

Đôi môi kia im lặng một hồi lâu, cuối cùng nhẹ nhàng thở một hơi, nói: “Không bằng quên nhau trong chốn giang hồ.” (1)

Đến lúc này, ta mới cúi áo choàng ra, lẳng lặng nhìn cánh cửa đang đóng chặt, bất giác bước lên một bước, ngồi xuống trước cửa, gió tay chạm lên cánh cửa, dường như có thể cảm nhận được nhiệt độ cơ thể lạnh lạnh của chàng.

Chàng lại nói tiếp: “Người tri kỷ bên cạnh bệ hạ không nhiều lắm, người đã không tin ta, người đừng để người phát hiện ra chuyện người đưa thuốc cho ta, nếu không người sợ ngay cả người cũng không thân cận nữa. Người làm bạn với người nhiều năm, biết người nóng lạnh thất thường ra sao, nếu thay người khác rồi, ta không yên tâm được.”

Tiểu Lộ Từ khẽ ậm ừ, cắn chặt môi dưới.

Ta nhắm mắt lại, trong đầu phác thảo nét mặt chàng, từng rõ nét, lại mờ mờ, xa lạ, lại ngọt ngào, từ từ hóa thành nỗi xót xa ...

“Ta nghĩ muốn làm chút gì đó cho người, nhưng đến cuối cùng, cái gì cũng không làm được.” Chàng cười khổ một tiếng, “Người nên về đi, nếu không người không thấy người, sẽ nghỉ ngơi.”

“Không đâu.” Tiểu Lộ Từ run giọng nói.

“Uhm, phải rồi. Bây giờ người bên cạnh người là Bùi Tranh, người chắc sẽ không chú ý tới hành tung của người.” Tô Quân cười cười, “Người nên về đi, được liệu này coi như là ta mua, người tìm quản gia lấy bạc, sau này nếu người hỏi, người nói đã bán đi rồi, đưa bạc cho người xem, người cũng sẽ không truy cứu thêm.”

Tiểu Lộ Từ ngược hai mắt đầm lệ nhìn ta, ta rũ mi nhìn bóng mình trên cửa, mờ mờ có thể thấy bóng dáng của chàng, ở trong trí nhớ, luôn xuất hiện cùng hạnh hoa. Tháng ba xuân, hạnh hoa rực rỡ, chàng ở dưới tán cây cười dịu dàng với ta, đóa hoa dừng trên ống tay áo chàng, chàng nhẹ nhàng phất đi, ta đưa tay đón được đóa hoa bay lên ấy.

Chàng bắt đầu dĩ mím cười, ba phần là yêu chiều: “Điện hạ, lại phân tâm rồi.”

Khi đó chàng dạy ta đọc từ, “xuân sắc tam phần, nhị phần trần thổ, nhất phần lưu thủy, tế khán lai bất thị dương hoa, điểm điểm thị, ly nhân lệ”. (Xuân sắc ba phần, hai phần theo gió bụi, một phần trôi theo dòng nước, nhìn kỹ không phải dương hoa, giọt giọt đều là, lệ người biệt ly.) (2)

Ta từ dưới đất đứng lên, đầu gối hơi tê, lão đạo hai bước, Tiểu Lộ Từ đỡ lấy ta, ta khoác áo choàng lên, xoay người rời đi.

Quản gia nói, “Các người phải đi rồi ư?”

Ta không trả lời, cứ thế rời đi, lúc ra khỏi sân, loáng thoáng nghe được tiếng mở cửa kéo kẹt từ phía sau truyền đến.

Tiểu Lộ Từ đuổi theo, ta im lặng, vội rời khỏi phủ Quốc sư.

“Bệ hạ, hồi cung ư?” Giọng Tiểu Lộ Tử vì khóc mà hơi khàn khàn.

“Tôi thiên lao.” Ta nói:

Ngũ cha nói, chu quả, bột mật gấu, bạch quả là những độc được có nhiệt tính, chỉ có thể tạm thời áp chế độc tính, độc của thất trùng thất thảo cao chỉ có người chế độc mới biết phải giải như thế nào, độc này là Nam Hoài Vương hạ, đương nhiên chỉ có thể tìm hẩn.

Khó trách Tô Quân cảm thấy mình có thể lấy được sự tín nhiệm của Nam Hoài Vương, chàng giao tính mạng mình vào tay Nam Hoài Vương, phản bội lão thì chỉ có đường chết.

Chả trách Luru Lăng lại nói “Có vài người thông minh thích làm chuyện ngu xuẩn, không thể không phòng“, là bởi Tô Quân tình nguyện lựa chọn cái chết, cũng không muốn chung một giuộc với Nam Hoài Vương.

Tiểu Lộ Tử nói: “Độc kia là Tô đại nhân bị Luru Lăng hạ lúc đến Bằng Lai trấn.”

Không tìm thấy Nam Hoài Vương, ít nhất có thể tìm Luru Lăng.

Hoán Khanh ...

Ngực đau nhói như kim châm, ta cố gắng muốn xem nhẹ cảm giác đau đớn này, lại vẫn không thể.

Hai bên không còn thiếu nợ nhau sao ...

Thực ra, chàng đâu có nợ ta thứ gì? Theo lời chàng nói, trả giá cũng tốt, yêu thích cũng thể thôi, chung quy là chuyện của chính mình, là tự mình lựa chọn, có liên quan gì tới đối phương đâu? Ta tin chàng, thích chàng, cũng là chuyện của ta, làm sao có thể cưỡng cầu chàng đáp lại. Chưa từng hứa hẹn, sao có thể nợ nhau ...

Ta nói với Tiểu Lộ Tử: “Lấy được thuốc giải rồi, tìm cơ hội giao cho ngài ấy, đừng cho ngài ấy biết là ta đưa.”

Tiểu Lộ Tử kinh ngạc nhìn ta.

Ta rũ mi nói: “Chàng không muốn nợ ta ... Ta liền thành toàn cho chàng.”

“Bệ hạ ...” Khóe mắt Tiểu Lộ Tử phấp hồng, “Nhưng Tô đại nhân ngài ấy ...”

“Sống chết có nhau, không bằng quên nhau trong chốn giang hồ.” Ta cười cắt lời hẩn, “Ta đã phụ chàng, không thể lại phụ người kia nữa.”

Tiểu Lộ Tử cắn môi dưới, hỏi: “Xin bệ hạ cho phép Tiểu Lộ Tử hỏi một câu.”

“Hỏi đi.”

“Nếu ... Nếu như lúc trước Tô đại nhân đáp lại tình ý của bệ hạ, bệ hạ còn có thể chọn ở bên Phượng quân như bây giờ không?”

Những lời này, người hỏi vốn không nên là hẩn.

Nhưng ta cũng tự hỏi lòng mình như vậy.

“Nếu ... Không có nếu như ...” Ta cười khô lắc đầu, “Chỉ có thể nói, ta thích Tô Hoán Khanh, từng, rất thích.”

Không biết có phải mỗi người đều đã từng như ta vậy, khi còn trẻ, điên cuồng yêu thích một người, dường như là dùng hết tất cả nhiệt tình và dũng khí, nhưng rồi sau vài năm nhớ lại, lại cũng không thể nói rõ rốt cuộc là thích người ấy, hay là thích cái cảm giác thích một người kia, chỉ biết đến cuối cùng, người dặt tay cả đời, thường lại không phải người của thuở ban đầu ấy.

Lúc bước vào thiên lao, binh lính trông thấy ta đều sững sốt, lại nhìn thoáng qua Tiểu Lộ Tử mới phản ứng lại được, đồng loạt quỳ xuống.

Ta nói: “Quân nhân muốn thăm vấn Luru Lăng.”

Quản ngục cung kính đáp: “Bệ hạ, tội phạm Luru Lăng đã bị áp giải đi rồi.”

“Cái gì?” Ta nhíu mày, “Chuyện xảy ra khi nào, đưa đi đâu, ai nói?”

Cai ngục nghe xong sắc mặt trắng bệch, trán túa mồ hôi, “Là ... Là Phượng quân đích thân đưa người đi.”

Ta thờ phào một hơi, nhưng da đầu lập tức tê dại, nhớ ra một việc.

Tối nay, ta lại vừa giải cổ mẫu ...

Bùi Tranh bây giờ đã không còn là Bùi Tranh trong quá khứ!

“Phượng quân nói như thế nào?” Ta sa sầm giọng hỏi.

“Phượng quân cầm lệnh bài của bệ hạ trong tay, nói là bệ hạ muốn thăm vấn phạm nhân, thế nên tiểu nhân mới ...”

“Chuyện xảy ra bao lâu rồi?” Ta lạnh giọng cắt lời hắn.

“Ngay một tuần hương trước.”

“Đi đâu? Có người đi theo không?”

“Nói là đi tuyên thất ...”

Ta không hỏi thêm nhiều, xoay người ra khỏi thiên lao, thổi chiếc còi màu bạc, rất nhanh đã có ám vệ ẩn núp ở một nơi bí mật gần đó xuất hiện.

“Truy tìm tung tích Phượng quân, bằng tốc độ nhanh nhất!”

Bùi Tranh hấn ... tại sao lại giả truyền thánh chỉ?

Lời tác giả:

Nàng đã không yêu, ta có nói gì thêm nữa nàng cũng không tin.

Nàng đã không tin, ta có làm gì thêm nữa nàng cũng chẳng để tâm.

Bạn đang đọc truyện *Quả Nhân Có Bệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 50

Bản thân Bùi Tranh cũng là một cao thủ che dấu vết tích, ám vệ trong cung chỉ có thể cho ta biết một kết quả: Hấn và Luru Lăng, đều không còn ở trong cung nữa.

Chẳng lẽ hấn lên thăm Luru Lăng?

Không, không thể.

Nếu như vậy, hấn cho dù giả truyền thánh chỉ cũng không cần phải đích thân lộ diện, hoàn toàn có thể phái người lên cướp ngục, không cần thất thổ như vậy ...

Vậy vì sao hấn lại đưa Luru Lăng ra khỏi cung?

Chẳng lẽ đã hỏi ra hành tung của Nam Hoài Vương rồi!

“Tiếp tục truy tìm, nếu phát hiện ra tung tích của bọn họ, đừng đánh rần động cỏ, âm thầm mai phục, rồi lập tức về thông báo!” Ta hạ lệnh cho ám vệ.

Tận đến canh ba, ám vệ mới báo tin về, nói ở gần cổng thành phát hiện ra hành tung của Bùi Tranh, ta sai Tiểu Lộ Từ canh giữ trong cung, một mình tới cổng thành.

“Ngoài Bùi Tranh và Luru Lăng, còn có người khác không?”

“Bẩm bệ hạ, không có.”

“Bùi Tranh có phát hiện ra các người theo dõi hấn hay không?”

“Bẩm bệ hạ, không ạ.”

Không ư?

Ta kinh ngạc nhíu mi, Tứ cha là người xuất sắc trong các ám vệ của các thời đại, ngay cả hành tung của Tứ cha hấn cũng phát hiện ra được, làm sao có thể không phát hiện ra có người theo dõi hấn?

Chưa kịp nghĩ cẩn thận đã đến cổng thành, ám vệ hội ý rồi nói: “Bệ hạ, hai người đã ra khỏi thành.”

“Đẫn đường!”

Giữa ám vệ đều có phương pháp bí ẩn để truyền lại tin tức cho nhau, một tên ám vệ hỗ trợ ta, một tên khác dò theo dấu vết lưu lại mà dẫn đường.

Trong đầu ta hiện lên rất nhiều ý nghĩ, đột nhiên hô hấp ngừng lại, hỏi: “Lúc các người theo dõi ban nãy, chắc chắn là Bùi Tranh không phát hiện ra sao?”

Ám vệ khẳng định: “Chắc chắn.”

“Vì sao...” Ta hỏi, “Dựa vào công lực của Bùi Tranh, khó có khả năng không phát hiện ra.”

Hai tên ám vệ liếc nhau, nói: “Bẩm bề hạ, nội lực của Phurong quân giữ mà không phát, thính lực thị lực đương nhiên giảm xuống.”

“Không hiểu, tại sao nội lực giữ lại mà không phát?”

“Có thể là để áp chế độc tố lưu chuyển trong mạch máu.”

Tất cả hoài nghi và lo lắng trước tới giờ tại giây phút này cuối cùng cũng bị chứng thực.

Hắn không bị thương, chỉ là trúng độc, nhưng cũng lừa ta giống Tô Quân.

“Hắn nói gì với Luru Lăng, có phải là ép cô ta giao thuốc giải ra không?”

“Bẩm bề hạ, phải.”

Nhiều câu hỏi hơn nữa cũng không cần hỏi bọn họ, vì Bùi Tranh và Luru Lăng đã gần trong tầm mắt.

Luru Lăng nhìn về phía ta, đáy mắt hiện nét kinh ngạc, nhưng lập tức nở nụ cười thoải mái: “Đến cũng thật nhanh.” Lại quay đầu nhìn Bùi Tranh, hỏi: “Ngài cân nhắc đến đâu rồi? Bảo vệ chính mình, hay bảo vệ cô ta?”

Ta bước từng bước tới gần, chầm chầm nhìn Luru Lăng, trầm giọng hỏi: “Cô hẳn là biết mục đích ta đến đây, giao thuốc giải ra đây!”

Luru Lăng không nhìn ta, vẫn cười nhìn Bùi Tranh, tiếp tục nói: “Ngài tài trí mưu lược kiệt xuất, chẳng lẽ cam lòng cúi mình trước cô ta, mai một trong hậu cung, chỉ chờ cô ta ngày đêm triệu tới? Nay cô ta thích ngài đương nhiên đối tốt với ngài, nhưng nữ nhân dễ thay đổi, cô ta chẳng phải từng thích Tô Quân đó thôi, ngày nay lại đã ra sao? Hôm khác nếu cô ta thích một nam tử khác rồi, ngài vừa mất quyền lực, nhân mạch cũng bị cắt đứt, nếu ngay cả tình cảm để dựa vào đó mà sống tiếp cũng mất nốt, thì sẽ tới kết cục ra sao? Ngày đó phụ vương ta chọn ngài là bởi nhìn trúng sự quyết đoán đến quyết tuyệt của ngài, so với bị hoàng đế tước mất quyền lực, không bằng tước đi quyền lực của hoàng đế, tự mình chấp chính.”

“Luru Lăng káo xược!” Ta xiết chặt nắm tay, lớn tiếng quát: “Những lời này cô có thể nói sao!”

Tim ta đập loạn nhịp, cũng không thể không thừa nhận, mỗi câu cô ta nói, đều có lý.

Khóe mắt ta liếc về phía Bùi Tranh, hắn hơi hơi rùng rợn, không nói gì, cũng không thể nhìn ra suy nghĩ trong lòng.

Luru Lăng cười nói: “Ngài không thích ta cũng không quan trọng, ta cũng không yêu cầu ngài giết cô ta, dù sau hành thích vua đoạt vị là chuyện lớn, lợi dụng thiên tử hiệu lệnh chư hầu lại dễ làm hơn. Giang sơn mỹ nhân ôm trọn, ngài còn do dự điều gì nữa? Đây vốn chính là trao đổi lợi ích, kỳ thật bây giờ, ngài cũng không có quyền lựa chọn nữa, ta tin ngài là người thông minh, càng là người thông minh không bao giờ làm chuyện ngu ngốc.”

Ta căng thẳng bước lên từng bước, giữ chặt tay áo Bùi Tranh, nhẹ giọng nói: “Chẳng đến lấy thuốc giải phải không?”

Ánh mắt hắn khẽ động, nhìn sang ta, trong đôi mắt sâu thẳm đen kịt lưu chuyển những tia sáng âm trầm. Bỗng nhiên, tay hắn quay ngược lại bắt lấy cổ tay ta, kéo ta giữ chặt trong lòng, ám vệ thấy thế vội tiến lên định cứu, lại bị hắn ra tay trước điểm huyệt.

“Cô nói đúng,” Bùi Tranh khoan thai nói, “Từ khi ta quang minh chính đại đưa cô ra khỏi thiên lao, lập trường cũng đã rõ ràng.”

Luru Lăng quần quăn lộn tóc, cúi đầu nở nụ cười. “Ta biết ngài không nỡ giết cô ta, huống chi mấy vị phụ thân của cô ta cũng không phải người dễ chọc, chỉ cần hạ tình cô cho cô ta, từ nay về sau, cô ta sẽ hoàn toàn nghe lệnh ngài, không có lòng dạ nào khác.”

Tim ta nhất thời chìm tới vực sâu nhất.

Tình cô, lại là tình cô ...

Bùi Tranh nói: “Được. Cô đưa ta thuốc giải trước đã.”

Luru Lăng cười nói: “Ta làm sao có thể mang theo thuốc giải bên mình? Độc tính của thất trùng thất thảo cao mà ngài trúng không sâu, sẽ không chết ngay được, chẳng qua là mỗi ba ngày lại phát tác một lần. Bùi Tranh ngài rất xảo hoạt, không dựa vào cách này ta cũng không dám tin, ngay cả nữ nhân ngài thích như vậy cũng có thể bán đứng, huống chi là ta? Chỉ sợ lúc ta giao thuốc giải cho ngài cũng là lúc mất mạng.” Cô ta dừng lại một chút, nói, “Yên tâm, chỉ cần ta còn sống được một ngày, ngài có thể lấy thuốc giải theo từng tháng một.”

Bùi Tranh im lặng một lát, sau đó từ từ mở miệng, “Nam Hoài Vương, thực ra đã sớm qua đời rồi phải không?”

Nét tươi cười trên mặt Lưu Lăng cứng đờ.

“Ngày ấy trên thuyền, lúc ta nhắc tới Nam Hoài Vương, nét mặt của cô cho ta biết, Nam Hoài Vương đã xảy ra chuyện gì, ta chỉ là không nghĩ tới, ông ta thế nhưng đã qua đời, hơn nữa còn giấu được tất cả mọi người. Tận đến đêm qua cô sa lưới, ta cuối cùng mới có thể khẳng định. Cô hạ thất trùng thất thảo cao trong hương ở Thái Miếu, thuốc dẫn cũng tẩm trên thân mũi tên bắn vào xe ngựa kia, mục đích chính là muốn khiến ta trúng độc, trước lúc bãi đường, cố ý để người truyền lời với ta, muốn ta phối hợp với kế hoạch của cô.”

Lưu Lăng lặng lẽ nhìn Bùi Tranh, im lặng không nói.

“Ta hạ truy hồn hương trên thân người truyền tin, nhưng trên người tên Nam Hoài Vương kia lại không bị dính, điều đó chứng minh, hắc căn bản không phải do chính Nam Hoài Vương phải tội, hoặc nói kẻ đó căn bản không phải Nam Hoài Vương, kẻ chủ mưu sau lưng chính là cô.”

Lưu Lăng nở nụ cười, giọng như tiếng chuông bạc. “Ngài cho là bắt được Nam Hoài Vương rồi, có thể bắt ông làm con tin, khiến ta giao ra thuốc giải, nhưng mà kẻ đó lại chẳng phải ai cả. Mặc dù Tô Quân bắt được ta, “Nam Hoài Vương” thực sự cũng sẽ không lấy thuốc giải ra để trao đổi. Ngài nói không sai, phụ vương đã qua đời, ba quận nam bộ, chỉ có một thiếu nữ vừa mới cập kê là ta, kẻ nào cũng nhìn chòng chọc vào sản nghiệp Nam bộ, ta cần một nam nhân có thể lực lớn có thể lợi dụng lẫn nhau, Tô Quân cự tuyệt làm thông gia, ta không gả đi được, phụ vương cũng không thể chết.”

“Cho nên cô tới tìm ta.” Bùi Tranh cười lạnh một tiếng, “Tâm kế của quận chúa, cũng khiến người ta bội phục.”

“Đáng tiếc cuối cùng vẫn là đời ăn gan trời.” Lưu Lăng hít sâu một hơi, “Ngài đoán đúng rồi, thế thì làm sao. Tính ta ra sao, ngài cũng biết. Cùng lắm thì mất cả chì lẫn chài, giết ta, ngài cũng không có được thuốc giải.”

“Ta giết cô làm gì.” Bùi Tranh nhếch khóe môi, “Đại Lý Tự có hình cụ khiến cô phải nói.”

Lưu Lăng cười xảo quyệt, đắc ý đảo dạt nói: “Nhưng chính ta cũng trúng độc, mỗi tháng không uống thuốc giải cũng sẽ chết, chỉ có mình ta biết thuốc giải là gì, nếu ngài không thả ta ra, đến khi đó ta chết cũng kéo ngài chôn cùng.”

Bùi Tranh đỡ người, tay giữ trên lưng ta cứng lại.

Ta oán hận trừng mắt Lưu Lăng, trong lòng chỉ có hai chữ: Biến thái!

“Bùi Tranh, chúng ta vẫn nên là người cùng hội cùng thuyền thì hơn. Thực ra ta còn rất thích ngài.” Lưu Lăng tiến lên hai bước, ánh mắt lại dừng trên mặt ta, nghi hoặc nghiêng nghiêng đầu, “Cô rốt cuộc thì có gì tốt, cũng không đẹp bằng ta, vì sao bọn họ đều thích cô?”

Ít nhất ta không phải biến thái.

Bùi Tranh tính toán kỹ càng, nhưng cũng đoán không ra kẻ biến thái nghĩ gì trong đầu.

“Đi thêm hai dặm nữa là gặp người của ta, tới đó ngài muốn độc gì, cớ gì đều có, Bùi Tranh, ta cho ngài thời gian trong 7 bước chân để suy xét, nếu không thể tự quyết định, thì để ta quyết.” Lưu Lăng nói xong, đi vòng quanh ta và Bùi Tranh đếm từng bước.

“Một, hai, ba ...” Lưu Lăng đắc chí bước từng bước, Bùi Tranh bẻ ngang người ta, nói, “Đi thôi.”

“Rất tốt, rất tốt.” Lưu Lăng cười gật đầu, đi tới trước mặt ám vệ, rút vũ khí của họ ra, dễ dàng giết chết hai người họ. “Để cho bọn chúng biết sẽ không tốt lắm.” Cô ta mỉm cười nói.

Ta nhắm mắt lại, không muốn nhìn thêm.

Bùi Tranh bế ta đi không biết đã qua bao lâu, rốt cuộc dừng lại, nghe có người khẽ thấp giọng nói: “Thuộc hạ tham kiến quận chúa.”

Cửa kéo kẹt một tiếng đóng lại, ta từ từ mở mắt, nhìn thấy ánh nền nhợt nhạt.

“Đưa ta tình cớ.” Lưu Lăng nói.

Một nam nhân mặt đầy nếp nhăn đưa tới một cái bát, Lưu Lăng nhìn lướt qua trong bát, nhíu mày nói: “Xấu quá”. Bỗng nhiên ánh mắt sáng lên, cười nói: “Không bằng ta đưa mẫu cô vào người mình, khiến cô ta yêu ta, toàn tâm toàn ý với ta?” Cứ như đây là một chủ ý cực kỳ thú vị, cô ta ha ha cười lớn, lau lau nước mắt ở khóe mắt, nhìn Bùi Tranh nói: “Ngài không cần bày ra vẻ mặt căm ghét như vậy, ta cũng sẽ không làm như vậy, nhiều nhất cũng chỉ là cho ngài trừng tình cớ, để ngài thích ta, hình như thế lại càng thú vị.”

“Nói đủ chưa?” Bùi Tranh sa sầm giọng quát.

“Được rồi, được rồi, đừng mất kiên nhẫn như vậy.” Lưu Lăng quay đầu nói với nam nhân kia, “Đưa tình cớ cho hắn.”

Ta nhắm mắt lại, cổ hơi động đậy, tay Bùi Tranh che mắt ta lại, ta chỉ cảm thấy đầu ngón tay đau nhói, cả người từng trận ớn lạnh, sau đó mê man ngủ mất.

Ta nằm bò trên giường một ngày một đêm, lúc tỉnh dậy đã là giữa trưa, đầu óc mê man, ta đá chân ra, chẳng còn sức lực kêu một tiếng: “Tiểu Lộ Từ, Tiểu Lộ Từ ...”

Bên ngoài vọng tới tiếng bước chân dồn dập. “Bệ hạ, Tiểu Lộ Từ đây!”

“Phượng quân đâu.”

“Ta ở đây.” Gian ngoài vọng lại tiếng nói trầm thấp, Bùi Tranh vén màn bước vào, ta duỗi tay ra, hân cúi người ôm lấy ta, nhẹ nhàng vỗ về lưng ta, "Sao vậy?"

“Gặp ác mộng” Ta dựa vào hõm vai hắn, dụi dụi đầy túi thân nói.

“Chỉ là ác mộng mà thôi.” Hắn nở nụ cười đáp một tiếng.

“Chàng ngủ cùng ta.” Ta kéo hắn lại, chần lón cùng đắp.

Hắn bắt đắc dĩ lắc đầu, không ngờ lại kéo áo khoác nằm xuống cạnh ta.

Tiểu Lộ Từ nói: “Bệ hạ, Dị đại nhân và Tô đại nhân cầu kiến.”

“Nói quả nhân đã ngủ, không gặp.” Ta nhắm mắt lại nói, “Chuyện trên triều, bảo bọn họ tìm Phượng quân.”

Bùi Tranh ôm ta vào trong ngực, tay phải chậm rãi vuốt sau lưng ta, khiến người ta thoải mái lịm đi mất cuộn mình lại.

Ta ngẩng đầu, hôn lên khóe môi hắn, hắn không tránh, cũng không hòa theo, chỉ mặc cho ta hôn từng chút một.

“Đậu Đậu ...” Hắn cuối cùng cũng mở miệng, đầu lưỡi của ta chui vào trong miệng hắn, cùng hắn quấn quýt.

Hơi thở hắn chợt hỗn loạn, cả người căng thẳng.

Ta mở mắt nhìn hắn, rời khỏi môi hắn, túi thân nói: “Chàng không thích ta.”

Hắn nói: “Thích, rất thích.”

“Vậy ôm ta ...” Ta cúi đầu hôn lên hầu kết của hắn, đầu lưỡi lướt vòng trên xương quai xanh.

“Bây giờ không phải ta đang ôm nàng sao?” Khi nói chuyện, hầu kết hắn hơi động.

“Không phải ôm như thế này ...” Ta phả hơi nóng bên hắn một cách mờ ám, gập đầu gối đóng đưa giữ hai chân hắn, trêu chọc hắn. “Giúp ta đuổi ác mộng đi ...”

Hắn hít một hơi lạnh, mi tâm hơi nhíu lại, đẩy ta ra một chút, nói: “Đừng làm loạn.”

Tiểu Lộ Từ lại tới quấy rầy, ở bên ngoài màn nói: “Dị đại nhân và Tô đại nhân không chịu đi, nói có chuyện quan trọng phải gặp bệ hạ.”

Ta tức giận lớn tiếng quát: “Không gặp, không gặp, không gặp!”

Bùi Tranh thở dài: “Tính thật trẻ con ...”

Ta trừng mắt liếc hắn một cái, khề cắn môi nói: “Hay là cho bọn họ vào đi, nói ở bên ngoài màn.”

Tiểu Lộ Từ sợ run, lập tức lui xuống.

Ngoài màn thấp thoáng hai cái bóng mảnh khảnh, cao ngất.

Dị Đạo Lâm nói: “Không biết vì sao bệ hạ lại đột nhiên đình chỉ việc truy tìm tung tích Nam Hoài Vương.”

Tô Quân nói: “Bệ hạ nói án này có ẩn tình khác, có phải đã có chứng cứ khác rồi hay không?”

“Án này đã giao cho Phượng quân toàn quyền quyết định, về sau có chuyện gì thì hỏi ngài ấy, không nên hỏi quả nhân.” Ta vừa nói vừa đẩy Bùi Tranh, “Này, chàng lên tiếng đi.”

Bùi Tranh bắt đắc dĩ nói: “Án này có tiến triển mới, các khanh không cần hỏi nhiều, nghe lệnh làm việc là được.”

Dị Đạo Lâm lạnh giọng nói: “Bệ hạ có phải bị người nào uy hiếp hay không?”

Ta uể oải ngáp một cái, nói: “Các khanh lui ra đi, quả nhân long thể bất an, muốn đi ngủ rồi.”

Hai cái bóng ngoài cửa cứng đờ, ta ôm Bùi Tranh, nhìn chăm chăm người phía bên trái, nhìn tận đến khi chàng xoay người rồi đi, mới nhắm mắt lại.

“Mệt rồi thì ngủ thêm một chút đi.” Bùi Tranh nhẹ giọng nói.

Ta âm ừ một tiếng, thả lỏng cơ thể.

Chỉ mong một giấc ngủ dài không tỉnh dậy nữa.

Xưa nay vốn không hề biết tương tư ra sao, vừa mới hiểu tương tư là thế nào, đã bị nỗi tương tư giày vò khôn xiết ...

Bạn đang đọc truyện *Quả Nhân Có Bệnh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 51

Hôm ấy sau giờ Ngọ, ánh nắng mặt trời ảm áp rải khắp mọi nơi, ta nằm nghiêng trên ghế dài trong vườn, nghe thấy Tiểu Lộ Từ tới gần thấp giọng nói: “Bệ hạ, Tô đại nhân cầu kiến.”

Ta còn chưa kịp mở miệng, tiếng bước chân người ấy đã tới gần.

Ta mở to mắt nhìn chàng, chậm chậm nói: “Tô đại nhân gần đây gầy đi nhiều quá, quả thực là lo lắng cho nước cho dân, nếu lại vì vụ án Nam Hoài Vương mà tới, vậy vẫn là mời về đi.”

Nửa tháng nay, chàng và Dị Đạo Lâm kiên trì nêu ý kiến, đều bị ta bác bỏ, ai tới cũng bị ngăn ở ngoài cửa cung không gặp, cứ như thế tính lại, không ngờ ta không lên triều đã được 13 ngày rồi.

Tiểu Lộ Từ thấy sắc mặt ta chả có gì là vui vẻ, liền khom người lui xuống.

Tô Quân thi lễ với ta xong, nói thẳng vào vấn đề: “Hôm nay vi thần đến là để cầu xin bệ hạ chấp thuận cho vi thần từ quan rồi triều.”

Sắc mặt chàng tái nhợt, lúc nâng tay lộ ra cổ tay, khớp xương chìa rõ.

Chống đỡ không nổi nữa sao ...

Ta nói: “Chờ thêm chút nữa.”

Mi tâm chàng hơi nhú một chút, sau đó cúi đầu càng thấp, kiên quyết nói: “Xin bệ hạ chấp thuận cho vi thần từ quan.”

“Đợi thêm một ngày nữa thôi.” Ta nhấn mạnh ngữ khí, “Thêm một ngày là đủ rồi.”

Chàng bỗng ngẩng đầu, ngạc nhiên nhìn ta.

Ta nhìn con người hiền hậu của chàng, ngoắc ngoắc ngón tay, để chàng tiến lên, ánh mắt chàng khẽ động, tiến lên hai bước, cúi mình, ta quay đầu ghé vào tai chàng nhẹ giọng nói: “Ta có thể lấy được thuốc giải.”

Lông mi chàng khẽ động, nhưng cũng không kinh ngạc hay chột dạ.

Quả nhiên chàng đã biết, đêm đó ta cũng ở ngoài cửa, lúc quản gia kêu lên hai chữ “các vị”, ta rõ ràng nghe được tiếng mở cửa, chẳng qua chàng cũng không đuổi theo, có lẽ cứ cho rằng làm bộ như không biết, là có thể thật sự thành chuyện gì cũng chưa từng xảy ra.

Ta nằm lại lên ghế uể oải nói: “Quả nhân mệt rồi, khanh về đi, chuyện từ quan, sau hãy nói.”

Chàng lại lui về vị trí lúc đầu, cúi đầu nói: “Vi thần hiểu.”

“Cũng bảo Dị Đạo Lâm đừng có ngày nào cũng tới làm phiền quả nhân, hần là quan nhất phẩm, chẳng lẽ chuyện gì cũng phải để quả nhân sai bảo hần mới biết phải làm như thế nào sao?”

“Vi thần hiểu rồi.” Chàng nói vậy.

Ta hy vọng chàng thật sự hiểu rồi.

Có lúc ta cũng nghi ngờ, bản thân có phải đã thật sự trúng tình cổ hay không, nếu không làm sao có thể một mặt vừa diễn trò cùng Bùi Tranh, mặt khác toan tính trộm thuốc giải. Mà nếu không trúng tình cổ, vì sao hần đối xử với ta như vậy, ta cũng không oán hần, hận hần như trong tưởng tượng.

Cùng là trúng độc, lựa chọn của hần và Tô Quân hoàn toàn khác nhau. Ta có thể hiểu, lại khó có thể chấp nhận, cảm giác này giống như sau khi bị người ta chém một đao lại trúng thêm một chưởng.

Ta nhìn bóng lưng Tô Quân đi xa dần, ngực vừa tê dại vừa đau đớn như ong đốt.

Bùi Tranh ... người chẳng qua là cây rặng ta thích người thôi ...

Khi đèn trong cung vừa mới được thắp sáng, ám vệ xuất hiện, mang tới cho ta ba chiếc lọ.

Tâm tư Lư Lãng ti mỉ, sợ bị người cướp thuốc giải nghiên cứu ra thành phần, cố ý sai người đưa tới ba lọ làm xáo trộn hiểu biết, nhất định phải thấy Bùi Tranh uống vào rồi mới rời đi. Mà Bùi Tranh phải bịt kín mắt rồi mới được uống thuốc, ngay cả hần cũng không biết thuốc giải là lọ nào. Thuốc giải thất trùng thất thảo này là dĩ độc trị độc, cho dù nghiên cứu ra thành phần trong từng bình thuốc, cũng không thể uống thử từng lọ từng lọ một.

Quan sát được một lần, ta mới sai ám vệ trộm xà dôi cột, âm thầm xuống tay từ kẻ đưa thuốc giải, lấy ở mỗi bình thuốc giải ra một phần, lần đầu là sau khi Bùi Tranh uống xong thuốc giải, chỉ trộm ra hai loại thuốc nước, lần thứ hai chính là tối nay, trộm được ba loại, loại dư ra so với lần trước chính là thuốc giải. Ngũ cha là người có khứu giác hiếm có trên đời, chỉ cần có một chút được thủy, ông liền có thể dựa vào khứu giác mà nhận ra thành phần phối chế giống ý như đúc trong thuốc giải.

Lư Lãng rốt cuộc thì cẩn thận mấy cũng có sơ suất.

Ta nhận ba cái lọ sứ, đứng dậy đi tới nhà thuốc của Ngũ cha.

Ngũ cha mở ba cái lọ ngửi ngửi một chút, nhượng mày, nói: “Không giống lần trước!”

“Cái gì?” Ta kinh hoảng nhìn lọ trong tay ông, “Làm sao lại có thể không giống!”

Ngũ cha bỏ ba cái lọ xuống, nói: “Hai loại được thủy lần trước ta đã phân biệt ra rồi, lần này ... ba lọ đều chỉ là nước trong mà thôi.”

Ta xiết chặt nắm tay, cắn răng nói: “Chẳng lẽ là Lư Lãng cố ý? Hay là cô ta đã phát hiện ra, cố ý thử?”

Ngũ cha trầm ngâm nói: “Có lẽ cũng còn khả năng khác ... Thuốc giải, sớm đã bị Bùi Tranh ra tay trước trộm đi rồi. Bởi vì chính nó cùng muốn phối chế ra thuốc giải thực sự, dựa vào trình độ y độc của nó, chưa chắc đã không làm được.”

Ta cắn răng, nói: “Để con đi tìm hần lấy lại!”

Ta xoay người rời khỏi nhà thuốc, vội vã chạy về tẩm cung, nhưng không nhìn thấy Bùi Tranh, xoay người túm lấy một cung nhân hỏi: “Phượng quân đâu?”

Cung nhân sợ tới mức sắc mặt trắng bệch, lắp bắp nói: “Phượng quân nói, nói tới tới ngự hoa viên ...”

Nhìn cái dạng này là có ý tránh đi rồi, hần sẽ ở đâu nhỉ?

Nếu muốn phối chế thuốc giải, ít nhất cần có được liệu – Thái y viện!

Ta quả nhiên không đoán sai.

Đèn trong Thái y viện vẫn sáng, trên cửa sổ in bóng một dáng người mảnh khảnh, ta đứng dừng trước cửa một chút, bên trong vọng ra giọng nói thuần hậu, khoan thai: “Đậu Đậu phải không, vào đi.”

Ngón tay ta hơi nhúc nhích, giờ tay đẩy cửa.

Ánh nến chiếu sáng rực cả căn phòng, trên bàn trước mặt hần bày đủ loại dược liệu, một chiếc bình sứ quen mắt đặt ở chỗ dễ chú ý nhất trên mặt bàn. Ta chăm chăm nhìn cái lọ kia, im lặng không nói.

Hần đang nghiền bột thuốc, nhẹ giọng nói: “Đóng cửa lại.”

Ta nói: “Khanh cũng biết ta đến vì thứ gì.”

Hần cười cười, không trả lời.

Ta nói: “Đưa ta thuốc giải.”

“Không giả bộ nữa sao?” Hần nhìn ta bắt đắc dĩ, ý cười sâu xa, “Thật ra nếu nàng muốn thuốc giải, nói sớm với ta một chút có sao đâu.”

Ta im lặng, chăm chăm theo dõi hắn, sau một hồi lâu mới nói: “Khanh biết người ta muốn cứu là Tô Quân, cũng sẽ đưa thuốc giải ra sao?”

“Tại sao lại không?” Hắn cứ như là nghe được một câu chuyện cười kỳ quặc, nhếch khóe môi nói, “Nếu hắn vì thế mà chết, cả đời này nàng sẽ nhớ về hắn, ta sao có thể để tìm nàng mang nợ hắn được.” Hắn cúi đầu, đổ bột thuốc vào trong bát, dường như nói câu gì đó, ta còn chưa kịp nghe rõ, hắn đã ngừng đầu, thản nhiên nói, “Nàng ngồi xuống một lúc đi, chắc đến khi rạng sáng là thuốc cũng chế xong rồi.”

Hắn nói xong liền cúi đầu nghiêm túc làm việc, thỉnh thoảng cầm lấy lọ sứ ngửi ngửi thuốc nước trong đó, nhắm mắt nghỉ ngơi, sau đó tiếp tục tăng giảm liều lượng.

Ta ngồi một bên nhìn hắn, im lặng không nói.

Thật ra hắn đã sớm biết ta diễn trò.

Ta đột nhiên rất muốn hỏi hắn, khi hắn còn trúng tình cổ, có phải cũng giống ta hay không, hừ hừ thật thật, chân chân giả giả, không thể phân biệt nổi đâu mới thực sự là ý nghĩ của mình. Rõ ràng là chuyện gì cũng nhớ rất rõ, lại không thể dậy nổi sức lực mà oán hận đối phương, cứ như bản thân đã thích người này lâu lắm rồi, giống như tình cảm này vừa sinh ra đã có, là lẽ đương nhiên, nhỏ cũng không đi.

“Bùi Tranh.” Ta bỗng nhiên mở miệng, nhưng sau khi hai chữ đó vượt khỏi miệng, ta cũng không biết mình rốt cuộc muốn nói gì, muốn hỏi điều gì.

Hắn ngừng đầu nhìn ta, ánh nhìn trong đôi mắt sâu thẳm đen lấy khẽ lay động.

“Khanh...” Bị hắn nhìn như vậy, tim ta bỗng đập loạn nhịp, thuận miệng hỏi, “Khanh muốn quay về làm Thừa tướng ư?”

Hắn cười khẽ một tiếng, lại cúi đầu, nói: “Không muốn.”

“Khanh không muốn nắm quyền lực sao?” Lời Lưu Lăng, câu câu đều chói tai, chữ chữ đều như dùi vào tim.

“Ta vốn cũng không coi là người tốt, làm quan cũng không phải một vị quan tốt, giết người chỉ là vì đề phòng bị người giết mà ra tay trước, làm việc cũng chẳng qua là vì đã nhận hối lộ hoặc vì ăn lộc của vua, lúc ta còn nhỏ, cả thiên hạ cũng chẳng có người để tâm tới chuyện sống chết của ta, nay, ta cũng chẳng muốn để ý đến chuyện sống chết của thiên hạ làm gì. Hoài bão cao thượng như cứu giúp thiên hạ, ta quá khờ không có, tương lai cũng sẽ không có.”

“Nhưng kỳ thật...” Tuy rằng không sẵn lòng thừa nhận, ta vẫn phải nói: “Khanh quả thật có tài làm bá chủ thiên hạ, giết tham quan, làm việc thiện, dân chúng ngưỡng khanh là gian nịnh, là bởi không biết gì về khanh, so với đám quan lại tốt mà vô dụng, khanh càng làm được nhiều chuyện vì dân chúng.”

“Ta chỉ là một thương nhân, ai cho ta lợi lộc, ta sẽ làm việc vì kẻ đó. Ta được hưởng bổng lộc từ quốc khố, cũng chính là lấy từ dân chúng, thực tế mà nói, ta chẳng qua cũng chỉ là quản gia được bọn họ thuê, chỉ có điều quản lý cái nhà to hơn một chút. Về phần bọn họ đánh giá ra sao, liên quan gì đến ta.”

Ta cười nhạo một tiếng: “Cách nhìn của khanh cũng thật thoáng.”

“Nhìn không thoáng, làm sao mưu cầu danh lợi cho xứng với nàng được?”

Ta nghe thấy mặt biến sắc.

Hắn cười một tiếng, hỏi: “Nàng sống vui vẻ ư?”

Ta im lặng nhìn hắn.

Hắn mỉm cười nhìn ta: “Có đôi lúc, đáng buồn hơn cả chuyện sống không vui vẻ, đó là không biết bản thân mình sống có thoải mái hay không.”

Tim ta khẽ nảy, nắm chặt tay vịn, thấp giọng hỏi: “Khanh là đang thương hại, hay là châm chọc ta vậy?”

“Ta chỉ đang kể lại một chuyện thật, nếu như có chút cảm giác gì, có lẽ là... đau lòng. Nàng căn bản không thích hợp làm hoàng đế, hoặc nói, nữ nhân vốn không thích hợp làm hoàng đế.”

“Khanh nói lời này là đã phạm vào tội đại bất kính.”

“Vậy sao.” Hắn cười cười không để ý, “Ta đối với nàng, vốn cũng đã chẳng có gì gọi là tôn kính, nàng cũng biết, ta chưa từng xem nàng là hoàng đế mà tôn kính.”

“Ta chỉ coi nàng như một nữ nhân bình thường để mà yêu thôi.”

Đầu mũi ta hơi xót, mắt cay cay.

“Nhưng trong hoàn cảnh như thế này, chắc chắn tất cả đều không thể như bình thường.”

“Ví như nói khanh để A Tự làm cho khanh trúng tình cổ, hoặc là nói khanh vì ta mà trúng tình cổ.” Ta cố nén không để nước mắt trào ra, lạnh lùng cắt lời

hắn, “Khanh khiến ta không thể nhìn thấu.”

“Ta không phải Tô Quân, hắn biết nếu không làm việc gây tổn thương đến nàng thì không thể lấy được thuốc giải trong tay Lư Lãng, cho nên hắn tình nguyện bỏ đi, cũng không muốn bức cung Lư Lãng, chỉ sợ nàng phát hiện ra chuyện hắn bị trúng độc. Những việc như vậy, ta không làm được, cũng không muốn làm. Chẳng sợ sẽ làm nàng tổn thương, khiến bây giờ hoặc trong tương lai nàng hận ta, oán ta; ta cũng nhất định phải sống sót, chỉ có sống sót, mới có thể đạt được tất cả những thứ ta khao khát, mới có nhiều thời gian hơn để đòi lấy sự tha thứ và được ở bên nàng.”

Phải ... Hắn nói không sai, ta có thể hiểu ...

“Khanh luôn lý trí như vậy sao? Tính toán được mất, chọn cách có lợi nhất cho mình?”

Hắn bắt đầu cười, nói: “Nàng xử trí cảm tính như vậy, bên người vẫn cần có một người giúp nàng tính toán hết thảy.”

“Tính toán, hay là tính kế?”

“Đúng là nha đầu miệng lưỡi chanh chua, sắc sảo.” Hắn cười lắc đầu, cúi đầu điều chế thuốc giải, không mở miệng nữa.

“Khanh hỏi hận rồi sao?” Ta nhìn không được hỏi hắn, “Khanh hỏi hận lựa chọn lúc đầu rồi ư?”

Hắn nghĩ ngợi, cười nói: “Nàng là mục tiêu quan trọng nhất đời này của ta, cho tới bây giờ, cũng là duy nhất. Nếu lúc trước ta chọn một con đường khác, ngày nay có lẽ cũng không tồi, nhưng chưa chắc đã là tốt hơn. Cho nên tới tận bây giờ, ta không hối hận.”

“Khanh đã từng nghĩ, nếu ta không thích khanh thì sao? Khanh chờ đợi nhiều năm như vậy không phải đã thành công cóc rồi sao?”

“Ta chưa từng cân nhắc tới khả năng này, tất cả suy nghĩ của ta, chỉ là chờ nàng lớn lên, đợi tới thời điểm thích hợp để nàng tiếp nhận tình cảm của ta, đây chỉ là vấn đề thời gian, không phải vấn đề thành hay bại.”

Tại sao hắn luôn có thể tự tin như vậy, dường như hết thảy đều nằm trong lòng bàn tay hắn, chẳng sợ mạng sống còn đang nằm trong tay kẻ khác, vẫn sống vui vẻ, phóng khoáng như cũ.

Tự tin như vậy, ta không có, Tô Quân cũng không có, có lẽ chính bởi khiếm khuyết như vậy, khiến cho tình cảm của hai ta không thể chịu nổi một chút sóng gió, nếu có may mắn tránh được lần đầu, vẫn còn những lần tiếp theo.

Cùng ngồi trên một con thuyền, ít nhất phải có một người có thể cầm lái, chèo lái con thuyền tiến lên phía trước, mới không thể bị lạc.

Lựa chọn Bùi Tranh, ta không biết đây là lựa chọn bởi lý trí hay tình cảm của bản thân nữa.

Khi trời tảng sáng, Bùi Tranh đưa bình thuốc cho ta, có lẽ là đêm khuya sương nặng, tay hắn và cái bình đều lạnh như băng.

“Cầm lấy đi.”

Ta nắm chặt bình thuốc, ngẩng đầu hỏi hắn: “Sao lại chỉ có một bình?”

Đáy mắt hắn hiện lên ý cười âm áp: “Thời gian gấp rút, chỉ có thể làm một phần. Ta có bình thuốc Lư Lãng đưa tới để chống đỡ, không sao.”

Ta bây giờ mới hơi yên tâm, đi về phía cửa.

“Đậu Đậu ...”

Bùi Tranh đột nhiên mở miệng gọi ta, ta dừng bước, quay đầu nhìn hắn.

Ánh mắt hắn sâu thẳm nhìn ta, một lúc sau, mới mỉm cười hỏi: “Ta đối với nàng như vậy, lòng nàng đã từng có hận?”

Ta cắn cắn môi dưới, nói: “Khanh biết ta trúng tình cò mà, bất kể khanh làm gì, ta đều không thể hận khanh.”

Môi hắn nhếch lên chút ý cười tinh tế, nói: “Vậy ư ... Ta hiểu rồi.”

Bạn đang đọc truyện *Quả Nhân Có Bệnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 52

Lần này, ta không gọi Tiểu Lộ Từ, mà tự một mình tới Tô phủ, gõ cửa sau Tô gia.

Đèn thư phòng Tô Quân dường như luôn là ngọn đèn tắt sau cùng ở đế đô, thật giống như ngọn nến kia đang đốt cháy từng chút từng chút sinh mệnh, khi trời vừa sáng liền biến thành những giọt nến.

Chàng hình như đã sớm đoán ra là ta sẽ đến, ngồi dưới đèn chờ đã lâu, ánh nến ảm áp khiến sắc mặt chàng nhìn qua cũng không tái nhợt như vậy.

Khi ta vào nhà, chàng đang khêu hoa đèn, "ba" một tiếng, ánh nến trong nháy mắt sáng thêm một chút.

Chàng đứng dậy từ sau bàn, lướt qua bàn tới đứng trước mặt ta, hành lễ.

"Thực ra bệ hạ không cần đích thân tới." Chàng nói.

Bình sứ bị ta nắm chặt trong lòng bàn tay, sớm đã ảm lên. Ta chia tay ra, đặt bình thuốc vào trong lòng bàn tay chàng.

"Nhưng khanh lại biết, ta nhất định sẽ đích thân tới." Ta nhìn con người hiền hậu của chàng, nhẹ giọng nói.

Chàng nhận lấy bình thuốc, thân nhiên mỉm cười: "Bệ hạ là tới để tiễn vi thần thôi."

Ngực ta chấn động, quay mặt sang chỗ khác cố giấu sự hỗn loạn của bản thân, thấp giọng nói hai chữ: "Xin lỗi."

Chàng xoay người, đến bên cạnh bàn trà, khẽ chạm tay lên ấm trà, nói: "Trà lạnh rồi, người chờ một lát, thần pha cho người một ấm trà nóng."

Chàng nói xong liền ra khỏi cửa, ta ngồi trên ghế chờ chàng, đưa mắt nhìn bốn phía, ánh mắt cuối cùng dừng lại trên bức bình phong.

Đó là một bức tuế hàn tam hữu đồ, là bút tích của một danh họa triều trước, năm Tô Quân đến tuổi nhược quán được Quốc sư tặng cho, vốn là món quà chàng cực kỳ quý trọng, trên mặt lại lấm chấm nhiều nét mực, giữa các nét mực lại khúc khuỷu nối lại với nhau, điểm thêm mấy cánh hoa hồng nhạt, giữa mùa đông khắc nghiệt, đột nhiên lại xuất hiện một cảnh hoa đào, thêm ba phần xuân sắc.

Tuế hàn tam hữu: Tuế hàn là cái lạnh của năm, ý nói mùa đông. Tuế hàn tam hữu là ba người bạn chịu lạnh của mùa đông: đó là ba cây: tùng, trúc, mai. Tuế hàn tam hữu đồ là tranh vẽ tùng, trúc, mai.

Nét mực kia vốn là do ta không cẩn thận vẩy lên.

Khi đó chàng đang dạy ta luyện chữ, ta cầm chiếc bút lông dính đầy mực nước, hăng hái múa bút, lại vô ý vẩy mực nước tung tóe ra ngoài, bắn lên cả bình phong. Chân tay ta luống cuống, che trước bình phong không dám để Tô Quân phát hiện ra, chắc là vẽ lúng túng quá rõ ràng, che giấu lại vụng về, khiến chàng liếc mắt một cái là nhìn thấy sơ hở, chàng kéo ta ra, nhìn nét mực trên bình phong nhử mảy, ta nuốt nuốt nước miếng ngẩng đầu nhìn cạnh mặt chàng, lí nhí nói: "Ta đền cho huynh một bức là được rồi..."

Mặc dù nói như vậy, trong lòng ta cũng hiểu, có một số đồ vật không thể dễ dàng bị thay thế.

Chàng thế nhưng cũng không tức giận nhiều, đưa tay xoa xoa phát tâm ta, cúi đầu mỉm cười nói: "Muốn đền tội hả?"

Ta gật gật đầu.

Chàng nói: "Vậy giúp ta một chút."

Cái gọi là giúp, cũng chẳng qua là ta cầm nghiên mực, nhìn chàng cầm bút bỏ cứu, ngồi bút nở hoa, nói nhưng điểm mực phân tán lại, điểm xuyết thành một cảnh hoa xuân, hoa đào hé mở, dù có sương lạnh, nhưng cũng đã gần xuân ấm.

Khi đó ta nói gì, bản thân cũng đã không nhớ rõ, nhưng Tô Quân nói một câu, lại khiến ta nhớ tới tận giờ.

Chàng nói: "Nếu không phải tin tưởng mùa xuân ảm áp cuối cùng sẽ đến, làm sao qua nổi mùa đông lạnh lẽo."

Khi chàng nói lời này, đôi mắt đen láy mang theo ý cười hiền hậu. Lúc ấy tuổi còn nhỏ, mù mà mù mờ, lời chàng nói, hầu như ta nghe không hiểu, thứ hiểu rồi, cũng chẳng qua là tự cho là mình đã hiểu.

Chúng ta vốn là hai người khác nhau, ta biết chàng làm gì, nhưng lại không thể hiểu nổi tại sao chàng lại làm như vậy.

Lúc Tô Quân quay lại, ta vẫn đứng trước bình phong, chạm nhẹ lên đóa hoa đào kia.

Chàng rót một chén trà nóng, nói: "Đây là quà tổ phụ tặng thần nhân tuổi nhược quán."

Ta thu tay về, đến ngồi đối diện với chàng nói: "Ta biết."

Chàng đưa cho ta một ly trà.

"Vi thần không thể uống rượu, nên lấy trà thay rượu."

“Không sao.” Hơi nóng truyền qua chén trà khiến năm ngón tay của ta cũng được ấm áp.

Trong không khí thoang thoảng hương trà, chàng nhấp một ngụm, thở dài nói: “Vi thần làm thư đồng cho thiên tử 10 năm rồi.”

Từ khi ta gặp chàng năm 8 tuổi tới bây giờ, đúng đã tròn 10 năm.

“Bệ hạ từ bi đức độ, cần chính yêu dân, đây là cái phúc của vạn dân.”

“Quả nhân yếu đuối vô năng, lòng dạ hẹp hòi, không độ lượng khoan dung cho kẻ khác, đối xử với người hà khắc, nhìn người không rõ, cố chấp ...”

“Bệ hạ!” Tô Quân lớn giọng cắt lời ta, tay ta khẽ run, vài giọt trà rớt ra trên mu bàn tay. Chàng lại nhẹ giọng nói, “Trong lòng bệ hạ khổ sở.”

Ta cúi đầu nhìn hơi nóng nghi ngút trong chén trà, khóe mắt cay cay, im lặng không nói.

“Không ai hoàn hảo, bệ hạ có ưu điểm của mình, không nên mặc cảm.”

“Khanh không cần phải an ủi ta ...” Ta đặt chén trà xuống, rũ mi nói, “Ta chẳng qua là chỉ là một vị vua tầm thường vô vi, ngay cả một ả Lưu Lăng cũng có thể đem chúng ta đùa giỡn trong lòng bàn tay.”

“Thời đại của bệ hạ, vừa mới chỉ bắt đầu. Lưu Lăng chẳng qua cậy vào nơi hiểm yếu mà chống lại, bệ hạ phải đành chịu để cô ta kiểm chế, đều là bởi người không thể nhẫn tâm. Không nhẫn tâm, mới có thể quan sát nỗi khổ sở của dân chúng. Sau khi giải quyết được thế lực chư hầu rồi, nền nhân chính của bệ hạ có thể trải khắp bốn biển rồi. Loạn thế bá đạo, thịnh thế vương đạo, một ngày nào đó, dân chúng sẽ hiểu được nỗi khổ tâm của bệ hạ.”

(nhân chính: nền chính trị nhân từ)

Ta cười chua xót nói: “Khanh quả thật là đang an ủi ta.”

Tô Quân mỉm cười nói: “Nếu không phải cũng có lòng tin như vậy, Dị Đạo Lâm làm sao có thể phục tùng bệ hạ? Hắn cũng tin tưởng, bệ hạ sẽ là một vị minh quân, được người đời sau kính ngưỡng.”

“Làm minh quân, quá vất vả ... Ta vốn không có lương tài nữ đức như vậy, không bằng các vị phụ thân, cũng không như các khanh ...”

“Cao tổ không biết chữ, xuất thân chợ búa, luận văn luận võ đều không bằng Tiêu Hà, Trương Lương, Hàn Tín, lại thành vị vua khai quốc, lòng dân hướng về, đáp lại mệnh trời, thành vương nghiệp ngày nay.” Tô Quân lại rót thêm trà cho ta, “Tối nay bệ hạ có thật nhiều ưu tư.”

“Có thể là ... ly biệt sắp tới” Ta cười buồn, “Khanh sắp đi rồi.”

“Trong triều có Dị Đạo Lâm và Bùi Tranh là đã đủ rồi, Dị Đạo Lâm có tấm lòng trung thà chết không khuất phục, là người bệ hạ có thể tin nhiệm trọng dụng, Bùi Tranh đối với bệ hạ tình sâu nghĩa nặng, là người bệ hạ có thể yêu, có thể nương tựa. Vi thần ở lại trong triều cũng không làm được gì nhiều, không bằng du lịch tứ phương, vì bệ hạ tuần tra biên giới, biểu dương quân uy.” Chàng đón lấy ánh mắt ta, mỉm cười mà nói, từng chữ đều chân thành, lại không biết sao lại khiến ngực ta đau nhói.

“Khanh sẽ trở về chứ?” Ta nhẹ giọng hỏi.

“Sẽ.” Chàng khẳng định, “Nếu có một ngày, bệ hạ cần vi thần cống hiến, vi thần chắc chắn sẽ trở về.”

“Chỉ khi ta cần khanh mới có thể trở về sao?”

Chàng cười nhẹ, quay đầu nhìn về phía bình phong, nhẹ giọng nói: “Có lẽ cũng có một ngày, đi mãi đi mãi, vừa khéo một vòng là trở về rồi.”

Đêm hôm đó, những lời chàng nói từng chữ từng chữ ta đều nhớ rõ.

Chàng từng nói, chàng thích một câu thơ của lạt ma Thương Ương Gia Thổ -- Thế gian an đắc lưỡng toàn pháp, bất phụ Như Lai bất phụ khanh. (Thế gian sao có cách vẹn cả đôi đường, không phụ Như Lai, chẳng phụ nàng)

Tìm hiểu thêm về Thương Ương Gia Thổ ở đây

Nhưng bất đắc dĩ tới cực điểm rồi, lại kết thành một câu khác – Đệ nhất tối hảo bất tương khiếm, như thử tiện khả bất tương niệm. (Tốt nhất không nợ nhau, như thế sẽ không còn nhớ đến nhau nữa.)

Nghĩ cẩn thận ra, ta hình như chưa từng làm điều gì vì chàng, cái gọi là thích, cũng chỉ thành gánh nặng của chàng, đến cuối cùng ta chỉ có thể vì chàng mà làm duy nhất một việc, đó là để chàng ra đi không mang gánh nặng.

Chàng buông tay, ta cũng buông tay.

Ta rũ mi mắt, một giọt nước mắt chảy tràn khỏi mi, ta bối rối nâng tay lau đi, làm bộ chưa từng rơi nước mắt, chàng cũng làm bộ không nhìn thấy, chỉ là chỉ vào bình phong nói: “Bình phong này là quà tổ phụ tặng cho thần tuổi nhuộc quán, gửi gắm kỳ vọng của tổ phụ với vi thần, là món quà vi thần quý trọng nhất. Sau khi vi thần rời khỏi đế đô, Tô gia ở Bạch Y hạng sẽ để triều đình thu hồi, nhưng bức bình phong này, vi thần muốn giữ lại.”

Ta khàn giọng nói: “Đây là đương nhiên.”

“Bệ hạ ...” Chàng quay đầu, mỉm cười chăm chú nhìn ta, “Xin bệ hạ rộng lượng tha thứ cho vi thần vượt quá bổn phận. Phụ thân vi thần hy sinh vì nước khi thần còn nhỏ, không lâu xong mẫu thân cũng uất ức qua đời, nhiều năm qua, Tô gia lớn như vậy, chỉ có tổ phụ và vi thần sống nương tựa lẫn nhau, chưa bao giờ có bạn chơi cùng. Từ khi làm thư đồng của bệ hạ, vi thần vẫn coi bệ hạ như muội muội ruột của mình mà yêu thương, ngày mai chia tay rồi, hôm nay vi thần mới dám nói ra tình cảm trong lòng, mong bệ hạ thứ tội.”

“Muội muội ...” Ta cắn môi, nghẹn ngào cười nói, “Ta ... cũng coi ... khanh giống như huynh trưởng vậy ...”

Đây là giải thoát cuối cùng ta có thể cho chàng.

Hoán Khanh ...

Chàng nhìn ta đầy yêu chiều, đưa tay xoa xoa phát tâm ta, giống như thời thơ ấu.

“Bệ hạ vẫn y như hồi bé vậy, động một chút là khóc nhè ra vẻ đáng thương, tránh khỏi bị tổ phụ và Thừa tướng trách phạt, để Tiểu Lộ Tử thay người chép sách phạt quỳ.”

Ta nắm chặt tay áo chàng, một giọt nước mắt đọng trên cổ tay áo chàng, nói không nên lời, chỉ sợ vừa mở miệng, liền giữ chàng ở lại. Nhưng ta có tư cách gì để giữ chàng lại, ta đã cho Bùi Tranh toàn bộ rồi, từ nay về sau ràng buộc sống chết đều cùng hãn trái qua, tình cảm giống như một con thuyền nhẹ lênh đênh trên biển, một người đã nặng, lại không thể chứa thêm người thứ ba.

Chàng nhẹ giọng nói: “Bệ hạ, trà đã lạnh rồi.”

Người đi rồi, trà cũng nên lạnh.

Ta nắm chặt tay áo chàng, khóc đến ngủ thiếp đi lúc nào không biết, khi tỉnh lại, đã đang ở tẩm cung, Tiểu Lộ Tử vén màn bước vào nói: “Bệ hạ, Tô đại nhân đã rời đi rồi.”

Ta vòng tay ôm đầu gối, nói: "Ta biết rồi."

-----[Nhớ mãi không quên]-----

Nghe mọi người nói, tổ tiên Tô gia làm quan lớn trong triều, nhưng từ khi ta có thể nhớ được, phụ thân đã từ quan, tận cho đến khi già đi, cũng không nhận bất cứ chức quan nào. Ông đi du lịch bốn phương, mở đàn thụ nghiệp, người tới nghe ông giảng luôn rất đông.

Phụ thân là một người rất hiền hậu, đối với ai cũng rất nhã nhặn, trong đám người tới nghe giảng thậm chí cũng có vài tiểu thương và sai dịch, phụ thân đối xử bình đẳng với mọi người, chưa từng xem thường ai, người khác không hiểu câu hỏi bèn hỏi lại, ông cũng đáp lại từng câu, chưa từng mất kiên nhẫn.

Ta đi theo phụ thân từ phương Bắc xuống tới phương Nam, ngàn dặm băng giá của Lương quốc, tới mùa xuân ở Mân Việt, phong cảnh rực rỡ, dấu chân chúng ta gần như là trải khắp Thần Châu. (chỉ Trung Quốc)

Phụ thân được người người kính ngưỡng, dân chúng ca tụng ông là học giả uyên thâm bậc nhất đương thời, cũng không ít nữ tử yêu thương nhưng nhớ, nhưng ông vẫn luôn luôn thương nhớ người vợ đã khuất, không gần nữ sắc, mối thâm tình này, lại khiến ông có được tiếng thơm và sự ưu ái của càng nhiều nữ tử, chỉ hy vọng nam tử tài năng xuất chúng, hiền hậu kia có thể đem hết tất cả thâm tình mà chuyển tới đặt trên người mình.

Ta chưa từng nhìn thấy mẫu thân, ký ức bắt đầu từ những năm 4-5 tuổi, phụ thân nói, mẫu thân bị bệnh nặng, tới chữa bệnh ở một nơi rất xa. Thờ ờ không hiểu, đến khi trưởng thành mới biết được, mẫu thân đã sớm qua đời. Ta không biết bà là người như thế nào, nhưng nhất định là một nữ tử tốt đẹp mới có thể khiến phụ thân nhớ nhung cả đời, quyết không tái giá.

Đôi lúc nhìn phụ thân lẻ loi đơn bóng, lòng ta cũng rất khó chịu, bà mới cũng vài lần bị đuổi ra khỏi cửa rồi, ta cũng không nhịn nổi mở miệng hỏi ông: "Phụ thân, người thật sự không quên được mẫu thân sao?"

Ông xoa xoa đầu ta, cười nói: “Trẻ con, hỏi vấn đề này làm gì?”

“Vi sao lại không thử một chút chứ?” Ta nói, “Ý con là, tại sao lại không cố gắng thử chung sống với nữ tử khác, mẫu thân dù có tốt, cũng đã qua đời rồi, có lẽ có người khác bầu bạn, phụ thân sẽ quên được mẫu thân.”

“Thật là đứa bé ngốc.” Phụ thân bất đắc dĩ thở dài, trong mắt lấp lánh ý cười, “Muốn quên thực sự, vốn không cần cố ý nỗ lực. Mỗi một lần cố gắng, đều chỉ làm ký ức sâu thêm mà thôi. Kỳ thật ta vẫn nhớ rõ nàng, lại đã sớm quên cảm giác kia rồi, không kể là với nàng, hay là với những người khác.”

“Không hiểu” Lời ông, so với lời Khổng phu tử còn khó hiểu hơn.

“Trải qua rồi, cũng sẽ hiểu thôi.” Ông mỉm cười nhìn ta, nói, “Cô nương trưởng thành, động xuân tâm rồi sao?”

Ta lúng túng, vội nói: “Không phải!”

Khi đó, ta vừa mới quen một họa sĩ, tính tình chàng cũng giống phụ thân, còn trầm lặng ít lời hơn cả phụ thân, nhưng nét bút của chàng nói cho ta biết, nội tâm chàng là một bức họa tuyệt đẹp.

Ta mười tám tuổi, phụ thân cũng đã qua tuổi 40.

Năm Sùng Quang thứ 26, ta thành thân với chàng họa sĩ kia ở Mân Việt, phụ thân hôm đó rất vui, uống hơn hai chén rượu, đó là lần đầu tiên ta thấy ông mặc áo đỏ, ông đã đi khắp chân trời góc bể, hai bên tóc mai đã điểm phong sương, như thanh tùng ngạo tuyết (thông xanh kiêu ngạo trong gió tuyết), lối lạc mà sâu sắc.

Phụ thân tặng chúng ta bốn chữ - trăm năm hảo hợp.

Lúc thu bút lại, đáy mặt hiện lên nét mắt mát cùng bi thương, chỉ lướt qua trong giây lát.

Ta nghĩ, ông nhất định là nhớ tới mẫu thân.

Lại thêm ba năm nữa, khi đưa con đầu lòng của ta đã tròn 2 tuổi, phụ thân đột nhiên nói muốn về đế đô, chúng ta đã đi khắp nẻo Thần Châu, nhưng vẫn chưa bao giờ tới đế đô. Ta vẫn nhớ rõ năm ấy tuyết rơi rất dày, đường thủy không đi được, tuyết lớn bao phủ núi, chúng ta dừng chân giữa đường, trời đông giá rét, phụ thân rút cuộc ngã bệnh.

Giữa khung trời tràn ngập sắc trắng, chỉ thấy một chút sắc thông xanh biếc.

Một ngày kia, tinh thần phụ thân tốt lên rất nhiều, đẩy cửa sổ ngắm nhìn chút xanh biếc kia, ta muốn đóng cửa sổ, lại bị ông ngăn lại.

“Phụ thân, người còn bệnh, bên ngoài lạnh giá.”

Ông nói: “Tuyết sẽ tan.”

Ta thờ dãi nói: “Đúng vậy, lúc tuyết tan mới lạnh đấy!”

“Tuyết tan rồi, mùa xuân mới có thể đến.”

Ta nói: “Đúng rồi, khi mùa xuân đến chúng ta có thể về đế đô.”

Ông mỉm cười gật gật đầu nói: “Mùa xuân ở đế đô rất đẹp, hoa đào, hoa mơ đều nở, cả thành không nơi nào không có hoa bay ...”

Ta thuận theo ông, nói: “Đúng vậy, đến lúc đó chúng ta về thăm nhà cũ Tô gia.”

Ông ngắm sắc xanh biếc kia, nói: “Ta đã đồng ý với nàng là sẽ trở về.”

Ta không biết "nàng" trong lời ông là ai.

Ông nói: “Không biết còn có thể trở về được hay không.”

Đêm hôm đó, khi ta gọi phụ thân dậy ăn cơm, ông đang nằm trên bàn, trong tay còn cầm bút vẽ, đã ngừng thở.

Trên tấm giấy trắng kia, mấy giọt máu đỏ sẫm vì ho mà đọng lại, ông vẽ vài nét phác họa, giống như ngày xuân trên đồng bằng, đoá hoa đào rực rỡ đã nở.

Chúng ta cuối cùng cũng về được tới đế đô, mang theo lọ tro cốt của phụ thân.

Nhà cũ của Tô gia đã đổi chủ, chúng ta ở lại trong khách sạn trong thành, một ngày kia, một vị trung niên tự xưng là họ Lộ, muốn gặp chúng ta.

Ông là công công, chúng ta liếc mắt một cái là nhận ra.

Ông nói có gì đó muốn giao cho chúng ta.

Ngoài thành có một tòa biệt viện, là phụ thân lúc sinh thời giữ lại, vài chục năm chưa từng quay về, nhưng có người định kỳ đến quét dọn, tất cả đồ đạc bên trong đều thuộc về phụ thân. Ở nơi đó, chúng ta thấy được thời thơ ấu và niên thiếu của người.

Chúng ta mai táng phụ thân ở một nơi cách biệt viện không xa, khi mùa xuân đến, có hoa đào, hoa mơ tràn ngập núi đồng.

Chiều hôm đó, Lộ công công dẫn theo một người, bà mặc áo choàng, che mặt, ngồi trước mộ phụ thân một hồi lâu, đến khi trời sẩm tối, bà mới rời đi. Trước lúc rời đi, bà hỏi ta, khóc đã khan cả tiếng: “Tên cháu là gì?”

Ta nói: “Phụ thân gọi cháu là Niệm Niệm.”

Ta nghĩ có lẽ ý nghĩa là nhớ mãi không quên (niệm niệm bất vong).

Bà bỗng nở nụ cười, nói: “Chàng chưa từng nói với ta một lời nói thật.” Sau đó lại khóc.

Từ đó về sau, ta cũng không gặp lại bà nữa.

Sau đó, khi cùng phu quân sắp xếp lại di vật của phụ thân, phu quân kinh ngạc phát hiện ra một bức bình phong của danh họa tiền triều, chàng nói gọi là tuế hàn tam hữu, chỉ đáng tiếc là, không hiểu sao lại có thêm một cành hoa đào.

Phu quân khẽ vuốt đóa hoa đào kia nói: “Kỹ thuật vẽ vô cùng tốt, chỉ là miễn cưỡng không hài hòa, nào có hoa đào nở sớm như vậy.”

Ta lại cảm thấy vô cùng tốt. “Phụ thân có nói, thông xanh có thể chịu đựng qua mùa đông khắc nghiệt, chỉ để được thấy hoa đào.”

Phu quân gật gù đầu nói: “Vẽ thật đẹp ... Đây nhất định là nhạc phụ vì người yêu đầu mà vẽ nên.”

Ta bỗng dừng nhớ tới bức tuyệt bút của phụ thân.

Ta nói: “Nhất định là vì mẫu thân thiếp mà vẽ.”

Nhưng tận đến không lâu trước đây ta mới biết được, ta chẳng qua là một đứa trẻ bị bỏ rơi được ông nhặt về, ta không có mẫu thân.

Vậy người ông nhớ mãi không quên kia, là ai.

Cửu u hoàng tuyền, bên bờ kia có thể có hoa đào rực rỡ ...

Bạn đang đọc truyện *Quả Nhân Có Bệnh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 53

Tháng bảy lưu hỏa, tháng chín thụ y.

(Ý nói tháng bảy âm trời chuyển lạnh, khi trời nhá nhem tối, có thể nhìn thấy sao rơi ở bầu trời phía Tây; tháng chín trời lạnh rồi, phải mặc thêm áo)

Ta nghĩ chắc cũng sắp vào thu rồi.

Từ khi quen biết Tô Quân tới giờ, đây là mùa thu đầu tiên không có chàng bên cạnh.

“Tiểu Lộ Tử.” Ta vô thức nghịch tua rua, nói, “Quà nhân đối xử với chàng có phải rất nhẫn tâm hay không ...”

Tiểu Lộ Tử phủ phục bên dưới, cúi thấp đầu nói: “Bệ hạ là vì muốn tốt cho Tô đại nhân.”

Ta nhếch khóe miệng, nặn ra chút cười khổ.

“Vì muốn tốt cho chàng sao ...”

Thuở nhỏ, học cùng chàng, biết chàng yêu thích nhất là kiệt ngạo cuồng thi – thể loại có vẻ hoàn toàn chẳng phù hợp chút nào với tính tình chàng.

Ngã bản sở cuồng nhân, phượng ca tiểu khổng khâu.

[Ta người điên nước Sở

Hát điên cuồng cười lão Khổng Khâu (Khổng Tử)] (1)

An năng tôi mi chiết yêu sự quyền quý, sử ngã bất đắc khai tâm nhan.

[Để đâu cúi đầu gãy lưng phụng quyền quý,

Khiến ta chẳng được mặt mày tươi.] (2)

Chàng không giống Bùi Tranh, Bùi Tranh xuất thân áo vải, lại dường như sinh ra đã thuộc giới chính trị, có thể như cá gặp nước trên triều đường, oai phong凛冽. Mà Tô Quân vốn thuộc dòng dõi thế gia, lại có bao nhiêu ràng buộc, chàng phải bảo vệ gia tộc, ta lại cần thế lực phải diệt trừ tận gốc, chàng nếu ở lại đế đô, cuối cùng cũng sẽ có một ngày ta tiểu trừ Tô gia, đến ngày ấy phải đối mặt với nhau như thế nào đây? Đến nay, mỗi người đều tự

lui một bước, chẳng tự làm tan rã thế lực, ta để chẳng tự do.

Thả phóng bạch lộc thanh nhai gian, tu hành tức kỳ phóng danh sơn.

[Theo hươu trắng nhón nhơ ghềnh núi biếc

Hay yên ngựa lấy núi rừng thân thiết]

Rời khỏi đế đô, chàng có thể trở thành một danh sĩ người người kính ngưỡng một đời, vũ đài quyền lực chảy đầy máu tươi và dơ bẩn này, không thích hợp với chàng ...

Ta nắm chặt tấm chắn, trước mắt như hiện ra dung nhan tuấn mĩ như cười như không của Bùi Tranh, ngực lại một con đau nhói, dường như nghe được hân hối lại ta: "Không thích hợp với hân, chẳng lẽ lại thích hợp với nàng, với ta ..."

Ta không có quyền lựa chọn, chỉ có thể giữ lại ...

Khanh cũng không có quyền lựa chọn, vì chúng ta đều không buông tay nổi ...

"Bệ hạ ..." Giọng Tiểu Lộ Từ nhỏ nhẹ hỏi, "Hôm nay lên triều chứ?"

Sao mai chiếu sáng cả một góc trời đêm, trời sắp sáng rồi.

"Phượng quân đâu." Ta quay đầu liếc qua nửa bên kia giường trống trải, thấp giọng hỏi: "Ta trở về từ Tô phủ như thế nào?"

Tiểu Lộ Từ đáp: "Là Phượng quân tới đón bệ hạ về."

"Chàng lại đi đâu rồi?"

"Việc này ..." Tiểu Lộ Từ áp úng hai tiếng, nói, "Sau khi Phượng quân đưa bệ hạ trở về, Tiểu Lộ Từ vẫn chưa gặp lại ngài ấy."

"Chuyện xảy ra từ khi nào?" Ta hỏi.

"Hai canh giờ trước."

Ta chân chừ một lát, nói: "Hầu hạ quả nhân thay áo, hôm nay lên triều."

Vì lo ngại tai mắt của Nam Hoài Vương quá nhiều, nếu ta có biểu hiện khác thường nào sẽ bị Lư Lăng phát hiện, thời gian trước đành phải hoàn toàn lui về ở ẩn trong hậu cung, để Bùi Tranh quản lý việc triều chính. Bá quan đồn đại quả nhân bị sắc làm mê muội, đắm chìm nam sắc, hoặc nói Bùi Tranh lợi dụng thiên tử hiệu lệnh chư hầu, giam cầm quả nhân. Lời đồn đại lan truyền khắp nơi, khiến người ta dờ khóc dờ cười.

Nay đã có được thuốc giải, cũng chẳng còn gì phải e ngại.

Ta vừa sai người đi tìm Bùi Tranh, vừa dặn dò Tiểu Lộ Từ: "Tô Quân rời khỏi đế đô, việc trong gia tộc tuy rằng đã có dặn dò, nhưng vẫn có khả năng xảy ra tranh chấp. Người để ý giám quả nhân một chút."

Tiểu Lộ Từ gật đầu vâng dạ.

Ta còn nói: "Khi trời sáng, người tới Tô gia một chuyến, giúp quản gia thu xếp lại những đồ dùng tốt, những thứ thuộc về Tô Quân đều chuyển tới một chỗ, tòa nhà ở Bạch Y hạm là quan trọng, chỉ có thể thu hồi. Người tìm mua một tòa nhà ở ngoại thành, để quản gia thay chàng trông coi. Có lẽ sau hai ba năm chàng có thể quay về."

Tiểu Lộ Từ im lặng một lát, sau đó nói vâng.

Tô Quân từ quan, quả nhân lại lên triều, thuốc giải bị đổi, dựa vào tính đa nghi của Lư Lăng nhất định sẽ có đề phòng. Nhưng nay đã có thuốc giải, cô ta có cảnh giác nữa thì đã làm sao?

Lúc trời còn tờ mờ sáng, bá quan vào điện, kim quang xua tan đám sương mờ buổi sáng, khiến không gian cũng ấm áp hơn. Từ trên ghế rồng cao cao nhìn xuống, xuyên qua cửa điện đang mở rộng, có thể thấy quảng trường ngoài điện đã được tưới đầy nắng sớm ấm áp. Bách quan sột soạt tay áo, khom người quỳ gối, hô ba lần vạn tuế.

Ngày trước, hai vị đứng đầu hai hàng là Bùi Tranh và Tô Quân, sau rồi rốt cuộc cũng không thấy nữa, chỉ còn lại mình Dị Đạo Lâm.

"Bình thân." Ta khoát tay.

Đối với sự vắng mặt của Tô Quân, nét mặt bá quan mang đầy hoài nghi, lại do dự không dám mở miệng hỏi.

Ta khề ho hai tiếng, nói: "Tô khanh gia đã xin quả nhân được từ quan."

Dưới điện trong nháy mắt vừa tĩnh lặng ngàn năm có một, lại càng im ắng hơn.

Ta chỉ nghe thấy giọng mình quanh quẩn lượn vòng trong điện.

"Đại Trần ta lấy hiếu trị vì thiên hạ, Quốc sư là người thân nhất của Tô Quân, Quốc sư mất đi, Tô Quân đau xót đến tận tâm can. Theo luật lệ Đại Trần, Tô Quân nên tạm ngưng chức quan chịu tang ba năm. Quả nhân yêu chuộng tài năng, nhưng lại cũng thương tấm lòng hiếu thảo, không thể không nén lòng để người rời kinh, lấy thân phận là học sĩ đi du lịch Thần Châu."

Giải thích với bá quan một hồi như vậy, có người sẽ tin, nhưng người thông minh đương nhiên sẽ biết tất nhiên là có ẩn tình khác. Còn về ẩn tình là gì, bọn họ cũng đoán không ra. Bọn họ chỉ biết, Tô gia đã thực sự rời khỏi vũ đài lịch sử.

"Dị khanh gia." Ta cúi đầu nhìn về phía Dị Đạo Lâm.

"Có vi thần."

"Những việc Tô Quân chưa làm xong, tạm thời để khanh tiếp nhận."

"Vi thần tuân chỉ." Dị Đạo Lâm dừng một chút, lại nói, "Bệ hạ, vi thần còn có một chuyện không rõ."

"Nói đi." Ta khẽ gật đầu.

Dị Đạo Lâm ngẩng đầu lên, ánh mắt nhìn thẳng ta. "Tô Quân phụng mệnh tra xét vụ án Nam Hoài Vương tạo phản, nay chứng cứ đã vô cùng xác thực, phải chăng nên lập tức chấp pháp hành hình?"

Lúc trước lấy lý do là chứng cứ không đầy đủ mà thả Lưu Lăng ra khỏi thiên lao, sau lại càng không biết tung tích của cô ta. Nhưng vụ án Nam Hoài Vương này dính dáng cực rộng, chạy trốn được một á Lưu Lăng, chứ ba quận Nam bộ không chạy được. Núi vàng núi bạc, tất cả đều được canh giữ dưới lưỡi đao của thân binh triều đình rồi.

Còn Lưu Lăng, cô ta có thể trốn chạy tới nơi nào?

Đã không còn tài phú và môn sinh, một thiếu nữ như cô ta cũng khó làm mưa làm gió.

Ta gật đầu nói: "Đã vậy, cứ theo phán quyết lúc trước mà thi hành."

Hướng gió trong triều một ngày đổi đến ba lần, bá quan cũng tập dần thành quen rồi.

Mấy ngày trước, mọi việc trong triều đều qua tay Bùi Tranh, hẳn làm tướng nhiều năm, làm việc đương nhiên thỏa đáng, bởi vậy cũng chẳng mấy chốc là bãi triều, ta để Dị Đạo Lâm lặng lẽ tới tuyên thất gặp ta.

"An bài ra sao rồi?"

Dị Đạo Lâm chấp tay nói: "Cả đám thân thích của Nam Hoài Vương tuy đã được thả khỏi nhà lao, nhưng vẫn có binh lính âm thầm theo dõi, đảm bảo một tên cũng không lọt lưới. Tài sản dưới danh nghĩa Nam Hoài Vương cũng đã kiểm kê xong, ba ngàn môn sinh cũng đã lưu lại trong hồ sơ, những kẻ nghi là đồng mưu tạo phản đều đã bị xích chặt..."

Ta phát tay cắt lời hắn, "Tìm được Lưu Lăng chưa?"

Lưu Lăng là người đa nghi, làm việc gần như không chút sơ hở, thậm chí vì lo lắng kẻ đưa thuốc bị theo dõi nên cũng không trực tiếp tiếp xúc với kẻ đó, lần nào cũng đều đặt thuốc ở một chỗ đã chỉ định sẵn, để tên đưa thuốc kia tự đến lấy, hơn nữa nơi đưa thuốc mỗi lần cũng không giống nhau. Cũng bởi vì thế, ta mới có cơ hội trộm đổi thuốc giải mà không bị cô ta phát hiện.

Nữ nhân này âm ngoan狡 hoạt như rắn vậy, không trừ bỏ cô ta thì khó mà sống yên thân.

Nhìn vẻ mặt khó xử của Dị Đạo Lâm, ta cũng biết có lẽ rắn còn chưa có động tĩnh gì, nhưng nay ta lại ra tay với phủ Nam Hoài Vương một lần nữa, trong lòng cô ta chắc chắn có nghi ngờ, lộ ra sơ hở.

"Ở những nơi cô ta xuất hiện phải tăng cường điều tra, trong mấy ngày tới, cô ta nhất định sẽ có hành động."

Ta giao một phân đội ám vệ cho Dị Đạo Lâm, sau khi cho hắn lui ra, liền gọi Tiểu Lộ Tử vào.

"Phượng quân đâu." Ta cau mày hỏi.

Tiểu Lộ Tử cúi đầu nói: "Phượng quân hình như không ở trong cung."

"Có hỏi qua mấy tên canh giữ cửa cung không? Phượng quân xuất cung rồi sao?"

"Lính canh nói, không trông thấy Phượng quân."

Người có công phu, luôn thích treo tường ra vào hoàng cung, giống như vị Tam cha kia của ta, chưa bao giờ đi đường bình thường.

Ta lại gọi tên thủ lĩnh ám vệ chịu trách nhiệm canh giữ trong cung hỏi.

“Phượng quân xuất cung lúc nửa đêm phải không?”

Tên này nửa quỳ dưới đất nói: “Bẩm bệ hạ, Phượng quân xuất cung từ giờ tý canh ba.”

“Có người đi theo không?” Ta nhíu mày, trong lòng lơ mơ có cảm giác bất an.

“Có”

Ta khẽ thở phào một hơi, lại hỏi: “Ngài ấy đi hướng nào?” Đi vội lắm sao?”

“Hướng Nam, ra roi thúc ngựa.”

Hắn rút cuộc là đi đâu, để làm gì?

Bên kia lại truyền tới tiếng đập cửa, ta nháy mắt ra lệnh ám vệ, hắn lập tức chuyển mình lui đi.

Ngũ cha ở ngoài cửa cất cao giọng hỏi: “Đậu Đậu đang bận sao?”

Ta mở cửa, nhìn thấy trong tay Ngũ cha còn mang theo hòm thuốc, liền hỏi: “Ngũ cha có việc sao?”

Khẩu hình ông khẽ biến, không tiếng động nói hai chữ: “Thuốc giải.”

Ta tránh mình để ông vào phòng.

“Bùi Tranh đã lấy được thuốc giải, cũng đã điều chế ra. Con đã đưa tới cho Tô Quân một phần.” Ta nói với Ngũ cha.

Ngũ cha nghe xong nhẹ thở phào một hơi, mỉm cười nói: “Đồ đệ kia tốt xấu cũng không làm mất mặt ta, ta vì tò mò cách phối chế thuốc giải nên mới cố ý tới đây hỏi. Bùi Tranh đâu?”

“Con có chút chuyện để chàng đi làm rồi, chàng không ở trong cung.” Ta nói qua quýt.

Ngũ cha cũng không nghi ngờ, chỉ là hơi tiếc nuối. “thế à, bao giờ nó về?”

“Chuyện này khó nói ... Có điều hôm qua con ở bên chàng lúc phối thuốc, cũng nhận được vài vị thuốc.” Ta biết Ngũ cha bị ám ảnh với hai thứ y – độc, bèn dẫn ông tới Thái y viện.

Ngũ cha nhẹ gật đầu nói: “Lúc trước ta có xem mạch cho nó, nó trúng độc cực sâu, thất trùng thất thảo này nhất định là dùng những thứ cực độc hiếm thấy, lúc độc phát, cả người như bị vạn trùng cắn đốt, đau tận xương cốt. Cũng may Bùi Tranh là kẻ ý chí cứng cỏi phi thường, chịu độc thất trùng thất thảo dày vò mà vẫn có thể kiên trì bái đường xong, lúc đó nhìn bước chân nó không vững, ta còn tưởng nó bị phong tỏa nội lực, sau mới biết nó là miễn cưỡng dùng nội lực ngăn chặn độc tính, nhưng nếu cứ tiếp tục tình trạng này kinh mạch tất phế, cho dù sống được cũng thành kẻ bỏ đi.”

Ta nghe xong mà tim này mạnh, chỉ nhớ lúc đó lòng bàn tay Bùi Tranh phát lạnh, trán lấm tấm mồ hôi, nhưng nét cười không giảm, làm sao biết được khi đó hắn âm thầm chịu đựng đau đớn.

Ta đột nhiên nhớ ra một chuyện, nắm chặt tay lại run giọng hỏi: “Ngũ cha ... Nếu chàng không kịp thời uống thuốc giải áp chế độc tính thì sẽ ra sao?”

Ngũ cha là thần y vô lương quen nhìn người đang sống mà lẫn ra chết rồi, nên dùng thái độ rất vô vị mà nói: “Thì đau một trận thôi, không chết được đâu.”

Cho nên đêm qua, hắn giữ lại thuốc giải mà không uống, thậm chí khi nói chuyện với ta còn phân tâm

Ngũ cha cười nói: “Đậu Đậu, con chưa biết y thuật của Bùi Tranh đến đâu, lại rất là tin tưởng nói, không sợ thuốc giải nó làm ra ngược lại lại hại Tô Quân sao?”

Ta lắp bắp nói: “Cái, cái gì ... Sao có thể như thế ... Bùi Tranh sao, sao có thể”

Ngũ cha xoa xoa đầu ta nói: “Nó đương nhiên là không, ý ta là tay nghề nó chưa tinh thông.” Dừng một chút lại nói, “Có điều việc này cũng không có khả năng, tốt xấu gì cũng là môn sinh đặc ý của ta.”

“À Đúng a ...”

Hắn làm sao có thể cố ý đưa thuốc giả được?

Hình như ... Ta xưa nay chưa từng suy xét đến khả năng này ...

Gian phòng ở Thái Y viện kia vẫn giữ nguyên trạng thái như lúc đêm qua ta rời đi. Ngũ cha nhón chút bột thuốc trên bàn lên đặt dưới mũi để phân biệt, nhắm mắt nghỉ ngơi, trong miệng thì thầm tên các loại độc dược.

“A ... chẳng qua là Đoạn Trường thảo mà thôi ... (Đoạn Trường: đứt ruột) Thực thi trùng? (Sâu ăn xác chết) Quá thâm độc ... Thực ra cũng bình thường, chẳng qua phối hợp cực kỳ khéo léo, tỉ mỉ, có thể khiến người đau đến không muốn sống nữa ... Một, hai, ba ...” Ngũ cha đếm đếm, nhú mày nói: “Hình như vẫn thiếu một vị.”

Ta tiến lên nhìn một chút, quả thật chỉ có 13 loại dược liệu.

“Có thể là đã dùng hết một vị trong đó rồi.” Ta nói.

Ngũ cha gật đầu nói: “Có khả năng này.” Nói xong quan sát tỉ mỉ những thứ trên bàn, cố gắng tìm ra tứ dược liệu thứ 14 đã biến mất.

Ta không cảm thấy hứng thú lắm với việc này, cụt hứng nhìn ông, bỗng nhiên bên ngoài vọng tới tiếng thông báo, nói là Dịch Đạo Lâm có chuyện quan trọng cần kiến. Ta liếc nhìn Ngũ cha đang hết sức chăm chú, rồi xoay người ra ngoài cửa.

“Sao vậy?” Ta hỏi Dịch Đạo Lâm.

“Đã phát hiện ra tung tích của Lưu Lăng.” ánh mắt Dịch Đạo Lâm tỏa sáng: “Cô ta hình như là chạy xuống phía Nam!”

Phía Nam ...

Lại là phía Nam ...

Tìm ta đột nhiên đập rối loạn.

Trong phòng vọng ra giọng nói đầy kinh ngạc của Ngũ cha: “Hóa ra là nó! Cỏ Chu Tước!”

Ta bất an quay đầu nhìn về trong phòng, căn cứ môi dưới, vào phòng hỏi: “Ngũ cha, người nói cỏ Chu Tước gì cơ?”

Ngũ cha cười nói: “Ta cuối cùng đã tìm ra cách phối 14 loại dược liệu này rồi, hóa ra độc nhất là loại thứ 14 – cỏ Chu Tước, loại độc này chỉ có cỏ Long Tiên (Long Tiên : nước dãi rồng) mới có thể giải được, cỏ Long Tiên cũng chỉ có thể giải được độc của Chu Tước. Ta từng thấy ở Mân Việt, hai loại cỏ này sống làm bạn với nhau, tương sinh tương khắc, thế gian chỉ có duy nhất một nơi mọc loại cỏ này, 10 năm mới có một mùa ...” Nói đến đây, ông nhú nhú mày, “Ta nhớ rõ ta chỉ trông một gốc cây trong cung mà thôi.”

Ta cố nặn ra một nụ cười, hỏi: “Nhờ có hai gốc thì sao?”

“Dựa vào trí nhớ của ta, làm sao có thể nhớ làm được?” Ngũ cha lắc lắc đầu, nghi ngờ hỏi: “Ô Quân có thuốc giải rồi, vậy Bùi Tranh thì sao?”

Ta ghen giọng nói: “Cho nên con đã để chàng đi Mân Việt tìm thuốc giải, nếu nhanh chóng, trong 7 ngày là có thể tới nơi rồi.”

Ngũ cha gật đầu nghiêm nghị nói: “Vậy thì phải nhanh một chút, loại cỏ độc này mọc trên vách núi cao và dốc, có rất ít người lấy được, năm đó ta cũng chỉ là khi thu thập các loại cỏ độc mới ngẫu nhiên hái một gốc cây về. Nhưng cũng không phải thứ cây khan hiếm vì 10 năm mới trưởng thành, mà chỉ là dược tính đặc thù, cần đất đặc thù nuôi dưỡng, chỉ sinh trưởng ở nơi đó thôi.”

Lời Ngũ cha cũng không khiến ta thấy bớt lo lắng, vì Lưu Lăng đã đang trên đường tới Mân Việt rồi.

Ta căn cứ môi, nói: “Ngũ cha, người giúp con tới Mân Việt một chuyến được không, con không yên tâm.”

Bùi Tranh trúng độc ra sao, ta trúng cỏ như thế nào, việc này ta cũng không kể cho Ngũ cha, ta không nói gì, ông cũng biết ta khó xử nên không hỏi, chỉ nghi lời dặn của ta mà giúp đỡ, nay ta lại nhờ ông quay về Mân Việt, ông cũng chẳng chần chừ lâu liền gật đầu, cười nói: “Ta cũng đã lâu rồi không về. Bao giờ thì đi?”

“Bây giờ.”

Ta xoay người nói với Dịch Đạo Lâm đang ở ngoài cửa: “Lập tức tước nã đồng đảng của Nam Hoài Vương.”

Ta cần con tin, nhưng không hy vọng sẽ có lúc phải dùng đến chúng.

Nhìn Dịch Đạo Lâm rời đi, ánh mắt của Ngũ cha lại chuyển tới trên mặt ta, lo lắng nói: “Con là đang lo cho Bùi Tranh sao.”

Ta khẽ gật đầu.

Ngũ cha thở dài, nói: “Nghệp chương ... Chỉ là con lúc này, không nên vận động mạnh.”

“Vì sao?” Ta ngừng phát đầu nhìn ông.

Ngũ cha mỉm cười, xoa xoa đầu ta: “Đậu Đậu ngọc, con có con của Bùi Tranh rồi.”

“Ngũ cha người...” Ta mờ mắt nhìn ông, nỗi kinh ngạc ban đầu qua đi, chút ngọt ngào nhẹ nhẹ mới dâng lên, một vòng lại một vòng quấn quanh tim, buộc chặt, ngọt ngào mà có chút chua xót. “Ngũ cha người biết được khi nào?”

“Cũng mới hai ngày nay, mạch tượng lúc mới mang thai không lộ rõ, ta phải chắc chắn 10 phần mới dám nói cho con. Chuyến đi Mãn Việt này, quá roi thúc ngựa 7 ngày 7 đêm, ta sợ con không chịu nổi.”

Ta và con của Bùi Tranh...

Hắn nói hắn muốn có một gia đình, muốn có một gia đình thuộc về hai người chúng ta.

"Đậu Đậu, không bằng vẫn nên ở lại để chờ tin tức của nó đi, con nay mới đi thi cũng đã muộn nửa ngày rồi, không giúp được nó. Ta đi giúp con chuyến này là đủ rồi."

Ta vẫn còn do dự.

Ngũ cha nhẹ nhàng vỗ vỗ vai ta nói: “Tin Ngũ cha, sẽ mang cho con một Bùi Tranh hoàn hoàn chinh chinh trở về. Nếu không tin Ngũ cha, lại gọi thêm Tam cha, Tứ cha con...”

Ta nhếch nhếch khóe miệng, ngượng ngùng cười cười, thấp giọng nói: “Không phải không tin Ngũ cha, con chỉ là không yên tâm...”

“Con gái lập gia đình rồi, lòng chung quy vẫn hướng về trượng phu.” Ngũ cha ai oán thở dài.

“Không phải” Lòng của ta, chẳng qua là vì tình cở mới chỉ hướng về Bùi Tranh sâu như vậy. Nghĩ đến đây, mí mắt ta khẽ nẩy một chút, vội hỏi: "Ngũ cha, nếu trúng tình cở, có thể ảnh hưởng tới thai nhi không?"

“Chuyện này đương nhiên là ít nhiều sẽ có.” Ngũ cha trấn an nói, “Yên tâm đi, tình cở trên người con sớm đã bị loại bỏ, không đáng ngại với thân thể.”

“Không phải” Ta lắc đầu nói, “Sau con lại bị người ta hạ cở tử.”

Ngũ cha nở nụ cười. “Đậu Đậu đang thử Ngũ cha sao? Bởi vì nghi ngờ con mang thai, ta đã cố ý xem mạch cho con lúc con ngủ, trong cơ thể con căn bản không có tình cở gì cả.”

Ta ngẩn người.

Nhưng mà ngày hôm đó... rõ ràng...

Sao có thể như thế? Có sai sót ở đâu sao?

Ta kể lại những chuyện Lưu Lăng làm hôm ấy cho Ngũ cha, Ngũ cha nghe xong mày hơi nhăn lại, lắc đầu nói: “Theo lời con, có khả năng khi đó Bùi Tranh lo con không chịu nổi đau đớn, cố ý điểm trúng huyết ngù của con, âm thầm đưa cở tử lên chính cơ thể mình, vì cở mẫu đã vốn ở trong cơ thể nó, với tư vị của nó, muốn làm như vậy không phải là không thể. Đây cũng là cách duy nhất có thể giải thích vì sao trong cơ thể con không có cở tử.”

Cho nên Bùi Tranh ngay từ đầu đã biết ta không trúng tình cở...

Biết ta đang diễn trò.

Ta bỗng nhiên nhớ ra hắn nở nụ cười trước lúc ta rời đi đêm qua.

Hắn mỉm cười hỏi: “Ta đối với nàng như vậy, lòng nàng đã từng có hận?”

Ta nói: “Khanh biết ta trúng tình cở mà, bất kể khanh làm gì, ta đều không thể hận khanh.”

Hắn nghe xong lời ta, ý cười càng sâu.

Ta không biết, nhưng hắn biết, lòng tin và tình cảm của ta không liên quan gì tới tình cở.

Chỉ bởi vì hắn là Bùi Tranh mà thôi...

Bạn đang đọc truyện *Quả Nhân Có Bệnh* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 54

Ngũ cha và Tứ cha cùng đi Mân Việt, ông ngại Tam cha ồn ào nên để Tam cha ở lại để đồ giải sầu giúp ta.

Ông chỉ biết là từ nhỏ ta đã thân thiết với Tam cha, chỉ hy vọng Tam cha có thể khiến ta vui vẻ lên thôi.

Ta dặn Ngũ cha giữ bí mật giùm ta chuyện mang thai, cho nên Tam cha cũng chẳng biết gì cả, cứ tưởng Ngũ cha và Tứ cha đi Mân Việt có việc, ghét ông bắt tài nên bỏ rơi ông lại, tâm tình ông còn buồn bực hơn ta, một vị đại lão gia suốt ngày rầu rĩ bực bội đi phóng phí tiêu, còn phải để ta đi an ủi ông nữa.

Mỗi ngày ta lâm triều rồi, xong xuôi lại tới ngự hoa viên phê duyệt tấu chương, nhìn Tam cha thờ phỉ phỉ nhắm lên hai khuôn mặt dán trên tấm bia mà phóng. Nghe nói một cái là Tứ cha, một cái là Ngũ cha, hoặc là nói, nghe nói đó là mặt người.

“Tam cha à ...” Ta cuối cùng nhịn không nổi bèn nói với ông, “Người thật ngây thơ.”

Tam cha nói: “Con là bảo Tam cha ta còn trẻ sao?”

Ta im lặng một lát, nói: “Người quá trẻ trung rồi ...”

“Già trước tuổi là như thế nào?” Ông phi tiêu dường như cũng chán rồi, vừa nhặt lại vừa vút đi. “Giống Đông Ly nhị ca và Kiều lão tứ, cả ngày bày ra khuôn mặt khổ sở nhăn nhó. Còn có tên tiểu tử họ Bùi kia của con nữa, nhìn qua còn lớn hơn con cả gấp.”

Ta vội ho một tiếng nói: “Chàng chỉ lớn hơn con 8 tuổi.”

Tam cha căm giận nói: “Tên nhãi ranh, bụng dạ khó lường, ta vốn còn tưởng nó là người phúc hậu thành thật, đối đãi với mấy vị trưởng bối như chúng ta tí mĩ chu đáo, hóa ra là dụng tâm kín đáo, tay không bắt sói trắng, tuổi còn nhỏ đã nham hiểm như vậy, chắc chắc ...”

Ta buông tấu chương, nhìn ông cười nói: “Tam cha, người rõ ràng là thương Bùi Tranh nhất.”

Ông trừng mắt nói: “Ta thương nó? Đậu Đậu, con đang làm Tam cha mắc ói sao?”

Ta rung đùi đắc ý khoan thai nói: “Bởi vì Tam cha thương Đậu Đậu nhất, yêu ai yêu cả đường đi, cho nên cũng thương Bùi Tranh nhất ...”

Ông bị ta làm lung lay một chút, xấu hổ khụ khụ hai tiếng, mặt ửng đỏ lên. “Uhm, hình như là đạo lý này ... Nó đối tốt với con, chúng ta đương nhiên cũng sẽ không làm khó dễ nó. Tốt xấu cũng là nhìn nó lớn lên, ít nhiều cũng yên tâm hơn chút, vốn cũng là con nuôi, biến thành con rể cũng không khác mấy.”

Tam cha thật đúng là một người đơn giản a ...

“Có điều nói đi cũng phải nói lại, Đậu Đậu con thích nó ở chỗ nào? Ta vẫn cảm thấy Bùi Tranh cũng chẳng có gì tốt a.” Tam cha bới móc Bùi Tranh đủ đường, “Luận võ công không bằng Nhị cha con, luận tài văn chương không bằng phụ quân con, luận thân thiết không bằng Tứ cha con, luận y thuật không bằng Ngũ cha con, luận tuấn mỹ không bằng Tam cha của con đây ...”

“Phụt ...” Ta không nể mặt ông phì cười.

Tam cha nhướn đôi mày kiếm, “Cười gì?”

Ta lắc đầu nói: “Vui thì cười thôi.”

“Cho nên Bùi Tranh rốt cuộc là có chỗ nào tốt?” Tam cha nghiêm nghị nói: “Đậu Đậu con có từng nghĩ tới, con người này đã tính khó thuần, tâm cơ thâm trầm, vì con nó có thể ần ần 10 năm, tính tí mĩ mọi bề, từng bước mưu tính, con nếu rơi vào tay nó rồi, về sau muốn nạp thêm một nam phi nữa cũng khó.”

“Nếu có một người, vì phụ thân mà sẵn lòng ần ần 10 năm, tính toán mọi bề, chỉ để chờ người quay đầu ...” Ta mỉm cười chậm chậm nói, “Người như thế, chỉ cần một thôi cũng đủ rồi. Chàng tính độc chiếm mạnh, không muốn chia sẻ cùng người khác, con cũng không nhẫn tâm để chàng khổ sở.”

Tam cha kinh ngạc nhìn ta, sau một lúc lâu mới thì thầm nói: “Con chẳng giống mẫu thân con chút nào cả.”

Lúc mẫu thân vô ý thường nói, cả đời này, bà và năm phụ thân đều có tiếc nuối. Trong chuyện tình cảm, năm vị phụ thân bằng lòng nhượng bộ, chấp nhận loại tiếc nuối này, đó là lựa chọn bất đắc dĩ của họ, lựa chọn cách ít tổn thương nhất.

Ta không muốn để chính mình và Bùi Tranh cũng phải chịu tiếc nuối như vậy. Hắn không thể tiếp nhận, ta không muốn ép buộc hắn. Trao ta một trái đu đủ, ta đáp lại bằng mỹ ngọc. Hắn nói mình là thương nhân, ta bảo ta là dân cờ bạc, hắn không nhẫn tâm để ta thua, ta cũng không đành lòng để 10 năm trả giá của hắn như nước chảy về Đông ...

Tam cha nói: “Đậu Đậu thật là đứa trẻ nghịch.”

Ta cười nói: “Tam cha người không phải cũng nói, người sống khôn khéo như vậy, chẳng phải là quá mệt mỏi sao.”

Nam nhân có thể vì nữ nhân mình thích mà trở nên mạnh mẽ, nữ nhân lại vì nam nhân mình thích mà sẵn lòng biến thành ngốc ngếch.

Ngôi vị hoàng đế này, ta làm thật trầy trật, thật mệt mỏi, chỉ có ở trong lòng hần ta mới có thể tìm thấy chút bình yên. Hần dùng thời gian 10 năm bày ra thiên la địa võng, để ta quen có hần, ý lại hần, sau đó từ từ buộc chặt lưới lại, khi ta ý thức được tình cảnh của mình, thì đã hãm sâu trong đó mất rồi, không thể tự mình thoát khỏi.

-- Đậu Đậu, ta vẫn muốn có một gia đình, có nàng là vợ cùng ta kết tóc, toàn tâm toàn ý, trọn đời trọn kiếp, không buông không rời. Còn có con của chúng ta, ta sẽ thương nó, như 5 vị phụ thân yêu thương nàng vậy.

Toàn tâm toàn ý, trọn đời trọn kiếp, không buông không rời.

Đây là tất cả những gì hần muốn.

Ta xoa bụng mình, nghĩ đến có một sinh mệnh đang lặng lẽ lớn lên, cái cảm giác kỳ diệu này lại một lần nữa bao bọc ta.

Nếu hần biết, cũng sẽ rất vui ...

Nhằm tính thời gian, hần hần đã tới Mân Việt, Ngũ cha là người thông thuộc Mân Việt nhất, chắc không thành vấn đề đi.

“Bệ hạ, Dị đại nhân cầu kiến.”

Tay ta hơi run rẩy, Tam cha nói: “Con bàn chuyện chính sự, ta tránh đi một chút.” Nói xong nhảy thẳng lên cây, lên xuống vài cái đã chẳng thấy bóng dáng nữa.

Dị Đạo Lâm vội vã bước tới, chấp tay nói: “Bệ hạ, Lư Lãng đã chết!”

“Cái gì?” Ta nhíu mày, có chút không dám tin, “Chết ra sao?”

Dị Đạo Lâm đáp: “Theo tin tức báo về, Lư Lãng bị truy binh bao vây, không còn lối thoát, tự tìm cái chết.”

Ta vẫn hoài nghi, người như Lư Lãng, làm sao có thể lựa chọn cách chết như vậy?

“Lúc nào, nơi nào?”

“Hai ngày trước, ở trong biên giới Mân Việt, tham gia vây bắt lúc ấy còn có hai vị phụ thân của bệ hạ cùng với Phurong quân.”

Như vậy ta còn có thể hiểu được, xem ra bọn họ đã thành công lấy được thuốc giải.

Ta nhẹ thở phào một hơi, vui vẻ nói: “Cuối cùng đã giải quyết xong vấn đề nan giải. Việc kiểm tra thể lực còn sót lại của Nam Hoài Vương phủ giao cho khanh. Tư khổ của Nam Hoài Vương thế nhưng còn gấp 10 lần quốc khổ, riêng một điều này thôi, bọn chúng cũng không đáng sống rồi.”

Dị Đạo Lâm gật đầu xưng phải: “Quận quốc cùng tồn tại vốn là để bảo vệ xung quanh trung ương, nhưng nay đã làm trái lại với ý nguyên ban đầu, chư hầu vương tích trữ nền tảng, làm suy yếu quyền lực và của cải của trung ương, phải hủy bỏ toàn toàn chế độ phân phong mới là vương đạo. Một khi Nam Hoài Vương đã đổ, trong tôn thất không còn ai có đủ lực lượng để chống lại vương thất nữa, như thế có thể hoàn toàn tập trung quyền lực cho trung ương.”

Ta cười nói: “Lại là một việc đáng mừng nữa. Công của Dị khanh gia không hề nhỏ.”

Hần có khát vọng chính trị và chí hướng cứu giúp dân chúng, ta có tham vọng giữ gìn sự thống trị của vương thất và củng cố chính quyền, coi như là có qua có lại.

Khối đá lớn cuối cùng trong lòng cũng đã rơi xuống, Tiểu Lộ Tử thấy tâm tình ta có vẻ tốt, tiến lên nịnh hót vài câu.

Ta phát tay nói: “Biến biến biến, quả nhân muốn thân hiền xa nịnh, làm một vị minh quân!”

Hần cúi đầu nhìn ta.

Ta bật cười nói: “Bớt giả bộ cúi đầu đi, còn không đi hỏi xem Phurong quân bên kia có truyền về tin tức gì không.”

Theo lý mà nói, Dị Đạo Lâm đã có được tin tức, thì ta bên này cũng phải suy đoán, nhưng nay vẫn chưa có tin truyền về, sợ là bọn họ vội vàng giúp Bùi Tranh giải độc mà chậm trễ thôi.

Ta ở trong cung chờ một ngày vẫn chưa có tin tức, đến chạng vạng ngày hôm sau mới nhận được tin Ngũ cha báo về, nói là đưa Bùi Tranh đi gặp mặt tông tông chủ Bất Thốc ở Mân Việt, cũng chính là phụ thân thân sinh của Ngũ cha ta. Qua đường mà không vào thăm quả thật thất lễ, Bất Thốc gia gia là người hải hước, nhiệt tình, cha con bọn họ gần nhau thì ít mà xa cách thì nhau, nên giữ bọn họ ở lại mấy ngày. Ta nghe xong tin này, cũng chỉ có thể bất đắc dĩ nở nụ cười.

Bất Thốc: đầu trục

Ai ngờ ở lại một cái đã là nửa tháng, ta chờ đến gân xanh trên trán giật thỉnh thoảng, rốt cuộc nhịn không được tới lúc muốn dẫn binh đi cướp Phụng quân về, bọn họ đã trở lại.

Một ngày kia ta đang ở trong đình đọc tấu chương đến ngủ thiếp đi, loáng thoáng cảm giác được trên người hơi trầm xuống, mơ mơ màng màng mở mắt, liền nhìn thấy đôi mắt hắn đang mỉm cười.

Ta im lặng nhìn hắn, sau một hồi lâu mới nói: “Ta cứ tưởng chàng bị mỹ nhân Mân Việt câu đi mất rồi.”

Hắn kéo chân đắp lên đến vai ta, vén tóc ta ra sau tai rồi mới mỉm cười nói: “Gặp qua bậc quốc sắc rồi, sao có thể nhìn vừa mắt đám dung chi tục phàm nữa. Nếu có cũng là ta câu các ả theo, nàng nói có phải không?”

Mặt ta nóng lên, nói: “Thật vô sỉ.”

Hắn cười nói: “Nàng thích không?”

Ta nhịn không được cong khóe miệng lên, nói: “Thích ... chàng ôm ta ...”

Hắn cúi mình xuống, nhẹ nhàng ôm lấy ta, tay phải vuốt vuốt lưng ta.

Tay ta ôm chặt lấy eo hắn, vùi đầu trên cổ hắn, giọng rầu rĩ nói: “Chàng đã nói sẽ không giấu ta, lừa ta, kết quả là ngay cả những lời này cũng là nói dối.”

“Hả ... Tại sao lại nói vậy?” Hắn chen lên cái ghế dựa nhỏ hẹp của ta, kéo ta vào trong lòng.

“Ta không trúng tình cổ, chàng biết rõ, vì sao còn không nói cho ta biết sự thật?”

“Bởi vì nàng ngốc ...” Hắn cười nhẹ một tiếng, “Rõ ràng là thật lòng thích, còn cứ tưởng là bị cổ độc ép buộc, nàng yêu thương nhưng nhớ ta, ta còn rất hưởng thụ.”

Ta cắn giận cầu một cái sau lưng hắn, ngẩng đầu trừng hắn. “Chàng là nghĩ như vậy à?”

Hắn nói: “Nàng đoán xem.” Rồi sau đó cúi đầu, phủ lên môi ta khẽ hôn trớn. “Nếu không tin thì nàng đoán đi.”

Hơi thở nóng hôi của hắn làm tim ta đập mạnh, suy nghĩ hỗn loạn, lắp bắp nói: “Đoán, đoán không ra ...”

“Vậy đừng đoán, tập trung hôn ta.”

Ta nâng tay ngăn môi hắn lại, thở hổn hển trừng hắn: “Đừng tưởng lảng sang chuyện khác. Ngoài tình cổ, còn có chuyện về thất trùng thất thảo. Rõ ràng chỉ còn lại một gốc cỏ Long Tiên, chàng sao lại để cho ta đi cứu Tô Quân, nếu không tìm thấy cỏ Long Tiên này, chàng phải làm sao?”

Hắn giữ lại tay trái ta đang che ở trước mặt hắn, nắm trong tay ngắm nghía, mắt chứa đầy ý cười nghiền ngẫm. “Nếu ta chết rồi, nàng phải làm sao bây giờ?”

“Ta khinh bỉ chàng cả đời.” Ta hừ lạnh một tiếng, “Tên ngốc, tự mình tìm đường chết.”

“Nếu Tô Quân chết, nàng phải làm sao?”

Ta im lặng không nói.

Hắn lại cười nói: “Ta nói rồi, nếu hắn vì thế mà chết, cả đời này nàng sẽ nhớ kỹ hắn, nhớ nàng nợ hắn. Nếu người chết là ta, nàng cũng vậy ...” Tay hắn dùng sức một chút, nắm chặt tay trái ta, “Xấu nhất chẳng qua là một chữ chết mà thôi, ta tình nguyện để nàng nợ ta, cũng không bằng lòng cho nàng nợ hắn.”

Ta kinh ngạc nhìn hắn, nhẹ giọng hỏi: “Đáng làm như vậy sao ...”

Hắn cắn một cái trên mu bàn tay ta, cười nói: “Ta nếu chết thật rồi, nhất định sẽ sai người thời thời khắc khắc nhắc nhở nàng, nhắc nhở nàng thiếu nợ tình ta, để nàng cả đời đều sống trong hồi ức về ta. Ta chết rồi, cũng không để nàng sống vui vẻ được.”

Ta rùng mình một cái, giọng bức bối nói: “Chàng thật ngang ngược. Chết thì cũng chết rồi, còn không buông tha cho ta.”

“Yên tâm.” Hắn cười khẽ một tiếng, “Ta sẽ không để mình chết một cách dễ dàng, cũng không nỡ, ta còn muốn chờ con ra đời, gọi ta một tiếng cha.”

Hắn kéo tay ta, dán lên mu bàn tay ta mà vuốt lên bụng ta.

“Đậu Đậu ...”

“Uhm ...” Ta co mình vào trong lòng hắn, cảm thấy cứ sống như vậy cả đời đi, đủ rồi, rơi vào tay một nam nhân như vậy, là kiếp số của ta, trốn không

được.

Ta chờ nghe câu tiếp theo của hắn, đợi hồi lâu chỉ nghe thấy tiếng hít thở đều đều, vừa nâng mắt, hắn đã ngủ rồi. Sắc mặt hơi tái nhợt, trong lúc ngủ mơ mi tâm vẫn nhú lại như cũ, ta ngẩng đầu, hôn lên mi tâm hắn.

Hắn nhất định là rất mệt rồi.

Cứ ôm hắn như vậy một lúc đi.

Tin ta mang thai rất nhanh truyền ra ngoài, người lượn vòng quanh ta lại càng nhiều thêm. Bùi Tranh bị chen đẩy ra bên ngoài bức tường người, chỉ đến tối mới có thể gần gũi ta một chút.

“Ta ghen tị rồi.”

“Ta cũng thấy được.”

“Đuổi bọn họ về Vân Vụ biệt viện đi.”

“Đuổi đi rồi ngôi hoàng đế này của ta cho chàng làm.”

“Ta nhớ nàng...”

“Ngủ đi.”

Ta nằm trong lòng hắn, ngủ cực kỳ yên ổn.

Mỗi ngày vẫn dậy sớm như trước, thay y phục lên triều, bãi triều xong về ăn sáng cùng hắn, sau đó phê duyệt tấu chương, thỉnh thoảng thấy khó lựa chọn thì thỉnh giáo hắn, hắn dựa nghiêng người ở một bên, nhú nhú mi uể oải cười nói: “Nàng thỉnh cầu ta a...”

Ta trực tiếp ném tấu chương về phía hắn, tức giận nói: “Ta muốn chàng tối ngủ dưới đất đi!”

Tấu chương chưa phê xong, mấy vị phụ thân đã thay nhau tới hỏi thăm, Bùi Tranh hoàn toàn bị gạt bỏ ra ngoài, hậm hực biến mất một buổi chiều, đến tối lại muốn ta thương xót. Mỗi tối đều thăm thì lý gián, bảo ta đuổi các vị phụ thân về biệt viện đi.

Thật sự là tên vong ân phụ nghĩa a...

Một ngày nọ, ta bèn kể chuyện này với mẫu thân, mẫu thân cười nói: “Nên!” Lại nói, “Có phải mấy hôm nay nó nhàn đến phát hoảng, cả ngày tìm Ngũ cha con nói chuyện phiếm?”

Hóa ra mất tích là đi tìm Ngũ cha sao...

“Chàng với Ngũ cha thì có thể tán gẫu chuyện gì chứ?”

“Giữa nam nhân, chả có gì ngoài tán dóc về nữ nhân cả.” Mẫu thân cười hắc hắc, “Nhưng mà ta đoán nó là hỏi Ngũ cha con nên chăm sóc nữ nhân có thai như thế nào.”

“Việc này còn phải hỏi sao?” Ta cười nói, “Con còn tưởng chàng cái gì cũng biết cơ.”

Rời khỏi chỗ mẫu thân, ta bèn đi thẳng tới nhà thuốc của Ngũ cha, mùi thảo dược hơi gay mũi, ta bước nhẹ nhàng, rón ra rón rén tới gần, lúc đi ngang qua cửa sổ, liền nhìn thấy một cái bóng màu trắng đang nằm trên giường.

Bùi Tranh thế mà lại đến chỗ Ngũ cha ngủ gật sao?

Ta vào phòng, lại không gặp được Ngũ cha, chỉ nhìn thấy một cái bồn tắm phủ đầy thuốc. Bùi Tranh còn mặc nguyên áo ngoài màu trắng, vẻ mặt mệt mỏi nằm trên giường, sắc mặt hơi tái.

Ta đi đến bên giường, hắn hình như ngủ thật sâu, thế mà cũng không tỉnh. Hơi thở mỏng manh khó nhận ta, ta phải cẩn thận thử một chút, mới chắc chắn là hắn không bị Ngũ cha mưu sát.

Ta khẽ gọi một tiếng: “Bùi Tranh.”

Hắn không có phản ứng.

Ta lại gọi một tiếng: “Tranh...”

“Đậu Đậu...” Sau lưng đột nhiên truyền tới một tiếng quát nhẹ, ta hoảng sợ, quay đầu nhìn lại. Ngũ cha đứng ở cửa, sắc mặt đỏ rồi lại đỏ, cuối cùng mới nói: “Con sao lại đến đây?”

“Con nghe nói Bùi Tranh đang ở chỗ Ngũ cha này.”

Lúc ta nói lời này, hấn vẫn đang ngủ. Việc này rất kỳ quái ...

Ngũ cha vội ho một tiếng nói: “Nó bị nhiễm phong hàn, ta cho nó uống chút thuốc, cho nên ngủ có vẻ sâu.”

Ta còn chưa hỏi gì, ông lại vội vã nói như vậy thật giống như đang che giấu điều gì.

Ta nghi hoặc nhìn ông chăm chăm, nói: “Tự Bùi Tranh cũng biết y thuật a, phong hàn nho nhỏ thế này, không thể tự mình chữa trị sao?”

Ngũ cha nói: “Y giả bất tự y, con chẳng lẽ chưa từng nghe qua sao?”

Y giả bất tự y: thầy thuốc không thể chữa bệnh cho chính mình

Ta im lặng nhìn ông, nói: “Ngũ cha, ánh mắt người úp mở, rõ ràng có việc dối con. Bùi Tranh rốt cuộc bị làm sao vậy?” Lòng ta hoảng sợ, “Có phải là cò Chu Tước ...”

“Không phải” Ngũ cha cắt lời ta.

Đây cuối cùng là phải hay không.

Ta hít sâu một hơi, nói: “Cho dù người không nói cho con biết, con cũng có thể điều tra ra. Ngũ cha, đừng lừa con ...”

Ngũ cha khó xử nhìn ta, mắt hiện lên vẻ áy náy, cuối cùng nói: “Đậu Đậu, xin lỗi ...”

Bạn đang đọc truyện *Quả Nhân Có Bệnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 55: Kết cục

Khi ta trở lại tuyên thất, trời đã sắp tối rồi.

Mặt trời lặn xuống, lại qua một ngày, Tiểu Lộ Tử đang chỉ trò cung nhân thay đèn mới trong cung, vừa quay đầu nhìn thấy ta, vội tiến lên đón, cung nhân đồng loạt quỳ xuống.

Ta đi thẳng qua xoay người vào phòng.

Tiểu Lộ Tử cũng theo vào, ngẩng đầu nhìn thấy vẻ mặt của ta, sững người, nhỏ giọng hỏi: “Bệ hạ ... Tâm tình không tốt ư?”

Ta lắc lắc đầu, im lặng không nói.

Tiểu Lộ Tử nói: “Đã sắp tới giờ cơm tối, bệ hạ dùng bữa tối ở đâu?”

“Ngay ở đây.” Ta nói, “Ta hơi mệt, các người lui ra, để ta yên lặng một lát.”

Tiểu Lộ Tử mím mím môi, cẩn thận liếc nhìn ta một cái, rồi mới lặng lẽ lui ra ngoài, khoa tay múa chân với đám cung nhân để bọn họ đều rời khỏi đại điện.

Ta hơi mờ mắt, nhìn một góc của tuyên thất, tia sáng u ám chiếu đầy, pho tượng đồng đen trong góc giương nanh múa vuốt, nhìn như ma quỷ, chẳng có nửa phần long khí tôn quý của vương thất.

Ta thật không rõ, các vị tổ tiên làm đều đúng, ta làm, đến cuối cùng lại luôn sai.

Ta muốn thiên hạ thái bình, dân chúng an cư lạc nghiệp.

Ta muốn Lưu Trần giang sơn thiên thu vạn đại, soi sáng sử sách.

Làm hoàng đế, không phải đều nên lãnh khốc vô tình, không biết luyến tiếc sao?

Có phải ta đã sai rồi không ...

Ta chậm chậm đứng dậy, đi tới điện thờ ở cạnh phía đông của tuyên thất, bức họa của cao tổ giữa khói hương nghi ngút uy nghiêm mà hiền hậu.

Ta thấp hương kính bái, quỳ trước án.

“Con cháu bất tài, Trần quốc Lưu thị hoàng tộc thế tôn đời thứ 18 Lưu Tương Tư, bái tế cao tổ hoàng đế.”

Khỏi nhẹ làm cay xè hai mắt ta, trước mắt hơi mờ ảo, bức họa đang tươi cười kia dường như lại cũng trở nên dữ tợn.

“Cao tổ bệ hạ là đang giễu cợt ta sao?” Ta cười cười, cúi đầu nhìn đầu gối mình, “Phải, thật đáng cười. Nhưng ngài cũng không có chỗ nào mạnh hơn ta. Vua khai quốc tôn quý thì làm sao, không phải ngay cả nữ nhân mình yêu thương cũng không bảo vệ được ... Nếu không có khả năng bảo vệ nàng, thì không nên yêu nàng, khiến yêu trở thành hại ...”

Ta cười khô mà nói: “Vấn đề bệ hạ cũng vậy, cùng ước hẹn bạc đầu với Đậu thái hậu, nhưng cũng đi trước bà, để bà ở lại một mình trên thế gian chịu đủ nỗi khổ tương tư. Võ đế một đời vô số nam sủng nữ phi, đến đến đi đi bao nhiêu người, nhưng lại cũng chẳng có nổi một người có thể bầu bạn ... Kỳ thật ta sớm nên hiểu được, bất luận các người làm như thế nào, làm tốt ra sao, coi như có cả thiên hạ, cũng chẳng giữ nổi một người thật lòng yêu thương mình. Các người còn làm không được, Lưu Tương Tư ta, tài gì đức gì mà có thể ...”

Ta ngồi xồm, im lặng hồi lâu, khói hương nghi ngút làm đầy mắt ngấn nước.

“Hắn nói lần đầu gặp ta, ta mới sáu tuổi. Kỳ thật ta sớm đã không nhớ nổi. Chỉ là cảm thấy dường như từ khi có ký ức tới nay, hắn đã luôn ở bên ta vậy. Không biết các người có từng gặp được một người như vậy ... Cao tổ bệ hạ cùng Lữ hậu cũng là vợ chồng có nhau lúc hoạn nạn, giúp nhau vượt qua mưa gió, đáng tiếc cuối cùng ... a ...” Ta lắc lắc đầu, “Nếu sớm biết rằng ta sẽ thích hắn như vậy, năm 6 tuổi ấy, ta nên ở lại bên cạnh hắn, hoặc là giữ hắn ở bên cạnh ta. Nếu có thể trở lại năm 6 tuổi ấy, ta muốn nói cho Lưu Tương Tư, nam nhân đó yêu cô đấy, không cần nghi ngờ hắn, thử hắn, làm tổn thương hắn, thời gian của các người không có nhiều, có thể thêm một ngày, là được một ngày ...”

Ta cắn chặt môi dưới, nước mắt lăn lăn rơi trên mu bàn tay.

“Còn có để quay lại được sao ... quay lại không được nữa rồi ...”

Ta đưa tay lau nước mắt, tay phải lại run run khó mà khống chế.

“Các vị giúp ta ... Hãy giúp ta ... Ta sẽ làm một hoàng đế tốt, cũng muốn làm một thê tử tốt của hắn, sinh con cho hắn ... Chỉ cần cho chúng ta thêm chút thời gian, chỉ cần có thể để ta ở bên hắn thêm một chút nữa, ta sẽ làm một hoàng đế xứng đáng, ta sẽ cống hiến cả quãng đời còn lại cho Trần quốc, cầu xin các vị giúp ta ...” Ta nắm chặt tay phải mình, khóe không thành tiếng.

“Ta sẽ làm một vị hoàng đế tốt chỉ cần các vị để hắn ở lại bên cạnh ta ...”

Ta không phải đang cầu nguyện, ta là đang cầu xin.

Thần Phật đầy trời, các vị liệt tổ liệt tông Trần quốc, nếu có thể nghe được lời cầu xin của ta, xin hãy đáp lại ta một chút đi ...

Nhưng tận đến khi ánh tà dương cuối cùng chìm vào lòng đất, ta cũng không nghe thấy tiếng đáp lại nào.

Chỉ có hương khói dần dần nguội lạnh.

Đằng sau truyền lại tiếng bước chân bình thản.

Trước đây khi hắn đi đường, hình như đều không nghe thấy tiếng bước.

Một đôi tay nắm lấy đầu vai ta, đỡ ta đứng dậy.

Bùi Tranh ôm ta, xoay người ta đối diện hắn, nhẹ giọng nói: “Hả? Nàng khóc sao?”

Ta trừng mắt nhìn, cảm giác mắt vẫn sưng như cũ.

Ta dựa vào ngực hắn, khẽ hừ một tiếng, giọng nghẹn ngào nói: “Thái y nói, nữ nhân có thai đều như vậy.”

Hắn vuốt nhẹ lưng ta, cúi đầu hôn lên gáy ta, cười hỏi: “Vậy làm sao nàng khóc?”

“Ta không nói cho chàng.” Ta né tránh môi hắn, cười nói, “Chàng đoán đi.”

Ngũ cha nói, Lưu Lăng là cố ý, cô ta đi Mãn Việt, không phải vì muốn ngăn Bùi Tranh lấy thuốc, mà là để phá hủy vùng thuốc. Cô ta biết mấy thứ thuốc này không thể không chế được Bùi Tranh và ta, bản thân đã không còn lợi thế, dứt khoát lật bàn.

Cô ta tưới dầu đen nên nơi duy nhất mà cô Chu Tước và cô Long Tiên có thể sinh sống, chằm ngồi lửa, bản thân đứng giữa rừng lửa mà cười.

Cô ta nói: “Ta thua, các người cũng không thắng được.”

Ngũ cha nói, Bùi Tranh chịu đựng được một lần độc phát, không tìm thấy cô Long Tiên, chỉ có thể dùng cách này của ông để vớt vát, chỉ có điều quá tổn hại đến thân thể.

Cắt mạch thay máu, giống như lại sinh ra một lần nữa.

“Độc tố của nó đã sớm vào kinh mạch, cho dù thay máu cũng không thể hoàn toàn giải độc, chỉ có thể giảm bớt bệnh trạng, võ công sớm muộn gì cũng bị phế, mệnh này có thể chống đỡ được bao lâu, ta cũng không thể nào khẳng định được.”

“Có thể 30 năm? 10 năm?” Ta hỏi.

Ngũ cha thờ dài nói: “Ta đã làm hết sức ... Nó không muốn để con biết, con làm bộ không biết, như vậy không phải rất tốt sao?”

“Gạt người ...” Ta lắc đầu nói, “Chàng rõ ràng nói, cho dù chết, cũng sẽ không buông tha con, muốn để con nợ chàng, trọn đời trọn kiếp nhớ về chàng.”

“Có lẽ, nó vẫn chưa từ bỏ hy vọng. Ý chí sống của nó rất mạnh, vì con và đứa bé, nó không nỡ rời đi, chúng ta vẫn đang tìm cách giải độc cho nó, con cũng đừng ... quá tuyệt vọng ...”

Tuyệt vọng ư ...

Đến cả Ngũ cha cũng làm hết sức rồi, ta còn có thể làm gì được nữa?

Chỉ có thể cầu xin liệt tổ liệt tông, thần phật khắp trời mà thôi.

Bùi Tranh ôm chặt lưng ta nói: “Nên dùng bữa rồi, đừng để mẫu thân của con ta bị đói.”

Ta nắm tay hắn nói: “Đi thôi ...”

Hắn không muốn ta biết, ta cũng sẽ làm như không biết.

Chỉ là cứ cách mấy ngày hắn lại phải tới nhà thuốc của Ngũ cha thay máu, Ngũ cha vì muốn giảm bớt đau đớn cho hắn, bèn cho hắn uống chút thuốc mê, để cho hắn ngủ trưa một chút. Đợi hắn ngủ, ta liền vào nhà ngồi bên cạnh hắn.

Đến sinh nhật ta năm ấy, thế lực Nam Hoài Vương cơ bản bị quét sạch, tất cả chư hầu vương đều quy thuận triều đình, thành thực đem đất phong và quyền tài chính, quân chính trả lại cho trung ương. Quan lại trên triều đình cũng thay đổi một đám, Dịch Đạo Lâm lấy tam hỉ làm môn làm lý do, xin mở ân khoa, thủ sĩ khai khoa tràn đầy triều đường, lại ban hành chính sách miễn thuế cho những quận có đất phong, trấn an dân chúng ở khu vực đất phong vốn đang khủng hoảng bất an.

Sùng Quang năm thứ năm, tuyết rơi lớn hơn những năm trước, bay lá tả ngập đầy mái nhà. Ta mang thai đã lộ rõ, bụng nhô lên, mỗi ngày trời chưa sáng vẫn thức dậy vào triều; lúc bãi triều, đã nhìn thấy Bùi Tranh chờ ta ngoài điện. Các đại thần thấy, bước lên trước hành lễ, hắn cười chào hỏi từng người, chờ ta đi tới bên cạnh hắn, sau đó nắm tay ta, ghé sát tai ta thấp giọng nói: “Bây giờ, nàng là của ta rồi.”

Hắn bung dù giúp ta che gió tuyết, Tiểu Lộ Tử dẫn cung nhân đi theo phía sau, cách một khoảng không xa không gần.

“Mặt cũng đỏ lên vì lạnh rồi.” Hắn vừa cười vừa nói, khi nói chuyện phả ra hơi nhiệt mà như trong nháy mắt đã kết thành băng rồi.

Ta hừ một tiếng, thấp giọng nói: “Không phải là hồng vì lạnh ...”

“Vậy thì vì sao?”

Ta đỏ mặt tía tai nói: “Chàng ... chàng chờ ở ngoài điện, bá quan đều chê cười ta ...”

“Ai dám?” Hắn đánh mặt lại, “Bọn họ sáng sớm trời đông khắc nghiệt đã cướp cái lò ủ ấm của ta đi, ta còn chưa tìm bọn họ tính sổ đâu! Trong chốn thiếu một người, lạnh không ngủ được.”

“Ngủ không được thì đi làm gian thương của chàng đi, tìm ta làm gì ...”

Gần đây ta mới phát hiện, khi hắn làm Thừa tướng phạm vào không ít chuyện xấu xa, theo như lời hắn nói, hắn là thương nhân, hiệu buôn mang họ Bùi mở khắp cả đế đô, đó chẳng qua cũng chỉ là hắn ra tay chơi chơi thôi, trong cung nhân nhà vô sự, dứt khoát còn tập trung kinh doanh, chuẩn bị đưa cửa hiệu mang họ Bùi mở cửa khắp trong nam ngoài bắc. Hắn đối với chính trị tuy là thuận buồm xuôi gió, nhưng luôn thiếu hứng thú, theo đường buôn bán lại thấy ham mê hơn một chút.

Ta nói: “Chàng không lo ăn lo mặc, kiếm nhiều tiền như vậy làm gì?”

Hắn nói: “Nhìn tiền nhiều thấy vui.”

Thật là mắt chỉ thấy có tiền thôi.

“Hồi còn nhỏ cực kỳ sợ hãi, gặp phải người bán con trai, con gái; nhiều tiền một chút, sẽ an tâm hơn.” Hắn nói vậy.

Ta nắm tay hắn, cười nói: “Lần sau chàng muốn bán, bán cho ta là được rồi.”

Hắn nói: "Không bán, chi đổi."

Lấy chân tình đổi chân tình, cả đời không thay đổi.

Vào đầu mùa hạ, đưa con đầu lòng của chúng ta chào đời.

Ta kêu đau đến khản cả giọng, hắn không để ý lời khuyên can của người khác, vào tắm cùng với ta.

Hắn đưa tay ra nói: “Cần ta là được rồi, đừng cần bị thương chính mình.”

Ta nhớ lại năm ấy ở trấn Bằng Lai, hắn lừa ta sinh con cho hắn, ta sợ đau, hắn liền nói: “Đến lúc đó nếu nàng thấy đau, thì cần cánh tay ta, nếu không đủ, lại cho nàng chém mấy đao?”

Đau đớn hắn vì ta mà chịu, sớm đã nhiều hơn tất cả những gì ta có thể làm vì hắn.

Sức lực đã dùng hết, trong lúc hỗn loạn, mới nghe thấy một tiếng khóc vang, ta nghĩ đến đây là hết rồi, vừa muốn thở phào một hơi, lại nghe được một tiếng thét kinh hãi: “Còn một đứa nữa!”

Ta: “...”

Đây thật là một trận giầy vò dai dẳng.

Ta lần đầu tiên nhìn thấy hắn chân tay luống cuống như vậy, không biết nên ôm đứa con mới sinh nho nhỏ mềm mềm kia như thế nào, nên nâng, hay là nên giữ lấy, nên mỗi tay một đứa hay là luân phiên ôm từng đứa một.

Cung nhân đồng loạt quỳ xuống, nói: “Chúc mừng bệ hạ, chúc mừng phượng quân.”

Bùi Tranh đưa con lại trước mặt ta, chỉ chỉ lên một đứa nhìn qua lớn hơn một chút nói: “Đây là con trai.” Lại chỉ chỉ lên mũi đứa còn lại, cười nói: “Đây là con gái. Trong bụng mẹ đã bị anh ức hiếp, vóc người gầy hơn anh một chút.”

“Thật nhỏ xíu a”. Ta không còn hơi sức dựa vào đầu giường, lấy tay chọc chọc khuôn mặt của con trai, mắt nó nhắm chặt, cầm nắm tay nhỏ xíu của nó lên. “Làm anh cũng không biết chăm sóc em gái, đánh một cái.” Nói xong nhẹ nhàng nhéo nhéo trong lòng bàn tay nó.

Bùi Tranh chớp mắt lại chớp mắt nhìn con, hồi lâu mới gạt gạt lớp mồ hôi lấm tấm trên trán ta, dịu dàng nói, “Để nàng vất vả rồi.”

Ta nhắm mắt lại, ậm ừ một tiếng, nói: "Kiếp sau, chàng làm nữ nhân, ta làm nam nhân, chàng sinh con cho ta."

Lúc lâu sau mới nghe hắn cười nói: “Vi phu lĩnh chi.”

“Chàng chọn tên cho các con đi.” Ta nói:

Hắn sớm đã dò sách tra cứu, nói: “Con trai lấy chữ “Hy” thì thế nào, hy cũng là ánh sáng. Con gái lấy chữ “Duyệt”, hy vọng cả đời con bình an, vui vẻ. Lư Hy, Lư Duyệt.”

“Không được ...” Ta lắc lắc đầu, mờ mắt ra, nhìn thấy hắn nhú mồm, nói: “Sao lại không được?”

"Họ không được." Ta nói, "Bùi Duyệt dễ nghe hơn Lư Duyệt."

Hắn sững người, kinh ngạc nhìn ta.

“Con trai chỉ để dạy dỗ, con gái chỉ để yêu chiều.” Ta chun chun mũi nói, “Chàng đã đồng ý với ta, sẽ thương nó, như năm vị phụ thân yêu thương ta vậy.”

Ý cười trong đáy mắt hắn từ từ lan tỏa, hắn phủ lên môi ta, nói: “Ta đồng ý với nàng.”

“Chàng phải trông con trưởng thành, giúp nó chọn một vị hôn phu ưu tú, yêu thương nó, chiều nó, như chàng đối với ta.”

“Ta đồng ý.”

“Chàng phải dạy bảo Hy Nhi, để nó trở thành một vị hoàng đế văn trị võ công, xuất sắc mọi bề.”

“Ta đồng ý.”

“Đợi gã Duyệt Nhi đi rồi, Hy Nhi lên ngôi hoàng đế, đến lúc cũng có thể tự mình gánh vác rồi ...” Ta ôm chặt cổ hắn, nhẹ giọng nói, “Mỗi sáng ta đều ủ ấm chăn cho chàng.”

Ta muốn khiến kiếp này của hân gánh đầy trách nhiệm trên lưng không thể chối bỏ, ta muốn cùng các con buộc chặt hân, dù có khó có khổ hơn nữa, vì chúng ta đều muốn sống tiếp.

Bùi Tranh hôn lên thái dương ta, dịu dàng nói: "Cái gì ta cũng đồng ý với nàng."

Hồi còn nhỏ, có người nói cho ta biết, đế vương không thể có được tình yêu như trong dân chúng. Ta cứ tưởng mình sống chắc cũng sẽ giống các vị tiên hoàng, lập một Phụng quân mình thích, đời này cũng chỉ có một mình hân, bất luận giang sơn đổi thay ra sao, ta cũng chỉ cùng hân bên nhau cả đời. Ta sẽ vì hân mà sinh con cái đầy nhà, cùng hân nuôi dạy con cái, đợi tới khi con gái xuất giá, con trai đăng cơ, cục diện triều đình ổn định, ta sẽ lại cùng hân làm trọn vẹn giấc mộng dang dở của hai chúng ta.

Nhưng mà ta gặp được Bùi Tranh.

Ta lập một Phụng quân mình thích, đời này cũng chỉ có một mình hân, bất luận giang sơn đổi thay ra sao, ta cũng chỉ cùng hân bên nhau cả đời. Ta sẽ vì hân mà sinh con cái đầy nhà, cùng hân nuôi dạy con cái, đợi tới khi con gái xuất giá, con trai đăng cơ, cục diện triều đình ổn định, ta sẽ lại cùng hân làm trọn vẹn giấc mộng dang dở của hai chúng ta.

Sau đó cuối cùng ta cũng biết, kiếp này của ta, từ năm gặp được hân kia đã lặng lẽ thay đổi.

Vua Sùng Quang, tên Trương Tư, đăng cơ năm 13 tuổi. Lúc mới đăng cơ, đề bạt Bùi Tranh làm tướng, đề bạt sĩ tử tuổi trẻ, thi hành tân chính, bỏ tể cũ, hủy bỏ tập quán, chế độ đời trước, đá kích thế lực công khanh. Sùng Quang năm thứ năm, cải cách tào chính, chống lại tham hủ, đoạt lại quyền lực do Nam Hoài Vương cầm đầu đám chư hầu tạo phản. Vua đề bạt Dị Đạo Lâm, giết Nam Hoài Vương, hủy bỏ chế độ phân phong, thi hành nhân chính, trấn an dân chúng bốn biển.

Là năm, hủy bỏ chế độ Thừa tướng, Tô gia mấy đời nối tiếp công khanh tan rã, Dị Đạo Lâm nhậm chức đứng đầu tam công. Từ năm Sùng Quang thứ 5, Dị Đạo Lâm là quan nhất phẩm, thánh sùng không suy, sau lại làm Thái phó cho Thái tử, thân càng vinh hiển, cục cung tận tụy, được vạn dân yêu kính.

Là năm, vua 18 tuổi gả cho Bùi Tranh, lập làm Phụng quân, cho đến trọn đời, hậu cung không nạp thêm người thứ hai, là đệ nhất giai thoại trong lịch sử Trần quốc từ trước tới nay.

Sùng Quang đề cả đời sinh được một nam một nữ, trưởng tử Lưu Hy, thứ nữ Bùi Duyệt. Trưởng tử Lưu Hy hiền đức vẹn toàn, năm 13 tuổi lập làm thái tử.

Năm Sùng Quang thứ 29, Phụng quân băng hà, hưởng thọ 50 tuổi. Vua đau xót, ba ngày không lên triều.

Sang năm tiếp theo, vua truyền ngôi cho thái tử Lưu Hy, sửa niên hiệu là Nguyên Hưng.

Năm Nguyên Trung thứ hai, vua Sùng Quang băng hà trong mộng, hưởng thọ 45 tuổi.

Khi Sùng Quang đế tại vị, chăm lo việc nước, yêu dân như con, cải cách lại trị (tác phong quan lại), tuyển chọn hiền tài, mở đầu 20 năm Sùng Quang thịnh thế.

Lịch sử xưng tụng Sùng Quang là thời kỳ trung hưng.

Bạn đang đọc truyện *Quả Nhân Có Bệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 56: Toàn kịch chung

Ta không biết bí mật của mỗi người, nhưng ta biết, mỗi người đều có bí mật.

Ta theo bộ hạ đằng đằng 40 năm, từ lúc người 5 tuổi ta bị điều đến hầu hạ người cho tới khi người tạ thế một năm trước.

Đó là vào năm Nguyên Trung thứ 2, người ngồi trong đình viện, đột nhiên nói với ta “Tiểu Lộ Tử, tuyết năm nay cũng giống năm Sùng Quang thứ 5 năm đó, là tuyết lông ngỗng.”

Tuyết lông ngỗng: Bông tuyết lớn và rơi dày.

Ta đổ cho người chén thuốc nóng rồi nói “Đúng vậy, đều là tuyết lớn”

Người ngây người nhìn trời tuyết, còn nói “Đáng tiếc không còn chàng bung dù cho ta”

“Bệ hạ, thuốc cần uống lúc còn nóng”. Ta nhắc nhở người.

Sùng Quang năm thứ 29, người tự nhốt mình trong phòng suốt 3 ngày 3 đêm, bất luận là kẻ nào cũng không cho vào. Đợi đến khi người bên biệt viện biết tin tới, người cuối cùng cũng mở cửa, nói “Phượng quân đi rồi”.

Từ đó, mắt của người cũng không nhìn rõ được nữa. Thái y nói là bởi khóc đến hỏng mắt, nhưng trước mặt người khác, người chưa từng rơi một giọt lệ.

Yến thần y dùng hết cách cũng không thể chữa khỏi mắt cho người, người cười nói : “Chàng đã không còn, có nhìn thấy hay không, cũng chẳng còn nghĩa lý gì”.

Thái tử được cận thần của người trợ giúp dần dần học cách xử lý mọi việc trong triều.

...

Năm Nguyên Trung đầu tiên, ta cho người biết, có một vị cổ nhân về đế đô.

Ta đưa người đến trước mộ người ấy, người cười nói “Huynh không nhìn được ta, ta cũng nhìn không thấy huynh, thật tốt.”

Ta ngẩn ngơ nhớ tới năm Sùng Quang thứ năm ấy, đêm tháng 7 đó, ta đi theo Phượng quân xuất cung, lại đi tới “Bạch Y hạng”. Tô quân bế người từ hậu viện đi ra, ngài và Phượng quân liếc nhìn nhau, liền cúi đầu, hôn nhẹ lên trán người như sợ làm người tỉnh giấc.

“Ta không thể cho người thứ người muốn, cho nên, kính nhờ ngài”. Ngài đem nữ tử mà đời này ngài yêu thương nhất, giao vào lòng nam nhân khác.

Mấy năm nay, ngài ngao du bốn phương, trong triều cũng có thể nghe được chuyện về ngài ấy. Tình hình của ngài, ta là người biết rõ nhất, Phượng quân cũng có lúc gặp ta hỏi: Tô Quân gần đây ra sao?

Ta nói với Phượng quân: “Tô đại nhân đã cùng một danh nữ có một cô con gái, chỉ tiếc là người kia đã khó sinh mà chết.” Tuy rằng ngài đã từ quan, ta vẫn theo thói quen gọi ngài một tiếng Tô đại nhân.

Người run run một chút, lẩm bẩm nói “Tại sao lại có thể như vậy... Không có đại phu sao?”

Ta nói: “Bệ hạ, đây là mệnh, không cứu nổi.”

Ta không nói cho người toàn bộ chân tướng, tận đến lúc người tự mình hỏi cô con gái kia tên là gì.

Cô gái nói: “Phụ thân gọi cháu là Niệm Niệm, là Niệm Niệm trong niệm niệm bất vong (nhớ mãi không quên).”

Đến lúc đó, mới thấy người lại thêm một lần rơi lệ. Trên đường hồi cung, người đột nhiên nói “Ta vẫn là nợ chàng...”

Ta không biết, nếu năm ấy ngài về lại kinh thành, người nợ ngài ấy, nay có thể vẫn còn nợ chăng? Có lẽ có, có lẽ sẽ không, dù sao thương hải tang điền, cảnh còn người mất. Tình cảm của bệ hạ đối với Phượng quân, cũng không cách nào dễ dàng quên mất.

...

Mấy năm nay, một người biết người kia bệnh nguy kịch, lại làm bộ như không biết. Người kia biết đối phương là giả vờ không biết, chính mình cũng cố ý giả bộ hồ đồ. Hai người giả bộ hồ đồ cùng nhau sớm chiều ân ái vui vẻ, trước mặt Phượng quân, người vẫn như bình thường tươi cười âm áp. Đến lúc ngài đi nhà thuốc chữa bệnh, người liền ở xa xa đứng nhìn.

Năm Phượng quân đại thọ 40, thái tử đề nghị làm lễ chúc mừng, người đột nhiên giận dữ, mắng thái tử đuổi ra ngoài, thái tử thật sự tui thân, tìm ta kể hết, muốn ta khuyên người một chút, bởi bệ hạ xưa nay vẫn tín nhiệm ta.

Ta không thể nói cho thái tử biết nguyên nhân, chỉ có thể đứng ở ngoài tuyên thất, nghe trong phòng loáng thoáng vọng ra tiếng khóc nức nở. Phượng quân đứng ở bên kia hành lang uốn khúc, nhìn ta, bắt đầu dĩ cười cười, phát tay bảo ta lui ra.

Phượng quân nói “Ta biết, nàng chỉ là sợ hãi thôi.”

Mỗi một ngày qua đi đều như là trộm được, người sợ làm âm ỉ như vậy, sẽ khiến thần phạt trên trời biết được, đem ngài ấy đi mất.

Người bắt đầu mê tín quỷ thần, cầu thuật trường sinh, người đời khen người tiết kiệm, người thế nhưng lại bỏ cả vạn lượng vàng cầu trường sinh.

“Nói không chừng thật sự có quỷ thần thì sao?”. Người nói, “Bọn họ nhất định là nghe được lời cầu xin của ta.”

Tận đến sau khi Phượng quân qua đời, người rút cuộc buông tay, đem đám tang lữ, đạo sĩ đuổi ra khỏi hoàng cung, một người ở lại Sùng Đức cung, cũng không muốn người khác hầu hạ, chỉ để lại ta cùng 2 cung nữ quét tước, tưới cây.

Người nói, sau khi mù, có thể nghe được rất nhiều âm thanh, mỗi một góc trong Sùng Đức cung đều như có thể nghe được tiếng người ấy gọi người khi xưa. Trầm thấp, mỉm cười, bắt đầu dĩ, yêu chiều ...

Nửa đêm, người bỗng nhiên bừng tỉnh, mở mắt giường đệm gọi tên ngài ấy.

“Tranh, là chàng đã trở lại sao ? Chàng ở đâu rồi?”

Sau đó là một khoảng lặng, sự im lặng khiến người ta tuyệt vọng.

Người ấy rút cuộc không về được. Người lại nghĩ, nhắm mắt lại, có thể mơ thấy ngài, mơ thấy, chính là chân thật.

Người cũng không lên triều nữa, nói khế ước kia ngưng hẳn, bọn họ mang ngài ấy đi rồi, người cũng không cần lại làm hoàng đế nữa.

...

Mùa thu năm Nguyên Trung thứ hai, Tiêu Dao vương Lưu Tự tiến cung, thăm người một lúc, người mỉm cười nói chuyện cùng ngài ấy, Lưu Tự nói “Tỷ tỷ, hay là cùng ta đi Mãn Việt đi, đi ra ngoài hít thở không khí trong lành cũng tốt”.

Người lắc đầu nói: “Không cần, ta ở đây rất tốt. Ra ngoài, cũng không nhìn thấy được.”

Có lẽ là vì tinh thần không tốt, thân thể cũng ốm yếu đi rất nhiều, mặc dù có uống thuốc nhưng vẫn không thấy khỏe.

Chợt nghe nói có tuyết rơi, người mới có chút hứng thú, đi ra ngoài ngồi xem xem, ta ở bên cạnh giúp người uống thuốc, cái miệng nhỏ nhắn của người khẽ nhấm, bỗng nhiên nói “Tiểu Lộ Tử, mang ít trái cây đến đây, miệng ta đắng quá.”

Nghe người nói như vậy, ta thực hớn hờ, vội vàng kêu người đi chuẩn bị trái cây mà người thích, kết quả vừa quay đầu lại không thấy người, sợ tới mức hồn bay phách lạc.

Bên ngoài, tuyết lớn đang bay, ta cầm ô chạy ra ngoài xem, người quả nhiên chưa đi được xa, ở giữa vườn, đón gió tuyết, dò dẫm từng bước từng bước mà đi.

Ta vội bước lên trước, bung dù che gió tuyết cho người.

Lông mi người khẽ run, gọi một tiếng thăm dò : “Tranh?”

“Bệ hạ, bên ngoài gió tuyết lớn, trở về thôi.”

“Ừ” ... Mí mắt người khẽ khép, khóe miệng nhếch một nụ cười chua xót: “Ta thực nhớ chàng ... mỗi một ngày, đều thật khó sống.”

“Bệ hạ phải bảo trọng thân thể, nếu không Phượng quân ở dưới suối vàng biết sẽ không an tâm”

“Ta không muốn để chàng an tâm.” Người nói, “Chàng nếu an tâm đi rồi, ta một mình sẽ cô đơn biết bao, chàng muốn ta nhớ kỹ chàng, chàng cũng không thể vừa uống canh Mạnh bà đã quên ta.”

Người khẽ run, quay đầu lại, dùng đôi mắt tối đen không tiêu cự nhìn ta : “Tiểu Lộ Tử, người nói chàng có thể đã quên ta rồi không?

Ta ghen ngào nói : “Ngài ấy không nữa.”

Đêm hôm đó, ta hầu hạ bên ngoài tẩm cung, nửa đêm lại nghe người nói mê.

“Tranh chàng đã trở lại. Được, ta ủ ấm chăn cho chàng, ngày mai không lên triều nữa. Duyệt Nhi có con rể chăm sóc cho nó, Hy Nhi đã có thể một mình đảm đương mọi việc.... Chàng lại càng cần ta hơn chúng Ta rất nhớ chàng....”

Không biết là thực tái hiện trong mơ, hay vẫn là ảo tưởng của người.

Tựa như ban đêm ở Sùng Đức cung, ngài ấy chưa từng rời đi.

Ngày hôm sau, tuyết ngừng rơi, trời quang đãng, ta vào phòng gọi người dậy, mới thấy khuôn mặt người mang theo nụ cười mà đi rồi.

Sau khi người tạ thế, theo ý người, mọi việc đều giản lược, đưa người hợp táng cùng Phượng quân trong hoàng lăng.

Mùa xuân sau mùa đông năm ấy đặc biệt ấm áp, hoàng lăng trăm hoa đua sắc, ta mang theo vài bộ quần áo, ở lại một túp lều cỏ bên cạnh hoàng lăng, ngày qua ngày, một mình túc trực.

Nguyên Trung hoàng đế có đến thăm ta một lần, muốn ta hồi cung, phụng dưỡng suốt quãng đời còn lại.

Ta cúi đầu quét đám hoa rụng, nói: “Người đã quen Tiểu Lộ Tử hầu hạ rồi.”

Ta từ nhỏ đã theo bên cạnh người, cùng người đi tới phủ Quốc sư, thay người quỳ trong từ đường hoàng gia, luôn là người phạm lỗi, ta bị xử phạt. Người chỉ vào mũi ta mắng “Cầu nô tài, đồ dê tiện, người thích bị phạt như vậy sao? Lại không có ai trông chừng, người không thể ăn bơ làm biếng một chút sao? Ta? Ta cũng không phải là người”

Ta có lẽ cũng đã quen đi theo sau người, nay cũng chỉ có duy nhất việc này có thể làm vì người, chính là thủ trước hoàng lăng, vì người mà dọn đường luân hồi, hy vọng người có thể sớm hội ngộ cùng Phụng quân, hoàn thành lời thề của người.

Toàn tâm toàn ý, nhất sinh nhất thế, bất li bất khí.

Chấp tử chi thủ, dữ tử giai lão.

Sinh tặc đồng khâm, tử tặc đồng huyết.

(Toàn tâm toàn ý, trọn đời trọn kiếp, không buông không rời.

Nắm tay nhau cùng sống tới bạc đầu.

Sống đắp chung chăn, chết chôn một mộ.)

Suy nghĩ của tác giả :

Đối với tôi, đây chính là HE. Bạn yêu, hay không yêu, người ấy vẫn ở đó.

Hai người sống bên nhau, thế nào cũng có một người đi trước, đây là sự thật, chẳng qua nói toạc ra có vẻ tàn khốc mà thôi.

Bùi Tranh đi trước một bước, đối với hần mà nói, cũng không thể nói rõ là tốt hay xấu, dù sao người ở lại sẽ càng đau khổ, hần có lẽ không nỡ để nàng ấy phải chịu khổ sở. Cứ như vậy, hai người vì nhau mà thương tâm, coi như hòa. Nàng nợ bọn họ nhiều như vậy, cho nàng trở thành người cuối cùng ở lại, cũng là để trọn vẹn với tên Trương Tư của nàng.

Tô Quân không trở lại để đồ, khiến cho mọi khả năng cũng chỉ dừng lại ở khả năng mà thôi, trở thành sự chờ đợi tới vĩnh viễn.

Toàn tâm toàn ý, một đời một kiếp, không bao giờ lìa xa.

Coi như đã làm được, bên nhau cả đời, có con trai, con gái, xem như là HE.

Tuy là một người phải chịu đau khổ một mình sống tiếp, nhưng bọn họ cũng có 20 năm bên nhau, cũng không phải là ngắn.

Phiên ngoại cuối cùng này chẳng qua là phóng đại hóa một số chi tiết, về tổng thể mà nói, kết cục chính là đoạn sử kia rồi.

Hết thấy yêu thương đều trở thành lịch sử, có lẽ đối với bản thân chính là một nỗi xót xa mà đành bất lực.

Lúc hần rời đi, có nàng ở bên cạnh, khi nàng ra đi, có hần cùng trong mộng, coi như cũng được an ủi.

Còn về phiên ngoại ngọt ngào gì đó ...

Cảm thấy hình như không cần thiết.

Kiếp này của họ đã chấm dứt, lại quay về viết phiên ngoại ngọt ngào chỉ càng ngược tâm.

Bạn đang đọc truyện *Quả Nhân Có Bệnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 57: Hạ quan hữu lễ

Cảm tình giữa ta và Dị Đạo Lâm không được coi là tốt, nhưng đại để cũng coi là có duyên ...

Năm Sùng Quang đầu tiên, mở khoa thi, ta đăng ký theo nữ quan sở, cùng tham gia thi hội của nữ tử. Năm ấy ta là trạng nguyên thi đình của nữ quan, mà hần lại là thám hoa thi đình, mà đại ca của ta, lại là gian thần tiếng tăm lừng lẫy ...

Khi đó, hần và đại ca ta nhìn nhau không vừa mắt, bị liên lụy nên hần cũng chẳng coi ta với sắc mặt hòa nhã gì, sợ là cảm thấy ta dựa vào quan hệ của đại ca mới được làm trạng nguyên. Sau này, đại ca ta thành Thừa tướng quyền lực khuynh đảo, hần lại là trung thần thiết cốt leng keng, khoảng cách này, lại càng ngày càng xa.

Năm Sùng Quang thứ năm, hần về đế đô, khi đó ta đang làm ở nữ quan sở, ở trong cung oan gia ngõ hẹp, ta cười nhẹ hỏi hần: "Dị đại nhân, còn nhớ Bùi

Nhược Lan chẳng?"

Hắn khoát tay áo, hừ lạnh một tiếng: “Năm đó là cô đẩy ta xuống hồ.”

Việc này ta thật oan uổng. Năm Sùng Quang đầu tiên, tiệc Quỳnh Lâm nhiều người lắm, cũng không biết kẻ khốn kiếp nào đụng phải ta, hại ta loạng choạng hai bước, đẩy hắn vào hồ Thái Thanh, làm trò cười cho cả triều. Nghe nói, cũng bởi việc này hắn mới chọn ra ngoài, làm quan 5 năm ở vùng biên cương.

Nói hắn là quân tử, sao lại có thể ghi hận như vậy chứ, thật làm cho người ta tổn thương lắm lắm. Nếu hắn nhớ thương cũng dai dẳng như vậy, ít ra ta cũng thấy mừng hơn một chút.

Cũng năm Sùng Quang thứ năm ấy, đại ca của ta được lập làm Phụng quân, kết làm phu thê với nữ đế, năm Sùng Quang thứ sáu, hạ chí vừa tới, ta lại có thêm hai đứa cháu, long phụng song sinh, là điềm đại cát, cả nước vui mừng. Hắn liền nhân cơ hội này trình tấu lên hoàng đế, xin mở khoa thi. Bệ hạ ngắm nghĩ một lát, thuận miệng nói: “Rất tốt, việc này cứ giao cho Dị khanh gia và Bùi học sĩ phụ trách.”

Đôi mắt đen láy trong trẻo của hắn liếc về phía ta, ta nhìn hắn gật đầu mỉm cười ...

Loáng thoáng nghe thấy hắn hừ lạnh một tiếng

Aizz Đại ca ta là Phụng quân, bệ hạ cũng là chị dâu của ta, tốt xấu ta cũng coi là hoàng thân quốc thích, không biết nên khen hắn một câu không sợ quyền quý, hay là hận hắn không hiểu phong tình đây ...

Mùa thu năm ấy, học sinh các quận vào kinh thành dự thi, Thái Học phủ bố trí không xuể, ta cùng hắn lại phải tìm một nơi thanh tịnh ở ngoại ô, thuê một tòa nhà lớn, làm chỗ nghỉ ngơi cho thí sinh ...

Dọc đường đi hắn cũng chẳng thèm chuyện trò cùng ta, hoặc nói gần như chưa từng nhìn thẳng vào ta, mấy năm nay đều như vậy, ta cũng không khó chịu lắm, nhưng mà cũng chẳng vui vẻ nổi ...

Lúc về cung, trên đường đột nhiên đổ trận mưa lớn, chúng ta bèn bảo phu kiệu đưa kiệu tới gần quán trà trú mưa.

Ta gọi một ấm trà thơm đơn giản, ba phần điểm tâm, hai chúng ta ngồi đối diện, nghe tiếng mưa gió đập dềnh ngoài quán trà, ngửi hương trà dịu dịu lan tỏa, lại giương mắt nhìn người tuần tũ, xuất sắc lại mang ba phần ngưng ngệu phía đối diện, không hiểu sao tâm tình tốt lên rất nhiều. ...

Hắn cuối cùng không nhịn được, quay đầu lại nhìn ta, hơi nhíu mày nói: “Cô cười gì?”

Ta cười nói: “Hạ quan lúc nào chả cười, nhưng cũng không biết là cười cái gì.”

Hắn quét qua mặt ta bằng một ánh mắt kỳ quái, muốn nói gì đó, muốn nói lại thôi, lại quay mặt đi nhìn gió mưa bên ngoài.

Ta đổ thêm trà vào chén hắn, nói: “Dị đại nhân hình như rất không thích hạ quan?”

Hắn vẫn nhìn bên ngoài không chuyển mắt: “Bùi học sĩ nặng lời rồi.”

Ta nhếch môi, nhìn cạnh mặt của hắn khẽ mỉm cười nói: “Chẳng lẽ Dị đại nhân xem thường nữ tử ư?”

Hắn nghe xong câu này chắc không thể giả bộ thờ ơ được nữa, vì đương kim bệ hạ cũng là nữ tử.

Hắn quay đầu nhìn thẳng ta, nghiêm nghị nói: “Bùi học sĩ nói năng cẩn thận.”

“Chán ghét một người, hắn là phải có lý do nhĩ?” Ta mỉm cười nhìn hắn, “Dị đại nhân đừng ngại nói thẳng, hạ quan nếu có ngôn từ cử chỉ không thích đáng, cũng nên sửa.”

Dị Đạo Lâm nâng chén nhấp trà, rù mắt che đậy, lông mi dài rậm che khuất tầm mắt ...

“Hoặc là nói, Dị đại nhân vẫn còn ghi hận hạ quan năm đó lỡ tay đẩy ngài vào hồ Thái Thanh, vậy bản anh danh của đại nhân?”

Mặt hắn cứng đờ ...

Nếu đúng như lời ta nói, vậy cũng quá bất hạnh ...

Bùi Nhược Lan ta, thế mà lại đi thích một nam nhân bụng dạ hẹp hòi, tình cảnh như này làm sao chịu nổi đây ...

Ta cười nói: “Đã vậy, hạ quan xin bồi tội với đại nhân.” Nói xong đứng dậy, làm lễ với hắn, hắn xấu hổ quay mặt đi, ho khan hai tiếng, nói: “Bùi học sĩ nhay cảm quá rồi, bản quan không phải là để ý chuyện năm đó.”

Nói đương nhiên là phải nói thế rồi.

Ta lại ngồi xuống, thông thả nói: “Năm đó à ... Đúng vậy, rất lâu rồi, đã 5 năm. Như thế tính ra, Dị đại nhân năm nay cũng đã 22 rồi. Trẻ tuổi như thế đã

làm quan nhất phẩm, so với đại ca ta năm ấy chỉ có hơn không có kém.”

“Quá khen.”

Ta lại nói tiếp: “Nhưng 22 rồi, cũng là đến tuổi thành gia, Dị đại nhân nay đã lập nghiệp, không biết vì sao còn chưa thành gia?”

Trong mắt hắn tỏ vẻ không hứng thú, có lẽ không muốn nhiều lời ...

Ta chỉ biết ngượng ngùng ngậm miệng, trong lòng lại thấy mất mát ...

Mưa tạnh rồi, ta cùng hắn hồi cung, diện kiến bệ hạ bẩm báo công việc..

.

Đại ca hoàng tẩu của ta đang quay mòng mòng với hai đứa nhỏ, hai vợ chồng đối phó gian thần gian thương thành thạo mà với hai đứa trẻ răng nanh còn chưa mọc lại chỉ biết bó tay.

Ta và Dị Đạo Lâm đứng bên cạnh, thật là nhìn không nổi nữa, liền hỏi: "Có thể là đói bụng rồi?"

Hoàng tẩu trung vệ mặt đau khổ nói: "Không đói không đi ngoài, ai biết nó đang khóc cái gì? Ca ca vừa khóc, muội muội cũng khóc theo."

Trẻ con thật không thể nói lý lẽ mà.

Ta bước lên hai bước, cúi đầu nhìn cặp huynh muội song sinh trong nôi, trắng trẻo hồng hào, giống như một nắm gạo nếp lăn qua bột mì vậy, chỉ là khóc đến đỏ cả mặt, thật khiến người ta thương xót ...

Ta bế lấy Hi Nhi, nó nấc một cái, khịt khịt mũi mở mắt nhìn ta, sau đó lấy hơi lại muốn khóc, ta bế nó lên cao hơn một chút, nó ngừng khóc, được một lát lại muốn khóc ...

Chơi bế bổng lên cao thì không khóc nữa chứ gì ...

Trong cung này có lớn hơn, đẹp hơn, thiên hạ của bé cũng chỉ là một cái nôi nhỏ nhỏ, thế nào thì cũng thấy chán, thấy cô quạnh rồi.

Ta bế bổng nó lên cao, nó rớt cuộc cũng nín khóc mỉm cười, đôi môi như cánh hoa chu ra, cười khanh khách. Duyệt Nhi cũng vung tay vung chân trong nôi, chuông bạc trên cổ tay mũm mĩm cũng vang leng keng ...

Đại ca bế Duyệt Nhi lên, cũng theo cách của ta mà dỗ bé, hoàng tẩu nhìn bên này, lại nhìn bên kia, tủi thân nói: “Ta cũng muốn bế ...”

Ta trả lại Hi Nhi cho nàng, vừa quay đầu lại, mở to mắt không dám tin ...

Chắc là ảo giác thôi ...

Dị Đạo Lâm làm sao có thể cười chứ ...

Rời khỏi Sùng Đức cung, ta hỏi Dị Đạo Lâm: “Dị đại nhân thích trẻ con à?”

Hắn ậm ừ nói: “Tạm tạm.”

Mỗi lần nói chuyện với hắn, ta đều dấy lên nỗi xúc động muốn bóp chết hắn rồi đâm đầu vào thân cây tự tử ...

Lúc đi ngang qua hồ Thái Thanh, ta vô thức giữ chặt lấy tay áo hắn, hắn theo phản xạ muốn rút tay, ta hơi tổn thương nhìn hắn nói: “Năm đó đẩy ngài xuống đây, ta thật không có ý.”

Hắn xấu hổ nói: “Ta ... Ta biết rồi ...”.

Ta tiến lên một bước, nói: “Không ...” Lời còn chưa dứt, đám rêu xanh dưới chân trơn trượt, người đã rơi tọt xuống hồ.

Nước ao thu lạnh như băng, nước chui vào mũi vào miệng, khiến trước mắt ta biến thành màu đen. Một đôi tay xuyên qua dưới cánh tay, ôm chặt lấy ta, kéo lên. Ta vô thức bám chặt lấy cánh tay ấy, ôm lấy cổ hắn, tận đến khi hắn lị được ta lên bờ ...

Tay hắn xuyên qua khuỷu gối, bế ngang ta lên, có lẽ là chạy về phía Thái Y viện.

Giấc mộng này ta đã mơ rất nhiều lần, cũng không biết là mộng của những ngày qua quá chân thật, hay là chuyện thực của hôm nay quá hư ảo. Ta đầu óc mê man, lạnh đến cả người run rẩy bầy, hơi lạnh như thủy triều dạt tới từng đợt từng đợt, giữa lúc chìm nổi, chỉ có lồng ngực hắn ấm áp vững vàng, tiếng tim đập mạnh mẽ trong lồng ngực xuyên qua quần áo lạnh lẽo, ẩm ướt, truyền tới lồng ngực trái của ta. Ta nắm chặt vạt áo hắn, dựa vào ngực hắn rút lấy hơi ấm, tận tới khi lưng chạm ván giường mới ho khan vài tiếng, từ từ tỉnh lại

Tóc hắn ướt đầm, dính trên quần áo, đen bóng nhỏ giọt nước, quần áo bị nước nhuộm thành màu thẫm, dưới chân một bãi nước đọng từ từ lan rộng. Ta

đã năm năm rồi chưa thấy hấn thăm hại như vậy, cũng chưa bao giờ thấy hấn vì ta mà lo lắng, khiến ta như được chìm trong làn nước ấm, xua tan hơi lạnh, lòng lâng lâng

Thái y được báo liền tới, xem sơ qua cho chúng ta, sai người nấu canh gừng trừ phong hàn, như cười như không nói: "Uống chút canh gừng là khỏe thôi ..."

Cái môi mỏng sắc nước của hấn nhếch lên, lạnh lùng hừ một tiếng.

Ta từ giường ngồi dậy, dựa vào cạnh giường giương mắt nhìn hấn, hấn đứng đó, cũng lạnh mắt nhìn ta

Cuối cùng, ta nhin không nổi, cắn môi co vai, cúi đầu nở nụ cười ...

Hấn thờ ơ nói: "Cô đây là làm cái gì?".

Ta ngừng cười, nhìn hấn nói: "Ta cũng rơi xuống hồ rồi, đại nhân còn chưa nguôi giận ư?".

Hấn lại vô thức phát tay áo, lại vì tay áo ướt mà có vẻ hơi buồn cười, hấn xấu hổ quay mặt đi nói: "Thật là càn quấy."

Ta nhìn cạnh mặt hấn, trái tim cũng đang nhỏ giọt ... Điều nói nước chảy đá mòn, hấn - cái khối đá cứng rắn này, khi nào thì mới chịu để ta bào mòn đây?

"Dị đại nhân." Ta nhỏ giọng nói, "Đa tạ cứu giúp."

Hấn hừ nhẹ một tiếng, không trả lời ...

Ta nói: "Không bằng để Nhưộc Lan lấy thân báo đáp."

Hấn dờ người, gần như là vắt chân lên cổ chạy.

Ta nằm trên giường cười, cười đến thở không ra hơi, một lúc lâu sau, rốt cuộc không cười nổi ...

Về sau, hấn vẫn là hấn, ta vẫn là ta, như là chuyện gì cũng chưa từng xảy ra ...

Chỉ tiếc, ta liệu mình một phen, cái gì cũng không đạt được, còn đánh rơi ngọc bội mẫu thân để lại trong hồ. Mà nước trong hồ kia lưu chuyển, thay nước là ra ngoài cung, có đi vớt cũng không thấy được ...

Đã mất ngọc bội lại còn thiệt người ...

Bạn đang đọc truyện *Quả Nhân Có Bệnh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 58: Hạ quan hữu lễ

Sau cuộc thi, cuối cùng ta cũng có môn sinh của chính mình, địa vị trong triều cũng khác trước, những người đó nghiễm nhiên coi ta là lão nhân trong triều, hơn nữa còn thân phận phượng quân của đại ca ta chinh inh ở đó, càng ngày càng nhiều người cầu hôn ta. Ta bấm đốt ngón tay tính toán, mới phát hiện, ta thế mà cũng đã 19 rồi ... Ở đề độ, đã coi là gái lỡ thì rồi ...

Giao thừa năm ấy, ta vào cung đón năm mới cùng đại ca hoàng tẩu. Hi Nhi Duyệt Nhi đã biết đi, đã có thể gọi mẹ kêu cha, thân mình trắng trẻo bụ bẫm, lúc đi còn loạng choạng, khiến người khác nhìn đều sợ hãi thay bé. Hoàng tẩu cũng đau lòng sợ hai bé ngã, vấp bị thương, đại ca lại nói, ngã vài lần mới biết đau, mới biết đi đứng như thế nào ...

Cơm tất niên, cả nhà quây quần, họ mỗi người bế một đứa trẻ, một nhà hòa thuận vui vẻ, ta rốt cuộc cảm thấy, mình có vẻ thừa thãi, quả nhiên, đại ca cũng muốn ta xuất giá nhanh một chút.

"Sanh Nhi sang năm mới cũng 20 rồi, người làm mai nhiều như vậy, cũng không để mắt tới người nào sao?" Đại ca cười hỏi ta.

Ta cười nhạt lắc đầu ...

Hoàng tẩu nắm bàn tay nhỏ của Hi Nhi đùa nghịch, ngẩng đầu nhìn ta, cười nói: "Nhìn trướng ai đừng ngại nói thẳng, ta chỉ hôn cho muội, ta không tin trong triều có nam tử nào lại không thích muội, mau chóng thành thân, tết sang năm đã có biểu đệ, biểu muội chơi cùng Hi Nhi, Duyệt Nhi rồi."

Nhưng mà luôn có kẻ không như thế. Người ấy à ... không khuất phục quyền thế, nếu thật không muốn lấy, chắc chắn kháng chỉ, đến khi đó hấn cũng ngại, mà ta cũng mất thể diện, đều tự làm tổn thương tình cảm.

Ta lắc đầu cười nói: “Không thích ai cả.”

Uống hơi say rồi, đi ra khỏi đình gió lớn, chợt thấy trên vai trằm xuống, đại ca đi phía sau, phủ thêm cho ta một tấm áo lông.

“Muội nói dối.” Huynh ấy xoa xoa đầu ta: “Sanh Nhi, muội có người mình thích.”

Ta lồng vạt áo trước, rử mi nói: “Ca, hần không thích muội.”

“Vì sao muội chắc chắn như vậy?” Đại ca lắc lắc đầu, “Cho dù bây giờ người ấy không thích muội, vậy cũng chỉ là vì chưa phát hiện được điểm tốt của muội thôi. Sanh Nhi từ khi muội vào triều làm quan, tính tình càng ngày càng hướng nội, thận trọng, chưa từng có nửa bước đi sai, đạo làm quan, việc này đương nhiên không sai, nhưng mà việc tình cảm, không giống quan trường, không phải cần thận trọng, mà cần dũng khí.”

Ta cúi đầu cười khổ: “Muội không giống ca ca...”

Đại ca yêu bệ hạ sâu sắc, ta vẫn biết, từ lúc còn rất nhỏ. Đại ca biết thứ bản thân mình muốn là gì, chẳng sợ bệ hạ sợ mình, hận mình, huynh ấy đã định là nàng rồi, tới gần từng bước từng bước một, nửa là cứng rắn, cương quyết, nửa là tình cảm dịu dàng. Ta cảm thấy mù mịt, địa vị chênh lệch, tình cảm hời hợt thay cho huynh ấy, mà huynh ấy cuối cùng chẳng những được nàng đáp lại, còn độc chiếm tất cả tình cảm của nàng...

Nhưng với Dị Đạo Lâm, hần không khuất phục trước cứng rắn, lại càng không thấy được tình cảm của ta ...

Ca ca nắm chắc được hạt đậu đỏ trong lòng bàn tay mình, Dị Đạo Lâm, ta lại nắm không nổi một sợi gió xuân.

“Không thử, làm sao biết được? Đừng khiến bản thân phải hối hận cả đời.” Đại ca nói lời thâm thía.

Thử sao ...

Ban đêm, đại ca giữ ta ở lại trong cung, ta nói: “Thôi, muội vẫn nên về thôi.”

Đến tuổi ta như này rồi, nhìn người ta ân ân ái ái chỉ thêm phiền muộn ...

Khoa thi qua đi, ta mua một tòa nhà ở ngoài cung, nói khéo cũng không khéo, ở đối diện Dị phủ, đáng tiếc cánh cửa lúc nào cũng đóng chặt, cũng chẳng gặp mặt được mấy lần.

Đêm đông lạnh lẽo, còn chút tuyết nhỏ li ti bay bay, nhà nhà đóng cửa đoàn tụ, qua khe hở cửa sổ lọt ra sắc âm cúng, nhìn chỉ khiến người lại càng cô quạnh ... lòng càng lạnh lẽo ...

Ta quyết định buông thả, bỏ lại xe ngựa, đi bộ về. Nếu không vớt lại xe ngựa mà đi bộ, có lẽ ta không thể gặp được hần rồi.

Ta nhìn bóng dáng trước mặt, cười nói: "Dị đại nhân, khéo thật."

Cái bóng kia dừng lại, quay đầu nhìn về phía ta.

Hòa chung không khí vui mừng, may mắn, ta mặc áo lông cừu hai màu đỏ trắng kết hợp, hần lại vẫn là áo dài màu thẫm, chẳng có chút hi khí nào.

Ta tiến lên hai bước hỏi: “Dị đại nhân sao lại không ở nhà?” Ta nhìn đồ ăn trong tay hần, cười nói, “Tự mình ra ngoài mua rượu?”

Hần khề ừ.

Nhìn ánh mắt hần, đầu ta bỗng hiện lên lời nói của đại ca, thốt thành lời: “Có thể mời ta uống một chén không?”

Hần nhất định là say rồi, lại nói: “Được.”

Ta ngẩn người, hần lại đã đi trước ta rồi.

Đó là lần đầu tiên ta vào quý phủ của hần, không gặp hạ nhân, hần nói đều đã về nhà đón năm mới. Hần để người khác đoàn viên, mình thì lại cô đơn chiếc bóng, ngay cả cơm tất niên cũng chưa ăn ...

Ta hỏi: “Người nhà của ngài đâu?”

Hần nói: “Ta không có người nhà.”

Cha mẹ hần cùng mất, việc này có được ghi lại, ta cũng biết, nhưng người thân ngoài cha mẹ, một người cũng không có, lại là ngoài dự liệu.

Cùng là người thiên nhai lưu lạc ... Ta còn hơn hần một vị ca ca vô cùng thương ta ...

Cùng là người thiên nhai lưu lạc: cùng là người có cảnh ngộ bất hạnh.

Hắn hâm nóng rượu, ta nói : “Uống rượu mà không có đồ nhắm dễ say.”

Hắn lại chìa cho ta mấy món ăn nguội.

Ta lắc đầu nói : “Nhà bếp ở đâu?”

Trong quý phủ nhà hắn đồ ăn lại vẫn còn một ít, ta tùy ý làm năm món, chay mặn phối hợp, cũng chẳng ngần đầu lên nói : “Ngài mang lên bàn đi.”

Không thấy hắn động tĩnh gì, ta tưởng người đi rồi, quay đầu nhìn lại thấy hắn đứng ở cạnh cửa, vẻ mặt ngẩn ngơ không biết đang nghĩ tới điều gì.

Ta cười vẫy tay nói : “Đại nhân, hồi hồn đi.”

Ánh mắt hắn khẽ động, nhếch khóe môi, cuối cùng cũng có phản ứng.

Chúng ta liền dùng năm món này nhắm rượu, ngồi đối diện, cả hai đều chẳng nói gì. Hắn không phải người nói nhiều, đối diện ta lại càng ít lời, ta mỗi lần nói chuyện với hắn đều đẩy lên nỗi xúc động muốn đồng quy vu tận, đem đẹp như thế này, vẫn đừng nói chuyện thì hơn ...

Đồng quy vu tận: cùng đến chỗ chết, cùng hủy diệt.

Vài chén rượu vào bụng, tay chân cuối cùng cũng ấm lên.

Từ lượng của ta tầm hai lạng, từ lượng của hắn không biết ra sao, thế mà mua hai cân. Ta ngẩng đầu nhìn hắn, nương theo ánh nến mà nhìn, khuôn mặt trắng nõn tuấn tú đã nhiễm men say, con ngươi đen láy vì men say mà lấp lánh ánh nước.

Thật là quyến rũ ... Dẫn dụ người ta phạm tội mà ...

Ta cố kéo lại tâm thần, cúi đầu, thờ dài ...

“Sao lại thờ dài?”

Hắn đúng là đang say, nếu không sao có thể quan tâm ta.

Ta cười cười nói : “Buổi tối, ta mới từ trong cung ra, ăn cơm tất niên cùng đại ca hoàng tâu.”

Hắn ừ khê, tỏ vẻ đang nghe.

Ta cắn môi dưới, nói : “Bọn họ đang thu xếp hôn sự cho ta.”

Hắn trầm mặc một lát, nhẹ giọng nói : “Vậy ư, chúc mừng.”

Rượu này thật là thiêu đốt ruột gan, sặc tới nước mắt cũng chảy ra rồi.

Nếu ta thành thân, thứ không muốn nhất, là lời chúc phúc của hắn.

Ta ho hai tiếng, buông chén, bước đi như trốn tới bên cửa sổ, đẩy cửa sổ ra, nhận ra tuyết đã ngừng rơi, không có gió, chỉ có vàng trắng trong trẻo mà lạnh lùng treo chênh chếch trên ngọn cây, trong trẻo như đã được tuyết trắng chà lau một lượt vậy, khiến ta lại nghĩ tới đôi mắt hắn.

Ta len lén lau giọt lệ ở khóe mắt, cười nói : “Về sau không phải một mình đón năm mới nữa. Dị đại nhân, không bằng cùng quyết định hôn sự sớm một chút đi, đỡ làm lỡ tuổi xuân của bao nhiêu nữ tử ở đế đô.”

Hắn nói : “Ta đã định thân.”

Ôi, ôi, ôi ...

Nhất định là hắn mua rượu chất lượng kém, thiêu đốt lục phủ ngũ tạng của ta đến là đau ...

“Sao lại chưa từng gặp nhỉ?”

Hắn nói : “Là con gái của sư phụ, sư muội của ta, sớm đã định hôn, mấy năm nay bận việc trong triều, để lỡ. Sang năm nàng cũng 17, có lẽ đầu xuân sẽ đón nàng ấy về đế đô.”

Ta cười nói : “Dị đại nhân đặc chí vẫn không quên người vợ thờ hờn vì, thật khiến con cái quan gia đế đô phải hổ thẹn.”

Hắn trầm mặc không nói.

Ta hít sâu, điều chỉnh nhịp tim.

Vốn nghĩ, đêm nay nhân say rượu mà thử tâm ý hắn, giờ thử ra rồi, ta lại tình nguyện thà rằng mình cái gì cũng không biết. Chiếm đoạt thứ người khác

yêu thích, ép buộc người khác, chuyện như này ta rốt cuộc không làm được ...

Thôi, hữu duyên vô phận.

Ta xiết chặt nắm tay, quay người lại, cười với hắn nói: "Như vậy, chúc mừng, tới lúc đó nhớ mời ta tới uống rượu mừng ... kính, kính ngài trước một ly ..."

Hắn trầm mặc uống một ly, lại uống tiếp một ly.

Sau một hồi lâu, hắn như là tự hỏi, hoặc như đang hỏi ta: "... đúng không?"

Ta mơ mơ màng màng giương mắt nhìn hắn, "Đúng không cái gì?"

Hắn nói: "Không có gì." Lại nói, "Cô say rồi."

Rõ ràng là hắn uống nhiều hơn ta, lại là ta say trước.

"Để ta đưa cô về."

Cô nam quả nữ trong một phòng, quả thật là không hay lắm. Tuy là dân Trần quốc phóng khoáng, nhưng hắn là người có vợ ...

Ha ha ... Nếu hắn vứt bỏ người vợ kia, vậy không còn là Dị Đạo Lâm ta yêu nữa rồi. Nhưng nếu hắn không bỏ nàng, vậy cho dù là người ta yêu, cũng không thể là người ta muốn có.

Người nói xem trăng hôm nay, tròn trịa treo trên trời tốt hơn, hay là khuyết khuyết mất một góc nhưng ít ra có thể nắm trong lòng bàn tay thì tốt hơn

Thật ra, tròn cũng được, khuyết cũng thế, cũng đều chỉ treo trên trời, không thể rơi vào lòng bàn tay ta được.

Người ta thích, không thích ta.

Chỉ là như thế mà thôi.

Bước chân ta có hơi loạng choạng, sau tuyết đường trơn trượt, suýt nữa ngã nhào, hắn vội đưa tay đỡ ta, nói: "Cẩn thận."

Lòng bàn tay ấm, hơi thở phả ra cũng ấm, trong lòng lại lạnh lẽo như băng ...

Ta thật muốn nhắm mắt lại là cứ thế chết trong lòng hắn ...

Nhưng nhiều nhất cũng chỉ là nhờ vào can đảm do uống rượu, cuối cùng ôm hắn một cái là cũng thôi. Mùi hương lạnh lạnh trong lồng ngực hắn kia, không phải loại độc ta có thể mê luyến.

Sớm biết hắn đã có thể tử thành mai trúc mã, ta sao còn phải cay đắng phí hoài nhiều năm như vậy. Từ năm ta 13 tuổi gặp hắn, cho tới bây giờ đã 19 tuổi ...

Đến cửa, ta rút tay về, xoay người chấp tay với hắn, cười nói: "Đưa tới đây là được rồi, đa tạ Dị đại nhân thiết đãi."

Ánh mắt hắn nhìn ta nặng trĩu, tận tới khi hạ nhân tới đón ta, hắn mới khẽ gật đầu, xoay người rời đi.

Cũng mang theo chút hơi ấm và mê niệm cuối cùng hắn để lại trên người ta đi mất .

Bạn đang đọc truyện *Quả Nhân Có Bệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 59: Hạ quan hữu lễ

Mùa xuân năm ấy, hắn xin nghỉ một tháng về nhà, cũng không nói rõ nguyên nhân, nhưng tự ta cũng biết.

Đại ca hoàng tẩu vẫn hay nhắc lại chuyện cũ, nói muốn tính hôn sự cho ta, ta ngấm nghĩ cẩn thận, bèn đồng ý, đại ca hỏi về người trong lòng ta, ta nói hắn đã thành thân rồi. Đại ca cũng không nhắc về hắn nữa, chọn một vài đối tượng, để ta gặp mặt xem sao.

Ta cùng nam nhân này hoặc là nghe khúc, hoặc đập thanh, hoặc là ngâm thơ tác phú ...

Đập thanh: đi chơi trong tiết thanh minh.

Nhưng vẫn không tìm thấy cái cảm giác khi ở cạnh hán ấy, giống như dù xung quanh có ồn ào hơn nữa, ta vẫn có thể nghe tiếng tiếng thở của hán, tiếng tim đập của ta.

Ta nghĩ, ta chung quy vẫn không muốn chấp nhận.

Đón tết cùng một kẻ mình không thích, thà một mình một người còn hơn ...

Ta nói với đại ca: “Không vội, từ từ sẽ đến, chuyện duyên phận, không thể cưỡng cầu.”

Đại ca nhìn ta, chỉ biết thở dài.

Cuối mùa xuân, Dị Đạo Lâm trở về đế đô, nhưng không dẫn theo sư muội của hán, một ngày sau khi bãi triều, ta không nhịn nổi tò mò hỏi hán, hán nói: “Cô hương khó rời, nàng vốn là người thuần phác, không thích chốn đế đô náo nhiệt.”

Ta ngượng ngùng cười nói: “Vậy ư ...”

Ta không muốn thừa nhận, bản thân cũng hy vọng tiểu sư muội của hán có niềm vui mới vứt bỏ hán. Nhưng ngẫm lại cũng biết là không có khả năng, hán tuần tú nhỏ nhắn, là quan nhất phẩm, cô nương nhà nào nỡ bỏ được chứ.

Hán lại hỏi ta: “Cô bao giờ thì thành thân?”

Ta cười nói: “Người xem mặt lúc trước ta nhận ra không hợp lắm, lại đi xem mặt vài người nữa thử xem, có lẽ là cuối năm.”

Cứ thế cứ thế, một năm lại một năm nữa qua đi, ta vẫn một mình đón năm mới. Lúc hán lại hỏi về vấn đề này, ta liền nói, không hy vọng có người lấy ta vì ta là muội muội của Bùi Tranh, hán cũng không hỏi thêm nữa.

Mà hán, tết mỗi năm đều rời khỏi đế đô bảy ngày, có lẽ là trở về cùng thê tử.

Bên nhau thì ít mà xa cách thì nhiều, cũng làm khó cho hán.

Tựa như câu nói lúc trước, cảm tình giữa ta và Dị Đạo Lâm không coi là tốt, nhưng đại để coi là có duyên. Không thành vợ chồng, nhưng tốt xấu coi như đồng nghiệp và hàng xóm. Thái độ hán đối với ta tốt hơn một chút, thỉnh thoảng cũng có thể cùng uống ly trà ly rượu, đàm luận chuyện triều chính. Hán kiến thức phi phàm, ta cũng học được rất nhiều.

Ta nghĩ, tốt xấu cũng coi như có chút tiến bộ, hán không đẩy ta ra ngoài cả ngàn dặm, nhưng cũng chỉ thế không hơn. Với ta mà nói, có thể thường xuyên nhìn thấy hán cũng đã đủ rồi.

Hai đứa cháu của ta cũng lớn dần, đại ca tìm Thái phó cho chúng, đương nhiên là tìm Dị Đạo Lâm, sau đó là tới ta. Luận về học thức, mặc dù ta không theo kịp hán, nhưng cũng xuất thân là nữ trạng nguyên, hơn nữa hai đứa trẻ thân với ta hơn, hán dạy bảo không nghe, ta nói nhẹ nhàng vài câu, khuyên hán bớt giận, khuyên mấy đứa nhỏ cái tà quy chính, bỏ tối theo sáng, hán diễn vai chính diện ta vai phản diện, phối hợp đến không chê vào đâu được.

Ta quay đầu nháy mắt với hán mấy cái, cười. Hán nhếch khóe môi, quay mặt qua chỗ khác, đáy mắt lại hiện ý cười.

Lúc từ cung trở về, ta cười nói: "Ta cũng quên hỏi, ngài cũng nên có con rồi nhỉ? Mấy tuổi rồi?"

Hán lắc đầu, nói: “Không có.”

Nụ cười của ta cứng đờ, ta nói: “Chưa tới lúc thôi, chăm bái Quan Âm cầu tự một chút.”

Hán trầm mặc không nói.

Aizz Chắc không phải có nỗi niềm khó nói gì đó chứ ...

Nhưng cũng không phải chuyện ta có thể hỏi tới ...

Hán chỉ là chưa có con nói dối mà thôi, ta thì ngay cả phu quân còn chưa có.

Chờ tới ngày, ta gạt mình ý thức được việc này, tuổi đã qua đầu ba rồi.

Duyệt Nhi trưởng thành rồi, vóc người cũng giống ta, lạnh lợi hỏi ta: "Cô cô, vì sao cô còn chưa lấy chồng?"

Ta nói: “Không muốn gả cho người ta thôi.”

Cô bé hỏi một cách khó hiểu: "Cô không thích Dị tiên sinh sao?"

Ta ngẩn người một lát, mới mỉm cười đáp : “Chúng ta chỉ là đồng nghiệp mà thôi.”

Ta chỉ có thể lừa nó như vậy, lừa vặn vờ cả triều, thậm chí lừa cả bản thân mình.

Cô bé mặc dù đã cập kê, có tri thức hiểu lễ nghĩa, nhưng chuyện tình cảm, lại không thể đơn giản dạy thế nào theo như thế, chỉ có thể gặp rồi mới hiểu được.

Ta cảm thấy nửa đời này của mình, đã định sẵn là phải cô đơn chiếc bóng rồi.

Nửa đời sau ... Ta cũng đã quen cái cảm giác cô đơn này rồi.

Trước thư lập thuyết, biên tu sử sách, mỗi ngày vào triều làm việc, mỗi ngày cũng đều qua đi như vậy. Thỉnh thoảng hẹn vài đồng nghiệp uống rượu làm thơ, lơ mơ như trở về lúc còn ở Thái Học phủ, chỉ có điều khi đó còn trẻ tuổi, hào hoa phong nhã, mở miệng là trời nam đất bắc, hoặc là nói, không biết trời cao đất rộng ...

Trước thư lập thuyết: viết sách để bày tỏ chủ trương và học thuyết của mình.

Năm Sùng Quang thứ 29, đại ca mất, hoàng tẩu nhiều ngày không lên triều, tâm đã chết như ngọn đèn đã tàn lụi.

Sang năm tiếp theo, hoàng tẩu truyền ngôi cho thái tử Lưu Hy, sửa niên hiệu là Nguyên Trung. Một ngày năm Nguyên Trung thứ hai, nàng đột nhiên hỏi ta: “Có phải muội thích Dị Đạo Lâm?”

Ta cứ tưởng mình giấu rất giỏi, không ngờ cuối cùng vẫn bị nàng phát hiện.

Ta nói: “Hình như rất lâu trước kia đã từng thích, không nhớ rõ lắm.”

“Hắn là người tốt.” Nàng nói.

Hắn đương nhiên là người tốt, cả đời vì nước vì dân, cúc cung tận tụy.

Ta lại nhớ lại năm Sùng Quang thứ 25, vào một sáng sớm khi mai nở đóa đầu cành, ta và hắn đi giữa trời tuyết, khoảng cách chỉ là hai cánh tay, hắn bỗng nhiên nghiêng mặt lại, nhìn vào mắt ta nói:

“Bùi học sĩ, người nhà ta mang lên biếu một vò rượu quê còn chưa mở niêm phong, giao thừa năm nay cô có rảnh không, cùng uống với ta?”

Ngẩn ngơ nghĩ lại, đó là lần thứ hai hắn mời ta trong hơn 20 năm quen biết. Ánh mắt của ta chuyển từ đôi mắt đen trắng rõ ràng tới thái dương đã hoa râm của hắn, mỉm cười gật đầu.

Đó là lần cuối cùng ta được thấy hắn. Ngày hôm sau lúc lâm triều, chỗ của hắn đã trống, vĩnh viễn thiếu đi một người.

Thái y nói, vất vả lâu thành bệnh, bệnh trầm trọng khó chữa.

Ta cùng rất nhiều đồng nghiệp tới viếng hắn, chỉ nhìn thấy một cỗ quan tài đen kịt, giống như đang ép lên tim ta vậy. Vạn nhân đưa tiễn, ta chỉ là một giọt nước trong biển người. Tự có người đưa linh cữu của hắn về quê, ta và hắn, tính từ tế ra chẳng qua cũng chỉ là giao tình hời hợt.

Đúng là một giọt lệ cũng không chảy xuống được, chỉ là một đêm dừng chân trước cánh cửa đóng chặt kia, dường như thấy hắn bước ra mở cửa, dáng đứng cao cao, một đôi mắt trong trẻo như bầu trời được tẩy sạch sau trận tuyết, cứ như vậy nhìn ta, hỏi, Bùi học sĩ vì gì mà tới?

Dị đại nhân, ta là tới theo hẹn cùng ngài.

Thật ra mỗi năm trước đó, ta cũng đều là một mình đón năm mới, nhưng một năm này, dường như đặc biệt lạnh, rượu hâm như thế nào cũng không nóng, cuối cùng ta rười ở trước đình, cười nói: “Dị đại nhân, đồng nghiệp, tửu lượng ngài tốt, thay ta uống nhé.”

Hắn từng nói, ở quê hắn, trường bối sẽ chôn một vò rượu vào ngày đưa trẻ ra đời. Nếu là con gái, thì sẽ mở niêm phong vào ngày xuất giá, gọi là nữ nhi hồng. Nếu là con trai, liền gọi là trạng nguyên hồng.

Vò rượu hắn để lại cho ta ấy, gia đình nói, tên là rượu hoa điều.

Hoa điều già, hoa chi điều dã. (1)

Hoàng tẩu nói: “Nếu muội nhớ hắn, thì đi bái tế hắn đi, Bùi Tranh đã đi rồi, ta sợ là cũng không thể bên muội được bao lâu nữa.”

Tâm nàng đã chết, cuối cùng cũng không thể chịu đựng qua mùa đông năm ấy. Như hồi quang phản chiếu, đó là lần duy nhất thấy nàng vui vẻ từ sau khi đại ca rời đi, trong mắt lại hiện lên sức sống và thương yêu.

Nàng nói: “Ta rất nhớ chàng ...”

Từ sau mùa đông năm đó, cái bàn bốn cạnh, ngồi như thế nào cũng không đủ người nữa.

Nàng và đại ca hợp táng ở hoàng lăng, sau khi tang sự xong xuôi, ta thu thập hành lý, lên đường tới cố hương của hắn.

Bởi vì, ta cũng rất nhớ hần ...

Đó là một thôn quê phong cảnh tú lệ vùng Giang Nam, kề sông gần núi, chẳng nhiễm bụi trần. gió đông tan tuyết, trẻ nhỏ túm tụm câu cá bên bờ sông, đầu xuân một hai cành hoa nở, hoa nở đầu cành, run rẩy trong gió xuân, thêm vài phần lạnh lẽo.

Ta hỏi đứa bé nọ: “Xin hỏi Dị Đạo Lâm tiên sinh nhà ở đâu?”

Chú bé giơ tay làm động tác suy, đột nhiên một con cá cắn câu, nó vui vẻ bỏ cá vào sọt, mới nói với ta: “Dị tiên sinh không có nhà, ngài đến tào mộ ư?”

Ta gật gật đầu.

Cậu bé nhiệt tình ấy hát ngâm nga, dẫn ta lên một ngọn núi nhỏ, chỉ vào gò đất nói: “Đây là mộ Dị tiên sinh.”

So với tưởng tượng của ta ... Thê lương hơn rất nhiều.

Trước mộ có mấy cọng cỏ mới mọc dài, ta nhổ lên, thu dọn sạch sẽ, sau đó đứng trước mộ hần, tỉ mỉ quan sát chữ trên bia mộ.

Đó là chữ của hần, thanh tuyến kiệt xuất, như người vậy.

Đều nói thấy chữ như thấy người, nhưng rốt cuộc cũng không bằng chính mắt được thấy người.

Hóa ra lúc sinh thời hần sớm đã lập xong bia mộ cho mình rồi. Đây là cái dạng người gì chứ ...

Ta bật cười, lắc đầu, lấy ra rượu mình mang tới, rót đầy cho hần, rót đầy cho mình, nói: “Dị đại nhân, đồng nghiệp, hạ quan kính ngài trước một ly.”

Phía sau truyền tới tiếng bước chân sần sật, ta quay đầu nhìn lại, một ông cụ tóc trắng xóa chống quai trượng, neho mắt nhìn ta, nghi hoặc hỏi: “Cô là ...”

Ta đứng lên, làm lễ với ông, đáp: “Văn bói là đồng nghiệp của Dị đại nhân, đi ngang qua đây, nên tới bái tế.”

Ông ngăn người gật đầu, nhiệt tình cười nói: “Đồng nghiệp của Dị đại nhân, vậy cũng là quan tốt.”

Ta ngượng ngùng cười, không biết đáp lại ra sao, chỉ hỏi: “Không biết người nhà Dị đại nhân hiện đang ở đâu?”

Ông ngăn người một lát, nói: “Dị đại nhân không có người nhà.”

“Thê tử của ngài ấy thì sao? Ý văn bói là, không phải ngài ấy có thê tử sao? Nghe nói là sư muội ngài ấy.”

Ông cụ cười nói: “Dị đại nhân chưa nói ư, Tiểu Như sớm đã tái giá.”

Tiểu Như, có lẽ là tên sư muội hần.

Ta ngần ngừ hỏi: “Chuyện khi nào?”

“Rất lâu trước kia ...” Ông cụ tính toán, nói, “Hình như là mùa xuân năm Sùng Quang thứ bảy ...”

Mùa xuân năm ấy, hần xin nghỉ một tháng về nhà, nói là thành thân.

Ông cụ đưa ta tới ngôi nhà tranh nhỏ của ông ngồi một lát, nhà tranh đó ngay dưới chân núi.

“Thật ra chuyện kia, cũng không nhiều người biết, ta cũng coi là người trông Dị đại nhân trưởng thành, chuyện này ngài ấy không lừa ta.” Ông khom mình, thở dài, “Là Dị đại nhân muốn từ hôn. Cha mẹ Dị đại nhân mất sớm, cha Tiểu Như với ngài ấy có ơn dưỡng dục, hai đứa trẻ lớn lên bên nhau, trong lòng cha Tiểu Như sớm đã coi ngài ấy là con rể tương lai. Dị đại nhân lại nói ngài ấy và Tiểu Như là tình cảm huynh muội, cha Tiểu Như đương nhiên là không chấp nhận, nghĩ là ngài ấy coi mình với cao, tức giận đánh Dị đại nhân một trận, bản thân cũng bị bệnh nặng một hồi. Dị đại nhân nói với ta, trong lòng có người khác, lấy Tiểu Như, là không công bằng với con bé.”

“Tiểu Như không có chủ kiến gì, cũng không oán Dị đại nhân, có lẽ giữa hai đứa thật không có tư tình. Cha Tiểu Như cũng nóng tính, muốn Dị đại nhân thê, từ hôn cũng được, cả đời ngài ấy không thê lấy vợ nữa, nếu không bội tín nghĩa, tất tang thê tuyệt hậu.”

Ta hít một hơi lạnh, “Lời thê này thật độc. Ngài ấy thê thật ư?”

“Phải” Cụ ông gật gật đầu, “Khi đó Tiểu Như cũng đã 17 tuổi, không nhỏ nữa, Dị đại nhân cho bọn họ một khoản tiền lớn, không lâu sau đó, Tiểu Như gả cho một ông chủ hàng tơ lụa thôn bên cạnh, dùng tiền này làm ăn, sống cũng coi như sung túc. Dị đại nhân vẫn quan tâm tới bọn họ, mấy năm gần đây, cũng không nghe thấy tin ngài ấy lấy vợ.”

Ta im lặng hồi lâu, cười gượng nói: “Ngài ấy thật ngốc...”

“Phải ngốc.” Ông cụ thở dài, “Khi đó, ngài ấy dường như thương ở chỗ ta. Ta hỏi ngài, có phải đã thích công chúa, quận chúa nào rồi không. Thật ra ta biết,

ngài không phải loại người ham mê phú quý, làm quan nhiều năm như vậy mà vẫn nghèo khó như trước. Ngài ấy nói, trong lòng người ngài thích không có ngài, đã có hôn ước với người khác rồi. Thật ra, yêu không yêu gì đó, sách đọc nhiều rồi, ngốc rồi, chúng ta là nông dân, không phải đều là tùy tiện tìm một người kết bạn, sống cả đời cũng cứ thế mà qua đi. Gì mà tình cảm huynh muội, gì mà tình yêu nam nữ, đâu có phức tạp như vậy."

Ta cần môi nói: "Ngài ấy ngốc quá ..."

"Ngài ấy ngốc, nhưng vẫn là một vị quan tốt. Cha Tiểu Như trước khi chết cuối cùng vẫn tha thứ cho ngài, cũng phục rồi. Linh cữu của ngài ấy được đưa về, nơi an táng, cũng là trong khu đất mộ gia tộc nhà họ. Nơi đó, giờ đều là ta trông giữ mộ." Ông cụ nói tới đây, dừng một chút, "Ta nhìn thấy cô vừa mới nở một ít hoa cỏ."

"Trên mộ cô đại mợ dài, cho nên vẫn bồi ..."

"Không phải cô đại." Ông nói, "Ngài ấy thích hoa lan, ngài từng nói, muốn trồng cỏ hoa lan trên mộ mình. Đó là ta trông giúp ngài ấy. Bìa mộ là vào tháng chạp năm Sùng Quang thứ 24, ngài ấy viết xong đề lại. Khi đó bệnh của ngài ấy cũng đã không nhẹ, có lẽ biết là không còn nhiều thời gian. Ta không biết chữ, cũng không biết là viết cái gì."

Cổ họng như bị siết chặt, mắt căng ra, ta kinh ngạc nhìn ông.

Ông như đột nhiên nhớ ra cái gì, vỗ tay, đứng dậy vào phòng, vừa đi vừa nói: "Ngài ấy còn có chút di vật, ta đưa cho cô xem thử ...".

Chỉ là một ít đồ vụn vặt.

Hắn làm quan 20 năm, thanh liêm, tất cả di vật, thậm chí còn không đầy một hộp gỗ nhỏ.

Chỉ là một vài con dấu, tranh chữ.

Ta cầm lên một miếng ngọc bội, màu sắc không đẹp, không đáng vài đồng, trên mặt khắc một đóa hoa lan.

"Cô nhận ra vật này?"

Đương nhiên ta nhận ra. Là mẫu thân để lại cho ta, năm đó ta tưởng đã lạc mất trong hồ Thái Thanh rồi.

Ta để lại chỗ cũ, nói: "Chắc là vật tùy thân của Dị đại nhân, vẫn nên chôn trước mộ ngài ấy."

Ông cụ gật đầu nói: "Cũng tốt, cũng tốt. Đại nhân thật sự rất thích hoa lan ..."

Ta cười nói: "Phải."

Ta đào một cái hố nhỏ trước mộ, vùi xuống hộp gỗ kia, đầu ngón tay xẹt qua tên hắn trên bìa mộ.

Lạnh như băng.

Tận đến trước khi ta rời đi, ông cụ mới hỏi: "Đúng rồi, còn chưa biết tên đại nhân."

Ta nhếch khóe môi, nói: "Văn bồi họ Bùi, tên Sanh, tự Nhượng Lan."

Năm đó ở đề đó, ta cười hỏi hắn: "Dị đại nhân, còn nhớ Bùi Nhượng Lan chăng?"

Hắn phát tay áo, lãnh đạm nói: "Năm đó là cô đẩy ta xuống hồ."

Như thế, vạn kiếp bất phục.

Có lẽ ta không nên thích hắn như thế, làm phiền hắn, lại khiến hắn không thoát khỏi kiếp số.

Lờ mờ nhớ lại năm Sùng Quang đầu tiên, ta vừa tới tuổi cập kê, trong Thái học phủ có chút hưng hăng, kiêu ngạo, trên cổng lớn viết một câu – Minh nguyệt hà thời chiếu ngã hoàn. *(Khi nào trăng sáng chiếu ta về)*

Ba ngày sau, một thiếu niên áo xanh múa bút viết – Xuân phong hựu lục Giang Nam ngạn. *(Khi gió xuân lại khiến bờ Giang Nam xanh biếc)* (2)

Một chữ lục, xuân mãi còn khôn. *(xuân đầy cả đất trời)*

Khi đó hắn áo dài nhạt sắc, quân tử như ngọc tựa trúc, một đôi mắt đen láy trong trẻo nhìn ta chăm chăm, mặt tươi như hoa, mắt chứa ý cười nhàn nhạt, tìm đập thành thịch, nhin không nổi trêu chọc một câu: "Dị huynh thật là sắc như xuân liễu."

Sắc như xuân liễu: có lẽ là trong trẻo như sáng sớm mùa xuân.

Mặt hắn biến sắc, phẩy tay áo bỏ đi.

Nhân sinh nếu chỉ như thươ ban đầu gặp gỡ ...

(Nhân sinh nhược chích như sớ kiến)

Nay, xuân phong hựu lục Giang Nam ngan.

Đầu ngón tay ta lưu luyến trên bìa mộ, dùng trên chữ “minh nguyệt”.

-- Dị đại nhân, khi nào trăng sáng, có thể đưa ngài trở về bên ta ...

Nước mắt tới lúc này, mới rơi xuống

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình:

Tôi đang nghĩ ... Dị Đạo Lâm rốt cuộc có biết Bùi Sanh yêu thầm hấn hay không ...

Dù sao sau mùa đông năm ấy Bùi Sanh cũng không tỏ thái độ gì nữa ..

Đây chính là kết cục của hai kẻ muộn tao, giữa hai người luôn cần một người bước lên trước một bước, bất chấp tất cả, nếu không có thể vì một hiểu lầm liền bỏ lỡ.

Muộn tao: hiểu đơn giản là ngoài lạnh trong nóng, biểu hiện bên ngoài và nội tâm không đồng nhất.

Sự kết hợp đúng đắn là Chu Tiểu Kỳ với Tần Chính, Bùi Tranh với Tương Tư.

Vì viết lúc mới làm xong kết cục cho Quả nhân, nên cùng một quan điểm.

Muốn giết, muốn róc xương cứ tới đi!

Về sau nếu có phiên ngoại thì sẽ để ở đây... Tôi phát hiện mình thật rất thích viết phiên ngoại, có điều đại đa số phiên ngoại đều ... khự khự ... bạn biết mà

Không phải ngược thì chính là thật.

(1) Rượu hoa điều, nữ nhi hồng và trạng nguyên hồng đều là một loại rượu, đúng theo phong tục kể trên, có người bảo vì trên thân vỏ rượu người ta khắc các loại hoa lá, chim muông, sơn thủy nên gọi là rượu hoa điều (điều trong tên rượu là điều khắc); cũng có người nói nếu con gái chưa tới tuổi trưởng thành mà chết yếu - liền gọi là rượu "hoa điều" (điều ở đây là điều tàn). Câu trên của Bùi Sanh có lẽ là "Hoa khắc, hoa cũng tàn lụi". Thông cảm là mấy loại thi từ ca phú, chỉ hồ giả đã này tứ chịu ;

(2) Hai câu này vốn nằm trong bài thơ Bạc thuyền Qua Châu (Thuyền đỗ bến Qua Châu)

Kinh Khẩu Qua Châu nhất thủy gian

Chung san chỉ cách sớ trùng san.

Xuân phong hựu lục Giang Nam ngan,

Minh nguyệt hà thời chiếu ngã hoàn?

Bản dịch thơ của Trần Thế Hào:

Qua Châu Kinh Khẩu nước xa bờ,

Trước đây Chung San núi vẫn mờ.

Xuân đến Giang Nam làm biếc sóng,

Khi nào trăng mọc chiếu dòng thơ.

Còn một bản dịch 2 câu cuối là:

Cỏ xanh nhờ ngọn gió xuân

Khi nào trăng sáng chiếu bờ nam ta về

